

Giới thiệu Nữ Chính Không Định Dọa Người

Thể loại: Hài Hước, Hiện Đại, Huyền Bí, Lãng Mạn, Ngôn Tình

Cứ mỗi đêm, Nam Sơn sẽ xuyên vào những đồ vật của người cô quen biết trong vòng hai tiếng đồng hồ. Vừa bắt đầu đã gặp tình huống trớ trêu, cô biết được bạn trai mình đang ngoại tình khi xuyên vào... chiếc điện thoại của anh ta. Khi đó, Nam Sơn quyết định chơi xỏ hấn bằng cách khiến chiếc điện thoại tự tắt nguồn, sau đó giả vờ tự nhắn tin cho bản thân, "tạo" nên một cuộc hẹn "tay ba" đầy bất ngờ giữa cô, gã bạn trai và á bồ nhí của anh ta, sau đó nhân cơ hội "hẹn" cho tên bạn trai lãng nhãng một trận khó quên.

Hậu quả của sự kiện này chính là việc Nam Sơn bị đuổi việc, vì á bồ nhí lại chính là em họ của sếp....

Mọi việc bắt đầu trở nên rắc rối với những diễn biến bất ngờ, những vụ án đan xen suốt truyện góp phần gắn kết các nhân vật lại với nhau trong những hoàn cảnh vô cùng éo le...

Nữ chính cũng đủ xui xẻo khi biến thành đủ thứ từ USB, dao găm, đèn bàn, thậm chí là... bao cao su.

Nội dung hài hước, văn phong gọn gàng, độ dài vừa phải, tình tiết cũng phá án treo ngoe và cũng không phi lý.

Hy vọng bộ truyện Nữ Chính sẽ mang tới cho mọi người những phút giây giải trí thoải mái nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn nghiêng đầu, dùng khăn lau mái tóc ướt sũng của mình, vừa lau vừa nói chuyện điện thoại với Tiêu Nhiên ở đầu dây bên kia.

Còn chưa được mấy câu thì Tiêu Nhiên đã bảo phải cúp máy.

- Ngày mai còn phải đi công tác nên tối nay anh muốn ngủ sớm một chút.

Tiêu Nhiên ngập dài một cái, trong giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

Nam Sơn ngẩng lên nhìn lên đồng hồ treo tường, kim giờ còn chưa nhích tới số chín nữa.

Theo như cô thấy thì hãy còn sớm lắm.

- Được rồi, anh nghỉ sớm đi! Em cúp đây.

Nam Sơn nghĩ dù sao cũng là bạn trai của mình, sau này còn nhiều thời gian để trò chuyện kia mà.

...

Nam Sơn bị đánh thức bởi thanh âm tán tỉnh ồ ạt chảy nước.

Lần này lại xuyên thành cái gì đây? Cô nghĩ thầm.

Mỗi buổi tối đều sẽ có hai giờ đồng hồ Nam Sơn bị biến thành đồ vật gì đó của người mà cô từng tiếp xúc.

Ngoại trừ năm phút đầu tiên cô không thể khống chế được thứ mà mình đã xuyên vào, thì quãng thời gian về sau cô có thể hoàn toàn khống chế vật kia.

Cũng có thể tự do lựa chọn ở lại hoặc rời đi.

Xuyên việt không hay ho gì, cô cũng không hề muốn thử nghiệm cảm giác làm chần mèn, bàn chải đánh răng, thậm chí là bồn cầu các kiểu đâu.

Vạn vật đều có linh tính, Nam Sơn cảm giác mình chính là cái linh tính đó.

Cô nghĩ thế, rồi lại thử cảm ứng thân thể của mình lúc này.

Lần này, cô xuyên thành một chiếc điện thoại di động, chẳng trách lại ồn như thế.

Cô cũng chẳng có hứng thú nhìn mò bí mật của người ta, nên âm thầm ngáp một cái.

Định bụng đợi hết năm phút thì sẽ quay về thân thể của mình để ngủ tiếp.

Hờ, sao cái giọng này nghe quen thế nhỉ.

Lúc này Nam Sơn thân là một cái điện thoại, bị người đàn ông nọ cầm áp vào tai, che khuất tầm mắt của cô.

Bên tai vẫn là tiếng đàn ông rất quen:

- Cung à, người anh yêu nhất chính là em đấy... Thật mà, gần đây đều do anh bận đi làm thôi.

Mẹ nó, giọng nói ngọt muốn tiêu đường này không phải là của Tiêu Nhiên lúc chín giờ mới tạm biệt cô để đi ngủ à?

Excuse me?

Trong đầu Nam Sơn lúc này như có hàng ngàn hàng vạn con Thảo Nê Mã dất nhau chạy ngang qua.

Chuyện trời đánh nhất trên đời này là gì? Chính là cô bắt tại trận người yêu đang ngoại tình, nhưng bản thân lại trở thành công cụ trao đổi tình cảm của bạn trai và kẻ thứ ba.

Người không biết chắc chắn sẽ mở to hai mắt, khen ngợi một câu 'ôi chính cung nương nương thật hiền lành', nhưng trong lòng chắc chắn sẽ phi nhỏ một câu, 'mẹ kiếp đồ ngu' cho xem.

Không ai muốn xảy ra chuyện thế này cả.

Nam Sơn nghe Tiêu Nhiên dùng loại giọng điệu dịu dàng quá đỗi xa lạ với cô để ân cần hỏi han quan tâm một người con gái khác.

Không biết tại sao, đáy lòng cô vẫn cứ bình thản như cũ.

Có thể là do trong lòng Nam Sơn đã sớm đoán được kết cục này, chỉ là bị cô phát hiện sớm hơn một chút mà thôi.

Cô và Tiêu Nhiên yêu nhau khi còn đi học.

Nam Sơn cũng không rõ là cảm tình của mình dành cho Tiêu Nhiên có phải là yêu hay không. Nhưng anh ta kiên trì theo đuổi cô suốt nửa năm.

Bạn cùng phòng đều nói với cô Tiêu Nhiên là một chàng trai tốt, vừa đẹp mã lại vừa học giỏi. Hơn nữa còn tập trung dồn hết tâm tư cho mỗi mình cô suốt bấy lâu, thôi thì đồng ý cho rồi.

Vậy nên Nam Sơn và Tiêu

Nhiên cũng thuận theo ý đất trời mà trở thành một đôi.

Giống như bao đôi tình nhân khác, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi học, cùng đến thư viện.

Khoảng thời gian bọn họ ở cạnh nhau tính ra cũng chỉ chừng nửa năm, sau khi tốt nghiệp thì bắt đầu hành trình yêu xa buồn tẻ, hai người ở hai thành phố khác nhau, dộc sức làm việc.

Nói tóm lại, Nam Sơn cũng chẳng ôm bao nhiêu hy vọng với cuộc tình này, hai người cứ kéo dài mối quan hệ không mặn không nhạt như thế.

Nếu như Tiêu Nhiên không còn yêu cô thì cứ nói thẳng với cô là được, Nam Sơn cũng không phải loại con gái thích dây dưa nín kéo gì.

Tóm lại là cứ thẳng thắn sòng phẳng với nhau là được rồi.

Thế mà giờ tên Tiêu Nhiên này lại lén lút cầm súng cô, hành vi như thế xem cô là con cóc như này, Nam Sơn không thể chấp nhận được.

Nhoáng cái đã qua năm phút, Nam Sơn cũng không định rời đi.

Thân là một chiếc điện thoại di động, điều đầu tiên cô làm chính là tìm ID của của kẻ thứ ba kia.

Đó là người được lưu tên là Honey trong danh bạ, Nam Sơn im lặng ghi nhớ dãy số này.

Lại kéo nhật ký chat ra xem xem Tiêu Nhiên và cô nàng kia quen nhau kiểu gì, xác định quan hệ yêu đương lúc nào.

Trong chuyến du lịch do công ty tổ chức, Tiêu Nhiên gặp được cô nàng Cố Tiểu Liên ngây thơ trong trắng ở cỏ trăn, vừa gặp đã yêu, gặp lần hai thì say

mê, đến lần thứ ba thì trực tiếp lăn giường làm mấy chuyện không tiện kể ra.

Theo như nội dung chat trên weixin thì Cố Tiểu Liên biết rõ Tiêu Nhiên đã có bạn gái, nên vẫn luôn hỏi anh ta khi nào mới chia tay với Nam Sơn.

Cũng không biết Tiêu Nhiên có ý gì mà chỉ trả lời qua loa, cứ nói bừa cho xong chuyện chứ không cho Cố Tiểu Liên một đáp án chính xác.

Đợi đã, lúc này dò danh bạ Nam Sơn không thấy tên của mình đâu.

Cô lại bắt đầu tìm một lần nữa, thông qua ID, tìm được ghi chú tên của mình.

Cô gái đến từ núi cao!

Cô gái đến từ núi!

Đến từ núi!

Núi!

Hay cho một cái tên tươi non thoát tục, thang điểm tức giận của Nam Sơn đã lên đến ngưỡng max.

Trước kia cô đã tự lưu tên mình trong máy của Tiêu Nhiên là Nam Sơn.

Vừa mới yêu xa một cái thì đã biến thành cô gái đến từ núi cao, thêm nửa năm nữa có phải là sẽ thành cô gái đến từ vùng núi Châu Phi hẻo lánh hay không.

Lại còn đặc biệt chọn hình một người phụ nữ mặc đồ lao động tay cầm cái rổ, bịt kín mặt mày làm ảnh đại diện cho cô.

Tiêu Nhiên, tôi đập chết mẹ nhà anh.

- Hừm?

Tiêu Nhiên phát ra thanh âm nghi hoặc, kéo điện thoại ra xa tai một chút, sao máy đột nhiên nóng thế này.

Đồ chết già, đó là mức độ tức giận của bạn gái nhà anh đó.

- Nhiên Nhiên, sao tự nhiên anh lại im lặng vậy?

Cố Tiểu Liên hỏi, đang nói giữa chừng sao anh ấy tự nhiên im bất thình lình này.

Tiêu Nhiên cười khê:

- Điện thoại hơi nóng.

Vừa mới nói xong thì điện thoại lập tức nguội xuống.

Anh ta ngẩn ra, nhìn chăm chăm di động mấy giây, lạ thật đấy, ngày mai mang ra tiệm bảo hành xem sao.

Tiêu Nhiên nằm lên giường, tiếp tục đề tài khi nãy với Cố Tiểu Liên.

Nam Sơn im lặng nghe Tiêu Nhiên và Cố Tiểu Liên tâm tình, vừa nghe vừa ngáp không biết bao nhiêu lần.

Cố Tiểu Liên thì cứ vòng quanh mấy chủ đề như anh có yêu em không, tại sao lại yêu em, ấy thế mà có thể nói chuyện suốt hai giờ đồng hồ với Tiêu Nhiên.

Đợi đã, bây giờ không phải bọn họ đang yêu đương luôn rồi à?

Đã kết hợp từ tâm hồn đến cả thể xác luôn rồi cô em đây mới hỏi mấy vấn đề này có phải là muộn quá rồi không.

Nam Sơn: Thật không hiểu nổi mấy người trẻ tuổi các người.

Đợi sau khi Tiêu Nhiên và Cố Tiểu Liên xác định địa điểm hẹn hò lần sau thì Nam Sơn lập tức tỉnh cả người.

Cô ghi nhớ thời gian và địa điểm xong, chớp mắt một cái liền tắt máy.

Người trẻ tuổi thì bớt thức đêm đi, ngủ sớm mới là chuyện nên làm.

Nhìn chiếc điện thoại đột nhiên tắt ngúm này, Tiêu Nhiên mày mò hồi lâu mới có thể khởi động máy lại lần nữa.

Lúc này mới phát hiện số điện thoại của Cố Tiểu Liên đã mất tiêu, nick weixin cũng bị xóa mất.

Tất cả các tài khoản trên mạng của anh ta đều đã biến thành ‘Tên căn bã đi Châu Phi đào than’, avatar cũng biến thành hình người Châu Phi da đen.

Bị dính virus à?

Tiêu Nhiên nhú mày, nghĩ mãi cũng không ra.

Ngày mai phải thu xếp thời gian mang điện thoại đi sửa mới được.

Việc quan trọng nhất bây giờ là chỉnh lại các ghi chú, xem xem còn tư liệu nào cần phải đổi lại không đã.

Xong còn phải dỗ dành Cố Tiểu Liên nữa, nghĩ đến đây, Tiêu Nhiên lại nhú mày.

Cố Tiểu Liên là đúng dạng con gái mà anh ta thích, chỉ là tính tình hơi nhõng nhẽo một chút.

...

Sau khi bị ép phải nghe lén hai giờ, Nam Sơn rút cuộc cũng về lại được chiếc giường ấm áp thoải mái của mình.

Cô chồng người ngồi dậy, nhún

công tắc đèn bàn.

‘Tách’ một tiếng, cả gian phòng đều được thấp sáng bởi ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ chiếc đèn bàn.

Lúc quay về cô đã để lại vài điểm kinh hi cho Tiêu Nhiên, không biết lúc anh ta phát hiện ra thì có hết hồn không nhỉ!

Nam Sơn ôm gối, sau khi oán hận lúc ban đầu qua đi, cô lại có điểm phiền muộn.

Dù sao cũng quen nhau cả năm rồi, nói không có tí tình cảm nào với anh ta thì là nói dối.

Nhưng nhận ra sớm một chút cũng tốt, không cần phải lãng phí thời gian vì kẻ như thế.

Không phải của mình thì có cho Nam Sơn cô cũng không thêm.

Đời người còn dài, cô cũng không tin là mình không tìm được người đàn ông tốt hơn Tiêu Nhiên.

Nam Sơn vỗ đầu một cái, đã hai giờ sáng rồi, phải ngủ sớm thôi, không ngày mai đi làm muộn thì chết.

....

Trong nhà ga tập nập bon chen, Tiêu Nhiên xách vali, đi ra ngoài gọi taxi.

Tối hôm qua anh ta thức trắng để dỗ dành trái tim mỏng manh mới bị tổn thương của Cố Tiểu Liên.

Giải thích cả buổi trời cô nàng mới tin là điện thoại của anh ta bị dính virus.

Lại đi thêm một chuyến tàu chen chúc, Tiêu Nhiên cảm thấy mệt mỏi không tả nổi.

Bất chợt nhớ đến Nam Sơn, nếu đổi lại là cô thì chắc chắn sẽ thấu hiểu và quan tâm hỏi han mình một phen.

Đầu óc Tiêu Nhiên nặng trĩu, quàng thâm dưới mắt cũng lộ rõ.

Mới lên taxi ngồi chưa bao lâu thì lại có tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên.

Người gọi tới là cấp trên của anh ta, Tiêu Nhiên lập tức nghe máy.

- Vâng, sếp....

- Cậu đi đâu thế hả, giờ này vẫn chưa đi làm là thế nào, tổng giám đốc Hà bên công ty đối tác còn đang chờ cậu đây này....

Anh ta còn chưa nói được gì đã bị sếp đã mắng cho một trận xối xả, làm đầu óc Tiêu Nhiên càng choáng váng hơn.

Hả? Mình đang đi công tác mà, đây cũng là do sếp phái mình đi còn gì, giờ này đến công ty thế nào được, chẳng lẽ sếp quên rồi à?

Tiêu Nhiên không dám trả lời, đợi cho sếp mắng xong rồi anh ta mới nói:

- Em đang đi công tác ở thành phố B. . .

- Thành phố B — Sếp lại tăng âm lượng:

- Không phải tôi đã bảo với cậu là không cần đi công tác nữa rồi à.

Tiêu Nhiên ngậy ra, anh ta có nhận được tin nhắn nào đâu.

- Em không nhận được tin nhắn.

Anh ta hoảng hốt kêu lên, trong lòng không khỏi cảm thấy bức bối hơn.

Vốn đã mất ngủ rồi, sếp lại còn gán đại cho một cái tội để mắng mỏ mình nữa.

- Cậu chờ đó cho tôi.

Sếp cúp máy cái rụp, Tiêu Nhiên cảm thấy khó hiểu.

Khoảng vài giây sau, anh ta nhận được một tin nhắn, đúng là do sếp gửi tới.

Nhìn thời gian thì nửa đêm hôm qua sếp đã nhắn cho anh ta, nói rõ hôm nay không cần đi công tác nữa, mang theo tài liệu đến công ty là được.

Còn anh ta cũng đã nhắn lại một câu ‘Vâng’.

Nhưng chính bản thân anh ta thật sự không nhớ là hôm qua mình có nhận được tin nhắn, càng không nhớ chuyện mình có trả lời lại cho sếp.

Tiêu Nhiên ngậy ra, gãi gãi đầu một lúc, chợt nhớ ra lúc ấy điện thoại mình xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ là điện thoại tự mình trả lời à?

Tiêu Nhiên cảm thấy đầu óc quay quay, không biết nên giải thích với sếp thế nào cho phải.

Hình như khi nãy anh ta còn xéo xắt đáp trả sếp nữa.

Nhìn đám đông qua lại nhộn nhịp bên cạnh, Tiêu Nhiên đứng ở cửa sân ga, ngu người không biết làm thế nào.

....

Nhoáng một cái đã đến thời gian Tiêu Nhiên hẹn hò với Cố Tiểu Liên.

Trải qua mấy ngày tự điều tiết lại thì Nam Sơn đã điều tiết hợp lý cảm tình của mình và Tiêu Nhiên.

Cô lại thêm mong chờ vào chuyện lát nữa sẽ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Dịch: Lãnh Nhân Môn

Hôm nay Nam Sơn chăm chỉ bồi phần, làm xong phần việc của mình từ rất sớm.

Sau đó thùng thẳng uống trà chờ quẹt thẻ tan ca.

Lúc tới phòng trà rót nước cô nghe chị Lý có thâm niên trong công ty nói chuyện với Tiểu Dương.

- Tiểu Dương à, em xinh đẹp thế này vậy đã có bạn trai chưa thế?

Tiểu Dương cười bẽn lẽn:

- Dạ chưa ạ.

Chị Lý nghe Tiểu Dương nói thế thì hai mắt sáng rực, nhìn chăm chăm Tiểu Dương bằng ánh mắt nóng bỏng:

- Chị Lý giới thiệu một đối tượng cho em nhé, thằng nhóc ấy đẹp trai lắm đấy.

- Không cần đâu ạ, bây giờ em chỉ muốn tập trung vào sự nghiệp, không muốn tìm người yêu vội.

Tiểu Dương vẫn chuyển từ chối:

- Chị Lý, em pha cà phê xong rồi, em đi trước đây.

Sau đó cô vội vàng bung tách cà phê chạy đi, ánh mắt không nhìn về phía chị Lý lấy một cái.

Chị Lý có vẻ tiếc nuối, miệng thì lầm bầm: Phụ nữ kiểu gì cũng phải kết hôn đi chứ, mấy cô bé bây giờ ham chơi quá, đợi mấy năm nữa lớn tuổi rồi mới định lập gia đình cũng khó mà tìm được người tốt, phụ nữ ấy à, tuổi càng lớn thì giá trị lại càng giảm. ...

Giống như lúc này mới để ý thấy Nam Sơn đứng bên cạnh, chị Lý quay sang hỏi cô:

- Nam Sơn, em nói đúng không?

Nam Sơn cười trừ cho qua, không trả lời.

Cô vẫn luôn không đồng tình với quan điểm này.

Phụ nữ cũng có phải sản phẩm tiêu dùng đâu, làm gì có chuyện có giá với rớt giá.

Dường như chị Lý cũng không vội quay lại văn phòng, nên cứ ung dung đứng dựa vào tường.

Lại hỏi thêm:

- Tiểu Nam có bạn trai rồi nhì.

- Vâng ạ.

Nam Sơn khẽ gật đầu.

Nhưng qua hôm nay thì cô sẽ lại độc thân thôi, tất nhiên là câu này cô sẽ không nói với chị Lý rồi.

Cô cũng không muốn bị chị Lý làm mai giúp.

- Chị nhớ rồi.

Chị Lý cười rồi nói:

- Nếu hợp nhau thì kết hôn sớm đi, tình yêu thời đi học là ngắn thơ trong sáng nhất đấy.

Nam Sơn khom lưng lấy nước.

Đúng vậy, trong sáng lắm.

Trong sáng tới mức mới yêu xa chưa đầy nửa năm đã bị đá rồi.

Thế giới bên ngoài thật là đặc sắc!

Nếu không phải nhờ cô có được năng lực kỳ quái này thì chắc có bị cấm một núi sừng trên đầu cũng vẫn cho rằng tên Tiểu Nhiên thật sự tốt với mình lắm.

Đội Nam Sơn pha trà xong thì chị Lý vẫn còn đứng nguyên ở đó.

Cô nhin không được bèn nói:

- Chị Lý này, sau này chị đừng giới thiệu đối tượng làm quen cho Tiểu Dương nữa làm gì.

- Sao thế?

Nam Sơn ngẫm nghĩ một lúc mới rặn ra được mấy chữ:

- Cô ấy là người có cách nghĩ riêng.

Chuyện Tiểu Dương thích mấy em gái đáng yêu cô có thể nói ra chắc?

Nhớ tới lần kia khi xuyên thành đồ lót của Tiểu Dương, cô thật sự không biết nên khóc hay nên cười.

Cô nàng bình thường toàn mặc quần áo rộng thùng thình hóa ra lại có dáng người bốc lửa như thế.

Nhưng Nam Sơn thân là một cô gái, thật sự không cần hưởng loại phúc lợi thể này đâu.

Chị Lý gật đầu, vẻ mặt như chợt ngộ ra điều gì.

Nam Sơn giúp chị ấy đóng cửa phòng trà nước lại, thăm nghĩ mình chỉ có thể giúp Tiểu Dương đến đây thôi.

...

Vừa mới tan sở thì Nam Sơn đã vọt ra khỏi công ty với tốc độ nhanh nhất, bắt xe bus đi.

Đại khái Cố Tiểu Liên này ở thành phố N, nơi mà Tiêu Nhiên chọn để hẹn hò với cô ta là ở một nhà hàng bán đồ Tây.

Trùng hợp là Nam Sơn cũng làm việc ở thành phố N.

Nhà hàng kia chỉ cách công ty của Nam Sơn có vài trạm xe mà thôi, ngay cả chi phí đánh ghen cũng được giảm bớt rất nhiều.

Tiêu Nhiên dám trắng trợn tới đây hẹn hò là vì anh ta biết chắc cô không thích ăn cơm Tây.

Giờ hẹn là sáu giờ, với tính tình của Tiêu Nhiên chắc chắn sẽ tới sớm hơn mười phút.

Thật là tuyệt vời, Nam Sơn có mười phút để ‘hương thụ’ thể giới hai người với anh ta, cũng tiện bề ‘giao lưu’ tình cảm hơn.

Nhà hàng do anh ta chọn cũng có phong cách lăm, âm nhạc du dương lãng mạn, ánh sáng dịu êm, trong chiếc bình hoa thanh lịch đặt trên bàn còn cắm thêm một đóa hồng rực rỡ.

Nhân viên nho nhã lễ độ. Bộ dạng ấy à, đẹp trai hơn Tiêu Nhiên nhiều lắm, Nam Sơn cảm thấy rất hài lòng.

Cô nghiêng người nhìn xung quanh, sau đó ngay lập tức nhận ra Tiêu Nhiên đang ngồi gần cửa sổ.

...

Tiêu Nhiên đang cúi đầu nhắn tin, chợt cảm thấy có người vỗ nhẹ lên vai mình.

Anh ta ngẩng lên, mỉm cười vẻ yêu chiều hết mực:

- Em đến rồi à.

Sau khi quay lại và thấy rõ người gọi mình là Nam Sơn mặt anh ta lập tức cứng đờ ra.

- Sao lại là em?

Anh ta bật thốt thành lời.

Nam Sơn tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện với anh ta, cười gian:

- Ngoại trừ em ra thì còn có thể là ai nữa, không phải anh nhắn tin mời em à?

Cô lắc lắc điện thoại trong tay, lại nói với giọng ảo não:

- Anh biết thừa là em không thích ăn cơm Tây rồi mà còn mời em đến đây.

Tiêu Nhiên ôm trán thoáng có chút đau đầu, thăm đoán hẳn là cái đêm điện thoại đột nhiên có sự cố gây ra việc này.

Cái loại virus gì mà như thể có trí tuệ thể này, mang đi bảo hành lại không tra ra có lỗi gì nữa chứ.

Virus điện thoại: Lời vu khống này tui không gánh nhá.

Nam Sơn nhoen môi cười, ánh mắt nhìn về phía anh ta tràn ngập vẻ soi mói:

- Không lẽ người anh muốn mời hôm nay không phải em à?

Tiêu Nhiên lắc đầu, mặt mày cứng như đá:

- Đương nhiên là mời em rồi.

Tiêu Nhiên nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã sắp đến giờ hẹn của anh ta và Cố Tiểu Liên.

Nếu như để cho hai người bọn họ gặp nhau thì hậu quả khó mà lường được.

Tiêu Nhiên cười dịu dàng, bảo:

- Cung à, là lỗi của anh, quên mất em không thích ăn com Tây. Hay là mình đổi nhà hàng khác nhé, cho em chọn chỗ nào mình thích luôn đó.

Nam Sơn liếc xéo anh ta một cái, làm trò, để xem anh còn vờ vịt được đến lúc nào.

- Lâu lâu ăn thử một bữa cũng không sao, cứ chọn nơi này đi, khung cảnh cũng rất đẹp.

Nam Sơn gọi phục vụ tới để gọi món.

Không nhìn màu sắc, chỉ nhìn giá cả, bảo đảm có thể khiến cho Tiêu Nhiên nhớ rõ bữa ăn cuối cùng của cô và anh ta.

- Em chọn xong rồi.

Nam Sơn liếc nhìn Tiêu Nhiên đang bồn chồn một cái:

- Anh yêu, anh ăn món gì?

Rõ ràng Tiêu Nhiên đang thấp thòm không yên nên nói bừa:

- Giống em là được.

Theo như anh ta thì Nam Sơn sẽ không bao giờ chọn mấy món quá đắt.

Hai người bọn họ quen nhau khi còn đi học, lại vừa mới ra đời nửa năm.

Chẳng có bao nhiêu tiền nên mỗi lần gặp nhau đều không chọn mấy món quá đắt.

Đáng tiếc là lần này Nam Sơn nhất định khiến cho Tiêu Nhiên phải thất vọng rồi.

Lúc này anh ta có muốn hủy hẹn với Cố Tiểu Liên cũng không thể kịp nữa.

Mới khi nãy anh ta còn tự sướng một bức ngay trong nhà hàng gửi cho cô ả.

- Nam Sơn này.

Tiêu Nhiên mở miệng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta:

- Hừm?

Thấy cô ngẩng lên nhìn, Tiêu Nhiên bèn châm chọc xem nên mở miệng thế nào.

Nam Sơn trừng to hai mắt, đoán xem rốt cuộc anh ta muốn bịa ra chuyện gì.

- Lát nữa có thể em họ của anh sẽ đến đấy.

Phụt, Nam Sơn nhin không được suýt chút nữa đã bật cười.

Nghẹn cả buổi trời cuối cùng bịa ra được một câu em họ, thật là... chả sáng tạo tí nào.

- Em họ à, thế thì chúng mình phải chiêu đãi em ấy thật tốt mới được, em gọi thêm một phần nữa nhé.

Trong lòng Nam Sơn đã mài dao soạn soạn.

Từng món ăn lần lượt được dọn lên, Nam Sơn dùng bữa rất vui vẻ, quả nhiên giá cả tỷ lệ thuận với chất lượng món ăn mà.

Chỉ có mỗi mình Tiêu Nhiên là như nhai sáp.

Qua chừng hai mươi phút sau, cô em họ mà anh ta nói cũng ung dung bước vào.

Nam Sơn đánh giá cô ta từ trên xuống dưới một lượt, mặt mày không đẹp bằng mình, da không trắng bằng mình, ngực không to bằng mình, eo cũng không nhỏ bằng mình.

Sao Tiêu Nhiên lại để ý đến cái cô Cổ Tiểu Liên này nhỉ, mắt nhìn người đứng là càng lúc càng kém mà.

Lúc em gái họ Cổ nhìn thấy Nam Sơn đang ngồi đối diện Tiêu Nhiên thì hơi ngẩn ra, rõ ràng là hẹn hò hai người, sao bây giờ lại có thêm ai thế này?

Đã thế bộ dạng lại còn xinh đẹp hơn mình, khiến cô ta cảm thấy nguy cơ âm thầm đập vào mặt.

Tiêu Nhiên muốn lừa cho qua trước, đứng phắt dậy giới thiệu:

- Tiểu Liên, đây chính là...

- Bạn gái.

Nam Sơn nói thẳng, cô cũng không định phối hợp với anh ta diễn trò.

Sắc mặt của Cổ Tiểu Liên thoáng cái đã trở nên vô cùng khó coi, không đợi Tiêu Nhiên kịp giải thích thì cô ta đã quát túi xách trên tay túi bụi lên đầu anh ta.

- Không phải anh nói anh chỉ có một vị hôn thê quê mùa ở trên núi xuống, thấy cô ta đáng thương nên mới không nỡ bỏ rơi cô ta à, sao mà...

Cổ Tiểu Liên nắc lên một tiếng, lại nói tiếp:

- Sao mà đẹp hơn cả tôi thế này.

Ồ kìa, em gái ơi em chú ý sai chỗ rồi.

Nam Sơn nghe thấy vậy thì hít sâu một hơi, nhìn Tiêu Nhiên một cái, cái tên chết giấm này thật sự nói với người khác là cô tới từ trên núi xuống hả.

Cô với tay phải chụp lấy một ly nước lọc tạt thẳng vào anh ta, khiến mặt mày anh ta ướt nhẹp.

- Nam Sơn, em nghe anh giải thích đã.

Thật ra thì lúc này Tiêu Nhiên cũng đang sút đầu mẻ trán, không biết nên làm gì cho phải.

Anh ta thật sự thích Nam Sơn, nhưng cũng lại không nỡ bỏ Cổ Tiểu Liên.

- Tôi chấp nhận bỏ học, làm ruộng kiếm tiền nuôi anh, chịu bao cay đắng mới cho anh ăn học thành tài, chỉ chờ ngày anh trở về cưới tôi, không ngờ anh lại đi tìm một con hồ ly tinh trong thành phố, khiến tôi uống phí cả thanh xuân của mình như thế.

Nam Sơn gục mặt xuống bàn, hai vai run rẩy, ở trong mắt người khác thì là cô đang đau khổ sau khi tận mắt nhìn thấy thằng đàn ông đồn mạt phản bội, thật ra thì...

Cô ngẩng đầu lên, lại ném thêm một cái đĩa qua:

- Cái tên bạc tình khốn kiếp này, anh là thằng ăn cháo đá bát.

Tiêu Nhiên nghe Nam Sơn nói thế thì ngu người, mãi mới chợt hiểu ra đây là cô đang mượn cơ hội để trút giận.

Bọn họ gây ồn ào thế này, may là khách khứa trong nhà hàng cũng chỉ có có mấy người.

Sau khi những người khác nghe thấy Nam Sơn nói thế đều nhìn Tiêu Nhiên với ánh mắt chỉ trích.

Vị hôn thê ở dưới quê làm ruộng nuôi heo, biết bao năm tháng vất vả nuôi anh ta ăn học mong anh ta thành tài, nào ngờ anh ta vừa có tí sự nghiệp thì lại phụ bạc người ta thế.

Cậu nói xem thứ người này có khốn nạn hay không, có đồn mạt hay không?

Đồn mạt!

Đồn mạt quá đi ấy chứ!

Tiêu Nhiên nhìn thấy ánh mắt khác thường của mọi người cũng thấy rất khó xử.

- Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

Nam Sơn lại tạt thêm một ly nước nữa:

- Nói gì thì nói ở đây, để mọi người nhìn còn tiện phân bua đúng sai.

Mắt cô rung rung, mím chặt đôi môi.

Người ngoài nhìn vào thì thấy cô thế này là do bị đàn ông phản bội nên đang đau lòng muốn chết, nhưng vẫn cố gắng mở to đôi mắt để che dấu sự yếu đuối của mình.

- Cô dám tạt nước vào anh ấy?!

Dường như lúc này Cố Tiểu Liên mới kịp phản ứng lại, giờ túi xách muốn đánh Nam Sơn.

Nam Sơn nhú mày, em gái à, sao mà phản xạ của em chậm thế, chị đâu chỉ tạt nước thôi đâu.

Đúng rồi, còn cả miếng thịt bò trên đầu anh ta kia.

Chỉ thấy Nam Sơn vươn tay ra chụp lấy cái túi xách kia kéo mạnh một cái, giật luôn cái túi của em gái kia.

- Cô?

Cố Tiểu Liên kinh ngạc không dám tin, lực tay của cô gái này lớn thật, quả nhiên là từng nuôi heo ở dưới quê có khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Dịch: Lãnh Nhân Môn

Nam Sơn giật mạnh túi xách, em gái này nhìn thì hung hăng thế thôi chứ yếu xìu.

Cố Tiểu Liên nhìn cô chăm chăm, cái kiểu cười mà không cười trên mặt Nam Sơn ở trong mắt cô ả chẳng khác nào đang cười nhạo.

Cô ta cắn răng, giờ tay lên định giáng xuống mặt Nam Sơn một cái tát.

Nhưng Nam Sơn đã sớm đoán được động tác tiếp theo của cô ta nên dễ dàng tránh được.

Trở tay tương cho một cái bình gas.

À, nhầm rồi.

Là trở tay ụp một chén soup hải sản mới đúng.

Nước soup đủ màu sền sệt nhều nhão chảy xuống từ đầu của Cố Tiểu Liên trông rất đáng yêu.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Tiểu Nhiên cũng không kịp ngăn cản.

Cố Tiểu Liên thì dờ ra tại chỗ.

Từ nhỏ đến lớn cô ta đã quen được người khác nâng niu trong lòng bàn tay.

Kiều căng quen thói rồi, nào đã phải chịu uất ức thế này bao giờ đâu.

Cô ta hét lên thật to, khiến cho những người đứng bên ngoài đều phải bịt kín hai tai lại.

Sóng âm quá lợi hại, lực sát thương lớn không tưởng.

Phổi của Cố Tiểu Liên chắc là phải to ghê lắm, hét một tiếng mà kéo dài những 30 giây.

Thật khiến cho người ta thở dài, thanh âm này chỉ địa ngục mới có, chốn trần gian dễ mấy mà được nghe.

Những người may mắn được nghe thấy nó thật là... Xui xẻo tám đời.

Nam Sơn lập tức bịt kín lỗ tai.

Thầm nghĩ nếu như Cố Tiểu Liên dùng sóng âm tấn công trước rồi lại dùng kỹ năng bóp bóp bóp kia thì chắc mình không phải là đối thủ của cô ta rồi.

Nguy hiểm quá đi mất!

Sau khi hét lên xong Cố Tiểu Liên mất lệ ghen ngào, quay ngoắt sang nhìn Tiêu Nhiên.

Đáng tiếc là Tiêu Nhiên còn đang quay cuồng trong sóng âm của cô ta, đầu óc choáng váng chưa kịp phản ứng lại.

Cố Tiểu Liên giẫm chân, gất giọng gọi:

- Tiêu Nhiên.

Nước mắt rung rung trong hốc mắt, nhưng lại không tuôn trào, khiến cho người ta cảm thấy thương tiếc.

Tiêu Nhiên rút cuộc cũng tỉnh táo lại, vội ân cần hỏi han:

- Ôi em, em không sao chứ.

Lại quay sang nói với Nam Sơn:

- Người đàn bà này, sao cô có thể độc ác như thế.

Trong ngữ khí của anh ta toàn vẻ chỉ trích.

Độc ác?

Tình cảm một năm trời lại không bằng vài cái nhăn nhó của Cố Tiểu Liên.

Nam Sơn nhú mày, xem ra hôm nay mình phải ác hơn nữa mới được.

Trước mắt, cô đã có được vũ khí do kẻ thù dâng lên — túi xách.

Sức nặng bên trong cũng khá lắm, đoán chừng ngoại trừ điện thoại ra còn có thêm đồ trang điểm linh tinh nữa.

Thật sự là công cụ đập người vô cùng thuận tay.

Nam Sơn không hề do dự, vung túi xách lên quay mấy vòng rồi quất tới tấp vào mặt Tiêu Nhiên.

Chỗ nào đẹp mắt với dễ lộ ra ngoài thì đập chỗ đó, bà đây rút cuộc không cần phải lo lắng anh ta đi ra ngoài dụ gái nữa rồi.

Tiêu Nhiên không trốn đi đằng nào được, chỉ có thể kêu la oai oái.

Đang lúc anh ta định đánh trả thì nhìn thấy vô số ánh mắt trách cứ của những người khách khác nhìn mình, quản lý nhà hàng cũng đi ra can ngăn.

Sau khi quản lý tới thì phục vụ đã kể đại khái lại chuyện xảy ra vừa xong.

Vậy nên thái độ của quản lý không khỏi có thêm vài phần khinh bỉ đối với Tiêu Nhiên.

- Thưa ngài, chúng tôi nhận được lời phàn nàn. ...

Tiêu Nhiên không ngờ lần hẹn hò của anh ta với Cố Tiểu Liên lại biến thành trò hề của ba người thế này.

Anh ta không chỉ phản bội Nam Sơn, mà ở trong màn hài kịch nực cười này, từ đầu chí cuối, anh ta chỉ chăm chăm che chở cho mỗi kẻ thứ ba Cố Tiểu Liên.

Nam Sơn làm ra những hành vi quá khích như thế cũng là chuyện thường tình.

Vừa nghĩ tới chuyện anh ta và Nam Sơn đã kết thúc thì trong lòng Tiêu Nhiên lại có chút đau đớn.

Dù sao thì Nam Sơn cũng là cô gái đầu tiên anh ta yêu.

Chuyện cũng đã thành ra thế này, anh ta và Nam Sơn đã xé rách mặt luôn rồi, không thể nào níu kéo được nữa.

Chuyện có thể làm bây giờ chính là phải quý trọng Cố Tiểu Liên hơn.

- Chúng ta đi thôi.

Cố Tiểu Liên hừ một tiếng, quay gót bước ra ngoài.

Tiêu Nhiên vội vàng đuổi theo.

Người phục vụ vẫn giữ nguyên nụ cười chuyên nghiệp như cũ:

- Thưa ngài, xin mời đến quầy tính tiền, cảm ơn đã đến nhà hàng chúng tôi dùng bữa.

Nam Sơn cầm túi xách đập vào ngực Tiêu Nhiên một cái.

Trước khi đi cô còn nói với Tiêu Nhiên:

- Từ nay về sau đừng có liên lạc với tôi nữa. Nếu như lần sau mà để tôi gặp lại anh thì...

Nam Sơn không nói gì, chỉ tranh thủ cầm túi xách nện thêm một cái lên mặt anh ta.

Mức độ đau đớn của kẻ thù lại tăng thêm một chút, tiện thể để lại hai đường máu mũi.

Cô xoay người, ngẩng đầu ra khỏi nhà hàng không hề do dự.

Cảm giác tự tay đánh thẳng đàn ông cận kề thế này sướng quá.

Đầu tiên là Tiêu Nhiên cảm thấy mũi tê rần, sau đó cảm giác như có chất lỏng nóng ầm chảy ra.

Anh ta đưa tay lên quẹt một cái, phát hiện là máu thì trơn mắt hôn mê bất tỉnh.

Mấy phục vụ liếc mắt nhìn nhau một cái, loại người thế này bọn họ gặp nhiều rồi.

Muốn ăn cơm chùa à? Không có cửa đâu!

Tiêu Nhiên là bị đau quá nên tỉnh lại, nhân trung bị người ta bấm một cái thật mạnh.

Anh ta tin chắc nếu như lại mạnh tay thêm chút nữa thì sẽ bấm rách thịt chảy máu luôn.

- Thưa ngài, mời tính tiền.

Bên tai vẫn là giọng nói nho nhã lễ độ của phục vụ, nụ cười chuyên nghiệp hết gió xuân phơi phới ập vào mặt, như thể người mới vừa bấm anh ta một cú rõ đau không phải bất kỳ ai trong số bọn họ hết.

- Bao nhiêu tiền? - Anh ta hỏi.

Nhân viên thu ngân lập tức in hóa đơn ra rồi mở miệng báo giá.

- Sao đắt thế?

Mắt Tiêu Nhiên tròn tròn lên, giá tiền khác hoàn toàn so với con số mà anh ta nghĩ.

- Thưa ngài, những món ăn mà ngài chọn đều dùng nguyên liệu nhập khẩu từ nước ngoài, hơn nữa mỗi ngày chỉ cung cấp số lượng có hạn mà thôi...

Nhân viên thu ngân sờ ra một tràng dài dằng dặc không vấp vấp.

Nói ngắn gọn dễ hiểu là thế này, giá cả của nhà hàng vô cùng hợp lý, tuyệt đối không có ý lừa người tiêu dùng.

Tiêu Nhiên cảm giác mặt mày choáng váng suýt ngất thêm lần nữa, chột nhìn thấy ánh mắt như dã thú của mấy phục vụ đứng bên cạnh.

Nhân trung anh ta lại nhói đau.

- Quẹt thẻ đi.

Tiêu Nhiên móc ví, lấy một tấm thẻ đưa cho nhân viên thu ngân.

Lúc này anh ta mới cảm thấy nghi ngờ không biết có phải Nam Sơn đã biết mình ngoại tình từ sớm hay không.

Phải biết thì mới có thể gọi toàn mấy món có giá trên trời thế chứ.

Tiêu Nhiên nghĩ mãi không thông, không hiểu Nam Sơn phát hiện ra kiểu gì.

Anh ta tự nhận công tác giữ bí mật của mình đã làm rất kín kẽ, không hề lộ ra tí sơ hở nào.

Đại khái là Tiêu Nhiên có nằm mơ cũng không ngờ là do chính miệng anh ta nói cho Nam Sơn biết là mình đi ngoại tình ở đâu.

....

Dẫu sao thì cũng là tình cảm cả năm trời, trong lòng Nam Sơn vẫn có chút khó chịu.

Nhưng cô lại cảm thấy may mắn nhiều hơn.

May mà phát hiện ra sớm, kịp thời cắt đứt, chấm dứt thiệt hại.

Người khác thất tình thì đều đi vận động để đốt cháy hết tình lực dư thừa.

Còn Nam Sơn thì mượn có thất tình để đi đánh chén.

Sau khi com no rượu say, an ủi dạ dày xong tâm trạng của cô đã tốt hơn một nửa rồi.

Sau đó cô lại một mình ra quán karaoke hát hò gào thét hai ba tiếng đồng hồ, phát tiết hết tất cả những thất vọng của cô đối với Tiêu Nhiên ra ngoài.

Từ nay về sau, Nam Sơn cô và Tiêu Nhiên xem như đường ai nấy đi.

Cô không còn chút cảm tình nào với anh ta nữa.

....

Nam Sơn ngồi chuyển xe đêm cuối cùng.

Trời đã khá trễ, trên xe cũng không có bao nhiêu người.

Cô đeo tai nghe, nhìn lên trần xe với góc 45 độ, giả vờ làm một thanh niên văn nghệ.

Đột nhiên, điện thoại di động báo có tin nhắn.

Là do Tiểu Dương gửi tới.

“Nam Sơn, hôm nay tôi thấy rồi, cảnh tượng cô ra tay đánh tên khốn kiếp kia thật sự là khiến người ta hả dạ (icon mắt lấp lánh).”

Nam Sơn nhắn lại: “Cô cũng có mặt ở đó à?!”

Bởi vì có câu thành ngữ gọi là tốt khoe xấu che, ở công ty cô luôn giữ hình tượng vô cùng dịu dàng đáng mến, bị người ta nhìn thấy cảnh mình đi đánh ghen thế này, Nam Sơn vẫn có chút ngại ngùng, nhưng cũng chỉ là có một chút mà thôi.

Cũng vì Tiểu Dương không phải người thích buôn chuyện, nên sẽ không bao giờ nhắn tin chỉ để diễn tả sự kính nể với mình thế này.

Giác quan thứ sáu của Nam Sơn rất chính xác, cô cứ có dự cảm không lành.

Trong lòng thầm nghĩ, xin đừng có ở không mà đi khen cô uy mãnh vĩ đại, đại nghĩa diệt thân đập bạn trai te tua gì hết nhé, mấy lời thừa thãi khác cũng đừng có nói với cô làm gì.

Cô đang thất tình đấy, trái tim mong manh yếu đuối không chịu nổi một tí dả kích nào nữa đâu.

Hu hu.

Đời không như là mơ.

Tiểu Dương: “Cô có biết Cố Tiểu Liên kia là em họ của tổng giám đốc Cố không?”

“...Không biết à?”

Tổng giám đốc Cố mà Tiểu Dương nói tới, chính là tổng giám đốc Cố Thăng của công ty Nam Sơn.

Thân cao 1m87, đẹp trai, nhà giàu.

Đây là ấn tượng của Nam Sơn về Cố Thăng sau khi gặp thoáng qua.

“Nam Sơn, cô tự cầu nguyện đi nhé, (icon vỗ vỗ đầu.)”

Nam Sơn gửi lại cho Tiểu Dương một cái icon khóc không ra nước mắt.

Khác với cái em họ mà Tiêu Nhiên bịa ra, lần này là em họ thật đấy.

Trên đời này có biết bao nhiêu người họ Cố, tại sao Cố Tiểu Liên lại là em họ của Cố Thăng chứ!!!

Nam Sơn dán mặt vào cửa xe lạnh lẽo.

Nếu như cô sớm biết Cố Tiểu Liên là em họ của Cố Thăng thì cô... Vẫn sẽ đánh.

Chẳng qua là sẽ đổi qua kiểu đánh khác uyển chuyển hơn một chút mà thôi.

Chuyện này vẫn còn chút hy vọng, trong lòng Nam Sơn hằng mong tên Tiêu Nhiên kia không nói cho Cố Tiểu Liên biết cô làm việc ở công ty OSS.

...

Ông bà ta có câu, trời không toại lòng người.

Những chuyện Nam Sơn gặp phải hôm nay chỉ có thể ví như đâm trúng phân thoi.

Đáng chết hơn chính là ông trời muốn cướp đi hết những gì cô có.

Ban ngày, Nam Sơn tiếp xúc với Tiêu Nhiên hơi lâu.

Cho nên lần này, cô lại xuyên thành cái đèn bàn của anh ta.

Gần mười hai giờ, anh ta vẫn chưa ngủ, đang gọi điện thoại an ủi Cố Tiểu Liên, nói tới mức sắp toét luôn cả mồm.

Nam Sơn vốn cảm thấy mình đã chẳng còn quan hệ gì với Tiêu Nhiên nữa rồi, nên không muốn nghe lén làm gì.

Nhưng ngấm lại, cô có thể mượn cơ hội này để nghe ngóng xem rốt cuộc Cố Tiểu Liên có biết mình làm việc ở OSS hay không.

Nửa tiếng sau, Cố Tiểu Liên đang khóc.

Một tiếng sau, Cố Tiểu Liên đang cười.

Lại thêm nửa tiếng nữa, Cố Tiểu Liên bắt đầu ổng ẹo.

Nỗi lo trong lòng Nam Sơn cũng nhẹ đi phân nửa, đang định quay lại giường của mình ngủ một giấc cho thật ngon, chợt nghe Cố Tiểu Liên tức tối nói:

- Ngày mai em nhất định phải đến công ty của anh họ, bảo anh ấy đuổi ả đàn bà kia.

Nam Sơn cảm thấy tim mình lạnh lẽo, đèn tắt cái phụp, cô cũng quay về phòng.

Cô choàng áo khoác, ngồi trên ghế, kéo ngăn bàn lấy một quyển sách ra.

Bên trong có kẹp một tờ danh thiếp, cô nhìn chăm chăm một lúc mới đặt nó lại chỗ cũ.

Trong lòng không khỏi bị phần nghĩ thầm, cô thật sự phải đi làm công việc này hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Dịch: Lãnh Nhân Môn

Nam Sơn đến văn phòng, còn chưa ngồi nóng chỗ thì chị Lý tới gọi:

- Tiểu Nam, tổng giám đốc tìm em đây.

- Vâng, em đến ngay.

Cô đáp lại ừ ừ, đại khái cũng biết rõ là đang xảy ra chuyện gì.

Chị Lý vỗ vai của cô, cho cô một ánh mắt tự cầu nhiều phúc đi.

....

Nam Sơn gõ cửa phòng làm việc của Cố Thăng.

- Vào đi.

Âm cuối kéo dài thật dài, đây là giọng của Cố Tiểu Liên.

Nam Sơn vỗ ngực mình một cái, bình đến thì tướng chặn, cùng lắm thì từ chức thôi chứ gì.

Cô đẩy cửa ra, bước vào trong.

Cố Thăng đang vui đầu làm việc, còn Cố Tiểu Liên thì ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da thật trong phòng, cúi đầu nhìn móng tay.

Nam Sơn không chút sợ hãi, hắng giọng một cái, thấp giọng hỏi:

- Tổng giám đốc, anh tìm tôi à?

Lúc này Cố Thăng mới ngẩng đầu lên, miễn cưỡng liếc cô một cái.

Sau đó lại quay sang nói một câu không đầu không đuôi với Cố Tiểu Liên:

- Tiểu Liên, tên bạn trai kia của em chẳng có mắt nhìn tí nào cả.

- Em sửa giúp anh ấy đây.

Cố Tiểu Liên tưởng rằng Cố Thăng đang mỉa mai Nam Sơn nên đắc ý ưỡn ngực lên.

- Cô Nam Sơn này đẹp hơn em nhiều.

Cố Thăng đã kích không hề lưu tình.

- Anh...

Cô ta bị ghen lời, la lớn:

- Em với Tiểu Nhiên là chân ái, true love đấy, loại hoa hoa công tử như anh thì sao mà hiểu được.

Nam Sơn thiếu chút nữa phì cười, vị tổng giám đốc này cũng thú vị lắm.

Cô cúi đầu, siết chặt hai tay, bộ dáng vô cùng nhu thuận.

Cố Thăng lập tức chuyển chủ đề, anh mở miệng, hỏi Nam Sơn:

- Nam Sơn, chắc là cô cũng biết cái con bé Cố Tiểu Liên ngồi trên sofa bên kia nhỉ?

Nam Sơn thành thật gật đầu.

Anh ta mím môi nín cười:

- Đáng lẽ ra cô không nên trực tiếp trêu vào nó làm gì, thật đáng tiếc, cô bị công ty sa thải.

Hờ, Nam Sơn nhiu mày.

Nghe ý của tổng giám đốc chính là có thể gián tiếp trêu chọc à?

Quái lạ, sao cô lại nghe ra chút áy náy trong câu nói của anh ta nhỉ.

Nhưng cô cũng nhìn ra vẻ không cho phép từ chối từ ánh mắt anh ta, trong lòng biết rõ dù có nói thêm gì nữa cũng vô ích mà thôi.

Cho dù có được ở lại làm thì chỉ cần sắp trên nói một câu thôi cô cũng khó mà tránh khỏi bị làm khó dễ.

Nam Sơn nghiêm mặt, trong lòng hạ quyết tâm.

Cố Tiểu Liên hớn hờ nhìn xem, còn thối thối ngón tay nói:

- Nếu như bây giờ cô năn nỉ tôi thì tôi có thể bảo anh họ của tôi tha cho cô một lần đấy.

- Năn nỉ cô làm gì, cô không thấy tôi chẳng sao hết à.

Nam Sơn liếc Cố Tiểu Liên một cái với vẻ khó hiểu:

- Hay là tôi năn nỉ cô cứ vô tư dùng tiền đập tôi chớ có nương tay nhé?

Nam Sơn mỉm cười đề nghị.

Cố Thăng giống như một người đứng ngoài cuộc, im lặng ngồi trên ghế đánh giá cả hai người.

Cố Tiểu Liên bị Nam Sơn làm cho mất mặt, nói về bức bối:

- Chết đến nơi mà còn mạnh miệng.

Chuyện đã đến nước này rồi, Nam Sơn cũng không cần vờ vịt làm gì nữa.

Cô lập tức mở miệng hỏi đến vấn đề mà cô vẫn tương đối quan tâm, ấy chính là tiền.

- Tôi đã ký hợp đồng năm năm với công ty, đột nhiên bị sa thải không lý do, tiền bồi thường phải tính thế nào đây?

Cố Thăng thu hết vẻ mặt của cô vào trong mắt, thấy cô tỉnh táo nhìn rõ tình hình, thái độ không kiêu ngạo không hèn yếu nên đánh giá cô cao hơn một chút.

- Lát nữa cô đến phòng tài vụ kết toán đi.

- Được. – Cô lại hỏi: - Còn chuyện gì nữa không, nếu như không thì tôi đi trước đây.

Cố Thăng xua tay, ý bảo cô cứ đi đi.

Cố Tiểu Liên có phần không cam lòng, dù đã đạt được mục đích rồi, nhưng cô ta cứ cảm thấy không vui gì cả.

....

- Sao anh lại bỏ qua cho cô ta dễ dàng thế?

Cố Tiểu Liên ông ẹo nói.

Cố Thăng liếc cô ta một cái:

- Cố Tiểu Liên, lúc đầu là tự em nói, sa thải cô ấy chính là sự trả thù lớn nhất, anh cũng đã làm theo rồi.

Cái cô em họ này cũng không phải con gái ruột của cô anh.

Năm đó cô của anh đặt tình yêu lên hàng đầu, không để ý đến sự phản đối của người nhà, gả cho một vị giáo sư đại học đã ly dị từ lâu.

Cô của anh rất thương cô ta, không để cho cô ta chịu chút áp lực nào.

Đêm qua Cố Tiểu Liên khóc lóc suốt mướt gọi điện thoại cho anh, bảo anh nhất định phải giúp cô ta.

Chuyện này thật sự là do Cố Tiểu Liên quá đáng trước.

Thằng đàn ông kia cũng chả phải thứ tốt đẹp gì, ăn trong bát nhìn trong nồi.

Chuyện tình cảm ấy mà, chỉ có người bên trong tự mình biết, anh cũng không tiện nhúng tay vào, nên uyển chuyển khuyên cô ta vài câu.

Cô nàng tên Nam Sơn kia cũng đủ đáng thương, vừa thất tình lại thất nghiệp.

Bất quá có thể sớm ngày biết rõ bộ mặt thật của tên kia cũng tốt, ít nhất không cần đợi sau khi kết hôn rồi mới hối hận.

Anh căn bản chẳng muốn giúp làm gì, nào ngờ nửa đêm lại nhận được điện thoại của cha mình.

Không cần nói cũng biết là kiệt tác do Cố Tiểu Liên nhờ vả cô anh làm ra.

Sự chán ghét của anh dành cho đứa em họ này lại tăng thêm vài phần, nhưng cũng không tiện để lộ.

Ba cũng đích thân lên tiếng rồi, Cố Thăng đành phải đồng ý.

Anh cũng có phần đồng tình với Nam Sơn, cho nên đã âm thầm nhắn với chị Trương ở phòng tài vụ thêm cho cô một khoản tiền.

Lại nhờ chị Trương đưa cho Nam Sơn một tờ danh thiếp, để cô có thể đến công ty của bạn mình làm.

Trước đó anh đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, nếu như Nam Sơn đồng ý thì chỉ cần đến đó làm thủ tục mà thôi.

Không biết Nam Sơn có đồng ý đi hay không nữa.

- Sao em cứ cảm thấy cái cô Nam Sơn kia được lời là sao.

Cố Tiểu Liên thấp giọng lầm bầm.

- Anh phải làm việc rồi.

Cố Thăng cúi đầu nhìn đồng giấy tờ trên bàn, không nhìn cô ta lấy một cái.

Nghe thấy anh họ đuổi khách như thế, mặt Cố Tiểu Liên đỏ lên, giọng ngày càng nhỏ:

- Em biết rồi.

Cô ta xách túi, đứng dậy rời đi.

Nam Sơn sờ sờ phong bì trên tay, độ dày của nó khiến cô rất thích.

Tiền đền bù tổn thất mà công ty đưa còn nhiều hơn so với cô nghĩ, đủ để cô sống đầy đủ một khoảng thời gian khá dài.

Khiến cho cô có ảo giác như thể mình vừa mới lĩnh lương hưu chuẩn bị về nhà dưỡng già ấy.

Cô cẩn thận bỏ nó vào trong ví.

Vừa bước ra khỏi cửa công ty, Nam Sơn lấy điện thoại ra, mở danh bạ lên nhìn một cái tên thật lâu.

Sau cùng cô hạ quyết tâm, bấm gọi cho người đó.

Điện thoại vừa mới kết nối, không đợi cô kịp mở miệng đầu dây bên kia đã có một giọng nữ hờn hờ vang lên:

- Tiểu Sơn à, rốt cuộc cậu cũng nghĩ thông rồi sao. Mình nói cho cậu biết nhé, cậu mà không làm nghề của mình thì thật phí của trời đất.

Nam Sơn ủ rũ nói:

- Ủ, mình nghĩ kỹ rồi.

Cuộc sống vẫn cứ kéo dài, nên đi làm thì vẫn phải đi làm.

- Khi nào thì làm, Tiểu Sơn mình nói cho cậu biết nhé, với kỹ thuật của cậu, qua chỗ mình nhất định sẽ thành số một ngay.

Nam Sơn đi về phía trạm xe bus:

- Chiều nay mình đến văn phòng cậu nhé?

- Hoan nghênh cậu đến bất cứ lúc nào.

Công việc tiếp theo của Nam Sơn được quyết định bằng một cú điện thoại như thế đấy.

Sau khi cúp máy Nam Sơn quay người lại nhìn tòa nhà công ty một cái.

Lòng thăm thẳm, chỗ này không cần bà đây thì chắc có chỗ khác cần nhé.

Mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ không bước vào cửa chính cái công ty này một bước nào nữa.

Trừ phi cái tên không biết phân rõ trắng đen chỉ biết bao che cho người nhà là Cố Thăng kia tự mình mời cô quay về.

Cô cũng chỉ nghĩ thầm trong bụng cho thỏa dạ mà thôi, nào có ngờ đâu chuyện này lại trở thành sự thật.

Cuộc sống khắp nơi đều có kinh hi như thế.

Không đến nửa tháng sau, Cố Thăng thật sự cung kính mời cô quay lại công ty.

Khiến cho Nam Sơn muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Vòng đời xoay chuyển, ông trời không bỏ rơi một ai.

Muah ha ha ha ha ha!

....

Nam Sơn đến ngân hàng gửi tiền vào tài khoản, số tiền lớn như thế mà để trên người cô cũng không yên tâm được.

Sau khi về nhà, cô tắm rửa một lượt, muốn rửa trôi hết những xui xẻo của mấy hôm nay đi.

Ngủ trưa một giấc, cô cảm thấy tinh thần sáng láng thoải mái hẳn lên.

Cô trang điểm cho bản xinh đẹp một chút, dựa vào địa chỉ in trên danh thiếp kia tìm tới địa điểm công tác mới — Phòng làm việc Lạt Thu Tôì Hoa, nằm bên trong một hẻm nhỏ khá yên tĩnh.

Hai bên cửa có dán câu đối thể này.

Bạch liên lục trà tâm cơ biểu, phượng hoàng mụ bảo trực nam nham, hoành phi thì ghi ‘Ngoại tình phải đánh’.

Phòng làm việc này là do bạn đại học của cô tên Minh Hoa mở, chuyên gia bắt các loại tiểu tam như bạch liên hoa với trà xanh biểu.

Từ khi mở ra tới nay, Minh Hoa vẫn luôn khuyên cô đến đây làm, nói là có thể tận dụng khả năng trời sinh của cô.

Cũng không phải vì Minh Hoa biết về năng lực xuyên vào đồ vật của cô.

....

Minh Hoa là bạn học cùng lớp đại học với Nam Sơn, khoa bọn họ có một giáo sư họ Lư, mười tiết thì có đến năm tiết ông không đến lớp.

Tiết của ông dạy đều là hai tiết đầu, mỗi lần luôn là đám sinh viên đến phòng học ngồi chờ xong mười mấy hai chục phút mới biết là giáo sư họ Lư không đi dạy.

Nhưng giáo sư họ Lư này cũng gian lắm, mỗi lần ông đến thì nhất định sẽ điểm danh, cho dù đi muộn cũng tính là trốn học.

Có một số bạn học thức đêm chơi game, cứ ôm tâm lý may mắn sẽ không bị bắt, kết quả khỏi nói cũng biết.

Lúc đi học Minh Hoa chân chính là một học sinh gương mẫu, không trốn học bao giờ.

Còn Nam Sơn thì cứ đến giờ của thầy giáo kia, mười lần thì có đến năm lần trốn tiết, mỗi lần đều trùng lúc giáo sư họ Lư không đi dạy, chưa dính chuông lần nào.

Đám bạn cùng phòng đều rất phục cô.

Minh Hoa đã từng hỏi Nam Sơn làm sao mà biết, Nam Sơn chỉ cười chứ không nói, hồi lâu sau mới bảo là giác quan thứ sáu của cô linh lắm.

Từ đó, cứ sắp đến ngày có tiết của thầy giáo kia thì cả lớp đều phải hỏi Nam Sơn trước, để quyết định xem có nên trốn học hay không.

Bởi vì dẫn dắt các bạn đi vào con đường trốn học cho nên nhân duyên của cô khi còn đi học tốt khỏi nói. Nhưng cô vẫn cảm thấy ray rứt khôn nguôi, làm thế này chẳng tốt cho sự phát triển của xã hội tạo nào.

Thật ra thì không biết là Nam Sơn có nghiệp duyên gì với giáo sư họ Lư kia nữa.

Sau khi lên đại học, sáu giờ rưỡi thứ ba mỗi tuần cô đều sẽ biến thành một thứ đồ trong phòng ngủ của giáo sư, kéo dài liên tục mấy năm.

Giáo sư Lư mà muốn lên lớp dạy thì bình thường sáu giờ rưỡi đã dậy rồi, không thì chính là sẽ ngủ nướng.

Muốn biết ông có lên lớp hay không, nhìn gương của ông là biết.

....

Cửa phòng làm việc mở toang, Nam Sơn chỉ việc đi thẳng vào trong.

Bên trong có một cô gái trông có vẻ nhả nhặn đang xem phim và hai chàng trai cao to đang chơi game, trong phòng có ba chiếc bàn làm việc đơn giản, gần cửa sổ có đặt một cây xương rồng nhỏ héo úa, bộ dạng ẻo uột nửa chết nửa sống.

Ngoài ra thì không còn ai khác.

Nam Sơn nhìn quanh phòng, có điểm do dự, không biết có phải mình đi nhầm không, đây không phải là bộ dạng mà một phòng làm việc nên có, nhìn chẳng đáng tin tẹo nào.

Cô nàng đang xem phim kia thấy cô bước vào thì tháo tai nghe ra.

- Xin hỏi chị muốn tìm ai?

Giọng nói rất êm tai.

Nam Sơn lễ phép nheo miệng cười:

- Tôi tới tìm Minh Hoa.

Cô nàng kia lập tức đứng phắt dậy, mỉm cười ngọt ngào:

- Em tên Tiểu Mi, chị cứ gọi em là Tiểu Mi là được, bà chủ đang ngủ trưa, có việc gì thì nói với em cũng được, mời chị ngồi xuống trước.

Nam Sơn cho rằng Minh Hoa đã nói trước với cấp dưới là mình sẽ đến nên cũng ngồi xuống sofa.

Tiểu Mi đi đến chỗ máy đun nước, rót một cốc nước cho cô.

Nam Sơn nhận lấy cốc nước, nói tiếng cảm ơn, thăm nghĩ đồng nghiệp mới thật là thân thiện dễ gần.

Chỗ bên cạnh hơi lún xuống, Tiểu Mi ngồi xuống bên cạnh cô, đầu tiên là thờ dài một hơi mới mở miệng nói:

- Phụ nữ chúng mình thật là số khổ, chị đây là muốn tìm chứng cứ ngoại tình của bạn trai đúng không ạ?

Nam Sơn bưng cốc nước, lắc đầu.

Tiểu Mi như đã hiểu ra, khẽ gật đầu:

- Ôi em trông chị còn trẻ thế không ngờ chị đã kết hôn rồi ạ. Là chồng của chị ra ngoài lén phnéng đúng không, thật là tiếc thay cho chị mà.

Cô vỗ đùi đen đét, lại thờ dài một hơi.

Ai không biết nhìn vào còn tưởng rằng Nam Sơn là người thân của cô ấy luôn đó.

- Không phải, cô hiểu lầm rồi...

Nam Sơn đang định giải thích lại bị câu nói tiếp theo của Tiểu Mi khiến cho đứng hình:

- Lẽ nào ba của chị ngoại tình?

- Không phải, cô nghe tôi nói đã.

- Ôi mẹ ơi, lẽ nào là ông của chị, bây giờ cánh đàn ông già trẻ lớn bé gì cũng không bỏ nổi cái thói ăn vụng này.

Âm lượng của Tiểu Mi được đề cao thêm mấy bậc, cô bị phán đoán của chính mình khiến cho sùng sốt luôn.

Nam Sơn thấy cô càng nói càng hăng, vội ngắt lời:

- Tôi không phải đến thuê người đâu.

Tiểu Mi nhướn mày, hỏi lại:

- Chị ơi, chị đến phòng làm việc chuyên bắt gian không phải thuê người theo dõi thì chẳng lẽ là muốn xin vào làm ạ?

Nam Sơn gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Tiểu Mi: ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Dịch: Lãnh Nhân Môn

- Chuyện là thế đấy.

Nam Sơn nhún vai, kể rõ mục đích vì sao cô tới đây cho Tiểu Mi nghe.

Tiểu Mi xấu hổ cười ngượng:

- Hóa ra chị là bạn của bà chủ, cũng là đồng nghiệp tương lai, vừa rồi cho em xin lỗi nhé.

- Thật ra thì mấy việc tiếp khách đều là do bà chủ làm cả.

Tiểu Mi vuốt tóc:

- Lần đầu tiên em thử làm việc này nên chưa quen, miệng mồm em không được lanh lợi cho lắm.

Bộ dạng cúi mặt rũ mắt xuống thế này lại biến thành một cô nàng dịu dàng mất rồi.

Một tràng mấy câu Tiểu Mi hỏi khi nãy vẫn còn vang vọng trong đầu Nam Sơn: Bạn trai chị ngoại tình? Chồng chị lăng nhăng? Ba của chị ông của chị... ngoại tình à?

Hỏi đến mức người ta đỡ không nổi, bây giờ lại bảo là miệng mồm em không được lanh lợi cho lắm.

Một cậu trai đầu đinh đứng bên cạnh cười nhạo:

- Đúng đấy, người dõ ǎn nói nhất là chỗ này chính là cô ấy đấy.

Tiểu Mi đứng dậy, liếc xéo cậu ta một cái:

- Nam Sơn, chị ngồi đây một lát đợi em đi gọi bà chủ nhé.

- Làm phiền em rồi.

- Không phiền, không phiền chút nào cả, cứ gọi em là Tiểu Mi được rồi.

Tiểu Mi đi đến gõ cửa một căn phòng khác.

- Chị Minh Hoa ơi, chị Nam Sơn đến rồi.

Thanh âm không lớn không nhỏ.

Không đến hai giây cửa đã mở toang ra.

Minh Hoa vẫn còn đang ngái ngủ.

Cô chớp mắt một cái, vừa mới nhìn thấy Nam Sơn thì hai mắt đã sáng rực lên.

- Nam Sơn Sơn à, hoan nghênh cậu gia nhập phòng làm việc Lát Thủ Tội Hoa.

Minh Hoa nhào tới cho Nam Sơn một cái ôm nồng thắm.

Nửa năm không gặp, cô ấy vẫn giống hệt trước kia.

Xinh đẹp, sáng láng, tùy ý.

Minh Hoa cầm tay Nam Sơn, ánh mắt tha thiết:

- Để mình giới thiệu về phòng làm việc cho cậu biết trước đã, tổng cộng có bốn thành viên, cộng thêm cậu nữa là năm người.

Cô chỉ vào anh chàng đầu đình kia nói:

- Cậu ta tên Đại Bạch, tên đeo kính ngồi cạnh cậu ta tên Tiểu Tửu, một người đảm nhiệm vũ lực, người còn lại giữ chức hậu cần.

Sau khi Minh Hoa đi ra thì Đại Bạch và Tiểu Tửu đã tắt game, hai người đều cười toe với Nam Sơn.

- Người khi nãy tiếp đãi cậu là Tiểu Mi, đảm nhiệm kỹ thuật của phòng làm việc này.

Minh Hoa lại giới thiệu thêm một số điều về phòng làm việc.

Hóa ra công việc làm ăn của phòng làm việc cũng không tệ lắm, các nhân viên đều được trả tiền công không tồi.

Minh Hoa quy định mỗi lần chỉ nhận một đơn, sau khi bắt được chứng cứ, hoàn thành nhiệm vụ thì mới có thể nhận đơn tiếp theo.

Lúc Nam Sơn đến nhìn thấy đồng nghiệp đều rối rắm như thế là vì vụ lúc này Minh Hoa đang nhận rất khó giải quyết.

Đã nửa tháng rồi mà vẫn không thể bắt được đường chuỗi của tên khốn kia.

Minh Hoa sợ cấp dưới bị áp lực lớn quá nên mới để cho nhân viên được nghỉ xả hơi chơi game xem phim cho bớt căng thẳng.

- Cậu đã đến rồi thì mình cũng yên tâm, nhất định không quá ba ngày là có thể giải quyết xong vụ này.

Minh Hoa vỗ vai Nam Sơn, tỏ ra đặt rất nhiều hy vọng vào cô:

- Bàn làm việc của cậu ở cạnh Tiểu Mi đấy.

Minh Hoa dừng lại một lúc mới nói thêm

- Tiểu Mi à, em kể rõ về vụ này cho Nam Sơn nghe đi.

Tiểu Mi ra dấu OK, cam đoan làm tròn nhiệm vụ.

...

Bàn làm việc của Nam Sơn rất gọn gàng, chỉ có máy tính, giấy và bút.

Cô còn chưa ngồi nóng mông thì Tiểu Mi đã sáp lại gần.

- Để xem kể về vụ này cho chị nghe nhé.

Nam Sơn gật đầu, cầm lấy sổ tay nghiêm túc ghi chép.

Tiểu Mi kể liến thoắng, tốc độ nhanh như tên lửa.

Nam Sơn viết được mấy chữ thì thôi không viết nữa.

Cái cô nàng này, mới khi nãy còn nói mình không giỏi ăn nói xong, thật lòng cô phải cảm thấy khiếp sợ trước miệng lưỡi của cô ấy mới đúng.

- Chuyện là thế đấy.

Tiểu Mi chột lại một câu.

Đây là một câu chuyện chẳng mới mẻ gì, đơn giản là con cóc ghè Cao Thuận kết hôn với cô tiểu thư nhà giàu xinh đẹp Chương Hiểu Thi, hai mươi năm sau, Cao Thuận chê vợ mình già, không bằng mấy em gái tươi non mơn mớn bên ngoài nên đã ngoại tình.

Tuy rằng Cao Thuận bây giờ cũng xem như phát lên rồi, công ty cũng phát triển khá tốt, nhưng tính ra thì vẫn phải dựa vào gia đình Chương Hiểu Thi để làm ăn.

Bởi vậy nên hắn ta làm rất kín kẽ, gần như không để lại chút dấu vết nào.

Chương Hiểu Thi căn bản không tìm thấy chứng cứ, dựa theo lý thuyết theo xem ngựa chết thành ngựa sống, bà tìm đến văn phòng Lạ Thủ Tội Hoa này.

- Bình thường những nơi Cao Thuận hay đến là ở đâu?

Nam Sơn vô thức gõ gõ cuốn sổ, lên tiếng hỏi.

- Sân golf, công ty, về nhà.

Tiểu Mi trả lời:

- À đúng rồi, hẳn ta còn đến một khu sơn trang nghỉ dưỡng nữa, Nhưng nơi đấy giữ bí mật tốt lắm, bà Chương đã từng hoài nghi hẳn ta giấu bồ nhí ở đó nên đột kích tìm kiếm mấy lần, đều không phát hiện được gì cả.

Tiểu Mi lại cười gian:

- Em từng 'lỡ tay' vào hệ thống bảo an của khu sơn trang này xem qua, nhưng không phát hiện điểm nào đáng ngờ cả, chỉ có mỗi mình Cao Thuận đi vào phòng, không có người nào khác ra vào nơi đó hết.

Nam Sơn nhú mày:

- Liệu có phải là hai phòng thông với nhau không?

Bồ nhí nấp ở bên cạnh, có hện hò cũng thuận tiện hơn.

- Chúng em cũng từng nghi ngờ như thế, nhưng sau khi quan sát xong thì cách vách phòng 204 hẳn ta ở đều là đàn ông cả.

Tiểu Mi vừa mới nói xong thì lại thét lên một tiếng:

- A, lẽ nào...

Cái gì? Nam Sơn mở to hai mắt, không biết Tiểu Mi có ý gì.

Nam Sơn: Cô nghĩ ra cái gì đấy.

Tiểu Mi: Ý em cũng như cái chị đang nghĩ đấy.

Nam Sơn đàn mắt ra: ... Ô kìa... Chị có nói gì à? Sao chị không biết thế?

- Thật là trăm lo ngàn phòng, nhưng bồ nhí là được rửa lại khó mà đề phòng.

Tiểu Mi rung đùi đắc ý nói:

- Bây giờ mở phòng làm việc đi bắt ghen còn phải có thêm trí tưởng tượng phong phú nữa chứ.

Chẳng trách các cô tìm mãi mà không thấy chứng cứ ngoại tình của Cao Thuận, căn bản chính là vừa bắt đầu thì họ đã khoanh vùng đối tượng sai bét rồi.

Tiểu Mi lặng lẽ cho mình một like vì quá thông minh.

Nam Sơn nhìn chằm chằm vẻ mặt của Tiểu Mi, thấy có vẻ như cô ấy đang nghiêm túc lắm.

Bỗng dưng cô bảo:

- Tiểu Mi à, thật ra nếu đúng như em nói thì Cao Thuận cần gì phải đến sơn trang kia làm gì. Đại khái có thể mượn cơ như bàn chuyện làm ăn, sau đó đến mấy chỗ như văn phòng, khách sạn, còn có thể đến cả phòng tắm hơi...

Đàn ông có rất nhiều nơi có thể đi cùng nhau, lại không khiến người khác nghi ngờ.

Tiểu Mi:

- Sao chị biết bọn họ không đến mấy chỗ đó?

Nam Sơn:

Dù sao thì cô ấy nói cũng có lý, mình không phản bác được gì.

Tiểu Mi giống hệt như những gì Minh Hoa đã nói, là một người rất quyết đoán, tác phong nhanh nhẹn, chỉ để lại một câu:

- Em đi điều tra về mấy người đàn ông thuê phòng kế bên ông ta.

Sau đó bắt đầu mở máy tính lên gõ lóc cóc, mười ngón tay lướt thoăn thoắt, không thèm nhìn Nam Sơn lấy một cái.

Nam Sơn đi qua nhìn thử, phát hiện đều là mấy số liệu phức tạp, cô nhìn cũng không hiểu gì.

...

Một tiếng đồng hồ sau, Tiểu Mi xám xịt, ủ rũ quay ra, hình như kết quả điều tra không lạc quan cho lắm.

Tiểu Mi ném chuột máy tính bốp một cái, con chuột đáng thương kia lập tức vỡ làm đôi.

Nam Sơn giật nảy mình, nhưng mấy người còn lại đều không tỏ vẻ gì, ai làm việc nấy.

Tiểu Từ bình tĩnh mở tủ lấy ra một con chuột mới, cắm vào giúp Tiểu Mi, toàn bộ quá trình không nói một lời, giống như đã sớm quen với hành vi quăng chuột này của Tiểu Mi.

Ngăn tủ còn mở, Nam Sơn nhìn thoáng qua một cái đã thấy bên trong toàn là chuột máy tính.

Tiểu Từ hiểu ra nghi hoặc của cô, bèn cười tươi roi rói với Nam Sơn:

- Mỗi khi Tiểu Mi không tra được thứ mình muốn đều ném chuột cả, cô cứ tập làm quen đi.

- À!

Tiểu Từ dừng lại một lát, nói với vẻ tự hào lắm lắm:

- Tôi toàn chọn chuột bán sỉ giá rẻ nhất đấy, không cần tiếc tiền làm gì.

Ồ, đây là điểm quan trọng à?

Nam Sơn lại hỏi:

- Các anh ném như thế, Minh Hoa không xót à?

Tiểu Mi gục đầu xuống, ưỡn oai đáp:

- Chị Minh Hoa còn ném nhiều hơn.

Cô giơ tay lên, chỉ vào một ngăn tủ gỗ khác:

- Chuột trong ngăn tủ này đều là kiệt tác của chị ấy cả.

- Đây là nét văn hóa đặc biệt của công ty chúng mình.

Tiểu Từ nói với vẻ còn tự hào hơn thế.

Nét văn hóa này đúng là đặc biệt, Nam Sơn cảm thấy tay phải ngứa ngáy.

Ngứa quá, muốn đập thử một con quá.

Nam Sơn vội vàng bắt chuyện với Tiểu Mi để rời sự chú ý của mình.

- Tiểu Mi, em có tra được cái gì không?

- Em ấy à.

Tiểu Mi lại than thở:

- Em điều tra tư liệu về khách thuê hai căn phòng kế bên cả rồi, phát hiện ba tháng này, những người thuê cùng lúc với Cao Thuận có tổng cộng tám người, hai người là người già, ba người da đen đẹp trai đến bàn chuyện làm ăn, thêm một bà cụ.

Cô dừng một chút rồi nói tiếp:

- À đúng rồi, còn có một cặp tình nhân nữa.

Không có khách nào ở thường xuyên cả, dù cho Cao Thuận có muốn làm gì gì đó với người ta thì cũng phải nuốt trôi mới được.

- Nam Sơn, chị xem như là cứu binh mà chị Minh Hoa mời tới, chị có ý kiến gì không?

Hai mắt Tiểu Mi sáng lấp lánh, đặt hết hy vọng lên người cô.

- Tạm thời thì không có.

Tiểu Mi ngồi thẳng dậy, cầm lấy hai tay của Nam Sơn thật chặt.

- Chị Nam Sơn, chị đừng nản lòng, tục ngữ có nói, không có bò nhí nào không bắt được, chỉ có sù giả chính nghĩa không có gắng.

Tiểu Mi cổ vũ.

Nam Sơn đàn mặt ra, cô có vẻ gì là nản lòng đâu chứ.

Còn nữa, tục ngữ này là ai nói thế, sao cô chưa nghe lần nào vậy.

Nam Sơn nhìn bộ dạng ý chí bùng bùng của Tiểu Mi, gạt đầu:

- Chị tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Cứ có cảm giác hai cô gái nắm tay nhau nó kỳ quặc thế nào ấy.

Tiểu Mi hài lòng buông tay ra:

- Chị Nam Sơn đúng là đồng chí tốt.

Nam Sơn:

Sao mình cứ có cảm giác như đi nhầm vào trường quay, cầm nhầm cả kịch bản thế này.

- Cầm lấy cái này đi.

Tiểu Mi nhét một thứ vào tay cô.

Nam Sơn sờ dần cúi đầu nhìn, phát hiện đó là một con chuột máy tính.

Cầm thứ này làm gì? Cô có ảo giác như mình đang cầm một quả lựu đạn để ném vào kẻ thù, khẳng khái chịu chết.

- Đập nó đi.

Tiểu Mi mỉm cười rất thoải mái.

- Làm thế không tốt lắm đâu.

Tiểu Mi thoáng lộ vẻ đau thương:

- Ban nãy em thấy chị hình như muốn đập nó lắm mà.

Nam Sơn: Minh để lộ trắng trợn như thế á?

Tiểu Mi thấy cô lộ ra vẻ do dự thì nói tiếp:

- Đập nó đi, đập xong chúng mình sẽ thành bạn tốt.

Trong lòng Nam Sơn: hu hu, bây giờ cách làm quen bạn mới đều bạo lực như thế sao.

Thế nhưng sao mình lại thấy thích thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Dịch: Lãnh Nhân Môn

Cứ thế, ngày đi làm đầu tiên của Nam Sơn, ngoại trừ đập vỡ một con chuột máy tính trong phòng làm việc ra thì chẳng còn việc gì nữa.

Minh Hoa thấy thế không chỉ không nói gì, còn vỗ tay bôm bốp:

- Nam Sơn làm hay lắm, có thể hòa nhập vào văn hóa của văn phòng chúng ta nhanh như thế.

Nam Sơn...

Đêm khuya, cô lẩn qua lẩn lại không ngủ được.

Ở chỗ làm mới này, cả bà chủ lẫn nhân viên đều đối xử rất tử tế với mình, thế nên cô mới có thể hòa nhập nhanh đến thế.

Mỗi người trong văn phòng đều có chức trách của riêng mình, chỉ có cô hình như là... Chẳng có gì cả.

Dù rằng cô không muốn phải thừa nhận chút nào, nhưng sự thật chính là như thế.

Hoặc là cô có thể làm chút gì đó dựa vào năng lực đặc biệt của mình.

...

- Chào buổi sáng!

Giờ làm việc là chín giờ sáng, Nam Sơn đến trước chừng mười lăm phút, Tiểu Mi đã đến từ sớm, đang lay hoay bên cạnh chậu xương rồng ẻo uột kia.

- Chào buổi sáng, chị Nam Sơn!

Tiểu Mi ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười rạng ngời, sau đó quay lại tiếp tục tưới nước cho nó.

Nam Sơn rảnh rỗi nên đi tới, dè dặt hỏi:

- Có phải cây xương rồng này bị bệnh không?

Tiểu Mi đặt bình nước lên bệ cửa sổ, phúi bụi đất trên tay.

- Em cũng thấy rồi, nhưng đặt nó ở đây vừa có ánh nắng, em cũng tưới nước đầy đủ, thật sự không biết sao nó lại thế nữa, trên mạng đều bảo nó là loại thực vật dễ trồng nhất đấy.

Quả thật rất dễ trồng, năm đó trong phòng ký túc xá của Nam Sơn cũng có trồng một chậu.

Qua cả một mùa hè, chậu xương rồng kia vẫn sống rất tốt, chẳng cần chăm sóc gì nhiều.

Nam Sơn giờ tay sờ cây xương rồng héo rũ kia một cái.

Tay mới đẩy nhẹ thôi mà nguyên cây xương rồng đã tróc cả gốc lên.

Tiểu Mi giật mình nhìn Nam Sơn:

- Chị?

Hai người nhìn nhau đăm đăm.

Nam Sơn lộ ra vẻ mặt vô tội:

- Chị nói chắc em không tin, là cây xương rồng đó ra tay trước đấy.

Trên mặt Tiểu Mi viết rành rành hai chữ: Không Tin!

Nam Sơn cúi đầu nhìn cây xương rồng kia, ngay cả gai cũng héo quắp lại, rễ thì đã biến thành màu đen thui.

Đây rõ ràng là rễ đã bị úng nước rồi.

Cô đưa đến trước mặt Tiểu Mi:

- Rót cuộc em tưới bao nhiêu nước thế?

- Mỗi lần chỉ một bình như thế thôi..

Tiểu Mi cúi đầu chỉ xuống.

Cái bình nước kia to đùng, mỗi lần một bình như thế, cây xương rồng uống nước no đến vỡ bụng luôn.

Nam Sơn cảm thấy, trồng chết một chậu xương rồng khó hơn so với trồng sống một chậu xương rồng nhiều lắm.

Cô đột nhiên nhớ đến con chim cánh cụt QQ mà mình nuôi hồi học tiểu học, mỗi lần login nó đều nhảy tung tung lên.

Lúc cô rảnh rồi không có gì làm đã lên mạng tìm một trăm cách giết chết chim cánh cụt.

Kết quả, cô phát hiện chuyện nuôi chết một con chim cánh cụt QQ thật không dễ dàng gì.

...

Buổi sáng Minh Hoa không đến phòng làm việc, nghe Tiểu Mi nói hình như cô ấy đi gặp người ủy thác là Chương Hiểu Thi rồi.

Vụ này khó quá, Minh Hoa cảm thấy không làm nổi nên mong bà Chương có thể rút đơn lại, Minh Hoa sẽ trả tiền bồi thường cho bà ta.

Biết thế thì hôm qua Nam Sơn đã nói với Minh Hoa là cô có thể thử một lần xem sao.

Nam Sơn đột nhiên hiểu ra, thật ra thì Minh Hoa cũng không đặt nhiều kỳ vọng vào mình lắm.

Chẳng qua là vì nể tình bạn học nên mới để cô đến đây làm mà thôi.

Bằng không thì không lý nào đến giờ vẫn chưa sắp xếp chức vị cụ thể cho mình được.

Sắp giữa trưa, Minh Hoa lắc lắc chìa khóa đi vào, hãy còn đang cười tủm tỉm, xem ra tâm trạng không tệ chút nào.

- Chị Minh Hoa, bàn việc thế nào rồi?

Tiểu Mi là người đầu tiên hỏi.

Minh Hoa đi đến chỗ máy lọc nước, rót một ly uống.

- Không thể hủy đơn được.

Minh Hoa ực một hơi cạn sạch, giờ mu bàn tay lên quẹt môi:

- Bất quá tiền công tăng lên gấp đôi.

Tiểu Mi mở to hai mắt:

- Hai mươi vạn á?

Ngay cả Nam Sơn cũng hết hồn, thật không ngờ tiền đi bắt ghen một vụ lại nhiều hơn tiền lương hai năm của cô.

Tiểu Mi giờ ngón tay cái lên:

- Thân là bà chủ, đúng là phải có lòng quyết đoán nhìn về phía tiền, có một vị doanh nhân từng nói, ở trước mặt đồng tiền, tất cả kẻ thù đều là mây bay.

Đại Bạch giễu lại không chút lưu tình:

- Bà chủ, chị có chắc là thêm tiền thì có thể thành công không đấy, em thấy có thể là tiền bồi thường hợp đồng lớn hơn thì có ấy.

- Tiểu Tửu cậu thấy thế nào?

Minh Hoa không thèm để ý đến câu móc máy của Đại Bạch, neho mắt cười hỏi Tiểu Tửu, giống như muốn nhận được sự ủng hộ của cậu chàng.

Tiểu Tửu không nói không rằng, quay màn hình máy tính về phía cô.

Trên màn hình là cửa sổ đơn đặt hàng online, món hàng cần mua: chuột máy tính, số lượng: 100.

- Hừ!

Minh Hoa đứng bên cạnh Nam Sơn, xoay người nhìn cô đăm đăm.

- Nam Sơn Sơn ơi, mình dám nhận đơn này là vì cậu chính là vũ khí bí mật của mình đấy, cậu nhất định sẽ không khiến mình thất vọng đâu nhỉ.

Vũ khí bí mật?

Nam Sơn phát hiện ban nãy hóa ra đều là do mình nghĩ nhiều.

- Mình sẽ cố gắng.

Cô háng giọng một cái:

- Mình vẫn cảm thấy gã Cao Thuận đây hèn hò với bồ nhí ở sơn trang nghỉ mát kia, bây giờ cần phải tìm hiểu xem thời gian gã đến đây có cố định hay không thôi.

Tiểu Mi đáp:

- Mỗi ngày mười lăm và cuối tháng đều đến.

Hôm nay đã là ngày mười ba rồi, còn hai ngày nữa là mười lăm.

Nam Sơn phải tranh thủ tiếp xúc với Cao Thuận trong vòng hai ngày này thì buổi tối mới có thể xuyên vào thành một món đồ gì đó của hắn được.

Thật ra thì chỉ cần cô muốn thì cô có thể chọn đối tượng chủ vật phẩm mà mình muốn xuyên vào, điều kiện tiên quyết là ban ngày cô nhất định phải tiếp xúc với người đó.

- Hai ngày này, tôi muốn tiếp cận Cao Thuận, tốt nhất là tiếp xúc tay chân ấy.

Nam Sơn đưa ra yêu cầu.

Ôi trời ơi, Tiểu Mi chớp chớp mắt:

- Chị Nam Sơn, chị không cần phải hy sinh lớn như thế đâu.

- Không lớn đâu.

Chỉ là tiếp xúc tay chân bình thường thôi mà, không đến mức đấy chứ.

- Nam Sơn, ý kiến này không tồi, nhưng Tiểu Mi em sẽ không để chị làm thế đâu.

Nam Sơn:....

Hình như cô vẫn chưa kịp nói kế hoạch của mình ra mà?

- Đúng đấy.

Minh Hoa cũng khuyên ngăn:

- Nam Sơn à, cậu làm như thế thì hy sinh lớn quá, lỡ như để khách hàng biết chúng mình lừa bà ấy thì nhất định sẽ không để yên cho chúng mình đâu.

Ô kìa cô đã nói gì đâu?

Nam Sơn nhìn Minh Hoa và Tiểu Mi hồi lâu:

- Rốt cuộc hai người đang nói gì thế?

Sao cô nghe không hiểu gì hết thế này?

Minh Hoa đáp:

- Chẳng lẽ không phải cậu định đi dụ dỗ Cao Thuận, làm mấy động tác thân mật một chút, để bọn mình nói với bà Chương là đã bắt được ả bồ nhí rồi à?

Bất quá chỉ có hai ngày thôi mà muốn dụ được Cao Thuận thì khó lắm.

Nam Sơn phì cười:

- Mọi người hiểu nhầm rồi, nói tóm lại là mình nắm chắc hơn phân nửa là có thể tìm được chứng cứ ngoại tình của Cao Thuận, điều kiện tiên quyết là mình phải tiếp xúc thân thể với hắn ta mới được.

- Được, cậu đợi nhé.

Minh Hoa cũng không hỏi kế hoạch của Nam Sơn là gì, cô cho rằng Nam Sơn muốn dựa vào giác quan thứ sáu của mình để tìm dấu vết ngoại tình của Cao Thuận.

...

Bên trong đại sảnh xa hoa đang diễn ra tiệc tùng linh đình.

Nam Sơn mặc một bộ lễ phục bó sát màu trắng, tôn lên vóc dáng của cô, tay phải khoác tay của Đại Bạch.

Vóc người của Đại Bạch cũng rất đẹp, mặc một bộ vest may đo riêng, càng tôn thêm dáng người cao ngất của anh.

Khách khứa trong đại sảnh đều mặc lễ phục và áo vest, đi tới đi lui, bàn chuyện làm ăn với nhau.

- Đại Bạch, cười một cái có được không? Bây giờ bọn mình đang giả làm tình nhân đây!

Nam Sơn nghiêng đầu qua, thấp giọng nói với tên Đại Bạch mặt liệt.

Đại Bạch khẽ gật đầu, mím môi, mặt mũi nhăn nhó.

Nam Sơn thở dài:

- Thôi đi, chúng ta cứ sắm vai đôi tình nhân đang chiến tranh lạnh cũng được. Sau khi nhìn thấy Cao Thuận thì nhớ đẩy tôi về phía hắn nhé.

- Được.

Nghe thấy không cần phải mỉm cười, Đại Bạch thở phào một hơi như trút được gánh nặng.

- Đây là kiểu tiếp xúc thân thể mà cô đã nói à? Liệu có đơn giản quá không?

Nam Sơn ung dung đáp:

- Đại đạo chí giản.

Cô không thể nói mục đích vì sao phải làm thế, nên chỉ đành qua loa cho xong.

Đại Bạch gật đầu, tuy là nghe không hiểu, nhưng hình như có vẻ thâm ảo lắm.

Như lời Tiểu Mi hay nói, mặc kệ mèo trắng hay mèo đen, cứ bắt được bò nhí để kiếm tiền thì đều là mèo tốt.

Nếu muốn hỏi vì sao Nam Sơn và Đại Bạch lại ở đây, thì phải nói lại từ ngày hôm qua.

Bởi vì Nam Sơn nói là muốn tiếp xúc thân thể với Cao Thuận, cho nên Minh Hoa phải đi chuẩn bị một chút.

Bình thường Cao Thuận ra ngoài đều mang theo vệ sĩ, người ngoài căn bản không có cơ hội để có bất kỳ tiếp xúc thân thể gì với hắn.

Tiểu Mi tra được ngày mười bốn hắn ta có một bữa tiệc ở khách sạn Chabot.

Thông qua bà Chương, thuận lợi lấy được thư mời.

Sợ là Nam Sơn đi một mình sẽ gặp nguy hiểm, nên Minh Hoa mới phái Đại Bạch đi cùng.

- Cao Thuận ở phía đông bắc.

Đại Bạch phát hiện mục tiêu nên nhắc nhở.

Nam Sơn ngây người, mặt đơ ra, phía đông bắc là phía nào, bên trái hay bên phải?

Xin đừng bao giờ nói đông tây nam bắc với mấy người cảm hướng kém được không!

Đại Bạch hếch cằm chỉ về phía trước, bên trái của Nam Sơn:

- Chính là bên đó, đang nói chuyện với một người phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ.

Nam Sơn quay về phía anh ta chỉ, nhìn thấy Cao Thuận.

Tướng mạo ngoài đời giống hệt như trên ảnh chụp, gương mặt có vẻ thật thà phúc hậu nhưng vẫn có chút khôn khéo, đáng người được chăm sóc khá tốt, nhìn qua liền biết đây là kết quả nhờ tập luyện thường xuyên, đang chuyện trò khá vui vẻ với quý cô bên cạnh.

Dường như hắn vừa nói cái gì buồn cười lắm, khiến quý cô váy đỏ bật cười nắc nẻ.

- Chúng ta đi thôi, đợi lát nữa tôi nói ‘anh này, em giận rồi’ thì cậu đẩy tôi một cái nhé.

Nam Sơn ngẫm nghĩ, lại cần môi nói:

- Nhớ kỹ, phải nhanh ác chuẩn vào.

Mặt Đại Bạch hơi đỏ lên, khẽ gật đầu.

Nói xong thì Nam Sơn bèn kéo theo Đại Bạch thân cao 1m8, hiên ngang đi về phía Cao Thuận.

Cô âm thầm vòng mấy bước quanh Cao Thuận để tìm góc độ thích hợp.

- Anh yêu, anh mà còn như thế thì em sẽ giận đấy.

Cô rút tay ra khỏi tay Đại Bạch, nói với vẻ hăm hực.

Đại Bạch mặt đơ như cây cơ:

- Giận thì giận đi, suốt ngày chỉ biết có tiền tiền tiền, thứ em yêu là tiền chứ có phải tôi đâu.

Nam Sơn ngu người, anh hai, sao anh lại tự động thêm lời thoại thế này, đã bảo là đẩy tôi một cái cơ mà.

- Nhìn cái gì mà nhìn, em có van nài thì tôi cũng sẽ không nghĩ lại đâu.

Đại Bạch hất cằm kiêu ngạo:

- Cách tôi xa một chút, hừ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Dịch: Lãnh Nhân Môn

- Tránh xa tôi ra.

Tiếng Đại Bạch không lớn không nhỏ, đủ để cho Cao Thuận nghe thấy, cũng tò mò quay qua nhìn.

Nói thì chậm mà diễn ra lại nhanh, Đại Bạch dồn sức đẩy Nam Sơn văng ra như một chiếc lò xo.

Nam Sơn yên tâm rồi, đầu gối thì Đại Bạch cũng đã làm đúng kịch bản.

Nhưng anh lại phát huy ‘nhanh độc chuẩn’ mà cô nói đến cực hạn, cô căn bản không thể khống chế lực độ khi ngã vào người Cao Thuận.

Theo như kế hoạch cũ là ngã vào trong lòng của hắn, cho nên trong lúc vội vàng, cô chỉ có thể đổi kế hoạch, thuận thế trở thành tông ngã ông ta ta.

Cả người Nam Sơn lao về phía Cao Thuận, cô quơ tay loạn xạ, hoảng sợ kêu to:

- Tiên sinh, mau tránh ra.

Chuyện xảy ra quá nhanh, đợi Cao Thuận kịp phản ứng thì đã muộn rồi.

Ông ta bị Nam Sơn va phải, ngã lăn ra đất.

Trong lúc Nam Sơn bỏ nhào về phía ông ta thì đầu óc cũng đang vận hết tốc lực suy nghĩ, tay mình nên chộp vào chỗ nào trên người Cao Thuận đây, vai hay ngực nhỉ?

Cô đột nhiên đổi ý, tuy rằng tiếp xúc với quần áo mặc trên người cũng có thể xuyên được, nhưng nếu chạm vào da của ông ta thì sẽ bảo đảm hơn.

Cuối cùng, bàn tay của cô dòi từ vai lên cổ của hắn.

Hai bàn tay của Nam Sơn bóp chặt lấy cổ của Cao Thuận không buông.

Đại Bạch ở bên cạnh cũng ngu người đứng ngây ra như phỗng.

Đại Bạch che miệng, vừa rồi có phải anh mạnh tay quá không, có vẻ như Cao Thuận bị đụng rất đau, mặt mày nhăn hết cả lại.

Anh mở to hai mắt, rốt cuộc Nam Sơn muốn làm gì đây?

Đã nói tiếp xúc thân thể mà, sao cuối cùng lại thành ra mưu sát thế này? Lại còn trắng trợn như thế...

Quý cô mặc đồ đỏ bên cạnh bị biến cố này dọa sợ tới mức làm rơi cả ly rượu.

Động tĩnh khá lớn khiến người xung quanh đều nhìn về phía này. Vừa nhìn qua tình hình này ai cũng nghĩ là Nam Sơn định giết người. Có người vội vàng chạy tới, muốn kéo cô ra.

Nam Sơn buông tay ra, cô rút khăn tay trong túi áo của Cao Thuận, lau rượu bị văng lên mặt cho hắn.

Sau đó mới hốt hoảng đứng dậy:

- Ông không sao chứ, không phải tôi cố ý, là có người đẩy tôi.

Cao Thuận thờ hồn hển, xoa tay liên hồi.

Vừa rồi ông ta đứng ngay bên cạnh nên biết là do người đàn ông mặt lạnh kia đẩy cô gái này về phía mình.

Chuyện này cũng không thể trách cô ấy được, chỉ là cách cô đụng ngã người khác đúng là khá đặc biệt.

Cũng may mà cô gái này chỉ vịn lấy cổ mình thôi chứ không bóp mạnh.

Cãi nhau thì cãi nhau, Cao Thuận vẫn nhìn ra vẻ quan tâm trong mắt Đại Bạch.

Những người có thể tới tham gia bữa tiệc rượu này đều có máu mặt cả.

Ông ta không biết rõ bối cảnh của bạn trai cô gái này, nên vẫn là đừng làm khó dễ gì thì hơn.

- Tại sao lại có người phụ nữ ngu ngốc như cô chứ, đi theo tôi.

Gì thế? Nam Sơn đột nhiên tỉnh ngộ, Đại Bạch đang diễn theo kịch bản tổng tài bá đạo đây mà.

Đại Bạch gầm to một tiếng với Nam Sơn, kéo tay cô lôi phăm phăm ra cửa.

Hốc mắt Nam Sơn đỏ bừng, mím môi không nói câu nào, cúi đầu cun cút đi theo anh.

Trong lòng thì thầm nghĩ, Đại Bạch đúng là thông minh.

Người xung quanh bị khí thế của anh dọa cả rồi, nên không ai dám ngăn cản.

- Người này trông lạ thế, không biết là đại thiếu gia nhà ai.

- Nhìn nam tính quá, đúng kiểu tôi thích đấy.

-

Hai người bỏ ngoài tai những tiếng xì xào bàn tán, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy khỏi hiện trường.

Vừa ra khỏi cửa, Đại Bạch đã buông tay Nam Sơn ra:

- Xin lỗi cô nhé.

- Không có gì.

Nam Sơn xua tay, lại hỏi:

- Anh phát huy rất tốt, sao mà nghĩ ra được kịch bản này đây?

Đại Bạch đi ở phía trước, đáp:

- Tiểu Mi thích xem đủ loại tiểu thuyết, gì mà cô vợ nhỏ của tổng tài bá đạo, tình yêu hào môn, lúc tôi thấy chán cũng có coi thử nên mới nhớ.

Quả nhiên, Đại Bạch diễn theo kịch bản của tổng tài bá đạo.

Gió đêm thổi qua mang theo cảm giác mát lạnh.

Nam Sơn nổi da gà, vì cô mặc lễ phục nên bất giác đưa tay lên ôm lấy vai.

Đại Bạch thấy thế nên nhanh chóng cởi áo vest ra, khoác lên vai cô.

- Đi thêm một đoạn là có thể bắt được xe rồi.

- Ừ, cảm ơn.

Đại Bạch quả nhiên người cũng như tên, là một chàng trai ấm áp dịu dàng.

Hai người lại đi thêm một đoạn nữa đến trạm xe bus.

Trong lúc đợi xe, Nam Sơn cẩn thận xếp gọn chiếc khăn tay cô lấy được của Cao Thuận lại, bỏ vào trong túi xách của mình.

Đại Bạch thấy thế thì hỏi:

- Cô còn giữ chiếc khăn tay này làm gì?

Đương nhiên là ngày mai ôm nó ngủ phòng hờ rồi.

Nam Sơn nghĩ một lúc, đang định trả lời.

- A, tôi hiểu rồi.

Đại Bạch sờ cằm:

- Cô muốn giặt sạch rồi trả lại cho Cao Thuận đúng không, vậy thì sẽ có thêm cơ hội tiếp xúc với ông ta rồi.

Hử?! Nam Sơn gật đầu, không nói gì nữa.

Cô nhìn anh một cái, ôi lại còn biết chơi chiêu nữa kìa, dù rằng cô không định làm như thế.

Trùng hợp chính là hóa ra Đại Bạch cũng ở cùng hướng với Nam Sơn.

Vừa hay đỡ tiền gọi hai chiếc xe.

- Tôi đi đây, mai gặp nhé.

Nam Sơn xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt Đại Bạch.

Đại Bạch chào lại:

- Đi đường cẩn thận.

....

Đêm nay, Nam Sơn như ý xuyên đến phòng của Cao Thuận.

Người nằm bên cạnh là vợ hợp pháp của ông ta ta, Chương Hiểu Thi.

Nam Sơn chỉ ngáy ra nhìn mặt Cao Thuận một giờ.

Thấy không lấy được tin tức hữu dụng nào, nên cô lại quay về thân thể của mình.

Thành bại ra sao còn phải chờ đến tối ngày mai.

....

Lúc cô vừa mới tới văn phòng Tiểu Mi đã lập tức chạy đến. Đại Bạch thì sáng sớm đã đi ra ngoài, chưa quay về.

- Nam Sơn, có manh mối gì không?

Nam Sơn thành thật lắc đầu:

- Không có.

Tiểu Mi cũng không bắt ngờ lắm, an ủi cô mấy câu. Sau đó lại nói:

- Nghe nói đồ ăn trong bữa tiệc ngon lắm.

Nam Sơn nhìn đôi mắt lấp lánh ánh sao của Tiểu Mi, đột nhiên hiểu ra đây mới là điều cô ấy tha thiết muốn hỏi.

- Chẳng ăn được tí nào.

Nam Sơn lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Lúc ấy chỉ lo đuổi theo Cao Thuận, nào còn tâm trạng đâu mà ăn với uống.

Tiểu Mi vỗ vai Nam Sơn một cái thật mạnh:

- Đúng là phí của trời!

Cô tỏ ra vô cùng đau đớn.

Nam Sơn:

Một giờ chiều, Nam Sơn gặp được Minh Hoa.

Giống hệt Tiểu Mi, Minh Hoa vừa mở miệng đã hỏi cô có tìm được manh mối hữu dụng nào không.

Nam Sơn lắc đầu:

- Tạm thời không có, đợi buổi tối mới có kết quả.

- Nắm chắc được mấy phần?

Nam Sơn giơ tám ngón tay ra.

Minh Hoa vỗ ngực thở phào, vốn dĩ cô nghĩ chừng năm phần là đủ lắm rồi.

- Mình chỉ có thể tìm ra được nơi Cao Thuận hẹn hò với à bồ nhí kia thôi, còn lại phải dựa vào mọi người đấy.

Cách bài trí mỗi phòng ở sơn trang nghỉ dưỡng này đều khác nhau, đến lúc đó cô có thể quan sát cách bài trí trong phòng để đoán xem cụ thể Cao Thuận đang ở phòng nào.

Tiểu Từu đột nhiên vỗ lên mặt bàn:

- Không thành vấn đề, chỉ cần tìm ra số phòng là được rồi, chuyện còn lại cứ giao hết cho bọn tôi.

Minh Hoa nghĩ một lúc, lại nói với ba người bọn họ:

- Hôm nay Nam Sơn là tổng chỉ huy, mọi người đều phải nghe cô ấy sắp xếp. Chiều nay tôi phải đi xem mắt, tối mới về được.

- Tuân lệnh.

Tiểu Từu và Tiểu Mi đồng thanh đáp.

Đợi Minh Hoa rời đi thì Tiểu Từu đã nôn nóng hỏi ngay.

- Nam Sơn, bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Nam Sơn tựa lưng lên ghế dựa, có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực của cậu ta.

Cô ho một tiếng, lại háng giọng nói:

- Chiều nay Tiểu Mi cứ xem phim đi, còn Tiểu Tửu cứ chơi game cũng được.

- Hả?

Tiểu Tửu há miệng há thật to, còn ngoáy ngoáy lỗ tai của mình.

Là cậu ta nghe nhầm à? Sao Nam Sơn lại bảo cậu chơi game.

Nam Sơn buông tay:

- Đúng như cậu nghĩ đấy.

- Bảo cậu chơi game cậu không thích chứ gì.

Tiểu Mi lấy một gói khoai tây chiên ra:

- Ngoan, nghe lời Nam Sơn nói không sai được đâu.

Tay cô loáng một cái, mở website lên để tìm phim xem.

Tiểu Tửu thấy vậy thì không sợ gì nữa.

Chỉ một lát sau, cả phòng làm việc chỉ toàn tiếng gõ bàn phím lóc cóc với tiếng cười quỷ dị của con gái.

....

Cửa phòng làm việc mở ra, Đại Bạch bước vào trong.

Anh mặc áo phông màu trắng, đồ mồ hôi nhễ nhại làm ướt nhẹp cả áo, loáng thoáng thấy được tám múi cơ bụng.

Anh vừa vào lập tức rót một ly nước lớn rồi ngửa đầu tu ừng ực.

Có ít nước rỉ ra bên môi, lăn xuống lồng ngực, trông vô cùng gọi cảm.

Nhưng cảnh đẹp thế này lại không ai thèm ngó ngang.

Nam Sơn đang gục đầu xuống bàn ngủ trưa, hai người còn lại thì kẻ chơi game người xem phim.

Đại Bạch thấy cảnh này thì cơ mặt co giật.

Phòng làm việc này sắp tèo tới nơi rồi, vậy mấy hôm nay mình theo dõi gã Cao Thuận kia như thằng ngốc để làm quái gì chứ.

Đau tim quá đi mất!

Đêm nay là đêm cực kỳ quan trọng, mấy người ăn qua loa xong thì tụ tập lại với nhau, chờ nghe Nam Sơn an bài.

Theo như kết quả theo dõi của Đại Bạch hôm nay thì đúng ba giờ chiều, Cao Thuận đã lái xe đến son trang nghỉ dưỡng rồi.

- Đêm nay Đại Bạch tiếp tục mai phục ở cửa ra vào của son trang, tốt nhất là gọi thêm cả bà Chương theo đi.

Nam Sơn quay lại nhìn Tiểu Mi:

- Tiểu Mi em phụ trách theo dõi camera.

- Vậy còn tôi?

Tiểu Tửu háng há hỏi.

Nam Sơn ngẫm nghĩ một lúc lại nói:

- Tiểu Tửu thì tùy cơ ứng biến nhé.

Tiểu Mi thấy Nam Sơn bình tĩnh sắp xếp nhiệm vụ như thế, trong lòng cũng thêm vài phần tin tưởng đối với cô.

Có chút kích động, thời khắc mấu chốt thế này, mình không thể để hỏng việc được, Tiểu Mi thầm nhủ trong lòng.

- Nam Sơn, vậy đêm nay chị làm gì?

Tiểu Mi chớp đôi mắt lấp lánh, hỏi, mặt mày đầy vẻ sùng bái.

- Đương nhiên là...

Về nhà ngủ rồi.

Nam Sơn nói đến miệng, phát hiện không đúng nên vội sửa lời:

- Về nhà chuẩn bị vũ khí bí mật, tóm lại tối nay mọi người cứ chờ tin tức của tôi đi.

- Được.

Tiểu Mi gật đầu như gà mổ thóc, vũ khí bí mật là gì thế nhỉ, nghe thôi cũng thấy lợi hại lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn đứng dậy, cầm túi xách trên ghế lên, vẫy tay chào tạm biệt mọi người.

Ba người đều cười tươi rói rồi tạm biệt lại cô.

Cô vừa mới đi khỏi thì Tiểu Mi đã đá ghế của Đại Bạch hỏi:

- Anh nói xem vũ khí bí mật của Nam Sơn là gì nhỉ?

Đại Bạch liếc cô một cái:

- Không biết.

- Làm người phải có trí tưởng tượng chứ.

Tiểu Mi răn dạy, xong lại hỏi:

- Tiểu Tửu, cậu thấy sao?

Tiểu Tửu chơi game cả buổi trưa, đầu óc hãy còn quay cuồng.

Cậu ta hỏi ngược lại:

- Trí tưởng tượng của cậu phong phú hơn, cậu nói đi.

Tiểu Mi cười đắc ý, hắng giọng một cái:

- Vậy tôi sẽ phát biểu sơ sơ ý kiến của mình nhé.

Cô mím môi, giơ một ngón tay ra:

- Khả năng thứ nhất, Nam Sơn có thể là con ông cháu cha vào hàng cực kỳ lợi hại, có bản lĩnh lớn, đã sớm điều tra ra ả bò nhí kia là ai. Đến giờ chị ấy mới nói ra là vì muốn đợi tới lúc quan trọng mới bộc lộ tài năng.

Tiểu Tửu phì cười, phản bác không chút lưu tình:

- Con ông cháu cha lợi hại thế còn đi làm làm gì, rảnh rỗi quá à.

Tiểu Mi chống nạnh:

- Để trải nghiệm cuộc sống không được hả.

- Được được được, cậu nói tiếp đi.

Tiểu Tửu ném cho cô một ánh mắt bất đắc dĩ, bỏ hết cờ lê với đèn pin các thứ vào trong balo.

Cậu không có nhiệm vụ cụ thể gì hết, nên để đề phòng, đành phải mang theo hết đồ đồ chơi mà mình cho là quan trọng theo.

- Khả năng thứ hai ấy à.

Tiểu Mi vẫn còn đang phát biểu cao kiến của cô, trong mắt phát ra ánh sáng rạng ngời:

- Nam Sơn có dị năng đặc biệt, có thể biết trước tương lai...

- Cách —

Một tiếng động lớn vang lên bên cạnh cô.

Đại Bạch cầm áo khoác trên ghế lên, bỏ lại một câu ‘Tôi đi theo dõi tiếp đây’ sau đó bước thẳng ra ngoài.

- Xem nhiều tiểu thuyết linh tính quá rồi đấy.

Tiểu Tửu nhìn Tiểu Mi, cười nói:

- Sau khi xong ấy... — Cậu ta chỉ vào đầu: - Nhận lương xong thì cậu đi khoa tâm thần khám luôn đi.

- Cậu...

Tiểu Mi tức giận, rút một tờ khăn giấy ra, vo tròn rồi ném về phía cậu ta.

Tiểu Tửu đã sớm nhìn thấu ý đồ của cô nên vội cong mông chạy trốn.

...

Bên trong gian phòng thanh lịch, có mùi hương thoang thoảng, nhạc nhẹ êm tai vang lên.

Nam Sơn tắm rửa sạch sẽ xong mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình leo lên giường nằm.

Tay cô cầm một chiếc khăn tay dính rượu, đúng là chiếc lấy được từ trên người Cao Thuận hôm trước.

Vì để ngủ được dễ dàng hơn, nên cô đã cố gắng tạo nên khung cảnh thích hợp thể này.

Nếu như thật sự không ngủ được thì cô cũng chỉ có thể cầm một cục gạch tự phang vào đầu làm mình bất tỉnh thôi.

Cái giá này quá lớn, bởi vì dù bị thương trong lúc làm việc thì cũng không đòi được tiền đền bù, chẳng còn gì thảm hơn thế.

Đại khái chừng hai mươi phút sau, Nam Sơn lịm đi, môi khẽ nhếch lên mỉm cười, ý thức dần trở nên mơ hồ, chìm dần vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, cô đã rơi vào trong bóng tối khôn cùng.

What???

Tình huống gì thế này, cô cố gắng mở to hai mắt, nhưng trước mặt vẫn tối đen như thế.

Nam Sơn thử cảm giác thân thể của mình bây giờ, mềm mại lại co giãn, rốt cuộc là thứ gì thế này?

Bên ngoài có một lớp giấy nhựa ngăn cản tầm mắt của cô.

Đầu óc cô xoay chuyển không ngừng, đang cố gắng moi móc trí nhớ tìm xem rốt cuộc thứ gì mà vừa co giãn lại mềm mại như thế.

Có tiếng nam nữ cười đùa truyền tới từ bên ngoài.

- Cung à, cuối tháng anh phải đi công tác, không thể tới đây được.

Là giọng của đàn ông, hình như đang an ủi ai đó.

- Hừ, một tháng chúng mình chỉ được gặp nhau có hai ngày, thế mà anh còn muốn lỡ hẹn một ngày à.

Cô gái nhỏ giọng oán trách, giọng nói nũng nịu, oặt ẹo đến chảy cả nước, rõ ràng là đang làm nũng.

Quả nhiên là Cao Thuận đang hẹn hò với à bồ nhí.

Lần này cô xuyên đến đúng rồi.

Chỉ là trúng một thứ nằm ở trong bao, chả làm nên cơm cháo gì.

À không, còn có thể nghe diễn cảnh nóng miễn phí.

Nam Sơn găm thắt trong lòng, cô thật sự không muốn xem hay nghe gì hết.

Từ sau cái lần cô biến thành xe của một ngôi sao trên mạng nào đó xong, mỗi lần nhớ đến đều cảm thấy dạ dày cuộn cuộn, thật sự chọc mù mắt người ta.

Dù khi đó cô có rời đi ngay thì cũng đã muộn.

Các đồng chí à, chơi xe lắ thì phải cẩn thận đấy, đi đêm lắ cũng có ngày gặp ma đấy nhé.

- Cho nên... — Cao Thuận cười dâm tà: - Hôm nay anh nhất định sẽ thỏa mãn em một bữa, để cho Tiểu Diễm em mấy ngày cũng không xuống nổi giường.

- Ghét quá hà —

Tiểu Diễm cười nắc nẻ, Nam Sơn nhin không được mà sờn da gà.

Tiếp theo là tiếng đá lười chùn chụt của bọn họ, Cao Thuận dùng lười tấn công Tiểu Diễm tới tấp.

Tiểu Diễm vừa hôn vừa rên rỉ:

- Đùng mà, không thờ nổi rồi... A...

Nam Sơn: Tiểu Diễm cô diễn tốt quá!

- Không hôn nữa, đợi lát nữa anh sẽ yêu thương em thật nhiều, rồi ngày mai sẽ cho em tiền mua túi xách...

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Tiểu Diễm:

- Em không cần anh mua túi xách cho em, em chỉ mong anh có thể ở bên cạnh em. Mỗi lần thức dậy nhìn thấy bên cạnh trống rỗng, em ...

Nam Sơn tặc lưỡi liên tục, cái cô Tiểu Diễm này đúng là không đơn giản nha.

Bản lĩnh cao thâm quá, người ta nói chuyện tiền bạc với cô ta, cô ta lại nói ra mấy lời đồn tim thể này.

Phần lớn đàn ông đều yêu những cô gái dịu dàng chu đáo, toàn tâm toàn ý ỷ lại vào bọn họ.

Thi thoảng lại làm nũng với họ một chút nữa.

Như vậy sẽ khiến lòng tự tôn của cánh đàn ông được thỏa mãn.

Tiểu Diễm dùng chính là chiêu này.

Nam Sơn đã quên mất mình rút ra được quan điểm này ở đâu, nhưng cô vẫn luôn khịt mũi xem thường.

Nếu thế thì chẳng phải phụ nữ đều sẽ biến thành những dây tơ hồng chỉ biết sống bám à.

Tính ra thì những gã đàn ông kia có yêu phụ nữ đâu, họ chỉ yêu bản thân mình mà thôi.

Đợi đến lúc có người phụ nữ khác sùng bái gã hơn, quan tâm gã hơn thì có lẽ gã lại đi theo người mới thôi.

- Ngoan, đừng khóc, đợi lần này anh đi công tác xong nhất định sẽ ở cạnh em mà.

Cao Thuận nói với vẻ yêu thương, rút khăn tay lau nước mắt cho cô ta.

- Thật sao?

Tiểu Diễm nín khóc mỉm cười.

Tiếp theo đó là tiếng còi quần áo xột xoạt, cùng với tiếng rên rỉ hưng phấn trắng trợn.

Nam Sơn đời này không biết dính chương bao nhiêu lần, mấy cảnh nóng cũng xem không ít.

Nhưng đây là lần đầu tiên nghe trực tiếp cảnh hot như thế, khiến cho cô mặt đỏ tới mang tai.

- Đợi đã.

Tiểu Diễm kêu lên một tiếng:

- Đeo bao đi.

Ngắn kéo được mở ra, chỗ của Nam Sơn rung lên một cái, có một suy nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu cô.

Sẽ không giống như cô nghĩ đấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Lúc này Nam Sơn không biết nên vui vẻ hân hoan tung tăng như chim sẻ hay là nên đau khổ mới phải đạo.

Một bàn tay chọn trúng cô, có ánh sáng khẽ chiếu vào, xuyên qua lớp giấy đóng gói.

Bạn hiền, bạn đã từng trải qua nỗi tuyệt vọng nào chưa?

Bạn xem cô nàng kia thế mà lại biến thành một cái bao cao su kia, ôi chao, thần kỳ quá.

Người đàn ông nọ xé giấy bao ra, Nam Sơn cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Cao Thuận kéo cô ra.

Hiện thực quá mức tàn nhẫn, cô chưa từng xuyên thành thứ nào khiến người ta xấu hổ như thế này.

Phản ứng đầu tiên của cô chính là xem nhãn hiệu của cái bao cao su này.

Okamoto? Nếu như lúc này cô không nghe nhầm thì hình như Cao Thuận nói sẽ khiến cho Tiểu Diễm không xuống giường nổi.

Lại nói tiếp thì hình như người xài Okamoto có kích thước khá là khiêm tốn mà.

Nam Sơn không có can đảm nhìn xuống phía dưới của ông ta ta để kiểm chứng suy nghĩ nữa.

Sinh mệnh của bao cao su chỉ có một lần, cô muốn giúp cái bao cao su này ngắm nhìn thế giới.

Dù sao thì đợi lát nữa cô quay về một cái là mấy người bắt gian sẽ đến ngay, phòng chừng lúc đó tên đàn ông này cũng sẽ bị dọa teo chim thôi, sinh mệnh duy nhất của cái bao cao su này cũng sẽ kết thúc oanh liệt.

Tìm đau quá đi!

Bên trong căn phòng rộng lớn lan tỏa mùi nước hoa êm dịu.

Trên tường có treo một bức tranh, phong cách bài trí trong phòng cũng theo kiểu Nhật Bản, bên ngoài còn lát chiếu cói Tatami.

Nam Sơn nhớ kỹ mấy đặc điểm này, vội vàng rời khỏi ngay trước khi Cao Thuận trông bao cao su vào.

Tục ngữ nói, thử nghiệm muôn kiểu nhân sinh.

Nam Sơn chỉ có thể nói: Không cần, nhân sinh của một cái bao cao su cô không định thử nghiệm làm gì.

Đến lúc mở mắt ra lần nữa, Nam Sơn đã về lại phòng của mình, cô chớp chớp mắt một cái.

Hai tay đặt trên bụng, tư thế ngủ rất ngay ngắn.

Trong không khí là mùi nền thơm dễ chịu.

Sau đó, cô vội vàng vén chăn bật dậy, chẳng quản tìm giày, chạy chân không vào trong toilet.

Rửa mặt xong xuôi, tinh thần trở nên sáng khoái hơn, cô mới cảm thấy như mình được trở lại nhân gian lần nữa.

Đồng hồ treo tường đang quay tích tắc tích tắc. Cả kim giờ và kim phút đều chỉ vào số tám.

Thời gian cô biến thành bao cao su cũng chỉ mới hơn ba mươi phút.

Nhưng lại giống như đã qua hơn nửa đời người vậy.

Hay là vì sinh mệnh của bao cao su quá ngắn ngủi, cho nên khiến cảm quan của cô bị ảnh hưởng?

Nam Sơn đi vào phòng khách, cầm lấy điện thoại đặt trên bàn lên, bấm số của Minh Hoa.

Không đợi cô nói gì thì đã nghe thấy thanh âm hưng phấn lại có phần thấp thỏm của Minh Hoa bên kia:

- Có tin tức gì không?

Nam Sơn trả lời:

- Cao Thuận đang hẹn hò với ả bồ nhí kia, căn phòng kia có các đặc điểm thế này...

Cô cố gắng kể chi tiết những gì mình nhìn thấy trong căn phòng nọ cho Minh Hoa nghe.

Chỉ còn thiếu không kể lại nhãn hiệu bao cao su mà họ dùng để làm mấy việc ba chấm cho cô ấy.

- Minh chỉ biết bấy nhiêu thôi.

- Biết chừng đó là đủ rồi, dựa vào manh mối mà cậu cung cấp thì sẽ tìm ra căn phòng Cao Thuận dùng để hẹn hò với ả bồ nhí kia nhanh thôi.

Minh Hoa hớn hờ cười nói, ghen mấy tuần rồi cuộc cũng sắp giải quyết được rồi:

- Minh cúp máy trước đây, cậu nghỉ ngơi sớm đi. Nếu như lần này bắt được tại trận Cao Thuận ngoại tình cậu sẽ là người có công lớn nhất đấy.

Nam Sơn thấy Minh Hoa cúp máy rồi thì lại chạy vào phòng tắm lần nữa.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, đây là nhiệm vụ đầu tiên mà cô tham gia sau khi đến phòng làm việc này, đã làm thì làm cho trót đi.

Cô thay một bộ đồ khác, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

....

Minh Hoa quay lại nói với Tiểu Mi:

- Đã nghe rõ rồi chứ? Em phải điều tra cho kỹ, xem đó là gian phòng nào.

Tiểu Mi vẫn ngồi bên cạnh Minh Hoa, lúc cô nghe máy đã mở loa ngoài, cho nên Tiểu Mi cũng nghe rõ mồn một.

- Cứ giao cho em.

Tiểu Mi cười cực kỳ tự tin, đây chỉ là chuyện nhỏ với cô mà thôi.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, ngón tay gõ liên hồi.

- Có kết quả rồi.

Tiểu Mi bấm chuột liên tục:

- Là phòng 304.

Minh Hoa nghiêng người sang nhìn giới thiệu bài trí trong phòng, quả nhiên giống hệt với những gì Nam Sơn vừa miêu tả.

Cô vỗ bàn đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Lão cáo già này, chắc là lên xây đường hầm nối liền tầng trên với tầng dưới, giốn mặt với chúng ta đây mà.

Cô sờ sờ mặt:

- Làm hại bà ăn không ngon ngủ không yên, mặt nổi cả mụn rồi đây, rốt cuộc cũng bắt được lão ta.

Tiểu Mi yếu ớt lên tiếng:

- Liệu có khi nào Nam Sơn nhầm không ạ?

Không phải Tiểu Mi không tin Nam Sơn, có điều Nam Sơn chỉ kể ra mấy đặc điểm xong bảo đấy là nơi hẹn hò của Cao Thuận, khiến cho cô thấy không đáng tin lắm.

Tiểu Mi thật sự rất thích Nam Sơn, nhưng bây giờ thấy bà chủ kích động như thế, lỡ như nhầm thật thì không ổn tí nào.

- Nam Sơn chưa bao giờ sai.

Minh Hoa nói với về kiên định, bốn năm đại học, cô biết rõ giác quan thứ sáu của Nam Sơn mạnh cỡ nào.

- Tiểu Mi, em có muốn đi theo bắt gian không?

Son trang nghiêm dường kia cách phòng làm việc của họ chừng mười phút đi xe, tiện khỏi nói luôn.

- Chị Minh Hoa, chị rốt cuộc đồng ý cho em theo rồi.

Tiểu Mi giờ tay ôm mặt.

Làm sao bây giờ, ôi xấu hổ quá, khó xử quá, thật là — vui quá. Muốn nhảy tung tung quá.

Bởi vì Tiểu Mi có gương mặt ngây thơ, vóc người lại nhỏ nhắn, Minh Hoa luôn bảo ngoại trừ cô ra thì Tiểu Mi là cô gái duy nhất trong phòng công tác, cho nên chưa bao giờ đặt cô đến hiện trường bắt gian chơi cả.

Có trời mới biết lúc trước Tiểu Mi đồng ý làm công việc này chính là vì muốn hóng drama ở khoảng cách gần thế này đây.

- Thôi vậy, em cứ ở lại đây đi.

Minh Hoa thấy cô lộ ra bộ dạng cô vợ nhỏ thế này thì phát hiện mình có phần vội vàng rồi, cô gái như Tiểu Mi cứ nên ở lại văn phòng chờ thì hơn.

- Em muốn đi.

Tiểu Mi vỗ bàn la lên thật to, như thể ai mà dám không cho cô đi thì cô sẽ liều mạng với người đấy.

Hành động này lại dọa cho Minh Hoa sợ hết hồn.

Minh Hoa mở to hai mắt, sau khi kịp phản ứng lại thì nói:

- Được rồi được rồi, bây giờ mình đi ngay thôi.

Lúc này Tiểu Mi mới cười toe.

Xe là do Tiểu Mi lái, Minh Hoa đang nói chuyện với Đại Bạch, sắp xếp hiện trường cho tốt, tránh cho Cao Thuận hay Tiểu Diễm kia trốn mất.

....

Đoàn người tập hợp ở cửa, đi cùng còn có cả Chương Hiểu Thi.

Cũng không biết có phải vì đã sớm đoán được cho nên vẻ mặt của Chương Hiểu Thi khá bình tĩnh.

Mỗi hành vi đều không hề mất vẻ ưu nhã.

Cũng không vì sắp đi bắt gian chồng mình mà tức giận đùng đùng gì hết.

Đại Bạch giả làm phục vụ, gõ cửa phòng của Tiểu Diễm dọn dẹp.

Cao Thuận và Tiểu Diễm không muốn để ý đến, tiếp tục ân ái.

Ông ta thật sự không ngờ lại có người đến bắt gian, bạn trai của Tiểu Diễm thật ra là cấp dưới của ông ta, đang ở phòng 204, nếu như có chuyện gì xảy ra thì đã sớm báo cho ông ta biết rồi.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên liên hồi, không hề ngừng lại.

Tiểu Diễm nhú mào:

- Hay là ra xem thử đi.

Cao Thuận bức dọc bò dậy từ trên người cô ả, vớ đại một cái áo ngủ choàng lên người.

Nhìn xuyên qua mắt mèo trên cửa, thấy người nọ là một nhân viên phục vụ.

Đúng là không biết điều, gõ cửa hồi lâu mà không thấy có người ra mở nếu ai mà có đầu óc thì đều biết rõ người trong phòng đang bận việc rồi.

Ông ta đoán cái đứa phục vụ này là người mới, nhớ nhầm số phòng lên mới gõ lung tung như thế.

Đợi lát nữa Cao Thuận nhất định phải bảo Tiểu Diễm đi khiếu nại mới được.

Cao Thuận mở cửa ra, gắt:

- Có chuyện gì đấy?

Đại Bạch: Bắt gian.

Đơn giản mà lại thô bạo.

Cao Thuận:

Đại Bạch nghiêng người, Chương Hiểu Thi đi ra từ bên cạnh.

- Cao Thuận, xem tôi như con cóc thế có vui không?

Giọng nói của bà vô cùng hồ hững, trong đôi mắt đen láy không hề gợn sóng.

Cánh tay đặt lên tay cửa của Cao Thuận buông lỏng, ập a ập úng:

- Mình à... sao em lại đến đây.

Sau đó lại ho một tràng như bị sặc.

- Mình nghe anh giải thích đã.

Cao Thuận vội nói, muốn kéo dài thời gian.

Chương Hiểu Thi cười khẩy nhìn ông ta:

- Không mời tôi vào trong ngồi à?

Loại ánh mắt này cao cao tại thượng cỡ nào, tựa như bà ta chưa bao giờ đặt mình vào mắt vậy.

Trong mắt Cao Thuận lóe lên vẻ chán ghét, quay đầu nhìn vào trong phòng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta nghiêng người:

- Vậy mình vào trước đi, anh thật sự không làm chuyện gì có lỗi với em cả.

Chương Hiểu Thi bước vào trong, nhú mào nhìn chiếc giường đầy vẻ chán ghét, không thèm ngồi xuống.

Trên giường lộn xộn một đống, Chương Hiểu Thi lại ra đầu cho Đại Bạch, để anh điều tra cho thật kỹ.

Cao Thuận buông tay vớ về vô tội:

- Sao em lại không chịu tin anh thế, ở nơi này ngoại trừ ba người chúng ta ra thì không còn ai đâu.

Chương Hiểu Thi nhìn hẩn, thấy ông ta vẫn còn vờ vịt như thế thì chỉ nhếch môi cười.

- Tôi nhớ người thuê phòng này là một cặp nam nữ tên Tiểu Diễm với cái gì ấy nhỉ, bọn họ đâu rồi, không phải anh thuê phòng ở tầng dưới à?

Cao Thuận cũng không xấu hổ vì bị chọc thủng, thoải mái trả lời:

- Khi này mới đổi phòng.

Ông ta có góp tiền đầu tư xây dựng nơi này, cho nên có thể thoải mái sắp xếp.

Phòng chừng lúc này ghi hình ở hai tầng đã bị xóa cả rồi, chết không đổi chứng.

Nhưng trong lòng ông ta phát hiện có điều không đúng, theo lý thuyết thì mỗi lần Chương Hiểu Thi đến, phục vụ của khách sạn đều sẽ thông báo cho mình biết trước.

Là người phụ trách giám sát lại là công việc à? Sao một người lớn dùng thể này lại không thấy.

Đợi giải quyết chuyện lần này xong ông ta phải trừ tiền của bọn họ mới được.

Cao Thuận rót trà cho Chương Hiểu Thi nhưng bà không buồn động vào.

Bà chỉ lẳng lặng đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm, bóng lưng có vẻ cô đơn.

Khoảng năm phút sau, Đại Bạch đi đến trước mặt Chương Hiểu Thi.

- Có kết quả gì không?

Bà hỏi.

Đại Bạch đáp:

- Tạm thời không có.

Cao Thuận đứng dựa bên tường, đắc ý cười nói:

- Anh đã nói là không có gì hết rồi, sao em không chịu tin anh chứ.

Đại Bạch nhú mày, lại nói thêm:

- Phát hiện một chỗ đáng ngờ, mời bà đi theo tôi.

Bọn họ đến chỗ một cái giá sách lớn.

Đại Bạch bước lên gỗ vài cái, quay lại nói với Chương Hiểu Thi:

- Bà nghe xem, chỗ này rỗng ruột.

Nụ cười trên mặt Cao Thuận cứng lại, sau đó lại khôi phục bình thường.

Biết được nó rỗng ruột thì đã sao, nếu muốn mở được thì phải vận bình hoa, quyền sách và giả cắm nến theo thứ tự.

Sai một bước cũng không được, không có ông ta thì bọn họ cũng chẳng mở ra nổi.

- Cậu xem phim truyền hình nhiều quá rồi đấy, bên trong rỗng thì có thể nói được cái gì. Chỉ cho thấy nơi này thiết kế không hợp lý, lãng phí không gian mà thôi.

Cao Thuận phản bác.

- Tôi có cách.

Một giọng nữ đột nhiên vang lên sau lưng bọn họ.

Là một cô gái cột tóc đuôi ngựa, mặc áo jacket, quần jean bó sát người trông vô cùng khỏe khoắn, bên cạnh còn có một chàng trai mặt non choẹt đang vác cái balo to đùng.

Cô gái kia chính là Nam Sơn, sau khi cô đến cổng khách sạn thì biết được Tiểu Tửu đang ở bãi đỗ xe.

Cô thuyết phục cậu ta đi lên với mình, cho nên đã nhìn thấy hết một màn ban nãy.

- Cô là ai?

Cao Thuận hỏi, trong lòng có phần thấp thỏm, không thể nào, cơ quan này là do ông ta tự mình thiết kế, không ai có thể giải ra được.

Đại Bạch nói:

- Là người của chúng tôi.

Anh nhượng mày, từ lúc Nam Sơn và Tiểu Tửu vừa đến anh đã chú ý đến họ, nhưng mới chỉ chưa đầy hai phút thôi mà.

Nam Sơn có thể nghĩ ra được cách nào chứ? Đại Bạch hơi lo, ngay cả Tiểu Tửu cũng không biết cô định làm gì.

Nam Sơn vỗ tay, nói:

- Tiểu Tửu, lấy mấy thứ trong balo của cậu ra đi.

- Há?

Tiểu Tửu không ngờ Nam Sơn lại gọi mình, lập tức đặt balo xuống, lấy búa với cờ lê ra...

Không phải chứ? Đại Bạch nhìn Nam Sơn một cái, lòng bỗng thấy hoảng.

Còn tàn bạo hơn cả mình luôn á?

Nam Sơn quả nhiên không khiến mọi người thất vọng, cầm cây búa lên đập giả sách.

Rầm rầm rầm, Cao Thuận cảm thấy tim mình nhỏ máu.

Thế lúc trước ông ta cố ý xây nên cơ quan này còn nghĩa lý gì nữa? Không tôn trọng thành quả lao động của ông ta tẹo nào cả.

Tốt xấu gì thì mấy người cũng phải động não cái đã chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

- Mau đến giúp một tay đi.

Nam Sơn quay đầu lại gọi mấy chàng trai đang hóa đá bên cạnh.

Đại Bạch kịp thời phản ứng lại, vội lôi một cái cờ lê ra.

Bọn họ đập cật lực.

Hai phút sau lập tức xuất hiện một cái lỗ nhỏ, năm phút sau thì đã có một lối đi xuất hiện trước mặt.

Nam Sơn đặt cây búa xuống, hài lòng phúi tay.

Hoàn mỹ!

- A, sao ở đây lại có lối đi thế này?

Cao Thuận giờ thôi đã ăn cướp còn la làng, mặt mày tái mét:

- Không biết nó thông đến nơi nào nữa, tôi nhất định phải khiếu nại với khách sạn mới được, đây rõ ràng là xâm phạm quyền riêng tư của khách hàng mà.

Không ai thèm xem ông ta ta diễn trò.

- Chúng ta vào xem thử đi.

Nam Sơn nói.

Đại Bạch gật đầu, bước vào trước tiên:

- Bà Chương cứ ở lại đây chờ một lúc đã.

Đây là một cầu thang đi xuống, chỉ có một tầng, hai bên vách đều có gắn bóng đèn kiểu tây.

Tiếng bước chân vang lên một cái thì từng cái bóng đèn lập tức sáng bừng lên.

Ở phía cuối cầu thang có một cánh cửa gỗ.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, vô cùng ăn ý.

Không nói một câu nào, cầm búa và cờ lê đập thẳng tay.

Trong phòng có một người đàn ông mặc đồ ngủ, tên là Đào Lâm, thấy bọn họ xuất hiện thì giật nảy mình.

- Các người chui ra từ chỗ nào thế?

Nam Sơn chỉ vào phía trên, lại nhướn mày một cái, ra hiệu anh hiểu mà.

Anh ta ghen hòng không nói được câu nào, chuyện này trong lòng anh ta cũng biết rất rõ.

Cho nên mới cảm thấy xấu hổ khi bị người ta nhìn thấu.

Đợi sau khi mọi chuyện xong xuôi rồi bọn họ mới mời Cao Thuận và bà Chương xuống.

- Đây là?

Cao Thuận đi vào trong phòng, không nói được lời nào:

- Đây không phải là gian phòng lúc trước tôi đã từng ở à?

Bộ dạng khiếp sợ cùng cực, không đi làm diễn viên đúng là đáng tiếc.

Ông ta lại còn nháy mắt ra dấu cho Đào Lâm.

Đào Lâm ngẫm hiểu, trên mặt cũng đầy vẻ ngây thơ vô số tội:

- Tôi cũng mới thấy lần đầu, lát nữa tôi nhất định phải khiếu nại với khách sạn, không biết bọn họ làm cái lỗi đi kia với mục đích gì nữa.

Nam Sơn móc ra một nắm hạt dưa từ trong túi, cắn hăng say.

Giả, quả quá đi.

Đại Bạch kiểm tra thật kỹ, mày cũng nhiu chặt lại.

Còn tưởng là người phụ nữ kia nấp ở trong này, nào ngờ trong phòng này chỉ có mỗi tên Đào Lâm kia, không có dấu vết của người phụ nữ nào cả.

Thời gian cứ thế trôi qua.

- Có tìm được không?

Chương Hiểu Thi cuối cùng mất hết kiên nhẫn, bèn hỏi.

Đại Bạch đi tới, lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Lúc ông ta gõ cửa phòng Cao Thuận thì Minh Hoa đã đứng canh ở ngoài cửa phòng Đào Lâm, đảm bảo ả Tiểu Diễm kia không thể trốn đi đâu được.

Vấn đề là rốt cuộc ả ta ở đâu? Hay là Nam Sơn nhầm rồi.

Cao Thuận ngồi trên ghế, cúi đầu, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Giọng ghen ghen:

- Không ngờ niềm tin giữa vợ chồng chúng ta đã đi đến mức này rồi.

Trên gương mặt bình tĩnh của Chương Hiểu Thi rốt cuộc có chút bối rối.

Lẽ nào thật sự là mình đa nghi à? Nhưng hành vi của ông ta gần đây rất đáng nghi cơ mà.

Có lẽ, mình thật sự đã trách lầm ông ta rồi.

Chương Hiểu Thi nhìn mấy người Đại Bạch với vẻ trách cứ.

Không làm rõ mọi chuyện đã gọi cho bà.

Đại Bạch bình thường vốn chẳng có chút biểu tình gì lúc này mặt cũng đỏ ửng lên.

Nam Sơn thật sự không hiểu nổi, cô tận mắt nhìn thấy Cao Thuận và Tiểu Diễm kia đang vụng trộm với nhau cơ mà.

Thỏ khôn có ba hang, lẽ nào trong phòng Cao Thuận vẫn còn lối đi ngầm nào khác?

Dù bây giờ cô phát hiện không đúng thì e là bà Chương cũng sẽ không tin cô nữa.

Thời gian đã qua rất lâu rồi, dù bây giờ có quay lại tìm tiếp thì cũng đã muộn mất rồi.

Chương Hiểu Thi hắng giọng, đang định mở miệng quở trách bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, hai dài hai ngắn, đây là phong cách của Minh Hoa, nói rõ có tin tốt.

Nếu như là tin xấu thì sẽ không bao giờ gõ theo nhịp thế này.

Đại Bạch dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, nháy mắt ra hiệu với Nam Sơn, bảo cô đi mở cửa.

Cửa vừa mới mở ra thì Minh Hoa đã đẩy một người vào.

Chính là Tiểu Diễm.

Hóa ra Tiểu Mi đã thuê một căn phòng ở lầu ba để tiện bề quan sát hành lang.

Lúc đầu Cao Thuận vào phòng 204, Đào Lâm và Tiểu Diễm giả vờ làm một đôi tình nhân vào thuê phòng 304.

Cô đã sớm đoán được kết cục trong tối ngoài sáng phối hợp với nhau này.

Cho nên ngáp dài ngáp ngắn nhìn vào màn hình quan sát.

Nhưng đúng lúc này có chuyện kỳ lạ xảy ra, Tiểu Diễm lại đi ra từ phòng 205.

Cô đột nhiên cảm thấy giống như đang chơi trò đập chuột vậy, bạn vĩnh viễn sẽ không biết được con chuột sẽ chui ra từ cái hố nào.

Tiểu Mi quyết định chớp nhoáng, báo cho Tiểu Tửu, 'mời' cô ả Tiểu Diễm đến đây.

Trong ánh mắt của Tiểu Diễm có phần hoảng hốt và sợ hãi, nhưng lại xen lẫn cả chút vui mừng.

Ông ta che giấu cô đã lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đến lúc lộ ra.

Cao Thuận vẫn luôn miệng nói yêu cô, liệu bây giờ có che chở cho cô, quang minh chính đại chống lại bà già đó hay không?.

- Ông có quen cô gái này không?

Cao Thuận nhìn cô hai lượt, vờ như nhớ lại:

- Nhìn cũng quen quen, nhưng không nhớ nổi là đã gặp ở đâu.

Lại quay sang hỏi bà Chương:

- Em có gặp cô ta bao giờ chưa?

Chương Hiểu Thi lắc đầu.

Nghe thấy ông ta xem mình như kẻ xa lạ, Tiểu Diễm có điểm thất vọng.

Nhưng cô đã yêu phải khí chất nho nhã của ông ta, nên chỉ có thể phớt hợp, làm một người lạ quen mặt, mong rằng không mang thêm phiền toái đến cho ông ta là đủ.

Cô đang định mở miệng để phủi sạch quan hệ với Cao Thuận.

Không sao cả, không phải anh ấy vẫn luôn yêu sự ngoan ngoãn nghe lời của mình sao.

Sau khi chuyện này qua đi, chúng mình vẫn có thể tiếp tục ở cạnh nhau.

- Không hôn nữa, đợi lát nữa anh sẽ yêu thương em thật nhiều, ngày mai sẽ cho em tiền mua túi xách... Em không cần anh mua túi xách cho em, em chỉ mong anh có thể ở bên cạnh em. Mỗi lần thức dậy nhìn thấy bên cạnh trống rỗng, em...

Nam Sơn tỉnh rụi, mặt không biểu cảm thốt ra mấy câu nói có phần ba chấm kia.

Cứ đây đưa mãi như thế cũng không phải chuyện tốt, thôi thì cứ lừa bọn họ cho rồi.

Đợi cho cặp đôi chân tình này chính miệng thừa nhận rồi lại tìm chứng cứ sau sẽ dễ hơn nhiều.

Sao cô ta lại biết?

Cao Thuận và Tiểu Diễm nhìn nhau, cả hai đều vô cùng kinh ngạc.

Mấy câu mà bọn họ mới nói ban nãy đều bị cô gái kia đọc lại vanh vách.

Đại Bạch và Tiểu Tửu thì ngu người, Nam Sơn đang làm gì đây?

Nam Sơn thân nhiên liếc hai người kia một cái:

- Còn cần tôi đọc tiếp nữa không? Nói thật cho hai người biết, tôi đang giữ bản ghi âm lúc hai người hẹn hò với nhau đây rồi.

Cao Thuận cắn chặt hàm răng, trong lòng thầm nghĩ cô đang lừa ông ta mà thôi.

Nếu như là thật thì cô đã lấy ra từ lâu rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ.

Nhất định là trùng hợp, nhất định thế! Ông ta ta tự nhủ với bản thân.

Chết đến nơi còn mạnh miệng, Nam Sơn phun vỏ hạt dưa ra, hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm vào đứng quần Cao Thuận một lúc mới quay đi.

Theo bản năng Cao Thuận cảm thấy không ổn lắm.

- Ông xài Okamoto mà còn bảo là hôm nay nhất định sẽ thỏa mãn Tiểu Diễm, để cô ta mấy ngày không xuống giường nổi, nói không biết ngượng mồm.

Nam Sơn chỉ vào Tiểu Diễm:

- Cô diễn cũng tốt lắm, còn gì mà dùng mà, không thờ nổi, ôi xời với hàng họ tòng tèo của lão ta mà thỏa mãn cô được hả?

Từng con dao bén ngọt cắm thẳng vào lồng ngực Cao Thuận.

- Ha ha ha...

Tiểu Tửu bật cười, vội vàng che miệng lại:

- Xin lỗi, tuy rằng tôi không biết Nam Sơn đang nói gì, nhưng hình như chuyện này có liên quan đến ông và cô Tiểu Diễm đây, chỉ là thấy buồn cười thế thôi.

Phập, Cao Thuận lại trúng thêm một nhát.

Sắc mặt Cao Thuận tái mét, nói đến đây rồi, ông ta không thể tự lừa mình dối người là trùng hợp được nữa.

Đại Bạch vội hỏi:

- Cô cái máy nghe trộm à?

Tiểu Diễm nhỏ giọng chêm thêm một câu:

- Xài Okamoto chưa chắc đã là hàng nhỏ mà.

Xem ra cô nàng này là true love thật rồi, còn nói giúp Cao Thuận cái chuyện hàng họ ngắn dài nữa.

Nam Sơn ném thêm một câu:

- Ủ, xài Durex cũng có thể là chả gói lá chuối mà.
- Chả gói lá chuối là sao?

Tiểu Tửu như một bé ngoan ham học, mở to mắt hỏi lại.

- Tiểu Tửu ngoan, thứ này cậu đừng biết thì hơn.

Đoán được là một chuyện, nhưng đến khi biết rõ chồng mình thật sự ngoại tình thì Chương Hiểu Thi vẫn khó mà chấp nhận nổi, người bà run lên, Đại Bạch miễn cảm phát hiện lên lập tức đỡ lấy bà.

Có trời mới biết, lúc tới bất gian trong lòng bà đau đớn khó chịu biết bao, bà siết chặt tay, cố gắng kiềm nén không cho mình để lộ tâm tình.

Lời phản bác của Cao Thuận, cộng thêm việc không tìm được ả bồ nhí kia khiến trong lòng bà hẫng còn mừng thầm, còn định rằng bà sẽ không làm thế nữa, cứ an ổn sống cùng ông ta hết đời này thôi.

Những mối nghi ngờ, bất an kia sẽ tan biến, nhưng nào ngờ chân tướng lại cho bà một cái tát đau đớn.

- Chúng ta ly hôn đi.

Sắc mặt Chương Hiểu Thi tái nhợt, không còn sắc máu, quay lại nói với Nam Sơn:

- Nói với bà chủ của các cô gửi tư liệu ngoại tình của ông ta vào mail của tôi, chờ tôi nhận được rồi sẽ báo trợ lý chuyển tiền cho cô ấy.

Chứng cứ ngoại tình đều nằm trong gian phòng của Tiểu Diễm, muốn tìm cũng dễ.

Nói xong thì bà xoay người bước đi, không còn lưu luyến gì nữa.

Móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng Chương Hiểu Thi lại không cảm thấy đau đớn nào, bởi vì lòng bà đang chết dần đi.

Bà luôn nhủ thầm với bản thân là không được quay đầu lại, đi ra khỏi cánh cửa này, bà vẫn sẽ kiêu ngạo như trước.

Bao năm nay, được gia đình bà che chở, nên dường như Cao Thuận chóng quên quá.

Lúc Chương Hiểu Thi bước đi, tay còn phải vịn lên khung cửa.

Bà sẽ cho ông ta biết cảm giác rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục khó quên đến nhường nào.

Không biết đến lúc đó, cô ả Tiểu Diễm kia có còn yêu Cao Thuận như thế nữa không, liệu tình yêu chân thành của bọn họ có thể kéo dài được bao lâu.

Dù sao thì nó cũng không liên quan gì đến bà nữa rồi.

Lúc bà đưa ra lời ly hôn, Cao Thuận không nói gì, thậm chí cũng không đuổi theo, điều này khiến cho trái tim của Chương Hiểu Thi cũng nguội lạnh hẳn.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Cao Thuận nghiêng răng nghiêng lợi, thẳng lưng kéo tay Tiểu Diễm đi ra cửa.

Đúng lúc đụng phải Tiểu Mi đang vội vã chạy tới.

- A!

Tiểu Mi ừ ừ vỗ đầu:

- Xong cả rồi à.

Lần này hiếm khi được đến ngay hiện trường mà cô vẫn để lỡ mất.

Nam Sơn thấy hơi khó chịu nên đi ra mở cửa sổ, gió nhẹ thổi vào khiến cô dễ chịu hơn phần nào.

Sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng kêu đầy hưng phấn của Tiểu Tửu.

Cậu ta nói:

- Cuối cùng tôi cũng hiểu chả gói lá chuối là gì rồi!!

Chương 11

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Chuyện còn lại rất đơn giản.

Đại Bạch và Tiểu Tửu phụ trách thu thập chứng cứ, còn Nam Sơn và Tiểu Mi thì phụ trách... Xinh đẹp như hoa?

Hai người vừa cắn hạt dưa vừa buồn dưa lê.

- Nam Sơn, chị lấp máy nghe trộm trong phòng của họ à?

Tiểu Mi dùng khăn tay lau miệng:

- À mà không đúng, đầu tiên chị phải tìm được chỗ họ hẹn hò thì mới có thể lấp máy nghe trộm được.

Ăn hạt dưa nhiều quá nên Nam Sơn thấy khát nước, cô cầm chai nước suối, mở ra uống mấy hớp.

Xong vỗ vỗ đầu Tiểu Mi:

- Giác quan thứ sáu của chị tốt.

Cứ để Tiểu Mi hiểu lầm là mình gắn máy nghe trộm cũng được.

Tiểu Mi kinh ngạc hỏi:

- Số phòng là chị đoán?

Nam Sơn gật đầu.

Tiểu Mi:

- Mấy câu kia cũng là chị đoán?

Nam Sơn gật đầu.

Tiểu Mi:

- Okamoto cũng là đoán?

Nam Sơn lại gật đầu.

Tiểu Mi...

Sau khi im lặng vài giây, Tiểu Mi đưa hai tay lên ôm miệng thành hình loa, hét ầm lên.

Cô đứng phất dậy, một tay đặt lên ghế, một tay sờ cằm, mặt mày nghiêm lại đi vòng quanh Nam Sơn.

Sau đó, cô nhào vào trong lòng Nam Sơn, ngửa đầu nhìn Nam Sơn, chớp chớp mắt.

Khiến cho Nam Sơn không hiểu ra làm sao, cô sờ lên tóc của Tiểu Mi, giống như vuốt lông một chú mèo nhỏ.

- Nam Sơn Sơn, giác quan thứ sáu của chị rất mạnh đúng không.

- Ừ.

Tiểu Mi nheo mắt cười, dùng một loại tư thế cực kỳ khó khăn, nắm chặt cổ áo của cô.

- Mau nói cho em biết xổ số mấy kỳ tới ra số nào đi.

Thấy Nam Sơn không trả lời, Tiểu Mi vội vàng giơ hai ngón tay:

- Em không tham lam đâu, chỉ hai kỳ thôi nhé? Một kỳ được không?

Nam Sơn mỉm cười, chỉ yên lặng chỉ về phía chiếc giường.

Tiểu Mi hoảng sợ mở to mắt, bị suy đoán của mình dọa hết hồn, vội nhảy dựng lên.

Ánh mắt có chút đau thương, mình xem Nam Sơn như bạn bè, chị ấy lại muốn lên giường với mình.

Tiểu Mi lại nhìn Nam Sơn từ trên xuống dưới, mặt đẹp, dáng người cũng gợi cảm, hình như cũng có thể suy nghĩ lại.

Hay là đồng ý cho rồi, hình như mình cũng chẳng mất gì, Tiểu Mi đang đấu tranh tâm lý dữ dội.

Nhìn vẻ mặt phong phú của Tiểu Mi, lúc thì nhú mày, lúc lại mỉm cười, khi lại cắn môi, Nam Sơn không giả bộ được nữa, che miệng phì cười.

Cô đứng dậy, bước lên một bước, Tiểu Mi lại lùi một bước, hai tay giơ lên che ngực, bộ dạng như một cô vợ nhỏ thẹn thùng.

Nam Sơn vươn tay, búng một cái lên trán Tiểu Mi:

- Đầu óc em toàn nghĩ mấy chuyện bậy bạ gì thế?

- Ý của chị là, lên giường ngủ một giấc đi thì mới mơ được.

Cô phui vò hạt dưa trên tay:

- Chị mà biết được xổ số ra bao nhiêu thì đâu cần đi làm nữa, em nói đúng không?

Tiểu Mi dờ dẫm gật đầu.

- Hai người đang làm gì đấy?

Bên ngoài truyền tới tiếng kêu của Minh Hoa:

- Đều xong cả rồi, về nhà ngủ thôi.

- Tới ngay đây.

Nam Sơn đi ra trước tiên.

Tiểu Mi vội vàng đuổi theo, sau đó mới chợt hiểu ra là Nam Sơn đang nói đùa.

Sau đó buồn cười nhún vai, uống công mình còn đấu tranh tâm lý cả buổi trời.

Ban đêm, Nam Sơn mơ thấy một đám... bao cao su đang nhảy múa quanh mình.

Cô vất vả lắm mới đột phá vòng vây, đám bao cao su kia thì vẫn đuổi theo sát nút không buông.

Nam Sơn ra sức chạy trốn, thậm chí vũ chính mình, cô tuyệt đối sẽ không tèo dễ dàng như vậy.

Thanh âm của đám bao cao su vẫn quanh quẩn bên tai cô.

- A? Sao trên người cô ấy lại có mùi vị của tộc bao cao su chúng ta thế?

- Là bao cao su thành tinh à?

- Có thể lắm, nhất định phải đuổi theo hỏi cho rõ mới được.

- Sinh mệnh của bao cao su chỉ có một lần, cô ấy tu luyện kiểu gì mà thành tinh được thế nhỉ.

- ...

Nam Sơn vừa chạy vừa gào thét điên cuồng.

- Tôi không phải bao cao su, tôi không phải bao cao su...

Cũng không biết đã chạy bao lâu, cô đến một nơi trống trải, chỉ có một màu trắng toát.

Lông trắng bay phấp phới, cô ngừng đầu, nhìn thấy một thiên sứ có cánh hạ xuống.

Đội thiên sứ đáp xuống đất, Nam Sơn mới nhìn rõ gương mặt của thiên sứ, chính là Minh Hoa.

Minh Hoa nói:

- Nam Sơn Sơn à, cậu có nhiệm vụ mới rồi, cậu phải trải qua đau khổ mới có thể tu thành chính quả.

Nam Sơn nói với thái độ cực kỳ thành kính:

- Xin cậu hãy cho mình biết cách.

Minh Hoa mỉm cười thần bí, vỗ cánh dồn dập.

Gió lớn quá, khiến Nam Sơn nhắm tịt mắt lại theo bản năng.

Mở mắt ra lần nữa, cô phát hiện mình lại rơi vào trong đồng bao cao su.

Thanh âm của Minh Hoa vẫn còn vang vọng bên tai cô:

- Cậu phải trở thành bao cao su chín chín tám mươi một lần thì mới có thể thành tiên.

Nam Sơn đau khổ nhắm tịt mắt lại niệm chú đại bi.

Mấy phút sau, cuối cùng cô cũng bừng tỉnh từ trong ác mộng.

Nam Sơn sờ phía sau lưng, đã ướt đầm rồi.

Cô mở đèn ngủ lên, chống tay ngồi dậy, mệt lả tựa lưng vào đầu giường.

Lần đầu tiên cô phải cân nhắc cẩn thận xem mình có nên làm tiếp hay không.

Nếu như còn làm công việc này nữa thì sau này khó tránh khỏi có lúc gặp phải chuyện gai mắt.

Nếu như đột nhiên nói không làm nữa thì cô lại thấy có lỗi với Minh Hoa quá.

...

Đã một tuần nay phòng làm việc không nhận đơn hàng mới, lý do là vì Minh Hoa không chịu cái giá mà khách hàng đưa ra.

Sau cái hôm đi bắt gian Cố Thuận, Nam Sơn được chia mười nghìn tệ, nhiều tới mức khiến cô lú lười.

Đúng với câu nói kia, hoặc là không làm gì hết, hoặc chỉ làm một vụ là ăn ba năm.

Bên ngoài trời đang đổ mưa, tiết trời se lạnh.

Trước khi Nam Sơn ra ngoài đã khoác thêm một cái áo mỏng.

Thứ 7 là ngày nghỉ, cô không có việc gì làm, nên đã hẹn đi ăn và xem phim với Tiểu Mi.

Hai người đi ăn thịt nướng, Tiểu Mi phụ trách nướng, còn Nam Sơn thì phụ trách ăn lấy ăn để.

Tiểu Mi nướng thịt rất chuyên nghiệp, thịt ba chỉ nướng trên vỉ kêu xèo xèo, hai mặt đều vàng ươm, rìa hơi xém, lại phết thêm chút nước sốt đặc chế của tiệm, bỏ vào xà lách cuộn lại, cắn một cái liền cảm thấy mỹ vị trần gian cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Ừm... – Nam Sơn nheo mắt hưởng thụ, liên tục giơ ngón cái lên.

Tiểu Mi thấy thế thì nướng khí thế hơn nữa.

- Nếu như chị Nam Sơn thích thì sau này bọn mình thường xuyên đi ăn nhé, em nướng cho chị ăn.

Nam Sơn gật đầu liên tục:

- Em cũng ăn đi.

Nói xong thì lại lấy rau cuốn thêm một miếng thịt, đút cho Tiểu Mi:

- Ăn ngon nhì.

Hai người bọn họ lúc đi hầy còn đứng thẳng, khi ra đã sắp lảo đảo rồi, xem như ăn đã ghiền.

Phim chiếu lúc 1 giờ 30 phút, còn lâu mới tới.

Nam Sơn và Tiểu Mi thông thả đi dạo trong khu thương mại cho tiêu cơm.

Sau khi đến cửa rạp chiếu phim thì Nam Sơn chợt dừng bước, mặt mày hăm hăm nhìn về phía máy gấp thú bông.

Tiểu Mi nhảy bèn phát hiện ra cô đang khó chịu.

- Bạn trai cũ của chị à? – Tiểu Mi hỏi.

Nam Sơn nghiêng răng nghiêng lợi:

- Kê thù!

Nói xong rảo bước đi về phía đó:

- Mình qua đây xem đi.

Còn chưa đến gần thì đã thấy cô gái cao cao kia nói với người con trai:

- Mình muốn con gấu kia, nhìn đáng yêu quá.

Chàng trai kia đáp được, giọng nói nghe khá gọi cảm.

Tiểu Mi nói:

- Con gấu này đúng là đáng yêu thật, em cũng muốn nữa.

- Muốn à? – Nam Sơn cười với cô:

- Đợi lát nữa chị gấp cho em.

Tiểu Mi vui vẻ gật đầu, lại sợ gấu bông bị kê thù mà Nam Sơn nói gấp đi mất, nên nhìn chằm chằm vào máy gấp thú với vẻ lo lắng.

Bỏ hai xu vào, lại thêm hai xu, thêm nữa...

Anh chàng kia cứ gấp miệt mài, nhưng mãi mà không trúng.

Cô gái cao cao thấy thế vội nói:

- Mình không cần gấu bông nữa, phim sắp chiếu mất rồi, chúng mình đi vào đi.

Cố Thăng đang ra sức chiến đấu với máy gấp thú bông, neoh đôi mắt hoa đào của mình lại, lấy một tờ 20 tệ ra khỏi ví, đưa cho Cao Khiết.

- Hết xu mất rồi, A Khiết, cậu đi đổi xu giúp mình đi, mình nhất định sẽ gấp được con gấu đấy cho cậu.

Cô gái tên Cao Khiết kia thờ hỏn hển, cuối cùng chỉ đành cắn răng nói:

- Được rồi.

Cô đi về phía quầy đổi xu, không hề quay đầu lại cái nào, nhìn qua đã biết là đang tức giận.

Không tới hai phút sau, Cao Khiết đã quay lại, hai tay cầm một đồng xu.

Cố Thăng không nhìn cô lấy một cái, tiện tay nhét hai xu vào trong máy.

Anh ta cẩn thận điều khiển tay gấp, thấy thời cơ vừa chuẩn thì quyết đoán ấn nút.

Cảm giác lần này ăn chắc rồi, nên quay đầu lại cười với Cao Khiết:

- Lần này mình nhất định sẽ thành công.

Vài giây sau, quả nhiên có một con thú bông rơi ra.

Đáng tiếc góc độ bị lệch, nên Cố Thăng chỉ gấp được một con rùa đen có đầu màu xanh.

Chết dở, làm màu thất bại rồi.

Cố Thăng cười giả lả, nhét con rùa bông vào tay Cao Khiết, nói:

- Đây là thú bông mình gấp cho cậu này.

Không hiểu sao, trong đầu Nam Sơn lại xuất hiện một câu thế này: Đây là giang sơn trăm gây dựng nên vì nàng.

Cô nhin không được nên phì cười.

Cao Khiết còn tưởng Nam Sơn đang cười nhạo mình được nhận một con thú bông xấu như thế nên quay sang trừng mắt nhìn cô.

Tiểu Mi thấy thế thì bức bối, hung hăng hỏi:

- Hai người không gấp nữa thì tránh ra được không? Có muốn tình tứ thì cũng ra chỗ khác mà diễn đi chứ.

Với tính tình nóng nảy của Tiểu Mi thì thật sự không nhịn nổi nữa.

Cố Thăng nhìn về phía Nam Sơn:

- Là cô à? – Trong giọng nói có vài phần kinh ngạc.

Không ngờ lại trùng hợp như thế, hiếm khi đi xem phim một lần, lại gặp ngay Nam Sơn.

Bởi vì chuyện do đứa em họ gây ra, nên anh hãy còn ấn tượng khá sâu với cô.

Anh ta bắt đắ dĩ nhún vai một cái:

- Các cô thích thì lên đi.

Trong lòng cũng định chờ xem trò hay, chính mình gấp cả buổi trời mới gấp được một con, anh không tin Nam Sơn có thể gấp trúng ngay từ lần đầu tiên.

Nam Sơn đi lướt qua bên cạnh Cố Thăng, móc tiền xu đã chuẩn bị sẵn ra.

Bỏ tiền xu vào, điều khiển cần gạt, bấm nút, liền mạch lưu loát, gấu bông đã vào tay.

Cô đưa gấu bông cho Tiểu Mi, cô bé hân hoan nhảy nhót như một chú chim sẻ.

- Chị Nam Sơn giỏi quá. – Tiểu Mi cố ý nhìn Cố Thăng với vẻ khiêu khích.

Cố Thăng bật cười:

- Ăn may thôi.

Nam Sơn nhướn mày nói với Cao Khiết:

- Cô thích con nào trong này?

- Con thỏ ấy.

Nam Sơn gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó lại dùng động tác lưu loát như cũ, lấy được con thỏ một cách ngẫu hết xảy.

Cô đưa thỏ bông cho Cao Khiết:

- Tặng cô này.

- Cảm ơn nhé.

Cao Khiết cười với Nam Sơn rất tươi.

Sau đó, Nam Sơn nắm tay Tiểu Mi:

- Đi thôi, phim sắp chiếu rồi.

- Trả con rùa này lại cho cậu này.

Cao Khiết nhét con rùa vào tay Cố Thăng với vẻ ghét bỏ.

Cố Thăng vỗ con rùa:

- Minh vất vả lắm mới gặp được đây.

Cao Khiết đáp:

- Minh biết chứ, nhưng mình thích thỏ hơn.

Cố Thăng chớp mắt, bộ dạng nom như một con husky ngốc nghếch.

Bạn tốt của anh đã bị mua chuộc với một con thỏ bông như thế đấy.

...

Tỉnh lại lúc nửa đêm, Nam Sơn nghe được tiếng nước chảy ào ào vang lên bên tai.

Cô mở mắt ra, phát hiện mình biến thành một cái vôi sen, nước chảy ra cũng dần biến thành nước ấm.

Bên ngoài phòng tắm có tiếng đàn ông ngân nga hát hò, đang mở cửa, đi về phía vôi hoa sen...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Tiếng nước chảy ào ào, cùng với giọng đàn ông loáng thoáng.

Nam Sơn nhìn kỹ xung quanh, nhưng vẫn không nhận ra người sắp bước vào nhà tắm là ai.

Cô hít sâu mấy hơi, chuyện gì đến thì cứ đến đi, tiếp theo, tốc độ nước chảy cũng nhanh hơn một chút.

Cửa mở ra, người đàn ông nọ bước vào.

Người nọ có đôi mắt hoa đào ngời sáng, sống mũi cao thẳng, cánh môi hơi mỏng.

Không phải Cố Thăng thì còn ai vào đây?

Oan gia ngõ hẹp cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Nửa người trên của anh ta chẳng có gì che chắn, Nam Sơn nhìn xuống từ trên cao.

Màu da khỏe khoắn, vai rộng eo hẹp.

Vóc người rất cân đối, nhìn khá hấp dẫn.

Đây không phải một sớm một chiều là có, mà là kết quả rèn luyện tích lũy qua năm tháng.

Diễn hình kiểu mặc quần áo thì có vẻ gầy, cởi ra mới thấy cơ bắp.

Tầm mắt Nam Sơn không tự chủ được mà xuống thấp hơn chút nữa.

Một, hai, ba... Tám múi cơ bụng!

Bình thường quả thật không nhìn ra dáng người của Cố Thăng tốt như thế.

Có nước bắn lên vai của anh ta. Lướt qua xương đòn, trượt xuống eo, dọc theo đường cong của cơ thể.

Tầm mắt của cô lại xuống thấp thêm chút nữa... nước lại chảy nhanh hơn.

Cố Thăng vươn tay ra thử độ ẩm của nước, đúng là nhiệt độ lý tưởng.

Anh mỉm cười thỏa mãn, định cúi vật che đầu sau cùng xuống.

Trong lòng Nam Sơn mặc niệm, cô là một thiếu nữ tốt có tiết tháo của xã hội.

Lỡ nhìn ấy ấy của người ta rồi cô phải phụ trách thì sao!!

Lại nhớ tới cái tên này đã đuổi cổ mình một cách vô tình thế nào.

Nam Sơn hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt thoáng chốc trở nên vô cùng tỉnh táo.

Cô phải chơi cho anh ta teo cái chỗ oan nghiệt kia, sau đó vô tình vứt bỏ anh ta mới được!

Nhiệt độ nước tăng cao, nước từ vòi hoa sen cũng phun thẳng vào mặt Cố Thăng một cách vô tình.

Cố Thăng bị nước văng đầy mặt, không kịp đề phòng.

Anh lùi lại mấy bước, kinh ngạc nhìn dòng nước đã lại chảy như thường.

Trong lòng đoán có lẽ là do áp lực nước không ổn định.

Anh cũng không nổi giận, tiếp tục làm việc vừa này chưa xong, nhưng lại bị nước phun xối xả vào mặt tiếp.

Mặt Cố Thăng hơi rát, cũng bắt đầu nổi giận.

Anh tắt vòi nước, nào ngờ nước không ngừng mà lại còn chảy lớn hơn, bắn thẳng lên người anh.

Nam Sơn không dám chinh nước nóng quá, sợ sẽ khiến Cố Thăng bị bỏng.

Vòi sen bị hỏng rồi à?

Cố Thăng chạy trời chết ra khỏi phòng tắm, nào ngờ nước vẫn cứ bắn thẳng về phía anh ta.

Chuyện này không khoa học!

Cái vòi sen này bị ma ám rồi!!

Cố Thăng lăm bằm khoa học, phú cường, văn minh, hài hòa, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lau khô mình mẩy, mặc quần áo vào.

Cầm thẻ căn cước và thẻ ngân hàng, chạy ra khách sạn thuê phòng.

Thậm chí cửa cũng không kịp đóng, thất tha thất thểu lao ra ngoài.

Đại khái là không ai tin, đường đường là một thẳng đàn ông thân cao 1m87 như anh ta lại sợ ma quỷ.

Chuyện này anh ta không dám kể cho ai nghe, sợ mất mặt.

Đợi tới lúc chạy ra ngoài cầu thang rồi, Cố Thăng mới vỗ lồng ngực đập dồn dập của mình, nguy hiểm quá.

Căn phòng này không ở được nữa rồi, thành nhà ma rồi.

Ngày mai bán phứt nó đi cho xong, sau đó lại tìm căn khác.

Mấy ngày nay anh chỉ có thể về nhà cũ ở thôi.

Lại nhớ đến những chuyện kỳ quái xảy ra ở công ty mấy ngày nay, anh ta nheo mắt lại, có lẽ nên sai người điều tra xem sao.

Cố Thăng vẫn cảm thấy mình là một người công dân tốt, tuân thủ pháp luật, gần đây anh ta cũng chẳng làm chuyện gì trái với lương tâm cả.

Sau khi cửa thang máy mở ra, anh ta rút cuộc nhớ đến một chuyện, anh ta đã đuổi việc một người không nên đuổi.

Mà hình như những chuyện kỳ quái trong công ty cũng bắt đầu xuất hiện từ dạo ấy.

Đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho anh à?

Có lẽ anh nên gọi cái cô Nam Sơn kia quay lại làm việc thì hơn, dùng cách gì cũng được.

Thuận tiện thì tìm một người đến điều tra công ty của mình thử xem, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì.

Còn con nhỏ Cố Tiểu Liên kia ấy à, anh bừa bãi, nó làm sao quan trọng bằng mạng mình được.

Bên trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại mỗi mình Nam Sơn đang dần mặt ra.

Cô chỉ nhất thời nảy ra ý muốn trêu anh ta một chút thôi.

Nào ngờ lại dọa người ta chạy mất dép.

Anh đùa tôi đấy phỏng?

Vốn Nam Sơn còn tưởng rằng Cố Thăng đi ra ngoài là để tìm người đến sửa cái vòi sen bỗng dưng giờ chứng này.

Đợi hoài đợi mãi mà chẳng thấy anh ta quay lại.

Chẳng lẽ đi mất rồi, nhưng cô không nghe thấy tiếng đóng cửa mà?

Không phải chứ, Nam Sơn bó tay.

Sao mà nhát như cây thế này, còn thua cả cô nữa.

Nam Sơn không biết là Cố Thăng đã sợ tới mức không dám quay lại nữa, thậm chí còn định bụng sẽ bán căn phòng này luôn rồi.

Cô thấy chán quá nên rời khỏi vòi sen, quay lại giường nằm ngủ.

....

Không ngoài dự đoán, hôm nay đến văn phòng, Nam Sơn vẫn không có gì để làm.

Theo như Tiểu Mi nói thì bình thường, sau khi hoàn thành một vụ thì phải mười ngày nửa tháng sau mới có thể nhận được vụ mới.

Dù sao thì mấy vụ hợp giá cũng không có nhiều.

Trừ hai ngày nghỉ ra thì bọn họ vẫn phải đến văn phòng làm việc, xem như xả hơi kiểu khác.

- Nam Sơn, hôm nay chị muốn xem phim gì.

Tiểu Mi đã mở web phim lên, mấy ngày nay hai người bọn họ đều xem phim để giết thời gian.

Bên cạnh là tiếng Tiểu Từ gõ phím lóc cóc chơi game.

Minh Hoa đi đến, thuận tay mở ngăn tủ lấy một gói khoai tây xé ra nhai.

- Nam Sơn, chiều nay cậu ra ngoài với mình đi. – cô nói với vẻ mặt thần bí.

Nam Sơn gật đầu, hỏi lại:

- Chiều nay có việc gì à?

Minh Hoa chỉ cười chứ không nói, nháy mắt với cô, lộ ra vẻ mặt đến lúc ấy cậu sẽ biết thôi.

....

Minh Hoa lái xe, chở Nam Sơn đến một quán trà ở trung tâm.

- Vào đi. – Minh Hoa vừa đi vừa nói với cô: - Có người đang chờ bọn mình, ở chỗ đó kia.

Cô ấy chỉ về phía bên phải, nơi có một người phụ nữ mặc sườn xám, tóc búi cao đang ngồi đó.

Nhìn từ phía sau lưng thì tư thái vô cùng ưu nhã, Nam Sơn lại cảm thấy hơi quen quen.

Đợi khi đến gần rồi thì mới nhìn rõ.

Đây chính là Chương Hiểu Thi, so với lần gặp trước thì bà ấy có vẻ gầy hơn.

Xem ra chuyện chồng ngoại tình đã tạo thành đả kích rất lớn đối với bà.

Nhưng đầu mày cuối mắt lại có thêm một phần hồ hững thầu triệt.

Chương Hiểu Thi cũng thấy hai người bọn họ, vươn tay chỉ vào chỗ đối diện:

- Các cô tới rồi, xin mời ngồi.

Minh Hoa mở miệng nói trước:

- Lần này mình gọi cậu theo là vì bà Chương có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ. Cậu nghe bà ấy nói xong đã, rồi hãy cân nhắc xem có nhận hay không. – Cô khẽ huych tay Nam Sơn một cái, nhỏ giọng bỏ thêm một câu: - Thù lao cao lắm.

Chương Hiểu Thi nhấp trà:

- Nghe cô Minh nói trước kia cô từng làm ở công ty OSS đúng không.

Nam Sơn gật đầu:

- Làm nửa năm.

- Tính ra thì cô vừa tốt nghiệp đã vào làm ở đó rồi nhỉ, cô thấy ông chủ của công ty thế nào?

Nam Sơn trả lời thành thật:

- Đồng nghiệp trong công ty rất tốt, ông chủ thì không được như thế.

Điều này khiến cho mấy lời Chương Hiểu Thi chuẩn bị nói ra bị nghẹn lại trong họng.

Bà cười gượng:

- Thật không giấu gì cô, Cố Thăng là cháu của tôi.

Nam Sơn:

Đúng là trùng hợp thật, nội dung về sau bà nói ra đều có liên quan đến công ty OSS.

Trong lòng Nam Sơn hiểu ra, tìm đến mình thế này, thì chuyện lần này kiểu gì cũng phải dính đến công ty OSS, hoặc nên nói là có liên quan đến Cố Thăng.

Chương Hiểu Thi đặt tách trà xuống, nhúu mày nói:

- Chuyện mà tôi muốn nhờ cô lần này có liên quan rất lớn đến công ty OSS.

Quả nhiên!!

- Mời bà nói.

Nam Sơn tỏ ra đang chăm chú lắng nghe.

Hóa ra không lâu sau khi cô nghỉ việc thì công ty đã xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Chú mèo được xem là biểu tượng của công ty bị ngược đãi tàn nhẫn đến chết. Thang máy vẫn kiểm tra sửa chữa định kỳ nhưng đang vận hành êm ru đột nhiên lại bị hỏng, bãi đỗ xe dưới tầng hầm cũng đột nhiên bị cúp điện.

- Tôi mong là cô có thể giúp tôi tìm ra là người nào đang giả trò, sống từng ấy tuổi rồi, tôi không tin mấy chuyện thần tiên ma quỷ cho lắm.

Chương Hiểu Thi biết rõ bởi vì lúc nhỏ Cố Thăng từng gặp chuyện, nên rất sợ một số thứ không tiện nói ra.

Cũng không biết tới qua nó nổi cơn gì, nửa đêm lại gọi điện cho bà.

Nói là công ty của nó có chuyện kỳ quái, nó cũng bị thứ gì đó bám theo.

Nên nhờ bà tìm người điều tra xem công ty của nó rốt cuộc gặp phải chuyện gì.

Sau khi Chương Hiểu Thi cúp máy xong thì nhớ tới chuyện Minh Hoa từng nói trong tay cô có một người rất giỏi, giác quan thứ sáu cũng rất nhạy bén,

chỉ cần cô ấy muốn thì căn bản đều có thể biết được.

Lần bắt gian trước kia cũng là nhờ cô ấy nên mới có thể thành công.

Nam Sơn nghiêm mặt:

- Nói ra thì chắc sẽ khiến bà cảm thấy là tôi không biết điều, nhưng sau khi tôi bước ra khỏi cửa công ty thì đã từng thề rằng sau này sẽ không bước vào đó một bước nào nữa, trừ khi Cố Thăng tự mình mời tôi trở về.

- A!

Chương Hiểu Thi nhìn Nam Sơn một cái, phát hiện thái độ của cô rất cứng rắn.

Theo lý thuyết thì một ông chủ công ty và nhân viên quen không thể nào gặp nhau thường xuyên, càng không cần nói tới có thể có mâu thuẫn gì với nhau.

Nhưng theo như ý tứ mà Nam Sơn để lộ ra trong lời nói thì dường như bọn họ không chỉ từng có va chạm, mà mâu thuẫn này còn không hề nhỏ nữa.

Chương Hiểu Thi mở lời:

- Vậy tôi sẽ nói với nó, ngày mai cô cứ chờ tin của tôi.

Nam Sơn nghe thấy vậy thì cũng cảm thấy khá thú vị.

Còn thú vị đến đâu thì phải xem mức độ nhát gan của Cố Thăng.

Chuyện cần nói cũng đã nói xong, thời gian còn lại ba người cùng nhau uống trà, ăn điểm tâm, sau đó tạm biệt ai về nhà nấy.

.....

Trong lúc chờ đèn đỏ, Minh Hoa quay sang nhìn Nam Sơn, muốn nói lại thôi.

- Minh Hoa này, cậu nhìn mình nhiều lắm rồi đấy. – Nam Sơn sờ sờ mặt mình: - Gần đây mình đâu có nổi mụn đâu.

Trong xe hơi bí nên Minh Hoa mở cửa sổ ra cho thoáng.

Cô nói:

- Thật ra lúc bà Chương đến tìm mình, mình cũng không biết cậu từng có xích mích với tổng giám đốc của công ty đó. Lúc ấy mình thấy cậu nghỉ việc xong thì có vẻ ủ rũ quá, hỏi cậu cũng chẳng nói gì, mình còn tưởng là do đồng nghiệp tẩy chay nên mới muốn giúp cậu quay lại công ty.

Nam Sơn cúi đầu sờ móng tay:

- Làm ở chỗ cậu cũng tốt lắm, mình không muốn quay lại.

- Cậu có biết sau khi bà Chương tìm mình, mình nghe nói bà ấy có liên quan với công ty OSS xong thì điều kiện mình đưa ra đầu tiên là gì không?

Mũi của Nam Sơn cay cay, nghẹn ngào trả lời:

- Bây giờ mình biết rồi, là để mình quay lại đó làm việc.

Đèn đỏ vừa qua, dòng xe cộ đông đúc lại từ từ lăn bánh.

Minh Hoa nhìn thẳng con đường phía trước, lại nói với Nam Sơn:

- Cậu không lừa được mình đâu. Mình còn nhớ lúc cậu nhận được thư trúng tuyển của OSS, gọi điện thoại báo cho mình biết, giọng cậu vui đến mức nào. – Cô nhìn Nam Sơn hầy còn đang giả bộ làm đờ đẫn: - Cậu vẫn chưa nói cho ba mẹ biết chuyện nghỉ việc chứ gì.

- Ừ, gần đây nhiều việc quá, nên mình quên mất.

Minh Hoa phì cười:

- Lời này ngoài cậu ra thì chả ai tin đâu.

Trong xe bật một giai điệu vui tươi rộn ràng, nhưng tâm trạng của Nam Sơn thì như bị mây đen giăng kín.

Cô không dám nói chuyện này với ba mẹ, bởi vì mẹ cô vẫn luôn lấy làm tự hào vì cô có thể vào làm ở công ty OSS.

Nếu như biết cô đã nghỉ việc bà chắc chắn sẽ đập chết cô đó, huhuhu.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Nam Sơn vang lên.

Phong cảnh bên ngoài rất đẹp, cô nhìn ra cửa xe, không liếc đến túi xách lấy một cái.

- Nghe máy đi, trốn được mừng một không trốn nổi mười lăm, là mẫu thân đại nhân nhà cậu đấy.

Nam Sơn đành phải lần mò điện thoại với tốc độ rùa bò.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Mẹ ạ. – Nam Sơn nép vào một góc, dè dặt trả lời.

- Tiểu Nam đấy à, ngày mười lăm tháng sau là chị họ của con đính hôn đấy, nhớ phải về nhé.

Nam Sơn thờ phào một hơi, hóa ra là vì chuyện này, hại cô nơm nớp nãy giờ.

Nam Sơn giả bộ:

- Để con xem đã.

Diễn kịch thì phải diễn cho tới, cô thật sự đang kéo lịch trên điện thoại xem giờ.

- Hôm đấy đúng ngay cuối tuần, đỡ phải xin nghỉ.

- Vâng ạ. – Mẹ Nam Sơn lại bắt đầu đổi chủ đề: - Chị họ của con chỉ lớn hơn con có hai tháng thôi mà đã sắp lấy chồng rồi, khi nào thì con mới đưa bạn trai về cho mẹ xem mặt đây hà.

Mẹ Nam Sơn biết rõ cô đã có bạn trai hồi còn học đại học.

Sau khi nghe kể về gia đình Tiêu Nhiên xong thì mẹ Nam cũng thấy yên trong dạ.

Chỉ là cô thấy tuổi của bọn họ còn nhỏ quá, không thích hợp bàn chuyện cưới hỏi, nên vẫn chưa đưa anh ta về nhà ra mắt bao giờ.

Còn bây giờ thì Tiêu Nhiên đã trở thành quá khứ rồi.

Với mức độ sắc bén của bà Hứa thì Nam Sơn căn bản không thể giấu bà nổi.

Thế nên cô đành ngoan ngoãn khai thật ra:

- Anh ta lẳng nhăng, nên con đá rồi.

Bà Hứa ở đầu dây bên kia im lặng vài giây.

- Thế cái thằng ấy có bị gì không, con có đánh cho nó vào viện luôn không thế?

Nam Sơn nghe xong thì dở khóc dở cười, con gái chia tay bạn trai, mẹ lại chỉ quan tâm xem tên bạn trai cũ có bị thương hay không.

Cô có hung dữ thế đâu? Có mỗi lúc bé hơi nghịch thôi mà.

Sau khi lên đại học xong là cô vẫn luôn giữ hình tượng thực nữ đấy, không thì tên Tiêu Nhiên kia cũng đã chẳng theo đuổi cô.

- Không có ạ, bọn con xem như chia tay... hòa bình mẹ ạ.

Bà Hứa nghe xong thì không chỉ không thờ phào nhẹ nhõm, mà còn quát to.

- Cái gì? Sao lại không đánh hả, loại đàn ông lẳng nhăng đấy thì phải đánh nó một trận ra trò chứ. Mẹ còn định gửi cô ít tiền đền bù thuốc men đây, cầm đi mà đập vào mặt nó!

Quả nhiên vẫn là bà Hứa ngày nào.

- Hay là bây giờ con đi đánh thẳng đấy mẹ nhé.

Nam Sơn nói đùa.

- Nghe giọng điệu con thế này thì cũng đủ biết là đã buông tay được rồi, nên không cần làm thế đâu. Nam Sơn à, con cũng không còn nhỏ nữa, bạn trai tìm lúc nào cũng được, đừng vì một cái cây lệch mà bỏ cả khu rừng con ạ.

Ngắm kỹ thì hình như lời này cứ sai sai thế nào ấy.

- Con sẽ cố ạ.

Nam Sơn dựa lên tường, khẽ nhắm mắt lại.

- Di con vừa mới khoe với mẹ là sang năm được bé cháu ngoại rồi, con cũng biết mẹ thích trẻ con mà, Tiểu Nam con cố lên nhé, mẹ tin là cuối năm nay con có thể giải quyết vấn đề chung thân ngay ấy mà, thế là sang năm thế nào mẹ cũng có cháu bé rồi.

Bà Hứa hớn hờ kẻ kế hoạch của mình ra.

Nam Sơn lập tức bác bỏ.

- Có sớm thì cũng phải một hai năm chứ, làm gì nhanh thế mẹ ơi. – Cô cười gian: - Mà con có cách khác đây, có thể khiến mẹ sang năm được bé trẻ con, có khi còn sớm hơn cả chị họ ấy chứ.

- Cách gì đấy?

- Mẹ sinh thêm một đứa em trai cho con đi, bây giờ quốc gia có chính sách sinh con thứ hai rồi mẹ ạ, mẹ là Đảng viên, đáng lẽ phải hưởng ứng lời kêu gọi của chính phủ...

Chưa nói xong thì bà Hứa đã tức giận thở hắt hắt mắng:

- Cái con bé này, mẹ cô đã bao nhiêu tuổi rồi, còn sinh con mọn à, cô không thương mẹ hả.

- Mẹ hiểu lầm rồi, lúc trước trong văn phòng con có mấy người trung tuổi định sẽ sinh con thứ hai đấy, nói là con một thì tội lắm, sinh thêm một đứa em để con cái có anh em đỡ dằn.

Lúc chính sách sinh con thứ hai vừa ra thì mấy đồng nghiệp lớn tuổi đều hớn hờ tụ lại bàn tán với nhau, xem có nên sinh đứa thứ hai không.

Thậm chí còn có mấy đồng nghiệp xin nghỉ ở nhà sinh con nữa, lớn tuổi rồi, nên phải chăm kỹ mới được.

- Thôi đi, cô đơn cái cóc khô, còn trẻ trung gì đâu, con gái đã tốt nghiệp đi làm luôn rồi, sợ con cái cô đơn còn không bằng mua cho nó con chó về nuôi, thế mà cô cũng tin đấy à...

Nam Sơn vội vàng giờ điện thoại ra xa, cô cũng bị lời nói sinh con thứ hai còn không bằng nuôi chó đỡ buồn này chọc cười.

Bà Hứa hầy còn đang nói khí thế, bẽ chủ đề đi mãi không biết dừng.

- Mẹ ơi, sắp tìm con có việc rồi, con cúp trước nhé.

Nam Sơn lập tức cúp máy không chút do dự.

Cô xoa trán, phòng chừng lần sau về nhà tham dự tiệc đính hôn của chị họ lại bị mẹ nã cho một trận mắng.

Mình Hoa như ong mảy, ghé vào bên cạnh cô:

- Không báo với mẹ chuyện cậu đã nghỉ làm ở OSS à?

Nam Sơn gật đầu, lắt điện thoại.

- Chờ điện thoại của bên ấy thôi.

...

Trong phòng khách được trang trí theo lối châu Âu, TV đang phát chương trình về thị trường chứng khoán.

Cố Thăng tựa trên ghế sofa, chân trái gác lên chân phải, nằm ườn ra đọc báo.

Nhưng rõ ràng anh không hề để ý đến nội dung trong tờ báo hay tiết mục trên TV, cứ giờ tay lên xem đồng hồ mãi.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, anh quăng luôn tờ báo đi, vội vàng chạy đến chỗ cánh cửa, nhìn qua mắt mèo.

Là Chương Hiểu Thi đến.

Cố Thăng lập tức mở cửa:

- Cô vào đi ạ.

Chương Hiểu Thi gạt đầu, vào trong rồi ngồi xuống sofa.

- Đây ạ.

Cố Thăng rót một tách trà đưa cho bà.

Bà nhận lấy rồi nói cảm ơn.

- Cố Thăng này, cô tìm được người mà cháu nhờ rồi.

Cố Thăng mở to mắt, môi nhếch lên chứng tỏ tâm trạng của anh đang rất tốt.

- Khi nào thì mời người đó tới được ạ.

Hôm nay anh mới chuyển đến căn nhà này nên chưa quen lắm.

Căn phòng cũ lúc trước mọi vật dụng từ lớn đến nhỏ đều do anh tự mình chọn lấy. Nếu phải bỏ đi anh cũng không nỡ.

Nên anh muốn mời một vị đại sư đến xem xem có vấn đề gì không, rồi lại chuyển về bên ấy.

Chương Hiểu Thi nhìn anh:

- Cố Thăng này, cháu từng có xích mích gì với Nam Sơn à?

Theo như nội dung cuộc nói chuyện hôm qua thì hình như cái nhìn của Nam Sơn dành cho ông chủ như Cố Thăng không được tốt cho lắm.

Cố Thăng nhip tay gõ lên thành ghế, kể rõ đầu đuôi mọi việc giữa mình và Nam Sơn, chỉ là bỏ qua phần của Cố Tiểu Liên.

Dù sao thì cái chuyện cướp bạn trai của người ta mà em họ làm cũng chẳng hay ho gì.

Cuối cùng, anh hỏi lại:

- Chuyện này thì liên quan gì đến cô ấy ạ?

Chương Hiểu Thi liếc cháu mình một cái, khi không lại đi đuổi việc người ta, chẳng trách con gái nhà người ta lại ghi thù như thế.

- Nam Sơn chính là vị đại sư ấy đấy, cô ấy bảo, trừ khi cháu tự mình mời cô ấy trở về công ty. Không thì đừng có hòng cô ấy đến.

Bà nhìn anh với vẻ chờ xem kịch hay, không biết Cố Thăng sẽ làm gì đây.

- Đơn giản thế thôi ạ? – Cố Thăng có vẻ khá kinh ngạc.

Anh mỉm môi, bật cười:

- Không ngờ Nam Sơn vẫn thù dai thế.

Đúng thật là giống với câu kia, quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

Ánh mắt của anh đen lầy, nhìn làn khói bốc lên từ tách trà, không rõ đang nghĩ điều gì.

.....

Buổi tối, Nam Sơn nhận được điện thoại của Minh Hoa, báo là Cố Thăng đã đồng ý rồi.

Sáng sớm, lúc cô đi ra khỏi tiểu khu bắt xe bus thì có một chiếc xe hơi chạy kè kè theo ẩn còi.

Cô nhủu mầy nhìn chiếc xe kia mấy lần, nhưng thấy là xe lạ nên thôi, lại tiếp tục đi bộ ra bến xe.

Chiếc xe kia vẫn chạy kè kè theo sát bên cạnh cô.

Nam Sơn lập tức trở nên cảnh giác, bèn bước nhanh hơn.

Cửa sổ hạ xuống, Cố Thăng nhòai ra gọi:

- Cô Nam Sơn, tôi đến đưa cô đi làm đây.

Nam Sơn quay đầu lại thì thấy Cố Thăng đang cười với mình.

Ánh nắng sớm mai chiếu lên gương mặt anh, càng tôn lên đường nét trên mặt, đôi mắt cong lên như hai vầng trăng non.

Cô thầm nghĩ lúc anh chàng này cười rộ lên trông đẹp thật.

- Đi làm ở đâu cơ? – Cô cố ý hỏi.

Cố Thăng xuống xe, vòng qua bên kia, tự mình mở cửa xe ra cho cô.

- Đương nhiên là đến công ty OSS rồi, chuyện lần trước là tôi sai. Chỉ cần cô giúp tôi giải quyết xong chuyện này thì tôi sẽ cho cô thoải mái lựa chọn chức vị mình muốn.

Anh ta có vẻ rất tự nhiên, không giống như đang giả bộ.

Nam Sơn im lặng lên xe, dù gì thì cô cũng định sẽ quay về công ty làm, nên cũng chẳng cần phải kỳ kèo nhiều làm gì.

Cố Thăng đột nhiên cảm thấy cô rất rộng rãi, anh còn tưởng là phải phí thêm vỏ mòm nữa chứ.

Trước khi đến đây, anh đã cân nhắc đủ lý do để chèo kéo, nào ngờ không xài được cái nào.

- Ngoài ra thì anh phải đồng ý một điều kiện với tôi đã. – Nam Sơn mở miệng.

Cố Thăng:

Đúng là anh quá ngây thơ rồi.

Cố Thăng chớp mắt, ý bảo cô cứ nói đi.

Anh bắt đầu khởi động xe, chạy về phía công ty.

- Tôi cũng chưa nghĩ ra nữa, để sau này lại nói đi.

Nam Sơn cũng là nổi hứng nhất thời, không ngờ anh ta lại nghiêm túc cân nhắc lời cô.

Cố Thăng im lặng một lúc mới nói:

- Tôi không làm mấy chuyện vi phạm đạo đức đâu nhé, liên quan đến tiền bạc cũng thế.

- Vi phạm đạo đức? – Nam Sơn hỏi lại: - Ví dụ?

- Như bán đứng thân thể của tôi ấy.

- Phụt.

May mà Nam Sơn không uống nước, không thì đã phun ra là cái chác.

Trên đường đi, Cố Thăng kể lại những chuyện lạ liên tục xảy ra ở công ty dạo gần đây.

Anh ta kể ra chi tiết và đầy đủ hơn Chương Hiểu Thi nhiều.

Nam Sơn gật gù liên tục, chuyện này có vẻ khó giải quyết hơn cô nghĩ đây.

Hồi lâu sau cô mới nói:

- Chuyện ở nhà riêng của anh thì tôi có thể giúp anh giải quyết ngay lập tức.

Cô là người gây ra, nên cũng dễ giải quyết thôi.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Nam Sơn lấy mấy lá bùa màu vàng mà cô đã chuẩn bị sẵn ra, đưa cho Cố Thăng.

Cô hắng giọng, nói với vẻ nghiêm túc nhất có thể:

- Lá bùa này áy à, là do tôi đặc biệt vẽ ra đấy, đặt ở trong phòng tắm, xong đúng một tuần sau, cầm nó đi đốt vào buổi trưa là được. – Cô mỉm cười: - Nhớ phải đọc chú vãng sinh ba lần nhé.

- Được.

Cố Thăng cẩn thận xếp lá bùa bỏ vào túi áo vest.

- Lá bùa này có linh không? – Anh hơi nghi nghi, lẽ nào cái chuyện ám ảnh anh bao nhiêu ngày nay lại có thể giải quyết nhanh gọn chỉ bằng một lá bùa thế thôi hả.

- Linh lắm.

Thật ra thì đây là lá bùa cầu tình duyên mà mẹ Nam đã cố ý đi xin cho cô, nghe nói mang theo nó thì nhất định sẽ tìm được người chồng như ý.

Nam Sơn lại vẽ thêm vài nét nguệch ngoạc vào.

Cô nhìn anh ta một cái đầy thâm ý.

Còn linh hay không thì phải xem sau này Cố Thăng tìm được bạn trai hay bạn gái đã.

....

- Hay là chiều nay tan tầm cô đến nhà tôi xem cho chắc.

Cố Thăng vẫn không yên lòng, bèn đưa ra đề nghị.

Nam Sơn nhìn anh ta một cái, vẻ mặt nghiêm túc không cho phép người ta từ chối.

- Có được không đấy, trai đơn gái chiếc, lỡ như có chuyện gì thì không hay lắm.

Cố Thăng: Tôi đẹp hơn cô.

Nam Sơn: ...

Lý do này áy vậy mà lại khiến cô khó lòng phản bác.

- Thế tan làm tôi đến đón cô nhé.

- Được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn kéo sang chủ đề khác:

- Chuyện của công ty anh thì phải tốn một quãng thời gian mới điều tra ra được, tôi cho rằng có người đứng sau giờ trò.

- Ủ, trong lúc điều tra cô cứ lấy danh nghĩa trợ lý của tôi để đến công ty đi. Đợi giải quyết xong thì quay lại cương vị ban đầu.

- Cũng được.

Nam Sơn không có ý kiến gì với sự sắp xếp của Cố Thăng. Lấy danh trợ lý của anh ta sẽ dễ làm việc hơn.

...

Xe chạy vào trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm công ty.

Vừa mới dừng lại thì đèn trong bãi xe bắt đầu chớp tắt liên hồi.

- Điện áp chỗ này không ổn định à.

Nam Sơn mở dây an toàn ra, đèn mà cứ chớp tắt mãi như thế này thì phải tìm người đến sửa mới được.

- Đây đã là lần thứ ba trong tháng này rồi.

Vừa mới nói xong thì đèn trong bãi xe tắt ngấm, vô cùng quỷ dị.

Ngoại trừ ánh sáng từ chiếc đèn pha của xe hơi ra thì trong bãi tối đen như mực.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, mặt mày Cố Thăng tái mét, siết chặt tay lái, không dám cựa quậy tí nào.

Cứ ngồi im trong này mãi cũng không được, Nam Sơn mở đèn pin điện thoại lên.

- Tôi xuống xe nhé.

Cô mở cửa, bước một chân ra ngoài.

Đột nhiên nghe thấy Cố Thăng la to:

- Đợi đã.

Nam Sơn lại ngồi vào chỗ cũ, trên mặt vẻ đầy bất đắc dĩ.

- Không phải là anh sợ đấy chứ.

Cố Thăng ngượng ngùng mím môi, giọng lại lớn hơn vài phần.

- Tôi mà sợ á?

Anh nói xong thì run lấy bẫy mở dây an toàn ra, xong quay sang nói với Nam Sơn:

- Cô xuống xe rồi qua bên này với tôi, mình cùng đi lên.

Nam Sơn thật lòng phục anh ta luôn.

- Được rồi được rồi, công chúa ạ.

- Ai là công chúa chứ?

Đáp lại anh ta chính là tiếng đóng sập cửa.

Nam Sơn đứng đợi một lúc anh ta mới xuống xe, đúng lúc này, đèn ở bãi đỗ xe đồng loạt sáng lên.

Hai người bọn họ im lặng đứng trong thang máy chờ lên tầng 15.

Nam Sơn: Lần trước đèn trong bãi đỗ xe bị tắt thì ai xuống đón anh thế.

Cố Thăng xấu hổ quay mặt sang chỗ khác, môi run run, đang định phủ nhận.

- Đừng có mà lừa tôi, giác quan thứ sáu của tôi linh lắm, anh mở miệng ra là tôi biết anh có đang nói dối hay không ngay.

Cố Thăng: ...Thư ký...

- À.

...

Có một cô gái xinh đẹp cột tóc đuôi ngựa cao, đứng bên ngoài văn phòng, tay cầm một sấp giấy tờ.

Nam Sơn nhìn sơ qua thể nhân viên của cô ta: Lý Tử Di. Chúc vị thư ký.

Lý Tử Di mở cửa giúp Cố Thăng, đợi anh đi vào rồi cô ta mới vào.

Trên danh nghĩa Nam Sơn là trợ lý của anh ta nên không có văn phòng riêng, vậy là cô ngang nhiên theo vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, Cố Thăng thấy thế cũng không nói gì.

Cô buồn chán nhìn quanh đánh giá văn phòng này.

Gian phòng này rất lớn, nhưng lại trang trí khá đơn điệu.

Một cái bàn làm việc thật lớn, một cái ghế khắc hoa văn, bên cạnh cửa sổ bằng kính có hai cây xanh được trồng trong chậu sứ Thanh Hoa thanh lịch.

Bên cạnh cái tủ gỗ đựng tài liệu còn có một cánh cửa khác.

Nam Sơn đoán cánh cửa kia nối liền với phòng nghỉ riêng của Cố Thăng.

- Đây là bảng báo cáo tài chính của quý trước, ngoài ra tổng giám đốc Trương có mời anh tham gia một bữa tiệc từ thiện.

Lý Tử Di cung kính đưa văn kiện trong tay cho anh.

- Từ chối bữa tiệc kia cho tôi.

Nếu như anh nhớ không lầm thì anh hai cũng được mời, có một người đi là được rồi.

Cố Thăng cúi đầu, kiểm tra kỹ bảng báo cáo trong tay, mày nhíu lại.

- Danh ngạch quý này thấp hơn hai phần ba so với cùng kỳ quý trước, cô gọi quản lý phòng bán hàng với phòng tài chính đến đây cho tôi.

Anh dùng tay miết nhẹ mép cốc nước mấy vòng.

Bởi vì đang rù mắt cúi đầu, nên không ai biết được anh đang nghĩ gì.

Đây là lần đầu tiên Nam Sơn nhìn thấy bộ dạng của Cố Thăng lúc làm việc.

Cô phát hiện ra anh hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng ắt ơ và nhát cáy lúc bình thường.

Cũng đúng, nếu muốn quản lý một công ty to thế này thì phải có khả năng quyết đoán, phân tích tinh táo.

Lý Tử Di nhẹ giọng đáp lại, lúc đi đến trước mặt Nam Sơn thì bị trượt chân, ngã về phía cô.

Nam Sơn may mắn không làm nhục sứ mệnh, giờ tay ôm lấy eo cô ta, một tay khác thì đỡ lấy tay cô ta.

Đợi sau khi đứng vững lại rồi thì Lý Tử Di mới như choàng tỉnh, đẩy Nam Sơn ra như một chú thỏ con sợ sệt.

Cô cũng không để ý lắm, chỉ hỏi xem cô ta có sao không.

- Chân có bị sao không?

Lý Tử Di lắc đầu:

- Lúc này tôi bị trượt chân, cảm ơn cô nhé.

Nói xong liền cúi đầu vội vàng đi ra.

Nam Sơn thấy cô ta mang cao gót mà đi vừa nhanh vừa ổn như thế thì mới yên tâm là cô ta không có vấn đề gì hết.

...

Trong lúc chờ hai quản lý kia tới, Nam Sơn đi đến trước mặt Cố Thăng, ngồi xuống cái ghế trước mặt anh ta.

- Tổng giám đốc, thân là một trợ lý, tôi có nơi làm việc riêng không?

- Có chứ. – Cố Thăng giờ tay chỉ: - À, là chỗ đó đó.

Nam Sơn nhìn về phía mà anh ta đã chỉ.

Giờ, rõ ràng là cái ghế sofa mà cô mới ngồi ban nãy.

- Cô ngồi trong này này giờ rồi, có phát hiện được cái gì không?

Cố Thăng quay cây bút trong tay, nhìn cô chăm chăm.

- Không có, phong thủy chỗ này tốt lắm.

Nam Sơn nói đại.

Cố Thăng cười rất dối hải lòng:

- Trong ngăn tủ bên kia có tạp chí với đồ ăn vặt, cô thấy chán thì có thể lấy ra vừa xem vừa ăn. Nghe cô của tôi nói, cô dựa vào giác quan thứ sáu để điều tra vụ án đúng không. – Anh dừng một lát mới nói tiếp: - Cứ từ từ thôi, không cần vội đâu, chỉ cần có thể bắt được hung thủ là được rồi.

- Ủ, vậy tôi đi ra ngoài xem thử.

Nam Sơn đi đến cầu thang giữa tầng mười hai.

Đây là nơi phát hiện ra xác con mèo mà Cố Thăng đã kể, vết máu trên bậc thang vẫn chưa dọn sạch.

Cái màu nâu sậm ở trên đất bắt chột khiến cô nghĩ tới cảnh tượng khi chú mèo trắng có hai màu mắt kia bị đâm vài nhát, sau đó đau đớn gầy gù khiến máu văng tung tóe khắp nơi.

Công ty có bốn thang máy, cơ bản chẳng có ai đi thang bộ cả.

Bởi vậy, xác mèo nằm đây tận hai ngày mới có người phát hiện ra.

Chú mèo kia là biểu tượng cát tường của công ty, bình thường đều ở tầng một.

Sau khi Nam Sơn bắt đầu đến đây đi làm thì thường thấy nó lười biếng nằm dài trên bàn tự cắn đuôi mình chơi.

Cô đã từng cho nó ăn vài lần, cũng từng vuốt ve bộ lông trắng tinh của nó, cũng từng hâm mộ cuộc sống của nó.

Nào ngờ, nó lại bị hại như thế.

Cô thờ dài, camera ở tầng mười hai đã hỏng khá lâu nên không thể biết rốt cuộc là do ai làm ra việc này.

Xem ra hung thủ là kẻ hiểu rõ về công ty.

Đối với thang máy và bãi đỗ xe thì Nam Sơn lại thiên về lý do trùng hợp hơn.

Cô tiếp tục đi xuống bãi đỗ xe, thùng điện ở đây bị khóa rồi. Nếu như không có chìa khóa thì căn bản không thể nào mở ra được.

Cô thu hồi tầm mắt, đang định quay về.

A? Nam Sơn chợt phát hiện có chỗ lạ.

Trên thùng công tắc điện áp có một lớp bụi dày.

Nếu như xem kỹ thì có thể phát hiện vài dấu chìa khóa ở bên trên, tất cả đều là của cùng một chìa.

Cô đếm thử, vừa đủ ba dấu.

Cô lại nhớ đến lời Cố Thăng từng nói: Đây đã là lần thứ ba trong tháng.

Anh ta nói không sai, quả nhiên là do kẻ nào đó cố ý gây ra.

Bình thường chìa khóa đều để ở phòng hành chính của công ty, chìa nào cũng có buộc một sợi dây.

Nhưng từ dấu chìa khóa để lại trên thùng công tắc này thì căn bản không có dấu dây nào. Chứng tỏ chiếc chìa khóa này là người nào đó tự mình làm riêng.

Trong đầu cô xuất hiện cảnh tượng thế này, khi Cố Thăng vừa mới chạy xe vào bãi, đang định xuống xe thì người kia sẽ lập tức dùng chìa khóa mở tủ công tắc này ra, sau khi động tay động chân, hù dọa Cố Thăng xong thì lại mở công tắc điện lên.

Xem ra là cố ý nhằm vào Cố Thăng, không thì làm gì có chuyện lần nào cũng là anh ta tình cờ gặp phải. Nếu như là trùng hợp thật thì Cố Thăng đúng là xui tận mạng.

Nhưng cô không hiểu, vì sao người kia lại đặt chìa khóa lên nóc tủ làm gì.

Căn bản cũng đâu cần làm như thế, cứ như thế cố ý để người khác phát hiện nơi này có vấn đề vậy.

Chắc, lạ thật đấy.

Cũng không biết chuyện bãi đỗ xe, thang máy và chú mèo kia có phải do cùng một người gây ra hay không.

Nam Sơn quay lại văn phòng, đúng lúc nhìn thấy quản lý phòng bán hàng vẫn luôn đặc ý hơn hờ nay lại xám xịt đi ra.

- Có tra ra được chuyện gì không?

Cố Thăng thấy cô đã về thì hỏi ngay.

Nãy giờ anh ta bàn công việc với hai người kia hơn ba mươi phút, miệng cũng khô không khóc rồi.

Lại nói thêm:

- Rót cho tôi ly nước.

- Tôi tới điều tra vụ án mà.

Cố Thăng liếc cô một cái:

- Đồng thời cô cũng là trợ lý của tôi.

Nam Sơn: Ồ.

Cô lại rót một ly nước lạnh cho anh ta.

- Cảm ơn nhé, trợ lý.

Lần đầu tiên Cố Thăng cảm ơn khiến Nam Sơn hơi giật mình.

Cô nói phát hiện của mình ở bãi đỗ xe cho anh nghe.

- Có thể xác định đây là do con người làm, động cơ thì chưa rõ. Nhưng hai việc này và chuyện của chú mèo kia, nghĩ kiểu gì cũng không thấy có liên quan với nhau.

Cố Thăng nhú mày, một hơi uống cạn ly nước trên bàn.

Sau đó lại bấm gọi điện thoại nội bộ:

- Thư ký Lý, gọi người phụ trách quản lý phòng điện áp đến đây, nhớ bảo anh ta mang theo cả chìa khóa nữa...

Sau khi dặn dò xong, anh nhìn sang Nam Sơn:

- Đợi lát nữa thư ký Lý sẽ đưa cô đến phòng giám sát, cô đến đó xem thử camera xem có phát hiện được điều gì không.

- Được.

Nam Sơn gật đầu, sau đó ra ngoài khép cửa lại, thư ký Lý đã đứng chờ ở cửa từ sớm, mỉm cười nhìn cô.

Cô nàng này có hai cái răng khểnh, trông rất đáng yêu.

Bên trong phòng giám sát có một nhân viên mặc đồng phục màu lam, tên là Lâu Diệp Kỳ trông khá đẹp trai, còn đeo cả mắt kính.

Lý Từ Di nói muốn xem camera ghi hình bãi đỗ xe hôm nay, Lâu Diệp Kỳ lập tức mở ra.

Nam Sơn để ý thấy trong phòng có hai ghế ngồi, nhưng vào đây một lúc rồi mà vẫn không thấy người còn lại đâu. Thế nên cô hỏi:

- Có phải nơi này vẫn còn một người nữa hay không?

Lâu Diệp Kỳ nghe thấy cô hỏi thì quay đầu lại, mỉm cười.

- Ý cô là Hàn Vân Gia à, gần đây cậu ta hay bị đau bụng, nên thường ngồi ôm toilet.

Vừa mới nói xong thì có một người đàn ông tóc húi cua, mày rậm mắt to đi vào.

Chương 15

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Anh ta vừa bước vào thì thấy có hai cô gái đang khom lưng nhìn màn hình giám sát.

Hàn Văn Gia mồm miệng oang oang hỏi:

- Diệp Kỳ, hai cô này là ai thế?

Lâu Diệp Kỳ đáp:

- Hai cô ấy đến xem camera ghi hình bãi đỗ xe sáng nay.

Nói xong lại lẩm bẩm:

- Trong bãi đỗ xe có chuyện gì đâu nhì.

Hàn Văn Gia sờ cái đầu húi cua sát rạt của mình, ngồi xuống ghế, không hỏi thêm gì nữa.

Vị trí của thùng công tắc điện vừa hay nằm ở góc chết của camera.

Nam Sơn bảo Lâu Diệp Kỳ tua đi tua lại vài lần xem thử, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Người nọ khá rành rẽ về các vị trí lắp đặt của camera, mỗi lần đều có thể né tránh rất dễ dàng, không để lại chút dấu vết nào.

- Cô Nam, chúng ta về thôi.

Lý Từ Di đứng thẳng dậy, thấy Nam Sơn vẫn đứng im nhìn màn hình thì nói với cô.

- Đợi lát đã, hai người ở phòng giám sát có nhìn thấy người khả nghi nào vào công ty không.

Hàn Văn Gia cười thành tiếng:

- Nếu như có ai khả nghi thì thì bảo vệ đã cản lại từ lâu rồi.

Nam Sơn suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Hôm nay làm phiền các anh quá...

Có ở lại đây cũng không làm được gì mà chỉ phí thời gian thêm thôi.

Nam Sơn quay lại nói với Lý Từ Di:

- Thưa ký Lý, chúng ta đi thôi.

Sau khi quay về, Nam Sơn báo cáo tình hình lại cho Cố Thăng.

Cố Thăng đứng trước cửa sổ, kiên nhẫn cắt tỉa cành lá cho hai chậu cảnh.

Nghe xong anh buông cây kéo xuống, dùng khăn lau tay.

...

Giờ ăn trưa ở canteen công ty.

Nam Sơn bung khay cơm, cùng ngồi với thư ký Lý.

Cả buổi sáng hôm nay chạy tới chạy lui mấy bận, cô đang đói muốn chết đây.

- A, Nam Sơn đấy hả?

Một giọng nói vang lên bên tai cô.

Cô ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện là chị Lý.

Nam Sơn mỉm cười, ngừng đưa lại:

- Chị Lý, chào buổi trưa.

Cô không thích khi gặp phải chị Lý ở hoàn cảnh này tí nào. Chị Lý ở phòng cô có biệt danh là giang hồ Lý Hiểu Sinh.

Nữ nhân viên nào kết hôn, gây sự với ai... Tất tần tật mọi chuyện, chị Lý có thể biết được với tốc độ nhanh nhất.

- Không phải em từ chức rồi à? – chị Lý hỏi.

Nam Sơn cười:

- Tìm được công việc khác ở công ty rồi chị ơi. - Thấy chị Lý còn định hỏi, nên cô đành phải trả lời: - Trợ lý tổng giám đốc ạ.

Hết cách rồi, dù cô mà không nói thì chị Lý cũng có cách tìm hiểu thôi.

- À — Chị Lý vỗ vai cô với vẻ thâm ý – Nam Sơn à, phát lên rồi thì chớ quên bạn xưa.

Nam Sơn dám cá, không tới nửa ngày chị Lý sẽ nói chuyện cô làm trợ lý của Cố Thăng cho toàn bộ người trong phòng biết.

Cô chỉ cười:

- Chị Lý đừng hiểu lầm, chỉ là trợ lý bình thường thôi ấy mà.

Chị Lý ném cho cô một ánh mắt như thể đang nói ‘chị hiểu mà’.

Đột nhiên bị tổng giám đốc sa thải, mà mình thậm chí còn không nghe ngóng được lý do, đúng là thẹn với danh xưng Lý Hiểu Sinh.

Lúc quay về đã biến thành trợ lý của tổng giám đốc.

Chuyện này khó mà khiến người ta không nghĩ lung tung.

Coi thường chị đây không đọc tiểu thuyết tổng tài văn à? Hừ!

Giờ chị đây chính là VIP cao cấp của trang web ngôn tình đấy nhé, số tiểu thuyết tổng tài mà chị đã xem còn nhiều hơn sách giáo khoa các cô đọc đấy, chị Lý thâm nghĩ.

...

Nam Sơn cúi đầu lùa com, còn Lý Tử Di thì vẫn cứ ăn từ tốn từng chút một.

Chị Lý xoay người bước đi, chưa được mấy bước đã gặp Tiểu Dương.

Chị Lý gọi cô ấy lại gần, nói với vẻ thần bí:

- Tiểu Dương này, em biết bây giờ Nam Sơn đang đi làm ở đâu không?

Tiểu Dương dãn mặt lắc đầu, sao tự nhiên lại nhắc đến Nam Sơn thế này.

Tiểu Dương cũng phối hợp hỏi tiếp:

- Ở đâu thế ạ?

Chị Lý háng giọng một cái:

- Ở văn phòng của tổng giám đốc, làm trợ lý đấy.

Nam Sơn: ...

Trong lòng cô đang gào thét: Chị Lý, chị quay lại nhìn tôi này, tôi còn ngồi ở đây đấy nhé, nghe thấy cả đấy nhé.

Tốt xấu gì cũng phải đợi mình đi rồi hãy nói sau lưng chứ.

...

Đúng như lời hẹn buổi sáng, Cố Thăng đưa Nam Sơn về nhà cũ của anh.

Sau khi nhập một dây mã dài thì cửa mở ra.

Nam Sơn bước theo đằng sau, đi vào trong.

Trong phòng khá rộng, dùng màu trắng đen xám làm chủ đạo, thanh thoát gọn gàng, ở gần bếp còn có một quầy bar nhỏ nữa.

Cố Thăng mở tủ lạnh lấy hai chai nước ra, vặn nắp một chai đưa cho cô.

- Tôi dẫn cô vào phòng tắm xem thử xem chỗ nào có vấn đề nhé.

- Được.

Sau khi Nam Sơn bước vào phòng tắm, không dừng lại ở chỗ nào hết mà đi thẳng đến bên cạnh vòi hoa sen, gõ gõ nó vài cái.

Trong mắt Cố Thăng lóe lên vẻ kinh ngạc, anh còn chưa nói cho cô biết là thứ nào trong phòng tắm có vấn đề.

Sau khi thấy thế thì anh yên tâm gạt đầu, quả nhiên cô ấy cũng có chút bản lĩnh đấy.

Nam Sơn vờ vịt một phen, sờ sờ vòi sen, miệng thì lẩm bẩm liên hồi, đại khái chừng mười phút.

Cô thấy làm thế cũng đủ rồi, nên phui tay.

- Xong rồi đấy.

Cố Thăng chớp mắt:

- Có thể thôi á?

Nam Sơn tự mình đi đến bồn nước rửa tay.

- Thì vậy thôi. – Sợ anh ta vẫn lo lắng nên cô nói thêm: - Lá bùa mà tôi đưa anh ấy, nhớ phải luôn mang theo bên người, thế thì sẽ không có chuyện gì cả.

Cố Thăng gạt đầu, nửa tin nửa ngờ.

Nam Sơn đi ra ngoài, vẫy tay với anh ta.

- Tôi đi trước nhé.

Lòng thầm nghĩ kéo cô đến đây ép cô xem phòng tắm nhà anh ta thì kiểu gì cũng phải tiễn cô về chứ.

- Ừ.

Cố Thăng ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da êm ái của mình, mở TV lên xem. Quay sang thấy Nam Sơn còn chưa đi, đang đứng bên cạnh nhìn mình với ánh mắt rực sáng.

Anh ta hắng giọng rồi bỏ thêm một câu:

- Đi đường cẩn thận nhé.

Nam Sơn: ...

Cô quay đầu bước đi, mấy kẻ tư bản đúng là độc ác.

Lúc cần nhờ vả cô thì ân cần biết mấy.

Lúc không cần nữa thì vứt đi như một chiếc giày rách.

Nơi này vừa ở cách xa nhà cô, lại vừa xa trạm xe bus nữa.

- Đợi đã.

Tiếng Cỏ Thẳng đột nhiên vang lên sau lưng.

Nam Sơn lập tức dừng bước, trong lòng thầm hân hoan.

Chợt nghe anh ta nói:

- Đi ra xong nhớ đóng cửa lại luôn nhé.

Nam Sơn: ...

Cô quay gót đi thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Một tiếng ‘Rầm’ thật to khiến cho Cỏ Thẳng giật mình, anh ta quay lại nhìn cửa với vẻ khó hiểu.

Đóng mạnh như thế làm gì, ai không biết còn tưởng cô ấy đang tức giận ấy chứ.

...

Nam Sơn bị tiếng gõ phím lách cách liên hồi đánh thức.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là cô đã xuyên đến phòng của Tiểu Tửu.

Trong số những người cô biết thì cũng chỉ có mình cậu ta là hay thức tới khuya để chơi game mà thôi.

Cô không thêm mở mắt ra, thầm nghĩ, đợi qua năm phút nữa sẽ quay lại phòng mình ngủ tiếp.

Trong phòng có mùi hương bách hợp thoang thoảng rất dễ ngủ.

Cô chợt mở mắt ra, kiểu trạch nam như Tiểu Tửu không thể nào có mùi thể này được.

Quả nhiên, Nam Sơn phát hiện Lý Tử Di đang ngồi gõ chữ bên cạnh máy tính.

Còn cô thì biến thành cái camera bên cạnh.

Bây giờ chắc cũng đã khuya rồi.

Nam Sơn đưa mắt nhìn đồng hồ bên dưới máy tính, một giờ sáng rồi.

Không tin nổi, Lý Tử Di ngủ trễ như thế này mà da cô ấy vẫn đẹp như thế.

Đợi ngày mai đi làm cô nhất định phải thỉnh giáo bí quyết dưỡng da của Lý Tử Di mới được.

Nam Sơn lại nhìn khắp phòng một cái, giường, búp bê, trên tường còn dán poster của mấy chàng trai nổi tiếng bây giờ, rất một màu hương phấn thiếu nữ, giống hệt với vẻ ngoài của cô ấy.

Nam Sơn thấy có một quyển sổ bìa đen đặt cạnh máy tính, bên trên viết chi chít toàn chữ là chữ.

Đại khái đây là bản thảo của Lý Tử Di, Nam Sơn chán chường buồn nhìn thêm làm gì cho đau đầu.

Lại nhớ ra lúc cô nhìn giờ trên máy tính thì thấy trang web Lý Tử Di đang mở nhìn hơi quen.

Hình như là trang web tiểu thuyết cho nữ nổi tiếng nào đó.

Vì để chắc ăn, Nam Sơn lại nhìn màn hình thêm lần nữa.

Quả đúng rồi.

Lý Tử Di mở giao diện tác giả, đang gõ chữ trên web.

Nam Sơn lập tức mở to hai mắt.

Hóa ra ngoài công việc thư ký ra, Lý Tử Di còn là một tác giả viết tiểu thuyết nữa.

Nam Sơn tò mò muốn xem truyện Lý Tử Di viết là gì.

Cho nên cô cố ý nhìn kỹ, tên sách trên web là ‘Yêu Anh Là Chuyện Của Em’, bút danh của Lý Tử Di là Di Di.

Nghe cũng thấy có vài phần lãng mạn đấy, Nam Sơn nghĩ thế, nhưng cũng không để ý lắm.

Thời gian vừa đến thì cô lập tức quay về giường của mình nằm ngủ.

...

Từ sau khi Nam Sơn giải quyết chuyện vôi hoa sen trong phòng tắm của Cố Thăng xong thì anh ta trông có vẻ tinh thần đỡ lắm.

Thấy cô đi làm còn chủ động chào hỏi nữa.

- Chào buổi sáng.

- Chào tổng giám đốc.

Nam Sơn về lãnh thổ sofa của mình.

Nhận ân huệ của người ta thì phải làm việc giúp họ.

Nam Sơn có chút bức bối, bởi vì chuyện này thật sự rất khó giải quyết.

Biết thế lúc trước cô khỏi nhận cho xong, điều tra vụ án này đâu phải chỉ dựa vào ngủ một giấc là giải quyết được đâu.

Cô có thể bắt gian là bởi vì cô biết mục tiêu là ai, nhưng chuyện mà cô gặp phải bây giờ căn bản không có mục tiêu nào để tập trung cả.

Cố Thăng đưa mắt nhìn cô mấy lượt, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Anh mở máy tính lên, giải quyết đống email trong máy tính.

Mỗi khi Cố Thăng tập trung làm việc thì vẻ mặt sẽ trở nên vô cùng nghiêm túc, tâm không tạp niệm.

Không có chuyện gì đặc biệt thì thư ký Lý cũng không dám đi vào quấy rầy anh ta.

Nam Sơn thấy Cố Thăng nghiêm túc làm việc, thì thoáng lại nhìn máy tính, tay thì lật văn kiện ra.

Từ đầu chí cuối, không hề liếc cô một cái nào.

Nên cô cầm điện thoại, mở web lên định xem tiểu thuyết.

Đành chịu thôi, nếu mà còn ngồi đồng ở đây nữa thì cô sẽ ngủ gục mất.

Cafe không có bất kỳ tác dụng nào với cô cả, uống vào chỉ tổ mệt hơn.

Xem truyện gì đây nhỉ?

Cô lướt ngón tay trên màn hình, đột nhiên nhớ đến chuyện tối hôm qua.

Thôi thì cứ xem tiểu thuyết mà thư ký Lý viết đi vậy, cô gõ hai chữ Di Di vào, lập tức phát hiện một danh sách thật dài có kèm theo tên Di Di.

Cô đếm thử thì thấy đã có hơn chục quyển rồi, hiệu suất đúng là cao thật đấy.

Mỗi quyển đều có mấy chục nghìn lượt đề cử, cũng là một tác giả lớn đấy.

Nam Sơn trực tiếp chọn mở quyển ‘Yêu Anh Là Chuyện Của Em’ ra.

Lúc đọc lướt qua phần giới thiệu thì chột khựng lại.

Giới thiệu: Yêu anh là chuyện của em, đến sau cùng lại là chuyện của chúng ta. Từ Di yêu thầm Cố Thăng rất nhiều năm, sau khi trở thành thư ký của anh cô mới quyết định ra tay.

Ps: Cô nàng tâm cơ theo đuổi anh chàng ngốc nghếch đáng yêu, không thích chớ vào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Đọc giới thiệu xong thì Nam Sơn lập tức đoán được đây là truyện về Lý Tử Di.

Nhưng hai ngày nay cô ở trong văn phòng suốt, đâu có phát hiện Cố Thăng và Lý Tử Di có gian tình đặc biệt gì đâu nhỉ.

Có hai khả năng, một là hai người bọn họ diễn kịch tốt quá, khiến cô không phát hiện ra được. Thứ hai là đây chỉ do mỗi mình Lý Tử Di ảo tưởng ra mà thôi.

Lúc còn ở tuổi thiếu nữ mộng mơ, Nam Sơn từng tưởng tượng ra chuyện được hạnh phúc bên cạnh nam thần.

Lúc đó cô còn viết hai quyển nhật ký để diễn tả tình cảm mến mộ của mình dành cho nam thần.

Hai năm trước lúc dọn dẹp đồ đạc thấy nó cô xấu hổ tới mức không dám xem lại.

Gì mà bóng lưng của anh rộng lớn là thế, nhưng cô lại có thể nhìn ra cô đơn và cao ngạo từ trong ấy. Rất muốn bước đến an ủi tâm hồn đơn độc của anh, tiếc rằng đời này cuối cùng vẫn không duyên không nợ gì nhau.

Thật ra là vì cô sợ quá nên không dám nói chuyện với nam thần mà thôi.

Lần trước khi họp lớp cũ, Nam Sơn có gặp lại nam thần kia, anh ta đã thành một anh chàng họa sĩ lồi thối lệch thếch, râu ria xồm xoàm, trên người còn bốc mùi rất khó tả.

Rốt cuộc cô không thể viết ra được những câu chữ như kiểu ‘trên người nam thần mang theo mùi vị u buồn, khiến mình say mê’ nữa rồi.

Nam Sơn quen tay kéo bình luận ra xem trước rồi mới xem nội dung tiểu thuyết.

Cố Ha Ha: Cố Thăng nhát gan thật đấy, Tử Di cứ dè anh ta ra đi ha ha ha.

Không Linh Không Linh: Nam chính đáng yêu quá đi mất, nữ chính đừng có dọa anh ấy nhiều quá.

Béo Tròn Béo Tròn Béo Tròn Tròn: Nữ chính anh hùng cứu mỹ nhân mấy lần liền luôn, chắc là Cố Thăng sẽ động lòng thôi.

Thêm Một Gói Thức Ăn Cho Chó: Tình tiết ngọt ngào nhiều vào.

Xem ra khá thú vị, Nam Sơn ngẩng đầu lên nhìn Cố Thăng một cái.

Nhát gan à? Hình như đúng là có đấy nhỉ.

Nam Sơn mở truyện ra, hứng thú dạt dào.

Sau khi xem được một lúc thì cô bắt đầu nhíu mày.

Nội dung đoạn đầu cũng khá bình thường, là chuyện nữ chính yêu thầm nam chính từ thời đại học, sau này nữ chính trở thành thư ký của nam chính, cuối cùng mới hạ quyết tâm theo đuổi anh chàng.

Nữ chính biết rõ nam chính hơi nhát gan, nhưng vẫn dùng đủ mọi cách dọa anh ta, cuối cùng cũng được làm mỹ nhân cứu anh hùng.

Những chuyện đã xảy ra ở trong công ty dạo gần đây đều được kể lại trong tiểu thuyết.

Còn chuyện chú mèo trong công ty bị ai hại thì tiểu thuyết không tả rõ.

Nhưng có đoạn nữ chính nhìn thấy chú mèo kia thì nó đang hấp hối, nhưng vì ghen tị bình thường nam chính rất yêu quý chú mèo này nên cô ta không cứu mà chỉ thản nhiên đi qua.

Đây là điểm đã gây nên tranh cãi rất nhiều trong truyện, kéo thành chuỗi thảo luận cực dài của độc giả.

- Ăn cơm thôi.

Chẳng biết Cố Thăng đã đến trước mặt cô từ khi nào, nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ.

Suốt cả buổi trưa, anh đã nhìn cô không biết bao nhiêu lần. Nhưng cô không hề phát hiện ra, chỉ cảm cúi nhìn điện thoại di động mà thôi.

Cố Thăng không cần nghĩ cũng biết là Nam Sơn đang xem tiểu thuyết ngôn tình rồi.

Mấy cô nàng bây giờ đều thích xem mấy thể loại như kiểu tổng tài bá đạo rất yêu tôi.

Lần khiến cho anh có ấn tượng sâu sắc với loại tiểu thuyết này chính là khi nhìn thấy bà nội cầm một quyển sách như thế, vừa đọc vừa cười hóm hờ.

Lúc đó Cố Thăng cũng tò mò, đi lên hỏi bà đang xem gì thế.

Bà nội giờ sách lên, anh lập tức nhìn thấy bìa sách: Cô Vợ Nhỏ Vác Bụng Bầu Chạy Trốn.

- Bé con trong quyển sách này vừa ngoan ngoãn lại thông minh. Chỉ mới năm tuổi thôi mà biết đủ thứ... - Bà nội nói mãi vẫn chưa định dừng lại - Nhớ năm đó, cháu năm tuổi hãy còn tè dầm.

Cố Thăng: ...

- Tiểu thuyết thôi mà, bà đừng có tưởng là thật.

Bà nội nghiêm mặt, đẩy mắt kính.

- Nguồn gốc của nghệ thuật bắt đầu từ cuộc sống, bà mặc kệ, sau này cháu cũng phải sinh một đứa chất biết mười loại ngôn ngữ, vừa ngoan ngoãn vừa mạnh mẽ cho bà đấy.

Cố Thăng: ...

Anh thật sự không dám tin vào lỗ tai của mình nữa, đây mà là trẻ con năm tuổi à? Thiên tài cũng không được như thế đâu.

- Tóm lại là nhất định không được nhát gan như cháu.

Bà nội hãy còn ca cẩm, sau đó lật sách ra tiếp tục cúi đầu đọc chăm chú.

Anh cảm giác như mình bị đâm trúng mấy nhát vậy.

- Anh xem thử bộ truyện này đi.

Thanh âm của Nam Sơn vang lên bên tai kéo anh ra khỏi dòng suy nghĩ.

Có thêm một chiếc điện thoại xuất hiện ngay trước mặt, dòi mắt xuống chút nữa thì nhìn thấy cổ tay trắng trắng ngần, da thịt nõn nà, bóng loáng, còn có thể thấy cả mạch máu màu xanh mờ mờ bên dưới.

Anh nhướn mày, không rõ ý của cô.

Nam Sơn dí điện thoại di động sát lại gần mặt anh:

- Anh cứ xem đi rồi biết.

Đã nói đến nước này rồi thì nhất định có dụng ý riêng của cô ấy.

Cố Thăng nhận điện thoại, chỉ nhìn thoáng qua một cái đã lập tức nhú mày lại.

Anh kéo ngón tay lướt lướt liên tục, không tới một phút đồng hồ đã xem xong một chương.

Nam Sơn mở to hai mắt nhìn anh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

- Xem xong có cảm giác gì không?

Cố Thăng trả điện thoại lại cho cô, vẫn nhú mày.

- Đúng là toàn nói bậy nói bạ, tôi đâu có nhát gan như thế, rõ ràng là đang cố ý bôi nhọ hình tượng của tôi mà.

Nam Sơn: ...

Ô kìa, có phải là anh chú ý sai chỗ rồi không.

Chẳng lẽ không phải anh ta nên hỏi vì sao chuyện được viết trong tiểu thuyết lại giống hệt những chuyện diễn ra xung quanh anh ta như thế à?

Huống hồ, trong tiểu thuyết kể chuyện có đạo lý rõ ràng lắm mà.

Chương mà cô đưa anh ta xem chính là chương thư ký Lý lập kế hoạch phá hỏng đèn ở bãi đỗ xe để dọa Cố Thăng, hòng đạt được mục đích mỹ nhân

cứu anh hùng.

Lúc đó là buổi sáng, không ai để ý xem Lý Tử Di đến công ty khi nào, chỉ cần không đến muộn là đủ rồi.

Cố Thăng mím môi, ngồi xuống bên cạnh cô.

- Truyện này là do thư ký Lý viết đúng không.

Truyện này ghi ở ngôi thứ nhất, lại có thể kể rõ ràng những chuyện xảy ra ở bên cạnh anh ta gần đây thế này, cũng chỉ có mỗi mình cô ta đáng nghi.

- Đúng vậy, anh thấy thế nào?

Cố Thăng cười với vẻ dửng dưng:

- Thứ này chỉ là cô ấy viết dựa trên mấy chuyện mà tôi gặp phải thôi, căn bản không có giá trị gì cả.

- Tôi nhớ anh từng nói với tôi, lần thứ hai anh gặp phải sự cố ở bãi đỗ xe là ngày mười tháng năm, anh xem ngày cô ta đăng chương đi.

Cô chuyển màn hình điện thoại qua trước mặt anh.

Trên màn hình màu xanh rõ ràng có đề ngày đăng chương là đêm ngày chín tháng năm.

Cố Thăng tựa như không dám tin, xem lại những mấy lần.

- Cô kể sơ nội dung của bộ truyện này cho tôi nghe thử.

Nam Sơn thấy cuối cùng anh ta cũng dậy lòng cảnh giác thì mới háng giọng một cái, kể đại khái nội dung bộ truyện lại cho anh ta nghe.

Cố Thăng nghe xong thì tặc lưỡi:

- Thế này thì điên cuồng quá đi mất.

Theo như những gì cô kể thì mọi thứ đều trùng khớp, ví như Lý Tử Di và anh đúng là tốt nghiệp cùng một trường đại học.

- Sao tình tiết hao hao như phim 'Bản Năng Gốc' thế nhỉ.

- Há?

Thấy cô có vẻ ngờ ra không hiểu, Cố Thăng lập tức hiểu ra cô chưa từng xem bộ phim đó.

Anh tựa lưng lên ghế sofa, giơ một tay khoác hờ lên thành ghế, tư thế có phần biếng nhác.

- Bộ phim này nói về một nữ tác giả xinh đẹp, giết người theo như nội dung của quyển tiểu thuyết do chính mình viết ra.

Nam Sơn gật đầu, lại nói thêm một câu:

- Không ngờ anh cũng có xem phim kinh dị đấy.

Thật ra thì bộ phim này cô cũng xem rồi, chỉ là anh đột nhiên nhắc tới nên khiến cô không kịp nhớ ra mà thôi.

Cố Thăng: ... Tôi thật sự không hề nhát gan đâu.

Nam Sơn: Ồ, có phải vì body của diễn viên chính bốc lửa quá nên anh mới xem không.

Cố Thăng: ...

Không phủ nhận chính là thừa nhận rồi.

Nam Sơn sờ cằm, nhìn chằm chằm anh ta hồi lâu.

- Trên mặt tôi dính gì à?

Cố Thăng bị cô nhìn nổi hết cả da gà, bèn hỏi.

- Thật ra ấy... - Cô dùng một lát: - Có một bộ phim cũng có tình tiết hơi giống thế này, anh có muốn xem không.

Cố Thăng: Không muốn.

Anh từ chối không chút đắn đo.

Anh trai, sao anh toàn ra chiêu không ăn lễ thường thế này.

Làm mấy lời Nam Sơn định nói tiếp theo nghẹn cả lại trong họng.

Hai người thương lượng cả buổi trời, sau cùng quyết định trước tiên cứ án binh bất động đi đã.

Ngoại trừ nội dung của quyển sách kia thì căn bản không có chứng cứ nào có thể chứng minh những việc kia là do Lý Tử Di làm cả.

Cho nên kế hoạch hiện tại chính là chờ cô ta ra chương mới.

Căn cứ vào nội dung truyện mà Lý Tử Di gửi thì mới có thể nghĩ cách ứng đối được.

- Cốc cốc cốc... – Bên ngoài có tiếng gõ cửa, sau đó thư ký Lý đẩy cửa bước vào.

Cố Thăng và Nam Sơn liếc nhìn nhau.

- Tổng giám đốc, mười hai giờ rồi, anh nên ăn cơm đi. – Lý Tử Di giống như rất quan tâm đến sức khỏe của anh ta: - Mười hai giờ ba mươi còn một cuộc họp nữa đấy ạ.

Cố Thăng khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như cũ, thản nhiên nhìn cô ta.

- Tôi biết rồi, thư ký Lý đừng có vượt quá giới hạn.

Anh chợt nhận ra, bắt đầu từ sau hai lần anh nhờ Lý Tử Di xuống bãi đỗ xe đón mình lên xong thì cô ta cứ mượn cớ quan tâm tới sức khỏe của anh mà quẩn hồi nhiều chuyện.

Anh vốn không để ý đến mấy chuyện vặt vãnh, chỉ cần nhân viên không làm sai điều gì trong lúc làm việc thì không sao cả.

Điểm này, thư ký Lý làm rất tốt.

Nhưng có phải vì thế nên anh mới khiến cô ta có ảo giác rằng mình có hy vọng hay không.

Lý Tử Di nghe anh nói thế thì tựa như chú nai con bị giật mình, cúi đầu cắn môi.

Bộ dạng kia trông mới vô hại làm sao.

- Tôi hiểu rồi. – Cô lại quay sang cười nói với Nam Sơn: - Chúng ta cùng đi ăn cơm nhé?

- Được.

Để tránh không đánh rần động cỏ, Nam Sơn cũng làm như mấy ngày trước, không hề tỏ vẻ xa cách với cô ta.

Nam Sơn cầm tiền, kéo Lý Tử Di đi.

Lại quay sang vẫy tay với Cố Thăng:

- Tôi đi ăn cơm với Tử Di đã nhé.

Cố Thăng gật đầu một cái, tầm mắt nhìn về phía bàn tay Nam Sơn đang nắm tay Lý Tử Di, chân mày dần nhuệ chặt.

...

- Nam Sơn, cô ngồi trong phòng tổng giám đốc cả ngày làm gì thế?

Lý Tử Di gấp miếng thịt mỡ trong đĩa bỏ đi, dường như lơ đãng hỏi một câu.

- Thì làm việc của trợ lý ấy mà.

Nam Sơn không muốn trả lời nhiều về chuyện này, nên cúi đầu ăn cơm.

- À.

Lý Tử Di không hỏi tiếp nữa, chỉ đặt đũa xuống.

Ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Nam Sơn, khiến cô cảm thấy hơi khó chịu.

Làm cô chỉ có thể ăn được một phần ba lượng cơm so với mấy ngày trước.

- Cô no rồi à?

Lý Tử Di thấy thế hơi giật mình.

- Ủ.

Dù sao thì trong phòng của Cố Thăng có cả một tủ đồ ăn, bây giờ không tranh thủ ăn, đợi sau này giải quyết xong việc này thì cũng không có cơ hội mà ăn nữa.

- Chúng ta về thôi.

Lý Tử Di mỉm cười hết mực dịu dàng với Nam Sơn, còn rút một tờ khăn giấy ra đưa cho cô.

- Bên môi dính tương kìa, lau đi.

Nam Sơn nhận lấy, cầm lên quệt mấy cái.

Lý Tử Di thoát nhìn dịu dàng tốt bụng như thế, thật sự lại là kẻ không từ thủ đoạn để theo đuổi người mình yêu sao?

Trong lòng Nam Sơn không dám chắc lắm.

Cứ chờ tiếp đi vậy, cô nghĩ, thời gian sẽ cho cô biết đáp án thôi.

...

Hai người bọn họ vừa đi thì có một người đàn ông đặt đĩa cơm xuống, ngồi ngay chiếc ghế mà Lý Tử Di đã ngồi.

Ánh mắt của người nọ cứ nhìn mãi theo bóng lưng cô ta, mãi cho đến khi cô ta khuất sau cánh cửa người nọ mới thu tầm mắt lại.

Người nọ gấp một miếng thịt kho tàu lên, từ từ nhấm nháp.

Nhìn kỹ thì món ăn trong đĩa của người này cũng giống hệt với Lý Tử Di khi nãy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Mấy ngày nay Cố Thăng và Nam Sơn vẫn chờ Lý Tử Di đăng chương mới.

Đến lúc đấy, dựa vào tình tiết chương mới mà đoán xem bước tiếp theo cô ta định làm, sau đó chỉ việc chờ bắt ba ba trong rọ.

Suy nghĩ thì hay lắm, nhưng sự thật lại thường rất tàn khốc.

Nào ngờ, Lý Tử Di không chỉ là một tác giả nổi tiếng, mà còn là một tác giả thích bùng chương.

Ngày đăng chương mới không hề cố định, có khi là ba ngày, lúc lại bảy ngày, nhiều khi đến mười ngày, hoàn toàn phải xem cô ta có hứng hay không.

Hiện tại, mỗi ngày của Nam Sơn và Cố Thăng đều là thế này:

- Chào buổi sáng, hôm nay thư ký Lý có đăng chương mới không?

- Không có.

- Sắp tan ca rồi, cô ấy cũng chưa đăng chương mới à?

- Vẫn chưa có.

Càng về sau, Nam Sơn quyết định spam bình luận hồi chương.

(Núi Lớn Núi Nhỏ Núi Nho Nhỏ): Miao~ truyện hay quá, tác giả mau đăng thêm đi mà.

(Núi Lớn Núi Nhỏ Núi Nho Nhỏ): Tác giả ơi, khi nào mới có chương mới thế, mong quá đi à.

(Núi Lớn Núi Nhỏ Núi Nho Nhỏ): lẩn lộn cầu mong chương mới.

Nhưng cũng không được cái khi gì.

Mấy tin nhắn hồi chương của cô nhanh chóng bị mấy bình luận khen tình tiết truyện đẩy xuống dưới.

Kế hoạch kiếm cảm giác tồn tại thất bại hoàn toàn rồi.

- Cô ta vẫn không đăng chương mới à?

Cố Thăng uống trà, lật xem giấy tờ.

Nam Sơn lắc đầu, lại nghĩ cách khác vậy.

- Tôi có cách làm cho thư ký Lý nhanh chóng đăng chương mới này.

Cố Thăng nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, một tay rút túi quần, thông thả bước tới.

- Cô nói đi.

Anh ngồi xuống cạnh cô, bộ dạng như thể rửa tai chờ nghe.

Trong tay Nam Sơn cầm một gói khoai tây lớn, sau khi được anh ta cho phép thì cô đã lấy trong ngăn tủ ra.

- Nghe nói, độc giả có thể thả ngư lôi để biểu đạt sự yêu mến của mình dành cho tác giả ở trang này, - Cô nhai ngoai tây chiên rôm rốp. - Tác giả vui vẻ thì mới có thể đăng chương mới thật nhanh.

Thấy cô ăn ngon lành như thế, Cố Thăng cũng với tay bóc một nắm.

Ném thử một chút, vẫn là cái mùi béo ngậy của mấy thứ thực phẩm không tốt cho sức khỏe làm anh nhũn mảy, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

- Một cái ngư lôi bao nhiêu tiền. – Anh hỏi.

Cô đưa một ngón tay lên, lắc lắc trước mặt anh.

- Một ngàn.

Nam Sơn lắc đầu:

- Là một trăm

- Rẻ vậy á?

Cố Thăng hơi ngạc nhiên, phải mà biết trước có thể dùng chút tiền còm ấy để giải quyết thì cần gì phải đợi lâu thế làm gì.

Nam Sơn...

- Tài khoản độc giả của cô là gì? Tôi nạp tiền cho cô.

Nam Sơn vội đọc một dãy số dài.

Chỉ chốc lát, Cố Thăng đã nạp tiền vào.

Nam Sơn đếm thử, những sáu con số không.

Cô kinh ngạc sợ mình đếm sai, nên cẩn thận đếm lại một lần nữa.

Theo như tỉ lệ quy đổi một tệ được một trăm xu đọc truyện thì Cố Thăng đã nạp cho cô những mười nghìn tệ.

Nam Sơn quay đầu nhìn anh, hai mắt sáng lấp lánh, im re một lúc.

- Sao thế? Vẫn không đủ à? – Cố Thăng nhượng mảy: - Để tôi nạp thêm cho cô ít nữa.

Nam Sơn lắc đầu nguầy nguậy:

- Đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Huhu, thật muốn ôm đùi quá đi hà.

Thỏ hào ơi, tui muốn làm bạn với anh.

- Có phải là nhiều quá không?

Anh có một người bạn, mỗi lần đọc truyện thưởng tiền đều cho đến mấy nghìn.

Nên Cố Thăng cũng dựa theo giá thị trường, cho hai mươi nghìn.

Anh chợt nhận ra, có lẽ hai bên khác nhau chẳng.

- Một cái ngư lôi chỉ chừng một trăm tệ thôi, tôi cho rằng quăng vài cái là có thể khiến cho tác giả chú ý đến rồi, đương nhiên, cũng có người cho những mấy nghìn.

Nam Sơn nói hết những gì mình biết cho anh nghe.

Ánh mắt Cố Thăng trở nên thâm trầm, nhìn về phía xa, không nói gì hết.

Sau nửa ngày mới lên tiếng:

- Nếu thế thì bỏ cao nhất là ba nghìn, chia lượt ra mà tặng. Nếu như có thể khiến cô ta chú ý tới là được rồi.

Biết rõ điểm mấu chốt ở đâu thì không cần phải tốn nhiều sức nữa làm gì.

- Tuân lệnh đại vương, tôi sẽ chăm chỉ làm việc theo lời ngài căn dặn.

Nam Sơn giờ tay đáp.

Trong lòng thì đang nghĩ xem nên tiêu tiền này thế nào đây, dù sao thì cũng còn thừa những bảy nghìn.

Đã nạp tiền lên web rồi thì không thể rút ra được.

Dựa theo hành vi chuyển tiền vào tài khoản của mình không hề do dự như thế thì chắc là anh ta không thêm để ý tí tiền này đâu.

Nhưng mình phải làm sao bây giờ.

Tiền nạp nhiều như thế, một mình Nam Sơn có xem mười năm cũng không xem hết.

Cô chống cằm, bắt đầu ríu rĩ.

Đại vương?

Cố Thăng bị cái xưng hô mà Nam Sơn nói ra làm cho đứng hình.

- Còn dư lại bảy nghìn... - Cố Thăng dừng một lúc rồi mới nói: - Tôi đoán chắc là không thể chuyển lại đâu nhì.

Làm gì có chuyện mua hàng xong rồi còn bán lại cho chủ cửa tiệm.

- Ủ.

Nam Sơn rụt rè đáp lại, trong lòng đã tính toán xong, giả bộ từ chối một phen, sau đó ra vẻ đành phải miễn cưỡng nhận lấy.

- Vậy thì lên taobao rao bán theo giá thị trường đi.

Cố Thăng nói xong liền đứng dậy đi về bàn làm việc của mình.

Nam Sơn...

Là cô nghĩ nhiều quá rồi.

Đúng là nhà tư bản, hạ thấp tồn thất xuống mức tối đa, ngay cả thịt muối cũng không cho cô hưởng.

...

Vài ngày liên tục quảng ngư lồi nhưng Lý Từ Di mãi vẫn không chịu đăng chương mới.

Hôm nay, Nam Sơn ngủ nướng một lúc, khi cô đến công ty thì đã muộn rồi.

May thay, Cố Thăng đến còn muộn hơn cả cô.

Cô không có chìa khóa mở cửa, nên ngồi chờ trong phòng làm việc của Lý Từ Di.

Trông Lý Từ Di rất bận rộn, vừa xử lý giấy tờ lại vừa gọi điện thoại liên tục.

Nam Sơn đứng ở trước cửa sổ nghịch chậu kiểng không biết chán.

Thời gian dần dần trôi qua mà Cố Thăng vẫn chưa đến khiến cô hơi lo lắng.

Đang lúc cân nhắc xem có nên gọi điện cho anh ta không thì sau lưng bỗng vang lên tiếng Lý Từ Di.

- Nam Sơn, có thể giúp tôi được không?

Trên mặt Lý Từ Di có vẻ xấu hổ.

Nam Sơn hơi chần chừ, không biết phải giúp cô ta thế nào.

Không đợi cô cự tuyệt, Lý Từ Di liền nhẹ nhàng khóa cửa lại, bước tới gần cô.

Định làm gì thế này?!

Nam Sơn lùi lại một bước, trong mắt có phần cảnh giác.

Cô rũ mắt xuống, không để cho Lý Từ Di nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình.

Lý Từ Di tới gần cô, rồi xoay người lại.

Nói với cái giọng dịu dàng ngọt ngào:

- Dây áo phía sau của tôi bị bung, cô có thể cài lại giúp tôi được không.

Nam Sơn ngậy người ra, có thể thôi á?

Cô còn tưởng là sắp được đóng phim hành động, nào ngờ lại biến thành một bộ phim hài.

Nam Sơn kéo áo lên, chỉnh dây lại cho Lý Từ Di.

Chỉ trong ba giây đã cài lại xong xuôi.

- Xong rồi.

Cô nhẹ nhàng kéo áo xuống, Lý Từ Di nhỏ giọng cảm ơn.

...

Buổi trưa, trời bắt đầu mưa to.

Nam Sơn ủ rũ nhìn bên ngoài cửa sổ, cô quên mang ô mất rồi.

Hy vọng mưa sẽ sớm tạnh, cô không muốn bị ướt đâu.

Lúc ra cửa rót trà thì thấy Cố Thăng đã đến, trông có vẻ vẫn ổn.

Sắc mặt anh không có gì khác lạ, trông vẫn bình tĩnh như cũ. Cô thấy thế thì biết là mình đã lo lắng suông rồi.

Cô đi theo sau anh vào văn phòng.

Cố Thăng mỉm cười với cô coi như chào hỏi.

- Lúc mở máy tôi mới thấy tin nhắn của cô. – Anh mở máy tính lên: - Tôi không sao cả.

Lúc 9h, thấy anh vẫn không tới nên Nam Sơn đã gửi một tin nhắn cho anh, hỏi thăm xem sao.

- Ủ. - Nam Sơn đóng cửa lại, - Buổi sáng anh không tới làm tôi giật cả mình.

Cô xem như cũng ở cạnh anh mấy ngày, chưa từng thấy anh đến muộn bao giờ.

Ngày thường cũng có thể xem như một vị tổng giám đốc tận tụy với công việc.

Chưa bao giờ đi làm muộn.

Trừ việc từng làm với Nam Sơn ra thì xem như anh ta cũng khá công tư phân minh.

Ấn tượng xấu duy nhất mà anh để lại cho Nam Sơn lúc trước cũng đã biến mất sạch sẽ.

- Sáng nay anh đi đâu thế?

Nam Sơn tò mò hỏi.

Cố Thăng đứng cạnh cửa sổ, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

- Hôm qua quên đặt đồng hồ báo thức nên ngủ quên.

Cố Thăng thổi khí lên mặt kính, khiến nó mờ đi:

- Thế nên tôi ngủ một giấc cho đã luôn.

Dù sao thì công ty cũng sẽ không trừ tiền lương của anh.

Nam Sơn:...

Chỉ có thể thôi hả? Uống công cô lo lắng lâu như vậy!

Cô đứng dậy, đi tới đứng bên cạnh anh.

Bên ngoài trời đang mưa to, tạt lên cửa kính, khiến kính mờ đi, căn bản không thể nhìn thấy bên ngoài.

- Anh đang nhìn gì thế? - Cô hỏi.

Cố Thăng giơ tay lên, chỉ ngón tay lên cửa kính.

Anh hắng giọng một cái, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Nam Sơn thì cung kính lắng nghe.

- Nhìn đi, đây là giang sơn do trẫm gây dựng nên.

Nam Sơn:...

Quả nhiên, không đứng đắn được quá ba giây!

Trời mưa cả buổi chiều, không thấy có vẻ sẽ tạnh.

- Cô không mang ô đúng không?

Cố Thăng mở miệng hỏi.

Ô? Nam Sơn nhìn anh với vẻ mặt 'làm sao anh biết'.

Anh cười tủn

- Cả buổi chiều cô đã nhìn ra cửa sổ không biết bao nhiêu lần rồi.

Thật sao? Nam Sơn gãi gãi đầu.

- Tôi đưa cô về. - Cố Thăng đề nghị - Con gái con lú, trời mưa còn chen chúc trên xe bus, bị ướt nhẹp cũng khó chịu lắm.

- Được, cảm ơn tổng giám đốc.

Sợ anh đổi ý, Nam Sơn không từ chối, đồng ý cái rụp.

- Đi thôi!

Cố Thăng cầm chìa khóa xe trên bàn, đi ra ngoài.

Khoảng hai mươi phút sau, anh đưa cô về đến bên ngoài tiểu khu.

Chỉ là nơi này cách nhà cô một đoạn không ngắn nữa.

Mưa to trắng trời, không có ô thể nào cũng ướt sũng cho xem.

Trong xe, Cố Thăng đã sớm nghĩ đến chuyện này.

Anh mở miệng:

- Sau xe có ô đấy, lấy mà dùng đi.

Nam Sơn quay đầu lại nhìn phía sau, quả nhiên thấy một chiếc ô màu đen được xếp gọn gàng.

Cô cố gắng vươn tay ra mãi mới với được chiếc ô.

- Tổng giám đốc, tôi về đây, ngày mai gặp.

Nam Sơn bước một chân xuống xe, mở ô ra.

- Tạm biệt.

Cố Thăng vẫy tay, giọng nói trầm thấp nghe rất gọi cảm.

Nam Sơn đi vào tiểu khu, bóng lưng cô dần biến mất trong màn mưa.

Anh thu hồi tầm mắt, nổ máy xe, chạy về phía nhà mình.

Lái được nửa đường anh mới chợt nhớ tới một chuyện.

Anh đưa ô cho Nam Sơn rồi bây giờ biết lấy gì mà dùng đây?

...

- Tí tách, tí tách...

Bên tai là tiếng nước nhỏ giọt đều đều, hai giây một lần.

Nam Sơn còn tưởng rằng, khi mình tỉnh lại sẽ ở trong phòng Lý Tử Di.

Nhưng khi cô mở mắt ra, lại phát hiện Lý Tử Di đang ở trong một căn phòng cũ kỹ, không có ai khác.

Lúc này, Nam Sơn xuyên thành tai nghe của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Lúc này Nam Sơn đã trở thành chiếc tai chiếc tai nghe màu trắng của Lý Tử Di.

Cô ta không mở nhạc, thư ký Lý là người cực kỳ kỹ tính, tai nghe chỉ để gắn vào che tai mà thôi.

Nam Sơn nhìn căn phòng này, tường đã bong tróc ra, mốc meo đen sì.

Chỉ có một cái bóng đèn leo lét trong phòng, được buộc trên một sợi dây thừng.

Gió thổi qua khung cửa sổ cũ nát, khiến ánh đèn lay lắt, bóng người chập chờn.

Nam Sơn đoán, căn phòng này nằm ở một vùng ngoại ô vắng vẻ.

Nửa đêm nửa hôm, đúng là khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa về lý do Lý Tử Di xuất hiện ở nơi này.

Lý Tử Di ngồi trên chiếc ghế cũ nát, vuốt màn hình điện thoại với tâm trạng nôn nao.

Có thể nhìn ra được cô ta đang rất hồi hộp.

Không gian yên tĩnh thế này dễ khiến cho người ta cảm thấy hoảng sợ, cũng thấy thời gian trôi qua rất chậm.

Lý Tử Di dường như cũng không chịu nổi sự im lặng như thế này, nên mở nhạc lên.

Bản nhạc vang lên là «CPEEP» của Radiohead.

Nam ca sĩ hát bằng chất giọng khàn da diết:

When you here before. (Khi em xuất hiện ở nơi đây.)

Couldn't look you in the eye. (Tôi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của em.)

You're just like an angel. (Em tựa như thiên thần.)

...

I wish I was special. (Tôi đã mong rằng mình sẽ trở nên đặc biệt.)

You're so xxx "special. (Đặc biệt giống như em.)

But I "m a creep, I "m a weirdo (Nhưng tôi chỉ là một kẻ rụt rè, yếu đuối.)

What is the hell am I doing here (Tôi đang làm cái quái gì ở nơi đây?)

Bài hát này cứ lặp đi lặp lại.

Trong giọng hát của ca sĩ thể hiện sự tự ti khi đứng trước mặt người mình yêu, dù yêu nhưng chẳng dám đến gần.

Cảm xúc da diết đau thương dễ dàng lây sang cho người nghe, khiến bầu không khí trở nên nặng nề hơn.

Dường như Lý Tử Di hay nghe bài hát này, còn nhỏ giọng ngân nga theo.

Thời gian trôi qua từng chút một, lâu đến mức cả Nam Sơn cũng có thể hát theo một đoạn ngắn.

Lý Tử Di liên tục nhìn đồng hồ, cuối cùng cô ta đứng lên với vẻ thất vọng, phúi bụi trên quần.

Có vẻ không đợi được thứ mình cần nên định đứng dậy rời đi.

Nhưng lúc này, Nam Sơn cảm thấy tiếng nhạc đang dần nhỏ lại, cô biết rằng linh hồn của mình đang sắp thoát khỏi chiếc tai nghe này.

Đã đến giờ, đêm nay xem chừng không thu hoạch được gì rồi.

- Cốc cốc...

Trong không gian im lặng đến nghẹn thở chợt có tiếng gõ cửa vang lên.

Tiếp theo đó là tiếng cọt kẹt, cánh cửa lệch bản lề bị đẩy ra.

Trên mặt Lý Tử Di lộ ra vẻ vui mừng.

Nam Sơn biết rõ, người mà cô ta muốn đợi đã tới rồi.

Đáng tiếc, thân thể cô trở nên nhẹ bẫng, tầm mắt cũng mờ dần.

Cô chỉ cảm thấy có một bóng đen lao tới chỗ Lý Tử Di.

Lúc Nam Sơn tỉnh lại thì căn phòng đột nhiên sáng bừng lên.

Là tia chớp, nương theo đó là tiếng sấm rền vang.

Trong lòng cô càng thêm thấp thòm lo sợ, có vẻ như sự việc phức tạp hơn cô nghĩ nhiều lắm.

Sao đột nhiên nửa đêm Lý Tử Di lại đi đến căn phòng cũ nát đó, cô ta đến đó gặp ai, với mục đích gì?

Tất cả giống như một màn sương bí ẩn, bao trùm xung quanh Nam Sơn.

Thế nhưng Nam Sơn lại không thể nói cho chiến hữu duy nhất của cô là Cố Thăng chuyện này được.

...

Mưa tầm tã suốt cả đêm, kèm theo đó là tiếng sấm chớp ồ ồ ào.

Nam Sơn gần như không thể ngủ yên.

Buổi sáng, lúc đang đợi xe thì cô thấy bên ngoài có rất nhiều lá rụng và cành cây rơi trên đường, là do bị mưa gió đêm qua quật gãy.

Bầu trời xanh ngắt, trong veo.

Tâm trạng của Nam Sơn cũng thoải mái hơn nhiều.

- Thư ký Lý đang chương mới rồi.

Đây là câu đầu tiên Cố Thăng nói khi nhìn thấy Nam Sơn, vẻ mặt ồm ồm.

- Ồ.

Nam Sơn gật đầu rồi hỏi:

- Có tin gì mới không?

- Cô tự xem đi.

Cố Thăng lời ít ý nhiều, giống như muốn để cô tự mình tìm ra.

Nam Sơn thông thả bỏ túi xách xuống, lấy điện thoại, mở chương mới nhất ra xem.

Trong chương mới nhất có một nhân vật mới tên là Nam Sơn.

Không biết cô ả đã dùng thủ đoạn xấu xa gì mà trở thành trợ lý của nam chính.

Sau đó, ý vào bản thân có tí nhan sắc nên thường dụ dỗ nam chính.

Nam Sơn: ...

Cái quỷ gì đây.

Bồi họ trắng trợn thế này!

Cô rất cuộc cũng hiểu nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, cũng như ý nghĩa thật sự đằng sau nghệ thuật.

Nam Sơn mở phần bình luận ra xem thử.

Cố Cận Bã Không Hiểu Tình Yêu: Yêu cầu đôi nam chính gấp, cận bã với tiện nhân là một cặp.

Răng Trắng Cửa Đại Bảo Kiếm Nữ phụ mới xuất hiện cũng được lắm, không phải là họ hàng gì của Cố Thăng đấy chứ.

Cơ Trí Lục: Mau để cho ả tiện nhân kia chết đi.

Nam Sơn nhìn không được mà gửi một bình luận thật dài.

Trước Cửa Có Một Ngọn Núi: Nữ chính cũng toàn dùng mấy thủ đoạn chẳng tốt đẹp gì để nam chính có hảo cảm với cô ta, hơn nữa bây giờ hai người

bọn họ cũng đã yêu nhau đâu. Tại sao lại không cho nữ phụ được theo đuổi hạnh phúc riêng của mình chứ.

Cố Cận Bã Không Hiểu Tình Yêu: Người cmt bên trên tam quan có vấn đề, không giải thích.

Răng Trắng Cửa Đại Bảo Kiếm: Người cmt bên trên tam quan có vấn đề, không giải thích.

Cơ Trí Lục: Cuộc một gói bánh, đưa cmt trên kia cũng muốn dùng mấy thủ đoạn đề tiện này để dụ dỗ đàn ông.

...

Nam Sơn thở dài một hơi, tắt phần bình luận.

Lại xem kỹ chương mới, cố gắng tìm ra manh mối hữu dụng.

Kết quả, thấy phần lời nhắn của tác giả bị cô bỏ qua khi này.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi nghĩ rằng các bạn cũng ghét nhân vật mới này, Di Di cũng ghét. Nhưng đành phải chịu thôi, kịch bản cần như thế. Nhưng Di Di hứa với các bạn là cô ta sẽ biến mất sớm thôi.

Nam Sơn cười lạnh ba tiếng, lại gửi thêm một bình luận nữa.

Trước Cửa Có Một Ngọn Núi: Nam Sơn nhất định sẽ không tiêu tùng dễ thế đâu.

Cố Cận Bã Không Hiểu Tình Yêu: Cái đứa này có bệnh à.

Răng Trắng Cửa Đại Bảo Kiếm: Đứa này có bệnh chắc rồi.

Cơ Trí Lục: ...

- Tôi sợ cô ta sẽ làm hại đến cô, sau này tốt nhất cô đừng có đến mấy chỗ vắng vẻ. Đi làm tan tầm cứ để tôi đưa cô.

Cố Thăng nhìn cô, trong mắt mang theo vẻ quan tâm.

Thật ra thì Nam Sơn không sợ gì cả, dù sao thì cô cũng từng học võ hai năm.

Thông qua chương mới này của Lý Tử Di, cũng có thể đoán được hướng đi tiếp theo của cô ta, cũng tiện chuẩn bị sớm.

- Anh mà làm thế thì lại khiến mức độ thù ghét của cô ta dành cho tôi tăng lên thôi.

Cố Thăng không cho là đúng:

- Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ ra tay với cô, chúng ta đề phòng trước cũng không sao hết.

Nghe cũng có lý lắm, có Cố Thăng đưa đón, Nam Sơn đi làm cũng tiện hơn.

...

Mấy ngày nay Nam Sơn thi thoảng lại đến phòng làm việc của Lý Tử Di ngồi chơi, cô bóng gió hỏi xem Lý Tử Di có quen biết anh chàng nào bằng tuổi hay không, lại nói kiểu như nếu không tìm người yêu nữa thì thành gái ế mất.

Lý Tử Di rút cuộc nhin không được nữa, bèn hỏi:

- Nam Sơn, cô đang định làm mai cho tôi đấy à?

- Không phải, tôi định nhờ cô làm mai cho tôi đấy chứ.

Nam Sơn thành thật trả lời, mắt chớp chớp, cô cũng không nói dối.

Hôm trước, bà Hứa gọi điện thoại liên hoàn đến ra lệnh, cứ hồi âm ỉ khi nào thì Nam Sơn mới dắt bạn trai về nhà để còn tham gia bữa tiệc đính hôn của chị họ.

Còn một lý do chính, ấy là cô muốn chứng minh với Lý Tử Di rằng mình không có suy nghĩ bậy bạ gì với Cố Thăng hết.

Lý Tử Di ngây ra, cây bút đang quay trong tay rơi xuống, lăn lông lốc về phía Nam Sơn.

Cô nhặt nó lên, lau sạch rồi đưa lại cho cô ta.

Cô có thể đoán được lúc này Lý Tử Di đang nghĩ gì.

Đang viết mà bề tình tiết kiểu này không biết cô ta có sửa đại cương của bộ truyện lại hay không nữa?

- Tôi thấy tình cảm của cô với tổng giám đốc tốt lắm mà.

Lý Tử Di cười cười, nói bóng nói gió.

- Anh ta đẹp trai quá, tôi không thích.

Lý Tử Di: ...

Lý do này đúng là rất mới mẻ.

Cô ta rũ mắt xuống, ậm ờ:

- Tôi không có nhiều bạn, cũng không quen ai là con trai cả.

- Ồ.

Nam Sơn xiu xuống, thất vọng không nói nên lời.

- Thứ bảy tuần này cô có rảnh không? Tôi mới thấy tin công viên gần khu tôi ở sắp tổ chức hoạt động xem mắt đấy.

- Không được. – Nam Sơn vẫy tay: - Thứ bảy này tôi có hẹn đi dạo phố với bạn rồi.

...

Trung tâm mua sắm cuối tuần rất đông người.

Sắp đến hè rồi, Nam Sơn chọn được hai bộ váy ngắn.

Thử cả buổi trời, cô nghe theo ý kiến của Tiểu Mi, mua chiếc váy chiết eo màu vàng sáng, làm tôn lên màu da trắng nõn nà của cô.

Tiểu Mi mê giày, mua giày chọn đến mỏi cả tay.

- Mệt chết mất, chúng ta đến tiệm bánh ngọt Lý Ký ngồi đi, nghe chị Minh nói đá bào vị xoài ở đó ăn ngon lắm.

Nam Sơn đồng ý:

- Thế đi thôi.

Trong lúc chờ đá bào được mang lên, Tiểu Mi kể lại vài chuyện kỳ lạ gặp phải ở phòng làm việc mấy hôm trước.

Gì mà anh rở ngoại tình với em vợ, chồng ngoại tình với một anh chàng bạn thân của vợ. ...

Chuyện này mà cũng có á, lúc đầu Nam Sơn nghe xong còn tặc lưỡi liên hồi, về sau thì bình tĩnh như thường.

- Chị làm việc ở công ty cũ thế nào rồi ạ?

Nam Sơn nhún vai:

- Như cũ thôi.

Vừa nhớ đến chuyện mà Cố Thăng nhờ vả mình, cô cũng thấy buồn rầu.

Lúc trước còn tưởng là chuyện này dễ giải quyết lắm, sau khi điều tra sâu hơn mới phát hiện nó không đơn giản như mình vẫn nghĩ.

Chân tướng khó mà phân rõ, cô cứ cảm thấy thư ký Lý vẫn còn đồng lõa.

Khuya hôm đó rốt cuộc là cô ta đi gặp ai, cái bóng đen lao tới chỗ cô ta là ai?

Mãi đến giờ vẫn không thể tìm hiểu rõ.

- Nam Sơn, chị đang nghĩ gì đấy? – Tiểu Mi quơ tay trước mặt cô: - Đá bào ăn ngon lắm đấy.

Nam Sơn giật mình hồi thần lại, phát hiện có một ly đá bào đặt trước mặt mình.

Bên trên là một lớp xoài đầy ụ, được rưới sữa chua, trang trí bằng hai lá bạc hà. Có hơi lạnh bốc lên.

Chút khó chịu trong lòng lập tức bị cuốn phăng đi.

Vị đá bào chua chua ngọt ngọt mát lạnh đến tận đáy lòng.

Điện thoại cô đặt trên bàn vang lên tiếng tin nhắn.

Nam Sơn tiện tay mở ra xem thì phát hiện là tin nhắn từ một số lạ gửi tới.

"Nếu muốn biết rõ chân tướng mọi việc, tám giờ tối nay, một mình đến cầu thang tầng mười hai, nơi con mèo kia chết."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn cau mày, đối phương đã biết mục đích của cô khi tới công ty rồi.

Người ta ở trong tối còn mình ở chỗ sáng, thật sự rất bất lợi cho cô.

- Nam Sơn làm sao vậy?

Tiểu Mi thấy vẻ mặt của cô không đúng, ân cần hỏi thăm

- Tự nhiên chị nhớ ra có một việc gấp chưa làm, chị đi trước nhé.

- Gấp như vậy à? - Tiểu My nói: - Đi đường cẩn thận nhé.

Nam Sơn nhẹ gật đầu, cầm túi xách và mấy gói đồ ra quầy thanh toán rồi rời đi.

...

Trên xe bus, cô tựa lưng lên ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, tay phải nắm chặt điện thoại.

Hồi lâu sau, cô mở mắt ra, trả lời tin nhắn thẳng thừng:

“Không muốn biết.”

Mấy thủ đoạn cố làm ra vẻ huyền bí, đối phương thích làm gì thì kệ, Nam Sơn lại không định phối hợp, bọn họ có thể làm gì được cô nào.

Kịch bản không có diễn viên, còn có thể diễn được chắc?

Trong lòng cô thấy thoải mái hơn nhiều.

Tám giờ tối, bảo một cô gái đến một tòa nhà gần như không có lấy một bóng người.

Người có đầu óc bình thường chẳng ai đi vào đó một mình bao giờ.

Mạng sống quan trọng hơn chân tướng nhiều.

Nếu thật sự muốn báo cho cô biết sự thật thì có thể gửi bưu điện hoặc gọi điện thoại.

Qua hai trạm xe là đến khu nhà của Nam Sơn.

Tiếng báo tin nhắn lại vang lên.

Chỉ có vài chữ ngắn ngủn:

“Cô có thể đưa một người đi cùng.”

Cách màn hình mà Nam Sơn vẫn có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ của người kia.

Nam Sơn vuốt màn hình điện thoại, sao người đó cứ phải chấp nhứt với cô như thế chứ.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cô cũng hơi rục rịch.

“Thế nào?”

Đối phương không chịu bỏ cuộc, lại gửi tin nhắn tới, như muốn biết được câu trả lời của cô.

Nam Sơn suy nghĩ một lát, nhấn lại:

“Ờ.”

...

Chuyện tin nhắn này giống lên hồi chuông cảnh báo trong lòng Nam Sơn.

Cô không biết đối phương là địch hay bạn, có ác ý hay thiện ý.

Có một số việc, không thể không đề phòng, vẫn nên chuẩn bị trước thì hơn.

Sáng sớm, Nam Sơn đã bị đánh thức bởi tiếng tin nhắn.

Nội dung: “Tại sao cô không đến???”

Ngữ khí có phần bức dọc.

Nam Sơn ngáp dài một cái, trả lời: “Tại sao tôi phải đến chứ?”

“Cô nói ờ rồi còn gì.”

Mới sáng sớm đã bị đánh thức, còn phải cãi nhau, Nam Sơn cũng bức bối.

“Ờ chị đây đã xem rồi nhé, là ý đó đó hiểu không hả?” - Nam Sơn nghĩ nghĩ lại nhấn tiếp, - “Tôi block đây, đừng có làm phiền tôi nữa.”

Người trẻ tuổi nên học hỏi nhiều một chút, không thì ngay cả chuyện đọc hiểu cũng chả ra làm sao, Nam Sơn cảm thấy hết nói nôi.

Đầu năm nay, chắc cũng chỉ có mỗi mình cô là thông báo trước khi block người ta mà thôi.

Nam Sơn trực tiếp tắt điện thoại, đắp chăn ngủ tiếp.

‘Rầm rầm rầm..’

Ngoài cửa vang lên tiếng đập dồn dập, dù cách một cánh cửa phòng ngủ nhưng Nam Sơn vẫn nghe rõ ràng.

Cô giật mình bừng tỉnh.

Nam Sơn tin chắc, nếu cô mà không ra mở cửa thì đối phương sẽ đập sập cửa nhà cô luôn.

Cô thay đồ với tốc độ nhanh nhất, lại cầm bình xịt hơi cay trong túi, đi ra cửa trước.

- Ai ở ngoài đó đấy?

‘Rầm rầm rầm..’

- Ai thế?

‘Rầm rầm rầm..’

- Nói mau, không nói gì thì sao tôi mở cửa được.

‘Rầm rầm rầm..’

Nam Sơn:...

Cửa nhà cô hơi cũ, không có mắt mèo.

Mắt thấy vách tường bên cạnh cửa rung lên, một lớp bụi lá tả rơi xuống.

Cô dám cá, nếu không cản lại thì cửa sẽ sập mất.

Nam Sơn hít thở sâu một hơi, nghĩ rằng giữa ban ngày, chắc không có ai công khai làm hại mình.

Nhưng chỉ sợ vạn nhất, không thì tại sao đối phương không chịu ừ hừ gì.

Tòa nhà mà cô ở này đều là người đã đi làm, ban ngày gần như chẳng có ai ở nhà.

Nam Sơn khẽ cắn môi, mở cửa ra, đúng lúc nắm đấm của đối phương lao thẳng đến mặt cô.

Cũng may cô né kịp, còn chưa kịp nhìn rõ mặt mũi ra làm sao, cô giờ cái bình xịt hơi cay xịt thẳng vào mặt người kia.

- Là tôi. - Đối phương giờ hai tay ôm mặt: - Ồi...

Đôi mắt nóng rất đau đớn, anh ta rên lên một tiếng.

Nam Sơn nhìn kỹ lại xong liền giật mình kêu to:

- Tổng giám đốc?!

...

Nam Sơn dùng nước ấm lau nước hơi cay dính trên mặt anh, da mặt của Cố Thăng đã đỏ ửng lên.

Anh ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, trông có vẻ thoải mái lại ưu nhã.

Cố Thăng lúc đầu thì đau đớn hít hà mấy lượt, nhưng tới khi cô ngồi lau cho anh thì anh lại không rên lấy một tiếng.

Nhìn sườn mặt kiên nghị của anh, động tác của cô bất giác trở nên dịu dàng hơn một chút.

Đợi sau khi lau xong hết thì Nam Sơn đi vào bếp rót một tách trà cho anh, sau đó bung ra đặt lên bàn, thuận tiện ngồi xuống bên cạnh.

- Khi này tôi xin lỗi nhé. – trong giọng nói của Nam Sơn mang theo ý hối lỗi, cô lại giải thích thêm - Tôi có hỏi mấy câu ai ở bên ngoài, nhưng không nghe anh nói gì.

Cô chưa bị xịt hơi cay bao giờ, nhưng cô biết rõ cái thứ nước cay xè đó mà bắn vào mắt thì đau cỡ nào.

- Cô làm đúng lắm.

Nam Sơn còn tưởng là anh sẽ cần nhằn trách cứ cớ, nào ngờ câu đầu tiên anh nói ra chính là khen cô, như thế này có thể xem như một loại an ủi hay không nhỉ.

Cố Thăng nói tiếp:

- Tình cảnh giác của cô cao như thế cũng đáng mừng, có thể bảo vệ bản thân mình tốt hơn.

Kiểu anh gõ cửa khi này chẳng khác gì muốn đập cửa cả.

Lại thêm anh không nghe thấy tiếng cô hỏi, lúc cô mở cửa ra, anh đang gõ cửa không kịp chuẩn bị, thiếu chút nữa đã đánh trúng cô rồi.

Nam Sơn vẫn cảm thấy cần rút, lại nhớ đến chuyện anh đến tìm cô nhất định là có việc gì quan trọng, nên hỏi:

- Hôm nay anh đến tìm tôi là có việc gì gấp à?

Anh không phải kiểu người vì nhân viên đi làm trễ mà chạy đến năn nỉ người ta.

Làm thế khác nào ăn no rồi việc đâu.

- Tôi lo cho sự an toàn của cô. – Cố Thăng nhún mày, ngón tay thon dài lướt lướt trên màn hình một lúc, mở đến mục lục đọc truyện.

Anh đưa máy sang cho cô:

- Đây là chương mới mà cô ta đăng hôm qua, cô xem thử đi.

Nam Sơn cầm lấy điện thoại, đọc lướt qua thật nhanh.

Nội dung chương mới này chính là: Nam Sơn nhận được tin nhắn nặc danh, nên đến cầu thang bộ tầng mười hai. Chừng một giờ khuya, cô bị người lạ đánh ngất.

Câu cuối cùng của chương truyện chính là: Nam Sơn bị gã đàn ông kia kéo lê trên đất như một miếng giẻ rách, biến mất trong màn đêm sâu thẳm.

Nam Sơn đổ mồ hôi lạnh, nếu như hôm qua cô mà đi thì chắc sẽ rơi vào kết cục như trong này viết rồi.

Chẳng trách kẻ kia lại nhắn tin cho cô với giọng điệu tức giận như thế, hóa ra là vì cô đã vô tình phá hỏng kế hoạch của chúng.

- Đọc xong chương này tôi gọi điện cho cô ngay, nhưng mãi mà không có ai nghe. Tôi sợ cô thật sự xảy ra chuyện gì, nên mới chạy đến đây xem thử.

Cố Thăng bưng tách trà lên, vẫn còn hơi nóng, anh lại quay sang nói với cô:

- Gõ cửa chừng năm phút mà không có động tĩnh gì nên tôi mới gõ hơi mạnh một chút. Nếu cô mà không mở ra thì chắc tôi đã tông cửa vào mất rồi.

Là một quý ông, anh không ngờ mình lại có ngày được hưởng mùi vị của bình xịt hơi cay thế này.

So với chút đau đớn này, nhìn thấy Nam Sơn vẫn an toàn, khiến anh thấy an ủi phần nào.

Là anh kéo cô vào trong chuyện này, nếu như cô xảy ra chuyện gì thật thì chắc anh phải day dứt cả đời mất.

- Tôi quên đặt đồng hồ báo thức, sau đó lại tắt máy luôn. – Nam Sơn dè dặt nhìn anh một cái, thấy anh không có vẻ khó chịu gì, nên mới lí nhí nói thêm:
- Ai ngờ lại ngủ quên mất.

Cố Thăng khẽ cười:

- Tôi hôm qua cô đi ăn trộm hay sao mà ngủ say như chết thế.

Thấy vẻ mặt của anh vẫn bình thản như thường, không hề có vẻ gì là tức giận. Nam Sơn đột nhiên cảm thấy Cố Thăng cũng tốt lắm.

Sáng sớm lo lắng cho sự an nguy của nhân viên, chạy đến xem thử lại bị nhân viên xịt hơi cay vào mặt. Kết quả phát hiện mình lo lắng uổng công, chẳng qua là vì nhân viên ngủ quên nên mới không đi làm mà thôi.

Nếu đổi lại là cô thì chắc chắn sẽ nổi khùng luôn.

Nam Sơn quyết định, hôm nay Cố Thăng nói gì cô cũng sẽ không bật lại.

- Từ sau khi vào phòng thì tôi đã muốn nói một câu thế này rồi.

- Gì thế? – Nam Sơn ngồi ngay ngắn lại, hỏi anh.

Cố Thăng nói:

- Giết mất của cô hôm nay nhiều lắm đấy.

Nam Sơn: ...

Sau khi thức dậy cô còn chưa kịp rửa mặt nữa, cô bỏ lại một câu:

- Tôi đi một lát đã. – Sau đó chạy vội vào trong nhà vệ sinh.

Khi quay lại, cô đã cột tóc gọn gàng, trông vừa nhẹ nhàng lại vừa thanh thoát.

Cố Thăng mở TV lên, nhưng không xem, chỉ mở lên để đó mà thôi.

Đúng lúc đang phát quảng cáo, kèm theo tiếng nhạc với giai điệu dí dỏm rộn ràng.

- Cô xong rồi đấy à. – Cố Thăng nhìn cô: - Tôi nghĩ là chắc hôm qua cô có nhận được tin nhắn của số điện thoại lạ đúng không?

Nam Sơn không giấu giếm, nói hết ra cho anh nghe.

Cố Thăng nghe xong kinh ngạc nhìn cô:

- Cô còn giỡn mặt với kẻ đó nữa à.

Điều này cũng giải thích vì sao cảnh tượng được miêu tả trong tiểu thuyết không xảy ra ngoài đời.

Bởi vì Nam Sơn căn bản không làm theo đúng kịch bản của thư ký Lý.

- Cho tôi xem tin nhắn của cô với người đó xem.

- Đợi một lát.

Điện thoại đang nằm trên giường, Nam Sơn đứng dậy đi lấy.

Lúc cô mở máy lên thì giật mình phát hiện có hơn hai mươi cuộc gọi nhỡ, xem ra lần này quả thật đã dọa Cố Thăng hết hồn rồi.

Sau khi Cố Thăng xem xong thì đặt điện thoại lên bàn.

Anh thân nhiên nói:

- Cứ đến công ty trước đi đã, lần sau mà nhận được tin nhắn kiểu này nữa thì cứ đồng ý đi. Xong gọi cho tôi, tôi sẽ cho vệ sĩ đi cùng cô.

Cố Thăng lắc nhẹ tách trà trên tay, lá trà xoay tròn, anh nhìn đắm đắm vào cái tách, không biết đang nghĩ điều gì.

- Tôi biết rồi.

Trời hãy còn sớm, nên Cố Thăng đương nhiên không thể cho cô nghỉ.

Anh tự mình đưa cô đến công ty, sau khi thấy cô bước vào thang máy mới thôi, còn giao cả chìa khóa văn phòng cho Nam Sơn nữa.

Hôm nay trong nhà có tiệc, giờ này đáng lẽ ra anh phải về nhà rồi mới phải.

...

- Nam Sơn, cô đi đâu đấy? Tôi thấy tổng giám đốc lo cho cô lắm đấy.

Lúc đi ngang qua văn phòng của Lý Tử Di thì cô ta bước ra, đứng dựa cửa nhìn Nam Sơn, trong mắt thoáng chút quan tâm.

Nam Sơn nhìn cô một lúc, thấy vẻ quan tâm trong mắt cô ta không giống vờ vịt.

Cô thấy khó hiểu, là do kỹ thuật diễn kịch của thư ký Lý quá tốt, hay là vì có ẩn tình nào khác đây.

...

Làm việc một mình trong phòng thể này quả thật có hơi trống trải.

Nam Sơn vừa vào đã tự rót cho mình một ly nước.

Cô cầm một cây viết, nhanh chóng liệt kê hết những chuyện đã xảy ra gần đây.

Mèo chết, chuyện ở bãi đỗ xe, cộng với tin nhắn mà cô đã nhận được.

Mối liên kết duy nhất của những việc này chính là quyền tiểu thuyết mà Lý Tử Di viết, động cơ trong đó cũng được kể rõ ràng.

Nhưng Nam Sơn cứ cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng.

Tối hôm đó rút cuộc Lý Tử Di đi gặp người quen hay là đồng bạn?

Càng nghĩ lại càng loạn não, Nam Sơn nghĩ tới mức đau cả đầu.

Bất tri bất giác, cô tựa trên ghế sofa ngủ luôn.

Không ai gọi cô, lúc cô tỉnh lại thì ngoài trời đã tối sầm, thành phố cũng đã lên đèn.

Nam Sơn mơ màng mở mắt ra, cô cảm giác như thể mình đã ngủ cả thế kỷ rồi.

Chiếc đồng hồ trên vách tường chỉ rõ đã hơn bảy giờ tối.

Cô vượt cái cổ mọi như của mình, thu dọn văn phòng gọn gàng rồi đi ra ngoài.

Lúc này, phần lớn nhân viên đều đã tan tầm.

Trên hành lang trống trải chẳng có lấy một bóng người.

Nam Sơn khoan thai bước tới, cúi đầu quen tay mở điện thoại xem Lý Tử Di có đăng chương mới hay chưa.

Hai hôm nay Lý Tử Di khá chăm chỉ, chương mới đăng lên lúc sáu rưỡi chiều nay.

Cô mở ra, hờ hững kéo màn hình.

Vừa xem đoạn mở đầu thì cô nhận không được phì cười.

Thư ký Lý quy hết nội dung đoạn Nam Sơn bị hại thành một giấc mộng.

Nói cách khác, nội dung trong truyện không xảy ra, nên mới đổi sang kịch bản khác.

Nhưng xem được một nửa thì cô dừng lại, không cười nổi nữa.

Nội dung viết, Nam Sơn uống một ly nước, bên trong bị pha thuốc ngủ nên ngủ thẳng đến tầm bảy giờ.

Quả thật xưa nay cô chưa bao giờ ngủ say như thế vào buổi chiều, cô còn tưởng là mình mệt quá, nào ngờ lại bị người ta bỏ thuốc.

Không nói đến chuyện đối phương bỏ thuốc kiểu gì, nhưng cô cảm giác được rõ ràng có ác ý.

Nam Sơn kéo màn hình xuống, dùng tốc độ nhanh nhất xem hết nội dung chương này.

Trong đó viết, thang máy dừng lại ở tầng mười hai, Nam Sơn bị một gã đàn ông bịt mặt đánh vào đầu, sau đó kéo cô vào chỗ con mèo kia chết như kéo một cái xác.

Lúc này cô đang ở trong thang máy.

Thang máy vẫn đang đi xuống, khiến cô cảm nhận được một loại cảm giác không trọng lực.

Nam Sơn nhìn bảng số tầng, lúc này cô đang cách tầng mười hai chỉ còn ba tầng nữa.

Bàn tay cô cầm điện thoại run lập cập, cố dẫn con sợ hãi, cô ấn vào hai nút tầng mười bốn và mười ba.

Lúc đến tầng mười bốn, thang máy không hề dừng lại, vẫn tiếp tục hạ xuống.

Thang máy đã bị người ta khống chế, kể từ khi cô bước vào thì đã định sẵn cô nhất định phải dừng lại ở tầng mười hai.

Lúc này Nam Sơn cũng bình tĩnh lại.

Cô lùi lại một bước, xích qua bên cạnh...

‘Đình’, cửa thang máy mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Bên ngoài tối đen như mực, giống hệt như miêu tả trong tiểu thuyết, có một bóng người mờ hồ ẩn hiện. Nam Sơn thở phào nhẹ nhõm, đèn thang máy đã bị cô đập vỡ nên bên trong tối thui. Chiều cao của cô không đủ, phải cố gắng lắm mới rướn người lên tới để hoàn thành nhiệm vụ đập đèn gian khổ kia.

Người đối diện bước gần thêm một bước, chần chừ dừng lại trong không gian tối tăm.

- Một, hai, ba.

Nam Sơn lăm bầm ba tiếng, cô cầm đèn pin trong tay trái rồi nhanh chóng bật lên.

Ánh sáng quá chói khiến cho người nọ nheo mắt, phải đưa tay lên che mặt lại. Nam Sơn đảo mắt, quả nhiên cũng che mặt giống như miêu tả trong sách. Sợ sẽ ngộ thương kẻ khác như lúc sáng, cô cẩn thận bỏ ra một giây để xác nhận. Không hề do dự, chân phải của Nam Sơn lui về phía sau một bước lấy

đà, sau đó lập tức đá vào vùng kín của đối phương bằng tất cả sức lực.

- Á.

Đối phương khẽ rên rỉ, theo đó là tiếng kim loại rơi xuống nền nhà, khẽ đến mức khó có thể nghe thấy. Nam Sơn nín thở, thần kinh căng thẳng. Người nọ tựa như núi vững, không động đậy lấy nửa phần. Đã như vậy, Nam Sơn bèn lấy gậy điện ra kê vào cổ đối phương. Kẻ kia nhanh chóng phản ứng lại, chớp mắt đã tóm lấy vũ khí.

Nam Sơn sống chết giữ lấy, không chịu buông tay. Người nọ rất khỏe, hơi buông tay ra một chút không giằng lấy gậy điện nữa, nhân lúc còn có chút tri giác bèn dùng dao con đánh vào cổ cô. Sau lưng Nam Sơn đột ngột truyền tới cơn đau kịch liệt, cơ thể mềm nhũn, buông gậy điện ra. Đường như hai người đều ngã xuống đất cùng một lúc. Đầu cô trống rỗng, nằm trên đất, thấy đối phương đã hôn mê bất tỉnh, không động đậy nữa. Bản thân phải tỉnh dậy trước tên kia, đây là ý nghĩ còn sót lại trong đầu Nam Sơn trước khi ngất đi.

...

Chiếc giường mềm mại, trần nhà trắng phau. Nam Sơn đồ ẫn nhìn trần, mơ hồ mở to mắt.

- Cô tỉnh rồi! - Bên cạnh có tiếng đàn ông nửa kích động nửa ân cần vang lên.

Nam Sơn hơi nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy cạnh giường có một chàng trai tuấn tú, mắt giăng đầy tơ máu. Thấy cô tỉnh lại, Cố Thăng lập tức buông cuốn sách đang đọc xuống.

- Cô thấy sao rồi?

Giọng của anh ta hơi khàn, có vẻ như đã thức suốt đêm. Nam Sơn chống tay xuống giường muốn ngồi dậy.

- Cô đừng cử động.

Nam Sơn có cảm giác tay trái hơi buốt, thì ra cô đang được truyền nước. Cố Thăng vội đứng dậy, đỡ lấy lưng cô rồi dùng một chiếc gối kê cho cô dựa vào.

Nam Sơn nói:

- Cổ tôi hơi đau.

- Cô không cần lo, bác sỹ đã khám rồi, không có gì đáng ngại - Cố Thăng nhẹ giọng an ủi - Mấy ngày này cô nên ở bệnh viện điều dưỡng, tôi sẽ cho người đến chăm sóc cô.

Thấy môi cô khô nê, có vài vảy da bong ra. Cố Thăng mở nắp chai nước, ân cần hỏi:

- Cần tôi giúp cô uống không?

- Không cần, cảm ơn.

Cổ họng của cô thật sự rất khô rất khiến giọng nói hơi khàn. Uống mấy ngụm nước nhỏ cho nhuận hầu thì cảm giác bỏng rát trong họng mới biến mất. Cố Thăng lấy một quả táo trong giỏ hoa quả cạnh giường, mang đi rửa. Anh cúi đầu, những ngón tay thon dài uyển chuyển gọt vỏ táo, không để vỏ gãy lấy một lần. Nam Sơn hôm nay quả thực có điểm yên tĩnh, Cố Thăng ngẩng đầu nhìn cô thì nhận ra cô nhìn mình chăm chăm mà chẳng nói lời nào.

Trong lòng thấy nao nao, Cố Thăng hỏi:

- Trên mặt tôi dính gì à?

Nam Sơn chậm rãi lắc đầu, bỗng lại nói:

- Tôi là ai? Tôi từ đâu tới đây và muốn đi đâu?

Nam Sơn chợt nhớ tới trong nháy mắt khi mình hôn mê thì linh hồn đã xuyên vào trong một cuốn sách bìa đen. Cô dò xét xung quanh, hóa ra là một gian phòng để đồ lặt vặt, phía trên treo chiếc đèn có ánh sáng u ám. Không gian khép kín thế này khiến người ta có cảm giác khó thở không chịu nổi. Nam Sơn xem qua nội dung bên trong, đây chính là quyển sách bản nháp của quyển tiểu thuyết mà Lý Tử Di viết. Chữ trên cuốn sách bìa đen có vẻ cứng cáp, rất có khí chất. Người ta thường bảo chữ nào người nấy, xem ra thư ký Lý cũng là người có nội tâm kiên cường. Nếu không cũng không yêu thầm một người lâu đến vậy.

Cô lại đọc rất nhiều lần, song ngoại trừ nội dung tiểu thuyết ra thì không hề phát hiện tin tức nào hữu dụng, tới một sợi tóc cũng không.

Chỉ khác với mọi khi là sau hai giờ, cô cũng chẳng tỉnh lại được.

Cô lại quay về căn phòng của mình, bị biến thành gối, thành tách trà và áo ngủ nhưng chính là không hề quay về cơ thể. Cô đột nhiên nghĩ rằng phải chăng nếu mình vĩnh viễn không tỉnh lại thì liệu có bị nhốt trong những vật đó suốt đời hay không?

Tựa như một linh hồn lang thang không chốn nương náu, nên khi này cô mới hỏi là mình muốn đi đâu?

Bàn tay đang cầm dao của Cố Thăng bắt giác đề mạnh một cái, đoạn vỏ táo dài thật dài bị cắt đứt, rơi cái phịch xuống đất.

Anh trầm nghĩ ‘không phải là cô ấy bị mất trí nhớ rồi đấy chứ?’ Chỗ bị đánh trúng là cổ thôi mà, đáng lý không tổn thương đến não mới phải.

Sau đó lại nghĩ thêm, hay là vì gặp phải kích thích lớn quá nên cơ chế tự bảo vệ của Nam Sơn đã tự đóng băng đoạn trí nhớ kia lại rồi?

Thế này thì phải nhờ bác sỹ khám lại mới được, trình độ khám chữa bệnh ngày nay rất tốt, chắc chắn có thể chữa khỏi.

Nếu không được nữa thì chuyển đến mấy bệnh viện chuyên môn ở nước ngoài xem cũng được.

Cô bị thương thế này cũng là do anh gây nên, anh phải phụ trách đến cùng.

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Nam Sơn, Cố Thăng quay sang, việc quan trọng trước mắt là trả lời câu hỏi của cô cái đã.

Mấy vấn đề mang tính triết lý sâu xa thế này chỉ nghe thôi đã thấy đau hết cả đầu.

Theo như anh thấy, con người phải sống cho thật tốt, kiếm thật nhiều tiền, hưởng thụ cuộc sống mới là quan trọng nhất.

Hồi lâu sau, anh mới mở miệng nói:

- Cô là con người, sinh ra từ trong bụng mẹ, sau này cô sẽ lên thiên đường.

Nam Sơn nghe xong thì há hốc mồm ra, sau đó ôm bụng cười lăn cười bò.

Luồng khí bị nghẹn lại trong lồng ngực cũng bị quét sạch.

Ai mà quản được chuyện sau khi chết đâu cơ chứ, dù cô có lên thiên đường hay không cũng thế.

- Mấy nhà triết học mà nghe được lời anh nói chắc là sẽ tức chết mất thôi.

- Cô không bị mất trí nhớ à?!

Thấy cô thế này là anh biết ngay đầu của cô chẳng bị làm sao cả.

Cố Thăng thở phào nhẹ nhõm, đưa quả táo cho cô.

- Tôi bị thương ở cổ thôi chứ có phải đầu đâu. – Nam Sơn sờ cổ, hình như bị sưng lên: - Là anh cứu tôi à?

Về mặt của Cố Thăng thoát cái đã đánh lại, anh kể hết chuyện xảy ra sau khi cô ngất xỉu.

Lúc cô gặp chuyện, Cố Thăng đang tham gia bữa tiệc ở nhà.

Vì có uống rượu khiến đầu hơi đau nên anh đi ra sân thượng hóng gió một lát.

Chợt nhớ đến chuyện chìa khóa phòng làm việc của mình đang ở chỗ Nam Sơn nên anh gọi điện thoại cho cô, muốn bảo cô ngày mai đi làm sớm một chút để mở cửa cho anh.

Nhưng gọi mãi vẫn không thấy ai bắt máy.

Đây cũng chẳng phải lúc đặc biệt gì, trực giác nói cho anh biết là Nam Sơn đang gặp nguy hiểm.

Nên anh lập tức lên xem thư ký Lý có chương mới hay không, sau khi đọc được nội dung chương mới nhất thì anh thấy lạnh cả người.

Anh chỉ có một hy vọng duy nhất, ấy chính là mọi thứ hãy còn kịp.

Lúc anh và vệ sĩ chạy đến tầng mười hai đã thấy Nam Sơn nằm ngất xỉu dưới đất. Còn thư ký Lý thì bịt mặt nằm kề bên.

Túi xách đồ đạc của Nam Sơn vương vãi trên mặt đất, đủ để hiểu được tình hình chiến đấu khi ấy kịch liệt nhường nào.

- May mà cô không sao. – Bây giờ nhớ lại cảnh tượng lúc ấy Cố Thăng vẫn thấy sợ run: – Thư ký Lý đã bị bắt đưa tới cục cảnh sát rồi.

- Cô ta không đến bệnh viện à?

Nam Sơn cảm thấy vết thương của Lý Tử Di cũng không nhẹ hơn mình mới đúng.

Một cú kia, cô đá mà tự mình còn thấy đau chân nữa là.

Trong lòng cô cứ cảm thấy là lạ nói không nên lời, nhưng lại không biết rõ là lạ ở chỗ nào.

Cố Thăng đáp:

- Cô ta chỉ bị thương nhẹ thôi, sau khi tỉnh lại đã bị cảnh sát đưa đi rồi. Lát nữa cảnh sát sẽ đến đây hỏi cô về chuyện đã xảy ra hôm qua. – Anh dừng lại một lúc: - Cô đừng sợ gì cả, có tôi ở đây rồi.

Trong một thoáng, Nam Sơn phát hiện Cố Thăng vẫn rất có khí khái đàn ông.

Vừa mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay, một thanh niên mặc đồ cảnh sát gõ hai cái lên cửa rồi đi vào.

Anh ta đi thẳng tới trước mặt Nam Sơn trước, móc thẻ cảnh sát ra:

- Tôi tên là Lộc Nhân Phi, xin hỏi cô là Nam Sơn phải không?

- Đúng vậy.

Vị cảnh sát đứng trước mặt cô vẻ rất trẻ.

Lúc nhìn thấy dung mạo của anh ta thì có một câu thơ đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, ánh trắng chen lẫn bóng tùng, suối reo róc rách trên ghềnh đá xanh.

- Đầu tiên, tôi cảm thấy rất đáng tiếc vì những gì cô gặp phải, tiếp theo, tôi muốn hỏi vài chuyện xảy ra hôm qua, xin cô phối hợp trả lời.

- Được.

Giọng nói của anh ta vừa trầm lại vừa dịu dàng, không hề có nửa điểm ép hỏi nào, Nam Sơn không hề cảm thấy áp lực mà rất thoải mái.

- Cô có thể kể sơ về chuyện liên quan đến tôi hôm qua được không?

Anh ta ngồi ở mép giường, lấy sổ tay ra, tay phải cầm bút, cố gắng viết lại những tin tức hữu dụng.

Nam Sơn nhớ lại những chuyện đã xảy ra, kể lại hết những gì mình biết và nhớ cho Lộc Nhân Phi.

- Bình thường cô có mâu thuẫn gì với cô ta không?

- Không có.

Anh ta lại hỏi thêm vài vấn đề nữa, sau đó đặt giấy bút xuống.

- Cảm ơn cô đã phối hợp, cô cứ nghỉ cho khỏe, chúc cô sớm bình phục nhé.

Nam Sơn hỏi:

- Thư ký Lý nhận cả rồi à?

Lộc Nhân Phi đang định đứng dậy, nhưng chống lại đôi mắt khao khao biết được sự thật của cô thì hơi chần chừ.

Chuyện này vốn có liên quan với Nam Sơn, mà vụ án này cũng sắp kết thúc cả rồi, có vẻ cũng không cần giấu cô làm gì.

Nên anh lại ngồi xuống, nói:

- Nghi phạm đúng là có động cơ gây án.- Lộc Nhân Phi chỉ vào Cố Thăng ở bên cạnh: - Cũng giống như những gì mà vị tiên sinh này suy đoán, cô Lý cho khẩu cung, đã thú nhận toàn bộ hành vi phạm tội của mình.

- Các anh đã đến điều tra phòng của cô ta chưa? Có phát hiện quyển sổ màu đen nào không?

Bên trong đó là bản thảo chép tay của tiểu thuyết mà thư ký Lý viết, muốn người ta bỏ sót nó cũng khó.

- Nói đó chúng tôi đã điều tra cả rồi, ngoại trừ những công cụ mà nghi phạm dùng để giết mèo và hại người ra thì... - anh ta nhú mày: - Không thấy quyển sổ màu đen nào giống như cô nói cả.

Anh ta hỏi tiếp:

- Quyển sổ đó có gì đặc biệt à, sao cô lại hỏi thế.

Nam Sơn không để ý lắm, chỉ lẩm bẩm: Sao lại như thế.

Trong lúc cô ngất đi đã từng ở trong nhà của Lý Tử Di một lúc, rõ ràng lúc đó quyền sở màu đen kia vẫn còn ở đó mà.

Hay là cảnh sát bỏ sót rồi, Nam Sơn quyết tâm, nhất định phải đến đó xem thử.

Nếu như không có thì chuyện này sẽ phức tạp hơn nữa.

Điều này chứng tỏ, sau khi cô rời khỏi đã có người đến lấy quyền sở đi.

Quyền sở đó cô đã xem rất nhiều lần, nhưng không phát hiện nó có điểm gì đặc biệt cả.

Rốt cuộc bên trong có ẩn chứa bí mật gì mà cô đã bỏ sót đây.

...

Lộc Nhân Phi hỏi Nam Sơn mấy lần, nhưng thấy cô không có phản ứng gì.

Nên nhịn không được mà vươn tay ra quơ quơ vài cái trước mặt cô.

Lúc này Nam Sơn mới giật mình, giống như đã bắt được cái gì đó rồi, nhưng lại bị cắt đứt.

Cô cười ngược:

- Xin lỗi, tôi thất thần, bạn này anh hỏi gì thế?

Lộc Nhân Phi không phiền hà gì, hỏi lại lần nữa.

- Tôi đoán. – Cô đáp.

Lộc Nhân Phi hiển nhiên không đồng ý với đáp án này, còn định hỏi tiếp.

- Giác quan thứ sáu của cô ấy nhạy lắm. – Cố Thăng nói chen vào, - Tôi thấy Nam Sơn cũng mệt rồi, anh cảnh sát chắc cũng hỏi đủ rồi nhỉ.

Cố Thăng nhìn anh ta, ý tứ khỏi nói cũng biết.

Lộc Nhân Phi cười cười, lấy một tấm danh thiếp ra.

- Đây là danh thiếp của tôi, nếu như cô Nam Sơn nghĩ ra điều gì thì có thể gọi cho tôi.

- Được.

Nam Sơn nhận lấy rồi xem thử.

Trên tấm danh thiếp trắng tinh có in hoa văn nhỏ, ngoại trừ tên họ và số điện thoại ra thì không còn gì cả.

- Tôi tiễn anh. – Cố Thăng vuốt nếp nhăn trên quần áo, quay lại nói với Nam Sơn: - Tôi đi làm đây, lát nữa sẽ có người tới chăm sóc cô.

- Ừ.

Nam Sơn vẫy tay tạm biệt anh.

Sau khi cánh cửa khép lại, Nam Sơn vuốt nhẹ tấm danh thiếp trong tay, nhìn nó cả buổi trời, cuối cùng nhét nó vào trong túi xách.

...

Bên ngoài bắt đầu nổi gió, chẳng mấy chốc sau thì mây đen đã kéo tới.

Nam Sơn ở tầng hai của bệnh viện, có thể nhìn thấy cảnh tượng cây cối xào xạc bên ngoài.

Cô xuống giường mang dép, đi ra khép cửa sổ lại.

Lúc Cố Thăng đến thì bên ngoài đã mưa to rồi.

Anh dựng chiếc ô màu đen của mình vào sát tường, lại lau đi mấy giọt nước mưa trên mặt.

- Sao lại đứng ở đây. – Anh đi đến sau lưng cô: - Lên giường nằm dưỡng thương đi chứ.

Nam Sơn cười đáp:

- Tôi khỏe hơn rồi, muốn xuất viện luôn.

Cô thật sự không chịu nổi cái mùi của bệnh viện, lồng ngực cứ bức bối khó chịu.

- Cô cứ nằm theo dõi vài hôm đi đã, lỡ như có di chứng lại khổ.

Nam Sơn xoay xoay cổ:

- Cổ tôi hết đau rồi, nằm trên giường cả ngày mới đỡ bệnh đấy.

Cô nhìn anh, chớp chớp mắt.

Cố Thăng phì cười, tiếp xúc một thời gian, anh cũng xem như biết rõ tính tình của cô.

Cô đã quyết định việc gì thì trừ khi có đủ lý do để thuyết phục cô, còn bằng không thì nói cỡ nào cũng thế.

- Cô thay đồ đi, tôi đưa cô về.

Nam Sơn vui mừng nhào tới ôm chầm lấy anh, cô còn tưởng phải nói nhiều lắm mới thuyết phục anh được cơ.

Buổi trưa, Minh Hoa và Tiểu Mi đến thăm cô, thuận tiện có mang theo mấy bộ đồ để cô tắm rửa thay đổi.

Cố Thăng vỗ vỗ lưng cô, sau đó lập tức buông ra.

- Cô thay đồ xong rồi gọi tôi nhé.

Anh bước vội ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

...

Chắc vì trời mưa to nên lại bị tắc đường.

Trong xe có mở điều hòa, cảm giác hơi lạnh.

Thấy cũng kẹt xe nghiêm trọng kiểu này khó mà thông nhanh được, Nam Sơn đề nghị:

- Chúng ta đi vòng qua nhà của thư ký Lý được không?

- Cô nghi ngờ quyền sở hữu màu đen kia ở nhà cô ta à?

Cố Thăng nói thẳng một câu chọc thủng suy nghĩ của cô.

Anh nhìn cô chăm chú, tựa như muốn nhìn thấu nội tâm của cô, khiến cô không thể nào che giấu suy nghĩ của mình.

Anh nói:

- Tôi không tin giác quan thứ sáu mà cô nói.

Xe phía trước cuối cùng cũng nhích lên, tuy là vẫn khá chậm.

Anh nhìn dòng xe cộ phía trước, nói tiếp:

- Tôi biết là cô có bí mật nào đó. Có một số bí mật cần phải có một cái giá đắt mới có thể thừa nhận được, nên tôi sẽ không hỏi. Nếu như có nguy hiểm gì, tôi mong là cô có thể nói với tôi.

Anh cứ cảm thấy chuyện này vẫn chưa xong, nếu như Nam Sơn lén lút chạy đi điều tra một mình có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Không ai lại đi viết truyện online kiểu này, anh không phải tiên tri, không có khả năng biết trước được nguy hiểm.

Điều duy nhất anh có thể làm chính là cùng tiến cùng lùi với cô.

Là do anh kéo cô vào.

Chuyện của công ty, một ngày chưa điều tra rõ thì ngày đó anh cũng khó mà yên tâm.

Nam Sơn cười gượng:

- Tôi có bí mật nào đâu.

Cô sợ ánh mắt để lộ tâm tình, nên giả vờ quay ra nhìn cảnh mưa ngoài cửa sổ, thấp giọng nói:

- Nếu như thật sự có việc thì tôi sẽ báo cho anh biết đầu tiên.

- Ừ.

Chờ tới lúc chạy tới ngã tư thì Cố Thăng lập tức vòng xe lại, chạy đến nhà của thư ký Lý.

Lúc này trời đã tối muộn, Cố Thăng đậu xe ở ven đường vắng người.

Hai người cùng che chung một chiếc ô to đủ dùng cho hai ba người, mưa lớn quá, nên vẫn bị gió tạt vào một ít.

Cố Thăng cố ý nghiêng ô về phía Nam Sơn, chờ tới khi đi đến dưới lầu nhà trọ của Lý Tử Di thì phần vai bên phải của anh đã ướt một mảng rồi.

Nam Sơn vẫn còn đang nghĩ đến chuyện khác nên không phát hiện.

Lại thêm anh đi bên phải cô, nên cô không hay biết gì cả.

Nơi Lý Tử Di ở là một khu nhà trọ kiểu cũ, chỉ có sáu tầng, cô ta thì ở trên tầng cao nhất.

Đứng trước cửa phòng Lý Tử Di, hai người bọn họ lại gặp phải nan đề, bọn họ không có chìa khóa phòng.

Cố Thăng ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm ổ khóa một lúc mới ngẩng đầu lên hỏi Nam Sơn:

- Cô có cái kẹp tóc nào không?

Nam Sơn hơi bất ngờ, nhỏ giọng hỏi:

- Anh biết mở khóa à?

Sau đó cô thọc tay vào túi, mò ra ba bốn cái kẹp tóc màu đen.

- Có biết một chút.

Nam Sơn lúc này mới nhìn Cố Thăng thật kỹ, nhớ đến những chuyện xảy ra khi ở cạnh anh mấy ngày nay, tất cả đều phá vỡ ấn tượng của cô đối với anh ngày xưa.

Bọn họ thậm thà thậm thụt hết như ăn trộm, may mà khu nhà trọ cũ này không lắp camera.

Lý Tử Di lại ở tầng cao nhất, đối diện không có ai, cho nên cũng không sợ gì cả.

- Được rồi – Cố Thăng dùng khăn tay xoa dầu dính trên tay.

Anh đẩy cửa ra, bầu không khí lạnh lẽo ủa theo ra, bên trong vô cùng u ám.

Cố Thăng giơ tay ý bảo dừng lại, rồi quay đầu lại nói:

- Hay là cô vào trước đi nhé.

Nam Sơn:

- Được.

Quả nhiên, ngẫu không quá ba giây mà.

Nam Sơn nương theo ánh đèn ngoài hành lang, cô không dám mở đèn, chỉ mở chức năng đèn pin trên điện thoại lên mà thôi.

Cố Thăng theo sát sau lưng cô, cũng đóng cửa lại.

Vừa mở đèn lên thì họ có thể nhìn rõ khắp gian phòng này, tuy nhỏ nhưng tiện nghi đầy đủ.

Chắc là vì cảnh sát đã đến đây điều tra nên bên trong hơi lộn xộn.

Tường được dán giấy màu xanh nhạt, kệ gỗ trắng nhỏ đặt mấy chậu cây kiểng bé bé...

Bức màn màu vàng lay động, giống như có thứ gì đó ở phía sau.

- Nam Sơn, ở sau bức màn có cái gì kia?

Cố Thăng cố gắng ép giọng mới mức nhỏ nhất, khiến không khí càng thêm âm trầm.

Nam Sơn luôn to gan lại bị anh ta ảnh hưởng, nên trong dạ cũng thấp thỏm một chút.

Trong một nhóm hai người thì nhất định phải có một người chịu trách nhiệm gánh team.

Nam Sơn siết chặt nắm tay, tự bơm hơi cho mình.

Trên nóc tủ lạnh có cây vọt cầu lông, cô cầm lấy, rón rén đi tới.

Cố Thăng cầm cây vọt còn lại, theo sát ở phía sau cô.

Cô hít sâu một hơi, chia đèn pin về phía nó, cẩn thận vén màn lên.

Gió lạnh thổi mạnh hơn.

- A.

Nam Sơn hét lên một tiếng, vung cây vọt qua.

Cố Thăng đứng ở sau lưng ôm chặt lấy Nam Sơn, quay người lên che cho cô, nhẹ giọng an ủi:

- Đừng sợ.

Hơi thở vương vấn bên tai Nam Sơn.

Tai cô bắt giác giật giật, hơi nóng lên.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Cố Thăng với vẻ phức tạp.

Trong phòng hơi tối, cô chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng mặt anh, có phần khá kiên nghị.

Rõ ràng anh ta còn sợ hơn mình nhiều.

Cô có thể cảm giác được, thân thể của người đang ôm cô đang run cầm cập. Nhưng lại ôm choàng lấy bảo vệ mình trước rồi mới đấu tranh với nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng.

Nam Sơn đột nhiên cảm thấy trò đùa của mình chẳng hay ho chút nào.

- Xin lỗi, ban nãy là tôi giả vờ để dọa anh thôi.

- Hử?

Giọng Cố Thăng nghe rất hay, lúc nói ra từ này thì âm cuối còn kéo ra, chắc là chưa kịp phản ứng.

Cô chui ra khỏi vòng tay của anh, đi tới trước cửa sổ, kéo rèm ra.

Đại khái là trước kia có cảnh sát tới đây kiểm tra, xong lại quên đóng cửa sổ lại, nên gió mới thổi màn bay phấp phới, cùng với cảm giác lạnh lạnh lúc họ mới bước vào trong phòng.

Mặt mày Cố Thăng tối sầm, mím môi, không nói thêm gì nữa.

Nam Sơn lí nhí:

- Sau này tôi sẽ không làm thế nữa.

Cô lại hỏi thêm:

- Ban nãy anh không sợ à?

Tại sao lại lao đến bảo vệ cô trước tiên như thế.

Cố Thăng mím môi nói:

- Tôi chỉ hơi sợ một vài thứ mà thôi. Tôi nghĩ cô có kỹ năng khá tốt ở mặt này, nếu như đến cô mà cũng không ứng phó nổi thì tôi cũng chỉ có thể ra tay mà thôi.

Anh bước lên, muốn đóng cửa sổ lại:

- Tôi là đàn ông mà. – Anh nhấn mạnh thêm.

- Đợi đã, đừng đóng cửa sổ vội, để đây cho thoáng.

Thời tiết ở thành phố này là thế đấy, vừa oi vừa nóng.

Cố Thăng nhìn cửa sổ một cái, thôi thì đợi lát nữa đi về thì lại đóng sau vậy, trên bề cửa sổ toàn là nước.

- Đi nơi khác tìm thử xem có thấy quyển sổ bìa đen mà cô nói đâu không.

Cố Thăng vội đổi chủ đề, bỏ qua chuyện ban nãy.

Nam Sơn thờ phào một hơi.

Anh đi tới bên học tủ, tìm thật kỹ.

Còn Nam Sơn thì xác định mục tiêu rõ ràng, tìm trong phòng để đồ.

Ngoại trừ phòng của Lý Tử Di ra, Nam Sơn đã tìm khắp nơi rồi, nhưng vẫn không phát hiện ra gì cả.

Lúc cô biến thành camera thì đã từng vào phòng của Lý Tử Di, biết rõ bên trong chẳng có chỗ nào để giấu đồ.

Chỉ có một ngăn tủ to mà thôi.

Nam Sơn chưa chịu bỏ cuộc, đi vào trong xem thử, mở ngăn tủ ra thì chỉ thấy chăn bông và quần áo xếp gọn gàng.

Trong mắt của cô ánh lên vẻ thất vọng.

Bỗng nhiên, một suy nghĩ lóe lên trong đầu cô.

Khi đó cô xuyên thành quyển sổ thì đang ở trong tiệm tạp hóa chứ không phải nhà trọ của Lý Tử Di.

Nhất định là sau khi Lý Tử Di gặp chuyện đã có người đến nhà của cô ta, lấy quyển sổ đó đi rồi.

Người này rốt cuộc là ai, liệu hắn có quay lại nữa hay không?

- Đã tìm thấy chưa?

Một giọng nam đột ngột vang lên ngay sau lưng cô.

Nam Sơn đang suy ngẫm, đột nhiên nghe thấy thế thì giật nảy mình, thiếu chút nữa lỡ tay ném luôn cái điện thoại.

Cũng may là Cố Thăng tỉnh mắt, nên chụp lại giúp cô.

Anh phì cười:

- Cô đang nghĩ gì thế, xem như có qua có lại rồi nhé.

Anh nhét di động vào tay Nam Sơn.

Nam Sơn bật cười. Lại thấy hai tay của anh trống trơn, đứng tựa ở chỗ cửa, thì biết ngay anh cũng không tìm được gì.

- Xem ra đêm nay hai chúng ta chẳng thu hoạch được gì rồi, đi thôi.

Ngữ khí của cô có phần dòn dập, giống như đang bị người ta đuổi theo ở đằng sau.

Cố Thăng nhìn cô một cái, đang định mở miệng hỏi nhưng anh đột nhiên lách mình, kéo cửa đóng lại thật nhanh, cũng tiện tay tắt đèn pin điện thoại ngay lập tức.

Nhìn thấy Cố Thăng nhú mào, vẻ mặt nghiêm túc hiếm có, Nam Sơn biết rõ đã muộn rồi.

Có người tới!

...

Cố Thăng chỉ ra bên ngoài, dùng âm lượng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói:

- Có người tới.

Khi này anh đứng tựa trên khung cửa, lơ đãng nhìn ra chỗ cửa phòng thì đúng lúc nhìn thấy tay cầm trên cửa đang xoay.

Rõ ràng là có người đang định vào phòng.

Đối phương khác với bọn họ, bởi hắn có chìa khóa.

Xem ra là vì muốn xử lý chuyện còn lại giúp Lý Tử Di, theo như anh biết thì cha mẹ cô ta không ở thành phố này.

Bọn họ thế này cũng xem như xâm nhập gia cư bất hợp pháp, cứ phải trốn trước đi đã.

Nam Sơn lại biết rõ chuyện này không đơn giản như thế.

Cố Thăng nương vào ánh sáng của điện thoại, đánh giá căn phòng của Lý Tử Di, tìm nơi nào để hai người bọn họ trốn được.

Sau khi phát hiện cửa sổ phòng này thông với ban công anh liền thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như kẻ bên ngoài mà vào đây thì anh và Nam Sơn sẽ lên ra ban công trốn đi là xong.

Nam Sơn dán chặt lỗ tai lên cửa, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Cố Thăng đi qua, vỗ vai cô một cái.

Anh nói:

- Kẻ bên ngoài... hình như cũng lén lút đột nhập phi pháp như chúng ta.

Nam Sơn kinh ngạc quay đầu lại hỏi:

- Sao anh biết?

Anh nhìn cô đáp:

- Bởi vì hắn không mở đèn.

Bên ngoài có ánh sáng hắt vào, nhưng không sáng lắm.

Lại còn lay lắt liên tục, giống như ánh sáng phát ra từ ngọn nến vậy.

Có chìa khóa nhà của Lý Tử Di, nhất định là người có quan hệ thân cận với cô ta, vậy rốt cuộc mục đích của kẻ đó khi đến đây là gì?

Cố Thăng nhíu mày, xem ra chuyện này lại phức tạp hơn rồi.

Anh cảm thấy may mắn lúc này không đóng cửa sổ lại.

Cửa sổ đã đóng mà trên bề mặt lại ướt sũng thì ai cũng biết thừa là trước đó đã có người tới đây.

Có lẽ phải điều tra thật kỹ xem người đó có còn ở lại đây hay không.

- Anh nghe này.

Nam Sơn chỉ ra bên ngoài, nhỏ giọng gọi.

Cố Thăng làm theo lời Nam Sơn nói, áp tai lên cánh cửa.

Đây cũng không phải cửa bằng gỗ thật, chỉ là ván ép, nên cách âm không tốt lắm.

Cho nên có thể nghe được phần nào động tĩnh ở bên ngoài.

Trong phòng khách có tiếng hát khe khẽ, đây là bài hát mà Nam Sơn từng nghe lúc xuyên thành tai nghe của Lý Tử Di.

But I "m a creep, I "m a weirdo. (Nhưng tôi chỉ là một kẻ rụt rè, yếu đuối.)

What is the hell am I doing here. (Tôi đang làm cái quái gì ở nơi đây?)

Người đàn ông kia cứ ngân nga mãi hai câu này, cũng không rõ là có thâm ý gì hay không.

Sau đó là tiếng nhạc êm tai vang lên, tiếng chuông điện thoại của người nọ.

Là bài Bohemian Rhapsody, lúc chuông vang đến đoạn ‘Mẹ ơi, cuộc đời của con chỉ mới bắt đầu, nhưng giờ đây con phải ra đi, bỏ lại cả quãng đời bất tận’ thì người nọ bấm nghe máy.

Lúc này lại có tiếng sấm rền vang, nên Nam Sơn nghe không rõ người kia đang nói gì.

Đợi khi tiếng sấm lặng đi thì người nọ đã nói chuyện xong.

Dường như hẳn ta có việc gì gấp, nên không bao lâu sau đã tắt nển.

Tiếp theo đó là tiếng đóng cửa.

Hắn đi mất rồi.

Ước chừng mười phút sau, hai người không nghe thấy động tĩnh gì nữa nên mới mở cửa phòng đi ra ngoài.

Chuyện đầu tiên Nam Sơn làm chính là khóa trái cửa nhà lại.

- Là thật. – Cố Thăng mở miệng nói, thấy Nam Sơn nhìn qua thì anh giải thích: - Lúc chúng ta vào đây thì trong phòng có vẻ hơi lộn xộn, nhưng có xem...

Nam Sơn hiểu ra ý của anh, nhìn quanh.

Tạp chí rơi trên đất đã được nhặt lên, xếp gọn lại vào trong tủ, gối ôm vứt trên bàn cũng được đặt về chỗ nó nên ở...

Xem ra người nọ không giống tới đây để kiểm đồ, mà giống như để dọn dẹp hơn.

Nửa đêm nửa hôm, lén lút chạy đến đây dọn dẹp nhà cửa giúp Lý Tử Di, Cố Thăng chỉ có thể nghĩ đến một người mà thôi.

- Tôi nghĩ đến một người. – Cố Thăng nói.

Nam Sơn nhìn anh với vẻ tràn ngập chờ mong:

- Ai thế?

Cố Thăng háng giọng một cái, nói vô cùng nghiêm túc:

- Chàng Tầm!

- Ha ha. – Nam Sơn sờ sờ mớ da gà vừa nổi lên: - Câu đùa này lạnh quá.

Nhưng cũng giảm bớt phần nào không khí căng thẳng khi nãy.

...

Ở đây nữa cũng chẳng lấy được tin tức hữu dụng gì, lại lo kẻ kia sẽ quay trở lại, thế nên Cố Thăng và Nam Sơn cũng quyết định quay về.

- Ô đâu rồi?

Cái ô màu đen vốn đặt ở trên kệ chỗ tầng một đã mất tăm.

Nam Sơn nhìn kỹ lại, phát hiện sau kệ có dòng chữ: Ô công cộng.

Có lẽ người nọ cho rằng ô của bọn họ là ô công cộng nên cầm đi rồi, cũng tại bọn họ chủ quan quá.

May mà lúc này cơn mưa đã nhỏ bớt, có bị dính mưa cũng không tới mức bị cảm.

- Chúng ta chạy nhanh ra vậy.

Hai người chạy vội tới chỗ đỗ xe, sau đó nhìn nhau phì cười.

Cảm giác kia, giống như tình hữu nghị giữa các đồng chí vừa được sinh ra.

Lúc xe sắp chạy đến cửa hàng tiện lợi thì giảm tốc độ.

Cố Thăng nhìn cô:

- Cô có muốn xuống mua một cái ô không?

Nam Sơn lắc đầu, không cần đâu, mưa cũng lâu rồi, xem chừng cũng sắp tạnh tới nơi.

- Ừ.

Người đi bộ ngoài đường phần lớn đều xếp ô lại rồi, hình như cũng không cần phải mua ô làm gì nữa.

Xe vừa mới chạy đi thì có một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, một tay cầm ô, một tay cầm túi xốp đi ra.

Nếu như Cố Thăng vẫn còn ở đây chắc chắn anh có thể nhận ra chiếc ô này chính là chiếc của mình mới mất.

Bởi vì phần cán ô là đặt làm riêng, có màu vàng nâu phục cổ trông có vẻ rất bình thường.

Người đàn ông kia cũng không đi ngay, mà đứng lại móc gói thuốc lá ra.

Gã rút một điếu, bật lửa châm thuốc.

Sau đó cầm điếu thuốc, chỉ ngửi thôi chứ không hít hơi nào.

Mặc cho đốm lửa cứ cháy dần, từng luồng khói trắng bay nghi ngút.

Có vẻ như gã đang nghĩ điều gì đó, ánh mắt dờ dẩn.

Tàn thuốc rơi xuống đất, cuối cùng, gã rít một hơi rồi dụi thuốc xong ném vào thùng rác.

Gã thờ dài, hơi thờ khẽ khàng, mong manh như sương khói.

...

Nhìn từ bên ngoài thì chuyện kỳ quái ở công ty đã giải quyết xong.

Chuyện Nam Sơn bị tấn công xảy ra vào buổi tối, nên không ai biết là thư ký Lý đã bị đưa đến cục cảnh sát.

Từ lúc Cố Thăng bắt đầu nghi ngờ Lý Tử Di thì đã tìm sẵn thư ký mới để thay thế cô ta, công ty vẫn hoạt động đều vào đấy, không vì thiếu mất một người mà có vấn đề gì cả.

Vốn anh còn tưởng chuyện này đã xong xuôi, nên lúc nghe Nam Sơn nói tới quyền sở hữu kia thì anh cũng chỉ hơi tò mò mà thôi.

Sau khi trải qua chuyện tối qua thì anh lại có cái nhìn mới.

Anh cảm giác, thư ký Lý vẫn còn đồng bọn.

Vậy nên anh bảo Nam Sơn tiếp tục làm chức trợ lý riêng của cô, để điều tra cho rõ ràng mọi việc.

...

Đối với Nam Sơn mà nói thì ở lì trong văn phòng cả ngày cũng chẳng làm được gì.

Nên lúc Cố Thăng nghỉ trưa thì cô đi tới.

- Tôi muốn đi gặp thư ký Lý, có vài chuyện muốn hỏi cô ta.

Cố Thăng đồng ý, bảo là chờ anh giải quyết công việc xong sẽ đi với cô.

Trong khoảng thời gian này, anh đang lo một hạng mục lớn nên khá bận.

Nam Sơn đợi hai giờ, mà không thấy anh ấy ngẩng đầu lên lấy một cái.

Cô đi tới bên cửa kính, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cô thấy chán muốn chết, cứ ngồi mãi trên ghế khiến cô cảm thấy xương cốt cứng ngắc, nên đá chân mấy cái, muốn thư giãn gân cốt một chút.

Sau khi đá vài cái thì cô cũng dờ người.

Hôm bị tấn công ở thang máy, cô giờ chân lên đá người nọ thì vị trí đá tới cao hơn bây giờ.

Còn thư ký Lý thì chỉ cao xem xem cô, dựa theo chiều cao thì đá tầm này là trúng rồi.

Ngày ấy khung cảnh nhá nhem, kẻ kia lại trùm kín mặt mày, căn bản cô không nhìn rõ người đó là ai.

Sau khi tỉnh lại, Cố Thăng nói với cô biết, kẻ đánh cô là thư ký Lý.

Nên cô cũng chẳng nghi ngờ gì, cũng nghĩ đó là cô ta.

Bây giờ xem ra, người tấn công mình chắc chắn không phải thư ký Lý.

Thư ký Lý cũng bị hăm hại, nhưng vì sao cô ta lại chịu gánh tội thay chứ.

Nam Sơn thật sự không hiểu nổi.

Cố Thăng thấy Nam Sơn đứng ngây đờ, giữ nguyên tư thế đá chân một lúc lâu, bèn nhin không được mà mở miệng:

- Cô đang làm xiếc đấy à.

Nam Sơn nghe thế mới hạ chân xuống.

- Cố Thăng này, người tấn công tôi ở thang máy hôm đó không phải là Lý Tử Di đâu.

Cố Thăng buông cây bút trong tay xuống, nhiu mày tỏ vẻ đang lắng nghe.

- Ý cô là sao?

Nam Sơn nói ra phát hiện lần suy nghĩ của mình cho anh biết.

Cố Thăng cúi đầu suy tư một lúc.

- Có lẽ khi ấy cô đang lo lắng, chỉ muốn tự vệ, ra sức đá một cú thật mạnh. Nên bây giờ mới khiến cô có ảo giác là khi ấy cô đá chân lên rất cao đấy.

Nếu như thư ký Lý thật sự bị người ta hăm hại, thì lẽ nào cô ta chẳng những không chịu kêu oan, mà còn chủ động nhận tội hết sao.

Theo như anh thấy thì chuyện này vô lý quá.

Nam Sơn ngẫm kỹ lại một lúc, sau đó khẳng định chắc nịch:

- Đó nhất định là đàn ông.

- Cô nói ra lý do đủ cho tôi tin đi.

- Cảm giác ở chân không đúng.

Cố Thăng:

- Cụ thể hơn đi.

Nam Sơn đi tới gần anh, tầm mắt dán dờn xuống.

Anh giật mình:

- Hiểu rồi.

- Tôi đá gã đó một cú rất mạnh.

Nam Sơn nắm tay thành quyền, làm một cú lên gối hoàn mỹ để làm mẫu.

Cố Thăng quay đầu qua một bên, không đành lòng nhìn thẳng, đột nhiên anh thấy thương cho gã kia quá.

Nhìn cú đá cỡ này thôi anh cũng thấy hơi đau rồi.

- Tôi nghi ngờ đây là do người trong công ty làm, có lẽ người nọ không khỏi ngay được đâu.

Cố Thăng hỏi:

- Nền cô muốn kiểm tra một phen chứ gì?

Anh vừa nói xong thì trong đầu Nam Sơn lập tức xuất hiện cảnh tượng thế này.

Một đám đàn ông cởi hết quần ra, trần truồng đợi cô kiểm tra của quý.

Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy run tay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Cô lập tức lắc đầu, háng giọng vài cái rồi mới nói:

- Tôi thấy nếu một người chịu gánh tội thay người khác thì có lẽ người kia đang giữ thứ uy hiếp được cô ta hoặc là cô ta áy náy, thiếu nợ người kia nên dùng cách này để trả lại chẳng.

Cố Thăng bỗng đứng dậy bảo:

- Chúng ta đi thôi.

- Đi đâu?

- Gặp thư ký Lý.

...

Sau khi làm xong đủ loại thủ tục, rốt cuộc Nam Sơn và Cố Thăng cũng gặp được thư ký Lý.

Lý Từ Di trông có vẻ tiêu tụy hẳn, mới có mấy ngày mà cô ta đã hốc hác nhiều lắm.

Câu đầu tiên mà cô ta nói lại là:

- Xin lỗi cô, tôi bị quý ám rồi mới làm thế.

Nam Sơn thấy cô ta cúi đầu, hai tay siết chặt lại.

- Có phải cô muốn nhận tội thay người người khác không?!

Lý Từ Di nháy mắt trở nên bối rối, hai tay hết mở ra rồi lại nắm lại, rốt cuộc cô ta cũng bình tĩnh được.

Chợt cô ta ngừng đầu hỏi:

- Cô đang nói gì thế?

Nam Sơn không trả lời câu hỏi của cô ta mà lại hỏi tiếp:

- Có phải quyền sở màu đen cũng là do người nợ đưa cho cô phải không?

Lý Từ Di kinh ngạc nhìn Nam Sơn, không hiểu sao cô lại biết chuyện quyền sở được.

- Làm sao cô... tôi không biết cô đang nói gì, tóm lại tất cả mọi chuyện đều do tôi làm hết. – Giọng cô ta nhỏ dần. – Thế này là đúng tội của tôi rồi.

Cô ta cười khổ, vừa bất đắc dĩ lại vừa như được giải thoát.

Sau đó, cho dù Nam Sơn có hỏi gì thì Lý Từ Di cũng không đáp lại.

Cố Thăng vẫn im lặng từ khi bước chân vào phòng, giờ mới lên tiếng nói chuyện.

- Thư ký Lý, cô không nói cũng chẳng sao. Chỉ cần người kia vẫn còn ở trong công ty của tôi thì sớm muộn cũng sẽ lộ mặt ra thôi.

Lý Từ Di im lặng hồi lâu rồi lẩm bẩm:

- Mọi chuyện đều kết thúc cả rồi, tất cả là do tôi làm hết.

Cô ta nhìn Cố Thăng với vẻ kiên quyết, muốn anh chấp nhận lời mình.

Cố Thăng nhếch môi nói:

- Cảm ơn cô, giờ thì tôi mới dám chắc chắn kẻ đó đúng là ở trong công ty mình.

Nếu như không phải thì chắc chắn cô ta sẽ làm ngơ giống như khi Nam Sơn hỏi.

...

Sau khi Cố Thăng quay trở về công ty đã âm thầm phái người đi điều tra về Lý Từ Di, bao gồm cả các mối quan hệ của cô ta.

Những chuyện mà cô ta đã trải qua, chỉ cần có điểm kỳ lạ đều sẽ được báo cáo tỉ mỉ.

Bởi vì thời gian quá dài nên việc điều tra diễn ra khá lâu, khoảng mười ngày sau mới có kết quả.

...

Hôm nay Nam Sơn dậy khá muộn. Lúc đến công ty thì có rất nhiều người đang chờ thang máy khiến cô hơi do dự.

Hiện giờ cô đang là trợ lý đặc biệt của Cố Thăng cho nên cũng không cần phải quẹt thẻ như các nhân viên khác.

Nói cách khác thì giờ làm việc của cô khá tự do.

Vì thế cô lúi sang một bên định chờ tới lúc ít người thì mới đi lên.

Cô nhìn đồng hồ lớn được đặt trong đại sảnh xem giờ.

Sau đó liền thấy một người đàn ông xiêu xiêu vẹo vẹo hướng về phía thang máy.

Bộ dáng lúc đi lại của gã rất quái dị nên cô không tránh khỏi chú ý hơn bình thường.

Kiểu này không giống như chân bị thương mà lại giống như... Tầm mắt Nam Sơn xuống thấp một chút rồi nhìn gã đầy ẩn ý.

Lẽ nào là gã sao?

Lúc bước tới gần, Nam Sơn mới thấy rõ mặt người nọ, càng nhìn càng cảm thấy quen, chắc chắn cô đã gặp người này ở đâu rồi.

Đoán chừng ánh mắt của cô quá chăm chú nên người đàn ông kia gãi gãi cái đầu đỉnh của mình, hỏi:

- Cô nhìn tôi làm gì thế?

Nam Sơn bình tĩnh rời mắt:

- Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải.

Ánh mắt người đàn ông kia sáng lên, gã thích cách tiếp cận tầm thường thế này đây.

Cô ngẫm mãi mới thốt ra được một cái tên:

- Là Hàn Văn Gia sao? Hôm đó tôi đã gặp anh ở phòng giám sát.

- Thì ra là cô à.

Nghe cô nói Hàn Văn gia cũng loáng thoáng nhớ có chuyện thể thật, có điều hôm đó gã không nói câu nào với cô.

- Tôi là Nam Sơn. – Cô tự giới thiệu bản thân, nhưng vừa thấy bộ dáng bình tĩnh của gã, giống như không lo muộn giờ làm lại càng thấy đáng ngờ.

Điểm chuyên cần rất quan trọng. Trong nội quy công ty OSS thì thời gian đi làm muộn càng dài, lương sẽ bị trừ càng nhiều.

- Xin chào. – Gã cười lộ ra hai hàng răng trắng đều tăm tắp.

Đúng lúc thang máy vừa tới, vừa hay đủ chỗ cho những người còn lại.

Hàn Văn Gia đi đến cửa lại do dự, vừa bước trong đã lại lùi ra sau ngay.

- Anh không vào sao? – Nam Sơn nhìn gã với vẻ quan tâm – Muộn giờ rồi đấy.

- Không không.

Gã vội xua tay.

Cửa thang máy từ từ khép lại, khuôn mặt gã dần biến mất trong tầm mắt của Nam Sơn.

Cô bỗng dung thấy khó chịu, đáng ra phải nhanh tay chạm vào người gã một cái mới đúng.

...

Cô đến trước cửa phòng làm việc, giờ tay lên muốn gõ cửa.

Vừa hay bên trong lại có người mở cửa, thì ra là thư ký Ôn.

Cô ấy lạnh nhạt nhìn cô rồi dặn dò:

- Tổng giám đốc đang nghe điện thoại, cô vào phòng nhẹ nhàng một chút.

Thư ký Ôn mới tới chính là kiểu ngự ty điển hình, đôi mỗi lúc nào cũng đồ mọng lại mang thêm đôi giày cao gót những 7cm, thế mà mỗi bước đi đều vững vàng khiến người ta trầm trồ.

Cách làm việc của cô ấy cũng rất mạnh mẽ dứt khoát không giống như kiểu dịu dàng đáng yêu của thư ký Lý lúc trước.

- À.

Nam Sơn ngoan ngoãn gật đầu.

Cô có cảm giác dường như thư ký Ôn không ưa mình thì phải, thỉnh thoảng cô ấy còn nhìn cô với ánh mắt rất khó chịu.

Nhưng cô cũng chẳng để bụng làm gì.

Dù sao thư ký Ôn cũng rất đẹp.

Khi Nam Sơn vừa vào thì Cố Thăng cũng gác máy.

Anh nhìn cô rồi ung dung bảo:

- Cô đến muộn.

Nam Sơn híp mắt cười với anh, trên mặt anh cũng chẳng có vẻ quan tâm chuyện đó lắm.

Cô nói:

- Hình như tôi tìm thấy người bị mình đá hôm đó rồi.

Một cơn gió thổi vào khiến giấy tờ trên bàn Cố Thăng lộn xộn hết cả lên, dường như chúng sắp rơi cả xuống đất.

Nhưng Cố Thăng cứ như không nhìn thấy, chỉ mãi ngáy người.

May là Nam Sơn nhanh tay lẹ mắt cầm đồ bấm ghim đè lại.

Cô quơ tay trước mặt hân:

- Anh đang nghĩ gì thế?

Về mặt Cố Thăng không chút cảm xúc, khóe miệng anh co giật liên hồi.

Mãi anh mới hỏi ra được:

- Chả lẽ cô vào nhà vệ sinh nam nhìn trộm đấy à...

Phần còn lại... anh không nói thành lời, chỉ im lặng nhìn cô đầy ẩn ý.

- Tôi trong sáng lắm đó nha.

Cô trừng mắt nhìn anh.

Cố Thăng tỏ vẻ không tin.

- Có khi tôi vừa bước vào nhà vệ sinh nam thì đã bị gô cổ lại vì biến thái rồi ấy. Mà nếu tôi có lên lắp camera đi chẳng nữa thì công ty chúng ta nhiều người như thế, làm sao tôi nhìn hết được. Hơn nữa khoản tiền lắp đặt đó còn phải nhờ anh thanh toán nữa mà, đúng không?

Nam Sơn thảo luận tính khả thi của vấn đề đó với anh.

Cố Thăng thấy cô rất nghiêm túc thì chỉ đỡ trán tỏ vẻ bất lực.

Nhưng anh vẫn không kìm được trêu cô:

- Chưa thấy của ai hết à?

- Có một lần suýt nữa thì...

Nam Sơn nhớ đến tình cảnh lần trước biến thành vôi hoa sen, lần đó thật sự chỉ kém một tí nữa thôi.

Nếu không bị cản trở thì toàn bộ từ trong ra ngoài của Cố Thăng đều bị cô thấy hết rồi.

Nam Sơn nói được một nửa mới nhận ra mình hó rồi.

Cố Thăng cười như không cười nhìn cô chằm chằm rồi bước tới áp sát vào cô.

- Là cái thằng Tiêu Nhiên kia sao?

- Không phải.

Giọng điệu anh có cảm giác như đang muốn gây sự, vừa nói xong đã lại tiến thêm một bước.

Không biết vì sao khi nghe cô nói như thế, trong lòng anh bỗng thấy hơi khó chịu.

Khuôn mặt hai người cách nhau rất gần, có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

Đương nhiên Nam Sơn sẽ không nói ra người kia chính là anh ta rồi. Nếu như Cố Thăng có ý muốn tìm hiểu thật kỹ chẳng phải cô lại càng phải nghĩ ra thêm nhiều lý do để lấp liếm sao.

Cô thật sự không muốn lãng phí tế bào não làm gì.

Rồi tầm mắt lên chút là cô có thể nhìn thấy đôi mắt hoa đào của anh ta, bình thường lúc nào cũng có ý cười nhưng hôm nay lại mang theo vẻ xâm lược mãnh liệt.

Muốn chơi trò tổng giám đốc bá đạo với cô sao.

Trong lòng Nam Sơn cười khẩy, cô cũng không lùi ra sau.

Bản thân cô cách tường khoảng vài chục bước chân nên không có cơ hội bị kabe-don rồi.

Trái lại...

Nam Sơn giơ tay, Cố Thăng một cái thật mạnh, đồng thời tiện tay sờ soạng lồng ngực của cách lớp áo sơ mi của anh ta, thỏa mãn nguyện vọng khi cô biến thành vôi hoa sen. Cảm giác không tồi chút nào, sờ vào rắn chắc phết đấy.

Cố Thăng bất ngờ trước hành động của cô, bị đẩy lùi lại vài bước tựa vào vách tường.

Nam Sơn thừa cơ nhanh chóng bước tới, cô nhón chân chống một tay lên vách tường, một tay nâng cằm anh.

Cô cười xấu xa:

- Chàng trai, anh đã thành công thu hút sự chú ý của tôi rồi đấy.

Sau khi Cố Thăng kịp phản ứng lại cũng rất biết điều mà phối hợp với cô:

- Vậy tiếp theo cô muốn làm gì nào?

Nam Sơn ngây người, anh ta không diễn đúng kịch bản khiến cô không biết tiếp theo nên làm thế nào nữa.

Cô đành thu tay lại, ngại ngần ho khan một tiếng rồi nói:

- Thì không làm gì hết chứ sao.

Trong mắt Cố Thăng lóe lên một tia mắt mát, nhưng chính bản thân anh cũng không để ý lắm.

Anh dựa vào tường, co chân trái lên dồn trọng tâm vào chân phải.

Hỏi:

- Cô nghi ngờ ai thế.

Nghe anh ta hỏi tới chuyện chính, Nam Sơn cũng ngừng đùa cợt.

Cô tăng hắng một cái mới đáp:

- Là Hàn Văn Gia ở phòng giám sát ấy. Hôm nay tôi nhìn thấy tướng đi của anh ta rất quái nhưng không giống kiểu bị thương bình thường.

- Chiều nay tôi sẽ cho thư ký Ôn đi với cô tới phòng giám sát.

Đôi mắt Cố Thăng trở nên u ám, anh nghĩ đến nhiều chuyện hơn cả cô.

Hàn Văn Gia mà Nam Sơn nói làm việc ở phòng giám sát.

Thế thì gã hẳn biết rất rõ chỗ nào có camera, chỗ nào là góc chết nên có thể dễ dàng tránh được.

Nếu lỡ gã tránh không được thì vẫn có thể chỉnh sửa hoặc thay đổi video trước khi bọn họ tới kiểm tra.

Sau khi được Cố Thăng cho phép, Nam Sơn mới trở về chỗ ngồi của mình, cẩn thận suy nghĩ cách để chạm vào người Hàn Văn Gia.

...

Sau bữa trưa, thư ký Ôn lập tức dẫn cô tới phòng giám sát.

Trong phòng chỉ có mỗi anh đẹp trai Lâu Diệp Kỳ, còn Hàn Văn Gia thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Nam Sơn lấy cớ Cố Thăng làm mất chìa khóa ở đâu đó trong công ty nên cô thay anh ta đi kiểm tra camera để coi có ai nhặt được hay không.

Lâu Diệp Kỳ hỏi kỹ càng:

- Tổng giám đốc làm rơi khóa ở đâu vậy? Có thể cho tôi vài địa điểm cụ thể được không?

- Anh ấy không nhớ.

Lâu Diệp Kỳ vẫn kiên nhẫn hỏi tiếp:

- Thế làm rơi lúc nào?

- Cỡ khoảng một tuần gì đó thôi.

Nam Sơn trả lời qua loa, cốt là muốn ở lại trong phòng giám sát này một lát, đợi Hàn Văn Gia tới.

- Có thể nói cụ thể hơn không?

- Trong vòng bảy ngày đi.

Một lúc lâu sau Lâu Diệp Kỳ mới thốt ra:

- Được rồi.

Sau đó anh ta kiên nhẫn mở video của bảy ngày vừa qua ra kiểm tra.

Nam Sơn quay đầu nói với thư ký Ôn đang đứng cạnh cửa:

- Thư ký Ôn, cô về trước đi. Chắc sẽ mất thời gian lắm, cô cứ về làm việc tiếp đi nhé.

Thư ký Ôn gật đầu rồi lập tức xoay người rời khỏi đây.

Chỉ hơn mười phút sau, Hàn Vân Gia mà cô đang đợi cuối cùng mới tới.

Lúc thấy cô gã đã ngạc nhiên thốt lên:

- Sao cô lại tới đây thế?

Lẽ nào em gái này vừa thấy mình đã yêu, lần thứ hai gặp lại thì ái mộ, còn lần thứ ba thì trực tiếp tìm đến tận cửa sao.

Gã hơi khó xử, dù sao gã cũng là người có bạn gái rồi.

Mà cũng chẳng có cách nào, người xuất sắc luôn được chào đón thế đấy.

- Có chút chuyện thôi.

Hiện tại Nam Sơn đang ngồi ở chỗ Hàn Vân Gia, cô cố gắng dùng mọi cách tiếp xúc với những thứ mà gã đã sử dụng.

Nam Sơn bỗng hắng giọng khục khục vài tiếng.

Hàn Vân Gia thấy thế thì chủ động nói:

- Đề tôi lấy nước cho cô.

- Cảm ơn anh. – Cô chờ chính là câu này đây.

Nước trong cốc chỉ có phân nửa, không dễ gì sánh ra ngoài, độ ấm vừa đủ để không bị phỏng.

Nam Sơn đứng dậy, lúc cô nhận cốc nước thì trượt tay một cái nghiêng về phía người Hàn Vân Gia, làm đổ cả nửa cốc nước lên người gã.

- Xin lỗi anh.

Cô liên tục xin lỗi, Lâu Diệp Kỳ tốt bụng đưa khăn giấy trên bàn qua.

Nam Sơn mới rút ra vài tờ lau ngay chỗ ướt trên áo T-shirt của gã.

Lực tay hơi mạnh, để cô lau Hàn Vân Gia cũng ngại nên vội cầm lấy khăn giấy.

Nam Sơn không tranh giành làm gì, dù sao thì cô cũng đã đạt được mục đích rồi.

Đúng vào lúc này có một cô gái cầm túi giấy bước vào.

Cô ấy đeo mắt kính, dáng vẻ dịu dàng ít nói.

- Đây là bạn gái tôi, Lý Thanh Thanh. – Hàn Vân Gia lên tiếng giới thiệu rồi quay sang nói với Lý Thanh Thanh. – Đây là trợ lý riêng của tổng giám đốc, cô Nam Sơn.

Lý Thanh Thanh gật đầu, hai người chào hỏi qua loa.

Cô gái kia đặt túi giấy lên bàn, lấy ra hai hộp cơm trưa.

- Hôm nay em dậy hơi muộn nên anh ăn tạm vậy nhé.

- Chắc là ngon lắm, em vất vả rồi.

Hàn Vân Gia đầy mong chờ mở nắp hộp.

Mùi thơm lan ra khắp phòng, ngay cả Nam Sơn đã ăn cơm rồi cũng không khỏi cảm thấy đói.

Cải xanh xào tôm bóc vỏ, nấm đông cô xào, nấm kim châm xào trứng, lại còn có ba viên cơm nếp than.

Mấy món này còn thanh đạm hơn Nam Sơn nghĩ nhiều, nhưng trông đều rất ngon lành.

- Thanh Thanh giỏi thật đấy.

Nam Sơn khen từ tận đáy lòng, lại còn đặc biệt mang cơm trưa đến công ty cho bạn trai, quả thực là cô gái ngoan.

Đối với người không có khả năng nấu ăn như cô mà nói, nếu gặp được cô gái như vậy á, thì phải kết hôn ngay không lỡ mất đó.

Có lẽ ánh mắt sùng bái của Nam Sơn quá rõ ràng nên Lý Thanh Thanh ngại ngùng cười bảo:

- Tôi có thể dạy cho cô mà, dễ lắm.

Dễ hả?

Nam Sơn nhớ tới năm đó lần đầu tiên cô vô cùng hăng hái xuống bếp, mất bao công sức mới làm ra một đĩa rau xào đặt lên bàn để bà Hứa nếm thử. Thế nhưng cô chỉ mới vào phòng ngủ thay đồ thôi mà quay ra cả đĩa thức ăn đã không còn bóng dáng.

Cô vẫn tưởng bà Hứa đã ăn hết sạch, nhưng mới liếc qua thùng rác một cái đã thấy được tác phẩm đầu tiên trong đời mình đang an nghỉ trong đó.

Sau bà Hứa cũng chân thành giải thích với cô: Mẹ chỉ muốn sống thêm vài năm nữa thôi mà.

Người khác nấu ăn tệ nhất cũng chỉ nỏ nhà bếp thôi, còn cô thậm chí có thể trực tiếp giết người luôn.

Từ đó về sau, cô không hề xuống bếp lần nào nữa.

Lý Thanh Thanh nhìn Hàn Vân Gia ăn rất ngon miệng, không khỏi cảm khái:

- Nếu không phải tại gần đây anh ấy cứ ăn mấy thứ linh tinh làm đau bụng rồi lại phải ăn đồ thanh đạm bổ sung dinh dưỡng tôi cũng không lặn lội đến đây thế này đâu.

Ồ, Nam Sơn liếc Hàn Vân Gia một cái, lẽ nào gã bị tiêu chảy thật sao.

Hàn Vân Gia ăn cơm trưa xong, có lẽ bị mắc nghẹn nên anh ta đứng dậy đi tới bình đựng nước rót một cốc.

Lúc Lý Thanh Thanh đi tới dọn dẹp hộp cơm thì lạch cạch một tiếng, chiếc đĩa cô cầm rơi xuống đất nhưng cô lại không hề phản ứng, cứ đứng ngây người ra.

- Sao thế?

Nam Sơn và Lâu Diệp Kỳ gần như đồng thanh hỏi.

Lý Thanh Thanh im lặng chỉ vào mặt ghế, hai người kia theo tay cô nhìn sang.

Trên mặt ghế màu vàng nhạt có máu nổi bật hẳn lên.

Ba người đồng thời quay sang nhìn mông Hàn Vân Gia.

Hôm nay anh ta mặc một chiếc quần sọc màu đen, nếu quan sát kỹ một chút thì có thể nhìn thấy vết máu màu đỏ sậm trên đó.

Hàn Vân Gia vừa quay đầu lại đã thấy ba gương mặt đang dần thối ra ngó mình.

Lâu Diệp Kỳ:

- Là con gái hả?

Nam Sơn:

- Tới tháng à?

Lý Thanh Thanh:

- Không thể nào...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Máy người nhìn tôi làm gì thế?

Hàn Văn Gia cũng gia nhập vào nhóm đàn thổi.

Lý Thanh Thanh lên tiếng trước:

- À... Văn Gia, anh chảy máu kia.

- Hở?

- Anh cứ thử sờ móng mình đi. – Nam Sơn nói tiếp.

Tuy gã chẳng hiểu chuyện gì nhưng vẫn làm theo cô bảo.

Hình như hơi ươn ướt, sau đó anh ta nhìn lại bàn tay mình thì thấy toàn là máu tươi đỏ lôm, suýt chút nữa làm rụng cốc nước trong tay xuống đất.

- Tôi đã mắc bệnh nan y rồi sao? – Gã lắp bắp. - Tôi bị bệnh nan y rồi. – Sau đó lại lắp lại thêm lần nữa với giọng điệu chắc chắn.

Gã nhìn Lý Thanh Thanh với vẻ mặt cực kỳ tội nghiệp, như thể một chú cún con đáng thương rũ cái đuôi xuống.

Nam Sơn lên baidu tra từ khóa để xem có thể tìm ra rốt cuộc Hàn Văn Gia đã mắc bệnh gì hay không.

Xong cô trừng mắt nhìn màn hình một hồi vẫn chưa thể tin nổi.

Mãi cô mới thốt lên:

- Không phải bệnh nan y đâu.

- Thế là bệnh gì?

Hàn Văn Gia cứ như vớ được một cọng rom cứu mạng bèn vội vàng hỏi lại ngay.

- Anh bị trĩ thôi. – Cô đáp rất từ tốn. – Chắc lúc trước anh bị tiêu chảy gây viêm trực tràng rồi.

- Ôi!!!

Sau khi nghe xong vẻ mặt gã càng đau khổ hơn trước.

Một thằng đàn ông mới hai mươi sáu tuổi đã mắc bệnh trĩ, nếu để người khác biết chuyện này chắc cười đến rơi răng luôn mất.

- Em nhớ anh có đề quần dự phòng ở cơ quan mà, giờ em đi với anh đến phòng vệ sinh thay quần rồi chúng ta cùng đi bệnh viện khám xem sao nhé. – Lý Thanh Thanh bảo.

- Anh đi một mình được rồi.

Hàn Văn Gia từ chối ngay lập tức.

- Được rồi, vậy anh đi một mình đi. – Lý Thanh Thanh lấy quần dự phòng trong tủ ra, lúc đưa cho gã liền nhanh tay nhét thứ gì đó vào trong.

Hàn Văn Gia nhìn thấy bèn hỏi với vẻ khó hiểu:

- Em nhét cái gì vào đấy?

Lý Thanh Thanh nháy mắt với gã:

- Anh vào phòng vệ sinh rồi hăng mở ra xem, tin em đi, anh sẽ cần đến nó đấy.

Lâu Diệp Kỳ cũng rất tò mò:

- Thanh Thanh, cô nhét gì vào thế?

- Anh không nên biết thì tốt hơn đấy.

Nam Sơn hiểu ý liếc cô một cái.

Lý Thanh Thanh dùng khẩu hình miệng nói ra ba chữ, nhìn kiểu phát âm chắc là băng vệ sinh rồi.

Khoảng chục phút sau Hàn Vân Gia mới đỏ mặt bước vào.

Tướng đi đường của gã cứ uốn éo lạch bạch như một con vịt bầu.

- Chúng tôi đi khám nhé.

Lý Thanh Thanh cầm lấy túi trên bàn tạm biệt Nam Sơn rồi cũng Hàn Vân Gia rời khỏi đây.

Còn chuyện xin nghỉ phép thì sẽ giao cho Lâu Diệp Kỳ làm thay.

...

Thấy Nam Sơn trở về, nét mặt vui vẻ. Cố Thăng như có mảy mòi:

- Cô tra được gì à?

Nam Sơn nhún vai đáp:

- Không có gì, chẳng qua là do tôi hiểu lầm thôi.

- Ừ.

Anh không hề bất ngờ trước kết quả này. Đối phương trốn rất kỹ, sẽ không dễ để lộ dấu vết thế được.

Trong lòng Cố Thăng cũng nghi ngờ nhân viên làm việc ở phòng giám sát, anh đang suy nghĩ xem có cần cho người mình tin được đến đó làm không.

...

Nửa đêm, Nam Sơn bị đánh thức bởi một tràng loạt soạt.

Cô tròn mắt, lúc này đèn đã được bật lên chiếu sáng cả căn phòng.

Giờ cô đang ở trong một căn phòng lạ hoắc, khắp khắp nơi đều là poster của cầu thủ đội Barcelona. Thì ra lần này cô nhập vào một chiếc đồng hồ đeo tay.

Không cần đoán cũng biết đây là phòng của Hàn Vân Gia, trên tủ đầu giường trừ khăn giấy còn có vài bao thuốc lá.

Hình như bệnh của gã được phát hiện kịp thời nên không đến mức phải giải phẫu.

Nam Sơn nghe thấy vài tiếng rên rỉ đau khổ, trong lòng quyết định đợi hết thời gian một cái sẽ đi ngay lập tức.

Cô không có sở thích nhìn người bị trị.

Hàn Vân Gia lăn lộn vài vòng trên giường khiến cho Nam Sơn cũng choáng váng theo.

Gã buồn rầu nhàu mảy, tay phải mò xuống phía dưới.

Nam Sơn:...

"Làm gì thế! Làm gì thế hả! Cái tên này đang muốn làm gì thế hả!"

Đã hơn nửa đêm rồi, gã còn đang là bệnh nhân nữa chứ, sao lại dồi dào tinh lực thế này hả hả hả.

Nam Sơn nhắm tịt mắt nhưng lại chưa một khe hở, nhìn trộm một cách quang minh chính đại.

Ngón trỏ của Hàn Vân Gia nhấn nhẹ một cái vào hậu môn.

Về mặt đau đớn rốt cuộc cũng dịu đi phần nào.

Nam Sơn:???

Sau khi cô trở về tìm hiểu thông tin thì mới biết được thì ra bệnh trĩ chia thành trĩ nội và trĩ ngoại, chắc là gã bị trĩ ngoại.

May là Nam Sơn biến thành đồng hồ đeo tay của gã, nếu biến thành quần lót thì..

Cô mới tưởng tượng một tí đã muốn hét lên bốn chữ: Má ơi cứu con!

Về mặt của Hàn Văn Gia làm Nam Sơn quên luôn chuyện phải trở về thân xác mình.

Lúc trời vừa hửng sáng thì đồng hồ báo thức cũng reo lên, đến giờ uống thuốc rồi.

Hàn Văn Gia xốc chân ngồi bật dậy.

Anh ta lấy vài viên thuốc ra, lúc cầm ly nước lên mới phát hiện bên trong không có nước.

Mấy viên thuốc này hơi đắng, nếu uống không thì đúng là kinh khủng.

Ngay người trên giường chừng hai phút, anh ta đành thở dài mặc áo vào rồi cầm ly ra phòng khách.

Ngay từ đầu Nam Sơn đã nhầm mục tiêu nên cô không nghĩ rằng có thể thấy được manh mối hữu dụng nào trên người Hàn Văn Gia.

Lúc cô muốn rời khỏi đồng hồ đeo tay của gã thì vừa hay nhìn thấy một cái ô xếp cạnh bình đựng nước.

Cô có ấn tượng rất sâu với chiếc cán màu vàng nâu của cái ô này, đây rõ ràng là ô của Cố Thăng mà.

Lẽ nào hôm đấy Hàn Văn Gia cũng đến chỗ đó sao?

Hoặc nên nói là gã đã đến chỗ đó sau cô và Cố Thăng, tiện thể dọn dẹp phòng của Lý Tử Di luôn.

Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát.

Cô thật không hiểu, Hàn Văn Gia đã có bạn gái, hơn nữa tình cảm của hai người cũng rất tốt. Giữa gã và Lý Tử Di có quan hệ gì đến mức đủ để cô ta chấp nhận gánh tội thay cơ chứ.

Nam Sơn nghiêm mặt lại, thừa dịp thời gian còn ít bèn dò xét quanh phòng khách, cố gắng tìm ra vài manh mối khác.

Lúc gần tới phòng bếp cô nhìn thấy một cánh cửa nhỏ màu xanh lá với ổ khóa lớn.

Lần trước khi biến thành quỉ sỏ tay màu đen cô đã từng thấy cánh cửa này.

Đáp án gần như đã rành rành trước mắt, người mà Lý Tử Di muốn bao che chính là Hàn Văn Gia.

Sau khi gã uống thuốc xong thì ngủ say.

Nam Sơn chờ hồi lâu vẫn không thấy gã trở mình thì đã biết hôm nay hết trò để chơi rồi, cô cũng quay về phòng ngủ.

Cửa sổ hé mở, gió sớm mát lạnh tràn vào làm dịu đi phần nào cảm giác nôn nóng trong lòng cô.

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà lúc lâu sau, cuối cùng cũng thiếp đi.

...

Đến tận lúc trời nhá nhem Nam Sơn mới tỉnh lại.

Trong lòng cô đầy tâm sự nên khó mà ngủ tiếp được.

Bởi vì chuyện lần trước nên Nam Sơn không dám chắc chắn chủ mưu giấu mặt liệu có phải Hàn Văn Gia hay không.

Chỉ có thể nói rằng gã đáng nghi nhất.

Trước tiên phải nghĩ cách để giải thích với Cố Thăng chuyện cô biết được cây dù của anh ta ở trong tay Hàn Văn Gia.

Cô add wechat của Hàn Văn Gia nhằm mục đích tìm ra dấu vết trên trang cá nhân của gã.

Thế nhưng lại phát hiện status của gã trừ bóng đá ra thì chỉ có trò chơi mà thôi, đúng là con người đơn điệu nhàm chán.

Giờ vẫn còn sớm, chưa đến giờ đi làm nên cô buồn chán dò status của Lý Thanh Thanh.

Lúc dò đến một tấm ảnh thì cô dừng khựng lại, dụi mắt mấy cái rồi mới phóng to hình lên.

Tấm ảnh kia đúng là phòng khách chỗ nhà trọ của Hàn Văn Gia, chiếc ô cán dài đang đặt trên nóc TV.

Lý Thanh Thanh còn bình luận bên dưới: "Lần đầu tiên mới thấy kiểu để ô kỳ lạ thế này, nên tiện tay để lại đúng chỗ rồi."

Nam Sơn xem thời gian đăng, khoảng lúc Lý Thanh Thanh và Hàn Văn Gia đi khám bệnh, lúc đưa gã về nhà thì mới chụp bức hình này.

Nam Sơn mỉm cười lưu ảnh vào máy.

Lúc này trời đã sáng hẳn, gió sớm lành lạnh thổi qua làm cô nổi hết cả da gà da vịt.

Cô xuống giường bước tới trước bệ cửa sổ, vươn tay muốn đóng cửa lại.

Đột nhiên cô nhận ra một vấn đề, trước khi đi ngủ rõ ràng cô đã đóng cửa sổ rồi mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Hồi trước có tên trộm lẻn vào phòng Nam Sơn đã bị cô bắt quả tang.

Cô từng học Sanda mấy năm nên rất nhanh đã chế ngự được hắn.

Về sau, cô hình thành thói quen đóng cửa sổ lúc đi ngủ.

Nhưng lúc này, Nam Sơn đang lạnh cả sống lưng, tuy nhiên chỉ sau một giây cô lập tức bình tĩnh lại.

Khi cô từ chỗ Hàn Văn Gia về phòng, cửa sổ đã mở rồi.

Từ lúc ấy đến nay cũng phải qua ba, bốn tiếng, không có khả năng vị khách không mời mà đến kia còn trốn trong phòng được.

Nếu thực sự muốn ra tay hại cô thì đối phương chỉ cần tranh thủ lúc cô ngủ say thôi.

Cô tiến lên, kéo tấm rèm che nửa cửa sổ nghe ‘roẹt’ một cái.

Phía trên cửa kính có một lỗ thủng hình bầu dục, tên này có thể sử dụng lỗ thủng để mở cửa vào phòng.

Cô hít sâu.

Để đề phòng, cô rút một thanh đao samurai từ dưới giường lên.

Thanh đao này được người chủ cũ của căn phòng để lại, vốn dĩ nó được treo ở phòng khách.

Nam Sơn cảm thấy như vậy trông không ổn lắm nên cô tháo nó xuống, đặt dưới gầm giường để trấn tà.

Từ từ rút thanh đao ra, một vệt sáng trắng chiếu lên khuôn mặt cô, vô cùng sắc bén.

Nếu phải đối mặt với vị khách không mời kia thật thì chỉ có thể nói là tên đó xui thôi, Nam Sơn nghĩ.

Người bình thường thấy thanh đao này hẳn sẽ lập tức giơ tay chịu trói.

Nam Sơn cầm đao đi kiểm tra xung quanh phòng một lượt, còn cẩn thận hơn cả làm tổng vệ sinh.

Không có gì bất thường xảy ra hết.

Nhưng chẳng có chuyện vô duyên vô cớ đối phương đến thăm nhà làm gì, cô lại tỉ mỉ kiểm tra thêm lần nữa.

Kết quả là không thấy túi rác trong phòng khách, một chồng bát chất đống trong bếp cũng được rửa sạch sẽ.

Nam Sơn ngẩn ra, người này là ai, đến nhà mình với mục đích gì?

Chỉ để quét dọn vệ sinh thôi à? Cô không cho là có một chàng Tầm xuất hiện đâu.

Nếu đây thực sự là mục đích của đối phương, Nam Sơn thật muốn nói với người đó: Cửa chính nhà tôi vẫn mở thường xuyên, quét dọn vệ sinh xin cứ tự nhiên.

Kể ra thì gan người đó cũng lớn thật, nhờ mình tỉnh giấc giữa chừng thì sao nhỉ?

Người kỹ còn thấy một thứ mùi lạ đã tan trong không khí.

Nam Sơn đoán là mùi thuốc mê.

Giờ cô thật sự chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao, lúc đầu vốn nghi ngờ là Hàn Văn Gia, kết quả là gã bị trỉ.

Ngủ một giấc xong, thấy nhà gã có ô của Cố Thăng và liên hệ với quyền bút ký lộn xộn màu đen, Nam Sơn mới nghĩ tìm đúng người rồi, vừa đau trướng lại còn đau cục hoa hoàn toàn có thể xảy ra cùng một lúc đấy.

Ngủ một giấc lại thấy chàng Tầm che ô kia đã đến nhà mình dọn dẹp.

Đây chẳng phải đã rửa sạch hiềm nghi cho Hàn Văn Gia rồi đó sao?

Lúc này, cô thực muốn nói một câu: Hàn Văn Gia, cái tên tiểu yêu tinh gây mệt mỏi này.

Khó quá, cô không muốn chơi nữa đâu.

Nam Sơn suy nghĩ một lát rồi quyết định không báo cảnh sát. Trong nhà chẳng mất gì, người kia lại rất cẩn thận, hẳn là sẽ không để lại chứng cứ gì ở đây.

Cảnh sát tới thì cùng lắm cũng chỉ ghi chép, dặn dò mình chú ý an toàn thôi.

Nghĩ một lát, cô gọi cho Cố Thăng. Anh nghe máy gần như lập tức.

- Nhà tôi có trộm, tôi nghi là liên quan tới chuyện của thư ký Lý. Trong nhà còn được quét dọn một lượt nữa này.

- Đợi chút.

Hình như Cố Thăng đang họp, qua mấy giây anh mới nói:

- Cô sao rồi? Có bị gì không?

Anh đứng trên hành lang nhìn những nhân viên đi qua đi lại gần đó, thật sự không muốn Nam Sơn lại bị tập kích như lần trước.

- Tôi không sao, đang muốn xin anh cho nghỉ phép một hôm này.

Cô nói.

Anh thờ phào, ngón tay đang siết chặt điện thoại cũng nói lỏng ra.

- Được, hôm nay cô cứ nghỉ ngơi đi.

Cố Thăng đề nghị.

- Máy ngày này có cần phải một vệ sĩ qua chỗ cô không?

Nam Sơn nghĩ một lát rồi từ chối:

- Thôi, tôi sẽ cẩn thận hơn.

Nhớ tới chuyện của Hàn Văn Gia, cô lại tiếp tục:

- Tôi đọc wechat của Lý Thanh Thanh rồi.

- Ủ?

- Là bạn gái của Hàn Văn Gia đấy.

Cô nhận ra Cố Thăng không hề biết cô Lý Thanh Thanh này là ai, lập tức bổ sung thêm:

- Để tôi gửi ảnh cho anh nhé, anh xem là biết ngay.

Sau đó, cô cúp máy.

Chưa tới hai phút sau, cô nhận được tin nhắn của anh:

“Để tôi lo chuyện tìm người cho, cô cứ nghỉ đi, không cần nghĩ nhiều đâu.”

Nam Sơn gõ chữ trên di động: “Anh đi một mình có ổn không?”. Nghĩ thế nào, cô lại xóa đi hai chữ: “Anh đi một mình à?”

Thấy không có vấn đề gì mới gửi đi.

Một lúc lâu sau, Cố Thắng nhắn lại: “Có ba vệ sĩ nữa.”

Nam Sơn:...

Cố Thắng vẫn cố gắng thuyết phục: “Cô không cần vệ sĩ thật à? Tôi thuê cả thầy mười sáu vệ sĩ cơ, cho cô ba người đây.”

Nam Sơn: “... Không cần.”

Xong xuôi, cô lại gọi cho Tiểu Mi.

- Tiểu Mi, dạo này rảnh không? Chị muốn nhờ em giúp một tí.

- Rảnh ạ, lần trước em với Tiểu Tửu hợp tác kiếm được một món hời, giờ đang ở nhà nghỉ ngơi này.

Tiểu Mi hào hứng đáp:

- Chuyện của chị chắc chắn em phải giúp rồi.

Nam Sơn kể về chuyện có trộm vào nhà hôm qua một lượt cho cô ấy.

- Trong nhà không mất gì cả, thế nhưng vì vậy chị mới càng bất an, đang muốn nhờ em điều tra giúp xem trong nhà có thêm thứ gì không.

Nam Sơn từng làm việc ở văn phòng Lật Thủ Tàn Hoa, biết nơi đó có thiết bị trinh sát và phân trình sát.

Tiểu Mi nhìn đồng hồ hộp đã chồng chồng lên do mấy hôm nay mình không chịu ra ngoài.

Yên lặng suy nghĩ một lát, một người giúp dọn dẹp như vậy, xin hãy gửi đến cho cô với.

Chỉ nửa tiếng sau có tiếng gõ cửa vang lên.

Nam Sơn chạy tới cạnh cửa, cẩn thận hỏi:

- Tiểu Mi đấy à?

- Em đây, Nam Sơn mở cửa mau nào.

Nghe đúng giọng Tiểu Mi, cô lập tức mở toang cửa ra.

Ngoài Tiểu Mi còn có Đại Bạch đang đeo một chiếc túi rất to đứng bên cạnh.

Nam Sơn sững sờ, nghiêng người tránh đường, mời họ vào nhà.

- Đại Bạch chuyên về khoản này hơn em nhiều nên em gọi anh ấy tới.

- Vất vả rồi.

Nam Sơn cười với anh ta:

- Đã lâu không gặp.

Đại Bạch vẫn lời ít ý nhiều như xưa:

- Không lâu, mười sáu ngày.

Nam Sơn chớp mắt, Đại Bạch luôn khiến cô không biết phải tiếp lời như thế nào.

Hay lắm, đúng là rất ‘Đại Bạch’.

Nói xong, anh đặt ba lô lên bàn, cẩn thận lấy từng thiết bị ra, dò xét khắp các ngõ ngách trong phòng.

Nam Sơn vào bếp pha hai chén trà, lúc bùng trà ra, trong phòng khách chỉ còn mỗi Tiểu Mi.

- Đại Bạch ra ban công rồi. Yên tâm đi, khả năng nghiệp vụ của anh ấy là số một. Nếu có gì bất thường chắc chắn anh ấy sẽ phát hiện ra ngay.

Tiểu Mi nói.

- Ừm.

Nam Sơn gật gật đầu.

Đại Bạch cầm công cụ đi khắp căn phòng nhỏ, trán toát mồ hôi.

Khi đi tới cạnh bàn, anh nhắc chén trà lên, một hơi uống sạch rồi nói:

- Không phát hiện ra bất cứ thứ gì lạ.

Nghe thấy Đại Bạch khẳng định trong phòng không có vấn đề gì Nam Sơn mới yên tâm.

Cô nghi ngờ kẻ đột nhập lắp camera hoặc máy nghe trộm mini trong nhà mình. Nhưng không có là tốt nhất.

Đại Bạch nhú mày:

- Tôi nghe Tiểu Mi kể rồi, kẻ đột nhập này rất lạ, theo trực giác của tôi, có lẽ người này đang theo dõi cô đấy.

Lại nghĩ Nam Sơn có thể sợ hãi, anh vội chữa cháy:

- Cô yên tâm đi, trực giác của tôi toàn sai.

Tiểu Mi...

- Cô nên thay cửa sổ đi.

Đại Bạch lại tiếp tục.

- Tôi sẽ gọi người đến đổi, còn lắp thêm hàng rào sắt nữa.

Đại Bạch đang định dặn thêm vài câu thì chuông điện thoại vang lên.

Anh ra ban công, đi qua đi lại nói chuyện chừng năm phút.

- Nhà tôi có chút việc, về trước đây.

Vừa nói anh vừa mau chóng thu dọn ba lô.

Nam Sơn đứng lên tiễn anh.

- Hôm nay làm phiền anh quá.

Đại Bạch:

- Ừ, đúng là hơi phiền.

Nam Sơn...

- Nhưng mà an toàn là trên hết.

Đại Bạch vuốt vuốt mái tóc ngắn cũn của mình, nghĩ ngợi rồi nói:

- Nếu có việc tôi giúp được thì cứ gọi, tôi không sợ phiền đâu.

- ... Được.

Nam Sơn nhìn bóng lưng xa dần của Đại Bạch, lại nhớ tới tính cách đàn ông thẳng tưng của anh, chả biết bao giờ anh ta mới có bạn gái nổi đây.

Kết quả vừa đến chỗ rẽ, cô liền thấy Đại Bạch khẽ nâng chân phải lên, nhún một cái, một phong cách rất thiếu nữ.

Nam Sơn không nhìn nữa, cũng tiện thể rút lại câu đánh giá ‘đàn ông thẳng tưng’ khi này.

Về tới phòng khách, Tiểu Mi đang ngồi trên ghế salon, ăn đào mà Nam Sơn đã rửa sạch.

Thấy cô về, Tiểu Mi bảo luôn:

- Hôm nay em định ở cùng chị.

Nam Sơn quá hiểu ý Tiểu Mi, hẳn là cô bé sợ mình ở nhà một mình sẽ hoảng, cô thấy trong lòng ấm vô cùng.

- Chị không sao đâu.

Nam Sơn không phải kiểu người một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng, về sau cẩn thận hơn là được.

- Em kệ đấy, em chuẩn bị cả quần áo rồi đây này.

Tiểu Mi vỗ vỗ chiếc túi bên cạnh rồi nhăn mũi:

- Mỹ phẩm dưỡng da nặng quá nên không mang theo, phải dùng của chị rồi.

- Được.

Nam Sơn cười, không từ chối nữa.

Cô vuốt mái tóc ngắn của Tiểu Mi:

- Cảm ơn em.

Tiểu Mi phun hột đào ra, nhỏ giọng bảo:

- Ba ngày nay em chưa gọi đầu đâu.

Nam Sơn khựng lại:

- À.

Sau đó, cô lén lút rút tay về.

Khoảng tám giờ tối, Nam Sơn và Tiểu Mi lại kiểm tra cửa sổ thật cẩn thận thêm lần nữa.

Cửa sổ hồng đã được thay lúc chiều rồi.

Chắc chắn không còn vấn đề gì hai người mới đi rửa mặt chuẩn bị ngủ.

Chiếc điện thoại đặt trong ngăn kéo tủ vang lên ngay trước khi Nam Sơn sắp đi ngủ.

Cô nửa tỉnh nửa mê nghe máy, là giọng Cố Thăng, Nam Sơn tỉnh táo lại ngay.

- Hôm nay Hàn Văn Gia không đi làm, xin nghỉ để đi khám. Tôi đã cho người tới bệnh viện điều tra, Hàn Văn Gia đúng là có đi phẫu thuật.

Anh dùng một lát rồi tiếp tục:

- Tôi cũng cho người điều tra lai lịch Hàn Văn Gia rồi, sẽ có kết quả sớm thôi.

- Ủ.

Cố Thăng nghe thấy giọng cô mệt mỏi thì bảo:

- Cô ngủ đi, ngủ ngon.

- Ừm, ngủ ngon.

Cú điện thoại này đã khiến Nam Sơn tỉnh hẳn, cô ngồi dựa vào giường suy nghĩ.

Nghiêng đầu sang, thấy Tiểu Mi đang nhìn mình, dưới ánh đèn dịu dịu, mắt cô bé sáng lấp lánh, cái nhìn chăm chăm khiến cô giật cả mình.

- Nam Sơn Sơn, có phải sếp chị bị cấm sừng không thế?

Tiểu Mi tỏ vẻ chuyên nghiệp hời hợt.

Cô là cú đêm nên chưa ngủ ngay, vì thế tỉnh cờ nghe thấy cuộc trò chuyện của Nam Sơn và sếp.

- Chị nói cho em nghe đi! Em không ngủ được.

Dựa vào trực giác chẳng ra làm sao của mình, Tiểu Mi cảm thấy kẻ đột nhập xuất hiện là vì những chuyện mà Nam Sơn biết.

Nhờ đâu Nam Sơn có chuyện thật, mình cũng biết được nguyên do vì sao, còn biết đường mà báo thù.

Tiểu Mi nghĩ thế đấy.

Thấy đôi mắt trong sáng của Tiểu Mi có vẻ không chấp nhận việc bị từ chối, Nam Sơn chậm rãi lên tiếng:

- Công ty chị có một thư ký tên là Lý Tử Di.

Còn chưa kịp nói hết Tiểu Mi đã hô lên:

- Lý Tử Di, việc này có liên quan tới cô ta à?

Nam Sơn khựng lại, có lẽ Tiểu Mi biết chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Việc này có liên quan đến Lý Tử Di à?

Tiểu Mi hỏi.

Nam Sơn khẽ gật đầu, cô nằm xuống rồi lại trở mình đối mặt với Tiểu Mi:

- Tiểu Mi này, em kể chuyện về Lý Tử Di cho chị nghe đi, những chuyện đặc biệt ấy.

Tiểu Mi vốn muốn nghe Nam Sơn kể chuyện ở công ty cho mình nghe, chẳng ngờ lại biến thành mình kể chuyện trước giờ đi ngủ cho cô thế này.

Cô bé háng giọng, lên tiếng:

- Lý Tử Di là bạn cùng lớp cấp ba với em, em không quen thân với cô ta lắm. Nếu không phải cấp ba có xảy ra một chuyện, em cũng không có bất cứ ấn tượng gì với cô ta đâu.

Trong căn phòng yên ắng, chỉ còn lại giọng nói của Tiểu Mi vang vọng.

- Lúc sắp tốt nghiệp cấp ba có một cô gái tên là Lâu Kim Đình nhảy từ sân thượng xuống tự sát, chuyện này gây ồn ào rất lớn trong trường em, bây giờ vẫn còn có người bàn luận đấy.

Họ Lâu à? Nam Sơn nhú mày, chợt nhớ tới người đàn ông trong phòng giám sát kia, anh ta cũng họ Lâu.

Cô lập tức hỏi lại:

- Có phải cô ấy còn có một người anh trai không?

Tiểu Mi kinh ngạc:

- Sao chị biết? Hình như tên là Lâu cái gì Kỳ ấy, học đại học Q, thỉnh thoảng anh ta cũng tới thăm em gái.

- Em kể tiếp đi.

Nam Sơn nhận ra câu chuyện lạc đề, vội quay lại.

- Lâu Kim Đình là bạn thân nhất với Lý Tử Di, như hình với bóng ấy, ngay cả đi vệ sinh cũng đi cùng nhau. Sau khi Lâu Kim Đình chết, trên lớp có rất nhiều người nói cái chết của cô ấy có liên quan tới Lý Tử Di.

Tiểu Mi nhú mày:

- Khi đó đại học Q có cuộc thi gì đó, tên thì em quên rồi, nói chung là ba người đứng đầu sẽ được miễn thi đầu vào, được đại học Q tuyển thẳng lên. Kết quả là Lý Tử Di được giải đặc biệt, Lâu Kim Đình thì không được chọn.

Tiểu Mi có ấn tượng sâu sắc về Lâu Kim Đình hơn là về Lý Tử Di.

Cô gái kia viết văn rất hay, thành tích không thứ nhất cũng là thứ hai, lần nào giáo viên dạy văn cũng dùng bài của cô ấy làm mẫu.

Nhưng cô ấy lại học lệch khủng khiếp, trừ môn văn ra thì những môn khác đều đội sổ.

Tiểu Mi đoán rằng sau khi đặt cược mọi thứ vào cuộc thi này nhưng lại không được chọn, Lâu Kim Đình vì quá áp lực mới tự sát.

Cũng đâu đến mức phải thế chứ.

Đến lúc học đại học rồi mới biết được năng lực quan trọng hơn bằng cấp nhiều.

Suy nghĩ của Tiểu Mi dần miên man, mãi cho tới khi bị Nam Sơn dùng ngón tay chọc chọc vai, cô mới hồi thần.

Nam Sơn vội hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Có người thấy họ cãi nhau trên sân thượng, rất gay gắt. Đại ý là Lâu Kim Đình chỉ trích Lý Tử Di đạo văn của mình, bài văn dự thi của Lý Tử Di chính là một trong những ý tưởng mà Lâu Kim Đình đã kể với cô ta.

- Lý Tử Di nói sao?

Tiểu Mi hồi tưởng lại:

- Lý Tử Di không cho rằng mình làm sai, cô ta không viết bài văn đó đi nữa thì Lâu Kim Đình cũng không vào đại học Q được.

Cô bé thờ dãi:

- Thật ra dựa vào thành tích của cô ta thôi đã đủ rồi, nghe người bạn có mặt ở sân thượng hôm đó nói Lý Tử Di thích anh trai Lâu Kim Đình nên mới bị ma xui quỷ khiến mà làm như vậy.

- Lâu Kim Đình tự sát vì thế à?

Tiểu Mi gật đầu:

- Lý Tử Di muốn để Lâu Kim Đình bình tĩnh nên đã đi xuống trước cùng mấy người bạn khác, chẳng ngờ Lâu Kim Đình nghĩ quẩn nên lập tức nhảy lầu.

Nghe Tiểu Mi kể, Nam Sơn có cảm giác sương mù dần tan, bầu trời quang đãng sáng sủa hơn nhiều.

- Chuyện về sau thì em không rõ.

- Tiểu Mi, em đừng là giúp chị chuyện lớn rồi. Em ngủ trước đi, chị đi gọi điện đã nhé.

Nam Sơn bật dậy, lấy di động, đi ra phòng khách.

Cô ngồi cuộn tròn trên salon, tìm được số của Hàn Văn Gia trong danh bạ, nhấn gọi, điện thoại được kết nối rất nhanh.

- Alo, ai thế?

Hàn Văn Gia vừa giải phẫu xong nên chưa khỏe hẳn, thều thào lên tiếng.

- Là tôi, Nam Sơn đây.

- Nam Sơn à, cảm ơn cô gọi hỏi thăm nhé, giải phẫu thành công lắm, có lẽ tôi phải nằm viện một tuần mới về công ty được. Để tôi kể cô nghe, giải phẫu lần này thật ra là...

Nam Sơn im lặng cầm điện thoại, hình như cô cũng không tiện nói gì nhiều.

Hàn Vân Gia vẫn liến thoắng, hoàn toàn không cho cô cơ hội để xen vào.

- Không sao cả, tôi ăn tôi rồi, bác sĩ dặn tôi phải ngủ sớm dậy sớm.

- Được... À, khoan đã.

Suýt nữa cô cũng bị cuốn theo câu chuyện của Hàn Vân Gia, cô có cảm giác như mình thực sự gọi đến chỉ để hỏi han tình hình sức khỏe của gã vậy.

- Tôi muốn hỏi anh cái này, giờ anh đang thuê nhà cùng người khác à?

- Đúng rồi.

Hàn Vân Gia cảm thấy ngạc nhiên khi Nam Sơn hỏi thế nhưng vẫn thành thật trả lời:

- Người kia cô cũng biết đấy, là Diệp Kỳ đồng nghiệp của tôi ý. Cậu ấy đẹp trai với giỏi lắm, thế mà chẳng hiểu sao còn chưa có bạn gái nữa. Thanh Thanh muốn giới thiệu cho cậu ấy mấy lần nhưng toàn bị từ chối thôi.

Thấy Hàn Vân Gia lại lạc đề, Nam Sơn nhanh chóng nói một mạch:

- Không còn sớm nữa rồi, anh mau nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.

Cô quyết đoán nhấn kết thúc cuộc gọi.

Nam Sơn ngồi trên ghế, trên đầu là đèn sợi đốt hơi lóa mắt, cô hí hóp mắt, dùng tay che bớt ánh sáng.

Chuyện này cuối cùng cũng có manh mối rồi.

Lâu Diệp Kỳ cầm chiếc ô và quyển sổ đen, người đột nhập nhà cô hôm qua hẳn cũng là anh ta.

Chợt nhớ tới đôi mắt sáng và đẹp của Lâu Diệp Kỳ, chẳng ngờ một người đàn ông dịu dàng như vậy lại làm ra chuyện thế này.

Cô mờ to mắt, chợt nhớ tới chuyện mình nghe được khi biến thành tai nghe của Lý Tử Di.

Đêm đó, vì vừa hay hết hai tiếng nên cô không nhìn rõ Lý Tử Di đã gặp ai.

Chỉ nhớ có một thứ nho nhỏ màu đen bay vào, bây giờ cẩn thận nghĩ lại, hình như là một quyển sách thì phải.

Chẳng lẽ quyển sách kia không phải do Lý Tử Di viết, mà người viết nó thực ra lại là Lâu Diệp Kỳ?

Vừa nghĩ thế thì mọi chuyện cũng trở nên hợp lý hơn, Lâu Diệp Kỳ lấy quyển sách kia vì trên đó có chữ của anh ta, nếu cảnh sát tìm được sẽ nghi ngờ.

Còn Lý Tử Di có lẽ vì yêu nên đã chấp nhận gánh chịu mọi tội lỗi.

Nhưng mục đích của Lâu Diệp Kỳ là gì?

Cô nghĩ đến một khả năng, há miệng không tin nổi.

Tin tức này cô phải báo với Cố Thăng ngay.

Vừa tìm được số Cố Thăng thì chính anh lại gọi tới trước.

- Đoán xem tôi ở đâu nào?

- Không biết.

Hơn nửa đêm còn gọi là để hỏi vợ vẫn thế à?

Cái trò đoán xem tôi là ai, đang làm gì này Nam Sơn đã không chơi từ tám trăm năm trước rồi.

Cố Thăng thấy cô không phối hợp thì đành nói.

- Bây giờ tôi đang ở phòng trọ của Hàn Vân Gia.

Anh cười.

- Đúng như cô bảo, tôi tìm thấy chiếc ô rồi này.

Ý nghĩ đầu tiên của Nam Sơn chính là chắc chắn Cố Thăng vừa lên mở khóa nhà người ta rồi.

Cố Thăng đoán ngay ra suy nghĩ của cô:

- Lúc tôi đến thăm Hàn Văn Gia lại trùng hợp gặp lúc bạn gái anh ta định về nhà lấy quần áo cho anh ta tắm giặt, thế nên tôi tốt bụng đưa cô ấy đến đây thôi.

Ra vậy.

- Cố Thăng này.

Cô háng giọng một cái:

- Anh nghe tôi nói, hung thủ không phải Hàn Văn Gia đâu.

- Ồ, thế là ai?

Cố Thăng đang cạnh máy lọc nước, nhìn chăm chăm chiếc ô vốn là của mình.

- Ừm..

Đúng lúc này, khúc quân hành Bohemian vang lên, truyền qua di động tiến vào tai Nam Sơn.

Cố Thăng trầm giọng:

- Tôi biết rồi.

Sau đó, anh cúp máy.

Xem ra Cố Thăng đã đối mặt với Lâu Diệp Kỳ.

Dựa vào trí thông minh của Lâu Diệp Kỳ, chắc chắn anh ta sẽ biết mục đích Cố Thăng tới nhà mình là gì.

Nam Sơn nghi ngờ không biết liệu Cố Thăng và Lý Thanh Thanh có ngăn được anh ta không.

Cô tìm danh thiếp của Lộc Nhân Phi trong túi xách của mình rồi gọi theo dãy số in trên đó.

Lâu Diệp Kỳ nhìn số gọi đến, dập máy.

Anh ta vào bếp lấy ra hai chiếc chén, ngón tay thon dài thả một ít búp trà vào đó, pha xong mới đưa cho Cố Thăng và Lý Thanh Thanh.

Cố Thăng ung dung nhận chén, cảm ơn rồi mới nói:

- Cậu là bạn cùng phòng với Hàn Văn Gia à?

Lâu Diệp Kỳ cười đáp:

- Không phải giả vờ nữa đâu, tôi biết mục đích anh tới đây là gì.

- Mục đích gì thế?

Lý Thanh Thanh không hiểu gì cả, cô nhìn Cố Thăng rồi lại xem Lâu Diệp Kỳ, vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt.

Cố Thăng nghe thế lại bảo:

- Cô vào phòng Hàn Văn Gia một lát, chúng tôi có việc cần nói.

Thấy không khí giữa hai người đàn ông rất căng thẳng, Lý Thanh Thanh cảm thấy tốt nhất là không nên can thiệp.

- Hai người cứ từ từ nói chuyện nhé.

Nói xong, cô tránh vào phòng Hàn Văn Gia.

- Ngồi đi.

Lâu Diệp Kỳ thoải mái mời.

Cố Thăng thân nhiên ngồi xuống, chân phải vắt lên chân trái, dáng vẻ rất nhàn nhã.

Anh quay đầu nhìn ba vệ sĩ to lớn như ba ngọn núi đằng sau mình.

Quả thực không hề sợ hãi Lâu Diệp Kỳ nhé.

Muốn đánh một trận báo thù cho Nam Sơn quá.

Cố Thăng lên tiếng:

- Cậu đã thành công thu hút sự chú ý của tôi!

Lâu Diệp Kỳ đang ung dung uống trà cũng khựng lại, đặt chén xuống bàn, một tiếng 'cạch' nhỏ vang lên.

Anh ta như ong mầy, hỏi lại:

- Anh đang nói gì thế?

- Giết chết con mèo tôi yêu quý nhất ở công ty, cố ý để thang máy xảy ra sự cố, còn có việc ở bãi đỗ xe nữa, việc nào cũng liên quan đến tôi hết. Cậu nói xem cậu muốn làm gì nào?

Cố Thăng hỏi một loạt rồi tiếp tục:

- Vì Nam Sơn là trợ lý riêng của tôi nên khiến cô ấy bị thương, cậu đừng tưởng tôi không biết cậu đang nghĩ gì.

Cố Thăng nhìn Lâu Diệp Kỳ bằng ánh mắt "Cậu không cần giả vờ đâu, tôi biết cả rồi".

Đến lúc này, biểu tình luôn hờ hững của Lâu Diệp Kỳ đã bắt đầu có dấu hiệu tan vỡ.

- Anh nghĩ nhiều rồi.

Anh ta kiên quyết phản bác.

- Cậu không cần giấu giếm, tôi du học ở Anh mấy năm rồi, sẽ không coi thường cậu đâu, thế nhưng tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của cậu. Tôi phải nói rõ cho cậu biết, Cố Thăng tôi không thích cậu, không hề thích chút nào hết.

Cố Thăng nhấn mạnh.

- Đủ rồi đấy.

Lâu Diệp Kỳ không nhin nổi nữa, giọng nói cũng lớn hơn mấy lần.

Còn không chịu để anh ta nói thẳng về động cơ gây án rồi thoải mái vào tù à?

Lâu Diệp Kỳ cầm chén trà lên, ừng ực tu sạch.

Sau đó lại nghe thấy Cố Thăng lầm bầm:

- Còn bảo không thích tôi, chén trà đó tôi vừa mới uống đấy.

Lâu Diệp Kỳ ngẩng đầu lên, thấy ba người đàn ông to con đứng sau Cố Thăng đều nhìn mình với ánh mắt "Chúng tôi hiểu cả rồi".

Lâu Diệp Kỳ:...

Thôi, mình vẫn nên chờ đến lúc lấy lời khai rồi thẳng thắn về quá trình gây án thì hơn.

Anh ta vốn nghĩ rằng Cố Thăng có thể tìm đến nhà mình như vậy chắc chắn phải là người rất thông minh.

Bản thân anh ta cũng thích đấu với cao thủ, nhưng quả nhiên là do anh ta vẫn còn ngây thơ quá.

Thấy Cố Thăng còn muốn nói tiếp, Lâu Diệp Kỳ vội vàng lên tiếng:

- Không phải nói nữa, tôi sẽ tự gọi điện thoại đầu thú.

Khoảng mười phút sau, chuông cửa vang lên.

Nhanh thật, hiệu suất làm việc của cảnh sát giờ cao thế cơ à?

Hai người cùng nhìn về phía cửa.

- Anh cứ ngồi đi, tôi đi mở cửa.

Lâu Diệp Kỳ nói với Cố Thăng rồi đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng liếc mắt ra hiệu với một trong số mấy gã cao to sau lưng, ý bảo anh ta đuổi theo.

Nếu như Lâu Diệp Kỳ thừa cơ hội này tông cửa chạy ra ngoài thì không ổn.

Cửa mở ra, người đến quả nhiên chính là Nam Sơn và Lộc Nhân Phi, hai người gặp được nhau ở cổng tiểu khu nên cùng vào đây luôn.

Về chuyện này thì Cố Thăng không hề thấy bất ngờ, anh đoán chắc là do Nam Sơn đã báo cảnh sát từ trước.

- Cảnh sát tới đúng lúc thật, tôi đang định đi tự thú đây.

Đêm nay Lộc Nhân Phi mặc đồng phục cảnh sát, Lâu Diệp Kỳ có muốn lờ đi cũng khó.

Lộc Nhân Phi sững người, lần đầu tiên anh gặp phải một phạm nhân chủ động như thế, giống như có người đang dí súng sau lưng anh ta không bằng.

Anh bước qua Lâu Diệp Kỳ, nhìn thấy Cố Thăng đang ngồi ngay ngắn ở đó.

Anh gạt gạt đầu, lấy còng số tám ra còng tay Lâu Diệp Kỳ lại.

Cố Thăng đứng lên:

- Là người trong cuộc, có phải tôi cũng cần đến đồn cảnh sát một chuyến không.

- Vâng, làm phiền anh Cố phối hợp.

- Không có gì, Nam Sơn đi cùng tôi nhé, tôi lái xe tới đây.- Lúc Cố Thăng đi ngang qua Lâu Diệp Kỳ thì mỉm cười với anh ta một cái, tự cho là an ủi: - Anh rất tỉnh mắt, có thể sẽ không tìm được người vĩ đại như tôi, nhưng cố gắng tìm cũng có lúc sẽ thấy thôi.

Cố Thăng nói cực nhỏ, chỉ có mỗi mình Lâu Diệp Kỳ nghe được.

Lông mày Lâu Diệp Kỳ giật giật, gần như nghiêng rặng nghiêng lợi nói.

- Chúng ta đi mau thôi.

Lâu Diệp Kỳ nói với vị cảnh sát đứng ở bên cạnh mình, không muốn nhìn Cố Thăng thêm lần nào nữa.

Lộc Nhân Phi nhìn tên phạm nhân bước chân loạng choạng, vội vàng muốn vào tù trước mặt, đột nhiên cảm thấy không hiểu nổi thế giới này nữa.

Cũng hơi khâm phục Cố Thăng, người làm ăn đúng là không phải dạng vừa, dựa vào cái miệng cũng có thể cảm hóa phạm nhân.

...

Nửa đêm, cục cảnh sát khá vắng vẻ.

Lộc Nhân Phi đưa Lâu Diệp Kỳ vào phòng thẩm vấn hỏi vài vấn đề.

Cũng chẳng biết Cố Thăng nói gì với Lộc Nhân Phi, nên anh cùng Nam Sơn có thể ngồi ở bên ngoài phòng thẩm vấn để nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Ánh đèn chiếu lên mặt Lâu Diệp Kỳ, khiến đường nét trên gương mặt anh ta có phần dịu dàng, cũng mang theo khí chất thanh nhã.

Lộc Nhân Phi nhìn chàng trai trẻ tuổi trước mắt, không hiểu vì sao anh ta phải làm những việc như thế.

- Họ tên.

Lộc Nhân Phi hỏi theo trình tự.

- Lâu Diệp Kỳ.

Sau đó anh ta không hề che giấu, nói ra hết thủ đoạn, động cơ gây án một cách kỹ càng.

Lộc Nhân Phi vẫn luôn quan sát vẻ mặt của nghi phạm, không hề dao động, thẳng thắn nói ra như thể đang kể chuyện của người khác, hoặc đang bàn luận về mấy chủ đề như kiểu thời tiết hôm nay tốt quá ấy.

Từ trong miệng anh ta kể lại, thì những chuyện xảy ra mấy ngày nay cũng chẳng có gì phức tạp.

Em gái ruột của Lâu Diệp Kỳ bị Lý Tử Di hại chết vì bị cô ta đạo văn.

Sau đó, tuy hai người vẫn học cùng một trường nhưng vẫn luôn cố ý tránh né không đụng mặt nhau.

Mà anh vẫn không hề từ bỏ suy nghĩ trả thù cho em gái, thủ phạm đạo văn bị tác phẩm đạo văn hại chết nhất định sẽ là một chuyện rất thú vị.

Làm bạn của em gái, Lý Tử Di từng đến nhà anh chơi mấy lần, khi đó cô ta khiến anh có ấn tượng không tệ.

Em gái đã từng nói với Lâu Diệp Kỳ, những khi rảnh rỗi Lý Tử Di vẫn viết tiểu thuyết, hy vọng sẽ có một ngày cả thế giới đều có thể xem tác phẩm của cô ta, bao gồm cả người mà cô ta yêu nhất.

Đến lúc đó, cô ta sẽ viết một quyển sách tặng cho người mình yêu để bày tỏ.

Nhưng quan trọng là cô ta phải nổi tiếng trước đã.

Một năm trước khi vào đại học, Lý Tử Di vẫn cố chấp viết tiểu thuyết online, nhưng chỉ có lác đác vài người xem.

Lâu Diệp Kỳ bỏ ra nửa năm nghiên cứu cách sáng tác văn học mạng, lại bỏ ra thêm nửa năm nữa để luyện tập.

Cuối cùng cũng xong xuôi, sinh ra trong gia đình dòng dõi thư hương, nên bản thân anh ta cũng đã có vốn liếng sẵn rồi.

Mới đầu, Lâu Diệp Kỳ gửi những tác phẩm do chính mình viết cho Lý Tử Di, nói cho cô ta biết là có thể đăng những truyện này lên.

Đúng như anh muốn, cô ta không dằn nổi lòng hám danh mà đăng những truyện đó lên.

Quả nhiên là kẻ thích ăn cắp, không hỏi nguồn gốc, cho rằng tác phẩm người ta viết đều là của mình hết, cứ thế trơ tráo đăng lên mạng.

Mỗi năm anh đều gửi hai quyển tiểu thuyết cho Lý Tử Di.

Sau đó Lâu Diệp Kỳ từ bỏ công việc lương cao, đến công ty Lý Tử Di làm, quan sát từng cử chỉ hành động của cô ta.

Năm nay, anh đưa cô ta một món quà lớn, phần đầu của một bộ tiểu thuyết rất phù hợp với cuộc sống của cô ta, nữ chính cũng là cô ta.

Lần đầu tiên, Lý Tử Di do dự.

Dưới sự thúc giục truyện mới của độc giả, cô ta cũng chỉ có thể thỏa hiệp mà đăng lên.

Lâu Diệp Kỳ nhin không được mà cười nhạo:

- Nói cho cùng, vẫn là do lòng ham danh lợi mà ra.

Giống như có một bộ phim Nhật Bản nào đó từng nói, cuộc sống không có diễn tập, mỗi ngày đều là hiện trường trực tiếp cả.

Bởi vậy, Lâu Diệp Kỳ nhất định phải chú ý tới cuộc sống của Lý Tử Di mọi lúc mọi nơi rồi viết ra chương mới.

Anh ta để cho Lý Tử Di đến chỗ hẹn vào thời gian đã định, lấy quyển sổ tay, rồi lại để về chỗ cũ.

Có lẽ là lợi ích che mờ lý trí, Lý Tử Di luôn ngoan ngoãn nghe lời.

- Tất cả những việc này đều là tôi làm, ngược đãi mèo, bãi đậu xe, sự cố thang máy. Sau đó lại tấn công Nam Sơn, giả họa cho Lý Tử Di. Ngay đêm hôm qua, tôi còn lên vào nhà Nam Sơn. . .

Lâu Diệp Kỳ thẳng thắn kể từng chuyện của mình đã làm ra một cách rõ ràng.

- Nói như vậy, mục đích cuối cùng của anh là Lý Tử Di.

Lộc Nhân Phi hỏi.

Lâu Diệp Kỳ cười cười, nhẹ giọng trả lời:

- Vẫn luôn là cô ấy.

Anh ta dời mắt nhìn vết bầm trên vách tường trắng toát, khiến người ta không đoán ra được anh ta đang nghĩ gì.

- Anh đúng là đáng sợ.

Lộc Nhân Phi thờ dài nói, làm sao một người có thể dành bao nhiêu năm để đi hãm hại một người khác kia chứ.

Thậm chí còn biến những người bên cạnh thành quân cờ của mình.

- Anh có biết Lý Tử Di đã một mình gánh chịu tất cả tội lỗi không?

Lâu Diệp Kỳ gật đầu:

- Tôi cũng đoán được cả rồi, cô à ham hư vinh này năm đó không chịu xin lỗi Kim Đình, hại chết em gái tôi. Hôm nay bị chính tác phẩm của mình hại chết, cũng coi như số kiếp của cô ta.

Đôi mắt anh ta trong suốt, nhìn Lộc Nhân Phi chăm chú:

- Cảnh sát Lộc, nếu như là anh, anh sẽ làm thế nào? Nếu như bản thân muốn thừa nhận mình có lỗi thì có thể khai thật ra những thứ đó không phải cô ta viết ra, Lý Tử Di vốn coi trọng thanh danh của mình trong giới sáng tác liệu có làm thế hay không? Tôi cũng đã cho cô ta cơ hội chọn lựa rồi.

- Anh...

Ánh mắt Lộc Nhân Phi rất phức tạp, phải đánh giá Lâu Diệp Kỳ lại lần nữa, anh ta đã mưu tính hết mọi đường đi nước bước của Lý Tử Di rồi, đường nào cũng là đường chết.

Lâu Diệp Kỳ cúi đầu, nhìn chăm chăm chiếc còng trên tay mình.

- Đôi còng tay nho nhỏ này cũng nặng thật. - Anh ta nói.

Lộc Nhân Phi không để ý tới, một mặt tìm Lý Tử Di đến, mặt khác bảo đồng nghiệp lục soát nhà Lâu Diệp Kỳ, sẽ có kết quả nhanh thôi.

...

Khoảng nửa tiếng sau, Lâu Diệp Kỳ và Lý Tử Di đi ra từ phòng thẩm vấn, đương nhiên là đi hai hướng khác nhau.

Hai người gặp thoáng qua nhau, không nói một câu nào.

Lúc Lâu Diệp Kỳ bước ngang qua bên cạnh Nam Sơn, đặc biệt dừng lại vài giây, nhẹ giọng nói một câu:

- Xin lỗi.

Rồi lại liếc mắt nhìn Cố Thăng với vẻ sâu xa:

- Tôi không thích anh chút nào đâu Cố Thăng ạ.

Anh ta trả nguyên câu nói này lại cho Cố Thăng.

Sau đó, anh ta bước đi chậm rãi như dạo chơi trong vườn nhà, thông thả đến nơi cần phải đến.

Cố Thăng nghe xong thì đực mặt ra.

Hóa ra từ đầu chí cuối chẳng liên quan gì tới anh cả, anh chỉ là người qua đường vô tội tình cờ bị cuốn vào mà thôi.

Sau khi Nam Sơn nghe xong thì không hiểu chuyện gì, nhìn Cố Thăng một cách kỳ quái, rốt cuộc lúc cô không có ở đó hai người bọn họ đã có chuyện gì thế?

...

- Tôi đưa cô về nhà.

Tất cả mọi chuyện đã xong xuôi, tảng đá đè nặng trong lòng Cố Thăng cuối cùng cũng bỏ xuống được.

- Được. - Câu nói sau cùng của Lâu Diệp Kỳ cứ khiến cho Nam Sơn có ảo giác như kiểu Cố Thăng tỏ tình với anh ta, sau đó lại bị anh ta từ chối.

Cô nói:

- Thật ra người Lâu Diệp Kỳ thích chính là Lý Tử Di.

- Làm sao cô biết?

Cố Thăng hỏi, tốc độ xe cũng chậm lại.

Yêu nhau lắm cắn nhau đau à? Lâu Diệp Kỳ đồn Lý Tử Di đến mức này, làm sao có thể có cảm tình với cô ta được.

- Tôi đã từng xem chuyên mục của tác giả Lý Tử Di, cô ta viết tiểu thuyết bảy năm rồi. Đợi nhiều năm như vậy mới ra tay, anh không cảm thấy có hơi muộn à?

Kế hoạch của anh ta chỉ cần ba năm, không, có khi chỉ hai năm là thực hiện được rồi.

Để Lý Tử Di ném thử mùi vị nổi tiếng, kiếm được tiền, cũng đủ ý lại vào anh ta.

Bảy năm thực sự quá dài.

- Hơi muộn một chút. - Cố Thăng phụ họa, suy nghĩ một lát anh lại phản bác: - Đây cũng không thể chứng tỏ Lâu Diệp Kỳ thích Lý Tử Di được, dựa vào kiểu cẩn thận của anh ta, nói không chừng chính là muốn kế hoạch của mình không chút sơ hở đấy.

Nam Sơn nhìn Cố Thăng một cái, cô đã nói rõ như vậy rồi, phản ứng của Cố Thăng sao có vẻ hơi tự lừa mình dối người thế này.

- Trong quyển sổ màu đen kia, anh ta không hề che giấu chữ viết của mình, có lẽ là vì muốn Lý Tử Di phát hiện ra sơ hở, từ đó biết khó mà lui. Lâu Diệp Kỳ là một người mưu thuẫn, một mặt thích cô ta, còn mặt kia thì luôn nhắc nhở bản thân về cái chết của em gái, rằng đó là kẻ thù của mình. Nói cách khác, anh ta giao quyền lựa chọn cho Lý Tử Di, đáng tiếc cô ta...

Nam Sơn thờ dãi, nói tiếp:

- Ngày ấy chúng ta lén lút vào phòng của Lý Tử Di, người vào sau là Lâu Diệp Kỳ, anh ta chỉ làm một chuyện là giúp cô ta quét dọn phòng. Có lẽ anh ta đã muốn tự thú từ lâu rồi..

- Anh ta cũng giúp cô quét dọn mà. - Cố Thăng phản bác.

Nam Sơn ghen hòng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Anh ta có bệnh thích sạch sẽ.

Chỉ đơn giản là không nhìn nổi nhà bếp bừa bộn của mình nên thuận tay dọn dẹp giúp cô mà thôi.

Nam Sơn buông tay:

- Anh tin hay không thì tùy, ra sức tìm chứng cứ anh ta không thích Lý Tử Di để làm gì, dù sao thì anh cũng không có cửa nào nữa rồi.

Cố Thăng chuyên tâm lái xe:

- Cái gì gọi là tôi không có cửa chứ, chuyện này có liên quan gì tới tôi đâu.

- ‘Tôi không thích anh chút nào đâu Cố Thăng à.’ - Nam Sơn lặp lại từng câu từng chữ Lâu Diệp Kỳ nói với Cố Thăng, cô quay đầu nhìn anh: - Anh nói thử xem, tại sao một người lại vô duyên vô cớ đi từ chối người khác làm gì, trừ khi người kia bày tỏ với anh ta, hoặc thể hiện sự yêu thích của mình một cách trắng trợn với đối phương thôi nhé.

- Cô nghĩ quá nhiều rồi, thật đấy, có thể anh ta muốn nhân cơ hội biểu đạt sự bất mãn với ông chủ mà thôi. Cái cô này suốt ngày chỉ toàn xem tiểu thuyết linh tính!

Cố Thăng giải thích, mắt nhìn phía trước, nghiêm túc lái xe.

Thật sao? Nam Sơn liếc anh một cái, miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này.

Đêm còn dài, ánh đèn ngoài cửa xe rực rỡ.

Vừa an tĩnh lại, Nam Sơn chỉ cảm thấy con mọt mồi ập tới.

Tựa lên trên thủy tinh lạnh lẽo ngủ thiếp đi, câu nói "Vẫn luôn là cô ấy." của Lâu Diệp Kỳ cứ văng vẳng trong đầu không biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn tỉnh lại thì phát hiện ra trên người mình được đắp những hai chiếc áo vest.

Cô nhìn vệ sĩ ngồi đằng sau, thì ra không có chiếc nào là của Cố Thăng.

- Dậy rồi à?

Cố Thăng thân nhiên liếc nhìn Nam Sơn rồi bảo:

- Chuyện này coi như kết thúc rồi, tôi định cho cô nghỉ xả hơi một tuần, nghỉ xong thì lại đến công ty làm việc bình thường.

Anh cũng hơi mệt mỏi, đến lúc cho mình một kỳ nghỉ rồi.

- Được.

Tự nhiên được nghỉ một tuần, cô phải nghĩ xem nên đi đâu chơi mới được.

Cố Thăng đưa Nam Sơn đến cổng tiểu khu.

Lúc cô xuống xe, anh nói:

- Nam Sơn, chúc cô đi chơi vui vẻ nhé.

- Cảm ơn.

Nam Sơn đáp lời, song cứ thấy câu chúc của Cố Thăng chẳng đáng tin tẹo nào.

Ân oán tình thù kéo dài bảy tám năm của người khác mà còn liên lụy tới anh ta được, lần này cô đi du lịch tuyệt đối đừng có gặp phải anh ta thì mới vui vẻ được.

Nam Sơn nhìn chiếc xe đi xa rồi mới vào nhà mình.

...

Khi Nam Sơn kể với Tiểu Mi chuyện sắp cho mình nghỉ một tuần, Tiểu Mi liền đề nghị hai người về quê cô ấy chơi.

- Bên nhà em nhiều danh lam thắng cảnh có tiếng lắm.

Tiểu Mi háo hức nhìn cô:

- Em cũng còn năm sáu ngày phép nữa, chỗ em cũng nhỏ thôi, mình đi chơi tầm ba hôm là hết rồi.

Nam Sơn nghe xong thì cảm thấy không tồi, như vậy cô sẽ còn bốn ngày để nghỉ ngơi hoàn toàn.

Cô thích ở nhà hơn là ra ngoài chơi, nên cũng chỉ định đi du lịch ở chỗ nào gần gần thôi.

...

Ngồi xe hai tiếng thì đến quê nhà của Tiểu Mi.

Thành phố B là một thành phố nhỏ có rừng có biển, phong cảnh đẹp tuyệt trần.

Hai người xuống xe rồi đi thẳng đến nhà cô ấy.

Ba Tần và mẹ Tần đã về hưu, trong sân nhà họ trồng vô vàn hoa cỏ.

Vì đã báo cho hai người trước một ngày nên Nam Sơn được ba mẹ Tần chiều đãi rất nhiệt tình.

Tiểu Mi đặt đồ đạc xuống rồi đưa Nam Sơn ra ngoài chơi luôn.

Thời tiết hơi oi bức, Tiểu Mi nghĩ ngơi một lát rồi nói:

- Chúng ta đi chùa Ngũ Tuyết đi. Bên đó mát mẻ lắm luôn.

Nam Sơn gật đầu. Cô không biết nhiều về nơi này nên để cho Tiểu Mi quyết định hết.

Tiểu Mi giải thích:

- Ở đó thác nước chia thành năm nhánh, khi nước đổ xuống bắn tung lên trông như là tuyết trắng vậy, cho nên mới lấy tên này.

Có lẽ vì trời oi bức nên người lên chùa rất đông, phần lớn là các cô bác ở gần đó kéo tới tránh nóng.

Cũng có cả du khách mộ danh mà đến, vì nghe nói cầu tự ở chùa này thiêng lắm.

Trúc xanh phủ núi, phong cảnh nên thơ, xua tan đi phiền muộn trong lòng người.

Nam Sơn vừa tán gẫu với Tiểu Mi, vừa chậm rãi bước lên từng bậc thang.

Cô nhìn thấy rất nhiều sư thầy xếp hàng trên chiếc cầu dài phía xa và trông lên thác nước.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như cũng ngừng trôi, cảnh vật đẹp tới mức làm người ta có ảo giác không thể quay rầy.

Thế mà đúng vào lúc này, lại có tiếng gọi vang lên ngay sau lưng cô:

- Này cô ơi, cô mua hoa không?

Nam Sơn và Tiểu Mi quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông mặc áo ba lỗ và quần đùi rộng thùng thình ôm một bó hoa trong tay, gả nhe răng cười với họ.

- Chúng tôi không mua đâu, cảm ơn.

Tiểu Mi từ chối ngay.

- Đừng thế mà.

Gã lại tiến lên một bước:

- Cô bạn bên cạnh cô rất hợp với bó hoa này đây.

Nam Sơn nhìn bó hoa, toàn thứ hoa mọc đầy ven đường, còn trộn thêm một đồng cỏ đuôi chó.

Ý thằng cha này là mình hợp với cỏ đuôi chó à?

Tiểu Mi bị làm phiền đến bực mình, cô quát ầm lên:

- Anh có thôi đi không?

Dường như gã đàn ông bị giật mình. Gã vô thức lui lại một bước, thế rồi không biết lại hùng hổ sấn tới nhét hoa cho Nam Sơn.

- Hoa này hợp với cô thật mà.

Sau đó gã chạy thẳng xuống núi, cứ như có ai đuổi theo sau lưng vậy.

Nam Sơn và Tiểu Mi liếc nhau, chẳng hiểu đầu cua tai nheora sao.

Mãi đến khi muốn chụp ảnh lưu niệm Nam Sơn mới nhận ra có điều không ổn.

Điện thoại và ví của cô bị thò mất rồi.

- Tiểu Mi, em xem đồ của em có còn đó không?

Tiểu Mi vội vàng cúi đầu lục túi của mình, điện thoại vẫn cầm trên tay, ví tiền thì nhét sâu dưới đáy túi xách nên đã may mắn thoát nạn.

Bây giờ cô mới ngộ ra vì sao gã đàn ông kia lại có hành động kỳ quặc thế, thực ra gã chỉ muốn đánh lạc hướng hai người thôi. Sau đó đồng lõa của gã sẽ nhân cơ hội mà ra tay, tất cả đều là chiêu trò hết.

Bị mất cắp nên cả hai không còn tâm trạng để đi chơi nữa.

Tiền thì không phải vấn đề gì to tát, chỉ có làm lại giấy tờ là phiền toái thôi.

Hai người xem camera theo dõi quanh chùa nhưng không tìm được gã trộm vặt kia, chắc là do gã đã chọn con đường nhỏ không có gắn thiết bị theo dõi để chạy rồi.

Họ vẫn không từ bỏ mà đi dọc theo con đường gã chạy đi lúc ấy, hy vọng gã lấy tiền rồi sẽ vút đi.

Đáng tiếc là không có gì cả.

Nam Sơn và Tiểu Mi đến đồn cảnh sát gần đó báo mất giấy tờ, thế nhưng thật ra cả hai cũng chẳng hy vọng gì mấy.

- Em không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Tiểu Mi hơi áy náy. Vốn dĩ cô định đưa Nam Sơn đi chơi giải khuây, ai ngờ lại bị trộm vặt dòm ngó vậy đâu.

- Không sao, tên trộm kia giáo hoạt quá mà. Vội lại chị cũng đang định đổi điện thoại đây...

Nam Sơn còn phải an ủi ngược lại cô bé. May mà lần này cô không mang nhiều tiền mặt, ăn uống và đặt vé đi lại đều thanh toán trên mạng cả.

Đến tối về nhà Tiểu Mi, mẹ Tàn niềm nở nghênh đón và làm cho họ cả một bàn đồ ăn đầy ắp.

Lúc ăn cơm, bà cười hỏi:

- Hai đứa đi chơi vui không?

Tiểu Mi vừa định đáp thì Nam Sơn đã tranh nói trước:

- Vui lắm cô ạ, phong cảnh ở đây rất đẹp.

Cô lén vỗ vỗ lên tay Tiểu Mi, không muốn để ba mẹ Tàn phải lo lắng.

Mẹ Tàn nghe thế thì cười vui vẻ hơn:

- Thành phố B còn nhiều chỗ chơi được lắm, Tiểu Mi phải đưa Nam Sơn đi nhiều vào nhé.

- Vâng.

...

Khi Nam Sơn đi thăm thú khắp nơi thì mẹ Tàn đã chuẩn bị cho cô một gian phòng dành cho khách.

- Con thấy thiếu gì thì nói với cô nhé, để cô chuẩn bị thêm cho.

Mẹ Tàn dặn cô rất nhiệt tình.

Giữa phòng kê một cái giường, hai bên là tủ nhỏ để đồ, đèn bàn, cửa sổ lắp kính trong suốt, cuối phòng còn có một buồng vệ sinh nhỏ.

- Như này là tốt rồi ạ, cô vất vả rồi.

- Đừng khách sáo với cô.

Mẹ Tàn cầm tay Nam Sơn rồi bảo:

- Cô phải cảm ơn con mới đúng, nếu không có con thì chẳng biết bao giờ con bé Tiểu Mi này mới chịu về nhà một chuyến nữa.

Nam Sơn sững sốt, cũng đã lâu lắm rồi cô không về nhà.

Khi mẹ Tàn đi rồi, Nam Sơn dang tay dang chân nằm thẳng trên giường.

Đi lại cả ngày, cô cũng mệt muốn đứt hơi rồi.

Chỉ mới năm phút đồng hồ mà mắt cô đã đui cả lại, thế nhưng nghĩ đến việc mình chưa tắm rửa gì, cô lại đành lết cái thân mõi mệt đi vào buồng tắm.

Lúc xong xuôi cũng đến tám giờ rưỡi tối.

Vừa đặt lưng xuống giường thì cô đã ngủ thiếp đi ngay.

...

Lúc Nam Sơn tỉnh dậy, cô đang ở trong một gian phòng khách sạn.

Bây giờ cô đang biến thành một chiếc ghế dựa, còn bị một gã đàn ông ngồi lên.

Cô đoán có lẽ là một trong những du khách hôm nay mình gặp.

- Đại ca, hôm nay thu hoạch khá phết nhỉ.

Một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Nam Sơn, cô nhìn sang thì thấy đó là một người đàn ông gầy gò tóc bết cả lại, trên tay gã đang cầm hai chiếc điện thoại.

Một trong hai chiếc điện thoại trông vô cùng quen mắt.

- Không tệ lắm, mày thích cái nào thì chọn đi, anh cho mày, còn đâu thì mang bán cho anh.

Gã vừa dứt lời thì Nam Sơn đã xác định ngay được đó là máy của cô.

‘Đại ca’ đang ngồi trên cô chính là gã tặng cô cò đuôi chó hồi chiều.

Giờ cô mới hiểu ra mình đã vào đến ổ trộm cướp luôn rồi.

Cô mất rất nhiều sức lực mới có thể nhìn thấy tên khách sạn mà bọn chúng đang ở.

Tên đại ca hơi nhích mông, vắt chân chữ ngũ, trong phòng mờ mịt khói thuốc.

Nhớ tới bó hoa đại mà gã tặng cho mình hồi chiều, một ý tưởng tuyệt diệu bỗng nảy ra trong đầu cô.

Tên đại ca kia vịn vẹo không yên trên ghế cứ như mắc chứng tăng động, vừa hay để cho Nam Sơn tìm được góc độ thích hợp.

Nhắm trúng thời cơ, một cây đinh dài thò ra từ ghế dựa, đâm thẳng vào hoa cúc của tên đại ca với tốc độ cực nhanh.

Cô giúp hoa cúc gã nở tung, coi như trả nợ bó hoa của gã chiều nay thôi.

Trước giờ Nam Sơn không thích mắc nợ người khác. Thoải mái ghê, đêm nay thế là có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Gã gầy gò thấy đại ca tự nhiên đứng bật dậy che mông với vẻ mặt thốn khó tả, bèn hỏi:

- Đại ca, anh sao thế?

Đại ca nghiêng chặt khớp hàm rồi tháo thắt lưng ra.

Gã gầy gò thấy thế hoảng hốt lùi một bước:

- Đại ca, anh muốn làm gì?

- Mông anh đau quá, mày xem giúp anh cái.

Đại ca nói xong bèn cởi phắt quần dài ra.

Gã gầy gò nhìn đại ca bằng ánh mắt đầy hoài nghi: em ít học, anh đừng có mà lừa em đấy.

Sau đó gã thấy đại ca cởi luôn cả quần lót.

Gã bèn ném luôn cái điện thoại định giữ cho mình vào lòng đại ca rồi ngai ngừng nói:

- Em sẽ không bán thân vì một cái điện thoại đâu, anh tự giải quyết đi!

Sau đó gã lượn khỏi phòng nhanh như một cơn gió.

Tên đại ca nhìn cánh cửa mở rộng, đàn người đứng đực ra đó, quên cả cời nốt quần.

Đại ca: Anh đã nói gì đâu, anh chỉ định bảo mày xem hộ cái lỗ hậu xem nó làm sao thôi mà!

Đến nước này thì đành tự mình ôm nỗi đau thôi.

Cánh cửa mở ra vừa hay giúp Nam Sơn nhìn thấy số phòng gắn trên đó, cô nhân lúc này rời khỏi khách sạn, về phòng mình.

Sau khi mất điện thoại cô cũng đã đến cửa hàng mua ngay một chiếc mới. Trong xã hội hiện đại bây giờ thì không thể thiếu mấy thiết bị liên lạc này được.

Nghĩ một lát, cô bèn gọi điện báo cảnh sát.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiểu Mi hưng phấn gõ vang cửa phòng Nam Sơn.

- Nam Sơn Sơn~ tìm thấy ví tiền và di động của chị rồi này, em vừa nhận được điện thoại của cảnh sát đấy.

Lúc họ tới đồn cảnh sát báo án thì có để lại số máy của Tiểu Mi.

Nam Sơn đã biết trước nhưng vẫn vui vẻ tươi cười:

- Tốt quá rồi.

Đây là lần đầu tiên hai người đến đồn cảnh sát mà vui vẻ đến vậy.

Nam Sơn lấy điện thoại và ví của mình về.

- Chị xem xem trong ví có thiếu gì không đi.

Cô nhìn qua một lượt thì thấy cả tiền và giấy tờ vẫn còn nguyên, chắc là tên đại ca kia vẫn chưa kịp mở ra xem.

- Lần này may mà có các anh cảnh sát.

Tiểu Mi cảm ơn xong lại oán thăm một câu:

- Vốn dĩ tôi định đưa bạn đi chơi cho vui, ai ngờ lại xảy ra chuyện này, thế giờ thằng ăn cắp kia bị nhốt ở đâu rồi?

Cậu cảnh sát trẻ nghe thấy Tiểu Mi nói thế thì hơi xấu hổ. Hôm qua họ chỉ nhận được một cuộc điện thoại tố cáo nặc danh nên mới đến kiểm tra một chút thôi.

Ai ngờ tên ăn cắp kia lại ở đó thật.

- Gã đang ở trong bệnh viện rồi.

- Há?

Tiểu Mi sùng sốt, hỏi lại:

- Chẳng lẽ gã không có tiền khám bệnh nên mới trộm tiền của chúng tôi à?

Cậu cảnh sát trẻ vội lắc đầu:

- Gã đó... bị thương, đi tiêm phòng uốn ván đó.

Còn nhân tiện lấy cái đinh kia ra nữa.

Hôm qua chính cậu đi cùng gã đó đến bệnh viện đây, cứ nhớ đến lời bác sĩ nói là cậu lại đỏ cả mặt.

Bác sĩ bảo: Đám trẻ thời nay rõ thật là, cái gì cũng dám nhét vào lỗ hậu, người già bọn tôi càng ngày càng chẳng hiểu nổi các cậu mà.

Nói xong còn nhìn cậu cảnh sát trẻ với vẻ rất chi là không đồng tình.

Cậu cảnh sát vừa mới định giải thích thì gã kia đã giành nói ngay:

- Tôi bất cẩn nên mới bị đinh cắm vào thật mà.

Bác sĩ già thân nhiên nhìn gã:

- Đưa nào đến đây lấy đồ ra mà chả bảo là bất cần.

Về mặt ông như ghi rõ mấy chữ to đùng: Thôi không cần giải thích nữa, tôi đây hiểu cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Thành phố B rất nhỏ, Tiểu Mi đưa Nam Sơn đi hai ngày thì đã dạo hết những chỗ chơi vui ở nơi này.

Đến ngày cuối cùng, cô bé mời Nam Sơn đến nhà bà ngoại mình, muốn cho cô xem nơi mình trải qua thời thơ ấu.

Trước đây vì ba mẹ Tần đều bận việc nên bà ngoại của Tiểu Mi đã nuôi cô bé tới tận năm mười tuổi.

Đáng tiếc là khi Tiểu Mi lên đại học thì bà cô bé lại qua đời.

Nam Sơn đồng ý.

- Sau khi bà qua đời em cũng không về nữa. Nơi đó là một làng chài nhỏ, nhà nhà sống bằng nghề đánh cá. Nhưng mà năm bà em qua đời, em đến đó thì thấy có rất nhiều người chuyển đi, họ vào thị trấn hoặc vào nội thành mua nhà ở hết...

Dọc đường đi, Tiểu Mi cứ nói líu ríu không ngừng về phong cảnh nhà bà và chuyện thời thơ ấu.

Vào năm trước, nhà bà ngoại của Tiểu Mi đã đổ sập vì lâu ngày không có ai ở.

Vì thôn Lý Chu còn rất ít người nên chỉ có hai chuyến xe tới đó, một chuyến vào bảy giờ sáng và một chuyến lúc một giờ chiều.

Xe chỉ dừng ở cổng thôn, mà nhà bà ngoại Tiểu Mi lại ở tận cuối làng, thậm chí còn phải vòng qua một ngọn núi mới tới.

Bởi vậy Tiểu Mi và Nam Sơn định đến đó rồi ở nhờ nhà dân làng một đêm, đi dạo quanh rồi qua hôm sau mới trở về.

Hai người đeo balo, bên trong có quần áo thay giặt, đồ ăn đóng hộp, đèn pin, bật lửa và nhiều thứ khác để đề phòng trong mọi tình huống.

Cả một xe đông đúc, cuối cùng chỉ còn lại Tiểu Mi và Nam Sơn.

...

Nam Sơn và Tiểu Mi vừa xuống xe thì giật mình kinh ngạc vì cảnh tượng hoang vắng trước mắt.

Hai bên đường lác đác vài ngôi nhà lụp xụp chìm ngấm trong cỏ dại rậm rạp, thậm chí có vài nhà gần như đổ sập, không có lấy một chút hơi người.

- Chắc là vẫn còn người ở chứ nhỉ.

Tiểu Mi nói với vẻ không dám chắc.

- Mình vào trong xem thử đi.

- Ừ.

Sự thật chứng minh, thôn Lý Chu đã trở thành một ngôi làng chết.

Hai người đi hết nửa thôn, nhưng đến một con chó cũng chẳng thấy chứ đừng nói là người.

Nhà nào cũng chìm trong cỏ dại um tùm, quả trên cây chín rục cũng không ai hái.

Thảo nào cả ngày chỉ có hai chuyến xe về đây.

Bởi vì có lẽ trừ người về viếng mộ ra thì chẳng còn ai tới đây làm gì cả.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, ý tưởng ở nhờ người dân trong thôn một đêm đã tan tành mây khói.

- Trước đây em đã thấy có người lục tục chuyển đi, nhưng không ngờ bây giờ lại hoang vắng thế này.

Tiểu Mi cũng ra rồi than thở.

- Về thẳng nhà bà ngoại em luôn đi, mình về sớm có khi còn kịp xe lúc một giờ đấy.

- Đành thế thôi vậy.

Tiểu Mi lần theo trí nhớ đi vòng hơn nửa làng mới tìm ra con đường dẫn đến nhà bà ngoại.

Nam Sơn chỉ vào con đường hẹp quanh co trước mặt, bảo:

- Có người vừa mới đi qua đấy.

Trên mặt đất có rất nhiều cành cây gãy rải rác, chỗ bị bẻ vẫn còn tươi nguyên.

Theo lý mà nói thì cả thôn đã chẳng còn ai, lẽ ra đường này không thể có ai đi qua mới đúng.

Tiểu Mi nghĩ ngợi rồi bảo:

- Có khi là đi tìm kho báu đấy.

- Tìm kho báu á?

- Mình vừa đi vừa nói.

Tiểu Mi cầm một con dao quắm đi đằng trước phát quang lối đi.

Họ lấy được con dao này trong kho của một nhà nông, trên tay Nam Sơn còn cầm một chiếc liềm.

Hai người định lúc nào về sẽ trả đồ cho chủ cũ.

...

Tiểu Mi bắt đầu kể câu chuyện về vụ tìm kho báu kia:

- Ở cách nhà bà ngoại em tầm 100m có một nhà nữa. Em nghe bà nói là họ chuyển tới đây lánh nạn hồi những năm chín mươi ấy.

Tiểu Mi vung dao vài cái để xua mấy con muỗi đang bao vây mình:

- Trong nhà đó có một người phụ nữ đẹp lắm, hình như còn mang theo cả bảo mẫu nữa. Họ vừa đến thì đã nhờ người dân trong làng xây nhà cho, trả tiền công rất hậu. Sau này người phụ nữ kia bỗng dưng lăn đùng ra chết, lúc đó em còn nhỏ nên cũng không nhớ rõ lắm. Một thời gian sau thì nổi lên lời đồn, rằng tuy bà ấy chết rồi nhưng còn cả đồng tài sản giấu ở các góc ngách trong nhà.

Nam Sơn nghe mà hứng thú dạt dào:

- Thế người bảo mẫu kia đâu?

- Nghe nói bà ấy xử lý xong hậu sự thì đi mất rồi.

Tiểu Mi cười rồi đoán:

- Em thấy nếu bà chủ kia mà có tiền thật thì cũng bị bảo mẫu ôm đi rồi, có khi bà ta bị chính người bảo mẫu kia hại chết ấy chứ. Nhưng chẳng biết từ lúc nào mà người trong thôn lại đồn là trong nhà ấy có kho báu nữa.

Tiểu Mi đẩy một chạc cây ra:

- Ban đầu nhiều người đến tìm kho báu lắm nhưng đều về tay trắng hết, thế nên dần dà ít người đến nữa. Chỉ có em với mấy đứa bạn hồi nhỏ hay vào đó chơi thôi.

Vừa đi vừa nói, thời gian trôi rất nhanh.

Khoảng nửa tiếng sau thì hai người ra khỏi đường núi.

- Đến nơi rồi.

Tiểu Mi chỉ về phía tay trái ở đằng trước.

- Chỗ đó kìa.

Nam Sơn nhìn theo hướng cô ấy chỉ thì chỉ thấy một điểm đen nhỏ xíu.

Mà ở hướng ngược lại chính là biển rộng xanh ngấn ngát. Cô nhắm mắt lại, mũi biển nện mòi phả thẳng vào khoang mũi.

Tiểu Mi háo hức chạy về phía điểm đen kia còn Nam Sơn chậm rãi theo sau.

...

Trước mặt họ chỉ còn một đồng đồ nát, cây xà ngang lớn đã mục ruỗng từ lâu, đầu gỗ còn mọc nấm mốc và rêu xanh rì.

Tiểu Mi ngậy người nhìn cảnh tượng ấy, nước mắt ầng ậng. Cô bé lẩm bẩm nói:

- Qua mấy năm nữa thì chẳng còn gì rồi.

Cảnh còn người mất chính là khi bạn biết rõ ở đó có một ngôi nhà, nhưng đến khi bạn quay về xem thì nó đã bị san phẳng hoặc bị thay thế bởi một căn nhà khác rồi.

- Còn có một cái cây.

Trước đồng đồ nát có một cây đào, trông có vẻ đã già cỗi lắm rồi, chắc là không thể ra quả được nữa.

Nam Sơn vỗ vỗ vai Tiểu Mi an ủi.

Cô đang định nói gì đó thì trời đột nhiên sầm xuống và nổi cơn dông.

Tiểu Mi lo lắng nhìn trời, mây đen đã kéo kín cả khoảng không.

- Chúng ta vào đó trú đi.

Chờ cơn mưa này tạnh thì hai người sẽ về theo lối cũ.

Tiểu Mi nâng tay chỉ về một ngôi nhà ở phía xa, đó chính là ngôi nhà có lẽ có kho báu mà cô vừa kể xong.

Bà chủ nhà ấy giàu có, dùng những nguyên vật liệu tốt nhất để xây nhà, cho nên dù đã lâu không ai ở nhưng ngôi nhà ấy vẫn sừng sững không đổ.

Đi được nửa đường, Tiểu Mi đột nhiên ghé sát tai Nam Sơn mà bảo:

- Nam Sơn Sơn, chị bảo ở đó có ma không nhỉ?

Ngôi nhà cũ ấy đã hai chục năm nay không ai ở rồi.

Nam Sơn ho khê một tiếng:

- Không đâu, bọn mình có phải là Cố Thăng đâu, làm sao mà nhọ thể được.

Ngẫm lại thì Cố Thăng đúng là siêu nhọ.

Người ta chuẩn bị một âm mưu mất bảy tám năm, thế mà anh ta cũng dính vào cho được.

- Nè, Nam Sơn.

Tiểu Mi hát cảm về phía bờ cát:

- Ở đằng kia có người vẫy hai đứa mình kia.

Nam Sơn nhìn qua thì thấy đó là một người đàn ông có thân hình cao lớn, tay cầm một túi to. Anh ta đang vui vẻ chạy về phía họ.

Người đó càng đến gần thì Nam Sơn lại càng thấy quen quen.

Đến khi ba người chỉ còn cách nhau vài chục mét Nam Sơn đã nhận ra người này. Đây chẳng phải là Cố Thăng hay sao? Đang yên đang lành, anh ta chạy tới đây làm cái quái gì thế?

Anh ta bảo cô là mấy ngày này đi nghỉ mát cơ mà?

Nam Sơn nhìn Tiểu Mi rồi bảo:

- Chị bắt đầu thấy chúng mình hơi nhọ rồi đấy.

- Sao lại thế?

Nam Sơn đáp:

- Có Thăng đến kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Cố Thăng nhìn thấy người đối diện thì đi chậm lại.

- Nam Sơn, sao cô lại ở đây?

Nam Sơn đáp:

- Đây là nơi Tiểu Mi lớn lên, chúng tôi tới thăm lại thôi.

- Chào Tiểu Mi.

Cố Thăng tươi cười hòa nhã với cô rồi tự giới thiệu:

- Tôi là Cố Thăng, sếp của Nam Sơn.

Tiểu Mi đáp:

- Chào anh, nghe danh đã lâu.

Nam Sơn thấy anh công một ba lô to, tay còn cầm theo một cái nĩa, bèn hỏi:

- Tổng giám đốc, anh tới đây làm gì thế?

Cố Thăng dừng ra một chút rồi cười nói:

- Tôi đến để thăm hiem.

Sau đó anh bổ sung thêm:

- Ở ngoài thì gọi tôi là Cố Thăng được rồi.

Nam Sơn nhìn anh đầy hoài nghi:

- Anh bảo anh đi du lịch cơ mà? Sao lại...?

Theo những gì Nam Sơn tưởng tượng thì chuyến du lịch của Cố Thăng hẳn phải đi kèm với một đám gái đẹp và một đồng rượu ngon cơ.

Cố Thăng khổ tâm lắm mà nói chẳng nên lời.

Năm nào anh cũng bị bà nội tổng cổ đi dã ngoại vài ngày, nói một cách mỹ miều thì là ‘thử luyện lòng can đảm’.

Hôm qua, để chúc mừng chuyện rắc rối lâu ngày đã được giải quyết xong xuôi, anh bèn mở một cái party và uống rất nhiều, sau đó thì mơ hồ lăn lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, Cố Thăng phát hiện ra mình đang nằm trên một bờ cát hoang vu chìm cũng không buồn ị.

Anh đã trải qua chuyện này quá nhiều lần, cũng đã thấy việc như thế này quá nhiều rồi.

Có lần lúc tỉnh lại anh còn thấy mình đang ở một ngọn núi hoang hay bên cái hồ nào lạ hoắc nữa kia...

Cho nên anh cũng không lo lắm.

Bởi vì bà nội có chứng mực, sẽ không để cho anh thật sự lâm vào nguy hiểm.

Chỉ có một lần nọ là anh làm bà sợ thót cả tim.

Lần đó bà sắp xếp cho anh tỉnh lại thì phát hiện ra mình lọt vào địa bàn của một đám thổ dân, trong tay cầm một tờ giấy ghi dòng chữ: “Lần đã ngoại này tàn khốc lắm đấy nhé.”

Cố Thăng rung mình. Anh nhìn đám thổ dân xung quanh, thấy họ cầm gậy trên tay, đeo vòng trên cổ, chỉ dùng lá cây che những chỗ quan trọng trên người.

Anh ngoan ngoãn đứng lên, chuẩn bị xong xuôi tâm lý để lên núi đánh mãnh hổ, xuống nước bắt cá sấu. Ai ngờ đám thổ dân lại đối đãi với anh nhiệt tình một cách lạ kỳ, nhiệt tình đến mức anh còn cho rằng không phải mình đi dã ngoại mà là đang đi nghỉ mát thật.

Tuy điều kiện kém ở nhà một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có chỗ chắn nắng che mưa, Cố Thăng là một người dễ thỏa mãn, thấy thế là ổn rồi.

Đêm nằm giường trúc trải da hổ, đến bữa ăn toàn sơn hào hải vị đích thực. Anh sống ung dung vui vẻ vô cùng, ba ngày thấm thoát trôi qua.

Sau đó thì bà nội anh không nhìn nổi nữa mà phải cho cấp dưới đến đón anh về.

Kết quả là... nữ thủ lĩnh cứ nắm tay anh chẳng buông.

Thì ra cô gái ấy thích anh mất rồi, đang định bắt anh trở thành người đàn ông của thủ lĩnh bộ lạc này đây. Họ thậm chí còn chuẩn bị xong sinh lễ là mười con lợn rừng, sáu tấm da hổ và hai tảng đá quý nữa.

Nữ thủ lĩnh nói:

- Thăng, nếu anh gả về đây thì tôi tuyệt đối sẽ không để anh chịu khổ.

Cố Thăng ngu cả người, nếu cứ ở đây mãi thì sớm muộn cũng mất zin cho xem.

Tất cả mọi người đều bất ngờ.

Bà Cố đành phải tìm trưởng lão của một bộ lạc khác đứng ra đàm phán.

Nữ thủ lĩnh nhiệt tình kia lại nói: Đi cũng được thôi, chờ bao giờ tôi sinh cho Cố Thăng bảy đứa con rồi đi!

Cố Thăng:

- ...

Tính triệu hồi rồng thần đấy à?

Sau đó không biết bà Cố dùng cách gì mà cuối cùng Cố Thăng cũng rời khỏi bộ lạc đó bình an.

Anh còn nhớ rõ hôm mình đi, nữ thủ lĩnh khóc hô đến tan nát cõi lòng: Thăng, để tôi sinh ba đứa là được mà, sinh lễ gấp đôi!

...

- Đây là đâu vậy?

Cố Thăng thả balo xuống rồi vờn người giãn gân giãn cốt.

Tiểu Mi nhìn anh một vòng từ đầu đến chân thật kỹ, đây là lần đầu tiên cô gặp ông chủ của Nam Sơn đó nha.

Ban này vừa nhìn một cái thì cô đã giật mình rồi, vẻ ngoài quá đẹp luôn, làm cho một cô gái như cô cũng phải xấu hổ.

Nam Sơn nhìn anh với ánh mắt còn nghi ngờ hơn lúc trước:

- Chẳng phải anh đến đây thám hiểm sao? Ít ra cũng phải biết sơ về tình hình ở đây chứ?

Nhìn cái mặt cứ lơ ngơ như là bị ai ném tói đây là thế nào.

Cố Thăng mỉm cười dang tay ra rồi ngoảnh mặt về phía biển rộng mênh mang:

- Cuộc sống không biết trước thì mới phần khích chứ, tôi đi thám hiểm chưa xem hướng dẫn bao giờ.

Nam Sơn:...

Tiểu Mi: Anh sống lơ ngơ thế mà lớn được bằng này, đúng là chẳng dễ dàng gì.

- Mà, rốt cuộc thì đây là đâu nhỉ?

Cố Thăng lại nhìn về phía Nam Sơn:

- Nam Sơn, cho tôi mượn điện thoại của cô một tí.

- Đây là thôn Lý Chu trong địa bàn thành phố B.

Nam Sơn lấy điện thoại trong túi đưa cho anh.

- Cảm ơn.

Cố Thăng nhận máy, nghĩ một lát rồi gọi vào một số điện thoại:

- Tiểu Trương à? Bây giờ tôi đang ở thôn Lý Chu ven bờ biển thành phố B, tí nữa tôi sẽ gửi vị trí của tôi cho cậu.

Cố Thăng đắc ý. Dã ngoại lần đầu anh còn sợ chứ lần thứ hai là anh quen rồi.

Sau này, việc đầu tiên mà anh làm sau khi tỉnh lại ở mấy nơi khi ho cò gáy chính là tìm người mượn điện thoại để liên lạc với cấp dưới.

Khi họ tới thì có đồ ngon và cuộc sống tốt đẹp ngay thôi.

- Tổng... tổng giám đốc.

- Sao?

Âm cuối của Cố Thăng hơi cao lên:

- Có chuyện gì?

Đầu dây bên kia im lặng vài giây.

- A Thăng, năm nay đừng ăn gian nữa. Yên tâm dã ngoại đi nhé, bà cổ vũ cho cháu.

Cố Thăng run tay, đầu dây bên kia chính là bà nội anh.

- Dạ.

Anh cúp máy, xiu hẫ xuống.

Nếu bà đã phát hiện ra thì anh cũng không tìm thêm viện trợ từ bên ngoài nữa, bởi chắc chắn là bà đã chốt kín hết các cửa rồi.

Cố Thăng trả máy lại cho Nam Sơn.

Trời càng lúc càng tối, rõ ràng mới chỉ có 11 giờ trưa mà đã chẳng khác gì chạng vạng.

- Sắp mưa rồi, mình qua bên kia trú đi.

Tiểu Mi nói.

Họ mãi lo nói chuyện, suýt thì quên là trời sắp mưa to.

Ba người mau chóng chạy vào ngôi nhà kia.

Ngôi nhà lạng lẽ nằm đó, dây leo phủ kín bên ngoài.

Cố Thăng nhìn ngôi nhà này vài giây rồi quay lại nói với Nam Sơn và Tiểu Mi:

- Chắc là ngôi nhà này không có ai ở đâu.

Anh bước tới, đặt balo xuống đất và vờn tay phải gõ cửa theo phép lịch sự.

Ba người chờ gần một phút mà vẫn không có ai ra mở cửa.

Tiếng sấm nổ vang, chớp giăng loang loáng.

Cố Thăng nhìn trời. Nếu còn không vào nữa thì sẽ phải đứng đây tắm mưa thôi.

- Không được rồi, mình đành xông vào vậy.

Anh vừa dứt lời thì cánh cửa từ từ mở ra, kèm theo âm thanh ma sát chói tai.

Người mở cửa là một thanh niên trẻ. Cậu mặc áo phông đen đơn giản, mặt nổi mấy cái mụn com, nhìn đáng vẻ này thì có lẽ là một sinh viên.

- Vào đi.

Cậu thanh niên nói.

Nhóm Cố Thăng cũng không khách sáo nữa, nói cảm ơn cậu rồi đi vào nhà.

Vào phòng rồi mới thấy ngoài cậu trai mở cửa thì bên trong còn hai người nữa, nhìn đáng vẻ thân mật của họ thì chắc là một đôi tình nhân.

Dây điện trong phòng đã mục nát từ lâu, muốn dùng đồ điện chỉ là ước mơ xa vời.

Giữa phòng thấp hai ngọn nến, ngôi nhà cũ có khe lọt gió làm ánh nến đong đưa đong đưa.

Nam Sơn quét mắt nhìn cả nhà một lượt. Đây là một ngôi nhà hai tầng, có mấy thứ đồ đánh cá treo trên bức tường loang lổ.

Chúng không dính bụi bặm, có lẽ là được dùng thường xuyên.

Nghe Tiểu Mi nói thì hình như ngôi nhà này đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi.

Nam Sơn đoán là có người ở vùng lân cận đến đây đánh cá rồi vào nghỉ tạm, đồ đánh cá kia hẳn là của họ để lại nơi này.

Có một bức họa treo ngay đầu cầu thang, Nam Sơn ở cách khá xa, lại thêm bụi bặm quá dày, cho nên cô không nhìn rõ nó về cái gì.

Đôi tình nhân ngồi bên bàn nhìn về phía Nam Sơn với vẻ gương gạo, Nam Sơn mỉm cười chào hỏi nhưng đáng tiếc là họ thu ánh mắt về rất nhanh, chẳng hề để tâm.

Có lẽ là do tính tình lạnh nhạt. Nam Sơn cũng không để ý lắm.

- Tôi là Tôn Nhược Hiên.

Người mở cửa chủ động lên tiếng:

- Hai người ngồi cạnh bàn kia là bạn học cùng tôi, trai là Trần Lâm, gái là An Như Hối, mọi người có thể qua bên kia nghỉ chân.

Tôn Nhược Hiên chỉ về một phía khác cũng có bàn ghế và một cái sofa, sofa còn thùng máy lổ, hẳn là kiệt tác của chuột bọ.

- Cảm ơn cậu.

Nam Sơn nghĩ có lẽ con đường nhỏ sáng nay là do ba người này phát quang đây.

Cô hỏi:

- Có phải mọi người cũng tới thôn Lý Chu không?

Tôn Nhược Hiên cười rạng rỡ:

- Xem ra chúng ta cùng đường với nhau rồi. Năm nay tôi và Trần Lâm tốt nghiệp, cậu ấy đề nghị cả đám tới đây thám hiểm để trải nghiệm cuộc sống khác biệt, thế nên bọn tôi mới tới nơi này.

Cậu ta nói thêm:

- Nơi này khó tìm thật, may mà trước kia Trần Lâm ở đây đấy.

- Ở đây á?

Tiểu Mi hỏi lại.

- Đúng vậy, đây chính là nhà của Trần Lâm hồi trước. Nghe nói thì khi học mẫu giáo cậu ấy mới rời khỏi đây.

Tiểu Mi tính toán thời gian một chút, khi đó cô đã về với bố mẹ rồi. Sau này có về thăm bà ngoại cũng chỉ ngủ lại một đêm rồi đi, không để ý xem nhà bên cạnh có ai ở hay không.

Cố Thăng nhìn hai người kia một chốc thì nhận thấy có vẻ như họ không hoan nghênh nhóm mình cho lắm.

Có khi cửa mãi mới mở là ý của họ cũng nên.

Anh cũng không nói gì. Người ở dưới mái hiên mà, không thể không cúi đầu được.

Cố Thăng dẫn đầu bước tới, lấy khăn tay ra, lau sạch ghế dựa một cách cực kỳ thân sĩ, sau đó lau luôn cái bàn rồi mới thả balo và túi lớn trên tay xuống.

Nam Sơn và Tiểu Mi cũng ngồi và để đồ xuống theo.

Dỡ gánh nặng trên vai rồi, họ mới nhận ra vai mình vừa đau vừa nhức.

Tiểu Mi cúi đầu nhìn điện thoại của mình, im lặng không nói.

Nam Sơn bèn nhắc cô:

- Tiểu Mi, ở đây không có điện, em dùng điện thoại tiết kiệm pin một chút nhé.

Thực tế thì hai người còn mang theo hai cục sạc dự phòng, thế nhưng Nam Sơn vẫn không mấy yên tâm.

Tiểu Mi gật đầu, một lát sau, cô cau có ngẩng lên:

- Dự báo thời tiết nói mấy ngày nay ở đây mưa to, đã lên tới báo động vàng rồi.

Xem ra không chờ hai ba hôm là không về được.

Vì họ đi đến một nơi quen thuộc nên Tiểu Mi lười chuẩn bị, thậm chí còn không thèm xem cả dự báo thời tiết.

Nam Sơn nghe thế thì sững sốt, nhưng rồi lại thở phào một hơi:

- Không sao, mình mang bánh quy đi mà, chắc là đủ ăn đấy.

Bấy giờ thì Cố Thăng mới hiểu vì sao bà nội lại cho mình cả một bọc đồ ăn. Bà biết mấy hôm nay trời sẽ mưa to nên mới ép mình ở trong cái nhà ma này luyện lòng can đảm đây mà!

Đáng tiếc là bà anh tính sai một bước, bà không biết Nam Sơn cũng đến đây.

Anh tìm được chiến hữu ở đây thì chẳng còn sợ gì nữa hết.

- Không phải lo.

Cố Thăng vỗ túi của mình:

- Tôi có cả đồng đồ ăn đây này, nếu các cô không mang đủ thì còn có tôi mà.

Thấy anh trượng nghĩa như vậy, Nam Sơn và Tiểu Mi đều nói một câu cảm ơn.

Cố Thăng xua tay:

- Đừng khách sáo thế, giờ chúng ta là chiến hữu của nhau rồi, chia sẻ là chuyện bình thường thôi.

Nói đoạn, anh dừng một chút rồi tiếp lời:

- Chiến hữu thì lúc nào cũng phải ở bên nhau mới đúng.

Anh chớp mắt với Tiểu Mi:

- Tiểu Mi này, cô nói có phải không?

Tiểu Mi gật đầu như giả vờ:

- Phải lắm.

Rồi cô quay sang nói với Nam Sơn:

- Sếp của chị tốt thật đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Cố Thăng hào phóng chia thức ăn trong túi anh thành ba phần, rồi đưa cho Nam Sơn và Tiểu Mi mỗi người một phần.

Nhìn đồng đồ hộp và bánh quy trên bàn, Tiểu Mi thấy hơi bị bất ngờ. Anh chàng Cố Thăng này tốt bụng quá đi chứ.

- Nhiều đây thì nhiều quá rồi, tôi và Nam Sơn đều có mang ít đồ ăn theo mà.

- Cô đừng khách sáo với tôi làm chi.

Cố Thăng phát tay.

- Giờ chúng ta đã là chiến hữu với nhau rồi, cho nên giúp đỡ lẫn là chuyện đương nhiên mà.

Tiểu Mi nghe Cố Thăng nói thế thì càng có thiện cảm với anh hơn.

Biết đi đâu tìm một ông chủ vừa hào phóng vừa không kiêu căng như thế này đây?

Ngoại trừ chị Minh Hoa ra thì Tiểu Mi chưa hề gặp bất kỳ cấp trên nào luôn nói với nhân viên của mình rằng “chúng ta là chiến hữu” cả.

Sau đó ba người bọn họ mới cất đồ ăn vào trong balo.

Rõ ràng nhóm Tôn Nhược Hiên tới đây để thám hiểm, cho nên chắc chắn bọn họ đã chuẩn bị thức ăn đầy đủ rồi.

Vì thế Cố Thăng mới không chia chút đồ ăn nào cho bọn họ hết.

Anh hài lòng nhìn Nam Sơn và Tiểu Mi trước mắt mình mà nghĩ thầm trong bụng: chiến hữu của anh đang ở đây này.

...

Tiểu Mi và Nam Sơn định ra sau vườn xem chút, trong ký ức của Tiểu Mi thì ở đằng kia có một cái giếng.

Nếu giếng vẫn còn nước thì bọn họ không cần lo lắng về chuyện nước uống nữa.

Đợi đến khi hai người bọn họ ra sau vườn thì đôi tình nhân vừa mới làm lơ Cố Thăng đã chủ động bước tới chỗ anh.

Về ngoài cửa Trần Lâm cũng thường thôi, ở khúc môi bên trái có một nốt ruồi nhỏ nên trông cậu ta có vẻ bí ối thể nào ấy.

- Hoan nghênh mọi người đã tới nhà của tôi, anh cứ gọi tôi là Trần Lâm là được rồi.

- Xin chào, tôi là Cố Thăng. Hôm nay cảm ơn cậu đã cho bọn tôi vào nhà nhé.

Cố Thăng biết Trần Lâm là chủ căn nhà này nên thái độ của anh rất khách sáo. Hiện giờ thức ăn khá quý giá cho nên anh tính đưa ít tiền cho Trần Lâm để thể hiện lòng cảm ơn của mình.

- Bọn tôi cũng không để nấy người vào nhà ở chùa đâu, dù gì mấy người cũng phải đưa cho bọn tôi cái gì đó chứ.

Cố Thăng chưa kịp lên tiếng thì An Như Hối đã giành nói trước.

Cố Thăng hí hóp cười nói:

- Cô gái này thẳng thắn quá nhỉ, vậy cô muốn gì nào?

An Như Hối nhìn chăm chăm vào túi đồ ăn của anh một lát.

Cố Thăng thấy thế thì biết tông ý đồ của cô nàng. Anh bèn nhủ mày ra về khó xử.

- Thì ra cô muốn thức ăn trong balo của tôi sao, thật ra cho cô thì cũng được thôi.

Cố Thăng đặt tay lên túi:

- Tôi tính ở lại đây chừng ba ngày, cho nên cô cũng chỉ được lấy lượng thức ăn tương ứng với khoảng thời gian này mà thôi. Tôi sẽ cho cô...

- Anh nói thế sao mà được?

An Như Hối lập tức cắt ngang lời của Cố Thăng.

Cố Thăng ngồi trên ghế nhìn cô ta đăm đăm hồi lâu, không nói tiếng nào, trên người phát ra khí thế mạnh mẽ.

Anh nghĩ kỹ rồi. Nếu bà nội đã tống cổ anh đến chỗ này thì chắc chắn ít có người chạy tới đây lắm.

Nếu chỗ này còn người ở thì còn luyện lòng can đảm cái nỗi gì?

Vì vậy chín mươi chín phần trăm là căn nhà đã không còn ai ở nữa.

Mà một phần trăm còn lại thì là có ma.

Anh nghi ngờ thẳng nhãi Trần Lâm này không phải là chủ của ngôi nhà, chẳng qua cậu ta vào đây trước chiếm nhà rồi nói dối gạt bọn họ thôi.

Trần Lâm trông thấy bộ dáng anh đây không quan tâm của Cố Thăng, bèn vội vàng thức nhẹ khuỷu tay vào người An Như Hối.

- Như Hối em cứ làm theo lời anh ta đi.

- Nhưng mà...

Rõ ràng An Như Hối vẫn không chịu.

Trần Lâm mất kiên nhẫn giục.

- Em nhanh tay lên chút đi.

- Thôi được rồi.

Cuối cùng An Như Hối nghe lời Trần Lâm, mở balo của Cố Thăng ra lựa chọn đồ ăn bên trong.

Cố Thăng thấy thế cũng không cản cô ta mà quay qua nói chuyện với Trần Lâm.

- Tôi thấy căn nhà này trông có vẻ hơi cũ kỹ thì phải. Lúc trước cậu ở đây có từng gặp phải chuyện kỳ lạ gì không thể.

Trần Lâm sưng ra rồi liếc mắt sang chỗ khác.

- Thú thật thì lúc nhỏ tôi chỉ ở đây vài năm rồi chuyển đi, nên không nhớ rõ lắm.

Trần Lâm chần chừ rồi hỏi tiếp.

- Máy chuyện kỳ lạ mà anh vừa nói là chuyện gì?

Cố Thăng nghĩ một hồi mới đáp:

- Ví dụ như nửa đêm nửa hôm cậu nghe thấy có tiếng bi lẩn qua lẩn lại trên lầu chẳng hạn. Hoặc là lúc đang ngủ thì nghe có người gọi tên tục của mình nè. Không thì đêm khuya đi vệ sinh thì...

- Thôi anh đừng nói nữa.

Trần Lâm cười gượng gạo, cậu ta chẳng có hứng thú nghe mấy chuyện kỳ quái kia đâu.

Lại thấy Cố Thăng cứ thao thao bất tuyệt, chẳng có ý muốn dừng gì cả.

Ban đầu Trần Lâm chẳng thấy căn nhà này có gì đặc biệt, nhưng hiện giờ càng nhìn càng thấy ớn lạnh nổi hết da gà.

Cố Thăng nhún vai.

- Vậy thì tôi không nói nữa.

Rồi lại bổ sung thêm một câu:

- Máy căn nhà cũ nát như vậy thì gặp phải mấy chuyện kia cũng thường thôi.

Cố Thăng thầm khinh bỉ nhìn Trần Lâm, trông thế mà nhát như thỏ đế...

- Ủ.

Trần Lâm đáp rồi nhìn Cố Thăng hồi lâu, cậu ta nghĩ thầm trong lòng. “Rốt cuộc thì anh ta đã từng trải qua những chuyện gì thế nhỉ.”

Còn An Như Hối đã chọn xong đồ ăn, cô ta đứng đợi Trần Lâm cùng đi.

Lúc Nam Sơn và Tiểu Mi bước vào phòng thì nhìn thấy An Như Hối xách theo một bọc thức ăn khá lớn đi ra.

- Họ tới lấy đồ ăn à??

Tiểu Mi thấy thế bèn hỏi.

Cố Thăng đáp:

- Ủm, bọn họ nói là phí ở nhờ đấy.

Tiểu Mi thì thầm:

- Tôi đề ý nãy giờ thì thấy cậu Trần Lâm kia cũng không phải chủ nhà này đâu. Khi nãy tôi cố ý thử cậu ta nên hỏi xem trong nhà có cái giếng nào không. Thế mà cậu ta cứ ập a ập ứng chẳng trả lời được.

- Không chừng ba người kia cũng tới đây thám hiểm giống như anh đấy.

Cố Thăng:

- Tôi cũng nghĩ thế.

Nam Sơn ngạc nhiên hỏi:

- Anh cũng nghĩ như thế mà còn đưa thức ăn cho bọn họ à?

- Tôi cũng không thể từ chối yêu cầu của cô ta mà.

Cố Thăng nhướn mày:

- Huống chi cô ta còn lấy nguyên một bịch... thức ăn chó lớn nhất nửa cơ.

- Hà? Thức ăn của chó?

Nam Sơn và Tiểu Mi khẽ bật thốt lên.

Cố Thăng gật đầu:

- Chắc lúc bà nội tôi soạn đồ cho tôi bỏ nhầm vào trong balo ấy mà.

Lúc anh nhìn thấy bịch thức ăn chó trong túi mình cũng ngỡ người ra luôn.

Đó cũng là lý do vì sao khi An Như Hối lựa đồ trong balo mà Cố Thăng không can cô ta lại.

Với cái thói không biết khách khí như cô ta thì 99% sẽ lấy bọc đồ ăn lớn nhất cho xem.

Quả nhiên An Như Hối không làm anh thất vọng chút nào cả.

Nam Sơn chắc lười ngồi xuống cạnh Cố Thăng.

- Cô ta tự chọn thật à?

Nam Sơn cảm thấy tỷ lệ Cố Thăng chủ động đưa cho cô ta lớn hơn một tỷ, làm gì có ai lại đi lấy một bọc thức ăn chó bao giờ đâu.

- Tôi nói thật đấy, An Như Hối đã tự lấy nó mà.

Cố Thăng chớp mắt tỏ vẻ vô tội,

Trên bịch thức ăn đó toàn ghi bằng tiếng Pháp nên cô ta mới tưởng là bánh quy bình thường.

Cố Thăng thấy Nam Sơn lo lắng như thế bèn nói thêm một câu:

- Cô yên tâm đi. Ăn vào cũng không bị đau bụng đâu, vị cũng khá ngon đấy.

- Ồ... Hả?! Anh ăn rồi hay sao mà biết thế?

- Chẳng qua hồi bé tôi không hiểu chuyện cho nên mới ăn thử vài hạt thôi.

Thực tế thì làm gì chỉ có vài hạt thôi, nửa bịch đều chui vào bụng anh hết.

Khi đó Cố Thăng vẫn còn là một thằng nhóc béo núc ních đã bốc một nắm to chia sẻ với bà nội.

Lúc bà ăn thử một miếng thấy hơi cứng mới hỏi anh lấy bánh này ở đâu ra.

Sau khi nghe anh thành thật trả lời thì bà nội Cố sợ đến tái mặt luôn. Lúc ấy anh mới biết món ăn thơm ngon ấy lại là thức ăn dành cho chó.

Cũng chẳng biết vì sao trong tâm hồn bé thơ của anh lại cảm thấy ghen tỵ với mấy con chó, không ngờ đồ ăn của tụi nó lại ngon như thế.

Trong khi đó, anh chỉ có thể ăn rau xanh mà thôi, hai chữ ‘giảm béo’ đã theo anh suốt cả thời thơ ấu.

- A Lâm à, bánh quy này ăn cũng ngon nhỉ.

An Như Hối xé bao ăn thử một miếng.

Trần Lâm cười bảo:

- Nếu em thích thì ăn nhiều thêm chút đi.

- Mình ăn chung đi anh.

An Như Hối tựa đầu vào vai Trần Lâm rồi ngẩng đầu lên dứt bánh quy cho gã ta.

Nam Sơn không dám nhìn thẳng vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Công nhận đầu năm nay mấy đôi yêu nhau hung tàn ghê, không những diễn trò ân ái phát thức ăn chó cho quần chúng xung quanh mà bản thân cũng ăn thức ăn chó luôn.

Hai người kia cứ anh anh em em suốt, đánh thức cả Tôn Nhược Hiến đang ngủ gục ở trên bàn.

Tôn Nhược Hiến đỏ mặt nhỏ giọng hỏi:

- Hai người đang ăn gì thế?

- Bọn em đang ăn bánh quy.

An Như Hối đáp:

- Đàn anh có muốn ăn thử một miếng không?

Tuy nói vậy, nhưng An Như Hối nhìn bịch bánh quy trong tay mình, trên bao bì toàn tiếng Pháp, vừa nhìn đã biết đây là đồ xa xỉ nhập từ nước ngoài về.

Cô ta hơi tiếc khi phải chia sẻ nó với người bạn học của Trần Lâm mà cô ta mới gặp qua một lần này.

Tôn Nhược Hiến lắc đầu:

- Lần này tôi mang theo nhiều đồ ăn lắm nên không cần đâu.

- Ủ, vậy thôi.

An Như Hối cũng không nói nữa mà quay qua tiếp tục thân mật ngọt ngào với Trần Lâm.

...

Đến khoảng sáu giờ, Nam Sơn mở cửa ra nhìn bên ngoài thì thấy trời vẫn mưa không ngớt.

Tối nay bọn họ nhất định phải ở lại đây rồi.

Nam Sơn cầm đèn pin rồi bàn bạc với Tiểu Mi lên lầu xem thử thế nào.

Khi bọn họ vừa bước chân lên bậc thang thì lập tức cầu thang phát ra âm thanh kéo kẹt, ở chính giữa còn bị thủng một lỗ.

Trên lầu hai có hai phòng, trong phòng tối đen như mực.

Chỗ này chất rất nhiều thùng đựng cá, còn có quần áo con gái và mấy thứ linh tinh khác.

Ngoại trừ mấy thứ kia thì họ không thấy giường tủ đầu cẩu, có lẽ đã bị người ta đem bán lấy tiền hết rồi.

Nam Sơn thấy thế thì chẳng muốn ngủ ở lầu hai nữa.

Lúc Cố Thăng nhìn thấy hai người bọn họ xuống lầu thì chỉ chỉ lên trên hỏi:

- Trên lầu thế nào?

- Trên đấy bẩn lắm.

Tiểu Mi:

- Xem ra tối nay ba người chúng ta chỉ có thể nằm dài ra bàn mà ngủ thôi.

- Đành vậy.

Cố Thăng không có ý kiến, miễn sao anh không ở một mình là được.

Quy tắc phim kinh dị số một của nhà họ Cố: Đánh lẻ không có kết cục tốt.

Ba người ăn tạm vài miếng cho xong bữa tối rồi đi múc nước rửa mặt.

Sau đó lại trải quần áo lên bàn rồi định ngủ tạm như thế một hôm.

- Chờ chút đã.

Cố Thăng liếc nhóm thám hiểm ba người ở phía đối diện rồi nói:

- Tôi thấy ba người chúng ta nên thay phiên nhau gác đêm.

Nếu ở chung một phòng với người lạ, cho dù biểu hiện của người ta vô hại đi chăng nữa thì cũng phải luôn cảnh giác đề phòng.

Nam Sơn đáp:

- Được thôi.

Cố Thăng nhìn đồng hồ trên tay, lúc này mới khoảng chín giờ tối.

Đúng là không có Internet thì con người sẽ giữ được thói quen làm việc nghỉ ngơi điều độ.

Nếu lúc trước muốn Cố Thăng đi ngủ lúc tám giờ thì gần như không thể nào.

- Từ giờ đến sáu giờ sáng hôm sau tôi sẽ gác năm tiếng đồng hồ, còn cô với Tiểu Mi thì mỗi người hai tiếng.

Nam Sơn và Tiểu Mi đều không phản đối, vì thế bọn họ đã quyết định xong chuyện canh gác đêm nay.

...

Đêm còn dài, không gian tầng một yên tĩnh đến đáng sợ.

Nhóm người Trần Lâm cũng để Tôn Nhược Hiên canh gác. Có điều chưa đến mười một giờ rưỡi thì Tôn Nhược Hiên đã chịu không nổi mà dựa cột ngủ

mất tiêu.

Chỉ còn mỗi mình Cố Thăng thức canh chừng.

Đột nhiên bên ngoài nổi gió lớn khiến cho ánh nến trong phòng lập lờ theo.

Cố Thăng vẫn ngồi đấy, trông anh không buồn ngủ chút nào.

Lát sau, Nam Sơn bị tiếng đập cửa đánh thức, cô mơ mơ màng màng dụi mắt nghe một hồi mới xác định đó không phải là ảo giác của bản thân.

Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn về phía Cố Thăng.

Dưới ánh nến mờ mờ, cả người Cố Thăng tản ra tia sáng nhu hòa trông rất dịu dàng.

Anh ngồi thẳng lưng, vẻ mặt không chút mệt mỏi.

Cô sợ đánh thức Tiểu Mi đang ngủ bèn nhỏ giọng hỏi:

- Hình như bên ngoài có người đang gõ cửa thì phải, sao anh không đi ra mở cửa vậy?

Cố Thăng nhếch môi trả lời.

- Tôi không đi đâu, đám Trần Lâm sẽ đi mở cửa mà.

Quy tắc phim kinh dị số hai của nhà họ Cố: Đêm khuya mưa to gió lớn, tuyệt đối đừng tùy tiện mở cửa cho người lạ vào nhà.

Tiếng gõ cửa hơi lớn đã đánh thức đám người Trần Lâm.

Tôn Nhược Hiên mơ màng nhìn sang Cố Thăng, anh cũng nhìn lại cậu ta, nhưng nhất quyết không đứng lên mở cửa.

Tôn Nhược Hiên thấy vậy cũng bó tay, cậu đành phải đứng dậy đi tới trước cửa rồi hỏi:

- Ai ở ngoài thế?

- Mau mở cửa cho bọn tôi vào nhanh đi, từ khi nào thì căn nhà hoang này lại có người ở thế nhỉ?

Giọng nói ở ngoài cửa có phần hung hăng.

Lúc này mọi người trong phòng đều nhìn Trần Lâm, muốn cậu ta lên tiếng nói vài câu.

Dù sao thì Trần Lâm cũng luôn miệng nói nhà này là của cậu ta mà.

Trần Lâm cười gượng rồi miễn cưỡng tăng hắng vài cái.

Không biết vì sao mà Nam Sơn lại có cảm giác giọng nói bên ngoài khá quen, nhưng cô lại nhớ không ra mình đã nghe qua ở đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Phía bên kia cánh cửa lặng đi vài giây.

Giọng nói vốn hung hăng dần yếu ớt:

- Người anh em à, ngoài trời mưa to thế kia, cậu nhẫn tâm để chúng tôi đứng chờ ngoài cửa ra vào sao?

Trần Lâm lập tức nói thẳng:

- Nhấn tâm chứ.

Đang yên đang lành, ai rồi hơi mà đội mưa đến vào lúc nửa đêm thế này?

Lần đầu tiên, Cố Thăng nhìn Trần Lâm bằng ánh mắt tán thưởng.

Quy tắc phim kinh dị thứ ba của nhà họ Cố: Tuyệt đối không được để người lạ vào nhà, bọn họ hoặc là kẻ ác, hoặc trên người sẽ có thứ tà ác.

Phía bên kia cánh cửa lại chìm vào yên lặng.

Ngay khi Trần Lâm nghĩ là bọn họ đã rời đi thì lại có giọng nói vang lên:

- Thật ra là tôi chơi True or Dare thua, có chơi có chịu, tôi chọn Dare nên đành đến đây chụp một tấm hình để gửi cho đám bạn.

Lý do này tạm có vài phần đáng tin.

Trần Lâm chần chừ, đêm mưa to gió lớn mà cứ để người ta ở ngoài thì cũng chẳng ra làm sao.

Gió biển rất lớn, nếu để người ta cảm lạnh thì không hay.

Mở cửa ra, Trần Lâm sững sờ.

Từ đầu tới cuối, chỉ có duy nhất một người nói chuyện với cậu, vậy mà chẳng ngờ ở bên ngoài lại có hai người.

Phùng Cường nắm chặt tay Trần Lâm

- Người anh em, tôi là Phùng Cường, về sau không cần khách khí, cứ gọi anh Phùng là được, người bên cạnh tôi là Lão Răng Vàng, cậu tên gì?

Anh Phùng á? Đúng là không khách khí thật.

Trần Lâm trầm nghĩ nhưng trên mặt vẫn bình thường:

- Trần Lâm, chữ Lâm có hai chữ mộc.

- Ra là Tiểu Trần.

Phùng Cường vỗ vỗ vai cậu rồi ngó nghiêng thăm dò bên trong:

- Ủầy, đồng người phết này.

Khi này, Phùng Cường luôn đứng nơi khuất sáng nên bây giờ Nam Sơn mới nhìn rõ hắn.

Gã đàn ông nhỏ thó này chính là tên bị “đại ca bạo cú” dọa cho chạy mất dép đây mà.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, may mà Phùng Cường không nhận ra mình.

Lão Răng Vàng luôn đứng im lặng cạnh Phùng Cường bây giờ mới lên tiếng:

- Chúng ta vào rồi nói tiếp.

Giọng của gã rất trầm, có cảm giác thô ráp.

Trần Lâm lập tức lùi về bên phải vài bước cho họ đi vào.

Khi Lão Răng Vàng bước vào, mọi người khá kinh ngạc vì dung mạo của gã, bởi lẽ nó hoàn toàn khác so với tưởng tượng của họ.

Tóc của gã quăn, mặt gầy, thể nhưng vóc dáng lại rất ôn.

Nghe tên cứ ngỡ đây là một người đàn ông trung niên năm, sáu mươi tuổi, thế nhưng bây giờ xem ra lại là một người trẻ mặt búng ra sữa, còn giống người làm nghệ thuật.

Nam Sơn khá tò mò rằng liệu người này có răng vàng giống như tên không.

Lão Răng Vàng nhìn quanh nhưng không thấy chỗ ngồi, gã tỏ ra khá khó chịu.

- Chúng tôi lên trên lấy mấy cái ghế xuống.

Lão Răng Vàng quay sang nói với Trần Lâm:

- Người anh em không ngại chứ?

Gã vừa mở miệng thì mắt Nam Sơn đã bị chói mù, miệng gã đầy răng bằng vàng, nhìn là muốn bẻ mấy cái mang về bán.

Có lẽ Trần Lâm cũng giật mình vì cả hàm răng vàng kia, cậu ta ngơ ngác đáp:

- Không.

Bên trên rất lộn xộn lại chẳng có lấy một thứ gì đáng giá, cậu ta không sợ họ sẽ lấy được gì.

Chờ Trần Lâm và Lão Răng Vàng đi lên, Nam Sơn lập tức nói với Cố Thăng và Tiểu Mi:

- Cần phải đề phòng hai người kia.

Tiểu Mi hỏi:

- Nam Sơn Sơn, có phải chị nhận ra điều gì không?

Nam Sơn nói khẽ:

- Hôm trước ấy, việc ví của chị bị trộm cũng có một nửa phần công lao của Phùng Cường.

Ngắm lại thì lúc tên đại ca kia thu hút sức chú ý của cô, quả thật cô có thấy Phùng Cường đi ngang qua mình.

- Ôi, cô bị trộm đồ thế đã tìm thấy chưa?

Cố Thăng chú ý sai trọng điểm.

Nam Sơn trả lời:

- Hôm sau là tìm được luôn rồi, khi có bọn họ ở đây, nhất định phải trông túi của mình cho cẩn thận đấy.

- Không thành vấn đề.

Lần này Cố Thăng chỉ mang theo đồ dùng sinh tồn dã ngoại và đồ ăn chứ không mang thứ gì quý giá cả.

Còn một giờ nữa mới tới phiên Nam Sơn gác đêm, vì vậy ngoại trừ Cố Thăng và Trần Lâm mới giao ban với Tôn Nhược Hiền ra thì mọi người đều đã ngủ.

Cố Thăng nhìn lên tầng trên, đã nửa tiếng rồi mà hai người kia còn chưa xuống, nhất định có vấn đề, nào có chuyện tìm cái ghế mà mất tới từng đó thời gian.

Tầng trên làm bằng gỗ, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng bước chân, điều này khiến người ta sinh ra ảo giác có rất nhiều người đang đi trên đầu mình.

Trần Lâm cũng có cùng suy nghĩ với Cố Thăng, cậu ta đến bên cạnh anh, chỉ chỉ lên trên:

- Chúng ta có nên đi lên đó xem sao không?

- Cậu đi đi, tôi ở đây canh chừng thay cậu.

Quy tắc phim kinh dị thứ tư của nhà họ Cố: Tại nơi hoang vu, tuyệt đối không nên tò mò, không được lên tầng hai bị bỏ hoang.

Trần Lâm nghĩ một chút rồi cũng thôi.

- Cứ chờ họ thêm lúc nữa đi, biết đâu lát nữa là họ xuống ngay.

Chờ thêm khoảng mười phút, Phùng Mạnh và Lão Răng Vàng cũng đi xuống.

Hai người đều dính đầy bụi bẩn, hệt như đã lăn lộn trong đồng bụi vài vòng vậy.

Tay họ cầm một chiếc thùng gỗ, hoàn toàn không thấy bóng dáng của ghế đâu.

Phùng Cường đảo mắt nhìn quanh, thấy Cố Thăng và Trần Lâm đều đang nhìn thì cười cười, bình thản nói:

- Mấy người còn tỉnh cơ à?

Cố Thăng liếc nhìn, tên này thất vọng lắm thì phải.

Hai người họ không hề nhẹ bước, tiếng giày nện xuống bậc thang lâu ngày không được tu sửa phát ra tiếng "cót két" vang dội.

Cố Thăng thấy Nam Sơn nhíu mày như sắp bị đánh thức, anh cũng nhíu mày nhắc nhở:

- Bước đi nhẹ thôi, có người còn đang ngủ.

Lão Răng Vàng nhếch mép cười với anh:

- Cũng được.

Họ đi tới cây cột gần chỗ Cố Thăng nhất, úp ngược chiếc thùng gỗ xuống để làm ghế.

Rõ ràng đã quá nửa đêm, vậy mà họ không hề buồn ngủ, hiển nhiên cũng là cú đêm.

Lão Răng Vàng thờ ơ nhìn Cố Thăng một lượt, sau đó cứ nhìn anh suốt.

Cố Thăng cũng bình thần liếc nhìn, nếu đối phương không có mắt mà tính gây sự thì anh cũng quyết theo tới cùng, không thể uổng phí tiền tập luyện ở phòng tập và tập cá nhân mấy năm gần đây được.

Một lúc lâu sau, Lão Răng Vàng xán tới, hỏi:

- Người anh em, trông cậu giàu phết nhỉ.

- Đâu có?

Cố Thăng nhíu mày, anh rơi vào tầm ngắm của họ rồi.

- Nếu không nhìn lầm thì vest của cậu nằm trong bộ sưu tập mùa xuân mới nhất của Armani.

Phải để Lão Răng Vàng bỏ những ý nghĩ liên quan tới tiền tài từ mình đi mới được.

Cố Thăng háng giọng:

- Đùng tưởng bộ đồ này là của Armani, cái áo này toàn hàng giả đấy.

Lão Răng Vàng tròn mắt há mồm, thấy Cố Thăng nói một lượt về quần áo và phụ kiện trên người một lượt, gã thấy có rất nhiều hăng mình chưa nghe bao giờ.

- Giả á?

Gã nghi ngờ, chất liệu nhìn rất xịn, người này chắc chắn đang nói dối mình.

Cố Thăng đáp:

- Biết ngay là người anh em này không mặc đồ Armani mà.

Anh cười, đầu gật gù:

- Tôi may mắn hơn người anh em đây, tôi sờ qua nó rồi, cảm giác không cùng một đẳng cấp đâu.

Cố Thăng ra vẻ phiền não chống cằm rồi nhìn chằm chằm vào Lão Răng Vàng rất lâu, điều này khiến gã mất tự nhiên.

Tới cả nửa ngày sau, Cố Thăng mới lại nói tiếp:

- Chẳng biết bao giờ mới mua được bộ vest xịn nữa. Tôi lại cảm thấy người anh em đây rất giàu, ngay cả răng cũng toàn là vàng.

Lão Răng Vàng cười, nụ cười tuyệt không khiêm tốn:

- Đâu có, đâu có.

Cố Thăng lại tự làm bảm:

- Nhiều vàng như thế hẳn là có thể mang đi đổi một bộ vest đấy.

Nói xong, anh rút một chiếc kim từ trong ba lô ra, ước lượng thử trọng lượng.

- Anh muốn làm gì?

Nụ cười trên mặt Lão Răng Vàng biến mất, thay vào đó là vẻ hoảng sợ.

Dường như bây giờ Cổ Thăng mới sực nhớ ra:

- Xin lỗi nhé, bắt cần nói ra suy nghĩ trong lòng rồi, người anh em đừng để ý.

Thế nhưng tay anh vẫn cầm kim, hoàn toàn không có vẻ gì là định cất đi.

Lão Răng Vàng cảm thấy nhức răng, gã để ý, cực kỳ để ý là đằng khác.

- Cầm vậy nguy hiểm lắm, nhớ roi vào chân thì toi.

- Nói có lý.

Cổ Thăng gạt đầu cười rồi mới cất chiếc kim đi.

Lão Răng Vàng thở phào, gã ngậm chặt miệng, nghiêng đầu nhắm mắt nghỉ ngơi, không nhìn anh thêm lần nào nữa.

Tồn rõ lắm thời gian, ai ngờ lại là thằng nhà quê thích mặc hàng nhái, lại còn mặc rất ra dáng nữa.

Nam Sơn chớp mắt, cô nhận ra cơ thể mình đang dao động. Cô biến thành một con gấu trúc đồ chơi.

Ngẩng đầu là thấy ngay khuôn mặt của An Như Hối, con thú bông nhỏ được treo trên ba lô của cô ta, chiếc ba lô đang được dùng để gói đầu.

Cô ta không ngủ mà đang thăm thi với Trần Lâm.

An Như Hối nói:

- Chuyện có biến rồi, đợt mai tạnh mưa, những kẻ dư thừa kia rồi đi rồi chúng ta lại ra tay lần nữa.

- Chỉ đành thế thôi.

Trần Lâm phụ họa.

Cậu ta còn nói thêm:

- Chuyện này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại, nếu không chúng ta không chịu nổi.

- Dù sao đi nữa

em cũng luôn ủng hộ anh.

Ánh mắt An Như Hối tràn đầy quyết tâm, thêm vào đó là vẻ tham lam.

Về sau hai người họ không nói thêm gì nữa.

Anh Như Hối ngủ tiếp còn Trần Lâm cố tỉnh để gác đêm.

Nam Sơn nghe những lời này xong thì cảm thấy luống cuống.

Ngay từ đầu, lời của họ đã không đáng tin rồi, cùng với đoạn đối thoại khi nãy, hẳn đám Trần Lâm tới đây để tìm bảo vật.

Cô lại nhớ tới Phùng Cường và Lão Răng Vàng, mục đích của họ hẳn không khác với Trần Lâm.

Nam Sơn không muốn tham gia vào vũng nước đục này, chỉ mong sau khi trời sáng, mình có thể sớm rời khỏi đây.

Hai giờ sáng, tới lượt Nam Sơn gác đêm.

Cổ Thăng đã buồn ngủ díp mắt lại, sau khi gọi cô dậy, anh còn tính nhắc nhở cô vài lời, thế nhưng do quá buồn ngủ, anh vừa nhắm mắt đã rơi vào con ngủ say.

Nam Sơn nhìn anh, ánh mắt cô thật phức tạp.

Đôi mi dài tạo thành một khoảng tối dưới mắt, cảm giác cực kì ngoan ngoãn.

Mục đích của anh tới đây chẳng lẽ cũng giống như đám Trần Lâm sao?

Đường đường là ông chủ lớn mà lại tới nơi bỏ hoang lâu năm, chim chẳng thèm ị thể này, rõ ràng rất khả nghi.

Trời sáng, mưa cũng tạnh.

Nam Sơn và Tiểu Mi thu xếp hành lý xong thì tính xuất phát sớm, có lẽ họ còn có thể bắt được chuyến xe lúc một giờ chiều.

Đám người Trần Lâm đang ăn sáng ở một nơi khác, còn Lão Răng Vàng đã ra ngoài ngay từ khi vừa ngớt mưa, đến giờ vẫn chưa thấy về.

Cố Thăng cũng bắt đầu thu dọn hành lý.

Nam Sơn dò hỏi:

- Cố Thăng này, anh cũng đi cùng bọn tôi à?
- Chúng ta là chiến hữu mà, đi thì cùng đi chứ.

Cố Thăng đáp rất đương nhiên.

Quy tắc phim kinh dị thứ năm của nhà họ Cố: kẻ lạc đàn thì chết sớm.

Ngay từ lần đầu tiên mở mắt ra, thấy mình nằm trên bờ cát, anh đã muốn rời khỏi đây.

Thế nhưng tìm mãi mà không thấy đường ra.

Hoàn toàn chính xác, khi Tiểu Mi và Nam Sơn tới đây, đường đi đều đã bị khuất trong những lùm cây lộn xộn, rất dễ bị bỏ qua.

Về sau họ chỉ ngồi trên bờ cát, gửi gắm hy vọng vào những chiếc thuyền qua lại.

Ba người mau chóng thu dọn hành lý rồi tạm biệt đám người Trần Lâm.

Bọn họ chỉ ước mấy người Nam Sơn mau mau đi nên không hề có ý níu kéo.

Trời vừa mưa, đường có vẻ sinh lầy, đoạn đường vốn chỉ mất mười phút để đi nhưng bây giờ họ đã đi mất khoảng hai mươi phút.

Nhìn ngọn núi phía xa, Cố Thăng nói với Nam Sơn đang đi cạnh mình:

- Cô nói xem, tối qua mưa to như thế, liệu có lở núi không?

Vừa dứt lời đã nghe ầm ầm, núi sạt một mảng, đường nhỏ không còn.

Tiểu Mi nhớ tới lúc mình vừa gặp Cố Thăng, Nam Sơn thì khiếp sợ nhìn anh:

- Trời ạ, thần kỳ quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

- Ôi chà

Cố Thăng hơi hé miệng:

- Tôi... nói đại thôi mà.

Nam Sơn liếc anh một cái, nói đại mà lợi hại ghê.

- Siêu quá.

Tiểu Mi giờ ngón cái.

Mặt trời lên, nhiệt độ cũng tăng lên, mặt đất nóng sây sậy.

Tiểu Mi nôn nóng đi qua đi lại trên bờ cát.

Cô hỏi:

- Vẫn không gọi được à?

Nam Sơn buông chiếc điện thoại đang áp trên tai xuống:

- Không có tí tín hiệu nào hết.

Con mưa bão đêm qua đã phá hủy mất mấy công trình thông tin liên lạc quanh thôn Lý Chu rồi.

Cứ loanh quanh ở đây không phải là một cách hay, chỉ có một cách duy nhất vừa tốn thời gian, vừa tốn công sức là mở một con đường mới mà thôi.

Cố Thắng lên tiếng:

- Ba ngày nữa sẽ có tàu tới đây.

Làm sao anh ta biết? Tiểu Mi và Nam Sơn đều nhìn Cố Thắng.

Thấy vậy, Cố Thắng giải thích:

- Là tàu của nhà họ Cố bọn tôi, đã hẹn trước rồi, đúng ngày sẽ tới đón tôi.

Dựa theo quy luật trong quá khứ thì anh đi trải nghiệm năm ngày là sẽ có người tới đón.

Nghe thấy có cơ hội thay đổi tình hình này, Nam Sơn mới bót căng thẳng.

- Chúng ta kiểm kê lại đồ ăn chút đi.

Ba ngày dài thì không dài, nhưng ngắn cũng không ngắn.

Nếu thiếu thức ăn thì sẽ gian nan hơn nhiều.

Khi Nam Sơn và Tiểu Mi đến đây thì mang theo một ít bánh quy nén và vài thứ linh tinh khác, bây giờ đã chia cho Cố Thắng một phần.

Ba người chia đều thức ăn.

Chỗ thức ăn này chỉ đủ cho họ chống đỡ trong vòng bốn ngày. Họ định nhịn đói ngày thứ năm để chờ thuyền tới đón rồi ra ngoài ăn một bữa no nê.

...

Con đường đi về phía trước không thông, nhóm Nam Sơn chỉ có thể về theo đường cũ.

Trên đường gặp Răng Vàng đang khoanh tay trước ngực và Phùng Cường.

- Sao mấy người còn chưa đi?

Phùng Cường kinh ngạc, sao lại về theo đường cũ thế này?

Cố Thắng nhún vai:

- Lờ núi, đường sụp rồi.

Răng Vàng thở dài bất đắc dĩ:

- Để tôi làm người tốt một phen vậy,

Gã lấy điện thoại trong túi ra:

- Tôi sẽ bảo anh em tôi lái thuyền tới đây đưa mọi người về.

Cố Thắng thật thà bảo:

- Không có tín hiệu đâu, chúng ta hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài rồi.

Răng Vàng buông điện thoại xuống rồi chửi nhỏ một tiếng:

- Nhọ vãi.

Nơi này chẳng có lấy một mống người, có lẽ trừ họ ra thì chẳng ai biết việc đường núi lở, chờ đợi cứu hộ là chuyện bất khả thi.

- Yên tâm, ba ngày nữa sẽ có thuyền tới đây.

Răng Vàng liếc xéo anh: làm như chú biết thật ấy.

Cố Thăng kiểm soát:

- Vì tôi chỉ định ở đây năm ngày nên đã hẹn thuyền từ trước rồi.

- Người anh em đáng tin cậy ghê.

Răng Vàng định vỗ vai Cố Thăng thì bị Nam Sơn gạt ra.

- Nói gì thì nói, đừng có động tay động chân.

Nhìn cái miệng đầy răng vàng của gã này thì đã biết gã chẳng phải loại đứng đắn gì rồi.

Răng Vàng đảo mắt như rang lạc rồi cười nói:

- Người anh em này, tôi bói cho cậu một quẻ nhé?

- Anh á?

Cố Thăng nhìn dáng vẻ gã thì chẳng thấy giống thầy bói chút nào.

- Cậu nghĩ vì sao tôi lại có tên là Răng Vàng hả? Vì môn phái bói toán của tôi dùng màu răng để thể hiện thân phận địa vị đấy. Có biết ông nội tôi tên là gì không? Là Răng Đen.

Răng Vàng chậm rãi nói:

- Cậu có muốn biết tôi tên thật là gì không? Người bình thường mà hỏi là tôi không nói cho mà nghe đâu.

- Không muốn biết.

Quy tắc thứ sáu của phim kinh dị nhà họ Cố: Biết càng nhiều thì càng nhanh chết.

Đương nhiên là cái loại lảm nhảm như Răng Vàng này bình thường cũng chết rất sớm.

Răng Vàng cạ lời, nhưng vẫn một lòng muốn dây dưa với Cố Thăng.

- Thế thì để tôi bói đường tình duyên cho cậu đi.

Gã đeo theo Cố Thăng mời chào.

Cố Thăng bắt đầu đi:

- Không cần thật mà.

Nhưng tai lại dỏng lên nghe, anh có hứng lắm à nha.

Cố Thăng nói chuyện với Lão Răng Vàng vài câu thì đã hiểu sơ sơ về tính cách của người này rồi. Người khác càng không chú ý đến gã thì gã lại càng vội vàng muốn chứng minh cảm giác tồn tại, anh chẳng sợ gã không nói anh nghe.

Lão Răng Vàng chạy tới trước mặt Cố Thăng, vừa đi lùi vừa nhìn chăm chăm vào mặt Cố Thăng hồi lâu.

- Cậu tên là Cố Thăng, tên hay lắm, thăng chức liên tục.

Lão Răng Vàng lắc lư cái đầu mà nói:

- Nhưng mà thăng cao quá thì không ổn, trèo cao ngã đau, thế là không tốt.

Lão Răng Vàng lại nhìn Nam Sơn, mắt sáng ngời lên:

- Cô này cũng được này, Nam Sơn,

Gã nói tiếp với Cố Thăng ở trước mặt:

- Cậu xem, cô ấy chính là một ngọn núi lớn chặn cậu lại.

Nam Sơn lạnh lùng nhìn Răng Vàng: ông mới là núi lớn, cả nhà ông đều là núi lớn!

Cố Thăng nhìn về phía Nam Sơn một cách cực kỳ đứng đắn, rồi hồi tưởng lại tất cả những gì xảy ra khi hai người ở bên nhau.

Ngoại hình xinh đẹp, tính tình miễn cưỡng coi như là... tốt, lại còn cùng chung hoạn nạn.

Anh liếc Nam Sơn một cái, rồi cái nữa, rồi lại một cái nữa...

Sau đó, hai tai bắt giắc đỏ bừng lên.

Anh quay đầu đi, bỗng cảm thấy sao mà mình và Nam Sơn hợp nhau thế không biết. Sau này con họ sinh ra chắc chắn sẽ đồn tìm tất cả các bạn nhỏ ở trường mẫu giáo mất.

Nam Sơn nháy mắt với Tiểu Mi.

Tiểu Mi hiểu ý ngay, bèn nói:

- Răng Vàng, anh nhớ nhầm rồi, tôi mới là Nam Sơn.

Răng Vàng chớp mắt:

- Tôi có nhớ nhầm đâu, tôi nói cô đó. Có khi vì mắt tôi hay đảo qua đảo lại nên làm các cô hiểu lầm thôi.

What?!

Cố Thăng nhìn Tiểu Mi chưa quen thân lắm, bong bóng hường phấn nổ bẹp mất một cái.

Anh mặc kệ, tên của anh và Nam Sơn rất hợp nhau!

Răng Vàng lại nói tiếp tỉnh queo:

- Loại đàn ông vô dụng như Cố Thăng này phải có một người vợ hiền như ngọn núi vững chãi để dựa vào, thì mới có thể thăng tiến cao hơn.

“Bếp” một tiếng, ánh mắt Cố Thăng tắt ngấm hy vọng, bao nhiêu bong bóng hường phấn nổ hết sạch.

Tên Lão Răng Vàng này chỉ là một cha bói rơm bịp người thôi.

Răng Vàng thấy vẻ kinh ngạc của Nam Sơn và Tiểu Mi thì nhíu mày:

- Sao? Tôi nói sai chỗ nào à?

- Anh nói chuẩn không cần chỉnh luôn.

- Có lý lắm, bậc thầy đúng là khác với người thường.

Răng Vàng hất tóc:

- Giờ biết tôi xem tướng tài chưa?

Đoạn, gã nói tiếp:

- Đã thế thì nghe tôi nói nốt câu cuối cùng đi, đừng đi về cái nhà đó, tôi nhìn thấy sát khí nồng nặc, mọi người mà về thì có thể gặp tai ương đỏ máu đấy.

Răng Vàng nhìn họ với ánh ý sâu xa, vẻ mặt đầy thần bí.

Cố Thăng nhìn gã một cái, nói nhầm nửa ngày, hóa ra gã ở đây chờ à.

Nhóm Nam Sơn chẳng tin nửa câu Răng Vàng nói.

Thấy đoàn người đối diện không nói câu nào, Răng Vàng sốt ruột:

- Mấy người nói câu gì đi chứ.

- Ồ.

Nam Sơn im lặng hồi lâu bèn lên tiếng.

Sau đó thì sao? Răng Vàng ngu mặt ra nhìn cô, hy vọng là họ biết khó mà lui.

Lại là một khoảng im lặng dài lâu.

Phùng Cường từ đầu đến cuối không nói tiếng nào thật sự là không thể nhịn được nữa:

- Thôi đi, họ chẳng tin đâu.

Răng Vàng nhìn Phùng Cường, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Răng Vàng: Anh cảm thấy còn cứu vãn được một tí.

- Tôi thấy các người đã quyết đi rồi, kẻ bói toán đoán mệnh như tôi đây làm sao mà nhẫn tâm nhìn mọi người gặp nguy hiểm được chứ?

Răng Vàng lấy một lá bùa trong túi ra:

- Giá người quen, 998.

Cố Thăng trầm mặc một chút rồi yên lặng móc một chồng bùa vàng chóc ra.

Đầu bùa à? Ai sợ ai?

Nhìn đồng bùa thượng hảo và chu sa đỏ chói trên tay Cố Thăng, rồi lại nhìn tờ bùa nhẵn nhúm trên tay mình, lần đầu tiên Răng Vàng cảm thấy xấu hổ.

Mãi đến khi nhóm Cố Thăng đã đi xa rồi, Răng Vàng vẫn đực mặt ra giữa gió thổi điều linh.

...

Cửa chỉ khép hờ chứ không đóng chặt.

Nam Sơn đẩy cửa bước vào thì thấy ngay Trần Lâm và An Như Hối.

Hai người đang ngồi cạnh bàn, cầm một cuộn dây thừng và chụm đầu vào nhau, xem ra đang bàn luận chuyện gì bí mật.

Vừa thấy họ vào thì An Như Hối vội vàng nhét dây thừng vào balo, hành động rất luống cuống.

An Như Hối lớn tiếng hỏi:

- Sao các người lại về đây?

- Núi lở rồi, chúng ta đều bị nhốt ở đây, điện thoại không có tín hiệu.

Trần Lâm trở mặt:

- Nghiêm trọng vậy sao?

- A Lâm, chúng ta phải làm thế nào để ra ngoài đây?

An Như Hối nhìn Trần Lâm.

- Chuyện này thì không cần lo lắng, trước khi tôi đến đã hẹn thuyền tới đón rồi, lúc đó tiện tay thì tiễn các bạn đi một đoạn. Nhưng mà phải ba hôm nữa thuyền mới tới, mấy ngày sắp tới phải làm phiền các bạn rồi.

Trần Lâm nghĩ ngợi một chút:

- Vậy cứ thế đi.

Trong phòng trống trải, từ lúc nhóm Nam Sơn bước vào thì đã không thấy Tôn Nhược Hiên đâu cả.

Nam Sơn hỏi:

- Còn một người nữa đâu rồi?

- Đi múc nước.

- À.

Nam Sơn không hỏi nhiều nữa. Nhìn bộ dạng của hai người kia thì rõ ràng là cố tình xúi Tôn Nhượng Hiền đi xa để bàn chuyện không muốn cho ai biết rồi.

Cô hơi khó hiểu, nếu đôi tình nhân này đã gạt Tôn Nhượng Hiền ra ngoài để lo việc với nhau, thì sao lại đưa cậu ấy đến đây làm chi?

Chẳng phải bí mật càng ít người biết thì càng hay à?

...

Nam Sơn vào nhà chưa được bao lâu thì Răng Vàng và Phùng Cường cũng đẩy cửa bước vào.

- Núi lô, tôi...

Trần Lâm ngắt lời gã:

- Chúng tôi biết rồi, hôm nay trời quang mây tạnh, hai người đi nơi khác mà tìm chỗ ở đi.

Trần Lâm chặn trước mặt Răng Vàng, không muốn cho gã và Phùng Cường đi vào:

- Ô, sao ba người họ thì vào được?

Răng Vàng chẳng hề để tâm đến lời từ chối của Trần Lâm.

- Vì họ có thể đưa bọn tôi rời khỏi đây.

Ý tứ không cần nói cũng biết, trừ khi Răng Vàng có thể mang đến ích lợi gì cho Trần Lâm, bằng không thì đừng hòng ở lại nơi này.

- Sao không nói sớm?

Răng Vàng lấy lá bùa trong túi ra:

- Bùa bình an giá người quen 888, bây giờ cho cậu miễn phí luôn.

Cố Thăng: Sao lúc bán cho anh hết giá tận 998 hả? Tên này không chỉ là bịp bợm mà còn là gian thương, vô sỉ quá!

Trần Lâm chẳng buồn liếc đến lá bùa kia:

- Tôi không cần, tôi thấy các người cần nó hơn đây.

Trần Lâm chậm rãi nâng tay lên, trên tay cầm một chiếc cò lê mà An Như Hối vừa lặng lẽ tuồn cho.

- Ha ha,

Lão Răng Vàng cười giả lả:

- Thanh niên đừng bốc đồng thế mà.

...

Trần Lâm đặt tay lên cửa, đang muốn đóng lại.

Nhìn bộ dạng chẳng ưa dầu muối của Trần Lâm, lão Răng Vàng thu lại nét cười không đứng đắn. Gã bị bộ dạng này của Trần Lâm chọc giận rồi.

Từ hôm qua khi gã vào ngôi nhà này thì đã thấy, thái độ của Trần Lâm với mình và với ngôi nhà này căn bản không phải là thái độ của chủ nhà.

Người ngoài vào tầng hai nhà mình hơn nửa tiếng mà Trần Lâm chẳng hề có phản ứng gì cả. Lúc đó lão Răng Vàng đã nghi ngờ rồi, bây giờ bèn lừa cậu ta một phen.

- Nói thật với cậu nhé, từ lúc Phùng Cường mặc yếm thì nó đã lang thang ở khu này rồi, chưa bao giờ nó thấy có người đến đây ở cả. Cậu nói với tôi nhà này là của cậu á, chớ nó tin.

Lão Răng Vàng vỗ mạnh vào cửa làm bụi rớt rào rào:

- Anh đây không vạch mặt cậu là vì không muốn cậu xấu hổ thôi. Nếu người anh em Tôn cái gì Hiên của cậu mà nói cậu ta là chủ nhà thì tôi còn tin tưởng phần nào.

Phùng Cường nghĩ bụng: Nhà tôi ở bên kia quả núi mà lúc mặc yếm dầm treò sang đây chơi à? Giỏi quá!

Thế nhưng hắn không bóc trần lão Răng Vàng, mà chỉ ưỡn ngực lên rồi phối hợp với gã, nhìn Trần Lâm chòng chọc.

Ba người nhóm Nam Sơn vẫn chú ý tình hình ở gần cửa.

Không khí ở đó giương cung bạt kiếm, căng thẳng cực kì.

Đột nhiên, Cố Thăng nói:

- Cửa sắp đổ.

- Gì cơ?

Ngay sau đó, tiếng rắc rắc vang lên ê rảng, và rồi cánh cửa đổ rầm xuống đất.

Trần Lâm né vài bước sang bên cạnh.

Nam Sơn và Tiểu Mi nhất tề nhìn về phía Cố Thăng:

- Phục luôn.

Cố Thăng thì chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên. Sáng nay lúc ra ngoài anh đã thấy bản lề cửa gỉ sét bị lỏng mấy cái đinh ốc rồi.

Cánh cửa này vốn đã chẳng đứng vững được bao lâu. Lúc lão Răng Vàng đẩy cửa vào thì anh thấy đinh ốc cố định bản lề bị long ra, cho nên mới thuận miệng nói thôi.

Chẳng ngờ lại gặp hái được ánh mắt sùng bái của Nam Sơn, Cố Thăng nghĩ, sau này mình phải nói nhiều hơn mới được.

..

- Sao anh lại nghĩ là Tôn Nhược Hiên chứ không phải là tôi?

Trần Lâm không bận tâm đến cánh cửa mà chỉ bám lấy vấn đề này.

Búp bê nhỏ trong nội tâm lão Răng Vàng đánh trống hò reo, thành công thật rồi này!

- Bên cầu thang có treo một bức họa chân dung của bà chủ nhà này, diện mạo bà ấy có bốn phần giống Tôn Nhược Hiên.

Hôm qua lúc gã lên tầng thì không chú ý đến bậc thang lung lay, tí nữa ngã lộn cổ, tay chống lên mặt tường, bắt cần động vào bức họa kia làm dính đầy bụi bặm.

Cũng nhờ cơ hội đó mà gã thấy rõ bức tranh.

Trong tranh vẽ một người phụ nữ mặc sườn xám, trên mặt mạng nộ cười sầu khổ.

Trần Lâm như có điều suy nghĩ. Rồi cậu ta đến sát bên người Răng Vàng, ghé vào tai gã và nói:

- Anh vào nhà ở đi, chỉ có một điều kiện là đừng có nói lại chuyện vừa rồi.

- Tôi nói cái gì nào? Tôi chẳng biết gì hết.

Lão Răng Vàng nhìn về phía Phùng Cường:

- Chú có nghe thấy anh nói gì không?

Phùng Cường trả lời thật thà:

- Anh vừa mới nói...

Lão Răng Vàng vỗ đầu Phùng Cường:

- Cường Tử, sao chú chẳng chịu động não gì cả thế? Đứng mãi ở ngoài cũng mệt rồi, chúng ta vào trong ngồi đi.

Lão Răng Vàng và Phùng Cường vẫn ngồi cách nhóm Cổ Thăng không xa.

Còn cánh cửa kia, Trần Lâm hoàn toàn tảng lờ nó.

Theo lời cậu ta nói thì để thế ra vào tiện hơn nhiều, đến tối rồi dựng cửa lên sau cũng chưa muộn.

...

Mấy người ở cùng nhau cũng gọi là bình an vô sự.

Đến chiều trời lại đổ mưa to, mãi đến tối vẫn không tạnh.

Lúc mọi người sắp đi ngủ thì có tiếng vật gì đổ xuống trên tầng, và tiếng lẩn lộn cộc lộc cộc.

Cả nhóm tỉnh cả ngủ.

- Đi xem.

Lão Răng Vàng đề nghị.

Những người khác đều không có ý kiến, mọi người lấy đèn pin rồi kéo nhau lên tầng.

Vừa lên đến tầng hai, một luồng gió lạnh đã thốc thẳng vào người họ.

Trên tầng vẫn lộn xộn như cũ, cửa sổ mở to, gió lớn bên ngoài ùa vào theo con đường đó.

Thùng gỗ đặt chính tề lúc này nằm lẩn ra góc nhà.

Tiếng lẩn lộn cộc lúc nãy chính là vì cái thùng này đây.

Khi tìm ra đầu sỏ thì đám người Cổ Thăng thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là họ sợ bóng sợ gió, chỉ là gió thổi đổ cái thùng gỗ thôi mà.

Nam Sơn nghi hoặc nói:

- Hôm qua lúc tôi lên tầng thì cửa sổ vẫn còn đóng.

Lão Răng Vàng cười kín đáo:

- Hôm qua tôi thấy bí quá nên mở cửa một lúc, rồi không nhớ là có đóng hay không. Chúng ta đi xuống đi.

- Hết cả hồn, chỉ vì nhận phiền toái vào ờ.

An Như Hối oán giận, chẳng hề có ý hạ giọng.

Lão Răng Vàng liếc nhìn cô ta với vẻ thần nhiên.

- Như Hối, đừng cãi cò, để họ đi trước đi.

Trần Lâm không muốn chọc lão Răng Vàng không vui.

Nghe câu này thì An Như Hối cực kì khó chịu, sắc mặt cũng bí xị ra, thế nhưng vẫn để cho đám lão Răng Vàng đi xuống trước.

...

Nửa đêm, Nam Sơn thấy mặt mình ngứa ngứa.

Cô vừa mở mắt thì đã thấy ngay khuôn mặt phóng đại của Cổ Thăng, còn ngón tay anh thì đang chọc hai má mình.

Anh chẳng hề ngần ngại vì bị bất quả tang, chỉ tươi cười rồi nhỏ giọng nói:

- Nam Sơn ơi, bây giờ tôi mới phát hiện ra cô có má lúm này, đáng yêu quá.

Nam Sơn híp đôi mắt mộng lung nhìn anh.

Dờ hơi à, nửa đêm nửa hôm đánh thức cô chỉ để nói mỗi câu này sao?

Nam Sơn đáp một tiếng rồi ngủ tiếp.

- Từ từ.

Cố Thăng hạ giọng cực thấp, nói sát bên tai cô:

- Cô có nghe thấy tiếng kéo kệt không?

Anh dựa vào cô gần quá, từng hơi thở nóng ẩm phả vào bên cổ làm cho cô ngứa ngứa, không quen.

Cô đẩy đầu anh ra rồi nói:

- Không nghe thấy.

- Ồ

Trong giọng nói của Cố Thăng có chút tủi thân:

- Thế cô ngủ tiếp đi, ngủ ngon nhé.

Nam Sơn nhắm mắt lại ngủ thiếp đi ngay, cô mệt quá rồi.

Lúc tỉnh lại, Nam Sơn nghe thấy rõ mồn một tiếng kéo kệt mà Cố Thăng nói ở ngay bên tai mình.

Nam Sơn mở mắt ra, xung quanh tối om, cơ hồ vươn tay không thấy năm ngón, chỉ có ánh sáng mỏng manh len lỏi chiếu lên từ khe hở dưới sàn.

Cô đang ở tầng hai.

Cô cảm nhận một chút rồi phát hiện ra mình đã biến thành một sợi dây thừng.

Tiếng động này là do dây thừng ma sát với xà nhà sinh ra.

Tiền đề là, trên dây thừng phải buộc vật nặng, bị gió thổi lay thì mới có thể phát ra âm thanh như thế.

Nam Sơn đột nhiên có dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Cô cúi đầu nhìn thì chỉ thấy một cái bóng mờ mờ. Đó là một cô gái, mái tóc dài bị gió thổi tung bay.

Cổ của cô gái này mắc trên dây thừng, có vẻ như là thất cổ.

Nam Sơn không thể tránh khỏi việc tiếp xúc với làn da lạnh ngắt trên cổ của cô gái kia.

Mọi người ở tầng một còn đang ngủ say, người gác đêm cũng không hay biết gì. Ai mà ngờ được lại có một người chết ở cách họ chỉ mấy mét cơ chứ?

Cô muốn mau chóng rời khỏi đây, không muốn ở cùng phòng với cái xác này nữa.

Nhưng đáng tiếc là phải năm phút nữa cô mới được tự do không chế việc đi lại.

Cô chưa bao giờ cảm thấy năm phút lại dài lâu đến thế, sống một ngày như một năm chẳng qua cũng chỉ thế này mà thôi.

Mưa đã tạnh rồi, cả căn phòng lạnh phắc tới đáng sợ.

Chỉ có tiếng kéo cà kéo kệt cứ vang lên mãi.

...

Cố Thăng nhìn thấy Nam Sơn đang ngủ ngon bỗng bật dậy, sắc mặt tái nhợt ra.

- Mơ ác mộng à?

Nam Sơn thấy ánh sáng ấm áp tỏa ra từ ngọn nến trên bàn thì thần kinh căng thẳng mới dần thả lỏng.

Cảm giác đúng như trở lại nhân thể một lần nữa mà.

- Ủ, gặp ác mộng.

Trên thực tế còn đáng sợ hơn mơ ác mộng, bởi vì cô cũng ở trong ác mộng.

Cố Thăng đặt nước trước bàn cô:

- Uống nước cho bình tĩnh đi.

- Được.

Nam Sơn lấy qua, chỉ mấy giây sau thì hơn nửa bình nước đã vào bụng cô rồi.

Uống xong cô mới nhận ra, bèn hỏi:

- Nước ở đâu ra đấy?

Cố Thăng chống một tay lên cằm, nghiêng đầu nhìn cô, rất đỗi dịu dàng:

- Của tôi đấy.

Rồi anh bổ sung thêm:

- Mới uống có một ngụm thôi.

Nam Sơn: Nói câu cuối còn chẳng bằng không nói!

...

Cô nhìn quanh bốn phía, mọi người đều ở đây, chỉ thiếu An Như Hối.

Mười phần chắc chín người ở trên tầng là cô ấy rồi.

Nam Sơn đứng lên, đi thẳng tới trước mặt Trần Lâm đang nằm sắp ngủ trên bàn.

Cố Thăng cảm thấy kì lạ nên vội vàng đuổi theo.

Cô đẩy mạnh Trần Lâm một cái, cậu ta tỉnh lại nhưng còn ngái ngủ.

Trần Lâm mơ màng ngáp một cái:

- Chuyện gì thế?

Về mặt có chút không kiên nhẫn. Tí nữa cậu ta còn phải gác đêm, mấy người này không cho cậu ta ngủ được một giấc ngon hay sao?

- An Như Hối đâu rồi?

Nam Sơn hỏi, không hề cố ý hạ giọng.

Nghe thấy cái tên này thì Trần Lâm tỉnh hẳn.

Trong giọng nói của cậu ta pha lẫn vẻ kinh ngạc:

- Cô ấy còn chưa xuống à?

Thời điểm này cách lúc họ xuống tầng đã gần bốn tiếng, mà trên tầng chẳng hề có động tĩnh gì.

Trần Lâm ý thức được có thể An Như Hối đã gặp chuyện gì rồi, bèn sắp sửa phóng lên tầng. Tôn Nhược Hiền gác đêm nên vốn tỉnh, cũng lập tức đuổi theo ngay phía sau.

Động tác quá lớn làm đổ chiếc ghế xuống đất, khiến mọi người đều lần lượt tỉnh dậy.

- Chết người hay sao mà ảm ỉ thế?

Lão Răng Vàng nhắm mắt rồi nói.

- Có lẽ An Như Hối có chuyện rồi.

Nam Sơn nói đơn giản:

- Ai dậy rồi thì lên tầng xem đi.

Vừa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng kêu khóc của Trần Lâm từ trên tầng truyền xuống.

Giờ thì mọi người đều đã tỉnh như sáo.

Phùng Cường nghe thấy tiếng kêu này thì lăn bạch xuống khỏi thùng gỗ luôn.

...

Lão Răng Vàng chỉ nghĩ là họ sợ bóng sợ gió thôi chứ không có chuyện không may gì đâu.

Thấy những người khác đều đi lên, gã và Phùng Cường cũng lên xem thử.

Khi nhìn thấy cảnh tượng kia thì chính Lão Răng Vàng cũng bị dọa cho lùi mấy bước.

An Như Hối bị treo trên xà ngang, gió lay cái xác làm cho nó đung đưa như quả lắc đồng hồ.

Như thể đang đếm ngược giờ tử vong của họ.

Thấy vậy thì Cố Thăng cũng hiểu ra, âm thanh làm phiền anh suốt đêm nay phát ra từ đây.

Lão Răng Vàng chiếu đèn pin vào mặt An Như Hối.

Sắc mặt cô trắng nhợt, miệng nhô đầy tóc đen.

Mãi đến lúc chết cô vẫn không nhắm mắt, con mắt trắng dã lòi ra trông đáng sợ vô cùng.

Trần Lâm đã sụp đổ té nhào trên đất mà ôm mặt gào khóc.

Tôn Nhược Hiền là bạn cậu ta, bèn ngồi xổm xuống nhẹ giọng an ủi.

- Á!

Phùng Cường hét lên một tiếng kinh hoàng rồi cuớp đèn pin khỏi tay Lão Răng Vàng:

- Đang yên đang lành đừng có chiếu đèn vào mặt cô ấy!

Lão Răng Vàng ho khan một tiếng:

- Có anh ở đây thì chú sợ cái gì, anh là thầy bùa đấy nhé.

Nói đoạn, gã lại lấy ra mấy tấm bùa chưa có đất dụng võ.

Phùng Cường mím môi, không nói gì nữa.

Cố Thăng vẫn luôn chú ý đến động tĩnh bên đó, không ngờ có người còn nhát gan hơn cả mình.

Khi nhìn thấy cái xác kia thì đúng là Cố Thăng cảm thấy không ổn lắm.

Không phải là anh sợ, chỉ là nghĩ đến việc cô gái này vừa nói chuyện với mình mà đã chết thảm trên tầng, nên anh mới thấy không thoải mái mà thôi.

Cho dù từ đầu tới cuối, cô ấy chẳng hề hòa nhã với anh chút nào.

Cố Thăng không sợ người, cũng không sợ xác chết, anh chỉ duy trì nỗi kính sợ đối với một số sự vật nào đó mà thôi.

Đương nhiên là người ngoài nhìn vào thì thấy lòng kính sợ này hơi bị thái quá.

Thấy Phùng Cường dựa sát vào Lão Răng Vàng, Cố Thăng cũng nảy ra một ý.

Nam Sơn đang nói chuyện với Tiểu Mi, Tiểu Mi là một đứa cuồng phim máu me, cho nên trừ lúc đầu hơi giật mình thì cô bình tĩnh lại rất nhanh.

Nam Sơn bỗng thấy trước mắt tối hù, có một bàn tay đang che mắt cô.

Giọng nói của Cố Thăng vang lên bên tai Nam Sơn:

- Đừng nhìn, có tôi đây.

Nam Sơn: Tôi không chỉ nhìn mà còn tiếp xúc trực tiếp thân mật với cái xác ấy rồi cơ.

Đoạn, cô gạt tay anh xuống chẳng chút do dự.

Cô phát hiện ra từ tối nay tới giờ, thái độ của Cố Thăng với mình càng ngày càng kỳ quái.

Nam Sơn không nghĩ nhiều, chỉ cho là anh sợ quá nên muốn tìm tí cảm giác tồn tại mà thôi.

Cố Thăng buồn buồn tui tui.

...

Năm phút sau, mọi người đều đã bình tĩnh lại sau khi bị sốc vì An Như Hối thất cổ chết đi.

Việc cấp bách bây giờ là hạ cô xuống.

Cứ để cô treo lủng lẳng ở đó như vậy cũng không phải là cách.

Vấn đề ở đây là... ai làm bây giờ?

Lão Răng Vàng lên tiếng:

- Trần Lâm, bạn gái cậu còn đang treo ở kia kia, hạ cô ấy xuống đi.

Trần Lâm nghe xong thì càng khóc dữ hơn.

- Như Hối ơi em chết thảm quá, anh nhất định phải báo thù cho em!

Lão Răng Vàng đi qua vỗ vai cậu ta:

- Tôi nói nè, có phải cậu nên...

- Huhu...

Trần Lâm không để ý tới gã mà quay lại ôm lấy Tôn Nhược Hiên đang an ủi mình:

- Nhược Hiên, tôi chỉ còn cậu thôi, cậu phải bảo vệ mình thật tốt đấy.

- Được rồi, được rồi...

Tôn Nhược Hiên luống cuống, không biết phải để tay ở đâu nữa.

Lão Răng Vàng nổi giận, thẳng ranh trước mặt này cứ tăng lò lòi gã mãi.

Gã bèn đập Trần Lâm một phát rất mạnh:

- Đừng có tru lên nữa, có thời gian khóc thì hạ bạn gái cậu xuống trước đi,

Rồi gã lại không nhìn được mà chêm một câu:

- Xác bạn gái còn chưa lạnh mà đã không biết xấu hổ đi thổ lộ với bạn trai. Ai có thời gian nhìn cậu trình diễn tình gay như biển ở đây? Lấy thời gian ấy đi ngủ dưỡng nhan sắc cho rồi!

Lão Răng Vàng sờ lên mặt mình.

Mọi người nhất tề nhìn về phía gã, dưới ánh đèn pin trắng bạc, làn da gã trắng ngà.

Nam Sơn ở rất gần, bèn nhìn kĩ làn da mịn màng không hề có lỗ chân lông trên gương mặt gã.

Nếu gã không mở miệng khoe hàm răng vàng thì cũng là một chàng đẹp trai.

Trần Lâm bị Răng Vàng đá cho một cái thì đực mặt ra, mãi hồi lâu sau vẫn không hồi thần.

Tôn Nhựt Hiền nhắc nhở cậu ta:

- Minh hạ thi thể của em An xuống trước đi.
- Được.

Trần Lâm run lấy bầy đứng lên, trên mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Cậu ta dùng biểu cảm này để nhìn người con gái từng yêu.

Không biết An Như Hối ở dưới đất biết được thì sẽ có vẻ mặt như thế nào đây?

Sau khi người chết thì thi thể sẽ trở nên rất nặng.

Trần Lâm nhắm hờ hai mắt, hợp sức cùng Tôn Nhựt Hiền giải thoát cô khỏi sợi dây thừng.

Thực ra An Như Hối cũng chỉ cách mặt đất có ba mươi cm mà thôi, khoảng cách giữa sự sống và cái chết gần quá đỗi mà cũng xa vời vợi.

Sau đó Trần Lâm và Tôn Nhựt Hiền khiêng cô xuống tầng, trải mấy món quần áo lên đất rồi đặt cô nằm xuống.

Cứ để cô lẻ loi ở trên tầng thì quá đáng lắm.

Trần Lâm vuốt mấy lần mà mắt cô vẫn không nhắm lại.

Lão Răng Vàng đi tới bên cạnh cô rồi nói:

- Đi đi thôi, tôi sẽ tìm ra hung thủ giết cô.

Sau đó Trần Lâm vuốt lại một lần, đôi mắt kia nhắm lại như kỳ tích.

Những người còn lại đều thán phục Lão Răng Vàng.

...

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là tìm ra hung thủ.

Giữa vùng lau lách hoang vu này vẫn luôn tồn tại những nhân tố không xác định.

Chuyện đáng sợ hơn là, tên hung thủ kia có thể đang trà trộn giữa mọi người.

Không khí nặng nề đến tột độ.

Nam Sơn là người đầu tiên đưa ra nghi vấn và phá vỡ sự im lặng này:

- Trần Lâm, cậu luôn ở bên cạnh An Như Hối, chẳng lẽ cô ấy không xuống mà cậu không có cảm giác gì à?

Cô không có ấn tượng tốt với đám Trần Lâm, cho nên cũng không để ý tình hình bên họ lắm.

- Sau mười hai giờ tôi phải gác đêm nên muốn đi ngủ sớm một chút, không để ý đến Như Hối.
- Chẳng phải người anh em Nhựt Hiền này vẫn thức à?

Phùng Cường tiếp lời, nhìn Tôn Nhựt Hiền rồi hỏi:

- Sao không thấy Như Hối mà cậu không đi tìm?
- Tôi hỏi thì Trần Lâm bảo là có cãi nhau mấy câu với em An, để em ấy ở trên tầng bình tĩnh lại một chút đã.

Tôn Nhựt Hiền nhìn Trần Lâm, chuyện tới nước này thì cậu cũng không dám giấu diếm gì nữa.

Lão Răng Vàng dựa trên tường, gập chân phải lại:

- Thật ngại quá, tôi nghe thấy mấy câu cãi cọ ấy đấy: kế hoạch có biến rồi, tìm người ở đâu đây? Không được động vào Tôn Nhựt Hiền á? Anh có ý gì? Anh giải thích cho em nghe thử xem?

Tôn Nhược Hiên kinh ngạc nhìn gã, trong ánh mắt đong đầy tổn thương.

Đổi mặt với Lão Răng Vàng khi thể bức người, sắc mặt Trần Lâm thoát cái trắng bệch ra:

- Anh đừng có mà ngậm máu phun người rồi ném hiềm nghi lên đầu tôi. Trừ anh ra còn ai nghe thấy nữa không?

Lão Răng Vàng nghẹn lời. Thực tế là gã dừng lại ở cầu thang chốc lát, lại thêm tiếng sấm chen vào nên chỉ nghe được có chừng đó thôi.

Trừ gã ra thì chẳng ai rảnh việc như vậy cả.

- Không có phải không?

Trần Lâm thấy những người khác không phản ứng thì mỉm cười nhẹ nhõm:

- Tôi thấy anh mới là người có hiềm nghi lớn nhất đấy, nửa đêm anh ra ngoài, mãi nửa tiếng mới về còn gì.

Có hai con đường đi lên tầng hai, trong đó con đường bên ngoài là dùng bùn đất và bê tông hỗn hợp đắp thành.

Phùng Cường giải thích thay Lão Răng Vàng:

- Anh ấy bị táo bón, đi ra ngoài năm sáu chuyến cũng bình thường thôi.

- Ồ

Trần Lâm khoanh tay trước ngực:

- Ai mà biết được.

Cố Thăng nhìn bên phải rồi lại nhìn bên trái, thấy cả hai người đều rất khả nghi.

- Sáng nay lúc tôi vào thì thấy cậu cầm một cuộn dây thừng, bây giờ cuộn dây ấy có còn ở chỗ cậu không?

Nam Sơn chột hời.

Trần Lâm nghe vậy thì biến sắc:

- Tôi để ở trong balo của Như Hối.

Cậu ta lấy balo của An Như Hối rồi lục tìm một lúc lâu.

Sau đó dường như không tin được, cậu ta đổ hết đồ bên trong ra ngoài, đồ trang điểm và các vật dụng linh tinh bày đầy một bàn, chỉ có cuộn dây kia là không thấy.

- Sao lại như vậy được?

Trần Lâm lăm lăm rồi ngẩng phắt đầu lên:

- Trừ chúng ta ra, ở đây vẫn còn có kẻ khác!

- Đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, hay lắm, tự chuẩn bị luôn cả công cụ gây án rồi kìa.

Từ đầu đến cuối Lão Răng Vàng không hề tin nửa lời Trần Lâm nói. Gã quay sang hỏi Phùng Cường:

- Cường Tử, chú thấy sao?

Phùng Cường nghĩ ngợi một lúc rồi đáp:

- Cũng có thể là An Như Hối tự sát mà, thất tình nghĩ quẩn chẳng hạn.

- Cường Tử ơi, sao chú càng ngày càng ngây thơ thế? Com đồ đi đâu hết rồi?

Lão Răng Vàng bức đến nghẹn lời, chỉ đành thờ dài bất đắc dĩ.

Cố Thăng: Phùng Cường nói cũng có lý mà.

Mấy người tranh luận cả buổi mà chẳng ra được kết quả gì. Ai cũng nghĩ kẻ có hiềm nghi lớn nhất chính là Trần Lâm.

...

- Lão Răng Vàng, em muốn đi WC.

Phùng Cường ngại ngần nói.

Lão Răng Vàng liếc xéo hắn:

- Thì đi đi, nhìn anh làm gì, anh đeo WC ở thắt lưng à?

- Trong cuộc sống trần ngập nguy hiểm không biết trước, thân là chiến hữu thì phải giúp đỡ nhau chứ.

Phùng Cường nhìn gã đầy mong mỏi.

- Ồ?

Lão Răng Vàng móc lỗ tai:

- Đi WC thì giúp thế nào? Anh đại thay chú được phỏng?

Phùng Cường thấy gã nhất định không hiểu thì nói toạc ra:

- Em sợ, đi với em đi.

- Nói sớm phải hơn không, gì mà cứ nhăn nhó như cô vợ nhỏ thế.

Lão Răng Vàng đi ra ngoài với Phùng Cường.

Một lát sau, Nam Sơn cũng đứng lên theo.

- Cô đi đâu đấy?

Cố Thăng hỏi.

Nam Sơn đáp:

- Ra sân sau đi WC.

Cố Thăng chớp mắt:

- Để tôi đưa cô đi.

- Không cần, tôi có Tiểu Mi rồi.

- Ồ.

Nhìn theo bóng Nam Sơn và Tiểu Mi cùng nhau ra ngoài, rồi lại nhìn đáng về kẻ vai sát cánh của Lão Răng Vàng và Phùng Cường, tự nhiên Cố Thăng lại thấy buồn khôn xiết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Một đêm dài đằng đẵng và hỗn loạn cứ thế qua đi.

Một người đang sống khỏe mạnh đột nhiên chết đi, cơ hồ không một ai được ngủ ngon giấc.

Trần Lâm cứ nhắc đi nhắc lại rằng trừ đám người bọn họ thì ở đây vẫn còn kẻ khác.

Vì chuyện tối qua nên Lão Răng Vàng và Trần Lâm kết thù với nhau. Trần Lâm cứ mở miệng ra là gã phải xóc cho bằng được đôi câu.

Quan điểm của Cố Thăng là: giao chuyện tìm hung thủ cho cảnh sát. Còn việc cấp bách hiện tại là bảo đảm an toàn tính mạng của bản thân mình. Trừ trường hợp bất khả kháng, nếu không mọi người đừng tách nhau ra.

Mọi người không có ý kiến gì, nhưng vì Lão Răng Vàng và Trần Lâm có ân oán, nên Trần Lâm và Tôn Nhược Hiền vẫn duy trì khoảng cách với đám Lão Răng Vàng, làm cho nhóm Nam Sơn cũng không đến gần gã.

...

Đến giữa trưa, Lão Răng Vàng và Phùng Cường tụm đầu bàn luận, không biết là nói cái gì.

Một lát sau, Phùng Cường đi tới trước mặt Cố Thăng. Hắn đã coi Cố Thăng là thủ lĩnh của nhóm Nam Sơn rồi.

Phùng Cường lên tiếng:

- Chúng ta kết đồng minh đi.

- Kết đồng minh?

Cố Thăng nhún mày:

- Kết đồng minh với hai người thì có ích lợi gì?

Song trong lòng anh thì đang suy tính, nếu kết đồng minh thì họ sẽ trở thành một đội năm người, nhiều người sẽ thuận tiện hơn nhiều, ví dụ như khi gác đêm.

Lúc anh ra sân sau lấy nước thì Lão Răng Vàng có thể trông coi đám Nam Sơn một chút.

Thế nhưng trên mặt anh lại chẳng hề để ý, làm bộ như không có hai người thì bọn tôi vẫn sống khỏe re.

Phùng Cường thấy anh không hề dao động thì vội nói:

- Tôi biết một ít về chuyện từng xảy ra ở ngôi nhà này.

- Nói đi.

Lão Răng Vàng thấy anh có hứng thì biết là có hi vọng rồi:

- Thế nào, người anh em, kết đồng minh xong Cường Tử sẽ nói cho cậu biết, đủ thành ý rồi chứ?

Trong những người đang ngồi ở đây thì chỉ có đám Cố Thăng là chẳng hiểu gì về nơi này, họ bị nhốt ở đây chỉ là vì sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Nhìn từ phương diện nào đó thì họ quả thực gặp bất lợi.

Cố Thăng nhìn Trần Lâm ngồi ở một phía khác, mục đích cậu ta tới đây rõ ràng hơn Lão Răng Vàng nhiều, và cậu ta cũng biết nhiều hơn.

Thế nhưng muốn nghe lời nói thật từ miệng Trần Lâm thì cực khó!

Bạn gái chết rồi mà cậu ta còn không chịu nói rõ mục đích mình tới đây, cũng chẳng hề nóng lòng tìm hung thủ nữa là.

Kết đồng minh không phải là chuyện của một người, Cố Thăng nhìn Nam Sơn và Tiểu Mi để trưng cầu ý kiến.

Hai cô gái không nói gì cả nhưng vẫn luôn lắng nghe.

Nam Sơn gật đầu:

- Kết đồng minh cũng được, nhưng trừ câu chuyện về căn nhà này thì tôi còn muốn biết mục đích anh tới đây nữa.

Lão Răng Vàng vui vẻ, vụ này dễ mà, sở trường của gã chính là chém gió đấy.

- Đừng có nói nhảm, chuyên ngành đại học của tôi là tâm lý học đó.

Tiểu Mi nhìn thấu tính toán trong lòng Lão Răng Vàng, bèn cảnh cáo gã đừng có mà giờ trò.

Chuyên ngành đại học của cô đúng là tâm lý học, chẳng qua đang học dở thì chuyển sang học máy tính mà mình thích thôi.

Mặt mũi Lão Răng Vàng nhăn nhúm lại:

- Cường Tử, chú nói đi.

Phùng Cường uống một ngụm nước, hắng giọng rồi kể:

- Thực ra bà chủ nhà này cũng thất cổ chết ở trên tầng hai.

- Sao anh biết?

- Bác hai của tôi năm đó hỗ trợ nâng thi thể, phát hiện ra cổ bà ấy có một vòng bầm xanh đen. Ông ấy len lén lên tầng nhìn thử thì thấy trên xà ngang treo một sợi thừng còn đang đóng đũa. Nghe báo mẫu nói thì bà chủ nhà này đau khổ vì tình, nghĩ quẩn nhất thời nên mới treo cổ tự sát. Tư tưởng của báo mẫu hơi phong kiến, bà ta thấy một người con gái mà tự tử vì tình thì chẳng về vang gì, cho nên mới tuyên bố ra bên ngoài là chết bất đắc kì tử.

Phùng Cường dừng lại một chút:

- Theo quan điểm của tôi thì hồn ma của bà chủ vẫn còn lẩn vẩn ở đây. Bà ấy trách chúng ta quấy nhiễu sự yên tĩnh của mình bấy lâu nên mới giết An Như Hối để trừng phạt đấy.

Nam Sơn và Tiểu Mi chẳng tin ma quỷ.

Phùng Cường cười nói với Cố Thăng:

- Chúng ta trở thành chiến hữu rồi, có phải anh nên tặng quà gấp mặt gì không? Mấy lá bùa của anh hôm qua rất tốt đó.

- Không thành vấn đề.

Cố Thăng có nhiều bùa lắm, chuẩn bị cho an tâm mà thôi.

Nếu chuyện có thể giải quyết bằng bùa chú thật thì tốt quá rồi.

Anh phát cho mỗi người hai lá bùa, cả Trần Lâm và Tôn Nhược Hiền cũng có.

Lão Răng Vàng vừa nhận bùa vừa đau lòng nói với Phùng Cường:

- Có anh ở đây, chú còn sợ gì nữa?

Phùng Cường gấp lá bùa cẩn thận rồi cười lạnh bảo:

- Đồ thầy rơm nhà anh tránh ra cho tôi, nếu không phải anh bảo tôi tới đây thì làm sao tôi gặp chuyện này được chứ?

- Anh cũng có nghề đâu...

Giọng nói của Lão Răng Vàng yếu dần đi.

- Có nhớ cái lần tôi bị bóng đè rồi nhờ anh trừ tà cho không?

Phùng Cường vừa nghĩ đến vụ này thì lại nổi cơn tam bành:

- Mẹ nó chứ anh dám cho tôi thuốc thúc sữa! Tôi là thằng đực rựa không mang thai không đẻ con, thế mà anh dám cho tôi thuốc thúc sữa!

Phùng Cường oán trách những việc ngày xưa Lão Răng Vàng đã làm với hắn.

- Đã biết tôi nhất gan rồi thì chớ, anh cam đoan với tôi là không có ma quỷ, tôi mới đi cùng anh đến đây mà.

Lão Răng Vàng bảo:

- Làm gì có ma quỷ đâu.

- Tôi không tin, nơi này thật sự có ma đó!

Hắn run run cầm bùa:

- Bây giờ tôi có nó rồi thì còn cần anh chi nữa!

Hắn nhìn Lão Răng Vàng với vẻ ghét bỏ.

Nam Sơn ngoảnh mặt nhìn hai người kia, Lão Răng Vàng làm việc sáng tạo thật.

Cô nhìn Phùng Cường rồi hỏi:

- Gã làm gì là quá đáng nhất?

Phùng Cường ngồi nhớ lại nghiêm túc một lúc rồi nghiêng răng đáp:

- Suyt nữa cha đó khiến em giai tôi đi vào lịch sử!

- Em giai chú ở đâu ra?

Lão Răng Vàng nghĩ mà oan ức.

Phùng Cường nghiêng răng nghiêng lợi nhìn gã rồi rặn ra ba chữ từ trong kẽ răng:

- Em giai.nhỏ!

Ngầu ghê! Nam Sơn ném ánh mắt khâm phục cho Lão Răng Vàng.

Lão Răng Vàng làm bao nhiêu việc với Phùng Cường như thế mà thuyền tình bạn còn chưa lật, đúng là chân ái mà.

Lão Răng Vàng cười gượng hai tiếng:

- Một bác sĩ mà không muốn làm thầy bùa thì không phải là một nghệ thuật gia xuất sắc.

Từ từ, bác sĩ á?!

- Trước kia anh học y à?

Lão Răng Vàng gật đầu:

- Bây giờ không phải nữa rồi.

Nếu từng là bác sĩ thì hẳn là vẫn nhớ rõ kiến thức căn bản chứ.

Nam Sơn nhìn về cái xác cách đó không xa.

- Đi khám nghiệm tử thi đi.

Lão Răng Vàng xua lấy xua để:

- Tôi không làm.

- Anh làm đi.

Phùng Cường đổ dầu vào lửa:

- Cho thấy tí thành ý của đồng minh xem nào.

- Nói trước nhé, tôi không phải là pháp y, đừng có kỳ vọng gì nhiều.

Thấy mấy ánh mắt đều đổ dồn lên người mình, Lão Răng Vàng không biết làm thế nào, chỉ đành phải đồng ý.

...

Trần Lâm thấy cả nhóm ầm ầm đi tới thì tưởng là họ đến gây sự.

- Mấy người muốn làm gì?

Cậu ta căng thẳng hỏi. Dù sao thì cậu ta cũng là kẻ tình nghi lớn nhất.

Cố Thăng nói:

- Chúng tôi muốn kiểm tra thi thể của An Như Hối một chút.

Trần Lâm do dự một thoáng:

- Các người làm đi.

Lão Răng Vàng vốn đang chờ mong cậu ta từ chối cơ, gã cũng không muốn tiếp xúc thân mật với một cái xác đầu.

...

Lão Răng Vàng ngồi xuống, suy nghĩ xem phải xuống tay từ chỗ nào.

Tiếng của Cố Thăng bỗng vang lên ngay sau lưng gã.

- Anh xem đầu của cô An có bị sưng không?

Lão Răng Vàng làm theo lời anh nói, quả nhiên phát hiện phần đầu bên trái của An Như Hối hơi sưng lên.

Gã gật đầu:

- Đúng là có thật, xem ra đầu cô ấy bị giáng một đòn rất nặng.

Lão Răng Vàng nhìn xuống phía dưới:

- Có thể kiểm tra xem cô ấy có đang mang thai không được không?

Lão Răng Vàng nhìn một chút:

- Cái này thì tôi không kiểm tra được.

- Có mang.

Tiểu Mi kiểm tra di vật của An Như Hối thì tìm thấy một tờ giấy khám thai.

Những người khác nhìn Cố Thăng với vẻ kinh ngạc: Vụ này anh cũng biết à?

Lão Răng Vàng cũng không khám nghiệm tử thi nữa:

- Cậu nói tiếp đi.

- Anh xem trong móng tay của cô ấy có chút vụn da nào không?

Lão Răng Vàng nâng tay thì thể lên nhìn:

- Có.

- Sau đó thì sao?

Lão Răng Vàng nhìn Cố Thăng với vẻ chờ mong.

Cố Thăng nói:

- Hết rồi.

- Sao anh biết hay vậy?

Tiểu Mi lại càng sùng bái Cố Thăng thêm một bậc nữa.

Cố Thăng thành thật đáp:

- Trong phim người ta toàn diễn thế còn gì.

Mọi người:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Cô ấy mang thai?

Trần Lâm ngó ra, có vẻ khi còn sống An Như Hối không nói cho cậu ta biết.

Tôn Nhược Hiên nhìn cậu ta với vẻ đầy lo lắng:

- Trần Lâm, hãy nén bi thương.

- Tôi nhất định phải tìm ra hung thủ để báo thù cho Như Hối và đưa con còn chưa ra đời của chúng tôi!

Trần Lâm hạ lời thề rồi nhìn về phía Lão Răng Vàng đứng một bên, rõ ràng là đã coi gã thành kẻ tình nghi phạm tội.

Lão Răng Vàng thấy vẻ đau lòng trong mắt cậu ta không giống giả vờ, cho nên lúc nói chuyện với cậu ta cũng không dùng khí thế bức người như trước nữa.

...

Sau khi kiểm tra đơn giản thì có thể phán đoán bước đầu rằng An Như Hối bị sát hại rồi nguy tạo thành treo cổ.

Tôn Nhược Hiên nói:

- Nếu trên móng tay của em An đã có vụn da thì chứng tỏ trên người hung thủ có vết cào, chúng ta kiểm tra lẫn nhau một chút đi.

- Được chứ, Nam Sơn, cô kiểm tra cho tôi cẩn thận vào nhé.

Cố Thăng đồng ý ngay tắp lự.

Lão Răng Vàng phù quyết luôn:

- Không phải tôi hoài nghi người anh em, nhưng để cho đảm bảo, tránh trường hợp có người bao che, nhìn thấy trên người có vết thương cũng không nói, thì mấy người đàn ông chúng ta nên kiểm tra nhau thì hơn.

Đoạn, gã lại bổ sung:

- Phiên hai cô gái tránh đi một chút, tuy rằng tôi rất tự tin với bo đi của mình, không khác gì David phiên bản người thật, chỉ sợ hai cô nhìn dáng người nào đó rồi bị nhức mắt thôi.

Nam Sơn:

- ...

Bọn họ chủ động loại bỏ hiềm nghi khỏi hai cô gái, bởi vì nguy tạo An Như Hối thành trạng thái thất cổ là một việc cực kì tốn thể lực, phải là người có lực cánh tay cực lớn mới có thể làm được.

Sau khi Nam Sơn và Tiểu Mi đi rồi, Lão Răng Vàng coi đồ đầu tiên, chỉ để lại một cái quần cộc. Gã quay một vòng rồi hỏi:

- Không có chứ?

Rồi gã quay sang nhếch mày với Trần Lâm:

- Đến cậu đây.

Trần Lâm bình tĩnh coi đồ cho họ kiểm tra.

- Đúng là phi lí mà.

Lão Răng Vàng cau mày, không thể nào tin được.

Sau khi mọi người kiểm tra xong thì phát hiện ra hai người có vết cào. Thế mà hai người này lại là Phùng Cường bên cạnh Lão Răng Vàng và Tôn Nhược Hiên đi cùng Trần Lâm.

- Cường Tử, chuyện gì đây?

Lão Răng Vàng hỏi thẳng.

Phùng Cường vội vàng phủ định:

- Vết này là tôi tự cào đấy, ở đây muỗi cắn ghê lắm, đốt sưng hết cả tay tôi lên rồi đấy này.

Hắn chỉ vào cánh tay đỏ ửng rồi đáp:

- Ngứa lắm luôn, tôi gãi mạnh mấy cái, không ngờ lại xước da.

- Tôi đã bảo mà, Cường Tử làm sao mà là hung thủ được. Tôi với cậu ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bản tính cậu ta vẫn là thiện lương.

Lão Răng Vàng vỗ vai Phùng Cường rồi hỏi:

- Thế vết cào trên người Tôn Nhược Hiên là sao?

Trần Lâm chủ động giải thích thay cậu:

- Lúc chúng tôi đi qua núi tới đây thì Nhược Hiên mở đường, cậu ấy bị nhánh cây quệt phải.

- Vâng, đúng vậy.

Tôn Nhược Hiên phụ họa.

Ai cũng có lý của mình, cục diện lại lâm vào bế tắc, ai nghi ngờ ai thì vẫn nghi ngờ như cũ.

- Cậu chắc chắn là cậu không bao che đấy chứ? Bây giờ không phải là lúc thể hiện tình anh em đâu.

Lão Răng Vàng nghi ngờ.

Trần Lâm nói:

- Anh có thể tin Phùng Cường, vì sao tôi lại không thể tin Nhược Hiên trong sạch?

Lão Răng Vàng cạn lời.

...

Sau khi Nam Sơn và Tiểu Mi quay vào, Cố Thăng kể đại khái tình hình trong nhà cho họ nghe:

- Tôi nghĩ Tôn Nhược Hiên có hiềm nghi lớn nhất. Hôm qua cậu ta cũng ra ngoài một chuyến, vì cùng nhau gác đêm, ra ngoài đi WC là chuyện bình thường, cho nên tôi mới không tính cậu ta vào.

Tiểu Mi kinh ngạc:

- Người chết là bạn gái của Trần Lâm, chắc là cậu ta sẽ không bao che đâu.

Trần Lâm và Tôn Nhược Hiên đang ăn cơm ở đối diện, bên này có thể nghe lảng máng thấy Trần Lâm nói gì mà “Anh em à, cậu gây quá, ăn thêm vào”... đúng là tình anh em sâu đậm.

Nam Sơn liếc sang bên đó thì không khỏi hoài nghi, thực sự là cậu ta sao?

...

- Bây giờ chúng ta là một tiểu đội rồi, mọi người có thể chia cho chúng tôi một ít đồ ăn không?

Lão Răng Vàng đi tới rồi hỏi. Gã không nghĩ là mình sẽ bị kẹt ở đây cho nên mang theo rất ít đồ ăn.

Đây cũng là lý do khiến gã muốn kết đồng minh với Cố Thăng, để có thể ăn ké một ít.

Gã vừa tới thì Nam Sơn lại nghĩ ra một chuyện khác:

- Tôi nhớ anh còn chuyện chưa nói thì phải.

- Có à?

Lão Răng Vàng sờ đầu rồi cười hì hì.

- Các anh đến đây với mục đích gì?

Lúc này bị chuyện khám nghiệm tử thi cắt ngang nên suýt nữa thì cô đã quên mất chuyện này.

Lão Răng Vàng nhớ ra:

- Thì ra là chuyện này, dễ thôi mà, mấy người cho tôi và Cường Tử đồ ăn thì chúng tôi sẽ nói hết.

Đồ ăn trong túi của nhóm Nam Sơn không còn nhiều, nếu còn chia cho Lão Răng Vàng thì họ sẽ bị đói.

Cố Thăng nghĩ ngợi một lát rồi vẫn đồng ý:

- Được, anh nói đi.

Sau đó anh nháy mắt với Nam Sơn và Tiểu Mi, ra hiệu cho các cô yên tâm.

- Không được, anh phải chia cho bọn tôi trước. Nếu chúng tôi nói rồi mà anh trở mặt không chia nữa thì phải làm sao?

Phùng Cường nóng ruột.

Cố Thăng không nói gì mà chỉ cầm đồ đánh bắt cá treo trên tường rồi đi ra ngoài.

- Đứng lên cả đi.

Nam Sơn ngạc nhiên:

- Anh biết đánh cá hả?

Cố Thăng mím môi:

- Trước kia có học.

Vì thích ứng với cuộc sống sinh tồn nơi hoang dã, cho nên anh đã mời chuyên gia thám hiểm dạy cho mình mấy chiêu cơ bản.

Mọi người đi ra bờ cát phía xa, còn Trần Lâm và Tôn Nhược Hiên ở lại trong phòng.

...

Hơn một tiếng sau, trên tay Cố Thăng đã có mấy con cá béo múp.

- Khá lắm, người anh em.

Từ sau khi Phùng Cường tới đây thì đã không được sờ vào đồ tanh mặn, hắn không nén nổi mà nuốt nước miếng với mấy con cá trong lưới của Cố Thăng.

Cố Thăng lấy một con dao nhỏ trong túi ra, làm cá thật sạch rồi cắm vào một nhánh cây vót nhọn.

Ở một phía khác, Nam Sơn và Tiểu Mi đã nhóm lửa xong.

Trong lúc nướng cá, Lão Răng Vàng nói về mục đích họ tới nơi này:

- Việc này nói ra thì dài lắm, mấy người nghe tôi kể từ từ vậy. Ông nội tôi là một thầy tướng có chút danh tiếng ở Danh Châu. Đệ nhất phú hào Danh Châu là Cừu, tên là Cừu Thất Ngôn, cái tên này là do ông nội tôi đặt cho hắn. Hồi còn bé hắn là một tên ăn mày, sau này đi ra tỉnh ngoài một chuyến rồi tự nhiên phát lên, thế là ông nội tôi cũng được lợi không ít.

Lão Răng Vàng nhìn cá nướng rồi nói:

- Mau lật đi, sắp cháy rồi.

- Được rồi, anh nói tiếp đi.

- Một ngày nọ, hắn nói chuyện với ông nội tôi, rượu vào lời ra, mới nói lộ ra là khi đi ra tỉnh ngoài thì nhặt được một bảo bối. Chính món bảo bối ấy biến hắn thành một phú hào, chẳng qua là cứ cách ba chục năm thì bảo bối đó sẽ gây sự một lần. Nhưng Cừu Thất Ngôn bảo là có cách để trị nó.

Tiểu Mi liu lưỡi:

- Thần kì thế á? Bảo bối ấy ở đây à?

Lão Răng Vàng gật đầu rồi lại lắc đầu:

- Tôi cũng không biết rõ lắm, chỉ định tới thử vận xem thế nào thôi. Sau này con trai của Cừu Thất Ngôn lấy vợ, cũng là một tiểu thư nhà giàu môn đăng hộ đối, mọi người đoán xem thế nào?

Lão Răng Vàng vờ thần bí:

- Còn thế nào nữa, tiểu thư nhà giàu kia thỏ bảo bối rồi chạy mất chứ gì?

Cổ Thăng vừa nướng cá vừa nói:

Lão Răng Vàng dừng lại một chút rồi cạ lời nhìn Cổ Thăng:

- Cậu lại biết rồi, sao tôi không biết là xem TV được lợi thế nhỉ.

- Không phải, nhà họ Cừu nổi tiếng mà, bà nội kể chuyện này cho tôi nghe rồi. Anh nói tiếp đi, cụ thể thế nào thì tôi cũng không rõ.

Lão Răng Vàng:

- ...

- Tiểu thư nhà giàu kia họ Liễu, vốn dĩ nhà họ Liễu này chỉ còn cái xác rỗng cố gắng chống đỡ không để ai phát hiện ra thôi. Nghe tin nhà họ Cừu có bảo bối, nhà họ Liễu muốn giành lấy nó nên mới gả đưa con gái xinh đẹp nhất của mình sang, với mục đích là để Liễu tiểu thư trộm bảo bối về. Ai ngờ Liễu tiểu thư trộm được đồ rồi còn gói ghém thêm một ít châu báu của nhà họ Cừu, rồi đưa bà hầu già chạy tới một nơi khác.

- Chỉ nghe nói là ở vùng này thôi, vô số người tới đây tìm, thế nhưng Liễu tiểu thư trốn kĩ quá nên chẳng ai tìm được.

Lão Răng Vàng thở dài:

- Sau này tự nhiên nhà họ Cừu lụn bại nghèo nàn, thành ra càng chẳng còn ai đến đây mà tìm nữa.

- Sao anh lại biết là bảo bối ấy ở đây?

Lão Răng Vàng nhìn Phùng Cường:

- Mấy ngày trước Cường Tử tới tìm tôi, kể chuyện cậu ta có một tên đại ca nhọ vãi nôi, bị một cái đình ở đâu tôi ra chọc thủng cả hoa cúc, rồi còn bị tóm vào sở cảnh sát nữa, bảo tôi xem thử xem cậu ta có dính nhọ không.

- Này, đừng chỉ chăm chăm vào một con cá thế, lật cả con kia đi.

Lão Răng Vàng vẫn nhìn chăm chăm vào mấy con cá.

Cổ Thăng gạt đầu, nướng cá rất chi là nghiêm túc.

Lão Răng Vàng cảm thấy nể mẫn lắm:

- Tôi mới trên cu cậu là đi nhà ma chơi một đêm có khi giải nhọ được đấy. Thế là cậu ta nhớ ngay tới nơi này. Sau khi cậu ta kể chuyện xảy ra ở đây cho tôi nghe, tôi tính toán thời gian một chút mới thấy thật trùng hợp, lại thêm tôi cũng đang rảnh rồi, mới kéo Cường Tử đến đây tìm bảo bối xem thử.

- Con cá ngoài cùng bên phải kia của tôi nhé.

Cổ Thăng lật con cá kia một vòng:

- Được rồi được rồi, chẳng phải đang nướng cho anh đây sao?

Lão Răng Vàng tủi thân:

- Tôi đói quá mà. Vừa nãy kể tới đâu rồi nhỉ?

Gã sờ sờ trán:

- Tôi nghĩ là cá lớn... à nhầm, tôi nghĩ là Trần Lâm cũng có mục đích này. Có điều cậu ta biết nhiều hơn tôi nhiều. Tôi nghĩ là cậu ta đã lấy được nó rồi, chỉ đang nghĩ cách trấn nó mà thôi.

Gã càng nghĩ đến những lời mình nghe lên được trên cầu thang thì càng khẳng định là Trần Lâm và An Như Hối đang trù tính gì đó bí mật. Nhưng gã vạn vạn không ngờ tới là An Như Hối lại chết đi.

Nam Sơn nói:

- Bảo sao anh lại cứ nhắm vào cậu ta như vậy, thì ra anh đã hoài nghi cậu ta từ lâu rồi.

- Không phải đâu, tôi ngứa mắt thằng ranh ấy thôi.

Lão Răng Vàng nói rất chi là đúng lý hợp tình.

Nam Sơn: ... thôi, anh thích là được.

- Tôi chỉ biết có nhiều đồ thôi.

Lão Răng Vàng cười vui vẻ:

- Giờ thì chờ ăn cá.

...

Khi mấy người bọn họ ăn uống no say và về nhà thì đã là hai tiếng sau.

Trong phòng chỉ có Trần Lâm, cậu ta đang nằm sấp trên bàn, ngẩn người nhìn cái thùng gỗ mà Lão Răng Vàng ngồi.

Nam Sơn đi dạo một vòng mà không thấy Tôn Nhược Hiên đâu thì hỏi:

- Tôn Nhược Hiên đi đâu rồi?

- Cậu ấy đi ra sân sau mức nước.

Trần Lâm cười khỏ:

- Bây giờ các người đã là một đội rồi phải không, cả đám nhắm vào tôi với Nhược Hiên, không thấy quá đáng à?

Nam Sơn mím môi, không nói nữa. Thực ra cô chỉ quan tâm đến an toàn của Tôn Nhược Hiên mà thôi.

Khi còn chưa điều tra ra manh mối, ai cũng có hiềm nghi, bao gồm cả Lão Răng Vàng lúc nào cũng vui cười xởi lởi.

Hơn mười phút sau, Tôn Nhược Hiên vẫn chưa về. Trần Lâm mới ý thức được có gì không ổn, bèn vội vàng chạy ra sân sau.

Bên cạnh cái giếng ngoài sân sau chỉ có một cái thùng đổ trên mặt đất, nước tóe ra ngấm hết vào mặt đất bùn xám tro, không thấy Tôn Nhược Hiên đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Tôn Nhược Hiên chắc chắn đã có chuyện rồi.

- Sao lại có thể như vậy. Trần Lâm lăm bắm với vẻ hoảng sợ.

- Cậu ấy chỉ đi lấy một thùng nước thôi mà.

Lão Răng Vàng đắm chiều nhìn thùng nước trên mặt đất rồi nhìn Trần Lâm với vẻ nghi ngờ, sau mới quay lại nói với Cố Thăng:

- Cậu đã từng xem nhiều phim truyền hình như thế thì cậu nói trước đi xem nào.

Cố Thăng...

Mấy chuyện lớn liên quan đến mạng người như thế này không thể suy đoán bừa bãi được đâu.

Trong lòng Cố Thăng cũng có suy nghĩ riêng của bản thân. Từ những gì đã xảy ra trước mắt thì anh cảm thấy Tôn Nhược Hiên và Trần Lâm đều đáng

nghe nhất, có hai giả thuyết: một là do Tôn Nhực Hiền tự biến tự diễn để rửa sạch nghi ngờ của bản thân, hai là trước khi bọn họ chạy tới đây thì Trần Lâm đã xử lý Tôn Nhực Hiền luôn rồi. Dầu gì từ mấy câu mà anh tình cờ nghe được thì có thể đoán ra Trần Lâm muốn lợi dụng Tôn Nhực Hiền đã đạt được thứ gì đó.

- Chúng ta đi tìm người trước rồi tính, theo như những gì Trần Lâm vừa nói thì Tôn Nhực Hiền mới mất tích hơn mười phút thôi.

Cố Thăng bình thần nhìn Trần Lâm, trong lòng hy vọng cậu ta không nói dối bọn họ.

- Chắc Tôn Nhực Hiền vẫn chưa bị bắt đi xa đâu, giờ chúng ta chia làm hai nhóm đi tìm xung quanh thử xem.

Nam Sơn nói.

- Chắc cậu ta vẫn còn sống, nếu như tên hung thủ kia muốn giết chết cậu ta thì đã làm thật tại chỗ luôn rồi.

Giống như vụ của An Như Hồi hôm qua vậy.

- Cậu ấy còn sống thì tốt rồi, còn sống thì tốt rồi.

Trần Lâm đan hai tay vào nhau, dáng vẻ vô cùng kích động.

Ban đầu vốn dĩ ba người Nam Sơn là một nhóm còn hai người Lão Răng Vàng hợp lại với Trần Lâm thành một nhóm.

Nhưng mà Lão Răng Vàng trời sinh không hợp với Trần Lâm nên cuối cùng Cố Thăng, Nam Sơn và Trần Lâm chung một nhóm.

Nhóm Cố Thăng tính kiểm tra trong phòng trước mới đi ra ngoài tìm kiếm một phen.

Ngoài trời nóng như thiêu đốt, nhóm bọn họ đã đi được một đoạn rất xa nhưng vẫn không phát hiện bất kỳ dấu vết nào cả.

Cả bọn đành phải quay trở về.

Lúc họ trở về nhà thì thấy Lão Răng Vàng đã ngồi nghỉ ngơi từ lâu, xem dáng vẻ của gã thì biết nhóm bọn họ cũng không tìm thấy người.

- Các anh cũng tìm không thấy cậu ta sao?

Tiểu Mi hỏi.

Nam Sơn gật đầu rồi lại nhún mày.

- Theo lý mà nói thì mới qua mười phút đồng hồ thôi, hung thủ mang theo người sống thì chạy không được bao xa cả.

- Có thể căn bản không có tên hung thủ nào hết, chẳng qua Tôn Nhực Hiền ăn núp đâu đấy thôi.

- Ăn núp à?

Cố Thăng chớp mắt.

- Có khi nào trong nhà này có căn phòng bí mật nào đó hay không, hung thủ giấu cậu ấy ở đấy nên chúng ta mới tìm không thấy.

Lão Răng Vàng liếc nhà bếp một cái.

- Nghe cậu nói như thế, tôi lại thấy có chỗ đáng nghi lắm.

- Mọi người theo tôi vào đây.

Lão Răng Vàng đứng dậy đi tới nhà bếp.

Nhà bếp đối diện phòng ăn cũng là căn phòng mà nhóm người Trần Lâm ngồi nghỉ.

Lão Răng Vàng chỉ chỉ vào lu gạo.

- Máy người thử nhắc nó lên đi.

Cái lu kia cao chừng nửa người.

Cố Thăng bước lên một bước, hai tay vòng qua đáy lu rồi gắng sức nhắc nó lên nhưng lu gạo vẫn không chút suy suyền.

Thấy thế anh rất ngạc nhiên, rõ ràng trong lu chỉ có mấy thứ linh tinh thôi mà, đáng ra không nặng đến thế.

- Cậu cũng nhắc không lên được nhì.

Lão Răng Vàng tỏ vẻ đã lường trước.

- Lúc tôi và Phùng Cường mới tới cũng tính mang cái lu gạo này ra phòng khách để làm ghế ngồi, nhưng không dịch chuyển nó được nên bỏ qua luôn. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy lu gạo này hình như có vấn đề.

- Có lẽ đây chính là cửa vào căn phòng bí mật.

Trần Lâm nói.

Tiểu hoi:

- Nhưng vấn đề làm sao để di chuyển nó đây.

Ánh mắt Nam Sơn sáng lên, mấy chuyện này thì cô rành lắm.

- Không cần di chuyển nó đâu, cứ đập vỡ nó là được rồi.

Lão Răng Vàng nhìn Nam Sơn ra vẻ khen ngợi.

- Cách làm đơn giản lại thô bạo này, tôi thích đây.

Mọi người tìm vài tảng đá lớn ở ngoài sân vào đập mạnh lên lu gạo, chẳng mấy chốc lu gạo đã bị vỡ tan tành.

Sau khi lu gạo bị vỡ thì lộ ra một cái động tối om.

Cố Thăng bèn lấy đèn pin ra soi thì thấy có cái thang ở bên dưới, dài chừng hai ba mét.

- Chi bằng chúng ta xuống dưới xem thử thế nào?

- Ừ.

Bức màn sự thật sắp được vén lên nên mọi người cũng sẽ không chùn bước.

Cố Thăng xuống trước, soi đèn một vòng xung quanh rồi nhúu mày làm động tác Ok ra hiệu.

Những người còn lại thấy thế cũng lần lượt đi xuống theo.

Ở bên dưới có một căn phòng gọn gàng ngăn nắp, đầy đủ vật dụng từ bàn tủ giường ghế đến thức ăn.

Trong phòng cũng rất sạch sẽ, vừa nhìn thì biết ngay có người sống ở chỗ này.

Phùng Cường nhỏ giọng mắng:

- Hừ, thì ra có người sống dưới này, từng cử chỉ hành động của chúng ta đều bị tên hung thủ kia biết hết.

Phùng Cường vừa nghĩ tới đây thì thấy tê hết cả đầu: có một đôi mắt núp trong bóng tối nhìn chăm chăm vào mình nhưng bản thân lại không biết gì cả.

Lúc này Cố Thăng lại nhớ tới căn câu treo trên tường, xem ra căn câu ấy là của hung thủ rồi.

Trên bàn vẫn còn nửa cây nến, Cố Thăng đốt lên rồi cật đèn pin vào túi.

Sau đó mọi người cẩn thận tìm kiếm một vòng, ngay cả gầm giường cũng không bỏ qua nhưng vẫn không tìm thấy Tôn Nhượng Hiền.

- Hình như chỗ này hơi kỳ lạ.

Lão Răng Vàng gõ tay lên vách tường, chỗ đó phát ra âm thanh rỗng ruột.

Cố Thăng cũng lúi tìm cơ quan nằm ở chỗ nào bèn cầm đồ trên tay đập lên tường luôn.

Chẳng mấy chốc đã lộ ra một lối đi nhỏ vừa đủ cho hai người cùng bước vào.

Lão Răng Vàng lập tức hiểu ra được vài phần.

- Đây chắc hẳn là đường hầm bí mật mà đại tiểu thư họ Liễu đặc biệt xây nên để có thể kịp thời trốn thoát khi bị người ta phát hiện.

- Đại tiểu thư họ Liễu gì thế?

Trần Lâm sững ra, chớp mắt ngơ ngác.

Lão Răng Vàng cười nói:

- Khỏi giả ngu nữa, cậu còn biết nhiều hơn bọn tôi mà.

Trần Lâm bất đắc dĩ nói:

- Thôi bỏ đi, đúng là không thể nói chuyện rõ ràng với dạng người như anh được.

- Chúng ta đi vào xem thử xem.

Hai người Cổ Thăng và Nam Sơn bước vào trước, mặt đạo vừa dài lại quanh co còn có mấy vũng nước đọng nữa khiến cho người ta có ảo giác rằng con đường này đi mãi vẫn không thấy điểm cuối.

Bầu không khí ẩm ướt vô cùng.

Bọn họ đi được chừng mười phút thì nghe thấy có tiếng thút thít ở cách đó không xa. Nhóm người Cổ Thăng bèn vội vàng chạy tới thì nhìn thấy Tôn Nhựt Hiền đang nằm trên đất.

Tay chân Tôn Nhựt Hiền đều bị dây thừng trói chặt lại nên không thể động đậy, trong miệng nhét thêm một miếng giẻ.

Tôn Nhựt Hiền vừa nhìn thấy bọn họ, đôi mắt ướt át, thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc mình cũng được cứu rồi.

Trần Lâm vừa cười trối cho Tôn Nhựt Hiền vừa hỏi:

- Cậu sao rồi? Ổn không?

Đoạn, cậu ta vỗ vai Tôn Nhựt Hiền ra vẻ an ủi.

Lúc Tôn Nhựt Hiền được giải cứu, cậu ngồi thở hồng hộc một lát rồi mới bình tĩnh lại.

Mà câu nói đầu tiên của cậu sau khi thoát chết lại là:

- Cuối cùng mọi người cũng tới rồi, tôi còn tưởng mình sẽ chết ở đây giống em An nữa chứ.

Cậu ta ngừng một chút rồi tiếp tục nói.

- Trước khi mấy người chạy tới thì có một người ở cạnh tôi rồi khỏi đây, tôi nghĩ chính hắn đã tấn công tôi đấy.

Lão Răng Vàng nghe cậu nói xong cũng không đứng lại mà đi tiếp về phía trước, quẹo qua chỗ ngoặt rồi lại đi thêm vài mét nữa.

Cuối cùng gã cũng nhìn thấy một tia sáng, Lão Răng Vàng thăm gặt đầu "lối ra đây rồi". Ở lối ra còn có một chiếc thuyền nhỏ.

Lão Răng Vàng thấy thế thì càng chắc chắn đây chính là mặt đạo mà vị tiểu thư họ Liễu kia chuẩn bị cho mình, nhưng bây giờ lại bị tên hung thủ kia lợi dụng để gây án. Không biết tên hung thủ kia làm sao biết được chỗ này vậy nhỉ.

Gã gạt đám cỏ dại che kín cửa ra nhìn thì thấy có một bãi cát cách đây không xa lắm.

Gã và Phùng Cường bước ra ngoài, hít thở vài hơi quan sát xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng tên hung thủ kia đâu cả.

Hai người bọn họ chạy về phía trước cũng không thấy gì đành quay đầu trở về.

Hơn mười phút sau, Trần Lâm đỡ Tôn Nhựt Hiền cùng với mấy người còn lại cũng đi ra.

- Không thấy tên đó đâu hết.

Lão Răng Vàng nói.

Bởi vì khi này Lão Răng Vàng không có mặt ở bên trong nên Nam Sơn mới kể lại tình huống của Tôn Nhựt Hiền cho gã nghe.

- Lúc Tôn Nhựt Hiền đi lấy nước thì bị người khác tấn công từ phía sau, đập gáy cậu ấy sưng lên một cục. Lúc cậu ấy tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm ở trong mặt đạo rồi. Hơn nửa kỳ lạ một chỗ, bọn tôi còn phát hiện ra lỗ kim bé tí trên tay trái cậu ta nữa.

Chẳng biết là do cậu bị hung thủ tiêm thuốc gì vào người hay là bị rút máu đây.

- Giờ cậu ấy có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Lão Răng Vàng hỏi.

Nam Sơn lắc đầu đáp.

- Ngoài trừ việc muốn nôn do bị nhét giẻ vào miệng thì không có sao hết.
- Chúng ta nên quan sát cẩn thận chút.

Nhóm Nam Sơn nghĩ mãi không ra, tên hung thủ kia tốn hết tâm trí bắt Tôn Nhược Hiền đi mà chỉ đâm cựa một cái rồi thôi, khó hiểu quá đi mất.

- Thôi chúng ta quay trở về thôi.

Trần Lâm lên tiếng.

- Để Nhược Hiền nghỉ ngơi một lát đã.

Lão Răng Vàng cũng đồng ý với đề nghị của cậu ta, dù sao bọn họ tạo ra động tĩnh lớn như thế, tên hung thủ đã phát hiện ra rồi thì khả năng chạm trán với y cũng không lớn lắm.

...

Lúc trở về phòng, nhóm người Lão Răng Vàng và Phùng Cường lấp con đường dưới lòng đất lại tránh cho tên hung thủ kia chơi chiêu cũ.

Lão Răng Vàng kiểm tra thân thể Tôn Nhược Hiền một phen, trừ việc cậu hoảng sợ và bị đánh mạnh vào đầu ra thì cũng không có gì đáng lo cả.

Màn đêm lại buông xuống.

Bên ngoài còn một kẻ nguy hiểm không biết vì lẽ gì mà cứ tấn công, giết người ở trong phòng này như một con sói đói đang rình mồi.

Cho nên đám Cố Thăng cũng không vui vẻ mấy.

Đêm nay thì Lão Răng Vàng và Trần Lâm sẽ gác tới nửa đêm nên Cố Thăng mới ngủ ngon được chút.

Nhưng mới ngủ không được bao lâu thì anh đã bị Phùng Cường gọi dậy.

- Tôi đau bụng quá, tôi muốn ra ngoài đi vệ sinh chút. Anh có thể đi với tôi không.

Phùng Cường ôm bụng với vẻ đau đớn khó chịu.

Lão Răng Vàng đang gác đêm nên Phùng Cường không thể kêu gã đi với mình được mà hai người Nam Sơn, Tiểu Mi lại là con gái thì càng không được, tính tới tính lui chỉ còn mỗi Cố Thăng mà thôi.

- Anh chờ chút.

Cố Thăng mơ màng nói với giọng ngái ngủ.

Phùng Cường đau đến nhăn mặt luôn.

- Tôi chịu không nổi rồi, tôi đi trước đây. Anh mau lên đây.

Ngay khi hần vừa dứt lời thì chạy nhanh như gió ra ngoài, nháy mắt đã biến mất trong màn đêm âm u.

Cố Thăng chớp mắt vài cái rồi từ từ đứng dậy, sau đó báo với Lão Răng Vàng mình phải đi theo Phùng Cường một tiếng.

Anh đứng ở cửa cầm đèn pin soi một hồi nhưng không nhìn thấy Phùng Cường đâu hết, thầm nói.

- Chạy nhanh ghê.

Với cái tính ngại ngủ của Phùng Cường thì chắc hần sẽ đi tới rừng cây nhỏ bên cạnh rồi.

Cố Thăng đi chừng 10m thì nhìn thấy có một người đang ngồi xổm dưới gốc cây.

Đèn pin sắp hết pin nên chỉ có thể phát ra ánh sáng yếu ớt, miễn cưỡng soi được tầm một mét mà thôi.

Anh cười bảo.

- Anh chạy nhanh thật đấy, tôi gọi này giờ sao anh không trả lời thế.

Phùng Cường vẫn im lặng không đáp.

- Xem ra anh bị đau bụng đến mức không lên tiếng nổi luôn rồi. Cố Thăng cười.

- Anh yên tâm đi, tôi sẽ ở đây bảo vệ cho.

Chỉ năm phút đồng hồ trôi qua, Phùng Cường vẫn ngồi xồm không nhúc nhích chút nào.

Cố Thăng bèn lên tiếng giục.

- Cường Tử, anh không sao chứ? Muỗi ở đây nhiều lắm đấy.

Phùng Cường gạt đầu ra vẻ muốn kéo quần lên đứng dậy.

- Chờ chút.

Cố Thăng ngăn lại.

Cả người Phùng Cường cứng lại.

- Tuy nơi này hoang vu hẻo lánh nhưng cũng nên chú ý vệ sinh chút.

Cố Thăng vừa che mũi vừa lấy bịch khăn giấy trong túi ra ném cho Phùng Cường.

Anh chê thói nên không có tới gần Phùng Cường.

Phùng Cường nhặt bịch khăn giấy trên mặt đất lên, còn Cố Thăng cũng không thích nhìn người khác chùi mũi nên xoay người lại rồi bổ sung thêm một câu.

- Chỗ này cũng khá gần nên tôi về trước nhé, anh mau lên chút.

Nói xong, Cố Thăng chậm rãi trở về. Lúc vào nhà thì nhìn thấy Phùng Cường đang trò chuyện với Lão Răng Vàng.

- Ở kia Cường Tử, rõ ràng anh đang ở đằng sau tôi mà, sao lại..

Phùng Cường lập tức đứng dậy mắng té tát.

- Anh đi đâu thế hả?! Lão Răng Vàng nói anh đi theo tôi ra ngoài nhưng tôi có nhìn thấy anh đâu.

Cố Thăng dần mặt ra mới ý thức được khi nãy anh gặp phải tên hung thủ đang đi vệ sinh ở khu rừng nhỏ kia, còn tiện tay đưa bịch khăn giấy cho hắn. Ôi trời ơi, rốt cuộc bản thân anh đã đụng trúng tên đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Ý thức được người đi đại tiện trong rừng có thể là hung thủ, Cố Thăng lập tức kể hết chuyện vừa xảy ra cho Nam Sơn và Lão Răng Vàng nghe.

Lão Răng Vàng kinh ngạc:

- Sao mà nhận nhầm được hay vậy? Hung thủ giống Cường Tử lắm à?

- Không biết nữa.

Cố Thăng đặt đèn pin lên bàn:

- Đèn sắp hết pin rồi, chỉ chiếu sáng được tầm 1 mét thôi. Tôi cứ định nhìn người đó là Cường Tử, với lại ghét mùi thói nên không đến gần.

Nam Sơn nghe thế thì cũng hoảng cả hồn, đặc biệt là sau đó còn biết Cố Thăng đưa cả giấy cho người nợ nữa chứ.

- Làm sao đây?

Trần Lâm đang gác đêm cũng đi tới.

Vì xác định được hung thủ không phải là cậu ta nên thái độ của Lão Răng Vàng với cậu ta cũng ôn hòa hơn nhiều.

- Xảy ra chút chuyện.

Lão Răng Vàng đáp:

- Máy người ở đây chờ chút đi, tôi với Cố Thăng ra ngoài một chuyến, sẽ về nhanh thôi.

Nếu chuyện Cố Thăng nói là sự thật thì chắc chắn là hung thủ đã chuồn mất lâu rồi.

Lão Răng Vàng vẫn còn hơi ham hố với bảo tàng, lần này gã ra ngoài chỉ là để xác nhận xem Cố Thăng có giữ trò sau lưng họ không thôi.

- Tôi đi cùng với các anh, Cường Tử trông nom Nhược Hiền một chút nhé.

Vì trải qua việc lúc ban ngày nên Tôn Nhược Hiền ngủ không an ổn, vừa ngủ vừa mê sảng, thi thoảng lại bừng tỉnh, tình hình không được lạc quan cho lắm.

Trần Lâm đứng lên đi về phía nhóm Nam Sơn.

Có lẽ vì dây đeo đã quá mòn nên balo của Trần Lâm rơi đánh bịch một cái xuống sàn nhà.

Nam Sơn ở gần đó nhặt lên cho cậu ta.

- Cảm ơn.

Cậu ta nói.

Nam Sơn chỉ xua tay bảo:

- Việc nhỏ thôi mà.

...

Khoảng mười phút sau thì nhóm Lão Răng Vàng trở lại, sắc mặt rất khó coi, chỉ nhìn cũng đoán ra là không tìm được manh mối gì hữu dụng.

Tôn Nhược Hiền hỏi:

- Có phát hiện gì không?

- Cút sốt nóng hơi vừa thôi vừa ăn.

Lão Răng Vàng cúi tiết đáp, song gã cũng xác định được là Cố Thăng không làm gì mờ ám sau lưng họ.

Trần Lâm ngồi xuống rồi thở dài:

- Ngủ đi, đêm còn dài lắm.

...

Nam Sơn ngủ thiếp đi rất nhanh. Khi tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đã biến thành một bức tranh được lồng trong khung.

Chính là bức tranh người phụ nữ mặc sườn xám mỉm cười u buồn vẫn treo ở đầu cầu thang nợ.

Hôm nay xảy ra quá nhiều việc, Nam Sơn cũng tiếp xúc với rất nhiều người. Cô cũng không rõ là ai đã chạm vào bức tranh này, để cho cô gián tiếp đến đây.

Bức tranh này quay về hướng phòng khách, từ đây có thể quan sát mọi thứ bên dưới một cách dễ dàng.

Nam Sơn mượn cơ hội này quan sát những người bên dưới. Ai gác đêm vẫn đang gác đêm, ai ngủ vẫn đang ngủ, dường như không có gì đặc biệt.

Phùng Cường ôm bụng nhăn nhó, có lẽ là ăn gì vào đau bụng thật rồi.

Mười phút sau, Nam Sơn cảm thấy cứ bám mãi trên bức tranh này cũng chẳng có manh mối gì, bèn định bụng về lại thân thể mình.

Ủa? Ngay lúc cô muốn thoát khỏi bức tranh thì lại phát hiện ra sau lưng nó dán cái gì đó, dường như là một trang giấy.

Đằng sau tối thui nên cô không rõ đó là vật gì.

Cô loáng thoáng cảm thấy thứ ở đằng sau bức tranh có quan hệ mật thiết với tất cả những gì mà họ đang gặp phải.

Nghĩ thế, cô bèn lập tức thoát khỏi bức tranh kia.

..

Việc đầu tiên mà Nam Sơn làm sau khi tỉnh lại chính là chạy tới cầu thang tháo khung tranh kia xuống.

- Nam Sơn Sơn, chị tháo khung tranh xuống làm gì thế?

Tiểu Mi nhìn cô đầy khó hiểu.

Nam Sơn đặt khung tranh lên bàn rồi mở nó ra một cách cẩn thận:

- Chị cảm giác trong này có cái gì đó.

Lão Răng Vàng cười mỉa:

- Cô đừng bảo cô cũng xem nhiều phim truyền hình như Cố Thăng nhé. Hai người đứng là xứng đôi vừa lứa quá.

Lão Răng Vàng đã biết hôm đó Nam Sơn và Tiểu Mi hòa nhau lừa mình. Ngay khi ấy gã đã thấy kỳ lạ rồi, trí nhớ gã tốt mà, sao có thể nhầm tên hai người được cơ chứ.

Cố Thăng nhú mày, xem TV thì làm sao? Bây giờ có ai không xem TV à?

Thế nhưng Cố Thăng lại thích câu cuối cùng của gã. Anh nhìn Nam Sơn một cái, anh với cô đứng là xứng đôi vừa lứa thật mà.

Nam Sơn tháo mặt kính thủy tinh của khung tranh rồi lấy bức tranh ra, đúng là có đồ vật được dán đằng sau nó.

Đó là ba con rối bóng từ không biết bao nhiêu năm về trước. Chúng được làm vô cùng tinh xảo, màu sắc sống động như mới, chỉ là không có que điều khiển.

- Ồ?

Cố Thăng sờ sờ cằm.

Trần Lâm hỏi:

- Anh phát hiện ra cái gì kì lạ à?

Cố Thăng chỉ vào con rối bóng đầu tiên trên mặt bàn:

- Mọi người nhìn xem, tay con rối này để trên cổ, trông có giống một người đang bóp cổ mình không?

Mọi người đang đắm chìm trong kĩ thuật chế tác con rối tinh xảo, bây giờ nhìn kĩ ra mới thấy đúng là như thế thật: Phần đầu con rối hơi ngửa lên trên, về mặt cực kì đau đớn.

- Nhìn sang con thứ hai này.

Cố Thăng nói tiếp:

- Tay nó cầm dao đâm thẳng vào ngực mình.

Lão Răng Vàng cũng thấy có gì đó sai sai:

- Con rối bóng thứ ba thì ngồi khom xuống, cuộn tròn người như đang tránh né cái gì, lại như đang chịu vô vàn đau đớn. Về mặt con rối nào cũng méo mó vẹo vọ.

- Nhưng mà chúng thể hiện cái gì nhỉ?

Phùng Cường nghe mà chẳng hiểu ra sao.

Cố Thăng ngẩng đầu lên, nét cười thường trực trên mặt anh lại tắt:

- Tôi đoán là nó thể hiện ba kiểu chết. Con rối thứ nhất diễn tả cái chết vì ngạt thở, con thứ hai và thứ ba cụ thể ám chỉ cái gì thì tôi còn chưa rõ.
- An Như Hối chính là ngạt thở mà chết.

Nam Sơn bỗng nhiên ý thức được vấn đề này. Rồi cô lại nhớ tới lời kể của Lão Răng Vàng: cứ ba mươi năm thì bảo bối kia lại gây sự một lần, thế nhưng Cửu Thất Ngôn có cách trị nó.

Nam Sơn chân chửi trong chốc lát rồi hỏi:

- Có phải đây chính là bảo bối mà Liễu tiểu thư kia trộm đi không?
- Liễu tiểu thư là ai? Mà từ từ, ở đây có bảo bối á?

Trần Lâm lộ vẻ vừa khiếp sợ lại vừa hưng phấn.

Nhóm Nam Sơn không ngờ là đến tận lúc này rồi mà Trần Lâm vẫn còn diễn kịch. Đúng là một diễn viên kính nghiệp mà.

Cô không để ý đến diễn xuất chân thực của Trần Lâm mà chỉ nói với Lão Răng Vàng:

- Tôi nhớ anh từng bảo Cửu Thất Ngôn có cách ngăn chặn thứ này, dùng người để hiến tế có phải là một cách không? Bây giờ hung thủ cũng muốn dùng cách này để mang bảo bối này đi à?

Thần sắc của Lão Răng Vàng trở nên nghiêm túc.

Mãi một lúc lâu sau, gã mới nói

- Chắc là như thế, tôi đoán con rối bóng thứ hai ám chỉ một người đang lấy máu đầu tim, nhưng cũng không rõ là con thứ ba thể hiện điều gì.

Rồi gã nhìn sang Tôn Nhượng Hiến:

- Thêm nữa, cũng có chỗ không giải thích được. Ấy là hung thủ có lấy máu của Tôn Nhượng Hiến nhưng lại không phải là máu đầu tim.

Cố Thăng nhìn mấy con rối bóng với vẻ ghét bỏ:

- Tôi thấy thứ này xui lắm, hay là đem đốt bỏ đi?
- Đùng.

Trần Lâm bác bỏ ngay lập tức, mọi người quay sang nhìn cậu ta, cậu ta cười gượng gạo:

- Tuy không hiểu là các anh đang nói gì, thế nhưng tôi vừa thấy chúng thì đã có cảm giác quen thuộc lắm rồi. Nếu các anh muốn đốt chúng nó thì chỉ bằng cho tôi đi.
- Mơ đẹp nhỉ?

Lão Răng Vàng cười khẩy:

- Tôi còn yêu chúng nó luôn từ cái nhìn đầu tiên, muốn chung sống cả đời với chúng nó để cùng ngắm trời sao trắng sáng, bàn luận triết lý nhân sinh đây.
- Anh...

Trần Lâm cạn lời.

Lão Răng Vàng trừng mắt lườm Trần Lâm: Anh mày làm sao?

Gã vốn đến đây để tìm bảo bối, cho nên bảo bối dù là thật hay giả thì gã cũng sẽ không nhường cho Trần Lâm. Gã thấy bảo bối nào mà chẳng yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cơ chứ.

Cố Thăng nhìn mấy con rối bóng hồi lâu rồi ngẩng đầu nói với mọi người:

- Sẽ còn có người gặp chuyện không may. Sau này mọi người đừng tự tiện hành động một mình.
- Okay, giờ rồi bóng để ai giữ?

Lão Răng Vàng và Trần Lâm nhìn về phía đám Cố Thăng rồi trầm miệng một lời mà hỏi.

Tôn Nhược Hiên từ nãy đến giờ vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng:

- Chẳng bằng giao cho Nam Sơn giữ trước đi, bao giờ chúng ta ra ngoài được thì chia làm ba, mỗi nhóm giữ một con.

Cậu nhìn về phía Trần Lâm:

- Tôi không cần rồi bóng, ra ngoài rồi giao cho cậu.

Lão Răng Vàng nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý, để cho Nam Sơn giữ trước đi.

Con gái sức yếu, lúc về có cướp cũng tiện.

Thực ra Trần Lâm không bằng lòng, thế nhưng mọi người đều đồng ý rồi, lại thêm người đưa ra đề nghị là Tôn Nhược Hiên bạn mình, cho nên cậu ta cũng đành bắt đầu đi đồng ý theo.

Nam Sơn nhận lấy củ khoai lang nóng bỏng tay, bèn đặt mấy con rồi bóng vào đáy sâu của balo rồi treo khung tranh về nguyên vị trí cũ.

- Tôi mệt rồi.

Nam Sơn chớp mắt một cái rồi ngáp một cái và nằm xuống bàn ngủ thiếp đi.

Thực tế thì cô không hề buồn ngủ.

Cô dám chắc có người biết đằng sau bức tranh kia có ba con rồi bóng.

Bởi vì ban nãy khi mở khung tranh ra, cô phát hiện trong đó có vài mảnh vụn đồ ăn.

...

Trong phòng im lặng một lúc thì Phùng Cường nói với Lão Răng Vàng:

- Bụng lại đau rồi, đi WC đi.

Cố Thăng chủ động nói:

- Lần này để tôi đi với anh.

- Không cần đâu, tôi về ngay ấy mà.

Phùng Cường dừng một chút rồi cười bảo:

- Ông anh đi theo chỉ tổ lại đưa giấy vệ sinh cho hung thủ thôi.

Cố Thăng:

- ...

Phùng Cường đi rồi, Cố Thăng vẫn không yên lòng. Anh bảo với Lão Răng Vàng:

- Anh có muốn đi cùng ra đó xem sao không?

Lão Răng Vàng cười bảo:

- Không cần đâu, Cường Từ giải quyết nhanh lắm, chỉ một tí là về ngay thôi. Vả lại chúng ta đã ra ngoài tìm hung thủ một lần rồi, nhất định là y sẽ trốn đi chứ không dám lộ diện thêm lần nữa nhanh như thế.

Cố Thăng ngẫm lại cũng thấy có lý, nhưng vẫn thì thảo thêm một câu:

- Nhờ đâu có chuyện gì ...

Nếu Cường Từ đang giải quyết mà gặp hung thủ thì biết làm thế nào bây giờ? Cứ thế chạy trốn mà không chui đi hay là kéo quần lên rồi mới chạy?

Quy tắc quan trọng nhất trong phim kinh dị nhà họ Cố chính là: Tuyệt đối không hành động đơn lẻ.

...

Phùng Cường không dám đi cách nhà quá xa, bèn ngồi ngay dưới tàng cây me trái phía trước nhà.

Bỗng nhiên hắn thấy cổ mình lạnh ngắt, quay sang nhìn thì thấy ngay ở cổ bị dí một con dao.

- Không được cử động.

Sau tai truyền tới giọng nói lạnh lùng khô khốc.

Cường Tử cứng đờ cả người, con dao vẫn dí trên cổ hắn.

- Được chưa?

Người phía sau hỏi.

Bây giờ Cường Tử làm gì còn tâm trạng mà đi WC nữa, ba hồn bảy vía lên mây hết cả rồi!

- Xong rồi.

Cường Tử đáp rõ nhanh rồi định kéo quần lên.

Thế rồi hắn thấy hung thủ ném một bịch khăn giấy cho mình và nói với giọng điệu kỳ thị:

- Mới dạy tao đi WC phải chú ý vệ sinh xong mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Phùng Cường ý thức được hung thủ nhận làm người, bèn nói với giọng yếu ớt:

- Anh tìm nhầm người rồi.

Hắn hồi hận xanh cả ruột. Biết thế ban nãy để Cổ Thăng đi ra cùng mình thì tốt rồi, giờ chỉ mong mọi người có thể phát hiện ra hắn gặp chuyện nhanh một chút thôi.

Hắn nhặt bịch khăn giấy với động tác rề rà, cố gắng kéo dài thời gian một chút.

- Đừng có giờ trò với tao.

Hung thủ thấy hắn lè mè, bèn ấn con dao vào sâu một chút. Lưỡi dao sắc cắt rách da Phùng Cường, vết máu rỉ ra.

- Au...

Phùng Cường hít một hơi khí lạnh, không dám khôn vật nữa, chỉ đành cố sức phối hợp với hung thủ.

Phùng Cường cười gượng, cố tìm một đề tài nói chuyện phiếm để kẻ kia thả lỏng cảnh giác.

Hắn nói:

- Tôi phải xưng hô với anh thế nào đây nhỉ?

Vừa nói xong thì Phùng Cường đã hối hận ngay, làm gì có hung thủ nào tự giới thiệu bản thân bao giờ.

- Anh không muốn nói cũng được...

- Mã Tự Lý.

Hung thủ đáp với giọng lạnh tanh.

- Ờ? Hà!

Phùng Cường nghe thấy tên kia báo tên thì vui vẻ lắm, có đề tài để nói chuyện rồi.

Phùng Cường hạ quyết tâm, nhất định phải dùng ba tác lười không xương của mình, lấy tình đã động, lấy lý thuyết phục để Mã Tự Lý bỏ đao làm Phật.

- Thì ra là Mã đại...

Phùng Cường còn chưa nói xong chữ “ca” thì đã thấy cổ tê rần lên, thế rồi hần ngát lịm.

- Ôn ào.

Mã Tự Lý kì thị nói. Sau khi xác nhận Phùng Cường đã ngất rồi, gã còn chưa yên tâm, bèn giã thêm cho một phát nữa.

Thế rồi gã mới khiêng Phùng Cường lên vai rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

...

Lão Răng Vàng thi thoảng lại xem đồng hồ rồi nhìn về phía cửa ra vào.

Gã nhủ thầm, đã gần hai mươi phút rồi, sao Cường Tử vẫn chưa trở lại?

Đợi thêm năm phút nữa đi, có khi thằng này bị Tào Tháo đuổi dữ quá cũng nên.

Năm phút qua đi trong nháy mắt, Phùng Cường vẫn chưa về.

Lão Răng Vàng không nhịn được, bèn đánh thức Cố Thăng mới ngủ chưa được bao lâu:

- Cường Tử vẫn chưa về, hay là mình ra ngoài tìm xem đi?

Cố Thăng buồn ngủ díp mắt, đáp:

- Thế còn chờ gì nữa, mọi người cùng đi tìm thôi.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện làm mọi người đều không ngủ được say, cả đám mau chóng tỉnh dậy.

Vì không thấy Phùng Cường đâu nên Lão Răng Vàng lập tổ với Trần Lâm ra ngoài tìm hần.

Bên ngoài tối thui tối nùi, chỉ nghe thấy tiếng chim chóc gù khẽ, tĩnh mịch và đáng sợ lạ thường.

Lão Răng Vàng biết thói quen khi ở bên ngoài của Phùng Cường. Gã đi thẳng tới gốc cây gần đó thì thấy dưới tàng cây có chiếc đèn pin màu lam nằm lè loi trên cỏ.

Sắc mặt gã thay đổi, Cường Tử gặp chuyện không may thật rồi.

Những người khác cũng đều vậy lại.

Tiểu Mi nói:

- Chúng ta đi xung quanh tìm đi, có lẽ hung thủ chưa đưa anh ta đi xa được đâu.

Lão Răng Vàng gật đầu tự trách, nếu không phải gã đề nghị đến đây thì Phùng Cường đã chẳng gặp chuyện này.

Trong lòng gã cảm thấy Phùng Cường lạnh ít dữ nhiều, bởi vì từ lúc hần ra ngoài tới giờ đã gần ba mươi phút rồi.

Trong nửa tiếng đồng hồ này, hung thủ có thể đưa hần đi rất xa.

Hướng hồ đến tận bây giờ họ vẫn chưa biết hang ổ của hung thủ trong bóng tối kia nằm ở nơi nào.

Bọn họ tìm kiếm cẩn thận hồi lâu, thậm chí còn quay lại mặt đạo kia rồi xem xét quanh cửa vào của nó nhưng vẫn chẳng phát hiện được gì cả.

Khi họ trở về nhà thì mặt trời đã lên cao.

Dưới mắt ai cũng có quang thâm tiều tụy.

Lão Răng Vàng hỏi hận lên tiếng:

- Vạn nhất Cường Tử gặp chuyện gì bất trắc thì tôi biết phải ăn nói với hai cụ nhà nó thế nào đây?

Mọi người xung quanh đều không nói gì, bây giờ an ủi gì cũng đều là sáo rỗng cả.

Thật lâu sau, Trần Lâm mới nói:

- Tôi đoán hung thủ muốn tái hiện lại cảnh tượng khi chết mà ba con rối bóng kia thể hiện. Có lẽ gã vẫn chưa biết là chúng ta đã tìm thấy rối bóng đâu.

Tuy không rõ nguyên nhân gì khiến hung thủ để lại ba con rối bóng trong khung tranh mà không mang đi, thế nhưng nếu gã biết chúng đã nằm trong tay họ thì nhất định sẽ sốt ruột, bởi vì mục đích cuối cùng của gã chính là chúng mà.

- Ý cậu là?

Cố Thăng đã đoán ra suy nghĩ của cậu ta.

Trần Lâm gật đầu:

- Dùng rối bóng đổi mạng Phùng Cường về.

Theo quan điểm của Nam Sơn thì dùng vật ngoài thân để đổi lấy mạng người là lời đến không thể lời hơn.

- Chuyện này không được.

Tôn Nhựt Hiền cơ hồ không bao giờ nói chuyện lại cất tiếng:

- Chúng ta không tìm thấy hung thủ thì làm sao mà giao dịch với gã được?

Cậu ta dùng một chút rồi nói tiếp:

- Gã giết em An rồi lại làm tôi bị thương. Chưa đạt được mục đích thì gã tuyệt đối sẽ không dừng lại đâu.

- Cậu nói cũng có lý lắm.

Tiểu Mi đồng tình.

Trần Lâm nói:

- Chung quy phải có cách chứ.

- Ví như?

- Nhìn từ mấy sự kiện nối nhau này thì có thể thấy hung thủ vẫn luôn lẩn trốn quanh đây. Chỉ cần chúng ta hô lên rồi đưa ra điều kiện của mình thì chắc chắn là gã sẽ nghe thấy.

Trần Lâm suy đoán:

- Đến lúc đó mình đặt rối bóng ở một vị trí định sẵn, rồi xem gã có tới lấy hay không.

Nam Sơn càng thấy cách này không khả quan:

- Nếu hung thủ ngu thế thì đã bị chúng ta tóm cổ từ lâu rồi.

Chứ không phải là chính họ bị gã quay như dế thế này.

Lão Răng Vàng chỉ nói hai câu lúc đầu rồi im thin thít.

Bây giờ đột nhiên gã đứng vụt dậy, xông về phía Trần Lâm rồi xách cổ áo cậu ta lên:

- Nhất định là cậu, là cậu cấu kết với tên hung thủ kia!

Hai mắt Lão Răng Vàng đỏ ngầu lên:

- Ai biết sau khi hung thủ lấy rối bóng đi rồi có thả Cường Từ về hay không...

Trần Lâm biến sắc:

- Lão Răng Vàng, tôi rất thông cảm với những gì anh đang đối mặt. Tôi cũng đang cố gắng nghĩ cách giúp anh đây.

Vì cổ áo bị siết chặt nên cậu ta nói rất khó khăn:

- Anh... anh đừng có mà... đổ oan cho người tốt.

Lực tay của Lão Răng Vàng rất lớn, nhìn thôi cũng biết gã đang đau lòng và phẫn nộ đến mức nào.

Cố Thăng và Tôn Nhưộc Hiên phải tốn rất nhiều sức mới gỡ được tay gã ra, cả đám đều thở hồng hộc.

Cố Thăng làm động tác “dừng lại”:

- Mọi người nghỉ ngơi trước đã, có gì thì nói từ từ với nhau. Nếu hung thủ mà thấy cảnh này thì có khi còn mừng thắm ấy chứ.

...

Phùng Cường nghe thấy lời Cố Thăng nói thì gật đầu như giả vờ.

sau khi tỉnh lại, Phùng Cường phát hiện ra mình đang ở trong một hầm ngầm, hắn còn có thể nghe thấy tiếng Lão Răng Vàng và những người khác đang nói chuyện.

Nhớ lại quá trình từ nỗi khiếp sợ ban đầu tới tình cảnh khóc không ra nước mắt bây giờ, hắn mới nhận ra gian hầm ngầm này nằm ngay bên dưới phòng khách của ngôi nhà kia.

Bao nhiêu câu chuyện mà mọi người nói với nhau đều bị Mã Tự Lý nghe thấy rõ ràng, khó trách họ không tài nào bắt nổi kẻ đó.

Phùng Cường đoán rằng năm đó Liễu tiểu thư không chỉ sắp xếp cho mình một mật đạo và hầm ngầm duy nhất, và bọn họ mới chỉ tìm được một trong số đó mà thôi.

Phùng Cường bị trói chặt cả chân tay, trong miệng thì nhồi một miếng vải không biết mấy năm rồi không giặt.

Khi hắn nghe thấy Lão Răng Vàng gây gổ với Trần Lâm vì mình thì vẻ mặt méo xệch đi.

Trong hoàn cảnh mới thấy chân tình. Nếu lần này hắn may mắn sống sót được thì nhất định sẽ đối xử với Lão Răng Vàng thật tốt. Cho dù Lão Răng Vàng là một tên bác sỹ phụ sản nguy hiểm, cho dù Lão Răng Vàng có thể khiến hắn “vĩnh viễn lưu danh” thì cũng không sao.

Phùng Cường nhìn về phía chiếc giường bên trái mình. Mã Tự Lý đang ngồi ở đầu giường, yên lặng lắng nghe câu chuyện bên trên.

Thấy Phùng Cường đang nhìn mình, Mã Tự Lý quay đầu sang rồi nở một nụ cười bệnh hoạn.

Và gã dùng khẩu hình nói rằng:

- Sẽ đến lượt mày nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nghe Lão Răng Vàng nói về việc cấu kết gây án, Nam Sơn nhớ đến vụn bánh quy trong khung tranh rồi đột nhiên nghĩ có lẽ gã nói đúng.

Vụn bánh trong khung tranh còn rất mới, có lẽ mới chỉ ở đó vài ngày mà thôi.

Cô lại nhìn đồ dùng đánh cá trên tường rồi nghĩ đến tảng ngầm nọ.

Có lẽ trước khi họ tới đây thì hung thủ vẫn luôn tự đánh cá kiếm ăn chứ không ăn đồ ăn liền.

Mấy ngày họ tới đây cơ hồ không ra ngoài, với tính cách cẩn thận của hung thủ thì gã sẽ không tùy tiện mở khung tranh ra.

Trừ khi giữa họ có nội gián. Tên nội gián đó không yên tâm nên mới mở khung tranh để kiểm tra xem ba con rối bóng có còn ở đó hay không.

Hai ngày trước mọi người đều chia chỗ riêng mình, chỉ có đám người Trần Lâm là luôn ở trong nhà không ra.

Nam Sơn nghĩ ngợi một chút rồi hỏi:

- Trần Lâm này, hai ngày nay các cậu ăn gì?
- Gì cơ?

Trần Lâm sùng sốt, không hiểu sao đang yên đang lành Nam Sơn lại hỏi một câu chẳng đầu chẳng đuôi như thế. Cậu ta thấp thỏm đáp:

- Thì ăn một ít bánh quy với chocolate.
- Có bánh quy hạnh nhân không?

Trần Lâm có cảm giác nếu mình trả lời là có thì kết quả sẽ không ổn cho lắm.

Thế nên cậu ta đáp:

- Không có.

Cơ hồ cùng lúc đó, Tôn Nhược Hiên lại nói:

- Có đấy.

Trần Lâm cười gượng:

- Nhược Hiên, cậu có nhớ nhầm không?

Cảm giác bị vạch mặt không hay cho lắm, cậu ta chỉ hy vọng Tôn Nhược Hiên có thể cho mình một bậc thang để bước xuống mà thôi.

Ai ngờ Tôn Nhược Hiên lại lắc đầu chẳng hề do dự:

- Tôi mua bánh quy đó ở siêu thị mà, đó cũng là vị mà tôi thích nhất, túi duy nhất bị cậu cầm đi còn gì.

Tôn Nhược Hiên nhìn cậu ta đẩy lên án, ánh nhìn nói lên nỗi ai oán trong lòng.

Giữa cái chỗ khi ho cò gáy không có gì ăn mà thứ mình thích ăn nhất lại bị lấy mất, làm cho cậu nhớ mãi không quên.

Bị Tôn Nhược Hiên vạch trần ngay tại trận, Trần Lâm cũng không xấu hổ lắm, chỉ nói:

- Mấy ngày nay ăn nhiều bánh quy quá nên tôi cũng chẳng nhớ.

Nam Sơn lại hỏi Lão Răng Vàng câu hỏi tương tự.

- Cường Tử dị ứng hạnh nhân, cho nên chúng tôi không mang theo bánh quy hạnh nhân đâu.

Nam Sơn gật đầu rồi đi lên tầng.

Tiểu Mi nhìn theo bóng cô rồi hỏi với vẻ khó hiểu:

- Nam Sơn Sơn, chị lên đó làm gì thế?
- Có lẽ cô ấy đã phát hiện ra điều gì đó.

Cố Thăng đáp thay Nam Sơn rồi nhìn cô với ánh mắt chờ mong.

Nam Sơn đi lên cầu thang, tháo khung tranh kia xuống, đặt lên bàn rồi lại mở nó ra lần nữa.

- Mọi người nhìn xem.

Nam Sơn chỉ vào mảnh vụn bánh quy sau lưng bức tranh:

- Dính một ít vụn bánh quy và hạnh nhân này.

Cả nhóm bước lên nhìn thì thấy đúng là sau bức tranh dính chút vụn bánh. Thế nhưng lúc Nam Sơn lên lấy nó thì tay rất sạch.

Lão Răng Vàng biết ngay là trước khi Nam Sơn phát hiện ra bí mật đằng sau khung tranh thì đã có kẻ động vào nó rồi. Gã bất giác nghĩ đến cùng một vấn đề với Nam Sơn.

Lão Răng Vàng quay sang nhìn Trần Lâm với ánh mắt hung dữ:

- Bây giờ mày còn gì để nói nữa không? Nếu sớm biết trong khung tranh có ròi bóng thì sao mày không nói? Chẳng phải mày luôn tìm chúng nó hay sao?
- Không phải tôi.

Trần Lâm cực lực muốn rửa sạch hiềm nghi cho mình:

- Trừ tôi còn có An Như Hối cũng ăn bánh quy hạnh nhân mà, cô ấy cũng có thể là hung thủ chứ.

Cố Thăng nói:

- Giờ chúng ta chưa quan tâm đến hung thủ vội, nếu có nội gian giữa chúng ta thì cứ bắt ra đã vẫn hơn.

Đôi mắt Cố Thăng đen thăm thẳm, nhìn vào Trần Lâm không chớp.

- Mẹ nó, chúng ta dùng chút thủ đoạn hay thấy trong phim truyền hình đi.

Lão Răng Vàng tuyệt vọng rồi, cái gì gã cũng dám thử:

- Trần Lâm, mày cởi giày ra tao xem
- Lão Răng Vàng đừng làm bừa.

Trần Lâm đánh mặt lại:

- Giờ không phải lúc để đùa đâu.

Lão Răng Vàng nhìn cậu ta với ánh mắt cực độ lạnh lùng:

- Mày cứ cởi đi rồi nói tiếp.

Trần Lâm không để ý tới gã mà cố gắng tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía Cố Thăng:

- Anh ta làm bậy như vậy, các anh...
- Cởi đi.

Cố Thăng lên tiếng:

- Nếu không có tạt giặt mình thì ngại gì.

Trần Lâm thờ dãi rồi nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Lòng tin giữa người với người đâu hả?

Cậu ta cúi xuống rồi lại ngẩng lên và bảo:

- Máy người né xa chút, máy ngày nay không rửa chân nên nặng mùi lắm.

Mọi người không ai nhúc nhích, cả đám nhìn trừng trừng vào Trần Lâm.

Trần Lâm cởi một chiếc giày ra, mùi dưa khú nồng nặc phả thẳng vào mặt họ.

Mọi người không nhịn được bịt mũi lại, chỉ trừ Lão Răng Vàng. Gã nói:

- Để tôi kiểm tra một chút.

Trần Lâm oán giận ném chiếc giày về phía Lão Răng Vàng:

- Cho đấy.

Lão Răng Vàng cũng không nổi giận mà giơ tay lên bắt lấy nó, động tác cực kỳ chuẩn xác.

Trần Lâm liếc ra phía cửa. Nhân lúc mọi người còn chưa hoàn hồn lại từ thứ mùi nồng nặc kia, cậu ta lao ra ngoài.

Cố Thăng nhanh tay cầm chiếc ghế nện phăng lên lưng Trần Lâm. Cậu ta bị đau phải rên lên một tiếng, động tác cũng chậm đi nhiều.

Những người khác cũng xông về phía Trần Lâm, trong đó Lão Răng Vàng là tàn nhẫn nhất. Gã đè nghiêng cậu ta xuống rồi thụi thêm mấy cú rõ đau.

- Không có gì thì mày trốn làm gì chứ?

Lão Răng Vàng chất vấn.

Trần Lâm bị lưới cá trói chặt tay chân, không thể cử động được nữa.

- Tìm được rồi.

Cố Thăng lấy ra một chiếc túi nylon mỏng bọc rồi bóng trong giấy của Trần Lâm, vẻ mặt cực kỳ căm ghét.

Con rồi bóng này khác hẳn ba con có vẻ mặt đau khổ lúc trước. Nó cười rất tươi, trong tay cầm một tương bấu.

- Cả ngày đập rồi bóng dưới chân mà không sợ làm hỏng nó à.

Cố Thăng liếc xéo Trần Lâm:

- Giờ còn dám nói không biết gì nữa thôi?

- Sao... sao có thể như vậy được?

Tôn Nhựt Hiền nhìn Trần Lâm với ánh mắt khó mà tin tưởng được:

- Cậu nói mau, cậu giải thích cho rõ đi.

Trần Lâm cúi đầu chẳng nói chẳng rằng, mặc nhiên thừa nhận mình chính là đồng lõa.

Tôn Nhựt Hiền nhìn cậu ta, vừa kinh ngạc vừa tổn thương.

- Nói, Cường Tử đang ở đâu?

Lão Răng Vàng áp sát vào Trần Lâm mà hỏi.

Trần Lâm vẫn im lặng.

Lão Răng Vàng đứng lên rồi cười lạnh mà bảo:

- Mày không nói cũng được thôi.

- Tao kể mày nghe nhé, chuyện này trên mạng cũng hot lắm. Có một cô nàng học giả phát hiện ra bạn trai mình là gay, mày nói xem cô ta đâm bạn trai mấy dao?

Lão Răng Vàng cúi xuống nhìn Trần Lâm dăm dăm.

Trần Lâm cảm nhận được áp lực cực lớn, nhận thấy gã sắp mất khống chế đến nơi, bèn quay đầu đi, không đáp.

Lão Răng Vàng mỉm cười nói tiếp:

- Ba mươi hai phát, phát nào cũng tránh được chỗ nguy hiểm.

Gã dừng một chút:

- Vừa hay hôm nay tao có thể thử xem. Thành tích giải phẫu của tao tốt lắm, mày nhất định sẽ sống thôi.

- Các người còn không mau ngăn tên điên này lại đi!

Trần Lâm hoảng sợ mở to mắt nhìn về phía Cố Thăng:

- Anh ta đang phạm tội đấy!

Cố Thăng nhún vai tỏ vẻ lực bất tòng tâm. Anh không ủng hộ phương pháp dùng bạo lực đè bẹp bạo lực, thế nhưng nếu chỉ có thể dùng cách đó để giải quyết việc này thì anh cũng không bài xích.

Nợ máu trả máu, ăn miếng trả miếng.

Tiểu Mi nói với Trần Lâm:

- Cậu có thể cầm được mà.

Quyền lựa chọn chân chính nằm trong tay cậu ta.

Lão Răng Vàng tìm trong túi lấy ra một con dao sáng loáng sắc lẹm, ánh dao loáng lên trên mặt Trần Lâm.

- Yên tâm đi, tao chuyên nghiệp lắm.

Dường như Lão Răng Vàng không hề nóng nảy. Gã nung dao trên nền khỉ trũng, ngọn lửa nhỏ liếm vào lưỡi dao, và lão khe khẽ hát.

- Mẹ ơi, con vừa giết người đấy

Con bắn vỡ đầu nó

Bóp cò một cái, hấn chết toi rồi

Hát xong, Lão Răng Vàng nhìn về phía Trần Lâm, rồi gã nghiêng đầu tươi cười, hát tiếp:

- Ta nhìn thấy một khuôn mặt nghiêng nghiêng

Này tên hề, tên hề kia ơi, người đã nhảy Modern Dance bao giờ chưa?

...

Hãy giải thoát hấn khỏi nỗi đau kia đi.

Lão Răng Vàng đi thẳng tới trước mặt Trần Lâm:

- Tao sẽ không giải thoát cho mày đâu, mày sẽ sống khỏe re.

Rồi gã bổ sung thêm:

- Sống trong đau đớn.

- Chắc chắn.

Một tay Lão Răng Vàng nâng cằm, tay kia cầm dao múa may bên cạnh Trần Lâm:

- Tao nên bắt đầu từ đâu đây nhỉ?

Dù cách một lớp vải áo nhưng Trần Lâm vẫn cảm nhận được mũi dao lạnh ngắt, thậm chí cả linh hồn cậu ta cũng đang sợ hãi run lên.

Trần Lâm đánh giá đám người xung quanh, bỗng cảm thấy họ vô cùng xa lạ. Lão Răng Vàng lúc nào cũng chém gió lại có một bộ mặt điên cuồng thế này, và Cố Thăng vốn chỉ là một tên thư sinh trói gà không chặt, nhưng đòn đánh ban nãy lại mạnh mẽ dường kia...

Lão Răng Vàng vạch áo cậu ta lên, rồi dùng ngón tay lạnh ngắt chỉ vào nơi xương sườn:

- Chỗ này nhé.

Trần Lâm giả vờ dữ dội, và không ngừng cầu xin nhóm người Tiểu Mi:

- Cứu tôi với.

- Phùng Cường ở đâu?

Trần Lâm không nói gì nữa.

Lão Răng Vàng thụi một đấm vào mũi cậu ta:

- Đùng nhúc nhích. Mày cứ quậy làm tao chộc không chuẩn, lỡ đâm phải phổi thì biết làm sao?

Hai dòng máu mũi chảy xuống môi trên của Trần Lâm, nhìn có vẻ vô cùng đáng thương.

Lão Răng Vàng còn chưa làm được hành động thực tế nào thì tinh thần của Trần Lâm đã sụp đổ.

- Tôi nói, tôi sẽ nói hết.

- Mày nói sớm có phải tốt không.

Lão Răng Vàng buông dao xuống:

- Hai tao diễn khúc dạo đầu lâu thế, không rạch mấy phát lên người mày thì đúng là tao có lỗi với bản thân.

Trần Lâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cậu ta thấy mình như vừa mới dạo một vòng quanh quỹ môn quan, thế là bắt đầu khóc òa lên, nước mắt nước mũi nhoe nhoét cả.

Chờ cậu ta khóc xong, Lão Răng Vàng mới kê cái ghế dựa ngồi trước mặt cậu ta rồi hỏi:

- Giờ nói đi, Cường Tử bị hung thủ đưa đi đâu rồi?

- Tôi không biết.

Giọng nói của Trần Lâm yếu xìu đi.

Lão Răng Vàng nghe thế, bèn cầm phập con dao xuống mặt bàn:

- Tao thấy mày chưa nhìn thấy máu là chưa chịu khai thật.

- Không... không phải đâu.

Trần Lâm sợ Lão Răng Vàng chết rét, vừa trả lời vừa run:

- Tôi không biết thật mà, trước giờ đều là gã ta tìm tôi thôi.

Tiểu Mi học đại học chuyên ngành tâm lý. Cô quan sát thấy vẻ mặt cậu ta không giống nói dối, bèn bảo:

- Không biết chút gì sao? Tên và thân phận của đối phương thì sao?

Trần Lâm khóc không ra nước mắt, chỉ biết gật đầu.

- Thế rốt cuộc hai người làm thế nào mà thông đồng với nhau được?

Tiểu Mi cảm thấy khó hiểu. Làm sao Trần Lâm có thể hợp tác cùng một người xa lạ rồi làm những việc mà chính cô cũng chẳng thể tưởng tượng nổi thế này cơ chứ?

Trần Lâm nói:

- Chuyện này phải kể từ hai tuần trước. Tôi phát hiện ra một phong thư trong ngăn kéo. Trong thư viết tôi là giọt máu cuối cùng của nhà họ Cừ ở Danh Châu...

Cậu ta kể một câu chuyện dài không khác lắm với những gì mà Lão Răng Vàng từng nói:

- Cừ Thất Ngôn cảm thấy sờ dĩ nhà họ Cừ có thể hưng thịnh như thế là nhờ có mấy con rỗi bóng này. Muốn cho những con rỗi bóng này bảo hộ nhà họ Cừ vĩnh viễn thì bắt buộc phải hiến gì đó cho chúng nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Dùng người sống làm vật tế à?

Nam Sơn nghĩ đến những chuyện xảy ra lúc trước, bèn hỏi.

Trần Lâm gật đầu:

- Từ phương diện nào đó mà nói thì mấy con rỗi bóng kia thể hiện những cách chết khác nhau, chết ngạt, chết cháy, và khó nhất là cách thứ ba...

Chưa để Trần Lâm nói xong thì Lão Răng Vàng đã ngắt lời. Gã nghiêng răng nghiêng lợi:

- Cậu nói Cường Tử sẽ bị thiếu sống?

Trần Lâm thấy sắc mặt Lão Răng Vàng đen sì sì thì do dự gật đầu, rồi sợ kích động Lão Răng Vàng, cậu ta lại vội vàng bổ sung:

- Anh yên tâm đi, chuyện này phải làm ở nơi cực gần với con rối bóng thì mới có tác dụng. Chúng ta nhất định có thể tìm thấy Cường Tử và cứu anh ta ra kịp thời. Bây giờ tôi với các anh đã là châu chấu trên cùng một sợi dây rồi.

Vốn dĩ cậu ta định cầm rối bóng theo người nhưng người nọ lại phản đối.

Suy cho cùng thì cả hai người họ chẳng tin tưởng gì nhau, để ở chỗ ai cũng không yên lòng, cho nên mới chọn một cách là để rối bóng vào trong khung tranh.

Trần Lâm không chống nổi cảm dỗ trong lòng nên đã lén lấy một con rối bóng để vào giày mình.

- Cách thứ ba là gì?

- Phải nhỏ vào rối bóng một giọt máu tươi, mà máu đó phải là của người nhà họ Cừu mới được.

Tiểu Mi nói thầm:

- Thế chẳng phải là rất dễ hay sao?

Lấy một giọt máu có chết người đâu, chỉ cần người nhà họ Cừu còn sống thì điều kiện này dễ ợt thôi mà.

Trần Lâm lắc đầu cười:

- Không đơn giản như các người nghĩ đâu. Theo những gì được nói trong thư thì cứ cách hai mươi lăm năm, mấy con rối bóng đó lại cần có máu tươi của chủ nhân đương nhiệm nhà họ Cừu để nuôi. Máu này, hoặc là máu đầu tim của đứa trẻ mới sinh, hoặc là máu của con trai nhà họ Cừu vừa đủ hai lăm tuổi.

Cậu ta nhìn ánh nến lay lắt trên bàn:

- Thực ra Liễu đại tiểu thư có thể đào tẩu thành công là nhờ có Cừu thiếu gia giúp đỡ. Hai người họ thật lòng yêu thương nhau. Lúc ấy Liễu tiểu thư đã mang thai rồi. Cừu thiếu gia không đành lòng để đứa con ruột mới sinh của mình trở thành tế phẩm nên mới giúp Liễu tiểu thư chạy trốn, hẹn nhau rằng chờ bà ấy sinh con thuận lợi rồi chờ thời điểm kia qua thì ông ấy sẽ đón bà về nhà.

- Cừu thiếu gia tin vào mấy con rối bóng ấy à?

- Tôi đoán là ông ấy bán tín bán nghi, thế nhưng Liễu tiểu thư là một cô gái tân thời từng đi du học phương Tây thì lại tuyệt đối không tin tưởng. Cho nên trước khi bà ấy chạy trốn thì đã lén mang theo rối bóng, để ngăn chặn Cừu Thất Ngôn làm thêm những chuyện sai trái vì thứ gọi là bảo bối ấy.

- Ô, không đúng.

Cố Thăng nhớ tới một việc:

- Khi đó Tôn Nhượng Hiền bị bắt đi để lấy máu, chẳng phải điều này chứng minh trên người cậu ấy có dòng máu của nhà họ Cừu sao?

Trần Lâm gật đầu:

- Người nọ gửi thư sai chỗ, nếu không phải có Lão Răng Vàng nhắc nhở rằng người phụ nữ trong tranh giống Nhượng Hiền thì tôi cũng không nhận ra.

Trần Lâm thích ngủ trên giường gần cửa sổ. Năm đó cậu ta nghỉ hè đi làm công suốt hai tháng, mãi mấy ngày sau khai giảng mới về trường báo danh, cho nên vị trí cạnh cửa sổ ấy bị Tôn Nhượng Hiền chiếm.

Sau khi Trần Lâm và Tôn Nhượng Hiền trao đổi với nhau thì Trần Lâm lại về chiếc giường kia ngủ, nhưng bảng tên dán trên giường thì vẫn là của Tôn Nhượng Hiền. Có lẽ vì thế nên người kia mới nhầm lẫn mà để phong thư trong ngăn tủ của cậu ta.

Khi ý thức được chuyện này thì Trần Lâm đã âm thầm liên hệ với người nọ.

Mục đích của người nọ là kho báu, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì hợp tác với ai y cũng không ngại.

Kế hoạch không có gì thay đổi, An Như Hối thất cổ tự vẫn, Tôn Nhượng Hiền bị thiêu đến chết, chỉ khác là đối tượng lấy máu chuyển từ cậu ta thành Tôn Nhượng Hiền mà thôi.

- Dù sao cậu cũng ăn học từng ấy năm, thế mà lại đi tin vào thứ này à? Rõ ràng nó chỉ là tàn dư của chế độ phong kiến lạc hậu thôi mà.

Lão Răng Vàng trách cứ.

Trần Lâm cười khỏ:

- Mới đầu tôi cũng không tin, cũng lên mạng tra cứu tư liệu liên quan đến nhà họ Cừu rồi đấy chứ. Nhưng tôi có ấn tượng đặc biệt với một câu là: Phát lên nhờ bảo bối, lụn bại vì bảo bối. Anh nói xem, nhà họ Cừu vừa mất mấy con rồi bóng thì kẻ điên người chết, chuyện này có thể dùng khoa học để giải thích được hay sao?

Cậu ta dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tôi vốn là cô nhi, chẳng có vương bận gì, thế thì ngại gì mà chẳng thử một phen? Huống hồ tôi cũng đâu còn lựa chọn nào khác nữa.

Cố Thăng nhướn mày:

- Mới hai mươi lăm tuổi, đủ tay đủ chân, thế mà lại bảo không có lựa chọn nào khác là có làm sao?

- Tôi dùng tiền vay từ trên mạng internet đi đầu tư, nào ngờ lỗ sạch bách.

Nước mắt hối hận giàn giụa trên khuôn mặt Trần Lâm:

- Bọn họ nói nếu không trả được tiền thì sẽ chặt tay tôi.

Việc đầu tư này là do người quen giới thiệu, quảng cáo là vào một ngân có thể kiếm cả vạn. Cậu ta thử một lần, quả nhiên kiếm được một chút tiền lời.

Thế là cậu ta muốn thu lợi nhiều hơn nữa, nhưng trong tay lại không có vốn. Người quen kia bèn giới thiệu cho cậu ta một công ty chuyên cho vay trên mạng, ban đầu cậu ta còn kiếm được chút đỉnh, nhưng càng về sau thì thua lỗ càng nhiều.

Cậu ta không cam lòng, cậu ta muốn gỡ vốn, bèn vay rồi lại vay, cuối cùng nợ công ty kia một khoản rất lớn.

Một tháng trước, khi công ty cho vay kia phái người tới đòi tiền thì Trần Lâm mới ngỡ ra là mình đã nợ một món khổng lồ, lãi suất lại cao ngất ngưởng. Đòi này họa may trúng số thì cậu ta mới có cơ trả nổi.

- Có biết vì sao tôi lại mất ngón út chân trái không?

Trần Lâm thần nhiên nói:

- Bị công ty đòi nợ chặt cụt đấy.

Không trả được tiền thì không giữ được cánh tay. Thế thì chẳng bằng chết quách đi cho rồi, chứ cuộc đời làm gì còn hy vọng nữa?

Bởi vậy cậu ta mới tới nơi này đánh cược một phen, dù có phải giết người cũng không tiếc.

Tôn Nhựt Hiền nãy giờ vẫn kìm nén đột nhiên bùng nổ. Cậu hung hăng thụi hai đấm vào bụng Trần Lâm.

- Chúng ta đều xuất thân từ cô nhi viện, cậu gặp chuyện lớn như thế không cho tôi biết thì thôi, cậu lại còn muốn giết cả tôi?

Tôn Nhựt Hiền nói xong lại nện thêm một đấm vào mặt Trần Lâm:

- Rốt cuộc cậu có còn là người hay không hả...

Tôn Nhựt Hiền còn muốn đánh tiếp thì bị Cố Thăng và Lão Răng Vàng ngăn lại.

- Mày nói xem, An Như Hối chết thế nào?

Lão Răng Vàngbi ai:

- Trong bụng cô ấy còn có một sinh mạng, có phải mày đã biết cô ấy có con của mày từ trước rồi không?

Trần Lâm gật đầu mà mặt không đổi sắc.

- Súc sinh!

Tiểu Mi không nhịn được phải mắng thành lời.

Trần Lâm lại coi như chẳng có gì quan trọng:

- Kẻ đẩy tôi vào con đường này chính là Như Hối.

Cậu ta còn nhớ rõ lúc đó An Như Hối khoe với mình rằng đã tìm được cách để phát tài, rồi cổ vũ mình chạy vốn đầu tư kích động chừng nào.

- An Như Hối cũng biết kế hoạch này của tôi, cô ấy cứ nghĩ chỉ cần giết một người là được.

Trong nụ cười của Trần Lâm pha đầy vẻ châm chọc:

- Hôm đó sau khi các người xuống tầng được một lúc thì tôi đánh thuốc mê An Như Hối. Người nọ cũng ở trên tầng, việc còn lại là do gã làm hết. Còn về vụn bánh trong khung tranh thì đúng là do tôi sợ ý.

Tôn Nhượng Hiên nghiêng chặt hai hàm răng, gân xanh trên tay đã nổi lên gân gặt:

- Nếu đám Lão Răng Vàng không tới thì người bị bắt lúc này là tôi phải không?

- Người anh em à, tôi sợ chết lắm, tôi lại càng không muốn phải sống mà không bằng chết.

Trần Lâm nhìn Tôn Nhượng Hiên, mong cậu có thể hiểu cho mình:

- Cậu phải biết cảm giác của tôi chứ?

Tôn Nhượng Hiên lắc đầu:

- Tôi sẽ không giết người vì tiền.

Trần Lâm lại nói thêm rất nhiều điều nữa, thế nhưng dường như Tôn Nhượng Hiên không hề để ý.

Nghe Trần Lâm nói xong, Lão Răng Vàng bình tĩnh trở lại. Bây giờ chỉ còn cách đợi thời. Mấy người bèn chia nhau chốt ở các cửa ra vào, chờ hung thủ chủ động ra mặt.

...

Mã Tự Lý vẫn đang sửa chữa một cái thùng gỗ. Chiếc thùng gỗ trước mặt gã không được sử dụng từ lâu nên đã hơi xộc xệch rồi, phải gia cố lại một lần nữa.

Phùng Cường có dự cảm khi chiếc thùng gỗ kia được sửa xong thì cũng là lúc hắn đi đời nhà ma.

Phùng Cường bị trói quặt tay ra sau lưng, vất vả lắm mới móc được một con dai nhỏ từ trong túi quần và kiên nhẫn mài dây thùng từng chút một. Thân là một tên trộm nhà nghề, lưỡi dao là vật bất li thân của hắn.

Hắn không dám làm động tác quá mạnh vì sợ Mã Tự Lý phát hiện ra, may mà Mã Tự Lý chỉ chăm chú vào cái thùng gỗ.

Phùng Cường vừa mài dây thùng vừa nghe ngóng động tĩnh trên đầu từ âm âm đến yên tĩnh lại. Hắn không nén nổi cơn sợ hãi dâng lên trong lòng, chẳng ngờ hắn lại là tế phẩm cuối cùng, còn sắp bị thiêu chết nữa chứ.

Giờ thì hắn hiểu vì sao Mã Tự Lý lại cho mình biết tên mà chẳng do dự gì rồi, bởi vì người chết thì làm sao mà nói bí mật ra được? Hắn phải tự cứu lấy mình thôi.

Dây trói ở tay bắt đầu lỏng ra, dây thùng đứt, giờ chỉ còn dây ở chân nữa thôi.

Hắn không ngừng an ủi chính mình, thời gian vẫn còn.

Mã Tự Lý kiểm tra độ vững chắc của cái thùng rồi đi tới trước mặt Phùng Cường.

- Đề mày đợi lâu rồi.

Mã Tự Lý nói, đoạn khiêng Phùng Cường lên rồi thả hắn vào thùng gỗ.

Phùng Cường không phản kháng mà vẫn duy trì tư thế ban đầu, hai chân vẫn bị trói nguyên. Tình trạng bây giờ của hắn căn bản không thể đánh lại được Mã Tự Lý như con bò mộng, chỉ bằng vào thùng rồi giờ ngón nghề ra vẫn hơn.

Mã Tự Lý thấy hắn yên lặng như thế thì kinh ngạc nhưn mày rồi lại bật cười:

- Xem ra mày chấp nhận hiện thực rồi nhì, ngoan ngoan nhé, tao sẽ không bắt mày chịu khổ quá đâu.

Phùng Cường khóc không ra nước mắt. Ngoan ngoan bị thiêu chết cháy á? Đâm luôn hắn một dao sáng khoái cho rồi.

Hắn đã âm thầm hạ quyết tâm rồi, nếu không chạy trốn được thì dứt khoát cắt cổ tự sát cho nhanh.

Nếu trên đời này có ma quỷ thật thì hán muốn trở thành một con lệ quỷ, ngày ngày hỏi Mã Tự Lý có cần giấy hay không, làm cho gã phiền chết thì thôi.

Huhu, sao hán lại thấy mình sẽ trở thành con ma hèn nhất trên đời vậy nhỉ?

Mã Tự Lý đẩy chiếc nắp tự chế lên miệng thùng rồi bịt kín lại, Phùng Cường ở bên trong không thấy được tia sáng nào nữa.

Đột nhiên, nắp thùng lại được mở ra.

Phùng Cường đang ra sức mài dây giết bản cả mình, chỉ sợ Mã Tự Lý phát hiện ra. Thế là hán ngược đời mắt dạt dào tình cảm lên nhìn gã, chưa nói gì mà lệ đã hai hàng lã chã, mong rằng có thể làm cho y buồn nôn đến chết.

Mã Tự Lý nãy chút lòng lương thiện hiếm hoi, lấy mảnh vải nhét trong mồm Phùng Cường ra. Sợ Phùng Cường hét lên, gã dúi tay xuống bóp cổ hán, động tác không nặng cũng không nhẹ.

- Trước khi chết còn tâm nguyện gì chưa làm xong không?

Mã Tự Lý hỏi.

Phùng Cường vừa nghe đến chữ “chết” thì nước mắt lại rùng rùng:

- Tôi muốn sống.

Mã Tự Lý cau mày:

- Kiếp sau đi.

Sau đó lại nhét miếng vải vào miệng Phùng Cường.

- Từ từ!

Phùng Cường kích động hô lên:

- Tôi biết anh muốn dúi tôi lên trên, xin anh cứ thế mà dúi, đừng có khiêng ngang hay quay ngược.

Mã Tự Lý gật đầu, Phùng Cường coi như y đã đồng ý.

Nắp đẩy được đóng vào, không gian nhỏ hẹp lại chìm trong bóng tối.

Phùng Cường tiếp tục dùng dao nhỏ cắt dây thùng trên chân thì thùng gỗ lại đột nhiên nghiêng đi. Hán cứ nghĩ là Mã Tự Lý muốn khiêng thùng.

Nhưng vài giây sau thì Phùng Cường chỉ thấy trời đất quay cuồng. Bấy giờ hán mới nhận ra Mã Tự Lý hoàn toàn không có ý định nâng thùng gỗ lên, mà là dùng chân đá nó lăn về phía trước.

Thùng gỗ cứ lăn lăn lăn, Phùng Cường ở bên trong đảo đảo đảo.

Phùng Cường: Huhuhu Mã Tự Lý tao hận mày, mày là đồ lừa đảo đáng ghét!

Nhưng đúng vào lúc này, sợi dây bị mài hồi lâu cũng đứt phụt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Khoảng hai ba phút sau thì thùng gỗ dừng lại.

Phùng Cường cảm thấy mình đã lên đến nấc đất rồi. Hán nghe ngóng cẩn thận động tĩnh bên ngoài nhưng chẳng thấy âm thanh gì cả.

Dạ dày hán bắt đầu quay cuồng, hán đã ngửi thấy mùi xăng thoang thoang, có chất lỏng gì đen sì len lỏi vào trong khe hở của chiếc thùng.

- Đậu má!

Phùng Cường không nhin được mà chửi tục một câu.

Hắn có phải con ngựa què đầu mà ngồi chờ chết thế này!

Phùng Cường dùng hết sức lực cả đời húc mạnh lên nắp thùng.

Cái nắp này vốn không phải là nắp của thùng gỗ nên bị bật ra rất nhanh.

Mã Tự Lý không ngờ Phùng Cường đã bị trói nghiêng tay chân rồi còn phản kháng kịch liệt như thế.

Một tay gã cầm nắp gỗ, một tay nắm chặt nắm đấm, toan đấm Phùng Cường một phát cho hôn mê. Thế nhưng lại không dám chắc là Phùng Cường hôn mê rồi có ảnh hưởng gì đến hiệu quả của việc hiến tế hay không.

Phùng Cường làm bộ như tay vẫn bị trói rồi liều mạng lắc đầu, ánh mắt tràn ngập vẻ cầu xin.

Hắn đánh giá hoàn cảnh xung quanh mình, thấy cỏ dại cạnh miệng giếng thì biết là đây là sân sau của ngôi nhà kia rồi.

Khi nắm đấm của Mã Tự Lý sắp giáng lên mặt Phùng Cường, hắn nghiêng đầu đi rồi rút phắt con dao vẫn giấu sau lưng ra.

Ở thời khắc sống còn, Phùng Cường ngày thường không dám giết một con gà lại dám hung hăng cắt một nhát lên cổ tay Mã Tự Lý.

Mã Tự Lý ăn đau, lại thấy hắn còn cắt được dây thùng thì hơi trở mắt lên nhìn.

Tranh thủ mấy giây ngắn ngủi ấy, Phùng Cường phóng ra khỏi thùng gỗ rồi lao đảo bò lết theo hướng có ánh sáng.

Mã Tự Lý cầm thùng gỗ đuổi theo.

Phùng Cường dốc hết sức lực chạy trốn, dù trước đây hắn chạy 1000m tẹt lộ cỡ nào thì lúc này chắc chắn cũng giành được quán quân.

Hắn chạy vào nhà, thở hồng hộc.

- Cường Tử!

Lão Răng Vàng đang chốt ở cửa lập tức đứng dậy rồi hô lên vui mừng:

- Chú trốn được ra rồi, may quá!

Lão Răng Vàng nhanh chóng bước đến chỗ Cường Tử rồi đỡ hắn ngồi xuống.

- Mã Tự Lý, tên... hung thủ... ấy, hắn đang đuổi tới đây.

Phùng Cường vừa thở hổn hển vừa nói.

Lão Răng Vàng rót cho hắn một cốc nước:

- Uống tí nước thở đi đã.

Gã nói tiếp:

- Chúng ta đông thế này thì sợ gì y?

Phùng Cường nghe thấy cũng có lý, sau khi uống một ngụm nước thì trái tim đang đập điên cuồng cũng bình tĩnh lại.

Cố Thăng không yên lòng. Anh cho rằng tên hung thủ Mã Tự Lý kia dám quang minh chính đại đuổi theo tới đây thì hẳn phải có gì đó làm chỗ dựa mới không e ngại gì như thế.

Anh tìm chiếc cờ lê trong túi, đưa cho Nam Sơn rồi bảo:

- Nếu tôi không đề ý được cô thì nhất định cô phải bảo vệ mình an toàn đấy.

Nam Sơn cảm động gật đầu:

- Anh cũng thế.

Cố Thăng cũng không yên tâm về Tiểu Mi, nhưng lại thấy Tiểu Mi cầm trong tay một con dao quắm rồi vỗ ngực nói:

- Anh cứ chiến đấu đi, để em bảo vệ Nam Sơn cho!

Cố Thăng:

- ...

Tiểu Mi lấy con dao quắm kia từ một nhà làm nông để mở đường vào đây, không ngờ bây giờ nó lại có tác dụng.

Mã Tự Lý một tay cầm thùng gỗ, tay kia xách một cây đại đao rất dài, đứng sừng sững ở cửa ra vào.

Đáng người to cao chỉ nhìn thôi đã thấy đáng sợ.

Cố Thăng và Lão Răng Vàng liếc nhau một cái: Không ổn!

Lão Răng Vàng xách một chiếc ghế lên, Cố Thăng cầm gậy gỗ, Tôn Nhược Hiền đứng bên cạnh không biết phải làm gì, cuối cùng cầm lấy chiếc liềm dựng ở mé tường.

Cố Thăng nhìn nhóm Nam Sơn ở sau lưng rồi nói:

- Các cô chờ ở đây, chạy được thì phải chạy ngay.

- Cường Tử, chú cũng ở trong này chờ với Nam Sơn đi.

Lão Răng Vàng dặn dò.

- Tôi là đàn ông, tôi cũng muốn chiến đấu!

Phùng Cường nói.

Lão Răng Vàng gật đầu:

- Ừ, anh biết, trách nhiệm của chú là bảo vệ mấy cô ấy.

Phùng Cường: nghe thì có lý đó, mà sao cứ cảm thấy có chỗ nào sai sai.

Dứt lời, Cố Thăng và Lão Răng Vàng cùng lao về phía Mã Tự Lý.

- Chúng tôi có thể giao mấy con rối bóng cho anh, anh...

Chưa đợi Lão Răng Vàng nói xong thì Mã Tự Lý đã ngắt lời gã. Thái độ gã rất cứng rắn:

- Tao muốn cả rối bóng, và cả mạng của chúng mày.

Tuyệt không chừa đường sống nào cho họ hết.

Vừa thấy cứu tinh đến thì Trần Lâm bị trói gô trên ghế đã cười híp mắt:

- Cứu tôi mau!

Mã Tự Lý liếc cậu ta:

- Đồ ăn hại!

Lúc này đám Nam Sơn đang ở trong phòng khách, mà Mã Tự Lý và Trần Lâm lại ở phòng ăn, họ không thể ngăn cản Mã Tự Lý cứu Trần Lâm được.

Trần Lâm được cởi trói thì lắc cổ mấy cái rồi cũng xách một chiếc ghế lên.

- Rốt cuộc anh là ai?

Lão Răng Vàng nhìn chằm chằm vào Mã Tự Lý:

- Có quan hệ gì với chủ nhà này?

Mã Tự Lý cười ngông cuồng:

- Để tao cho chúng mày chết rõ ràng vậy. Tao là Mã Tự Lý, mẹ tao từng làm vú em ở đây một thời gian.

Lão Răng Vàng nghe xong thì suy nghĩ một chút, vậy là già hiểu rồi: Vú em của Liễu tiểu thư cũng trốn ở nhà họ Cừu ra, xem ra bà ta cũng biết được không ít bí mật.

Nếu nghĩ sâu hơn một chút thì có lẽ Liễu tiểu thư không hề tự sát, mà là bị bà vú này giết chết. Bà ta không mang mấy con rối bóng đi chắc là vì sợ mình không trấn áp nổi chúng nó mà thôi.

- Vì một thứ hư ảo không biết thực hư thế nào mà làm chuyện độc ác trái lẽ trời thế này thì không tốt lắm đâu.

Cố Thăng muốn thuyết phục y:

- Chẳng phải anh muốn tiền sao? Tôi có.

Mã Tự Lý nhếch mép cười:

- Muốn rồi.

Y đi từng bước tới gần Cố Thăng.

Lão Răng Vàng thấp thỏm nhưng không lùi bước. Già hỏi:

- Cậu thấy chúng ta nắm được bao nhiêu phần thắng?

- Mười phần.

Cố Thăng đáp không hề do dự.

- Há?

Tôn Nhượng Hiên khó hiểu.

Cố Thăng giải thích:

- Bình thường nhân vật phản diện toàn chết vì nói nhiều.

Nhìn tình hình vừa rồi, Mã Tự Lý nói rõ là lắm.

Lão Răng Vàng:

- ...

Nhóm Cố Thăng và Mã Tự Lý lao vào đánh giáp lá cà.

Mã Tự Lý chém thẳng về phía Lão Răng Vàng, Lão Răng Vàng dùng ghế chắn trước mặt.

Lưỡi dao sắc lẹm, Mã Tự Lý lại dùng sức cực mạnh, chiếc ghế bị bỏ đôi thành hai nửa một cách dễ dàng.

Đúng lúc này, Cố Thăng phang một gậy lên đầu y.

Thân mình Mã Tự Lý lao đảo một cái, trán chảy máu ròng ròng. Già nhìn về phía Cố Thăng.

Cố Thăng không nao núng, khi Mã Tự Lý chém về phía anh, anh nhanh chóng nghiêng người rồi gõ một gậy nữa vào chân già.

Mã Tự Lý bị đau, đầu gối hơi cong xuống.

- Chúng mày tự tìm đường chết đấy!

Y nghiêng răng nghiêng lợi rặn ra vài chữ rồi lại ra tay. Mã đao giờ lên cao chém thẳng về phía Cố Thăng, Cố Thăng nhanh tay giờ gậy gỗ lên cản lại.

Nhưng lần này Mã Tự Lý dùng sức rất mạnh, thế như chẻ tre, chém đôi gậy gỗ cơ hồ không gặp trở ngại gì. Cố Thăng quyết định nhanh chóng, bỏ gậy gỗ đi rồi lăn vài vòng trên mặt đất.

Lão Răng Vàng nhận con dao quắm của Tiểu Mi rồi xông lên.

Bên kia, Tôn Nhượng Hiên và Trần Lâm đang đánh với nhau, cả hai có thể nói là ngang sức ngang tài.

- Nam Sơn...

Tiểu Mi và Phùng Cường cùng hô lên.

Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Nam Sơn nhắm thẳng về phía Mã Tự Lý, chỉ cầm một mảnh gỗ để bảo vệ mình.

Lúc này Mã Tự Lý đang đấu cùng nhóm Cổ Thăng nên không rảnh để bận tâm tới cô. gã cũng chẳng buồn để cô vào mắt.

Nam Sơn vỗ nhẹ lên vai gã một cái.

Bả vai Mã Tự Lý chẳng đau chẳng ngứa. Gã mỉm cười đầy mỉa mai.

Cháu cháu đá xe, con gái đánh nhau nhẹ như đùa, gã chẳng buồn quan tâm.

- Nam Sơn, cô đang làm gì thế, mau rời khỏi chỗ này ngay đi!

Mã Tự Lý luyện võ, lại có thêm vũ khí trợ lực, sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng.

Trên đồi Lão Răng Vàng đã trún một đao, Cổ Thăng không có thời gian để ý đến Nam Sơn nữa, chỉ có thể liều mạng thu hút sự chú ý của Mã Tự Lý, không để cho gã chạm tới cô.

Nam Sơn chạm được vào Mã Tự Lý rồi thì mau chóng chạy về chỗ Tiểu Mi đang đợi.

- Nam Sơn Sơn, chị làm gì thế, em sợ chết đi được.

Tiểu Mi lo lắng hỏi.

Nam Sơn hít sâu một hơi rồi đáp:

- Bảo vệ chị nhé.

Tiểu Mi tròn mắt chẳng hiểu sao cô lại nói thế, chỉ biết ngây ra đáp một tiếng “Vâng”.

Và rồi cô thấy Nam Sơn nhắm mắt, cắn răng, lao thẳng đầu vào cột nhà.

Chuyện xảy ra quá nhanh, khi Tiểu Mi ý thức được cái gì vừa diễn ra thì Nam Sơn đã ngã xuống đất rồi.

Mọi người:

- ...

Rốt cuộc đây là vụ gì? Chủ động dâng đầu cho địch à?

Mã Tự Lý thấy thế thì phá lên cười:

- Đám cận bã chúng mày còn không mau ngoan ngoãn tự sát như con bé kia đi. Roi vào tay tao thì kết cục là sống không bằng chết đấy.

- Lũ cận bã, chịu chết đi!

Gã hô to một tiếng rồi phóng về phía Lão Răng Vàng.

Lão Răng Vàng bị đánh ngã xuống đất, lưỡi đại đao của Mã Tự Lý sắp chém ngay xuống đỉnh đầu Lão Răng Vàng. Gã nhắm chặt mắt lại, từ bỏ chống cự, chỉ mong được chết cho sáng khoái.

Thế nhưng đao của Mã Tự Lý đột nhiên lại xoắn lên như cuộn bánh cuốn.

Quay tròn, quay tròn, quay mãi không ngừng.

- Chuyện... chuyện gì đây?

Mã Tự Lý kinh hãi nhìn thanh đao trong tay, vẻ dương dương tự đắc trong mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ngay khi Nam Sơn ngất đi thì cô đã vào trong cây đại đao của y.

Khi cô thấy nhóm Cổ Thăng lâm vào thế yếu thì đã muốn cược một trận, mong mình có thể biến thành cây đại đao trong tay Mã Tự Lý.

May mà cô cược thắng.

Thấy thế, Lão Răng Vàng nhanh chóng bỏ chạy.

Vắt và lăm mới thoát chết được, Lão Răng Vàng cảm thấy hình như Lão Nha môn đang phù hộ cho mình.

Lão Răng Vàng là thanh niên thế kỉ 21, vốn dĩ gã không tin mấy chuyện ma cô. Gã tình nguyện đi làm một tay bác sỹ phụ sản chứ không muốn kế thừa tài nghệ của Lão Nha môn.

Nhưng bây giờ thì gã tin rồi.

Gã hạ quyết tâm phải học hỏi tinh túy của Lão Nha môn, tranh thủ đổi bộ răng vàng khè thành màu đen cho oách.

Mã Tự Lý không tin ma quỷ. Gã lắc lắc đao, thế nhưng không những không trấn áp được nó, mà mũi đao lại còn quay ngược lại đâm về phía gã.

Gã không thể không buông đao rồi mắng nhỏ một tiếng:

- Xúi quẩy.

Phía bên kia, Tôn Nhược Hiên ôm nỗi hận ngàn ngút mà đánh với Trần Lâm. Bình thường nhìn cậu gầy yếu là thế, vậy mà hôm nay lại bộc phát sức mạnh phi thường, dần cho Trần Lâm không còn sức chống đỡ.

Trần Lâm bị ép cho ngồi bệt xuống đất xin tha.

Dù vậy, Tôn Nhược Hiên vẫn hung hăng nện cho cậu ta mấy đấm.

Mã Tự Lý tay trần đánh giáp lá cà với Cố Thăng, miễn cưỡng giữ được thế hòa.

Trong lòng gã lại nghĩ: Thì ra cây đại đao này mới là bảo bối có linh tính, bao giờ thu phục xong đám giê rách này, gã phải lấy nó đi rồi thấp ngày ba nén nhang mà thờ mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Mã Tự Lý không có vũ khí thì dần dần trở nên yếu thế.

Y thử nhặt lại cây đại đao trên mặt đất mấy lần, bị nó chém cho vài nhát nên đành phải thôi.

Cố Thăng đánh tay đôi với y thì quả nhiên đã chiếm thế thượng phong một cách dễ dàng.

Lúc sắp bị Cố Thăng hạ đo ván, Mã Tự Lý chớp thời cơ, bật bật lửa ném vào trong thùng gỗ ở bên cạnh rồi đẩy nó về phía anh.

Thùng gỗ bị đổ xăng cháy bùng lên.

Cố Thăng tránh ra, thu hút một phần chú ý.

Căn nhà này vốn là làm bằng gỗ, dần dần bén lửa từ ghế ngồi.

Lão Răng Vàng bị thương về vang, lui về tuyến hai, được Phùng Cường chăm sóc, còn Tôn Nhược Hiên thì coi chừng Trần Lâm.

Mọi người muốn dập lửa nhưng có lòng mà không có sức.

Nam Sơn thấy vậy bèn nhanh chóng rời khỏi đại đao và quay về thân thể của chính mình.

Cố Thăng hơi phân tâm, quát bọn Tiểu Mi:

- Mọi người chạy ra mau, tôi sẽ đuổi theo ngay.

Đối với bọn họ, Mã Tự Lý đã mất vũ khí không có chút uy hiếp nào.

Thấy vậy, Phùng Cường đỡ ngay lấy Lão Răng Vàng rồi nói với Tiểu Mi đang chật vật coi sóc Nam Sơn:

- Cô yên tâm, tôi sẽ nhanh chóng về giúp cô.

Đúng vào lúc này, Nam Sơn tỉnh lại, trán đau cực kỳ, cứ như thể trong đầu đang nổ pháo hoa vậy.

- Nam Sơn Sơn, chị tỉnh rồi à?

Tiểu Mi thấy Nam Sơn dần tỉnh lại thì đôi mày giãn ra, không kịp hỏi vì sao cô lại đâm đầu vào cột:

- Nhanh, để em đỡ chị ra ngoài.

Nam Sơn thấy đầu văng vát, đưa tay lên sờ trán thì đã thấy sưng u một cục.

Cô thở dài, mong là sau này mình không cần dùng đến chiêu thức giết địch một ngàn, tự hại tám trăm này nữa.

Cô gạt đầu yếu ớt rồi rời khỏi nhà cùng Tiểu Mi.

Trước khi đi, cô thoáng nhìn Cố Thăng, đúng lúc này anh cũng nhìn cô.

Cố Thăng bảo:

- Đừng lo lắng, tôi sẽ đi ra ngay.

Mới rồi Cố Thăng đánh bạo cầm cây đao kia lên, không ngờ thanh đao lại không có phản ứng gì.

Nếu vậy thì anh sử dụng nó thôi chứ khách khí gì nữa.

Chiến cuộc xoay chuyển, đổi thành anh đơn phương nhét hành Mã Tự Lý, cảm giác này đã quá đi mất.

Dù sao Cố Thăng cũng là người lương thiện, không làm ra chuyện nhẫn tâm gì.

Anh đặt thanh đao lên cổ Mã Tự Lý, buộc gã phải rời khỏi hiện trường vụ cháy.

Bờ biển gió lớn, thể lửa lan tràn vô cùng nhanh.

May mắn là tất cả mọi người đều rút lui an toàn, ngay cả thi thể của An Như Hối cũng được Phùng Cường mang ra.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đã bắt được hung thủ rồi, chỉ cần chịu khó ở qua đêm nay là có thể quay về.

Nam Sơn tựa vào vai Tiểu Mi, trông chẳng có sức sống gì cả.

- Nam Sơn, tại sao vừa nãy cô lại đập đầu vào tường thế?

Lão Răng Vàng dùng tay phải giữ vết thương trên đùi, nhìn Nam Sơn rồi hỏi.

Nam Sơn sững sờ, lúc làm chuyện ấy cô không nghĩ nhiều như thế.

Cô cười gượng hai tiếng, đang suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào thì Tiểu Mi đã lên tiếng.

- Vừa rồi Nam Sơn không cẩn thận trượt chân.

Cô chớp chớp mắt nhìn Nam Sơn:

- Đúng không?

Về mặt tỏ rõ tuy không hiểu vì sao chị lại làm thế nhưng em sẽ ủng hộ chị vô điều kiện.

Trên thực tế thì Tiểu Mi đang nhớ lại đề tài khi nói chuyện với Tiểu Từ từ cái lần cùng Nam Sơn bắt kẻ thông dâm: Nam Sơn không bình thường đâu.

Nam Sơn: ...

Cô bị trượt chân à? Cố gắng nhớ lại một hồi, hình như, có vẻ, có lẽ... là không phải.

Nhưng Nam Sơn vẫn gạt đầu.

Là thế à? Mấy người khác hoài nghi nhìn Nam Sơn. Lúc ấy tình huống hiểm nghèo, căn bản không ai rảnh bận tâm đến cô. Mọi người chỉ thấy đầu của cô đâm thẳng vào cây cột chứ không để ý vì sao cô lại tông vào đó.

Cố Thăng:

- Nam Sơn nói gì cũng đúng.

Anh lại liếc mắt nhìn Lão Răng Vàng một cái

- Về mặt anh thế kia là sao?

Phùng Cường lên tiếng thay Lão Răng Vàng:

- Trời đất ơi, về mặt này thần kì lắm.

Mọi người: ...

Hơn nửa căn nhà đều bị cháy, ngọn lửa lan tràn nuốt trọn phần gỗ.

- Nguy rồi.

- Nam Sơn nhìn lửa cháy bùng bùng, nói:

- Đồ ăn của chúng ta ở trong đó hết.

Cố Thăng nhún mày, an ủi:

- Không sao, ngày mai thuyền nhà họ Cố sẽ đến.

Bị đói một ngày cũng không có gì to tát.

Mã Tự Lý quay đầu, về mặt điên cuồng:

- Các người để rồi bóng ở đâu?

Tiểu Mi nhún vai:

- Rồi bóng để ở trong túi.

Cô bấu môi hướng về phía căn nhà:

- Theo tình hình này hẳn là sẽ cháy sạch.

- Á!

Mã Tự Lý nghe xong thì kêu lên một tiếng đau đớn, có vẻ giận dữ đến cực hạn.

Từ khi y bắt đầu biết nhớ thì mẹ cứ luôn lái nhai với y rằng: Con nhất định phải áp chế rồi bóng, sau đó mang nó về. Như vậy nhà họ Mã chúng ta sẽ giàu có, nếu không áp chế nó mà lấy bừa ra sẽ mang lại vận rủi đến cho người ta.

Bà đã sớm có ý định chiếm lấy rồi bóng làm của riêng, chẳng ngờ tâm tư tiểu nhân ấy lại bị đại tiểu thư nhà họ Liễu phát hiện ra. Cô ta đã gửi đứa bé mới sinh đi trước một bước.

Mấy năm nay, gã luôn tìm cốt nhục nhà họ Cừu bị lưu lạc bên ngoài, như thể ý nghĩa cuộc đời gã chính là như thế: tìm được rồi bóng, để nó dẫn lối mình tới con đường cưới được vợ giàu đẹp rồi lên làm CEO.

Thế mà một trận cháy to đã đập nát mộng đẹp của gã.

Nếu biết trước thì đã thẳng tay giết hết bọn chúng rồi. Mã Tự Lý nhìn mọi người chằm chằm bằng đôi mắt đỏ ngầu, cả người đờm sất ý.

Lúc trước y suy xét rõ nhiều, Cố Thăng trông áo quần bảnh bao, lại còn có bọn người Lão Răng Vàng, vừa nhìn đã biết là không dễ chọc.

Lỡ có chuyện xảy ra, ngoài trừ cảnh sát phải điều tra rõ ràng, người nhà bọn họ sẽ không chịu để yên.

Nếu chỉ có Tôn Nhược Hiên và An Như Hối thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Một người là trẻ mồ côi, người kia thì người thân lại ở tỉnh khác.

Cảnh sát không điều tra được gì, người nhà cũng bắt lết.

Y lăm bả lăm bả, cử chỉ rất bất thường:

- Rồi bóng có ma lực, sẽ không dễ dàng bị đốt cháy...

Nói xong, trong mắt mang theo một tia quyết tuyệt, y xông vào lưới đao.

Cũng may Cổ Thăng cảm nhận được tình trạng y không ổn nên đã quay sống đao về phía y.

Mã Tự Lý bị đau cổ nhưng vẫn tránh thoát không do dự rồi chạy về phía biển lửa.

Cổ Thăng sừng sốt mất một giây rồi lập tức đuổi theo.

Mã Tự Lý chạy rất nhanh, Cổ Thăng đuổi tới chỗ lối vào nhà liền dừng bước. Anh tỏ vẻ bất đắc dĩ, sao y lại chọn con đường này chứ?

Gỗ đang cháy ngay bên cạnh Mã Tự Lý, y tiến lên thật cẩn thận, cố gắng không đụng vào chúng, hướng đến mục tiêu - balô đen.

Ba lô của Nam Sơn đặt ở nơi sâu nhất trong nhà, còn chưa bị đốt thành tro.

Trong mắt Mã Tự Lý chỉ có ba lô, không hề nghe thấy tiếng mấy người Nam Sơn bảo y mau đi ra.

Đương nhiên nếu y có nghe được thì cũng mặc kệ.

Thăng lợi ở ngay trước mắt, tay y đã nắm được ba lô, y thờ phào, rồi bóng không sao là tốt rồi. Nhưng y còn chưa kịp xoay người thì đã bị xà ngang nện lên lưng. “Xi” một tiếng, y ngửi thấy mùi da thịt bị nướng cháy.

Thanh xà ngang kia giống như là nhạc đạo, ngay sau đó, từng thứ từng thứ đổ sập rơi xuống, Mã Tự Lý chẳng mấy chốc đã tắt thở. Đến chết y vẫn không buông cái ba lô kia.

...

Mọi người nhìn ngôi nhà gỗ bị cháy sụp vùi về tiếc nuối, trong lòng ai nấy đều khẳng định là Mã Tự Lý sẽ không trở ra nữa.

- Mọi người nhìn xem!

Phùng Cường kích động nhảy dựng lên:

- Cái chấm nhỏ kia có phải là thuyền không?

Nam Sơn quay đầu nhìn ra biển, bên kia đúng là có một chấm nhỏ càng ngày càng to lên.

Cổ Thăng nhú mồm, thuyền đến đây trước thời hạn.

Mọi người đi về phía bờ cát, khi đến gần mới phát hiện đó không phải là thuyền to mà chỉ là du thuyền.

Một hình bóng quen thuộc từ trong du thuyền đi ra, là thư ký Ôn.

Thư ký Ôn nhìn thấy có nhiều người như thi hết sức kinh ngạc.

Bà nội nhà họ Cổ rõ ràng bảo cô chỉ cần dẫn người tới đón một mình Cổ Thăng là được, không hề đề cập đến tình hình của anh.

Cô lại thấy Cổ Thăng trong bộ dạng sa sút tiêu tụy, bèn hỏi:

- Tổng giám đốc Cổ, xảy ra chuyện gì thế này?

- Một lời khó nói hết, sau khi lên bờ, chúng ta sẽ đi đến cục cảnh sát một chuyến.

Cổ Thăng thản nhiên đáp.

Đội được cứu binh đến, cả người anh đều thả lỏng, chỉ cảm thấy xương cốt trên người đều muốn rã rời.

Lão Răng Vàng nghe xong thì ngờ ra Cổ Thăng là một tổng giám đốc, tâm hồn gã bị tổn thương sâu sắc.

Không ngờ tên kém tầm tự nhiên lại biến thành cao phú soái. May là nhan sắc của mình có thể đề bọ cậu ta.

Thư ký Ôn thấy bọn họ mang một cô gái mặt mũi tái nhợt lên du thuyền thì đánh bạo hỏi:

- Cô ấy... đang ngủ à?

- Chết rồi. - Lão Răng Vàng cũng không giấu diếm mà nói thẳng ra.

- A, hả?!

Sau khi ý thức được mình nghe thấy điều gì, thư ký Ôn sợ tới mức lùi lại mấy bước.

Cố Thăng cảm thấy không cần nói rõ chuyện này với cô thì hơn, bèn bảo:

- Một lời khó nói hết, đợi đến cục cảnh sát nói tiếp.

Thư ký Ôn đáp “Vâng” rồi ngồi cách bọn họ rõ xa.

Dọc đường đi, Tôn Nhượng Hiền vô cùng im ắng. Lúc sắp đến cục cảnh sát, cậu tỏ vẻ không nhìn được nữa:

- Tôi muốn đi vệ sinh.

- Nhanh lên – Lão Răng Vàng thúc giục nhưng trên mặt cũng không có vẻ sốt ruột.

Vừa sống sót sau kiếp nạn nên tâm trạng của gã vô cùng tốt.

Tôn Nhượng Hiền vào WC rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Cậu ngồi trên bồn cầu, cẩn thận lấy một con rối bóng trong túi ra. Đó chính là con rối Trần Lâm lên giữ.

Sau khi phát hiện ra con rối này thì họ không nhét nó vào balo của Nam Sơn.

Sau đó lúc đánh nhau, cậu ta tranh thủ lúc không ai chú ý mà bỏ nó vào túi mình.

Không biết có phải ảo giác hay không, cậu ta thấy miệng của con rối bóng toét ra càng rộng, và hộp châu báu cũng mở ra.

Cậu không định nói chuyện này cho những người kia, trên người cậu có huyết mạch nhà họ Cừu, cậu lấy lại thứ đồ thuộc về mình cũng không có gì đáng trách.

Tôn Nhượng Hiền lại nghĩ tới Mã Tự Lý chết trong biển lửa, có phải thế nghĩa là bước áp chế rối bóng cuối cùng cũng tính là hoàn thành rồi không?

Cậu nhìn con rối bóng, vừa thấp thòm lại vừa chờ mong, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

...

Chuyện này quá phức tạp, mấy người Cố Thăng phải ở lại cục cảnh sát rất lâu.

Mọi người không có ý kiến gì mà tích cực phối hợp điều tra.

Sau đó mọi người đến bệnh viện xem xét vết thương, ngoại trừ Lão Răng Vàng, những người còn lại đều không bị thương nặng.

Đến khi sự việc kết thúc đã là một tuần sau.

Nam Sơn và Cố Thăng trở về thành phố N.

Đêm trước khi về, Cố Thăng và đám Lão Răng Vàng cùng tụ tập ăn một bữa cơm.

- Tôn Nhượng Hiền đi đâu rồi?

Tiểu Mi hỏi.

Lão Răng Vàng cười trêu chọc:

- Làm sao, để ý người ta hả?

Trên mặt Tiểu Mi không có chút ngại ngùng nào hết, cô thản nhiên bảo:

- Không có gì, chi tò mò tí thôi.

Lão Răng Vàng phì cười lắc chén rượu:

- Người ta thoát hiểm một cái là đi mua xổ số. Mèo mù vớ cá rán, trúng lớn luôn.

Tiểu Mi:

- Đồ thế à.

- Mà phải nói, tổng giám đốc Cố cũng là người tốt đấy chứ.

Lão Răng Vàng nhấp một ngụm rượu nhỏ, nói.

- Anh ấy làm gì à?

Nam Sơn hơi ngạc nhiên hỏi.

Lão Răng Vàng nở nụ cười vui sướng:

- Cậu ta đưa thanh bảo đao cho tôi, gần đây tôi đang cố gắng giao lưu tình cảm với nó đấy.

Đáng tiếc nó lại chẳng để ý gì tới gã. Nghĩ tới đây, Lão Răng Vàng lại hơi sầu lòng.

Nam Sơn: ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

- Nam Sơn, em muốn uống cà phê không? Để chị đi rót cho.

Tiếng chị Lý vang lên sau lưng khiến Nam Sơn đang đỡ đầu lơ mơ nhanh chóng tỉnh táo lại. Cô ngẩng đầu lên thì thấy chị Lý đang nở nụ cười rạng rỡ.

Nam Sơn cười khách sáo:

- Không cần đâu, cảm ơn chị.

Sau khi trở về từ thành phố B, Cố Thăng làm theo giao hẹn, sắp xếp Nam Sơn về lại vị trí ban đầu.

- Đồ ngốc, khách sáo với chị làm gì

Chị Lý cầm luôn cái cốc Nam Sơn để trên bàn:

- Thêm đường không?

- Không cần thật mà...

Hễ uống cà phê là cô mệt rũ ròi, chưa đến mấy phút đồng hồ đã có thể gục xuống bàn ngủ.

Chị Lý lập tức cắt ngang lời cô:

- Vậy thêm sữa nhé, hình như các cô bé bây giờ đều thích uống như vậy.

Nói xong, chị Lý liền cầm cốc của cô đi đến phòng uống nước.

Nam Sơn hơi bất đắc dĩ nhìn theo bóng dáng chị Lý rồi đi.

Lần này, sau khi cô trở về bộ phận tài vụ, chị Lý đối với cô quá khách sáo khiến cô có phần chịu không nổi.

- Nam Sơn, cô cẩn thận một chút, chị Lý nhất định là muốn nhờ vả gì cô đó.

Tiểu Dương- người có bàn làm việc sát vách với Nam Sơn nói với giọng chế giễu.

Nam Sơn nhìn cây xanh trước bàn, tỏ vẻ không vui.

- Tôi chỉ là một kẻ toán nhơ nhỏ, không thể giúp chị ấy được.

Nhưng chị Lý không nói, Nam Sơn cũng không tiện chủ động nhắc tới, nếu không lại làm mất mặt chị ta.

Cô ngất phẩn lá héo rữa. Cô đoán ra đại khái suy nghĩ của chị Lý rồi, đơn giản là chị ta cảm thấy cô và Cố Thăng có chút quan hệ. Nếu không cô không thể nào chưa từ chức được mấy hôm đã đi làm trợ lý cá nhân của anh ta, giờ lại về chức vụ ban đầu được.

Nguồn nguồn trong đó chỉ có một mình cô biết, Nam Sơn thật là có khổ không nói nên lời, ai đụng trúng Cố Thăng người đó đen thôi.

...

- Nam Sơn, tổng giám đốc Cố bảo cô đi lên một chuyến.

Thư ký Ôn đi đôi giày cao gót, đứng ở cửa nói.

Nam Sơn như sương mây, thật sự ngay cả nghĩ cũng không nên nghĩ tới anh mà.

- Tôi đi ngay.

Dù sao cũng là tổng giám đốc, Nam Sơn không dám trì hoãn mà đi ngay theo thư ký Ôn đến văn phòng.

Cố Thăng đang gọi điện thoại, thấy cô đến, anh vội vàng trò chuyện vài câu rồi nhanh chóng cúp máy.

- Cô đã đến rồi, ngồi đi.

Cố Thăng cười cười chỉ vào chỗ ngồi trước mặt mình.

Nam Sơn theo lời ngồi xuống, tò mò không biết vì sao anh lại gọi mình.

Anh háng giọng một cái rồi hỏi:

- Sau sự việc kia, cô có gặp ác mộng, cảm giác tâm thần không yên không?

Nam Sơn thành thực đáp:

- Ban đầu quả thật trong lòng hơi khó chịu, đã gặp ác mộng một hai lần, nhưng hiện tại không có việc gì nữa rồi.

Cố Thăng lộ ra vẻ quả là như thế:

- Tôi đã liên hệ giúp cô một vị bác sĩ tâm lý giỏi, người đó có thể giúp cô bình tĩnh lại.

- Bản thân tôi đã tự điều chỉnh ổn rồi.

Nam Sơn từ chối:

- Cảm ơn tổng giám đốc đã quan tâm.

Thì ra Cố Thăng đặc biệt gọi cô tới là vì việc này.

Anh khoát tay:

- Chúng ta coi như là bạn bè cùng chung hoạn nạn, không cần khách sáo với tôi, lúc riêng tư cứ gọi tôi là Cố Thăng là được.

Sau khi Cố Thăng về thì cứ nhắm mắt lại thấy gương mặt chết không nhắm mắt của An Như Hối. Anh đi tìm một bác sĩ tâm lý mấy lần, chất lượng giấc ngủ mới dần dần tốt lên.

Anh mà còn cần bác sĩ tâm lý thì Nam Sơn phải cần hơn nữa.

Nam Sơn: có một loại bất đắc dĩ gọi là bạn cảm thấy mình không bệnh nhưng sắp lại cảm thấy bạn có bệnh.

- Cố Thăng, tôi thật sự đã điều chỉnh ổn rồi, không cần gặp bác sĩ. Nếu như không còn chuyện gì khác thì tôi xin đi trước để làm việc đây.

Cô nói một lèo.

Cố Thăng: ...

Thế này hơi thẳng thừng rồi đó.

Thấy Nam Sơn đứng dậy định đi, anh vội nói rằng:

- Có thể Tiểu Mi cần, cô có thể cùng cô ấy...

Không đợi anh nói xong, Nam Sơn đã đáp lại:

- Được.

Đúng là Tiểu Mi gọi cho cô vào buổi tối mấy lần, bảo là không ngủ được, về sau cô dứt khoát ngủ cùng Tiểu Mi mấy tối luôn.

Vừa nghe đến Tiểu Mi thì gật đầu nhanh thế, Cổ Thăng nẫu hết cả ruột.

...

Nam Sơn về tới bàn làm việc của mình, trên bàn đặt một cốc cà phê thơm nồng.

Vừa thấy cô quay về, chị Lý vội vàng sán lại hỏi han với vẻ hóng hót:

- Tiểu Nam Sơn, tổng giám đốc gọi em đi làm gì thế?

- Bảo em đi khám bệnh.

Cô đáp ngay mà không nghĩ nhiều.

Chị Lý chớp mắt tỏ vẻ chị đọc ít sách cung đình lừa chị mà.

- Thật mà.

Chị Lý đi vượt qua cô, rồi chớp chớp mắt nhìn cô:

- Giàu sang đừng quên bạn bè đấy nhé.

Nam Sơn im lặng, cô với Cổ Thăng thật sự không có quan hệ gì mà. Nếu có cũng là tình hữu nghị cách mạng sâu sắc mà thôi. Đương nhiên cái loại hữu nghị cách mạng này, ngoài Cổ Thăng còn có đám người Lão Răng Vàng và Phùng Cường nữa.

Cô không biết tại sao chị Lý lại cho rằng cô và Cổ Thăng có tình cảm yêu đương.

Tuy Cổ Thăng đẹp trai lại nhiều tiền, nhưng Nam Sơn còn tiếc mạng hơn, không yêu nổi.

...

- Vợ à, muộn lắm rồi, ngủ đi.

Bồ Khương chồng chị Lý ngáp một cái rồi thúc giục.

Chị Lý đang xoay tới xoay lui trong nhà bếp:

- Chờ em làm xong bánh quy việt quất này đã, nghe nói Nam Sơn thích ăn việt quất lắm.

Bồ Khương tựa vào khung cửa nhìn vợ bận rộn, hỏi:

- Chẳng phải việt quất hết hạn rồi à? Sao chưa vứt đi thế?

- Không sao hết, mới quá hạn mấy ngày, ăn cũng không làm sao đâu.

Chị Lý thản nhiên liếc Bồ Khương một cái:

- Anh không nói thì ai mà biết chứ?

Nam Sơn: tôi biết nè.

Hôm nay Nam Sơn đi ngủ sớm, vừa tỉnh dậy thì phát hiện mình biến thành một chiếc vòng tay, đeo trên tay chị Lý.

Giờ vấn đề ở đây là... ngày mai chị Lý tặng bánh quy thì cô có nên nhận hay không?

- Mấy hôm nay anh nghe em gọi tên người ta suốt, anh sắp ghen với gã đó rồi đấy.

Nam Sơn: ...Tôi là gái nhá!

Chị Lý phì cười.

- Là đồng nghiệp nữ, tên quả thật nghe rất đàn ông. Theo quan sát của em thì cái cô Nam Sơn này chắc chắn đang hẹn hò với giám đốc Cổ. Em kể cho anh rồi, Nam Sơn đầu tiên là tự nhiên bị thôi việc, lần thứ hai quay về lại thành trợ lý cá nhân của tổng giám đốc Cổ! Mấy ngày sau Nam Sơn đi thành phố B, tổng giám đốc Cổ cũng rời công ty. Cuối cùng lúc trở về, Nam Sơn lại thành nhân viên trong bộ phận của bọn em.

- Rồi sao?

Chị ta háng giọng một cái

- Theo phỏng đoán của em thì chuyện là như vậy, do duyên số, Nam Sơn và tổng giám đốc yêu nhau, một người là nhân viên nho nhỏ lơ lửng lơ, một người là tổng tài bá đạo. Tổng giám đốc Cổ chắc chắn là không yên lòng về Nam Sơn, chẳng bằng bắt cô thôi việc để anh ta nuôi cho béo. Nhưng mà Nam Sơn là cô gái biết vờ lên, căn bản không đồng ý với anh ta. Tổng giám đốc bắt đắc dĩ bèn lùi một bước, đặt cô dưới tầm kiểm soát của mình, trở thành trợ lý cá nhân của anh ta. Nhưng Nam Sơn không hài lòng, cảm thấy bản thân không có tự do, hai người cãi nhau một trận, đồng thời còn đi du lịch ở thành phố B. Cuối cùng lại làm lành, tổng giám đốc đồng ý cho Nam Sơn trở lại bộ phận của bọn em, làm nhân viên kế toán, rồi lên la lên lút hẹn hò.

Chị Lý thở dài, tiếp tục nói:

- Em cảm thấy tình yêu của Nam Sơn và Cổ Thăng nhất định sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

- Tại sao em lại thấy thế?

Chị Lý đáp:

- Em nhớ rõ là Nam Sơn đi thành phố B trước, tổng giám đốc phải qua một hai ngày mới đuổi theo.

Chị ta liếc mắt nhìn Bồ Khương:

- Vậy nghĩa là sao? Nghĩa là bọn họ yêu nhau, người nhà Cổ Thăng không cho phép, là tình cảm vụng trộm. Tuy nhiên căn cứ theo motif quen thuộc thì cuối cùng bọn họ sẽ ở bên nhau thôi.

Motif?! Bồ Khương nghe hết mới nhận ra có gì đó sai sai, vội hỏi:

- Có phải đạo này em đang đọc thể loại tiểu thuyết như vậy không?

Chị Lý gật đầu:

- Nhưng anh không thể nghi ngờ khả năng phán đoán của em, anh phải biết, nghệ thuật đều xuất phát từ hiện thực đấy.

Bồ Cương buồn cười lắc đầu, không nói gì nữa.

Nãy giờ Nam Sơn vẫn ngu mặt ra. Cô thật chẳng ngờ, ân oán của cô và Cổ Thăng trong mắt chị Lý lại thành câu chuyện tình củm máu chó rung động lòng người như thế.

Cuối cùng cô nghe hết nổi, bèn nhanh chóng quay lại với thân thể đang ngủ say của mình.

...

Sáng sớm hôm sau, Nam Sơn ngồi chưa kịp ấm chỗ thì chị Lý đã tới, trong tay cầm một hộp bánh quy.

Chị đặt bánh quy lên bàn của cô

- Hôm qua chị tiện tay làm một ít bánh quy, em ném thử đi nhé! Ngon lắm luôn.

Nam Sơn: Nhưng nó quá đắt rồi.

Cô nào dám ăn, bèn từ chối ý nhị.

- Cảm ơn chị, dạo này em không thích ăn đồ chua.

- Khách sáo với chị làm gì chứ?

Chị Lý đặt hộp bánh ở trước bàn cô, sau đó trở về chỗ của mình rồi nói:

- Cửa nhà trồng được, hàng mới ra lò lại còn tốt cho sức khỏe.

Nam Sơn: Nhưng nó quá đắt rồi.

Cô khó nhọc vâng một tiếng, nhưng không hề đụng tới hộp bánh bích quy trên bàn.

...

Hôm nay văn phòng chỉ có một mình Nam Sơn tăng ca. Cô ăn xong cơm tối quay lại, phát hiện trong phòng làm việc vẫn sáng đèn. Cô cảm thấy kỳ lạ lắm, rõ ràng trước khi đi đã tắt rồi mà.

Cô đẩy cửa bước vào thì phát hiện Cố Thăng đang ngồi ở bàn mình, tay cầm hộp bánh bích quy ăn ngon lành.

Thấy cô đến, anh đứng lên khen:

- Nam Sơn, bánh quy cô làm ngon lắm.

Nam Sơn: Nhưng nó quá đắt rồi.

Và lại bánh quy có phải do cô làm đâu.

Cô lập tức lấy lại bánh từ trong tay anh

- Đừng ăn.

Cố Thăng cảm thấy tủi thân: Ngay cả một miếng bánh quy cô ấy cũng không cho mình ăn nữa.

Nam Sơn không nỡ nói cho anh sự thật tàn khốc, chỉ bảo:

- Là của đồng nghiệp làm, không ăn được đâu.

Cố Thăng tức thì nhú mày:

- Thảo nào cứ thấy vị nó kỳ kỳ.

Rồi anh quay đầu cười với Nam Sơn

- Chắc chắn cô làm ngon hơn đồng nghiệp nhiều.

Anh trở mặt quá nhanh, Nam Sơn đỡ không kịp.

Cô cười khan nói:

- Tôi không làm bánh quy đâu.

Hơn nữa, đồ ăn cô làm sẽ lấy mạng người đấy.

Cố Thăng: ...

- Đã muộn thế này, anh tìm tôi có chuyện gì không?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng nói:

- Tháng sau công ty sẽ tổ chức một chuyến du lịch, cô có đi không?

- Anh đi không?

Cô hỏi ngược lại.

Cố Thăng vừa nghe thế thì mừng khắp người, ý của Nam Sơn nhất định là nếu anh đi thì cô cũng sẽ đi đây mà.

- Tôi nhất định sẽ đi.

Anh nghiêm túc nói.

Anh ta đi à, Nam Sơn quét mắt nhìn Cố Thăng một cái, rồi không thèm nghĩ mà từ chối luôn:

- Tháng sau tôi có chút việc nên muốn xin phép về nhà một chuyến.

- Hả?

Trong mắt Cố Thăng đang đầy thất vọng, nhưng anh vẫn chưa chịu thôi:

- Vậy là không thể đi với tôi à?

Nam Sơn: chính là vì có anh nên tôi mới không thể đi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

- Không được, tôi có việc thật.

Nam Sơn lạnh lùng cự tuyệt.

Cố Thăng cũng không miễn cưỡng

- Giờ cứ tạm bỏ qua chuyện du lịch đã. Cô làm xong việc đang làm đi rồi tôi đưa cô về, dù sao chúng ta cũng tiện đường mà.

Còn nhiều thời gian, tháng sau công ty mới có thể tổ chức cho công nhân đi du lịch, không cần phải vội.

Hôm nay Nam Sơn không đồng ý, tháng sau cô lại đi cũng chưa biết chừng.

Dù sao hôm nay anh đẹp trai, ngày mai anh còn đẹp trai nữa cơ mà.

Nam Sơn nhìn ánh mắt không cho phép từ chối của anh, bèn vô thức gật đầu đồng ý.

- Đợi lát nữa tôi đến tìm cô.

Cố Thăng cười tươi rói, đôi mắt nheo cong cong, trông ưa nhìn vô cùng.

- Được.

Nam Sơn nhìn theo đến khi bóng dáng Cố Thăng khuất sau cửa mới thu hồi tầm mắt.

Cô đỡ trán, cảm thấy hình như hôm nay anh hơi lạ.

Nhưng cô mạo hiểm cùng anh hai lần nên đã biết rõ cách cư xử không bình thường của anh rồi. Có khi anh nổi hứng yêu quý chiến hữu cách mạng chút thôi.

Nghe Lão Răng Vàng bảo, sau khi Cố Thăng trở về đã gửi rất nhiều bùa để ủng hộ sự nghiệp của gã.

Nhớ tới Lão Răng Vàng, Nam Sơn liền cảm thấy hơi đau đầu.

Gã vẫn chưa từ bỏ ý định giao lưu tình cảm với đại đao, còn đặc biệt tạo một cái weibo: hôm nay đại đao lớn thế nào.

Mỹ danh là viết nhật kí trưởng thành hàng ngày của linh đao yêu dấu, mỗi ngày đều đăng hôm nay làm gì với đao này, nói chuyện gì này, còn quá đáng hơn nữa là ngày nào cũng tag cô và bọn Tiểu Mi, xấu hổ chết đi được.

Tiểu Mi đã nói với gã rất nhiều lần là cô không có hứng thú với thanh đao, không cần tag cô nữa.

Lão Răng Vàng cảm thấy rất tủi thân, mọi người cùng nhau phát hiện ra sự thần kì của thanh đao, ai ai cũng phải có trách nhiệm quan tâm thương yêu sự trưởng thành của nó chứ.

Ngoại trừ Phùng Cường, Cố Thăng là người duy nhất ủng hộ gã.

Dưới weibo có không ít bạn trên mạng tò mò xem xem bao giờ Lão Răng Vàng mới chấm dứt cái trò phơ năng cho đao này.

Còn có bạn mạng cực đoạn chửi Lão Răng Vàng nhất định là đồ đàn ông kém cỏi đáng khinh nên mới kí thác tình cảm lên một thanh đao như thế.

Lão Răng Vàng tức khí bèn đăng hình tự sướng, chứng minh mình mặt đẹp trăm phần trăm.

Điều khiến Nam Sơn khó có thể tin được chính là, Lão Răng Vàng hút được một đồng fan nhờ tấm ảnh tự sướng ấy thật. Fan của gã lập fanclub “Đại đao và Răng”, còn khen ngợi hành vi của gã là nghệ thuật nữa chứ.

Hoành tráng hơn là có một công ty điện ảnh tìm tới muốn kéo gã đi đóng phim ca hát, với điều kiện duy nhất là sửa lại cái mồm răng vàng đi, bị gã kiên quyết cự tuyệt luôn và ngay.

Lão Răng Vàng thường nhận một ít quảng cáo trên weibo, cuộc sống tạm bợ trải qua khá dễ chịu.

Điều này làm cho Nam Sơn có phần ước ao, mặt đẹp thật tốt.

Thân là bạn Lão Răng Vàng, Phùng Cường không cam chịu lạc hậu, cũng tạo weibo về đại đao: Đại đao của ta đã khát khao khó nhịn.

Tên weibo đọc mà xốn con mắt.

Phùng Cường còn đặc biệt tìm Lão Răng Vàng tuyên truyền, chưa được hai ngày đã bị khóa account. Nguyên nhân là tên đề cập đến tình dục tục tĩu, quả là ha ha ha ha ha vui tai vui mắt.

...

Ban ngày Nam Sơn đã làm hơn phân nửa công việc, buổi tối chỉ tốn thêm nửa tiếng tăng ca.

Chưa làm xong việc được bao lâu, Cố Thăng đã gọi điện thoại tới, hai người hẹn gặp nhau ở bãi đỗ xe.

Đến lúc cô đi tới, Cố Thăng đang tựa lên xe, bộ dạng vô cùng thành thoi.

Thấy cô tới, anh xoay người mở cửa xe hộ cô, khiến cô ngại ngùng đến lạ.

Trời nóng nực, không khí oi bức, khiến cho người ta nóng nảy hơn nhiều.

Cố Thăng bật điều hòa, hơi lạnh tràn ra, anh kéo áo xuống mới dễ chịu hơn một chút.

Công ty OSS không xa nhà Nam Sơn lắm, chưa đến hai mươi phút, nghe mấy bài hát là tới.

- Để tôi đỗ xe ở cửa tiểu khu nhé.

Cố Thăng nói.

Nam Sơn lắc đầu, nói tên tiểu khu ra.

- Gần đây tôi ở đó cơ.

Tiểu khu này cách chỗ ở của Nam Sơn không xa, giờ xuống xe là được.

Cố Thăng kinh ngạc hỏi:

- Cô chuyển nhà à?

- Không phải.

Nam Sơn phủ nhận:

- Đạo này Tiểu Mi hay gặp ác mộng, buổi tối ngủ không ngon.

Cô bèn ngủ cùng Tiểu Mi mấy hôm.

- Ủ!

Tốc độ xe Cố Thăng từ từ chậm lại, trong lòng anh nảy sinh chút xúu cảm giác nguy cơ đối với Tiểu Mi.

Anh dừng một chút, lại nói tiếp

- Tôi cũng gặp ác mộng, cả đêm không ngủ được.

Nói xong, anh chớp chớp mắt nhìn Nam Sơn với vẻ mặt chờ mong.

Nam Sơn đang nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn anh mà bảo:

- Không phải anh gặp bác sĩ tâm lý rồi à? Hồi phục gần như hoàn toàn rồi cơ mà.

- Đúng thế!

Cố Thăng yên lặng nhìn con đường phía trước, không nói gì.

Trẻ con biết khóc mới có kẹo ăn, làm người không thể mạnh mẽ quá, ví dụ như anh, Cố Thăng thở dài trong lòng.

Anh đưa Nam Sơn đến công ty khu, vốn định cùng cô chậm rãi tản bộ về nhà Tiểu Mi.

Đáng tiếc, từ đằng xa anh đã thấy Tiểu Mi ở chỗ cửa phòng bảo vệ.

Hi vọng, rồi lại thêm một lần hụt hẫng.

Cố Thăng rất không vui, nhưng vẫn phải mỉm cười.

- Ngày mai gặp.

- Ngày mai gặp.

Nam Sơn vỗ tay với anh, xoay người liền cùng Tiểu Mi tay nắm tay vào tiểu khu, không nhìn anh thêm một cái.

Cố Thăng nhìn hình ảnh có đôi có cặp của các cô, lòng cò mổ đơn côi.

...

Nam Sơn tắm xong, đang sấy tóc thì chợt nghe tiếng Tiểu Mi kêu:

- Nam Sơn Sơn, có điện thoại.

Cô vội buông máy sấy rồi vào phòng khách cầm lấy di động nhận cuộc gọi.

Điện thoại hiển thị tên Cố Thăng, cô thâm cảm thấy lạ. Cô với anh chẳng có công việc gì cần trao đổi, buổi tối lại gọi điện đến làm gì đây?

- A lô, xin chào.

- Là tôi, Cố Thăng đây.

Nam Sơn đáp lời, chờ anh nói tiếp, anh sẽ không vô duyên vô cớ mà gọi điện cho cô đâu.

Cố Thăng thở một hơi thật dài:

- Nam Sơn, tôi gặp ác mộng, không ngủ được, cô trò chuyện với tôi đi.

Nam Sơn giương mắt nhìn đồng hồ treo trên tường.

Cô bảo:

- Giờ mới có chín giờ.

- Ừ.

- Tám giờ mười tôi mới về đến nhà.

Tốc độ của anh nhanh quá đấy. Anh về nhà, tắm rửa, đi ngủ, đáng lẽ phải chậm hơi mình một tí mới phải.

Cố Thăng cạn lời, im lặng một phút đồng hồ mới nói tiếp:

- Sao tôi lại buồn ngủ thế chứ, ngủ ngon.

Nam Sơn nhìn màn hình di động đã kết thúc cuộc gọi mà chẳng hiểu mô tê gì cả.

Cô nghĩ ngợi một chút rồi gửi một tin nhắn: ngủ ngon, mơ đẹp nhé.

Chưa đến mười giờ cô đã nhận được tin của anh: ngủ ngon, mơ đẹp.

Nam Sơn hơi kinh ngạc trước tốc độ nhắn lại của anh nhưng cũng không nghĩ nhiều, bỏ di động xuống rồi tiếp tục vào nhà vệ sinh sấy tóc.

...

Chị Lý đi qua bàn làm việc của Nam Sơn, đặc biệt chú ý đến hộp bánh quy trên bàn.

Phát hiện hộp bánh mình làm chỉ còn lại một nửa, chị ta đắc ý cười, xem ra Nam Sơn rất thích ăn, sau này phải làm nhiều một chút mới được.

Nam Sơn đang buồn chuyện với Tiểu Dương.

- Thật á? Hôm nay Tạ Dung sẽ đến công ty thật á?

Nam Sơn không thể tin nổi, hưng phấn hỏi.

Tạ Dung là nghệ sĩ toàn năng, đóng phim ca hát đều đều giỏi, vóc người cao to, đôi mắt hơi xếch.

Anh ta giỏi về mọi mặt, không chỉ diễn xuất tốt mà còn hát hay.

Anh là thần tượng của Nam Sơn, không phải vì anh đẹp trai, cũng không phải vì diễn xuất tốt khiến cô bị thuyết phục, mà là trong thời gian tối tăm u ám nhất của cô, một nhân vật do anh ta thủ vai đã giúp cô cởi mở lạc quan trở lại. Từ đó về sau, cô mới bắt đầu hơi chú ý đến anh ta.

Nếu hiện tại xem lại bộ phim kia thì nội tâm của cô chắc chắn không hề dao động.

Tiểu Dương gật đầu:

- Tôi nghe người ta bảo thế, anh ấy đang thảo luận về việc làm người phát ngôn âu phục của công ty chúng ta, cơ bản là đã xong rồi, hôm nay sẽ đến công ty một chuyến.

- Quá tuyệt vời!

Mắt Nam Sơn sáng ngời lên:

- Cô bảo giờ tôi đi thang máy có gặp được anh ấy không nhỉ?

Cô suy nghĩ vấn đề này cực kì nghiêm túc.

Nghe vậy, Tiểu Dương bật cười hi hi rồi chọt ngón tay lên đầu cô:

- Đang nghĩ cái gì đấy? Không biết người ta khi nào mới đến, hơn nữa tin tức của tôi cũng không chính xác đâu.

Nam Sơn tủm tỉm mà rằng:

- Thôi vậy.

Kết quả, đến trưa, lúc chị Lý bảo Nam Sơn đi lên đưa tài liệu thì cô gặp được Tạ Dung trong thang máy.

Tạ Dung đeo cặp kính râm, bên cạnh là một trợ lý xinh đẹp, thư kí Ôn dẫn bọn họ đi lên.

Nam Sơn tỏ ra rất bình tĩnh, nhìn chằm chằm vách thang máy không chớp mắt.

Nhưng nội tâm cô thì lại kêu gào, ối giờ ơi Tạ Dung! Ảnh đế ới ời! Người thật hứ hứ hứ!

Cô không ngừng bảo bản thân phải bình tĩnh, không như những fan cuồng mê muội kia.

Cô muốn mình thật thận trọng, không thể mất mặt trước mặt idol được.

Sắp đến tầng của Cổ Thăng, trong lòng cô “ư” một tiếng. Tắm thép lạnh lẽo thì đẹp để gì chứ, mặt Tạ Dung đẹp hơn gấp trăm lần.

Cơ hội hiếm có, ôi được cùng thần tượng tiếp xúc ở cự li gần, chỉ thiếu một cái nhìn nữa thôi.

Cái trò dè dặt này, bỏ đi, dù sao sau này cô không có cơ hội gặp Tạ Dung nữa.

Cô nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Tạ Dung đứng ở bên cạnh mình.

Rất đẹp trai, đẹp hơn trong TV gấp trăm lần, da cực kì trắng, thế mà lại không có lỗ chân lông... Trong lòng cô không nín được mà ca ngợi.

Tạ Dung chú ý tới ánh mắt của cô, quay đầu lại cười với cô.

Trải qua năm tháng lảng đong, nụ cười của anh ta dịu dàng vô cùng, có thể an ủi cõi lòng buồn bực của một người.

Mắt thấy cửa thang máy sắp mở, Nam Sơn cố lấy dũng khí hỏi:

- Chào anh, tôi là fan của anh, không biết có thể...

Không đợi cô nói xong, Tạ Dung đã nói một tiếng “Được”.

Nam Sơn chớp chớp đôi mắt, không thể tin nổi, vội vàng xé một trang sổ ghi chép, lại cầm một cái bút đưa cho anh ta.

Tạ Dung phóng khoáng kí tên lên.

- Cảm ơn.

Tiếng của Nam Sơn không to hơn muỗi bao nhiêu.

Hú hú, Tạ anh để tự tay kí, rất là đẹp, về nhà nhất định phải lồng kính treo lên mới được!

Đúng lúc này, cửa mở.

Tạ Dung đi ra ngoài, mọi người đều đi hết, Nam Sơn còn đứng lại trong thang máy, ngơ ngẩn.

- Hoàn hồn.

Cố Thăng cười nói rồi quơ quơ tay trước mặt Nam Sơn, bây giờ mới tỉnh táo lại.

Cô hỏi:

- Ô, anh vào lúc nào thế?

- Lúc ở tầng mười lăm.

Đáng tiếc Nam Sơn vẫn luôn trộm ngắm Tạ Dung, sau đó không thèm kiêng dè nữa, anh hoàn toàn trở thành không khí luôn.

- Đừng bảo cô để ý người ta nhé.

Nam Sơn vẫn đỏ mặt:

- Anh ấy là thần tượng của tôi.

Tạ Dung vừa đẹp trai lại vừa có tài, Nam Sơn thích anh ta cũng là chuyện bình thường thôi.

Cố Thăng nhếch khóe miệng:

- Anh ta hơn cô những mười tuổi.

Nam Sơn phản bác theo bản năng:

- Chỉ cần đẹp trai, hơn kém năm nghìn năm nào có là gì.

Tuy nhiên thực ra cô chẳng có ý gì với Tạ Dung cả, chỉ hi vọng thần tượng của mình vẫn luôn sống tốt và không ngừng cho ra đời những tác phẩm ưu tú mà thôi.

Ánh mắt Cố Thăng âm thầm:

- Nói thật, với tuổi Tạ Dung hiện giờ, rất có khả năng đã lên kết hôn rồi.

Nam Sơn đột nhiên có dự cảm không lành

- Đừng nói thế.

- Có khả năng có con lớn tướng rồi ấy chứ.

Cố Thăng tiếp tục đả kích.

Nam Sơn quyết định: lần này cô tuyệt đối không tin cái miệng thối của Cố Thăng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng nhún vai

- Không nói nữa.

Nam Sơn: Cái nên nói với cái không nên nói anh đều nói hết cả rồi còn đâu.

Mấy năm nay Tạ Dung giữ mình trong sạch, bị dính rất ít scandal. Mặc dù có tên chết tiệt bảo anh ta lên kết hôn, nhưng hoàn toàn không có chứng cứ gì.

Không có chứng cứ, tức là khả năng Tạ Dung độc thân vẫn cao như trước.

Nam Sơn vốn vẫn luôn tin chắc Tạ Dung chưa kết hôn, giờ nghe Cố Thăng nói như vậy thì tự nhiên lại hơi do dự.

- Thôi, tôi đi trước đây.

Nam Sơn ôm đồng hồ chờ dây xích ra khỏi thang máy.

...

Nam Sơn xin được chữ kí của Tạ Dung nên phấn khởi lắm, vừa về nhà đã chia sẻ tin tức tốt đẹp này với Tiểu Mi.

- Ngon lành luôn.

Tiểu Mi đang ở bếp rửa đậu xanh cũng cảm thấy vui thay cho cô.

Trời nóng, cô tính nấu canh đậu xanh uống.

Nam Sơn chống má, lại nghĩ tới lời Cố Thăng nói với mình buổi trưa, bèn hỏi:

- Em nói có khi nào Tạ Dung đã kết hôn sinh con rồi không?

Tiểu Mi vừa bỏ đậu xanh đã rửa vào trong nồi vừa nói với Nam Sơn:

- Khả năng không cao, không phải Tạ Dung đã nói mình theo chủ nghĩa độc thân sao? Hơn nữa nếu thật sự có vợ con thì bình thường kiểu gì anh ấy cũng để lộ dấu vết, tên Trác Uy Uy khôn kiếp nhất Trung Quốc phải phát hiện ra lâu rồi mới đúng.

Nam Sơn ngẫm lại thấy cũng có lý, bèn bổ sung một câu:

- Hôm nay Cố Thăng bảo chị... ở tuổi của Tạ Dung thì kết hôn là chuyện thường, không khéo còn có con rồi ấy chứ.

- Ha!

Tiểu Mi đang rửa sạch tay ở bồn rửa thì dừng lại, cười khan nói:

- Em tin, chị chuẩn bị tâm lý sẵn đi thì hơn.

Nam Sơn càng thêm phiền muộn.

Trác Uy Uy rác rưởi, có tác dụng quái gì, còn không đáng tin bằng Cố Thăng.

Tiểu Mi nghĩ ngợi rồi nói với Nam Sơn

- Chị hỏi anh Cố Thăng giúp em thử xem Tiết Thụ Tề có bạn gái chưa đi.

Tiết Thụ Tề là ngôi sao mà Tiểu Mi u mê gần đây.

Nam Sơn: ...

- Được rồi.

...

Nửa đêm tĩnh lại, Nam Sơn thấy hơi đói, mở mắt thì phát hiện mình đứng bên cửa sổ.

Toàn bộ phòng đều theo tông lạnh màu trắng đen xám, trang trí hết sức đơn giản, dựa cạnh cửa sổ là một chiếc đèn lớn đặt trên đất, ánh lên sắc như kim loại.

Lúc này cô chính là một cái đèn đặt dưới đất, đứng im mà đợi.

Trang hoàng đơn điệu nhằm chán, nhìn cái là đoán ngay ra phòng Cố Thăng, chả có bầu không khí sinh hoạt gì hết, Nam Sơn vừa đánh giá vừa bình luận.

Cô ngáp một cái, hi vọng trước lúc Cố Thăng tiến vào sẽ rời khỏi căn phòng này.

- Ngày mai tôi có việc riêng, nếu không có chuyện quan trọng thì đừng liên lạc với tôi...

Nam Sơn!!!

Giọng hay như vậy, ngoài Tạ Dung ra còn ai trồng khoai đất này.

Có một thời gian, Nam Sơn còn đặt riêng giọng Tạ Dung thành chuông báo, mỗi buổi sáng nghe một lần, cô tuyệt đối sẽ không nhầm.

Đương nhiên, giọng Tạ Dung không đủ để đánh thức một người muốn nằm lười trên giường như cô.

Cô lại quan sát căn phòng, trắng đen xám, màu giản dị kinh điển nhất, phòng sắp xếp tràn ngập vẻ đẹp giản dị, thần tượng của cô quả là có mắt thẩm mỹ.

Nam Sơn không nhìn thấy ảnh Tạ Dung chụp cùng người nhà trong phòng này, cũng không phát hiện ra dấu vết sinh hoạt của phụ nữ.

Cô cười, lời của Cố Thăng đôi khi vẫn mất linh.

Tuyệt quá!

Tạ Dung đi tới cạnh cô, kéo rèm cửa lên, cô ngửi được mùi sữa tắm dễ chịu.

Mặt anh ta đã tẩy trang, đôi mắt có chút tiều tụy, nhưng vẫn đẹp như cũ.

Anh ta ngồi bên mép giường, khẽ cau mày nhìn đắm đắm vào di động, ngón tay thon thon trắng muốt trượt trên danh bạ điện thoại tới lui một hồi, nhưng cuối cùng không liên lạc với ai.

Anh thờ dài, đặt điện thoại ở ngăn tủ màu xám nhạt cạnh giường rồi nằm xuống. Chắc là vô cùng mệt mỏi nên chưa đến năm phút anh đã đi vào giấc ngủ, ngay cả đèn cũng không tắt.

Nam Sơn hơi đau lòng, định giúp anh tắt đèn dưới đất rồi đi.

Nhưng đúng lúc này, màn hình điện thoại của anh sáng lên kèm theo tiếng rung.

Tạ Dung mắt nhắm, dựa vào cảm giác lần mò đến di động và nhận cuộc gọi.

- A Mục, ba mới ngủ, có chuyện gì sao?

Giọng của anh nhẹ nhàng, vẫn dễ nghe như cũ.

Nhưng chữ “ba” kia như sấm vang chớp giật đánh thẳng vào lòng Nam Sơn.

Nhất định là cô nghe nhầm, hoặc là nam thần ngái ngủ nên hồ đồ rồi.

Nhưng lời nói tiếp theo của Tạ Dung lại chứng minh cho cô thấy, nam thần không chỉ có vợ mà cả con còn lên trung học rồi cơ.

Cố Thăng đúng là không phụ cô mà!

- Ngày mai ba sẽ đi gặp hai người, lại cãi nhau với mẹ à? Để mẹ nghe máy được không?

Tạ Dung im lặng vài giây, đầu kia điện thoại hình như thay đổi người, Nam Sơn chú ý thấy vẻ mặt của anh vừa rồi là dịu dàng thì giờ lại chuyển sang bức mình nhiều hơn.

- Nghe A Mục bảo hai người cãi nhau... Học kì sau con vào lớp chín rồi, giờ là thời kì căng thẳng nhất, em để con thoải mái một chút, con trai ở độ tuổi này rất nhạy cảm... Em nói Ninh Khanh Huyền gì chứ, anh và cô ta thật sự không có gì. Cái trò tin đồn của truyền thông em còn không biết à, thôi được rồi, cứ như vậy đi, anh mệt rồi, cúp máy trước đây.

Anh cúp điện thoại, ngón giữa và ngón trỏ hơi khép lại, ấn huyết Thái Dương, trông có vẻ rất đau đầu.

Nam Sơn bỗng nhiên có chút thất vọng, Tạ Dung cũng không dịu dàng hiền lành giống như biểu hiện trên màn ảnh rộng.

Cô đoán đầu kia điện thoại là vợ của anh ta. Lúc hai người nói chuyện anh không kiên nhẫn chút nào, trái lại giống như là làm chiều lệ, đến cả giọng điệu cũng có phần trịch thượng.

Đúng lúc này, chuông cửa bên ngoài căn nhà trọ vang lên, Tạ Dung xuống giường, chân dẫm lên đôi dép lê ra mở cửa.

Nam Sơn vô tình đỡ người, lại quay lại cơ thể của chính mình.

Một người luôn luôn đụng giường là ngủ như cô, hiếm khi lại mất ngủ.

May mà ngày mai là ngày nghỉ, có thể ngủ nướng.

Nguyên tắc tránh xa sinh hoạt, đến gần tác phẩm của thần tượng quả nhiên là có lí mà.

Hình tượng minh tinh bày ra trên màn ảnh rộng không nhất thiết phải là bộ mặt chân thật của người đó, Nam Sơn có chút không vui.

Lời Cố Thăng không trật cái nào, thật sự làm cô vô cùng thất vọng.

...

Đêm nay không chỉ Nam Sơn mất ngủ mà còn có Cố Thăng.

Anh quen Nam Sơn lâu như vậy mà còn chưa tặng cho cô quà gì. Ngay cả Lão Răng Vàng cũng đã được anh tặng thanh đại đao, chông bùa chú và ngăm ngăm dúm cho không ít phần cương thi rồi.

A, đúng rồi. Cố Thăng còn là hội phó fanclub "Răng và đại đao" nữa, hội trưởng chính là Phùng Cường.

Cố Thăng hiểu cái chuyện tặng đồ tùy theo sở thích này, hôm nay anh đã đặc biệt yêu cầu thư kí Ôn bảo Tạ Dung kí tên lên áo phông.

Vừa nghĩ tới việc lấy đồ vật của tình địch làm quà tặng cho Nam Sơn thì anh lại hơi khó chịu.

Anh thở dài, trong chớp nhoáng, một chủ ý tuyệt diệu lóe lên trong lòng.

...

Nhờ phúc của Cố Thăng, Nam Sơn đưa Tiểu Mi đi gặp bác sĩ tâm lí, chuyện làng chài hoang dã vẫn để lại bóng ma trong lòng Tiểu Mi.

Hình thức là một – một, Nam Sơn vào phòng làm việc của bác sĩ trước, vì bản thân điều chỉnh tốt nên cô nói chuyện với bác sĩ vài câu rồi đi ra.

Sau đó đổi thành Tiểu Mi đi vào, Nam Sơn ngồi trên ghế dài đợi hơn nửa giờ, chán muốn chết.

- Cô đã đến rồi!

Một bóng hình cao lớn bao phủ trên người Nam Sơn, cô không cần nhìn cũng biết là Cố Thăng.

- Ủ, Tiểu Mi ở bên trong.

Nam Sơn ngẩng đầu nhìn anh một cái, đoán rằng mục đích của anh khi tới cũng giống Tiểu Mi, bèn thuận miệng hỏi một câu:

- Anh vẫn gặp ác mộng à?

Cố Thăng không phủ nhận mà nói xuôi theo:

- Hôm qua cô chúc tôi ngủ ngon một cái, tôi ngủ say sưa hẳn luôn.

- Thế à.

Nam Sơn còn nghĩ đến chuyện Tạ Dung nên vẫn rầu rĩ không vui.

Cố Thăng sừng sốt, chẳng phải theo kịch bản thì cô sẽ nói: “Thế thì từ nay tôi sẽ thường xuyên chúc anh ngủ ngon” sao?

Bây giờ anh mới để ý thấy cô hững hờ, có lẽ là đêm qua ngủ không được ngon rồi.

Đợi đến lúc anh lấy ra món quà chuẩn bị tỉ mỉ vì cô thì cô nhất định sẽ vui lên thôi, anh nghĩ.

Cố Thăng lấy hộp quà được đóng gói đẹp đẽ ra khỏi túi xách màu đen.

- Đây, tặng cô.

Nam Sơn bị thứ đồ trong tay anh thu hút.

- Đây là cái gì?

- Cho cô bắt ngờ đó!

Cố Thăng thấy trong mắt cô có phần do dự:

- Yên tâm gì, không phải cái gì đắt đỏ đâu.

- Cảm ơn quà của anh.

Cô nói.

Nam Sơn nghe xong mới dùng hai tay đón lấy chiếc hộp chữ nhật, nhưng chỉ đặt trên đầu gối chứ không mở ra.

Cố Thăng xáp lại nhìn cô với vẻ mong chờ:

- Mau mở ra xem đi.

- Được.

Nam Sơn mở món quà thất nơ bướm sếp tặng mình với vẻ đầy hứng thú.

Trong hộp là một cái áo phông trắng.

Nam Sơn sờ, chất vải tốt, mềm mại ôm da

- Rất tốt.

- Trên áo phông có cái gì?

Cố Thăng gợi ý.

Cô nghe xong bèn lấy áo phông ra trải lên đầu gối, phát hiện mặt trước của áo có hai chữ viết rồng bay phượng múa: Cố Thăng.

Chữ đẹp đấy, nhưng lại dùng bút lông viết thì mặc được à?

Tặng một cái áo phông có chữ do anh đích thân viết cho mình, Nam Sơn đột nhiên có hơi không hiểu dụng ý của anh.

Cố Thăng sung sướng nói:

- Đây là tôi nhờ Tạ Dung kí tên cho cô đó.

Gì, ý là bảo Tạ Dung kí tên Cố Thăng á?

Cố Thăng chỉ chữ “Thăng”:

- Cô xem, anh ta kí tên ngay chính giữa chữ này này.

Cô cẩn thận nhìn xem, lúc đó mới phát hiện chữ kí của Tạ Dung bé tí hìn.

- Tôi cảm thấy hơi đơn điệu nên cũng kí tên của mình lên luôn, quả nhiên trông đẹp hơn hẳn.

Cố Thăng vui vẻ bảo.

Nam Sơn: ...

Cố Thăng lại nói:

- Cô làm sao vậy, hôm nay trông có vẻ không vui.

- Tôi thất tình.

Nam Sơn chống hai tay lên má, nhìn hình Tạ Dung trên nền di động rồi nói với vẻ đau khổ.

- Hử?!

Cố Thăng quay đầu, kinh ngạc nhìn cô:

- Cô lại yêu rồi à?

Anh không biết nên tỏ vẻ vui hay buồn nữa.

Nam Sơn chỉ hình trên di động

- Chính là anh ta.

Cố Thăng nhớ tới lời hôm qua nói với cô, nhận ra mình là đầu sỏ gây tội, bèn cười khan bảo:

- Cô đừng buồn, hôm qua tôi chỉ nói bừa thôi, không phải thật đâu.

Nam Sơn liếc mắt nhìn anh với vẻ thân nhiên: không biết có ai đã nói với anh chưa, lời anh nói ra thiêng lắm đấy.

Cô thở dài, khoát tay:

- Thôi không sao, ngoại trừ Tạ Dung, tôi còn thích... .

Chẳng qua Tạ Dung là người cô thích nhất thôi.

Cố Thăng chết lặng nghe cô nói ra tên hết ngôi sao này đến ngôi sao khác, trong nước có, Âu Mỹ cũng có luôn.

Lúc lâu sau, anh chăm chú nhìn mặt cô mãi rồi hỏi đầy nghiêm túc:

- Nam Sơn, thích nhiều đàn ông như thế mà cô không mệt à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

- Làm sao mà mệt được?

Nam Sơn ngạc nhiên, cứ nghĩ đến việc trên thế gian có nhiều giai đẹp để ngắm là thấy cuộc đời tươi đẹp xiết bao.

Cố Thăng: Vậy mà không mệt? Vậy tại sao cõi lòng mình lại cảm thấy mệt mỏi thế chứ? Mình cũng rất đẹp trai mà.

Anh đột nhiên hiểu được một câu, cuộc sống không thiếu cái đẹp mà thiếu một đôi mắt phát hiện cái đẹp thôi.

Thế giới không hề tầm tởi, anh cũng rất đẹp trai.

- Chắc Tiểu Mi không ra được ngay đâu, chúng ta xuống quán trà sữa ở dưới tầng ngồi một lát đi.

Anh đề nghị.

Nói đến Tiểu Mi, Nam Sơn mới nhớ tới vấn đề lần trước cô ấy nhờ mình hỏi.

Cô hỏi:

- Cố Thăng, anh cảm thấy gần đây tiểu sinh Tiết Thư Tề đang hot có bạn gái không?

- Cậu ta không có bạn gái.

- Ủ

Nam Sơn gật đầu, lát nữa phải nói tin tốt này cho Tiểu Mi biết mới được.

Cố Thăng nói tiếp:

- Cậu ta có bạn trai.

Rồi anh lại hỏi lại Nam Sơn:

- Đây cũng là người cô thích à?

- Gì cơ?!

Nam Sơn hơi mở to hai mắt không dám tin.

- Tiểu Mi thích cậu ta.

Cô nhìn anh hoài nghi:

- Anh đang nói bừa hả?

Cố Thăng chớp mắt ra vẻ tổn thương:

- Có lần đi chơi, tôi nghe một người bạn nhắc tới.

Thật sự là ha ha ha ha ha ha, hôm qua Tiểu Mi còn an ủi cô chứ.

Trong đầu Nam Sơn tự động vang lên một bài hát: Anh nói trong bão giông, nỗi đau con con ấy có là gì, lau khô nước mắt, đừng sợ...

- A, giám đốc Cố cũng ở đây à.

Đúng vào lúc này, Tiểu Mi mở cửa đi ra.

Nam Sơn vội nghênh đón

- Cảm giác thế nào?

Trong mắt Tiểu Mi tràn ngập sự thoải mái

- Tốt hơn nhiều rồi.

Cô nhìn Cố Thăng với vẻ cảm kích:

- Lần này may mà có giám đốc Cố.

Cố Thăng cười đến là sung sướng:

- Không có gì, chuyện nhỏ thôi ấy mà.

Cô hỏi phục sớm bao nhiêu thì Nam Sơn quay về nhà nhanh bấy nhiêu.

Tiểu Mi thấp giọng, liếc mắt nhìn Cố Thăng một cái rồi hỏi Nam Sơn:

- Chị hỏi Cố Thăng về chuyện của Tiết Thư Tề giúp em chưa?

Nam Sơn suy nghĩ một chút. Cô không muốn nói cho Tiểu Mi chuyện Tiết Thư Tề thích đàn ông.

Đợi cô bé hết thích tên đó rồi nhắc lại cũng không muộn.

Dù sao Tiểu Mi cũng giống mình, xem xong một bộ phim đổi một ông chồng ngay ấy mà.

- Cậu ta còn chưa có bạn gái.

Nam Sơn nói.

Về sau cũng sẽ không có, nói như vậy cũng không tính là lừa gạt nhỉ.

Tiểu Mi nghe xong thì vui lắm.

- Thế thì em yên tâm rồi.

Sau khi chứng kiến mấy lần môm thiêng như thánh của Cố Thăng thì Tiểu Mi rất tin anh.

Tiểu Mi nhìn đồng hồ, hãy còn sớm.

Tối qua cô đặt hai vé xem phim, định sau khi gặp bác sĩ tâm lý xong sẽ đi xem phim để giải tỏa áp lực, bây giờ đi ngay là vừa.

- Giám đốc Cố, tôi và Nam Sơn đi xem phim đây.

Tiểu Mi kéo tay Nam Sơn rồi vẫy tay tạm biệt Cố Thăng.

Cố Thăng vội vàng đứng lên và nở một nụ cười rất đẹp:

- Vừa hay tôi đang rảnh, để tôi đưa các cô đến rạp phim nhé.

Rồi anh lại cảm thán:

- Đã lâu không ra rạp chiếu phim, hay là tôi đi cùng các cô xem phim xả hơi một chút được không?

- Được, giám đốc Cố thật là tốt.

Cố Thăng: để Nam Sơn trở về sớm một chút mới là tốt.

Có người đưa, Tiểu Mi hiển nhiên bằng lòng.

Nghe xong, Cố Thăng hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ gì hết, anh nhếch khóe miệng:

- Tôi đi lái xe tới đây, các cô chờ tôi đứng ở cửa bệnh viện chờ tôi một lát.

Nói xong, anh rào bước đến lối ra.

...

Phim chiếu lúc ba rưỡi, bọn họ đến rạp chiêm phim sớm nửa tiếng.

Bấy giờ Cố Thăng mới nhớ ra việc phải đi mua vé:

- Nam Sơn, hôm nay hai người xem phim gì?

- Bọn tôi xem “Thanh trừ canh ba”.

Nam Sơn đáp xong, nghĩ một chút lại bổ sung một câu:

- Là phim kinh dị.

Ha?! Đến nước này sao có thể chùn bước được?

Cố Thăng hoàn toàn không do dự:

- Tôi xem cùng các cô, số ghế các cô là bao nhiêu, chúng ta ngồi cùng một hàng.

Anh muốn ngồi cạnh Nam Sơn, lỡ mà bị dọa thì cũng có một bờ vai để dựa vào.

Đúng vậy, anh nói là chính anh đấy.

- Anh không sợ à?

Nam Sơn nhẹ nhàng hỏi.

- Không sợ.

Cố Thăng quả quyết, trong lòng tính toán, nếu sợ không phải còn có Nam Sơn sao?

Nam Sơn không tin anh cho lắm, nhưng vẫn nói ra suất chiếu và chỗ ngồi.

Chẳng ngờ hai ngày nghỉ rạp chiếu phim đông khách, Nam Sơn và Tiểu Mi chọn chỗ xem phim tốt nhất, hàng đó đã đủ người ngồi.

Hi vọng của Cố Thăng tan vỡ.

Vừa rồi thế thốt không sợ, hiện giờ anh không thể mạnh bạo rút lui được.

Anh tính sẵn rồi, giờ ngồi hàng cuối cùng rồi đeo tai nghe điện thoại để ngủ thôi. Dù sao Nam Sơn và Tiểu Mi cũng không nhìn thấy được.

- A, bên cạnh chúng ta không phải có chỗ trống à?

Tiểu Mi xán lại nhìn rồi đề nghị:

- Vị trí này cũng được này, cũng là trong phạm vi xem phim tốt nhất đấy

- Được.

Cuối cùng Cố Thăng chọn ngồi ở hàng trước hàng của Nam Sơn, vị trí quá tốt, màn ảnh rộng chiếu cái gì thì nhìn rõ cái đó.

Nếu đã lựa chọn bộ phim này thì dù có khóc cũng phải xem hết, anh nghĩ.

Mua vé xong, anh và Nam Sơn cùng đi mua bắp rang bơ và đồ uống.

Trên đường đi, anh hỏi.

- Bộ phim này là trong nước sản xuất hay hợp tác với nước ngoài.

Nam Sơn đáp

- Trong nước sản xuất.

Nghe vậy, Cố Thăng thờ phào một hơi nhẹ nhõm, nghe nói phim kinh dị trong nước đều không có quý, chỉ làm ra về kì bí, hoặc là nhân vật chính có bệnh tâm thần, chắc là anh sẽ không sợ đâu.

Ôm tâm trạng thấp thỏm, Cố Thăng vào rạp chiếu phim.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một dấu tay máu, bên cạnh là cái đầu của người phụ nữ tóc dài, mắt đại ra mà nhìn người xem.

Trái tim Cố Thăng đập hơi bị nhanh, anh muốn chuồn!

Nhưng lại nghĩ tới Nam Sơn và Tiểu Mi còn ở sau lưng mình, thời khắc máu chột, tuyệt đối không thể sợ.

Một lát sau, trên màn ảnh hiện mấy chữ to run run rẩy rẩy: Thanh trừ canh ba.

Bộ phim vừa mới bắt đầu, Cố Thăng đã muốn kết thúc. Anh nhắm tịt hai mắt lại, trong lòng niệm chú đại bi.

Khi bộ phim kết thúc, sắc mặt Cố Thăng không tốt lắm. Nhưng anh vẫn phải gắng gượng mỉm cười, Nam Sơn với Tiểu Mi còn đang nhìn đấy.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Cố Thăng hào hứng hỏi:

- Xem xong bộ phim này hai người có cảm tưởng gì?

- Phim buồn cười chết đi được, phim kinh dị mà rõ hài.

- Chuẩn, phim này rất phù hợp cho người nhất gan xem.

Cố Thăng: ...

Xem phim xong đã là năm giờ, đứng vào giờ ăn cơm.

Cố Thăng nhận điện thoại, công ty có việc gấp tìm anh nên đi trước.

Còn Nam Sơn và Tiểu Mi chậm rãi đi dạo đến quán pizza, gọi một cái pizza và một ít đồ ăn vặt, coi như cơm tối.

...

Ban đêm.

TV phòng khách đang bật, đài địa phương đang phát tin xã hội.

Nam Sơn đang ngồi trên sofa ăn hoa quả, buồn chán xem bản tin: tranh chấp ở quê, tai nạn giao thông, nhà mới bị đột,...

Cô cúi đầu gặm nửa quả dưa hấu, không chú ý đến tin tức trên TV nữa.

- Cô Lục đây ư?

Tiểu Mi không biết đã đi tới từ lúc nào. Cô kinh ngạc nhìn màn hình TV rồi kêu lên.

Trên TV phát tin tức đầu tiên: một người phụ nữ trung niên bị nghi tự sát ở trong nhà, người đầu tiên phát hiện thi thể là nhân viên giao hàng. Người phụ nữ kia trước khi tự sát đặt một suất đồ ăn giao đến, đặt đưa lúc mười giờ.

Người giao hàng vốn muốn để cho bà xuống lầu lấy, tiếc rằng gọi điện thoại không được, đành phải lên lầu một chuyến, mới phát hiện cửa nhà khép hờ.

Anh ta đẩy cửa ra, đập vào mắt là cô Lục ngã trong vũng máu, trên cổ cắm một con dao nhọn, tay kia thì cầm di thư...

- Em quen à?

Nam Sơn bỏ dưa hấu xuống rồi quan tâm hỏi han.

Tiểu Mi vẫn còn hơi hoảng hốt như thể chưa định thần lại sau khi biết tin về cái chết của người phụ nữ kia. Cô ngồi xuống, tựa vào Nam Sơn bên cạnh mình.

Cô thở dài rồi nói:

- Cô ấy là chủ nhiệm lớp đại học của em, tên là Lục Văn Nguyệt.

Lục Văn Nguyệt là một cô giáo hiền lành lương thiện, mặt mũi vô cùng xinh đẹp. Cô lên lớp luôn luôn mỉm cười, ăn mặc thời trang, vẫn luôn dẫn đầu xu hướng.

Tiểu Mi nhớ rõ, khi ấy các bạn nữ trong lớp đều bắt chước cách ăn mặc của cô Lục, bởi vì cô mặc thật sự rất đẹp.

Cô cũng được coi là nữ thần trong trường.

Mọi người hay nói xấu sau lưng cô, bảo cô ăn cơm trước kẻng, có một đứa con trai.

Lúc Tiểu Mi tốt nghiệp, người trong trường vẫn không biết bố của đứa bé là ai.

Tiểu Mi đồng dài mãi:

- Cô là giáo viên đại học em thích nhất, tuy rằng sau khi tốt nghiệp thì bọn em gần như không liên lạc nữa.

Tiểu Mi mở điện thoại, QQ đại học sau khi tốt nghiệp vốn không sôi nổi giờ đã bùng nổ.

Phải biết, bình thường hầu như không có ai trò chuyện, thỉnh thoảng nhắn một tin cũng là về mua bán.

- Cô Lục ra đi đột ngột quá.

- Sao lại thế được? Tuần trước tôi còn gặp cô, cô nói cuối tuần muốn đi Anh chơi, tôi còn nói với cô, nước ngoài rất loạn, phong cảnh trong nước cũng đẹp lắm.

- Lẽ nào là bị mưu sát.

- ...

Bạn đại học cũng không tin chủ nhiệm lớp sẽ tự sát, dù sao cô bình thường cũng là một người hoạt bát vui tươi, lúc nào cũng chia sẻ hoạt động của mình với nhóm bạn bè trên wechat.

Có người nghĩ là bị mưu sát, nhưng tập tức bị một bạn học khác phủ định ngay.

- Tôi xem tin tức, sau khi cái anh giao hàng kia báo tin thì cảnh sát tới, sau đó con cô Lục cũng xem di thư, xác định là bút tích của cô chủ nhiệm, cơ bản có thể xác định là tự sát.

Tiểu Mi xem tin nhắn hồi lâu, run rẩy gửi đi một tin.

- Tôi vẫn không tin.

Cô hít một hơi thật sâu, không xem tin nhắn trên group nữa.

Tiểu Mi quay đầu nhìn về phía Nam Sơn, buồn bã hỏi

- Chị nói xem, cô có công việc, có con cái, sao lại đi tự sát chứ?

Lúc này, dường như an ủi cũng không có tác dụng gì.

Nam Sơn vỗ vai cô, thở dài.

- Em nén đau buồn đi.

...

Sáng hôm sau, Nam Sơn nhận được tin nhắn của Lão Răng Vàng: Nam Sơn Sơn, tôi có việc phải tới thành phố N một chuyến, có thời gian chúng ta gặp mặt đi, tiện thể chào Tiểu Mi hộ tôi nhé.

Nam Sơn nghĩ một chút rồi trả lời “Được,” sau đó lại hỏi thêm “Anh đang ở đâu?”

Thành phố N có rất nhiều khu, chưa biết chừng bọn họ sẽ cách nhau hơi xa.

Chưa đến năm phút sau, Lão Răng Vàng trả lời: “Đương nhiên là ở nhà Tiểu Thắng Thắng rồi.”

Rồi gã lại nhắn thêm một tin với giọng điệu tiếc nuối: “Đáng tiếc linh đao không thể mang lên tàu hỏa, muốn cho mấy người xem đao của tôi quá đi, tôi chăm nó tốt cực kì. Cơ mà nó chẳng để ý gì tới tôi cả, rõ là ngạo kiều.”

Nam Sơn: ...

Cô nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, do dự không biết phải làm sao để nói cho gã biết thanh đao này chẳng khác gì loại đao bán trên thị trường đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Cả đêm hôm qua Tiểu Mi gần như không ngủ, cô đã bàn bạc với đám bạn học sống ở thành phố N rồi. Chờ đến ngày chôn cất cô giáo Lục thì cả đám bọn họ sẽ cùng đi dự tang lễ của cô ấy, đồng thời sẽ đưa một khoản tiền cho người giám hộ của con trai cô ấy xem như là quỹ học tập của thằng bé.

Thằng bé vẫn đang học cấp hai, trước giờ vẫn không biết ba ruột của mình là ai, nay mẹ lại mất sớm. Thật đáng thương.

Mấy hôm nay vẫn phòng Lật Thủ Tội Hoa lại nhận thêm một đơn hàng lớn nên Tiểu Mi bận đến tối tăm mặt mũi, cô chỉ có thể theo dõi tin tức mới nhất về vụ án cô giáo Lục tự tử trong nhóm chat mà thôi.

Hôm đó, lớp trưởng luôn giữ liên lạc với người nhà cô giáo Lục đã nhắn vào nhóm chat: "Tôi vừa mới nói chuyện với em họ của cô Lục. Như anh ta nói, trên cơ bản thì có thể xác định được cô giáo Lục tự sát thật, hơn nữa dạo này thời tiết nóng bức nên anh ta tính an táng cô ấy vào ngày mốt."

Có người hỏi:

- Cậu có thể nói rõ hơn được không?

Lớp trưởng đáp:

- Hay là tôi thêm em họ của cô chủ nhiệm vào đây nhé, mọi người có thể hỏi anh ta chi tiết hơn.

Lát sau lập tức nhận được thông báo Nha Nha đau khổ đã tham gia vào nhóm chat.

Nha Nha đau khổ:

- Chào mọi người, tôi là em họ của cô chủ nhiệm các bạn. Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến chuyện của chị gái tôi.

Có người hỏi:

- Cô giáo Lục tự từ thật à?

Nha Nha đau khổ:

- Trước mắt thì đúng là vậy, lúc cảnh sát đến khám nghiệm hiện trường không tìm thấy bất kỳ dấu vết đánh nhau gì cả, căn cứ vào miệng vết thương thì đúng là chị ấy tự đâm chính mình. Hơn nữa, nét chữ trên di thư cũng được giám định là của chị ấy. Mọi người cũng đừng quá đau lòng, dù gì chị của tôi cũng lớn rồi, chắc chị ấy cũng đã suy nghĩ kỹ càng mới quyết định như thế.

Chị họ của anh ta là người có chủ kiến nhất mà anh ta từng thấy.

Thật ra hai ngày trước khi Lục Văn Nguyệt có chuyện thì anh ta có nhận được tin nhắn của chị mình: "Vài ngày nữa phải làm phiền em một chuyện rồi."

Lúc ấy anh ta cảm thấy buồn bực lắm, tuy họ là chị em họ nhưng kể từ khi chị ấy đi thành phố N thì bọn họ đã không qua lại với nhau nhiều năm rồi. Dù sao thì cha mẹ chị ấy đã qua đời, chẳng còn vương bận gì ở quê cả.

Khi anh ta gọi điện hỏi thăm là chuyện gì thì chị ấy lại không trả lời mà chỉ úp úp mở mở bảo đến lúc đó sẽ biết.

Ai ngờ việc làm phiền anh ta lại là sắp xếp hậu sự cho chị ấy.

Cũng không biết mấy năm nay chị ấy đã gặp phải chuyện gì, nhưng đến mức phải tự sát để kết thúc mạng sống của mình thì chắc cũng chẳng thoải mái gì lắm. Mà cha lũ độc lâu ở truyện phum.

Bọn họ thỉnh thoảng gọi điện nói chuyện mà chị họ đều chỉ nói về mấy chuyện tốt như làm giáo viên đại học, chuyện lên chức v.v..

Anh ta cũng thấy vui thay chị mình, nhưng nào ngờ chị họ chỉ nói những chuyện chị ấy muốn anh biết mà thôi.

Thực tế cuộc sống hằng ngày của chị họ không tốt lắm.

Lại có người hỏi thêm vài chuyện, anh ta cũng kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Nhóm sinh viên này thật sự rất quan tâm đến chị ấy.

Avatar của Nha Nha đau buồn là hình một thanh đại đao, Tiểu Mi càng nhìn càng thấy quen mắt, sau lại nhớ ra đây không phải là đao của Lão Răng Vàng kia sao? Dưới chuôi đao còn gắn một nút thắt kiểu Trung nữa kia kìa.

Nút thắt này là do gã cố ý mua nguyên liệu, còn tìm cách thắt trên mạng để... Phùng Cường làm.

Chắc không trùng hợp đến vậy chứ, nếu đúng là Lão Răng Vàng nọ thì thế giới này bé thật đấy.

Tần Mi bèn hỏi thử:

- Tôi là Tiểu Mi, có phải anh là blogger "Hôm nay đại đao lớn thế này" không?

Nha Nha đau buồn: Ấy bị phát hiện rồi, không ngờ trong nhóm cũng có fan của tôi nữa *icon xấu hổ x 3*

Mỗi ngày Cường Tử đều nói trong số một trăm tám mươi ngàn fan của gã có phân nửa là fan ảo, gã thật muốn kêu Cường tử vào đây để thấy, ngay cả trong nhóm QQ nhỏ xíu này cũng có fan của gã này.

Nha Nha đau buồn: Trùng hợp thật đấy, bạn thân tôi cũng tên là Tiểu Mi. Có điều cô ấy là một nữ hán tử, chắc sẽ không dùng kiểu avatar dịu dàng đáng yêu như cô đâu.

Tiểu Mi...

Avatar Tiểu Mi đang dùng là hình một bé gái ôm con thỏ.

Lát sau, Lão Răng Vàng nhận được tin nhắn từ người lạ: Tôi chính là nữ hán tử Tiểu Mi mà anh quen đấy.

Nha Nha đau buồn: đúng là Tiểu Mi tôi quen sao?

Dù thế giới có nhỏ thì cũng sẽ không nhỏ đến mức này chứ.

Tiểu Mi: đúng vậy.

Nha Nha đau buồn: Tôi không tin đâu, cô lấy chứng cứ ra đi.

Tiểu Mi: anh có tin tôi sẽ đăng ảnh hàm răng vàng của anh lên weibo không hả.

Nha Nha đau buồn: á hi hi không ngờ là Tiểu Mi đáng yêu thật.

Tuy Lão Răng Vàng trông cũng đẹp trai, nhưng bộ răng vàng của gã lại không hợp với quan niệm sắc đẹp hiện nay. Cho nên trước giờ gã chụp ảnh up weibo đều không dám để lộ răng vàng, bởi vì sợ fan sẽ chạy hết.

Tiểu Mi có việc tìm gã, cô nghiêm túc hỏi:

- Cái chết của cô giáo Lục không có gì đáng nghi sao?
- Từ những chứng cứ tìm được thì đúng là chị ấy đã tự sát.

Tiểu Mi hỏi với vẻ khó hiểu:

- Anh nghĩ thử xem, một người muốn tự sát sẽ đặt thức ăn ở ngoài trước khi chết à?

Lão Răng Vàng ở đầu kia thở dài: - Bởi vì ở trong nhà trừ chị ấy ra thì không còn ai nữa. Con trai Lục Mục của chị ấy thì sang nhà bạn chơi, sau đó sẽ về thẳng trường học luôn. Cô cũng biết nhà chị họ tôi ra sao mà, dù gì cũng cần có người phát hiện ra xác của chị ấy chứ.

Gã nói vậy cũng đúng, nhưng Tiểu Mi vẫn không muốn tin cô giáo Lục sáng sủa lạc quan năm đó lại tự sát.

Hai người lại nói thêm vài câu. Sau đó Lão Răng Vàng phải đi sắp xếp hậu sự của Lục Văn Nguyệt và bàn bạc với đám cảnh sát, bận quá nên offline trước.

Gã tính chờ sau khi tang lễ của Lục Văn Nguyệt kết thúc thì mọi người mới tụ họp lại với nhau.

...

Về đến nhà, Tiểu Mi kể chuyện gặp được Lão Răng Vàng trong nhóm QQ đại học cho Nam Sơn nghe.

- Thì ra Lão Răng Vàng đến thành phố N là vì chuyện này.

Nam Sơn đang tưới hoa trên ban công nhìn thấy đáng vẻ buồn bã của Tiểu Mi bèn khuyên:

- Em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, cảnh sát đã phán đoán như thế thì chắc là không sai đâu.
- Em buồn quá chị à.

Tiểu Mi ghen ngào.

Nam Sơn thở dài nói:

- Chị biết mà.

Giáo viên mình từng thích như thế lại chọn cách này để rời khỏi dương gian, đối với đúng là Tiểu Mi chẳng dễ chịu chút nào.

Tiểu Mi lại nói tiếp:

- Em cũng chẳng biết Lão Răng Vàng kia có chăm sóc tốt cho con trai Lục Mục của cô ấy không nữa.
- Con cô ấy tên gì?
- Là Lục Mục ấy, thằng bé theo họ của cô giáo Lục. Em nhớ cô ấy từng dắt nó đến trường của bọn em, thằng bé rất thông minh đấy.

Tiểu Mi hỏi với vẻ khó hiểu:

- Nam Sơn Sơn, chị quen thằng bé ấy à?

Nam Sơn sững ra, lắc đầu bảo:

- À chị không quen.

Đêm đó ở trong phòng của Tạ Dung, rõ ràng cô nghe được Tạ Dung gọi con của anh ta là A Mục.

Mà nghe Tiểu Mi nói, đến giờ mọi người vẫn không biết cha ruột của Lục Mục là ai nữa.

Chắc không trùng hợp đến thế đâu, Nam Sơn lắc đầu quăng ý nghĩ kỳ lạ này sang một bên.

...

Thành phố N nằm ở ven biển, hôm chôn cất Lục Văn Nguyệt thì bão nổi lên, mây phủ đầy trời, gió rất lớn.

Rất nhiều người đến tiễn đưa cô, gồm cả đồng nghiệp và học sinh mà cô từng dạy.

Mà chỗ ngồi của người nhà lại chỉ có hai người là Lão Răng Vàng và con trai Lục Văn Nguyệt, Lục Mục. Một người cầm bình tro cốt, người còn lại thì cầm di ảnh bước về phía nghĩa địa.

Nam Sơn nhìn thấy diện mạo của Lục Văn Nguyệt trên di ảnh. Đó là một người phụ nữ dịu dàng với nụ cười trong sáng, đôi mắt nheo nheo xinh đẹp vô cùng. Một mỹ nhân chân chính.

Lúc chôn cất cô, rất nhiều người đã khóc.

Mặc dù Nam Sơn không biết cô giáo này, nhưng trong lúc này cô vẫn cảm thấy tâm trạng nặng nề, bèn xuống sườn núi hóng mát.

Có một người đàn ông cao to đang đứng ở phía xa, đối diện với nghĩa trang chôn cất Lục Văn Nguyệt. Anh ta đội mũ lưỡi trai sùm sụp, đeo khẩu trang kín mít cả mặt mũi.

Thấy thế, Nam Sơn lấy làm lạ nên nhìn lâu hơn chút, anh ta lại nghiêng đầu qua một bên.

Chợt gió nổi lên thổi bay chiếc mũ của anh ta, rớt dưới chân Nam Sơn.

Nam Sơn nhặt mũ lên, trong lòng cười đắc ý, lắm trò, chẳng phải giờ tôi cũng vẫn thấy mặt anh sao?

Cô bước từng bước về phía người đàn ông đang làm màu kia, nào ngờ anh ta lại quay đầu bỏ chạy.

Có tật giật mình à?!

Nam Sơn cũng không nghĩ nhiều mà đuổi theo anh ta.

Cô vừa chạy vừa hô lên:

- Anh còn chạy thì tôi la lên đấy.

Người đàn ông kia lập tức dừng lại.

Nam Sơn không ngờ anh ta lại đột nhiên dừng lại như thế.

Dù sao, giờ anh ta không chạy thì cô vẫn muốn gọi người tới.

- Có ai không, ở đây...

Chẳng có ai khi không bỏ chạy cả, nhất định anh ta đã làm chuyện xấu xa gì rồi đây. Tuy bình thường cô có chút đàn ông, nhưng nếu thật sự đối mặt thì cô không phải là đối thủ của anh ta. Cho nên giờ cô phải tìm người giúp đỡ.

- Là tôi.

Anh ta nói với vẻ mặt kiên nhẫn, rồi kéo khẩu trang xuống.

Nam Sơn im bật, người đàn ông trước mắt cô chính là Tạ Dung.

- Sao anh lại ở đây?

Mà Tạ Dung gần như cùng lúc lên tiếng hỏi:

- Sao cô lại tìm được tôi, ngôi sao cũng cần có tự do mà. Tôi mong cô đừng theo tôi nữa.

Anh ta lại thờ dài bất đắc dĩ, về mặt dịu xuống.

- Tôi biết cô là fan cuồng của tôi, nhưng tôi cũng có cuộc sống riêng của mình, cô làm vậy là đã làm phiền đến tôi rồi đấy.

Tạ Dung có chút ấn tượng với Nam Sơn, lúc anh ta đến công ty OSS đề bàn về vụ đại diện thì đã gặp cô trong thang máy.

Nam Sơn trở mặt ra...

Giọng điệu Tạ Dung như thể đang dỗ con nít.

- Từ nay về sau cô đừng bám theo tôi nữa nhé?

Tạ Dung đã giấu kỹ hành tung của mình rồi, ngay cả Trác Uy Uy cũng không phát hiện ra, nên anh ta càng thấy Nam Sơn không tầm thường chút nào.

Nam Sơn nghe vậy mới nhận ra, Tạ Dung nghĩ rằng cô là fan cuồng bám đuôi anh ta.

Bám đuôi cái đầu anh, tự luyện dễ sợ luôn.

Kể từ khi Nam Sơn biết Tạ Dung hai mặt thì cô đã loại anh ta ra khỏi nhóm chồng yêu rồi.

Anh ta cũng là người già nhất trong đám chồng yêu của cô mà.

Nam Sơn mơ hồ cảm thấy mình sắp từ fan chuyển thành anti fan.

- Tôi tới dự tang lễ của cô giáo Lục.

Nam Sơn giải thích.

- Còn anh đến đây làm gì?

Tạ Dung...

Suy cho cùng thì Tạ Dung cũng là một ngôi sao, anh ta chỉ thoáng lúng túng rồi cười lịch sự lại ngay:

- Thì ra là hiểu lầm, tôi tới đây để gặp bạn cũ mà thôi.

Anh ta bước lại gần Nam Sơn.

- Tôi kí tên cho cô, cô đừng nói cho ai biết chuyện tôi tới đây được không?

Theo kinh nghiệm trong quá khứ, căn bản fan sẽ nghe theo lời thần tượng.

Quả nhiên, Nam Sơn bước nhanh tới cạnh Tạ Dung, rồi nhét mũi vào ngực anh ta.

Tạ Dung mỉm cười dịu dàng, chờ cô tỏ thái độ.

- Ai thèm chữ ký của anh chứ, xấu muốn chết. Nếu tôi không biết anh là Tạ Dung thì tôi cũng chẳng nhận ra đâu.

Nam Sơn ra vẻ ghét bỏ, đoạn xoay người rời khỏi đây, đi về phía nghĩa địa chôn Lục Văn Nguyệt.

Chỉ còn mỗi Tạ Dung đứng đơ ra đấy, có phần lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn quay đầu nhìn thoáng qua thì thấy Tạ Dung đi xuống núi bằng đường khác.

Trông dáng vẻ như đang chạy trốn vậy.

Cô đắm chiều nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh ta, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ, có khi nào Lục Văn Nguyệt là vợ Tạ Dung không?

Con trai còn nửa năm nữa thì lên cấp ba rồi, tên lại có chữ Mộc, hai điều này đều trùng khớp.

Một ngôi sao lớn như Tạ Dung sẽ không tự dung đến nghĩa địa làm gì. Hơn nữa hướng anh ta vừa nhìn, rõ ràng là nơi chôn Lục Văn Nguyệt.

Đúng là trùng hợp quá mức rồi, có phải hay không thì hỏi Lục Mục sẽ biết ngay ấy mà.

Cô cảm thấy làm ngôi sao như Tạ Dung cũng thảm thật, người yêu chết rồi, anh ta cũng không thể quang minh chính đại dự tang lễ của cô ấy được.

...

Nam Sơn đi từ từ xuống núi.

Lúc này tang lễ cũng đã kết thúc, những người đến tiễn đưa cũng lần lượt đi về.

Tiểu Mi nhìn thấy cô thì hỏi:

- Chị vừa đi đâu thế?

Khi này cô nhìn xung quanh mấy lần cũng không thấy bóng dáng Nam Sơn đâu.

- Chị thấy hơi khó chịu nên đi dạo chung quanh ấy mà.

Nam Sơn đáp, cô cũng không nói chuyện gặp được Tạ Dung cho Tiểu Mi biết.

- Chúng ta đi thôi.

Tiểu Mi bước tới, khoác tay cô.

- Cảm ơn chị đã đi cùng em.

Hai người vừa đi vừa nói.

Nam Sơn nhớ tới con trai của Lục Văn Nguyệt.

- Không biết Lão Răng Vàng không đáng tin kia có chăm sóc tốt con cô ấy không nữa.

- Người bên nhà trai sẽ chăm lo cho Lục Mục.

Nam Sơn sững sờ, quay sang nhìn Tiểu Mi.

- Không phải em nói không biết cha thằng bé là ai à?

- Cụ thể ra sao thì em cũng không biết.

Tiểu Mi nhún vai.

- Nghe Lão Răng Vàng nói, cha thằng bé kiêu căng

lắm, già không lộ mặt ra mà chỉ phái luật sư tới thôi.

- Ừm.

...

Hôm nay Nam Sơn đi bộ rất nhiều, cô thật sự buồn ngủ vô cùng. Cho nên sau khi về nhà rửa mặt xong thì gần như lăn ra giường ngủ thiếp đi.

Bên tai vang lên tiếng nói chuyện của đàn ông, Nam Sơn biết cô lại nhập vào đồ vật nữa rồi.

Cô cố mở mắt thì phát hiện mình biến thành chùm đèn thủy tinh vàng nhạt trong phòng khách, vô cùng hoa lệ.

Cô từ trên cao nhìn xuống thì thấy Tạ Dung.

Anh ta ngồi trên ghế sofa lon cách đây không xa, còn có một người đàn ông đeo kính mặc vest lịch sự ngồi trên ghế đơn.

Giọng hai người bọn họ không to lắm, Nam Sơn chỉ có thể nghe loáng thoáng.

- Thủ tục cũng làm xong rồi, nhân viên liên quan đều ký thỏa thuận giữ bí mật, vì vậy sẽ không có ai tiết lộ chuyện này ra ngoài đâu.

Người đàn ông đeo kính đẩy gọng kính lên, đoạn đặt hồ sơ lên bàn.

Tạ Dung cầm hồ sơ lên, mở ra lật vài tờ xem sơ qua.

- Luật sư Bùi làm việc thì tôi yên tâm lắm.

Anh ta mỉm cười nói.

Luật sư Bùi gật đầu, đoạn giơ tay lên nhìn đồng hồ.

- Cũng không còn sớm nữa, tôi về trước đây. Nếu anh có chuyện gì thì có thể gọi điện cho tôi.

- Căn bản cũng không có chuyện gì nữa.

Tạ Dung đứng dậy.

- Để tôi tiễn luật sư Bùi.

Luật sư Bùi phẩy phẩy tay, do dự hỏi.

- Vợ tôi thích anh lắm, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?

- Anh cứ hỏi.

- Đứa nhỏ Lục Mục kia đúng là con ruột của anh à?

Ánh mắt Nam Sơn sáng lên, quả nhiên đúng như cô dự đoán, Tạ Dung có quan hệ cha con với Lục Mục.

Sau đó, ánh đèn cũng sáng lên.

Tạ Dung nghe thế, lập tức trầm mặt.

- Anh quá giới hạn rồi đấy.

Đoạn lại lầm bầm.

- Sao mình cảm thấy ánh đèn sáng hơn lúc nãy nhỉ.

Luật sư Bùi không để ý đến câu sau, anh ta cười cười xin lỗi.

- Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, anh tuyệt đối đừng để bụng. Để bụng chứ cái đám ăn cắp mà không xin phép kia!

Tạ Dung trả tiền thuê rất nhiều, luật sư Bùi muốn thành lập mới làm ăn lâu dài với anh ta, cho nên không muốn làm Tạ Dung không vui.

- Anh cũng biết bọn tôi là người của công chúng, sợ nhất là mấy loại tin đồn thất thiệt này. Đứa bé kia mà cô không nơi nương tựa, lại có quan hệ bà con với tôi, cho nên tôi...

Tạ Dung lật mặt cực nhanh, cười cười ra vẻ không để ý.

Nam Sơn biết anh ta chỉ viện cớ thôi, cô kiên nhẫn lắng nghe.

Chỉ thấy Tạ Dung bước lại gần kệ sách, trên kệ có góc chuyên để album bao năm qua của anh ta. Tạ Dung nghĩ một hồi, đoạn lấy một quyển album quý giá ra, ký tên vào.

Sau đó anh ta đưa cho luật sư Bùi.

- Anh đưa cho vợ của anh hộ tôi nhé.

Luật sư Bùi tỏ vẻ vui mừng nhận lấy.

- Cảm ơn anh, vợ tôi thấy cái này, chắc chắn cô ấy sẽ rất vui.

Luật sư Bùi cẩn thận cất album vào cặp da, rồi vẫy tay chào tạm biệt với Tạ Dung đã tiễn anh ta tới tận cửa.

Đợi Tạ Dung đóng cửa lại rồi, luật sư Bùi lập tức mở điện thoại tra trên mạng xem quyển album được ký tên này của Tạ Dung có thể bán được bao nhiêu.

Vợ của luật sư Bùi thích những ngôi sao trẻ, không thích dạng ông chú lắm.

Anh ta hỏi như thế, chủ yếu để thỏa mãn tính tò mò của mình mà thôi.

Quyển album này cất trong nhà anh ta cũng chẳng có giá trị gì, chỉ bằng cứ bán đổi tiền cho rồi.

Khi anh ta nhìn thấy quyển album này có thể bán nhiều tiền như thế, không nhịn được trợn mắt, tuyệt thật đấy.

Nếu như lần sau hợp tác với Tạ Dung, chắc nên nói thêm chuyện vợ yêu thích thứ khác mới được.

...

Nam Sơn cũng không tính rồi đi, cô thoáng cảm thấy sẽ có chuyện xảy ra nữa.

Tạ Dung nằm trên ghế salon, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi.

Anh ta nhắm mắt lại, rồi ngủ thiếp đi.

Qua nửa tiếng sau cũng không có động tĩnh.

Nếu là Nam Sơn còn si mê Tạ Dung lúc trước, có lẽ ngắm anh ta ngủ đến hai tiếng cũng không biết mệt.

Nhưng giờ cô lại thấy nhàm chán cực kỳ.

Một lát sau, màn hình di động Tạ Dung sáng lên, phát ra tiếng chuông dễ nghe.

Tạ Dung từ từ mở mắt, vươn tay ra, cầm điện thoại lên.

- Ai vậy?

Tạ Dung hỏi.

Cũng không biết đầu bên kia nói gì mà hai mắt anh ta mở to, đáng vẻ không thể tin được.

- Chờ chút.

Tạ Dung đặt điện thoại trước mặt mình, đoạn tìm kiếm vài thứ, rồi lấy mấy tấm hình ra. Nam Sơn cách anh ta khá xa nên không thấy rõ là ảnh gì,

Một tay xoa huyệt thái dương, tay còn lại cầm điện thoại lên, giọng nói cực kỳ tỉnh táo.

- Tôi sẽ đưa tiền cho anh, anh không được để lộ tư liệu ra ngoài.

Xem ra, Tạ Dung đang bị người ta uy hiếp, người nọ đang giữ chứng cứ bất lợi đối với anh ta.

Nhưng cụ thể là thứ gì thì Nam Sơn không biết được.

Không biết tại sao, Nam Sơn lại nhớ tới lời của Tiểu Mi:

- Em vẫn không tin cô giáo Lục tự từ đâu.

Lẽ nào cô giáo Lục thật sự bị người ta giết chết, mà người giết lại là Tạ Dung?

Không thể nào, cô nhớ rõ hôm cô giáo Lục chết, Tạ Dung đang ở fans meeting mà.

Chắc là bị người kia nắm được nhược điểm khác rồi, Nam Sơn không thèm nghĩ tiếp nữa, cô tiếp tục chú ý đến hành động của Tạ Dung.

Tạ Dung vẫn chưa từ bỏ ý định, lại hỏi thêm một câu.

- Rốt cuộc anh là ai hả?

Không biết đầu bên kia trả lời thế nào, Tạ Dung trông có vẻ tức giận, giọng nói càng thêm bình tĩnh.

- Tôi sẽ làm theo lời anh nói, tốt nhất anh nói được thì làm được. Bằng không tôi sẽ kiện anh về tội lừa đảo.

Tạ Dung cúp máy cái rụp rồi đứng dậy đi vào bếp, lúc đi ra còn cầm theo một lon bia lạnh, nốc ừng ực vào bụng.

Anh ta chếch choáng hơi men, gọi một cuộc điện thoại.

- Tra số điện thoại này cho tôi, tôi sẽ nhắn cho anh sau.

Nói xong, Tạ Dung cúp máy, đi vào phòng ngủ rồi không đi ra nữa.

Nam Sơn lại quay trở về thân thể của mình, cô nhìn gương mặt đang say giấc của Tiểu Mi, rồi thở dài.

Chuyện đến nước này, cô cảm thấy hơi mờ mịt.

Mặc kệ Lục Văn Nguyệt tự tử hay bị anh ta giết chết, dù sao cảnh sát đã kết án xong, Lục Văn Nguyệt cũng mồ yên mả đẹp rồi.

Chẳng ai biết chân tướng là gì, thôi thì cứ tạm thời tin vào năng lực phá án của cảnh sát vậy.

...

Lão Răng Vàng vì cuộc liên hoan này đã cố tình lập một nhóm thảo luận, thêm nhóm người Cố Thăng và Nam Sơn vào.

Gã phát tin thứ nhất trong nhóm.

Nha Nha đẹp trai: Thứ bảy liên hoan, chúng ta ăn gì đây.

Vợ nhỏ của Tiết Thư Tề: sao cũng được @vợ nhỏ của Đại Bảo Kiếm.

Không cần đoán cũng biết người kia chính là Tiểu Mi.

Vợ nhỏ của Đại Bảo Kiếm: gì cũng được.

Cố Tiểu Thăng: Đại Bảo Kiếm là ai thế?

Cố Thăng nhìn avatar thì biết là biệt danh của Nam Sơn.

Vợ nhỏ của Đại Bảo Kiếm: là chồng mới của tôi, anh ấy cực kỳ đáng yêu đẹp trai quyến rũ.

Cố Thăng:...

Nha Nha đẹp trai: Đừng lạc đề nữa, nói cho mấy người biết lần này là do Tiểu Thăng mời đấy. Tối Cẩm Đường được không?

Cẩm Đường là quán ngon nhất ở thành phố N này, nhưng cũng rất mắc.

Cố Thăng không phản đối, chỉ cần mọi người thích là được rồi.

Vợ nhỏ của Đại Bảo Kiếm: lãng phí quá à.

Trong lòng Cố Thăng vui sướng hài lòng, Nam Sơn đang tiết kiệm tiền dùm mình đây mà.

Đại Bảo Kiếm: Đúng thế, lãng phí quá đấy.

Nha Nha đẹp trai:...

Vợ nhỏ của Tiết Thư Tề:...

Hiện giờ Lão Răng Vàng đang ở nhà Cố Thăng, gã nhìn Cố Thăng cạnh mình với vẻ lên án, đã nói là Cẩm Đường mà.

Thật ra gã và Cố Thăng đã bàn xong rồi, giờ chỉ thông báo cho nhóm Nam Sơn biết cho có lệ thôi.

Cố Thăng cười trông gọi đòn vô cùng:

- Nam Sơn nói rất đúng.

Vợ nhỏ của Đại Bảo Kiếm: Cố Thăng, anh đừng giỡn nữa, mau đổi biệt danh lại đi.

Đại Bảo Kiếm: Không.

Nam Sơn bó tay, cô đành đổi biệt danh của mình.

Nam Sơn Sơn: Anh vui là được rồi.

Cố Thăng Thăng: Vui mà, dù gì...

Anh gửi một icon: Tui đẹp trai, đáng yêu, vừa phong độ lại men lỳ.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Cuối cùng, bọn họ quyết định chọn một quán ăn có giá hơi đắt đỏ khác.

...

Bàn ăn đã được đặt trước, hai người Nam Sơn và Tiểu Mi được nhân viên phục vụ xinh đẹp dẫn vào bàn trước.

Chẳng bao lâu sau, nhóm người Cố Thăng cũng tới, mà Nam Sơn bất ngờ chính là Lão Răng Vàng còn dắt theo một đứa bé ít nói cao gầy mặc áo phong trắng.

Nghe Lão Răng Vàng nói, đứa nhỏ này chính là Lục Mục, gã dắt nó theo ăn một bữa giải khuây.

Chờ sau này Lục Mục ở nhà người ta rồi, bọn họ gần như không có cơ hội ăn cơm chung với nhau nữa.

Bọn họ gọi một bàn đồ ăn lớn, không khí trên bàn cơm cũng khá sôi nổi.

Lão Răng Vàng vừa mở miệng thì không dùng được, chọc mấy người còn lại cười ha ha suốt.

Ngay cả Lục Mục không biểu cảm, trên mặt cũng có chút vui vẻ.

Giữa bữa ăn, Lão Răng Vàng nhìn sang Lục Mục, vỗ vai hắn, giọng nói hơi rầu rĩ.

- Con gầy thế này, tới nhà ba con ở rồi thì nhớ ăn nhiều thêm chút.

Lục Mục gật đầu đáp:

- Dạ.

Thằng bé cúi đầu ăn cơm, không muốn nói nhiều về chuyện này.

Nam Sơn luôn cầm cúi ăn cơm nãy giờ ngẩng đầu lên, cô nhìn Lục Mục chăm chăm rồi hỏi.

- Ba em là Tạ Dung đúng không?

Lục Mục đang gấp thức ăn nghe thế, tay khựng lại, làm miếng gà rớt vào tô canh, nước canh văng trúng tay nó nhưng nó cũng không phản ứng lại.

Nhóm người Tiểu Mi nhìn Nam Sơn với vẻ khó hiểu, không biết vì sao cô lại nhắc đến Tạ Dung.

Dù sao thì các ngôi sao lớn cũng không cùng một thế giới với họ.

Lục Mục không nhìn vào mắt cô, cười đáp có ý che giấu.

- Sao chị lại nghĩ thế?

Đoạn hỏi ngược lại Nam Sơn.

Nam Sơn không trả lời mà tiếp tục hỏi:

- Chẳng lẽ em không nghi ngờ cái chết của mẹ em chút nào sao?

Theo lý thuyết thì khi người thân nhất của mình tự tử, người kia nên đau lòng muốn chết chứ.

Nhưng nghe Lão Răng Vàng nói, Lục Mục rất bình tĩnh, làm Lão Răng Vàng có hơi lo lắng cho tâm lý của nó.

Nhưng Nam Sơn lại nghĩ tới khả năng khác, chắc hẳn Lục Mục biết điều gì đó, nên cô mới cố ý hỏi như thế.

Sắc mặt Lục Mục chợt trở nên lạnh lùng, đặt đũa xuống bàn:

- Chị đừng nói nữa, chính tôi đã giết mẹ mình đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

``

``

Lời Lục Mục nói ra giống như sét đánh giữa đồng bằng, làm mấy người kia đều ngã ra tại chỗ.

Lúc này Lão Răng Vàng thường ngày tung tung đã ngưng cười, gả ra hiệu bảo đám Nam Sơn đừng lên tiếng.

Lão Răng Vàng tới gần Lục Mục, ghé vào tai nó dịu giọng nói.

- Con đừng dọa cậu chứ, mẹ con tự tử mà, sao lại biến thành con hại chết chị ấy được?

Lục Mục lắc đầu liên tục.

- Là con đã hại chết mẹ con.

Giọng Lục Mục nghẹn ngào.

- Một ngày trước khi mẹ tự tử, con vì ba mà cãi nhau với mẹ một trận, còn nói ra mấy lời độc ác rằng sao mẹ không chết đi cho rồi.

Thằng bé nhắm chặt hai mắt nói tiếp.

- Vì con không muốn nhìn thấy mẹ nên đã dọn đồ qua nhà bạn, ai ngờ...

Chuyện là thế ư? Lão Răng Vàng thở dài. Bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi, nó chỉ là một đứa bé, không thể làm ra chuyện ác tày trời được.

Lục Mục đang trong thời kỳ phản nghịch, mấy việc cãi nhau với người lớn, cứ khăng khăng làm theo ý mình cũng dễ hiểu thôi.

Lão Răng Vàng vỗ vai Lục Mục.

- Chuyện này không trách con được.

Việc đã đến nước này, Lão Răng Vàng cũng chỉ có thể an ủi thằng nhóc như thế, cố gắng để đời nó không gánh vác nhiều thứ trên lưng.

Lão Răng Vàng cảm thấy việc Lục Văn Nguyệt chọn tự tử, nguyên nhân lớn nhất chính là người cha Lục Mục nhắc tới, còn lời của thằng bé chỉ là giọt nước làm tràn ly mà thôi.

Dù gì mấy ngày trước khi Lục Văn Nguyệt tự tử, chị ấy đã nhắn tin cho gã, chứng tỏ trước khi đó chị ấy đã có quyết định tự tử rồi.

- Điều tại con, nếu không phải con cứ cãi nhau với mẹ vì chuyện của ba, mẹ cũng sẽ không chết. Vốn dĩ mẹ tính cả nhà ba người cùng đi du lịch, hàn gắn quan hệ gia đình, giờ thì chẳng còn gì nữa rồi. Trong di thư của mẹ có viết mẹ chỉ là người thừa, mà người thừa thì không nên tồn tại trên đời.

Sao lại là người thừa, còn không phải do nó với ba xem thường mẹ ư.

Lục Mục luôn nhắc tới ba ba, Lão Răng Vàng tò mò rốt cuộc ba nó là ai.

Lần nào hỏi Lục Mục đều im lặng không đáp, thừa lúc thằng bé uống say, Lão Răng Vàng bèn hỏi.

- Rốt cuộc ba con là ai thế.

- Ba con là Tạ Dung.

Tạ Dung?! Tiểu Mi liếc Nam Sơn một cái, lẽ nào là Tạ Dung trên TV sao.

Có lẽ trùng tên thôi, dù sao những ngôi sao lớn không cùng một thế giới với họ.

Nam Sơn biết điều này, không ngờ Lục Mục lại tự mình nói ra.

Cố Thăng và Tiểu Mi cùng lúc nghĩ tới, bèn lên tiếng hỏi thử.

- Là Tạ ảnh đế trên TV à?

- Vâng.

- Không ngờ lại là anh ta.

Lão Răng Vàng nhúm mày.

- Chẳng trách chị ấy không chịu nói ra cha của đứa nhỏ là ai.

Cũng dễ hiểu vì sao Lục Mục vừa nghe tin Tạ Dung công bố chuyện yêu đương thì đã suy sụp, rồi muốn uống rượu giải sầu.

Nếu thật sự như thế thì việc chị họ không nói ra chuyện yêu đương cũng vì bảo vệ nghề diễn viên của Tạ Dung.

Tính thời gian thì lúc Lục Văn Nguyệt có Lục Mục, Tạ Dung vẫn là người mới, anh ta vừa đóng một bộ phim mới nổi không bao lâu, sự nghiệp đang trên đà thăng tiến, chủ yếu kiếm sống dựa vào gương mặt. Nếu tùy tiện công khai thì sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh ta.

Nhưng mà đã qua nhiều năm như thế, Tạ Dung đã dùng thực lực chinh phục khán giả, cho dù công bố chuyện tình cảm cũng không ảnh hưởng đến sự nghiệp sau này lắm, thế mà anh ta vẫn không chịu nói.

Có lẽ thời gian đã xóa nhòa tình yêu Tạ Dung dành cho Lục Văn Nguyệt, nhưng Lục Văn Nguyệt vẫn yêu anh ta.

Lục Mục lại lầm bầm:

- Lúc trước còn tạm ổn, nhưng nửa năm nay hễ bọn họ gặp mặt lại cãi nhau, con thấy phiền quá bèn khuyên họ chia tay đi. Nhưng mẹ không nghe, bắt cha phải làm theo giao hẹn, mỗi tháng tới nhà một lần. Tuy rằng ba có tới nhưng không khi nào vui vẻ cả.

Lục Mục càng nói càng tỉnh táo, chắc thằng bé chỉ muốn mượn hơi men để thổ lộ hết những điều trong lòng.

- Thế em có biết ba em đang quen với Ninh Kinh Huyền không?

Nam Sơn càng tò mò về chuyện này.

Ai ngờ Lục Mục lại gật đầu, vẻ mặt đau khổ.

- Mọi người biết đấy, ba em quay phim ở bên ngoài, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Bộ phim gần đây nhất của ông ấy đều quay cùng Ninh Kinh Huyền, ba bị đau dạ dày, may mà có cô ấy chăm sóc...

Nam Sơn chợt nghĩ tới một khả năng, cô cẩn thận hỏi:

- Có phải em ủng hộ ba em quen với Ninh Kinh Huyền không?

Lục Mục thừa nhận.

- Em thấy ba mẹ đã không còn tình cảm với nhau, chỉ bằng chia tay đi. Lúc đó em lên đi gặp Ninh Kinh Huyền rồi, cảm thấy cô ấy cũng được.

Ban đầu Lục Mục có ấn tượng không tốt với Ninh Kinh Huyền, lần đầu gặp mặt có thể nói là rất tệ. Có lẽ vì bản thân là con của ba nên cô ấy cũng không tức giận, rất quan tâm nó, thậm chí cố ý tìm mô hình không còn sản xuất mà nó thích cho nó nữa.

Dần dà Lục Mục cảm thấy Ninh Kinh Huyền cũng được lắm, có thể chăm sóc ba rất tốt.

Nam Sơn chợt thấy không đáng thay Lục Văn Nguyệt, cô có thể cảm giác được nỗi tuyệt vọng của cô ấy.

Một cô gái chưa kết hôn, cô đơn lẻ loi mang theo đứa con, im lặng chịu áp lực dư luận từ những người xung quanh.

Mười mấy năm qua lặng lẽ hy sinh vì gia đình này, không có danh phận lại ít ở chung với chồng. Trong cuộc sống, Tạ Dung căn bản chẳng giúp được gì.

Cuối cùng thanh xuân qua đi, Tạ Dung lại yêu người khác, ngay cả con trai duy nhất cũng theo cô gái kia, khuyên cô chia tay đi.

Giống như Lục Văn Nguyệt nói vậy, cô ấy trở thành người thừa, đúng là khiến lòng người lạnh lẽo.

- Mẹ con vừa mới chôn chưa được vài ngày, ba đã...

Thằng bé lầm bầm thêm vài câu rồi chep miệng, ngủ thiếp đi.

Cả phòng hơi yên tĩnh, nghe chuyện của Lục Văn Nguyệt xong, thật khiến người khác cảm thấy áp lực.

Cuối cùng Lão Răng Vàng tăng hắng vài tiếng rồi mới nói:

- Thăng bé này say rồi, chắc nó cũng không biết mình nói gì đâu, mấy người tuyệt đối giữ bí mật nhé.

Lão Răng Vàng nghĩ xa hơn, thằng nhóc này muốn ở nhà Tạ Dung, mà Tạ Dung vừa mới công bố tình cảm. Lỡ như truyền ra tin vợ anh ta mới chết không lâu, chắc chắn anh ta sẽ phải chịu áp lực của dư luận. Nếu để Tạ Dung biết người tiết lộ sự thật là Lục Mục, khó tránh khỏi sẽ làm ra chuyện gì đó.

Sau đó, tất cả mọi người đều cụt hứng.

Lão Răng Vàng đứng dậy trước.

- Tôi đưa Lục Mục về trước, mọi người cứ ăn đi.

Lão Răng Vàng đỡ Lục Mục, Tiểu Mi vội đứng dậy, mở cửa dùm gã, rồi quay sang nói với Nam Sơn:

- Em tiễn Lão Răng Vàng ra cửa rồi quay lại ngay.

Nam Sơn nhìn theo bóng lưng của ba người, đoạn thì thầm.

- Sao Tiểu Mi lại trở nên nhiệt tình như thế nhỉ.

- Cá này là món tủ của quán này đấy, cô nếm thử xem.

Cố Thăng gấp mang cá cho cô, nghe thấy cô lẩm bầm thế thì thuận miệng nói.

- Tiểu Mi có ý với Lão Răng Vàng mà.

Nam Sơn quay phắt lại, trở mặt ra.

- Thật hay đùa vậy?

Cố Thăng thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô thì thu lại nụ cười rồi gật đầu.

- Tôi thấy lúc ăn cơm ánh mắt của Tiểu Mi như có như không nhìn Lão Răng Vàng.

- Tôi không tin đâu.

Mới tối qua thôi, Tiểu Mi còn chê hàm răng vàng của Lão Răng Vàng kia mà.

- Có thể cô ấy thấy Lão Răng Vàng đẹp trai nên mới nhìn lâu thêm chút ấy mà.

Cố Thăng nói.

- Tôi cũng đẹp trai nè.

- Thì sao?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng nhìn cô với vẻ lên án, rồi im lặng.

Trong lòng Nam Sơn thấy là lạ, giống như bản thân là một gã đàn ông cận bã bội tình bạc nghĩa vậy.

...

Quán ăn này khá gần nhà Tiểu Mi, vì thế Nam Sơn và Tiểu Mi đi từ từ về nhà, còn Cố Thăng thì tìm tài xế.

Trên đường về, Tiểu Mi cúi đầu lướt weibo, cô vừa xem vừa nắn.

- Gã Tạ Dung đúng là cận bã mà, muốn lột trần bộ mặt thật của gã quá.

Tạ Dung ở trong giới giải trí đã nhiều năm, giao thiệp cũng rất rộng, những ngôi sao quen hán đều đăng weibo chúc phúc.

Khắp weibo đều đang chúc phúc cho tình yêu của Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền, chẳng ai biết rằng, có một cô gái đứng sau lưng anh ta lặng lẽ hy sinh mấy chục năm, sau đó tự tử kết thúc mạng sống của mình.

- Chúng ta đã hứa với Lão Răng Vàng rồi, chuyện này chúng ta không nên nhúng tay vào thì hơn, Lục Mục còn cần phải sống thật tốt mà.

Nam Sơn khuyên nhủ.

Tiểu Mi gật đầu.

- Em biết chứ, nhưng tức quá đi.

Đoạn cô đôi đề tài.

- Chị thấy Lão Răng Vàng đẹp trai không?

- Cũng đẹp, lẽ nào em..

Nam Sơn dừng bước, hình như bản thân vừa biết chuyện khủng khiếp gì đấy.

Tiểu Mi đoán được cô muốn hỏi gì, bèn cắt ngang lời cô mà nói.

- Chị đừng hiểu lầm, em chỉ thấy anh ta hơi giống Tiết Thư Tề thôi.

Nam Sơn gật đầu, một người mặt trái xoan, một người mặt tròn, chả giống tẹo nào.

- Nếu anh ta bỏ hàm răng vàng đi thì em có thể suy nghĩ lại chút.

Nhưng mà không thể nào đâu, hiện giờ Lão Răng Vàng đang cố gắng thẳng cáp bộ răng vàng ấy đấy.

...

Sáng sớm, Nam Sơn nằm mơ.

Bản thân cô biến thành một chiếc gương, có một con husky đang đứng liếm lông trước gương.

Nam Sơn không thể động đậy, cô đành phải ngắm con husky kia.

Không ngờ con husky ấy lại mỉm cười với cô, lắc lắc mõng rồi hỏi:

- Kính ma ơi kính ma, ai mới là husky xinh đẹp nhất thế giới.

Ngay lúc cô đang muốn trả lời thì bị Tiểu Mi lay tỉnh.

- Nam Sơn Sơn, có tin quan trọng này.

Nam Sơn còn buồn ngủ, dụi dụi mắt hỏi.

- Sao thế?

Tiểu Mi không trả lời mà gio điện thoại lên trước mặt cô.

- Chị tự xem đi.

Nam Sơn xem mấy lần, ngay lập tức tỉnh ngủ.

Cô mới ngủ một giấc thôi, trên weibo đã thay đổi long trời lở đất luôn.

Có một blogger tên Ánh Trăng Biển Mất đã tung tin trên weibo rằng Tạ Dung có con với giáo sư đại học, nhiều năm qua quan hệ của họ vô cùng thân thiết, chưa từng ngừng liên lạc, hơn nữa còn đăng ảnh chụp của Tạ Dung và Lục Văn Nguyệt, từ khi còn trẻ đến trung niên.

Lúc rạng sáng thì tin này đã được tung ra rồi, năm phút sau, blogger kia lại tiếp tục đăng tin lên, Lục Văn Nguyệt vừa tự tử chết vào tuần trước.

Nếu hai tin này được đăng vào hôm trước, mặc dù cũng là tin hot nhưng sẽ không ảnh hưởng tới sự nghiệp diễn xuất của Tạ Dung.

Chọn thời cơ này quá khéo, đúng lúc Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền vừa công bố tình cảm, đang được đông đảo cư dân mạng chú ý.

Hai tin tức này so sánh với nhau, thật sự là vô cùng trái ngược.

Người yêu ngày trước mới chết không bao lâu, Tạ Dung đã vội vã công bố tình cảm với Ninh Kinh Huyền.

Chỉ trong thời gian ngắn, trên mạng liên tục công kích, Tạ Dung bị gắn mác gã cặn bã, cũng có fan nói có khả năng là màn lăng xê ác ý thôi. Tóm lại, phần bình luận có xu hướng chia làm hai cực.

Mấy tầm hình kia là đời sống riêng tư, đám chó săn căn bản không thể lấy được.

Lẽ nào là Lục Mục làm ư? Tiểu Mi gọi điện cho Lão Răng Vàng, lại hay tin: hôm qua Lục Mục không muốn về nhà, nên gã đã ở chung với nó cả đêm, thằng bé căn bản không có đụng vào điện thoại. Có tiền mua điện thoại đọc truyện mà thiếu mợ nó cái liêm sỉ chỉ biết đọc của bọn ăn cắp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

..

Một chủ đề mới xuất hiện trên bảng chủ đề của weibo: #Tạ Dung #Lục Văn Nguyệt người chủ trì chủ đề là Trác Uy Uy, trình bày đơn giản những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua, cho cư dân mạng một không gian tưởng tượng vô hạn.

Trác Uy Uy phát lại video cuộc phỏng vấn hôm qua của Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền, hơn nữa còn sắp xếp lại video ấy, càng thể hiện vẻ mỉa mai.

Trong video, hai người mặc đồ đôi, tự nhiên thoải mái, nắm tay nhau trước ống kính, cười ngọt ngào nói thật ra đã quen nhau hai năm rồi, họ muốn công bố tình cảm từ lâu nên cố ý chọn ngày kỷ niệm yêu nhau hôm nay, hy vọng có thể nhận được lời chúc phúc của cư dân mạng.

Nhưng lần này dưới weibo không chỉ có mỗi chúc phúc, cũng có giễu cợt của quần chúng.

Có cư dân mạng viết thẳng dưới weibo của Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền, muốn biết chân tướng chuyện này.

Cũng có người nói khác, fan trung thành của Tạ Dung lựa chọn tin tưởng anh ta, cho rằng ảnh chụp có thể là ảnh photoshop, cố tình bôi đen anh ta. Còn có người nói có lẽ Tạ Dung đã chia tay với Lục Văn Nguyệt từ lâu rồi, anh ta hoàn toàn không biết đến chuyện cô ấy đã chết.

Muốn trách thì trách Lục Văn Nguyệt chết không đúng lúc thôi.

Fan trung thành của Ninh Kinh Huyền thì nói, có thể cô ấy hoàn toàn không biết Tạ Dung từng có bạn gái, hơn nữa còn có một đứa con. Huống chi, dù Tạ Dung và Lục Văn Nguyệt từng có đoạn thời gian ở cạnh nhau nhưng cũng là quá khứ rồi, mỗi người đều có quyền tiếp tục yêu đương chứ.

Tiểu Mi nhìn thấy mấy lời bình luận này, tức điên lên luôn, nhất là khi nghe những chuyện mà Lục Văn Nguyệt đã trải qua mấy năm nay.

Nhưng có lúc tranh cãi với người khác cũng chẳng có tác dụng gì, cứ không tin là không tin, trái lại sẽ bị cho rằng cố ý bôi đen idol nhà mình, kèm theo các thuyết âm mưu khác.

- Nếu gặp được gã Tạ Dung cận bã này, em nhất định sẽ khinh bỉ gã.

Tiểu Mi xoay người cúi xuống đổi giày rồi quay sang nói với Nam Sơn đang ăn sáng.

- Giờ anh ta đang ở đâu sóng ngọn gió, chắc lúc này sẽ trốn ở trong nhà, không đi ra ngoài đâu.

Tiểu Mi cười khẩy:

- Cũng chưa chắc đâu chị, có nhiều fan ủng hộ anh ta lắm.

Nam Sơn thờ dài, im lặng.

Có vài việc đều dựa vào miệng đời cả.

Chỉ cần quan hệ xã hội tốt thì tẩy trắng không khó. Mấy chuyện có được sự đồng tình của cư dân mạng, tăng thiện cảm cũng không phải chưa từng xảy ra.

...

Lúc Nam Sơn bước vào văn phòng, còn chút nữa mới tới giờ làm. Cô nhìn thấy mọi người tụ năm tụ ba lại một chỗ, nghe loáng thoáng mấy chữ Tạ Dung, kẻ thứ ba.

Thấy cô tới, Tiểu Dương ra hiệu dừng lên tiếng, mọi người trong văn phòng này đều biết rõ cô thích Tạ Dung.

Thân là fan của anh ta, chắc càng tổn thương nhiều hơn.

Nguyên nhân chủ yếu là vì tránh vết xe đổ.

Lúc trước trong văn phòng có một em gái rất si mê một ngôi sao mới hot nổi tiếng, trên vô điện thoại, sở tay đều là hình của ngôi sao ấy.

Đến một ngày, phóng viên tung ra tài liệu ngôi sao mới nổi ấy từng phẫu thuật thẩm mỹ.

Người trong phòng tự lại một chỗ tám nhảm, em gái kia thảo luận với bọn họ rằng thân tượng của cô ấy là hàng tự nhiên, không biết tại sao lời nói lại trở nên kịch liệt, cuối cùng kết quả cuộc bàn luận này không tốt lắm.

Hôm sau trên bàn làm việc của cô ấy dán một tờ A4: Nếu không yêu đừng nói lời cay đắng.

Câu này vốn không nên dùng ở đây, nhưng cũng phù hợp.

Sau đó, cứ mỗi lần nhóm em gái trong văn phòng nói về ngôi sao gì đấy, em gái kia lại chen vào một câu, liếc một cái cũng biết ngôi sao này từng đi phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Sau khi em gái kia đi rồi, văn phòng của Nam Sơn có một quy định ngầm: Không bàn tán những điều không tốt của thân tượng khác trước mặt fan.

Nam Sơn vừa nhìn thì biết là chuyện gì, cô soạn lại giấy tờ trên bàn mình, rồi nói với nhóm chị Lý và Tiểu Dương ở bên cạnh:

- Chúng ta cùng bàn cho sướng, tôi vẫn là fan của anh ta nhưng là anti fan trung thành kìa.
- Tôi đã nói rồi mà, Nam Sơn nhất định không làm fan anh ta nữa rồi, người sáng suốt đều thấy Tạ Dung là người thế nào mà.

Chị Lý bước tới, vỗ vai cô.

Tiểu Dương nghe xong, bèn cười hì hì đưa di động lại gần.

- Trên weibo có tài khoản tên là Tinh Cha Như Núi, người này viết một bài phân tích dài có căn cứ về chuyện này, giọng văn chanh chua, cậu xem đi.

Đoạn nói thêm

- Mình cảm thấy blogger này biết rất rõ chuyện của Tạ Dung, có lẽ từng là fan của anh ta.

Nam Sơn sững ra, tài khoản Tinh Cha Như Núi là tài khoản phụ của mình, lúc trước vẫn dùng lướt xem tình hình của Tạ Dung, hằng ngày bày tỏ với anh ta.

Hôm qua cô tức quá, nên đã đăng một bài weibo dài, xong đó thì đi ngủ, không ngờ lượt share và số like lại cao như thế.

Cô giả bộ mở ra rồi tùy tiện lướt vài cái, mở thẳng phần bình luận, bên dưới có khá nhiều bình luận ủng hộ cô, còn nói cách nhìn của bọn họ với chuyện này nữa.

Cũng có người phê bình Nam Sơn, ví dụ như: Thấy lúc trước blogger còn là fan của Tạ Dung, người trong cuộc còn chưa lên tiếng, chúng ta đều không rõ tình huống cụ thể là gì, vừa nhìn thì biết blogger gió chiều nào nghiêng chiều ấy rồi.

Còn có: blogger biến đi, bọn tôi sẽ bảo vệ Tạ Dung.

Nam Sơn cạn lời, cô chú ý tới một ID có tên là Tinh Mẹ Như Nước, người này đang tranh cãi với mấy người nói cô không đúng. Xem thời gian thì hình như đã cãi nhau từ tối qua cho đến tận bây giờ.

Có một ID khác là Cô Gái Nhỏ Nhà Họ Dung @ Tinh Mẹ Như Nước: hai chúng ta dừng lại thôi, đầu từ lúc rạng sáng tới mười một giờ, mệt quá rồi.

Tinh Mẹ Như Nước @ Cô Gái Nhỏ Nhà Họ Dung: cô không nói tiếp tức là cô thua rồi.

Cô Gái Nhỏ Nhà Họ Dung @ Tinh Mẹ Như Nước: tôi chịu thua rồi, cậu đấu với người khác đi.

Nam Sơn nhìn avatar thấy quen quen, lát sau mới nhớ ra là tài khoản phụ của Cố Thăng, chẳng qua tên ID đã thay đổi rồi. Cô nhấn vào avatar của anh ta, phát hiện phần mô tả bản thân là một núi một sông phiêu bạt giang hồ, đúng là chứng ám ảnh cường chế, rõ ràng là Tiểu Kiếm mã.

Nam Sơn trả di động lại, cô khen một câu:

- Blogger này hay thật đấy.
- So ra thì mình khâm phục Tinh Mẹ Như Nước hơn, người này luôn giữ vững trạng thái chiến đấu, đúng là dùng mạng để tám nhảm mà.

Tiểu Dương nói với vẻ kính nể.

- Mình thật muốn làm quen với kỳ nữ này.

Nam Sơn...

Nói như thế, cô cũng tò mò không biết suốt đêm qua Cố Thăng có ngủ hay không.

Qua vài phút, đã tới giờ làm việc, những người tụ lại tám chuyện cũng giải tán.

Thời tiết nóng bức, mà máy lạnh trong văn phòng lại bị hư mất.

- Tôi đi mua nước ở tiệm trà sữa dưới lầu đây, mọi người có muốn mua gì không?

Nam Sơn chịu không nổi, cô tính uống gì đó lạnh lạnh chút, để giải tỏa cơn nóng khát trong lồng ngực.

Tiểu Dương nói:

- Mình muốn một ly trà sữa kiểu Hồng Kông lạnh nhé.

Lần lượt có thêm vài người nói muốn uống, sau đó Nam Sơn viết vào sổ tay rồi đi xuống lầu.

- Bán cho tôi một ly nước ép dưa hấu lạnh, hai ly...

Nam Sơn đứng trước quầy, nói ra những thức uống mà cô muốn mua.

Có người vỗ nhẹ lên vai cô, cô quay đầu lại thì nhìn thấy Cố Thăng đang cười tươi rói.

Cô nhìn anh một hồi, làm Cố Thăng cũng lầy lăm lăm, anh hỏi.

— Trên mặt tôi dính gì hả?

Xem mắt anh có quầng thâm không ấy mà.

Nam Sơn quay đầu lại.

Chủ weibo “Tình Mẹ Như Nước” kia là anh đúng không, sao anh lại biết tài khoản phụ của tôi thế.

Cố Thăng bước lên một bước, đứng song song với cô.

Tiểu Mi nói cho tôi biết, bảo là cầu viện trợ.

- Anh không mệt à?

Cố Thăng cố ý ngáp một cái rồi xua tay.

- Không mệt chút nào.

Thấy anh như thế, chắc Nam Sơn sẽ đau lòng cho xem, âm thầm tăng thiện cảm cũng được.

- Bao nhiêu tiền vậy?

- Hà?

Đột nhiên nghe cô hỏi thế, Cố Thăng sững ra.

Nam Sơn chỉ vào điện thoại.

- Tình Mẹ Như Nước còn đang chiến đấu dưới weibo của tôi này.

Chuyện này hơi xấu hổ.

Tay phải Cố Thăng nắm lại, đưa lên miệng vờ ho khan vài tiếng.

- Không mắc đâu.

Hôm qua anh nhịn không nổi, bèn cố tình tìm một đội ngũ chuyên nghiệp dùng tài khoản này.

- Cô mời tôi một ly đi.

Cố Thăng đổi đề tài.

Nam Sơn:

- Tôi không có tiền mặt.

Cô nói thật, số tiền mang theo xuống đây đã thanh toán xong rồi, vừa đủ dùng.

Cố Thăng nói:

- Cô có thể dùng Alipay mà.

Nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của Cố Thăng, Nam Sơn cũng không nỡ từ chối.

- Anh muốn uống gì?

Giống như cô.

Trong lòng Cố Thăng thầm ra dấu Ok, lần này cô mời anh, lần sau anh lại mời cô. Cứ mời qua mời lại không ngừng, thật tuyệt vời.

Chỉ trong năm phút đồng hồ sau, mấy ly trà sữa của Nam Sơn cũng được pha xong.

Lúc cô cầm hai túi trà sữa muốn rời đi, Cố Thăng nói với cô.

Lát nữa đến phòng làm việc của tôi, tôi có gọi Tạ Dung tới đây.

- Anh gọi anh ta tới đây làm gì?

Lẽ nào Cố Thăng nghe chuyện hôm qua không lọt tai, nên muốn đập Tạ Dung một trận cho hả giận à.

Cố Thăng cười âm trầm.

- Để anh ta đền tiền thôi.

Công ty OSS là xí nghiệp quốc tế, người được mời về làm đại diện căn bản đều là ngôi sao quốc tế, phí đại diện cũng rất nhiều.

Đương nhiên, tiền vi phạm hợp đồng cũng không ít.

Lúc đó Tạ Dung đã ký hợp đồng, quay quảng cáo phối hợp với tuyên truyền sản phẩm mới của công ty OSS.

Chuyện lần này của anh ta chắc chắn sẽ ảnh hưởng xấu đến sản phẩm của công ty.

May nhờ những bên có liên quan xử lý ôn hòa, lập tức tìm người thay thế anh ta, lại sử dụng các biện pháp thích hợp, giảm thiệt hại đến mức thấp nhất.

Hôm qua Cố Thăng đã thông báo cho nhóm luật sư của anh, nghĩ ra một bộ hồ sơ đặc biệt có tính gây sự lại vô cùng hợp lý.

Nếu như Tạ Dung thật sự bồi thường thì chẳng khác gì chém một đao lên đùi anh ta cả. Dịch giả đã nghèo bỏ mợ, dịch vì đam mê lại bị ăn cắp, độc giả thì bảo đêch cần biết là đưa nào dịch, thói đời thời nay, đọc truyện nhiều làm gì mà nhân cách rề rúng thế?

Vừa nghe đến chuyện của Tạ Dung, Nam Sơn lập tức gật đầu.

- Vậy lát nữa tôi sẽ tới tìm anh.

...

Lúc Nam Sơn lên tới tầng của Cố Thăng thì phát hiện anh đang chờ cô ở cửa thang máy.

- Theo tôi.

Nam Sơn khó hiểu.

Chúng ta không vào văn phòng à?

Cố Thăng cười đáp.

- Tạ Dung đang ở đây, anh ta càng sốt ruột thì cứ để anh ta chờ đi.

Anh dẫn cô tới một phòng họp, đoạn dùng chìa khóa mở cửa bước vào, rồi cẩn thận đóng cửa lại.

Nếu cô nhớ không lầm thì phòng họp này luôn để trống không dùng, bình thường căn bản chẳng có ai đi qua đây hết.

- Chúng ta tới đây làm gì thế?

Nam Sơn cẩn thận hỏi.

Cố Thăng đáp.

- Xem Tạ Dung đang làm gì thôi.

Không biết Cố Thăng nhấn vào đâu, học tử phòng họp đi chuyển để lộ một cánh cửa sắt nhỏ, sau đó anh lấy chìa khóa trong túi quần ra mở cửa.

Bên trong là một căn phòng ngủ, phong cách trang trí cũng khá thoải mái. Trên bàn dài còn có vài cái máy theo dõi đang bật, có thể nhìn thấy toàn cảnh văn phòng.

- Đây là phòng nghỉ của tôi.

Cố Thăng giải thích.

Nam Sơn gật đầu, cô nhớ tới văn phòng Cố Thăng có một cánh cửa nhỏ, lúc ấy cô đã đoán bên trong chắc là phòng nghỉ, nhưng không ngờ lại có hai đường thông đến phòng này.

Kỳ lạ thay, Nam Sơn cảm thấy Cố Thăng là một người không có cảm giác an toàn.

Trên màn hình theo dõi, Tạ Dung đang im lặng ngồi đấy, hai tay ôm mặt, dáng vẻ vô cùng thảm bại. Giống như đợi không nổi, anh ta đứng lên, rồi đi tới đi lui với vẻ sốt ruột.

- Khi nào chúng ta đi ra vậy?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng ngồi trên ghế salon, từ từ đứng dậy, anh tính để Nam Sơn thấy rõ dáng vẻ chiến đấu với tên Tạ Dung kia.

Ngay lúc này, điện thoại của Tạ Dung lại vang lên, anh ta bấm tắt, lại vang lên tiếp, cứ lặp lại nhiều lần như thế, cuối cùng anh ta cũng nghe điện thoại.

Động tác của Cố Thăng dừng lại, anh thấy có biến, nên ngồi xuống lại.

- Alo, anh là ai?

Giọng điệu Tạ Dung không tốt lắm.

Không biết Cố Thăng đã lắp thiết bị gì ở bên kia, mà chút tiếng động trong văn phòng, trong phòng nghỉ đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Hình như đầu bên kia nói gì đó, Tạ Dung cười khẩy, anh ta hạ thấp giọng xuống.

- Không phải anh thì là ai? Tôi đã đưa tiền cho anh rồi, anh còn làm ra chuyện này. Chờ tới khi tôi tóm được anh, nhất định sẽ kiện anh về tội lừa đảo.

Lúc Tạ Dung đang muốn tắt máy thì chợt dừng lại, hỏi với vẻ khó mà tin được.

- Anh vừa nói gì?

Dường như bên kia đã cúp máy, Tạ Dung nhìn màn hình điện thoại đen thui, suy nghĩ một lát, cuối cùng anh ta gọi điện cho một người.

- Khinh Huyền à, là anh đây.

Giọng điệu Tạ Dung dịu dàng hơn hẳn, nhưng vẫn hạ giọng đến mức rất thấp.

Tạ Dung liếc nhìn cánh cửa một cái, sau khi xác nhận không có người bất ngờ bước vào, mới hỏi một cách vô cùng cẩn thận.

- Em nói thật cho anh biết, lúc Lục Văn Nguyệt tự tử, có phải em đã tới nhà cô ấy không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

``

Tạ Dung vừa nói ra, Nam Sơn và Cố Thăng lập tức liếc nhau một cái, lẽ nào Lục Văn Nguyệt không phải tự tử chết ư? Trong đầu họ cùng xuất hiện một nghi vấn.

Hai người nhìn chằm chằm vào màn hình theo dõi, vênh tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

- Không có thật à? Khinh Huyền em đừng gạt anh.

Dường như bản thân Tạ Dung cũng phát hiện ra điều gì đấy, hỏi với vẻ nghi ngờ.

Hình như Trữ Khinh Huyền ở đầu dây bên kia đang nổi nóng, nên Tạ Dung liên tục cười xòa:

- Không phải anh không tin em, gã kia lại gọi điện tới nữa, em tuyệt đối đừng giấu diếm chuyện gì hết.

Tạ Dung tiếp tục nghe Trữ Khinh Huyền nói chuyện, anh ta bước tới cửa sổ, nhìn dòng xe phía dưới, nhú mày lại.

- Em khoan sốt ruột, anh đang ở công ty OSS, chờ anh giải quyết xong chuyện ở đây sẽ tới tìm em mà. Chúng ta từ từ bàn bạc.

Tay phải Tạ Dung gõ lên bàn, đáng vẽ cực kỳ kiềm chế để không bùng nổ.

- Anh cúp máy đây, lâu như vậy, chắc Cố tổng sắp đến rồi.

Tạ Dung đi tới ghế sofa, ngồi xuống, trong tay cầm một ly nước trà lạnh buốt, nước cũng sắp hết.

Trông dáng vẻ của anh ta thì hình như đang bị người nào đó uy hiếp rồi.

Lúc Nam Sơn nhớ tới lần trước nhập vào đồ trong nhà Tạ Dung, anh ta đang gọi điện thoại, dáng vẻ giống như bị uy hiếp.

Cô cứ tưởng là chuyện trong giới giải trí, bây giờ nghĩ lại nhất định là chuyện mấy tấm ảnh của Tạ Dung và Lục Văn Nguyệt.

Lúc này người kia lại gọi thẳng cho Tạ Dung, làm sáng tỏ chuyện đó không phải do gã làm, lại nói Trữ Khinh Huyền đã từng tới nhà Lục Văn Nguyệt.

Bởi vậy có thể thấy, chắc hẳn người này quen biết với Lục Văn Nguyệt nên mới biết nhiều như thế, chắc chắn có quan hệ không tệ với cô ấy.

Nhưng tên này lại không báo cho cảnh sát, giấu nhẹm đi, ý đồ lừa tiền Tạ Dung. Từ đó chỉ có thể nói rõ hai điểm, thứ nhất người này vô cùng thiếu tiền, thứ hai gã đã phụ lại tình bạn giữa gã và Lục Văn Nguyệt.

Nam Sơn nhìn màn hình theo dõi không còn động tĩnh, hỏi:

- Chúng ta có thể đi ra rồi.

- Ừ.

Cố Thăng đoán chừng thời gian cũng không kém lắm, chắc bên Tạ Dung cũng không xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Ai ngờ lúc này, điện thoại Tạ Dung lại reo lên, đúng là nghiệp vụ bận rộn.

Cố Thăng và Nam Sơn bất đắc dĩ ngồi xuống.

- Cái gì?

Tạ Dung trợn mắt.

- Anh xác định weibo kia là tài khoản phụ của Lục Văn Nguyệt chứ?

Đoạn chỉ nói một câu “Tôi biết rồi” thì cúp máy.

Anh ta cười khỏ, lắm lắm:

- Thông báo hẹn giờ sao? Đúng là đến chết cũng không bỏ qua cho tôi mà.

Lại thở dài.

- Cô từng nói với tôi, lúc đi du lịch ở nước ngoài sẽ để lại một bất ngờ cho tôi, không ngờ là chuyện này.

- Lục Văn Nguyệt, ánh trăng biến mất.

Nam Sơn đọc lại một lần, cô cảm thấy tên weibo này có phần tiên đoán điềm xấu.

Người đã chết cũng không phải biến mất. Xem ra cô ấy đã lường trước hôm ấy Tạ Dung sẽ công bố tình cảm, mới có thể tạt một chậu nước vào lúc nhiều người chúc phúc nhất.

Lục Văn Nguyệt luôn dịu dàng với Tạ Dung, dù nửa năm gần đây, hai người bọn họ luôn cãi nhau, cô ấy cũng nói khá nhiều lời tàn nhẫn nhưng chưa làm lần nào cả.

Tạ Dung chưa từng nghĩ tới, cô ấy sẽ công bố quan hệ của hai người lên mạng xã hội.

Lục Văn Nguyệt muốn trở thành vợ có danh có phận của anh ta, nhưng lại không hy vọng giới truyền thông chú ý nhiều tới cô. Quan trọng nhất là cô ấy muốn bảo vệ con mình, không bị giới truyền thông quấy rầy.

Tạ Dung chưa từng nghĩ tới Lục Văn Nguyệt sẽ ra một đòn như thế, công bố quan hệ hai người họ một cách quang minh chính đại.

Có lẽ cô ấy đã đoán được anh ta và Trữ Khánh Nguyệt sẽ công khai tình cảm vào ngày kỷ niệm một năm yêu nhau. Lúc cãi nhau, anh ta từng lỡ miệng nói hớ ra.

Tạ Dung lại có chút hối hận, nếu không phải anh ta nói cho Lục Văn Nguyệt biết ngày công khai, cô ấy cũng sẽ không đặt giờ phát weibo.

Giờ cô ấy đã chết, cũng không ai biết được sự thật rồi.

...

Không tới năm phút, có người gõ cửa văn phòng, người bước vào chính là luật sư Du ở công ty Tạ Dung.

- Là tôi.

Luật sư Du nhìn vẻ mặt suy sụp của Tạ Dung.

- Có tổng quên hẹn rồi à?

Vừa rồi luật sư Du nghe điện thoại, chuyện hết sức cấp bách nên anh ta luôn ở bên ngoài gọi điện thoại. Vốn anh ta định chờ Cố Thăng tới thì tạm chấm dứt cuộc nói chuyện.

Nào ngờ anh ta nói xong với người ở đầu dây bên kia, mà vẫn không thấy Cố Thăng và nhóm luật sư của anh đâu.

- Anh ta sẽ không quên đâu.

Tạ Dung đáp, thời gian gấp là do Cố Thăng hẹn.

- Có lẽ có chuyện gấp gì đấy làm chậm trễ thôi.

Luật sư Du cũng đã đến rồi, dựa vào tính cách cẩn thận của Tạ Dung, chắc anh ta sẽ không để lộ ra thêm chút gì nữa, hai người Cố Thăng và Nam Sơn mới đi ra bằng đường cũ.

Trên đường đi, Cố Thăng cúi đầu nhắn tin, báo cho luật sư của anh có thể tới rồi. Lại quay sang nói với Nam Sơn:

- lát nữa cô giả bộ làm thư ký của tôi, đứng bên cạnh tôi.

- Ừm

Cố Thăng thuận lợi hội họp với luật sư của anh ở cửa ra vào, luật sư anh mời là một người đàn ông trung niên, họ Đậu. Đôi mắt luật sư Đậu nhỏ xíu, luôn híp lại, người không biết còn tưởng lầm ông ấy đang cười. Ba người họ cùng bước vào văn phòng.

Vừa nhìn thấy Tạ Dung đang ngồi trên ghế salon, Cố Thăng hé môi nói:

- Để hai người đợi lâu rồi, khi này có chút việc phải xử lý nên đến muộn.

Tạ Dung thấy Cố Thăng tới, vội đứng dậy.

- Tôi cũng không vội.

Cố tổng không lên tiếng, trầm nghĩ, đợi tới khi Tạ Dung nhìn thấy những điều khoản bồi thường kia thì hắng vội.

Hai người bắt tay nhau, luật sư hai bên cũng bắt tay.

Luật sư Đậu lấy giấy tờ trong túi hồ sơ ra.

- Đây là những khoản bồi thường mà chúng tôi đã soạn ra với các căn cứ liên quan. Hai người xem đi, nếu có chỗ nào không thích hợp thì chúng ta có thể bàn lại.

Luật sư Du từng nghe qua danh tiếng của vị luật sư Đậu này, người này luôn cười tủm tỉm khiến người khác cảm thấy hiền hòa, thật ra ông ta là một con cáo già.

Luật sư Du không dám khinh thường. Sau khi nhận lấy giấy tờ thì nghiêm túc lật từng tờ một ra xem, càng ngày càng nhàu chặt mày. Anh ta so sánh hợp đồng, lại xem thêm lần nữa.

Hơn nửa tiếng trôi qua, anh ta ý đồ tìm ra chỗ không ổn.

Mà Tạ Dung lại không rành về luật pháp, chỉ có thể sốt ruột nhìn số tiền bồi thường lớn kia.

Nhóm Cố Thăng cũng không vội.

Luật sư Đậu quay đầu nói với Nam Sơn đang đứng đấy:

- Cô lấy ly trà dùm tôi, lát nữa còn phải đánh một trận nữa.

Nam Sơn nghe lời đi rót nước, một lúc sau thì quay trở lại.

Hai người kia đã tranh luận có căn cứ, xem ra luật sư Đậu đang chiếm ưu thế, những chỗ không ổn mà luật sư Du đưa ra đều được luật sư Đậu giải thích rõ ràng.

- Ông nhìn lại chỗ này đi.

Luật sư Du nói, rõ ràng trong phòng đang mở máy lạnh, nhưng mồ hôi trên trán vẫn chảy xuống.

Luật sư Đậu thật lợi hại, hoàn toàn treo anh ta lên đánh.

Nếu không thể tranh thủ chút lợi ích cho Tạ Dung, e là lãnh đạo cấp cao sẽ trách móc anh ta mất.

Luật sư Đậu nhìn điều khoản kia, đôi mắt nhỏ híp lại.

- Đúng là không ổn.

Luật sư Du thở phào nhẹ nhõm, dù gì cũng có thể chứng tỏ bản thân hữu dụng, chợt nghe luật sư Đậu nói:

- Căn cứ theo điều này có thể chứng minh, mức bồi thường vẫn chưa đạt, phải tăng tiền lên.

Nghe xong, luật sư Du thiếu chút nữa thì phun ra máu, ánh mắt Tạ Dung nhìn anh ta càng ngày càng tệ.

Kết quả cuộc bàn bạc chính là số tiền bồi thường của Tạ Dung không giảm lại tăng thêm.

- Đây có hơi nhiều đấy.

Tạ Dung chưa từ bỏ ý định, anh ta hy vọng Cố Thăng có thể giảm số tiền xuống chút.

Anh ta nên biết từ sớm, phí đại diện cho công ty OSS không dễ lấy như thế.

Cố Thăng gật đầu ra vẻ trịnh trọng:

- Ai bảo anh vi phạm hợp đồng làm gì.

Cứ đối xử với vợ mình thật tốt không được à? Không nên đi dụ dỗ gái ở bên ngoài.

- Nếu như sau này tôi có cơ hội làm người đại diện cho công ty anh, có thể tiện lợi hơn chút. Anh có thể bớt chút được không?

Vốn dĩ tình hình kinh tế của Tạ Dung cũng dư dả, gần đây đầu tư lại được ưa chuộng, có rất nhiều người đều đi đầu tư cổ phiếu, anh ta cũng bỏ ra không ít tiền vào đấy, nào ngờ xui xẻo bị kẹt lại.

Cố Thăng gật đầu tiếp:

- Ai bảo anh vi phạm hợp đồng làm gì.

Tạ Dung thấy vẻ mặt của Cố Thăng thì biết anh không chịu đáp ứng.

Lốp vô bọc nhả nhận bị xé rách, Tạ Dung rất tức giận nói:

- Anh đang cố tình gây sự mà.

- Tôi cố tình gây sự thì sao hả.

Cố Thăng nhếch môi:

- Tôi cố tình gây sự có lý do đấy, nếu anh có thể thì tới đi.

Tạ Dung nghẹn họng.

- Chúng ta đi thôi.

Anh ta nói với luật sư Du ở sau lưng, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Luật sư Đậu thấy chuyện cũng được giải quyết cũng ổn, ông nói vài câu với Cố Thăng rồi rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Cố Thăng và Nam Sơn, Nam Sơn nhìn anh với vẻ khâm phục. Tài ăn nói của anh cũng khá đấy chứ, mạch lạc lại rõ ràng, vừa nãy khi hai luật sư đang bàn về các điều khoản, anh vì chiến thắng của luật sư Đậu mà giúp đỡ khá nhiều.

Cố Thăng thấy ánh mắt sùng bái của Nam Sơn, sau lại được cô khen vài câu thì cười đến mất tự nhiên.

- Có cần báo cho cảnh sát biết, hôm đó Ninh Kinh Huyền đạp tới nhà của Lục Văn Nguyệt không?

Nam Sơn hỏi ý kiến của Cố Thăng.

Ngón trỏ và ngón giữa của Cố Thăng hơi cong, gõ lên mặt bàn, anh suy nghĩ một lúc lâu sau thì lắc đầu:

- Cho dù nghe thấy cuộc điện thoại kia của Tạ Dung, chúng ta cũng không thể xác nhận cô ta có đi đến đó hay không. Nếu chúng ta báo cảnh sát, khi cảnh sát hỏi sao chúng ta biết thì nên trả lời thế nào đây.

Anh ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Tôi sẽ cho người điều tra, nếu cô ta đi chắc chắn sẽ để lại dấu vết, theo như tôi biết về hiệu suất làm việc của người kia, nhanh nhất ngày mai sẽ có kết quả. Tối lúc đó, chúng ta báo cảnh sát cũng không muộn.

Nam Sơn nghe xong cảm thấy có lý, bèn gật đầu.

- À! Tôi còn phải làm việc nữa.

Cô chợt nhớ ra chuyện này, may là lúc cô đi thi sắp đến giờ ăn cơm rồi, mà thời gian nghỉ trưa lại dài.

Nếu cô bị người khác phát hiện trong giờ làm việc lại không có mặt ở vị trí trong thời gian dài, lỡ bị bắt chắc chắn sẽ bị trừ lương.

Cố Thăng thấy cô nói tạm biệt xong thì vội vã chạy ra ngoài, lời trong họng còn chưa kịp thốt ra. Vốn anh tính cùng ăn cơm với cô mà.

Trước giờ tan ca, Cố Thăng nhắn tin cho Nam Sơn.

- Trong khoảng thời gian Lục Văn Nguyệt tự tử, đúng là Ninh Kinh Huyền có tới nhà cô ấy. Bản dịch này thuộc về nhóm dịch LNM và BNS, ai đọc lậu thì đúng là vứt đi.

Hai người hẹn gặp ở bãi đỗ xe dưới đất.

...

- Sao mới đó đã tra ra rồi?

Chỉ mới vài giờ đã điều tra xong việc này, Nam Sơn ngồi trong xe cảm thấy hơi khó tin với tốc độ làm việc kiểu này.

Cố Thăng gật đầu nói:

- Bởi vì mục tiêu rõ ràng là cô ta, người nọ đã điều tra vài cuộn băng ghi hình hôm đó, cũng có chiều trò của bản thân. Quả nhiên đã phát hiện có điểm đặc biệt, ghế sau có bộ hồ sơ to to ấy, cô mở ra xem đi.

Nam Sơn nghe lời, xoay người cúi tay lấy hồ sơ.

Cô tháo sợi dây bên trên, lấy ra một xấp giấy, bên trong đều là một người con gái.

Cô gái này để tóc ngang dài, đeo cặp kính râm rất lớn, che kín hơn nửa mặt, còn mặc một bộ quần áo bình thường, lưng hơi còng.

Nếu không nhìn kỹ thì đúng là chẳng nhận ra Ninh Khánh Huyền. Thường ngày cô ta đều để tóc ngắn, xem đáng vẻ thì cô ta tới gặp Lục Văn Nguyệt nên cố tình hóa trang.

- Chúng ta đi đâu thế?

- Đưa cô về nhà, tôi đã báo tin này cho cảnh sát biết rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì cứ giao cho cảnh sát đến điều tra, từ đó tìm ra chân tướng thật sự.

Ở bên kia, phòng bảo vệ cư xá của Lục Văn Nguyệt.

La Mông tới thay ca nhìn Tô Ni đang ngân nga một khúc nhạc với vẻ kỳ lạ, đoạn hỏi:

- Sao trông chú vui vẻ thế, bộ phát tài rồi à?

Tô Ni cười hì hì:

- Cũng gần như thế.

La Mông nhướn mày, bước tới vỗ vai Tô Ni.

- Người anh em chơi không đẹp chút nào, có cách phát tài cũng không nói cho tôi biết nữa.

Thấy vẻ mặt muốn biết của gã, Tô Ni hơi do dự, cắn môi rồi nói:

- Chuyện này, tôi chỉ nói cho cậu biết thôi nhé. Cậu tuyệt đối đừng nói cho người khác đấy.

La Mông nghe xong, đương nhiên liên tục gật đầu.

- Chiều hôm qua có người cho tôi ít tiền, bảo tôi lấy cuộn băng ghi hình hôm chủ hộ Lục Văn Nguyệt trong cư xá này chết cho gã xem.

Tô Ni thấy chuyện này cũng chẳng có gì, lại có tiền tiêu bèn lấy ra cho gã kia xem.

- Hấn cứ lặp lại một đoạn ghi hình mãi, lúc đầu tôi cũng chẳng thấy có gì đặc biệt cả, chẳng phải là một cô gái bình thường thôi à. Đợi sau khi người nọ đi rồi, tôi cảm thấy có thể có tin vẹt bèn xem lại mấy lần, sau đó mới nhận ra đây không phải là cô Ninh Khánh Huyền mới công bố tình cảm sao.

- Là cô ta?! Hôm đó cô ta đã tới đây?

Tô Ni gật đầu đáp:

- Cô ta hóa trang rất tốt, không nhìn kỹ đúng là không nhận ra đấy. Lúc đi đường lại khom lưng, có ai ngờ là cô ta đâu.

- Chuyện này cũng không tính là phát tài mà.

La Mông hỏi với vẻ nghi ngờ.

Tô Ni cười rất gian.

- Tôi đã gọi đến văn phòng của Trác Uy Uy rồi, lấy được một số tiền lớn, đoán chừng thứ tư thấy đấy.

Ngày mai chính là thứ tư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn bước vào, đứng trước cửa khom lưng đổi giày, cô hô lên:

- Tiểu Mi à, hôm nay chúng ta ăn cơm ngoài đi.

Thời tiết nóng bức, cô thật không có kiên nhẫn nấu cơm, rửa chén đâu.

Qua hồi lâu mà vẫn không có người trả lời lại Nam Sơn.

- Không có ở đây à?

Nam Sơn lẩm bẩm, trước kia Tiểu Mi toàn về trước cô.

Bước tới cạnh bàn, cô nhìn thấy có ly nước để lên tờ giấy:

“Nam Sơn Sơn ơi, để trọn tình nghĩa chủ nhà với khách, em đi dạo với Lão Răng Vàng quanh thành phố N, cũng không về ăn tối luôn.”

Nam Sơn nhủ thầm trong bụng, Lão Răng Vàng đang ở nhà Cố Thăng, chuyện này để Cố Thăng làm tiện hơn Tiểu Mi nhiều.

Lại nhớ tới một câu, có thể hẹn người khác ra ngoài vào mùa hè đều là tình yêu đích thực.

Nam Sơn không nhận được nhớ tới hàm răng vàng của Lão Răng Vàng, cô rung mình một cái.

Cô tính kể chuyện của Ninh Kinh Huyền cho Tiểu Mi ngay lập tức, nhưng vì không muốn quấy rầy bọn họ đi chơi vui vẻ, đành đợi tới ngày mai mới nói.

Một người ăn cơm thì tùy tiện hơn rất nhiều, Nam Sơn làm một phần mì lạnh, cho thêm cà rốt và dưa leo xắt sợi cùng với các gia vị khác vào.

Cô vừa ăn mì lạnh vừa xem tin tức giải trí.

Trên TV vẫn đưa tin liên quan đến Tạ Dung, nhưng toàn là những gì mà Nam Sơn đều biết, cũng không có gì mới cả.

Nhưng cô chú ý tới một tin tức khác, văn phòng Trác Uy Uy lại báo thứ tư gặp, còn thêm một câu vào, tuyệt đối là tin cực sốc.

Có thể làm Trác Uy Uy nói thế thì tin tức chắc chắn sẽ sốc thật, đang lúc Tạ Dung gặp chuyện không may thế này, liệu tin mới này có liên quan tới anh ta không nhỉ? Nam Sơn cảm thấy hơi mơ hồ.

Nam Sơn nhắm mắt lại không bao lâu thì đã chìm vào giấc ngủ.

Lúc mở mắt ra, Nam Sơn lại xuất hiện trong phòng Tạ Dung, biến thành ghế salon để bọn họ ngồi lên.

Trong phòng khách chỉ có mỗi Ninh Kinh Huyền, cô ta đang gục trên bàn, vẻ mặt mệt mỏi.

Có thể nhìn ra được, tin tức hôm đó đã tạo ra đã kích không nhỏ với Ninh Kinh Huyền. Hai hôm nay cô ta đều không ngủ được, đáy mắt tiều tụy, cho dù có dùng nhiều đồ trang điểm đắt tiền cũng không che hết được.

Cửa mở ra, người bước vào là Tạ Dung.

Tuy tiếng động rất nhỏ nhưng Ninh Kinh Huyền vẫn giật mình tỉnh giấc ngay lập tức.

Cô ta có chớp mắt, thể hiện mình không buồn ngủ chút nào, rồi chống tay lên bàn, đứng dậy.

Ninh Kinh Huyền vội vã hỏi han:

- Anh đi đâu thế, sao trễ vậy mới về nhà?

Dáng vẻ sợ bị Tạ Dung bỏ rơi, trên mặt còn lộ vẻ sợ hãi.

Tạ Dung nhếch môi, vẻ mặt không tốt lắm.

Sau khi rời khỏi công ty của Cố Thăng, anh ta lại tới công ty một chuyến.

Tạ Dung lẫn lộn trong giới giải trí nhiều năm như thế, có địa vị rất cao trong công ty, chỉ cần anh ta không làm lỗi gì thì đợi tới khi lớn tuổi rồi, lấy giải thưởng thành tựu cả đời cũng là chuyện nhỏ thôi.

Anh ta chẳng bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày bản thân ăn nói khép nép để công ty bảo vệ mình cả.

- Anh lên công ty một chuyến để xử lý vài chuyện thôi.

Tạ Dung đáp qua loa, không muốn để cô ta thấy mặt yếu ớt của mình.

Tạ Dung thấy đáng về tiểu tụy của Ninh Kinh Huyền, anh ta biết hai hôm nay cô ta cũng không thoải mái, sau lại nhớ tới cú điện thoại hôm nay, về mặt nghiêm túc hỏi:

- Kinh Huyền, hôm đó em thật sự đã tới nhà của Lục Văn Nguyệt à?

Nghe thấy Tạ Dung nhắc tới chuyện này, Ninh Kinh Huyền không dám nhìn anh ta, ánh mắt mông lung.

- Em nói thật đi.

Tạ Dung thờ dài.

- Em không gạt được anh đâu.

Ninh Kinh Huyền vẫn im lặng không nói, thấy phản ứng của cô ta như thế, trong lòng Tạ Dung đã có đáp án.

Dựa vào những gì hắn biết về cô ta thì cô ta sẽ không giết người.

Chẳng qua hôm đó có người đã nhận ra cô ta, nếu không sớm tìm ra người nọ, chuyện này cứ như trái bom hẹn giờ, sớm muộn gì cũng bùng nổ thôi.

Tạ Dung cầm tay Ninh Kinh Huyền, dắt cô ta tới ghế salon.

- Chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói.

Anh ta hy vọng ghế salon mềm mại có thể làm cô ta thả lỏng cảnh giác, từ từ bình tĩnh lại.

Thân thể Nam Sơn nặng nề, cô cảm thấy hơi bực bội.

Tạ Dung rót một ly trà lại mà cô ta thích cho cô ta, sau đó im lặng, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ninh Kinh Huyền đã giấu chuyện này trong lòng mấy ngày rồi, ngày đêm đau khổ, lại thấy thái độ của Tạ Dung vô cùng bao dung cô ta.

Trong lòng có một giọng nói luôn vang lên, chỉ bằng nói ra luôn đi.

Ninh Kinh Huyền mở miệng, từ tốn nói:

- Chuyện này phải nói tới một tuần trước khi Lục Văn Nguyệt tự tử, em nhớ hai người đã cãi nhau một trận vì quyền nuôi dưỡng Lục Mục. Em thấy anh đau đầu như thế, lại chỉ có thể lo lắng suông không giúp được gì. Suy đi nghĩ lại, em tính lên tìm cô ấy nói chuyện một chút, em cảm thấy cô ấy sợ em chăm sóc Lục Mục không tốt.

Cô ta nhấp một ngụm trà, ngừng một chút, sắp xếp lại từ ngữ rồi nói tiếp:

- Em rất thích thằng bé Lục Mục này, nếu để nó ở chỗ em, em nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt. Em muốn làm cô ấy yên tâm thôi.

- Em gọi điện cho Lục Văn Nguyệt rất nhiều lần, ban đầu thái độ cô ấy rất kiên quyết, sau này cô ấy nói, hẹn gặp vào ngày mười sáu.

- Ngày mười sáu? Chẳng phải là ngày Lục Văn Nguyệt tự tử sao?

Ninh Kinh Huyền gật đầu.

Tạ Dung chợt hiểu ra.

- Lúc em tới, cô ấy đã chết rồi à.

- Không đâu.

Ninh Kinh Huyền phủ định ngay lập tức:

- Hôm đó cô ấy còn cố tình ra tận cửa mời em vào mà.

Cô chỉ mới thấy Lục Văn Nguyệt lúc còn trẻ trên hình thôi, cô ta vốn tưởng qua nhiều năm như thế, cô ấy sẽ trở thành một phụ nữ trung niên khác khe.

Lúc Lục Văn Nguyệt xuất hiện trước mặt cô ta, đã đánh đổ tất cả tưởng tượng trong đầu cô ta.

Ninh Kinh Huyền còn nhớ trang phục mà Lục Văn Nguyệt mặc hôm đó, một chiếc váy trắng tinh, chân mang một đôi giày da màu trắng gạo để vừa. Lục Văn Nguyệt có một khí chất rất đặc biệt, làm người khác cảm thấy thoải mái, sinh ra cảm giác muốn thân thiết.

Những cuộc tranh cãi, dùng chân tình khiến đối phương cảm động, dùng đạo lý khiến người khác thấu hiểu trong tưởng tượng hoàn toàn không có.

Hai người vui vẻ hòa nhã nói chuyện với nhau cả tiếng. Lục Văn Nguyệt nói, ban đầu cô ấy không chịu vì sợ thằng bé sẽ bị bắt nạt, bây giờ xem ra thì cô ta hoàn toàn có thể chăm sóc nó vô cùng tốt. Để thằng bé tới nhà ba ở, chắc nó sẽ vui lắm.

Lục Văn Nguyệt còn nhờ Ninh Kinh Huyền gửi lời tới Tạ Dung, nói mình chúc phúc cho hai người bọn họ, mong họ sẽ luôn bên nhau, hạnh phúc dài lâu.

Sau đó, Lục Văn Nguyệt đứng dậy bảo muốn vào phòng bếp lấy nước, Ninh Kinh Huyền ngồi trên ghế chờ cô ấy, thấy qua năm phút rồi mà không thấy bóng dáng cô ấy đâu.

Cô ta cảm thấy là lạ, bèn đi vào phòng bếp thì phát hiện Lục Văn Nguyệt đang đứng cạnh bồn, tay cầm dao gọt trái cây, đang ngẩng người nhìn chăm chăm vào nó.

Trong lòng Ninh Kinh Huyền thầm nghĩ không tốt rồi, về mặt căng thẳng, cười gượng hỏi:

- Cô không phải đi lấy nước uống sao? Cô cầm dao làm gì thế, mau bỏ xuống đi, nguy hiểm lắm đấy.

Lục Văn Nguyệt cười dịu dàng, lắc đầu:

- Đúng thế, tôi cầm dao làm gì nhỉ?

Về mặt hoảng hốt.

- Khoảng thời gian qua thật vui vẻ, mấy chục năm cứ thế mà trôi qua, thanh xuân không còn, tình yêu chân thành cũng trở thành của người khác, ngay cả con trai cũng sắp bị cướp mất rồi.

- Cho nên cô nói xem, tôi cầm dao làm gì?

Lục Văn Nguyệt nhìn cô ta với vẻ đau khổ.

Ninh Kinh Huyền nhìn thấy, sợ đến mức lùi một bước.

Lục Văn Nguyệt cười tự giễu:

- Sao cô lại sợ tôi như thế, tôi sẽ không giết cô đâu.

Đoạn ngừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Tôi chúc phúc cho hai người, sau khi tôi chết đi, hai người nhất định phải sống thật hạnh phúc đấy.

Lúc này Ninh Kinh Huyền mới nhận ra Lục Văn Nguyệt đang muốn làm gì, tiếc thay đã chậm.

Lục Văn Nguyệt cầm dao lên, đâm vào cổ mình không chút do dự, động mạch chủ thì cắt đứt, máu lập tức phun ra ngoài.

Lục Văn Nguyệt cũng không chết ngay, hai tay cô ấy chống trên bồn rửa ở sau lưng, miệng còn lầm bầm:

- Nhất định phải hạnh phúc đấy, tiếc là...

Cuối cùng cô ấy muốn nói gì, chẳng ai biết được, toàn thân Lục Văn Nguyệt run rẩy, rốt cuộc cô ấy không chống đỡ nổi, bước về phía Ninh Kinh Huyền.

Dọa Ninh Kinh Huyền sợ tới mức lùi lại mấy bước.

- Lúc ấy em sợ điếng cả người.

Trong lòng Ninh Kinh Huyền vẫn còn sợ hãi.

- Em bèn cầm túi chạy vọt xuống lầu.

- Sao em không báo cảnh sát?

Tạ Dung nén giận hỏi.

Dù gì cũng chung sống với nhau hơn mười năm, Tạ Dung không phải không có chút tình cảm nào với Lục Văn Nguyệt.

Trong mắt Ninh Kinh Huyền ướt lệ:

- Em không dám, em thấy cô ấy như thế, cho dù bác sĩ tới cũng vô dụng thôi.

Rồi giải thích tiếp:

- Em là người của công chúng, lỡ bị giới truyền thông biết được thì em biết ăn nói thế nào?

Tạ Dung: ...

Tạ Dung che mặt, thở dài một hơi, anh ta hé miệng muốn nói gì đấy, cuối cùng biến thành một tiếng thở dài nặng nề.

Anh ta buồn bã vuốt tóc Ninh Kinh Huyền, ra về an ủi.

Lại nói tiếp:

- Anh cũng không biết người kia là ai nữa, không những biết rõ chuyện giữa anh và Lục Văn Nguyệt, còn biết em từng tới nhà cô ấy. Nhưng mà không sao đâu, anh sẽ nhanh chóng tra ra thân phận của gã. Nếu gã đã đòi tiền tức là vẫn còn đường sống. Chỉ cần gã ta không nói ra thì sẽ không có ai biết em từng tới nhà của Lục Văn Nguyệt.

Người nợ tới đòi tiền, còn đưa ra rất nhiều yêu cầu, nào là vào lúc nào, để ở đâu... đúng là giống như dàn cảnh cướp bóc, cũng rất cẩn thận.

Người mà Tạ Dung phải đi cũng không bắt người nợ ngay lập tức, mà tập trung chú ý vào những người có liên quan, chỉ cần xác định là ai đã liên lạc với Lục Văn Nguyệt khi còn sống thì căn bản có thể xác định được.

Nam Sơn nghe xong hồi lâu, nghĩ thầm.

“Đây mới là sự thật ư?”

...

Hai người đều im lặng, tựa sát vào nhau hồi lâu.

Tiếng chuông cửa phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng.

- Em cứ ngồi đi, anh ra mở cửa.

Tạ Dung đứng dậy, nói với Ninh Kinh Huyền đang ngây người ra.

Ninh Kinh Huyền nói khẽ:

- Anh đi đi.

Tạ Dung thấy người tới, về mặt thoáng cái trở nên kém vô cùng.

- Chào Tạ tiên sinh, chúng tôi là cảnh sát đây.

Người mặc đồng phục cảnh sát lấy thẻ cảnh sát ra.

- Có người báo, cô Ninh Kinh đã tới nhà bà Lục vào hôm bà ấy chết. Chúng tôi nghi ngờ bà Lục có thể không phải là tự tử. Người đại diện và trợ lý của cô Ninh Kinh Huyền đều nói không biết cô ấy ở đây, vậy xin hỏi cô Ninh Kinh Huyền có ở bên trong không? Mong anh phối hợp điều tra.

Giọng nói khá là quen thuộc, Nam Sơn nghĩ lại, mới nhớ ra đó là cảnh sát Lộc Nhân Phi trong vụ án Lâu Diệp Kỳ.

Tạ Dung cũng không giấu diếm, sớm muộn gì chuyện này cũng sẽ tới, chỉ bằng sớm giải quyết.

Anh ta nghiêng người lùi lại một bước.

- Kinh Huyền đang ở trong phòng, cô ấy sẽ phối hợp điều tra nên các anh đừng làm khó cô ấy.

Lộc Nhân Phi im lặng, gật đầu bước thẳng vào, vừa nhìn thì thấy Ninh Kinh Huyền ngồi trên ghế salon, bồn chồn lo sợ.

- Kinh Huyền ngoan nào, em phối hợp điều tra cho tốt nhé.

Tạ Dung nhẹ giọng an ủi:

- Cảnh sát sẽ trả lại trong sạch cho em mà.

Đoạn quay sang nói với Lộc Nhân Phi:

- Trước khi chưa có kết luận, các anh làm ơn giữ bí mật dùm, đừng tiết lộ cho giới truyền thông biết.

Lộc Nhân Phi nghiêm mặt đáp:

- Chúng tôi là cảnh sát, không phải đám chó săn.

Tạ Dung đỏ mặt, im lặng không nói nữa.

...

Chờ tới khi Nam Sơn quay trở về giường thì Tiểu Mi cũng đã về, đang nằm ngán người ở trên giường.

Thấy cô tỉnh lại, Tiểu Mi hỏi:

- Em đánh thức chị à?

Nam Sơn lắc đầu, xem thời gian thì thấy trời sắp sáng rồi. Cô thấy Tiểu Mi không tỉnh đi ngủ bèn hỏi:

- Sao em còn thức? Mai không cần đi làm à?

- Không phải.

Tiểu Mi chỉ vào màn hình di động.

- Em đang chờ thứ tư gấp của Trác Uy Uy, em có cảm giác chuyện này có liên quan tới Tạ Dung.

Nói thêm vài câu, cơn buồn ngủ của Nam Sơn cũng từ từ biến mất, cô dứt khoát ngồi dậy, tựa vào thành giường, cùng chờ thứ tư gấp của Trác Uy Uy.

Chờ đến khi tin tức được tung ra, cả Nam Sơn lẫn Tiểu Mi đều sợ tới ngây người luôn.

Tiểu Mi nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Hôm đó Ninh Kinh Huyền đã tới nhà cô giáo Lục, chắc chắn chuyện của cô giáo Lục có liên quan tới cô ta.

Còn Nam Sơn thì kinh ngạc tin tức nhạy bén của Trác Uy Uy.

Trên weibo lại có thêm một chủ đề mới # cái chết của Lục Văn Nguyệt#

Vốn dĩ trên mạng cũng có nhiều người ủng hộ Ninh Kinh Huyền, vừa bắt đầu thì tin rằng cô ta vô tội. Cô ta cũng không biết Tạ Dung có bạn gái và con trai. Lúc Ninh Kinh Huyền nhận phỏng vấn cũng nói với bên ngoài như thế. Nói rằng lúc cô ta quen Tạ Dung thì anh ta đã độc thân rồi, cô ta hoàn toàn chưa từng nghe qua cái tên Lục Văn Nguyệt hết.

Trác Uy Uy đăng đoạn ghi hình hôm ấy lên mạng, có thể nói là tát vào mặt cô ta trước mặt công chúng.

Trên mạng có hai lời bàn, một là Lục Văn Nguyệt bị Ninh Kinh Huyền giết chết, hai là bị Ninh Kinh Huyền ép chết.

Fan cũ vô cùng thất vọng với Ninh Kinh Huyền, cô ta từng lấy hình tượng ngọc nữ để xuất hiện, lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như thế.

Bình luận dưới weibo của cô ta cũng bị cư dân mạng và fan tức giận chiếm lấy, toàn bộ đều là lời phê bình nặng chửi. Lại có fan viết bài văn bô idol cả ngàn chữ, được rất nhiều lượt thích của cư dân mạng.

Máy chủ weibo cũng bị trục trặc trong chốc lát cũng vì cô ta.

Tất cả mọi người đều yêu cầu Ninh Kinh Huyền đứng ra nói rõ mọi chuyện.

Còn Tạ Dung từ khi chuyện được tung ra thì anh ta tắt chức năng bình luận của weibo luôn.

Tối nọ, người đại diện, lãnh đạo cấp cao của công ty còn có đám phóng viên liên tục gọi cho Tạ Dung. Cuối cùng anh ta muốn trốn tránh sự thật mà tắt

nguồn điện thoại.

Sáng hôm sau có khá nhiều phóng viên bao vây ở trước cửa cư xá Tạ Dung và Ninh Khanh Huyền đang ở. Lúc này những người khác cũng không biết Trữ Khanh Huyền đã bị cảnh sát dẫn đi.

Lúc này Ninh Khanh Huyền đã ở cục cảnh sát cả đêm, anh ta lo tâm lý của Khanh Huyền chịu không nổi, bèn cải trang một phen, tính ra ngoài gặp cô.

Nào ngờ vừa mới bước vài bước ra khỏi cửa xá, Tạ Dung đã bị đôi mắt sắc bén của đám phóng viên phát hiện, một loạt ống kính nhắm thẳng vào anh ta.

Đối diện với những câu hỏi của đám phóng viên hùng hổ này, Tạ Dung ít nhiều gì cũng có vài phần khó xử.

Sau khi anh ta trở thành ảnh đế, chẳng còn phóng viên nào nói chuyện với anh bằng giọng điệu này.

Trước khi nhận phỏng vấn, những câu hỏi kia đều bàn trước với anh ta, được anh ta đồng ý thì mới có thể đặt câu hỏi.

Nhóm fan tức giận kia cũng chuẩn bị mấy món trứng gà linh tinh từ sớm, ném về phía Tạ Dung, miệng không ngừng mắng chửi gian phu dâm phụ, có khá nhiều phóng viên cũng bị vạ lây.

Đám phóng viên nhìn Tạ Dung với vẻ oán giận, bèn đẩy đáp anh ta, rồi đặt câu hỏi không đúng mực, hy vọng anh ta có thể mở miệng nói một hai câu để sớm về viết tin.

Chờ tới khi người đại diện và trợ lý nghe thấy chạy tới cứu Tạ Dung, anh ta cảm thấy nội tạng đều đảo lộn lên hết, cả người cũng mệt rũ rồi.

Tạ Dung giống như một cái xác không hồn, không biết anh ta về phòng thế nào nhưng cuối cùng cũng không đi ra ngoài nữa. Hết thấy mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng.

Lãnh đạo cấp cao của công ty cũng cảnh cáo Tạ Dung, muốn anh ta yên phận một chút trong khoảng thời gian này.

Qua vài tiếng sau, bên công ty Ninh Khanh Huyền cũng lên tiếng, nói cô ta đang phối hợp điều tra với cảnh sát rất tích cực, chắc chắn phía cảnh sát sẽ trả lại trong sạch cho cô ta.

Dưới weibo lại giấu cọt một phen.

Có lẽ Ninh Khanh Huyền trong sạch, nhưng cô ta tuyệt đối không vô tội.

Tiểu Mi chú ý toàn bộ sự việc, chỉ cảm thấy hả hê trong lòng, lại có phần tiếc nuối thay cô giáo Lục. Cô giáo Lục đã chết rồi, thế giới này ảm ỉ như thế cũng không liên quan đến cô ấy nữa.

....

Lại trôi qua vài hôm, cảnh sát vẫn chưa có kết quả điều tra, nhưng những quảng cáo mà Ninh Khanh Huyền làm đại diện, toàn bộ đều bị gỡ xuống hết, sau đó đổi thành quảng cáo của đối thủ một mất một còn của cô ta.

Giới giải trí không thiếu nhất chính là người.

Nam Sơn vừa bước vào nhà, đã nghe thấy tiếng của Cố Thăng và Tiểu Mi.

Cô nhủ mầy, sao Cố Thăng lại tới đây nhỉ.

Nam Sơn lên tiếng gọi hai người họ. Vừa thấy cô tới, Cố Thăng và Tiểu Mi lập tức ngừng nói, anh nháy mắt ra hiệu với Tiểu Mi.

Tiểu Mi ngầm hiểu được.

- Nam Sơn Sơn, mấy hôm nay em không mơ thấy ác mộng nữa rồi.

- Vậy thì tốt quá.

Nam Sơn vào phòng bếp rửa đào, tận đáy lòng cô vui mừng thay cho Tiểu Mi.

Mấy ngày cô ở chung, Tiểu Mi ngủ luôn nói mơ.

- Thời gian này thật cảm ơn chị. Nếu không có chị, chắc sẽ khó khăn hơn nhiều.

Tiểu Mi nói tiếp.

Nam Sơn nghe thấy thế bèn nói:

- Có gì đâu, chúng ta là bạn bè mà.

Cô cần một miếng đào.

- Vậy hôm nay chị sẽ dọn đồ đạc của mình, mai sẽ trở về nhà.

Nói thật thì luôn ở chung một chỗ với Tiểu Mi, Nam Sơn rất sợ năng lực của mình sẽ bị phát hiện.

Có nhiều lần Tiểu Mi chọc cô rằng sao lại có thể ngủ được, ồn như thế cũng không đánh thức cô.

Chỉ có cô biết, lúc đó linh hồn cô đang ở chỗ khác, căn bản cô không cảm giác được tình huống bên ngoài của cơ thể.

- Hôm nay dọn đồ đi.

Cố Thăng vội nói:

- Tôi có lái xe, tiện thể có thể chuyển đồ hộ cô.

Cứ thế, việc cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nam Sơn đồng ý không chút do dự.

- Vậy làm phiền anh rồi.

- Không phiền chút nào.

Cố Thăng mỉm cười, âm thầm ra dấu chữ V sau lưng cho Tiểu Mi xem.

Một cái chức phó hội trưởng của “Nhà và đại đạo” đổi lấy việc Tiểu Mi thả Nam Sơn về nhà, thật không lời lắm.

Nam Sơn bước vào phòng ngủ, Tiểu Mi vội vàng đi theo.

- Em phụ chị dọn đồ.

Một tuần sau có kết quả điều tra từ cảnh sát, Ninh Kinh Huyền không bị tình nghi giết chết Lục Văn Nguyệt.

Tuy Ninh Kinh Huyền được tẩy sạch nghi ngờ nhưng danh tiếng cũng tệ hơn, fan ủng hộ cô ta chỉ còn vài móng.

Làm diễn viên, cô ta có thực lực, còn có mối quan hệ, lãnh đạo cao tầng cũng đã nói rõ với cô ta, chờ khi nào sóng gió lắng xuống thì sẽ cấp tài nguyên cho cô ta như cũ.

Phải biết rằng cư dân mạng mau quên nhất.

Sau khi Ninh Kinh Huyền trở về, cô ta lập tức mở một cuộc họp báo, mặc áo trắng quần đen đơn giản, cột tóc đuôi ngựa, trên mặt không trang điểm, vàng mắt sưng lên trông có vẻ hết sức tiều tụy.

Dưới ánh đèn, cô ta lộ vẻ sợ hãi.

Từ đầu buổi họp báo, cô ta đã cúi đầu chín mươi độ xin lỗi, xin lỗi những khán giả và fan đã yêu thích cô, xin lỗi Lục Văn Nguyệt.

Bởi vì Tạ Dung từng nói anh ta đã không còn liên quan tới Lục Văn Nguyệt nữa, đã chia tay lâu rồi.

Lý do giải thích của Ninh Kinh Huyền thế này: Lúc cô ta muốn công bố tình cảm với Tạ Dung, lỡ nghe nói lúc trước Tạ Dung có bạn gái lâu năm.

Trong lòng cô ta hơi ghen, lại tò mò không biết cô bạn gái kia như thế nào, tính cách ra sao, nên mới chủ động liên lạc với Lục Văn Nguyệt.

Nào ngờ Lục Văn Nguyệt lại đáp ứng gặp cô ta tại nhà mình.

Hôm ấy Ninh Kinh Huyền tới nhà của Lục Văn Nguyệt, phát hiện Lục Văn Nguyệt đối xử rất tệ với cô ta, thậm chí còn phỉ báng cô ta.

Sau đó Ninh Kinh Huyền đi về một mình, cô ta chưa từng nghĩ Lục Văn Nguyệt sẽ tự tử.

Ninh Kinh Huyền khóc nói:

- Tôi thấy tinh thần cô ấy không ổn, tôi lại không để ý. Đây là lỗi của tôi, nếu tôi chú ý tâm trạng của cô ấy, cô ấy cũng sẽ không tự tử, là tôi có lỗi với Lục Văn Nguyệt.

Cô ta mở miệng nói một tiếng xin lỗi.

Theo như chuyện mà cô ta kể, hình như cô ta chẳng phạm phải sai lầm lớn lao gì.

Cũng chỉ tò mò bạn gái trước của bạn trai là người thế nào, Ninh Khanh Huyền mới đi uống trà nói chuyện với cô ấy, hiểu biết sơ sơ mà thôi.

Tuy cô ta có hơi tùy hứng, nhưng cô ta thật không ngờ Lục Văn Nguyệt sẽ tự sát.

Ở trong miệng cô ta, Lục Văn Nguyệt đã trở thành một phụ nữ trung niên tinh thần không bình thường, lại hơi khác nghiệt.

Xem ra sau buổi họp báo này, trong khoảng thời gian ngắn, Ninh Khanh Huyền đã được thông cảm khá nhiều.

Chuyện này với cô ta, cũng xem như bị vạ lây thôi, những lời mắng chửi cô ta ở trên mạng cũng ít dần.

Tiểu Mi xem buổi họp báo này xong, vô cùng tức giận. Nam Sơn cũng biết rõ trong miệng Ninh Khanh Huyền không có câu nào là thật cả.

Hôm tụ họp, chính tại Nam Sơn nghe được Lục Mục có quen với Ninh Khanh Huyền, cho nên sao cô ta lại không biết Lục Văn Nguyệt được kia chứ.

Nam Sơn thờ dài một hơi, chuyện của người chết lại mặc cho người sống bàn tán, thật đáng buồn.

Cũng có người nghi ngờ Ninh Khanh Huyền, nhưng tiếng nói quá nhỏ, không làm gì được.

Buổi họp báo của Ninh Khanh Huyền vừa kết thúc, cô lập tức trở về nhà Tạ Dung.

Tạ Dung ôm cô ta thật chặt.

- Làm tốt lắm.

Chờ cơn sóng gió này qua đi, hai người họ trở mình chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Lúc này Ninh Khanh Huyền làm gì còn về tiểu tụy không chịu nổi trên buổi họp báo, cô ta cười hăm hở, lại do dự hỏi han:

- Em hơi lo lắng về Lục Mục.

Tạ Dung xoa tay nói:

- Thằng bé sẽ không nói ra đâu, gần đây A Mục nghe lời anh lắm.

- Ừm.

Ninh Khanh Huyền tựa đầu vào vai Tạ Dung, người thấy mùi hương dễ chịu trên người anh ta thì càng yên tâm hơn.

Hai người im lặng không bao lâu, người đại diện của Ninh Khanh Huyền gọi tới.

- A Huyền, chuyện lớn không hay rồi, cô mau lên xem weibo của Trác Uy Uy đi.

Ninh Khanh Huyền nghe thấy giọng điệu vô cùng gấp gáp của người đại diện, cô ta cảm thấy đại sự không ổn, vội móc điện thoại ra. Lúc mở weibo Trác Uy Uy ra, tay cũng run run.

Tin mới nhất trên weibo Trác Uy Uy: Lúc anh trai giao hàng tới đưa đồ ăn cho Lục Văn Nguyệt, đúng lúc đụng phải Ninh Khanh Huyền đang lao đao xuống lầu? Rốt cuộc là ai đang nói dối?

Tạ Dung chỉ nhìn tiêu đề, không lướt xem nội dung của nó.

Tạ Dung sốt ruột hỏi:

- Em thật sự đã va vào người giao hàng à?

Ninh Khanh Huyền đỡ đầu lắc đầu, nói với vẻ mơ màng:

- Em không biết, anh đừng hỏi em nữa.

Cô ta ngồi xồm xuồng, đau khổ nói:

- Sau khi em nhìn thấy Lục Văn Nguyệt tự tử trước em mặt, cả người em đều dần ra.

Cô ta lại thấy sợ hãi, nếu anh trai giao hàng kia thật sự nhìn thấy mình, nghề diễn viên của cô xem như đi tong.

Thế chẳng khác nào chứng minh những lời cô nói trong buổi họp báo sáng nay đều là nói dối, khán giả sẽ không tin cô ta nữa.

Chương 52

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Nếu những gì anh trai giao hàng là thật, vậy thì cũng chứng tỏ Ninh Khinh Huyền đang nói dối.

Lúc anh trai kia tới nhà Lục Văn Nguyệt thì phát hiện cô ấy nằm trong vũng máu, vết máu chưa khô, chết chưa được bao lâu.

Mà trước đó một hai phút, chắc Ninh Khinh Huyền vẫn còn ở bên trong, sao lại không nhìn thấy cái chết của Lục Văn Nguyệt kia chứ.

Chắc chắn cô ta tận mắt nhìn thấy Lục Văn Nguyệt chết trước mặt mình, mặc kệ máu từng chút chảy sạch, thân thể từ từ trở nên lạnh lẽo, cô ta lại thờ ơ, không tìm cách cứu giúp, cũng không gọi xe cấp cứu đến.

Đúng là máu lạnh quá mà.

Có người còn nghi ngờ tính chân thật của câu chuyện mà anh trai giao hàng kia kể, người nọ lập tức mở tài khoản: Đồ Ăn Nhà Tội Ngon Nhất.

Đồ Ăn Nhà Tội Ngon Nhất: Sau khi Ninh Khinh Huyền va trúng thì tôi đã nhận được khuyên tai cô ta làm rơi dưới đất ở cửa thang. Tôi nhớ trên tai cô ta cũng không đeo đồ trang sức, có lẽ rơi từ trong túi xách ra.

Anh trai giao hàng kia còn đăng lên một bức hình: khuyên tai hình giọt nước màu xanh nước biển.

Nhóm fan tình mắt lập tức nhận ra đây chính là khuyên tai mà Ninh Khinh Huyền thường đeo. Là hàng xa xỉ số lượng có hạn của trên toàn thế giới, trong số các ngôi sao nữ, trừ cô ta ra thì chẳng có ai từng đeo nó cả.

Sự thật rành rành ra đó, cho dù Ninh Khinh Huyền có nói dối thế nào cũng chẳng có ích gì.

Tạ Dung luôn chú ý tới tình hình, vừa thấy chuyện này bèn hỏi:

- Khinh Huyền, khuyên tai của em còn không?

Trong lòng anh ta mong rằng câu trả lời của cô ta sẽ là khẳng định.

- Mất rồi.

Lời vừa thốt ra, ánh mắt Tạ Dung tối lại.

Hôm ấy Ninh Khinh Huyền hóa trang xong thì đi ra ngoài. Nửa đường cô ta mới phát hiện chưa tháo khuyên tai xuống, nên tiện tay bỏ vào túi nhỏ.

Sau khi đi gặp Lục Văn Nguyệt, lúc trở về nhà mới phát hiện không thấy khuyên tai trong túi đâu cả.

Vừa nghĩ tới có thể làm rớt trong nhà Lục Văn Nguyệt thì cô lại bồn chồn lo sợ.

Cảnh sát điều tra được vài ngày cũng không tìm cô, tâm trạng lo lắng không yên của Ninh Khinh Huyền mới từ từ hạ xuống, cô ta vẫn tự an ủi bản thân rằng biết đâu lỡ làm rớt khuyên tai trên đường thì sao.

Nào ngờ lại trùng hợp đến thế, khuyên tai bị anh trai giao hàng nhận được, trở thành giọt nước tràn ly.

Ninh Khinh Huyền gọi điện cho người đại diện của cô ta, người kia nói với về bất đắc dĩ:

- A Huyền à, cô là do một tay tôi dẫn dắt, tôi rất coi trọng cô. Nhưng chuyện lần này, tôi bất lực thật.

Người đại diện lại tỏ vẻ thất vọng.

- Cô đã không nói thật cho tôi biết. A Huyền à, tôi nói thật, cô nên chuẩn bị sẵn việc bị chèn ép đi. Vì cô mà cổ phiếu công ty rớt xuống khá nhiều, quan trọng hơn hết là đã ảnh hưởng tới danh tiếng của công ty.

Nghe thấy thế, Ninh Khanh Huyền cảm thấy có một chậu nước lạnh buốt dội lên người ngay giữa hè, lạnh thấu tim.

Dưới trướng người đại diện của cô ta không chỉ có một nghệ sĩ như cô ta, ý của người nọ, chính là muốn hoàn toàn vứt bỏ cô ta.

Phải biết ngay từ khi vừa vào cục cảnh sát, người đại diện đều luôn an ủi cô ta.

- Hết rồi.

Ninh Khanh Huyền ngồi bệt xuống sàn, hai mắt vô thần, cứ lặp đi lặp lại một câu:

- Hết rồi, tất cả mất hết rồi.

- Em còn có anh mà.

Tạ Dung ngồi xổm, không ngừng nói với Ninh Khanh Huyền, hy vọng có thể phân tán sự chú ý của cô ta, để trong lòng cô ta có thể thoải mái một chút.

Ở nơi Ninh Khanh Huyền không nhìn thấy, Tạ Dung nhìn vào soáy tóc của cô ta, trong lòng oán giận. Nếu như cô ta không đi gặp Lục Văn Nguyệt thì đã không xảy ra nhiều chuyện như thế.

- Em nói với cảnh sát thế nào?

- Thì nói thật thôi, sau khi họ thả em ra, người đại diện chắc chắn bọn họ sẽ không công bố nội dung tra hỏi, em mới dám..

Ninh Khanh Huyền lại im lặng, gục đầu vào vai Tạ Dung nhỏ giọng khóc nức nở.

Cánh cửa căn phòng thứ nhất bên trái nửa hé ra, nếu nhìn kỹ thì có thể nhìn thấy một đôi mắt tức giận...

...

Hai hôm nay, Tạ Dung không dám để Ninh Khanh Huyền lên mạng, anh ta sợ những lời như đồ nói dối, gái điểm giả vờ ngây thơ sẽ làm tổn thương, kích thích đến cô ta.

Hiện giờ thân kinh cô ta vô cùng yếu ớt lại nhạy cảm, mỗi lần Tạ Dung nói chuyện với cô ta cũng đều phải nói năng nhỏ nhẹ.

- Hôm nay anh đi ra ngoài à?

Ninh Khanh Huyền húp từng ngụm canh, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Tạ Dung, giống như anh ta đã làm chuyện có lỗi với cô ta vậy.

Tạ Dung cười khổ:

- Anh sẽ luôn ở bên em mà, em ăn cơm đi, đừng nghĩ bấy nữa.

Tình huống của Tạ Dung cũng không khá hơn Ninh Khanh Huyền mấy, anh ta đã lớn tuổi rồi, đã qua cái thời dùng gương mặt để kiếm sống, giờ thì tình cảm của khán giả cũng mất rồi.

Bởi vì chuyện anh ta cùng với Ninh Khanh Huyền ép chết Lục Văn Nguyệt, có lẽ đời này anh ta cũng không thể lật mình.

Bây giờ cấp trên quản càng lúc càng nghiêm, các công ty giải trí đều không dám dùng nghệ sĩ có vấn đề.

- Con ăn xong rồi, con về phòng đọc sách đây.

Lục Mục đặt chén lên bàn, rồi đứng dậy về phòng mình.

Sau khi làm một số thủ tục thỏa đáng, Tạ Dung đã đón Lục Mục về đây.

Đứa nhỏ cũng không thân thiết với Tạ Dung như xưa nữa, mà anh ta cũng có thể hiểu được. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, chờ qua đoạn thời gian này thì được rồi.

- Con ăn thêm nữa đi.

- Không cần đâu, con no rồi.

Buổi tối, Tạ Dung hoàn toàn bị Ninh Khanh Huyền cố tình gây sự chọc giận lên. Sau khi cãi nhau một trận, Ninh Khanh Huyền nằm khóc trên giường đầy tuyệt vọng, còn Tạ Dung thì vào phòng sách hút thuốc.

Đoạn tình cảm này, sau khi xé rách vẻ ngoài hào nhoáng thì bên trong đã vỡ nát rồi.

“Cộc cộc...”

Bên ngoài phòng Ninh Khanh Huyền vang lên tiếng gõ cửa, cô ta tưởng là Tạ Dung, bèn tức giận quát lên:

- Anh cút đi.

- Là con.

Thiếu niên đang trong thời kỳ phát dục, nên giọng nói hơi khàn.

Ninh Khanh Huyền ra mở cửa với vẻ không vui:

- Cậu gõ cửa phòng tôi làm gì?

Cũng vì cô ta cãi nhau với Tạ Dung, nên có vài phần chán ghét Lục Mục.

- Con thay cha xin lỗi cô.

Lục Mục nói:

- Cô không cho con vào phòng ngồi một lát sao?

Ninh Khanh Huyền nghe Lục Mục nói thế, vẻ mặt dịu đi, cô ta dài giọng:

- Vào đi.

Cô ta xoay người đi tới ghế salon đơn.

Lục Mục liếc bóng lưng cô ta đầy thâm ý, đoạn trở tay đóng cửa lại, rồi khẽ khóa chốt.

- Chuyện này không trách cậu được, cậu không cần xin lỗi thay anh ta đâu.

Lục Mục bước từng bước tới gần cô ta.

- Vậy cô có thấy mình nên xin lỗi mẹ tôi không?

Nó hỏi:

- Con vừa nói gì?

Vành mắt Ninh Khanh Huyền ửng đỏ, cô ta đang lau nước mắt, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy con mắt cực kỳ lạnh lẽo của Lục Mục.

Ninh Khanh Huyền đã nhận ra Lục Mục có gì đó không đúng lắm. Cô ta không muốn thẳng bẻ ở lâu trong này, lập tức nói:

- Tôi cảm thấy hơi mệt, cậu đi ra đi, tôi muốn nghỉ ngơi.

Lục Mục không để ý đến lời của cô ta mà lầm bầm:

- Mẹ tôi đáng thương biết bao, bị người khác cướp mất người yêu bầu bạn hơn mấy chục năm, ngay cả con trai cũng bị che mắt, không bênh vực mình.

- Tôi và cha cậu yêu nhau thật lòng, tôi cũng không ngờ mẹ cậu sẽ chết như thế, tôi cũng thấy tiếc...

- Cô im đi.

Lục Mục la lớn:

- Cô không xứng nhắc tới mẹ của tôi.

Sau lưng Lục Mục có giắt một con dao gọt trái cây, nó bước từng bước lại gần Ninh Khanh Huyền.

- Cậu đừng bước tới đây.

Ninh Khanh Huyền run rẩy nói:

- Mẹ cậu không phải do tôi giết, cậu đừng tìm tôi mà báo thù.

Cô ta ném mớ thứ như gối nằm, đồng hồ báo thức về phía Lục Mục.

Lục Mục cũng không né tránh, mặc kệ bị ném trúng.

- Mẹ tôi không bị cô giết mà là bị cô, ba tôi, còn có tôi cùng nhau ép chết.

Con người Lục Mục đỏ lên, mang theo vẻ cổ chấp và điên cuồng.

Ninh Kinh Huyền hét lớn lên, kêu tên của Tạ Dung, trong lòng hy vọng Tạ Dung có thể nghe thấy tiếng của cô ta mà vào cứu mình.

Lục Mục không để ý, cứ tiếp tục bước về phía cô ta. Hiệu quả cách âm của căn phòng này rất tốt, phòng sách lại cách xa phòng ngủ, nó không sợ Tạ Dung sẽ nghe thấy.

Tuy rằng Lục Mục vẫn còn là thiếu niên, nhưng mấy năm nay ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, lại thích vận động, vật lộn tay không, cho nên Ninh Kinh Huyền không phải đối thủ của nó, huống chi thằng bé còn mang theo vũ khí.

Lúc Lục Mục mặt mày đầy máu xuất hiện trước mặt Tạ Dung, anh ta hết cả hồn.

- A Mục, con bị thương ở đâu thế, đừng làm ba sợ mà!

Phản ứng đầu tiên của Tạ Dung chính là Lục Mục bị thương, anh ta muốn tời gần để kiểm tra cơ thể của nó.

Lục Mục cười như điên, chỉ ra cửa mà nói:

- Không phải con, mà là ả đàn bà ti tiện kia.

Tạ Dung ngây người, sau vài giây mới phản ứng lại, ả đàn bà ti tiện trong miệng Lục Mục chính là Ninh Kinh Huyền.

- Con giết cô ấy rồi ư?

Tạ Dung sợ hãi chất vấn.

Lục Mục chỉ cười toe toét, không trả lời.

- Con ngồi ở đây một lát đi, ba đi xem thế nào.

Tạ Dung thấy đáng sợ điên điên khùng khùng của Lục Mục, thầm nghĩ trong lòng không hay rồi, có lẽ Kinh Huyền đã chết.

Tạ Dung chưa bao giờ nghĩ tới Lục Mục lại có ác ý với Ninh Kinh Huyền lớn như thế. Mấy hôm Lục Văn Nguyệt chết đi, đúng là Lục Mục suy sụp thật, nhưng cũng không có làm ra chuyện cực đoan gì cả.

Hơn nữa, Lục Mục luôn bình tĩnh, Tạ Dung hoàn toàn không ngờ tới thằng bé sẽ làm như vậy.

Nhìn bóng lưng đi ra ngoài của Tạ Dung, Lục Mục về phòng mình, mở laptop ra, rồi mở kênh livestream của mình.

Lục Mục rất thích ca hát nên thường mở livestream hát hò, bởi vì thằng bé đẹp trai nên cũng có khá nhiều fan.

- Tôi là Lục Mục, con trai của Tạ Dung và Lục Văn Nguyệt.

Thằng bé mỉm cười thoải mái, đoạn nói tiếp:

- Tôi muốn nói thật một chuyện. Mẹ tôi đã bị tôi, ba tôi và Ninh Kinh Huyền giết chết.

Có bình luận xuất hiện nghi ngờ Lục Mục muốn nổi tiếng đến điên lun rồi, cố ý ăn theo độ hot, còn cố tình biến mặt mũi thành đáng sợ vừa mới giết người nữa chứ.

Lục Mục đều không để ý, thằng bé bình tĩnh nói ra những chuyện mà nó biết.

Tạ Dung lao đảo chạy tới trước cửa phòng Ninh Kinh Huyền, anh ta muốn đẩy cửa ra nhưng lại do dự.

Nếu như nhìn thấy đúng là xác Ninh Kinh Huyền, bản thân nên làm gì bây giờ, lẽ nào trơ mắt nhìn con trai đi tù, hay là bản thân dứt khoát đi thay nó, chỉ cần luôn nói mình giết thì được rồi.

Tạ Dung cảm thấy trái tim của mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cửa khép hờ, chỉ cần đẩy nhẹ một cái đã mở ra.

Tạ Dung nhìn thấy Ninh Kinh Huyền cúi đầu, tóc phủ khắp mặt, hai tay hai chân bị những mảnh ga giường trói vào ghế.

Trên quần áo trắng tinh của cô ta toàn máu. Từ lúc Tạ Dung bước vào, Ninh Kinh Huyền cũng không cử động, trong lòng anh ta đã hết hy vọng cô ta còn sống.

Bước từng bước thật chậm, cuối cùng khi đi tới cạnh cô ta, Tạ Dung thử gọi tên cô ta:

- Khinh Huyền?

Nghe thấy giọng nói, Ninh Khinh Huyền chột ngắc đầu lên.

Lúc Tạ Dung nhìn thấy gương mặt của cô ta thì sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Gương mặt của cô đã không còn là mặt người nữa rồi, có thể nói là máu thịt bầy nhầy.

Lục Mục hủy đi gương mặt của cô ta, thứ mà một ngôi sao xem trọng nhất. Nghiệp diễn của Ninh Khinh Huyền hoàn toàn đi tong rồi.

Ninh Khinh Huyền nhìn thấy người tới là Tạ Dung, cô ta giãy giụa kịch liệt, kêu la thảm thiết:

- Anh Dung, mặt em đau quá, anh mau cời trói giúp em đi.

Về mặt Tạ Dung cứng lại, gật đầu, hai tay run rẩy hầu như không tháo dây ra được.

Ninh Khinh Huyền vừa được cời trói, lập tức chạy tới bàn trang điểm. Đến khi cô ta trông thấy gương mặt máu thịt lẫn lộn trong gương, nhìn không ra là mặt người, trên mặt còn dính vài sợi tóc, cô ta chịu không nổi hét ầm lên, vung tay hất toàn bộ đồ trang điểm xuống đất, sau đó đập mạnh vào gương.

Gương nứt ra, tay cô ta cũng bị cắt trúng.

Tấm gương bị nứt biến ra mấy chục gương mặt đáng ghê tởm của cô ta. Ninh Khinh Huyền lại tiếp tục đập mạnh vào gương, không muốn nhìn thấy mặt mình nữa.

Tạ Dung thấy thế, anh ta lập tức ôm từ đằng sau.

- Khinh Huyền à, em đừng như vậy nữa. Cứ tiếp tục như thế thì tay em sẽ bị hư mất.

Ninh Khinh Huyền giãy giụa vài cái rồi đứng im.

Cô ta từ từ quay đầu lại, gần từng tiếng một:

- Mau đưa em đi bệnh viện, còn nữa, phải báo cảnh sát.

Báo cảnh sát?!

Tạ Dung do dự.

- Anh đưa em đi bệnh viện trước đã, dù gì Lục Mục vẫn còn con nít.

Ninh Khinh Huyền đẩy anh ta ra, cười giễu:

- Con nít ư? Ngay cả con nít ba tuổi cũng biết không thể tổn thương người khác mà.

- Anh nhìn mặt em đi, anh còn yêu em không?

Cô ta túm lấy cổ áo Tạ Dung, hùng hổ hỏi.

Tạ Dung thấy máu thịt trên mặt cô ta nhúc nhích khi cô ta nói chuyện, trông đáng sợ cực kỳ.

- Yêu chứ.

Tạ Dung nén sự khó chịu trong dạ dày, cực kỳ kiên định nói:

- Anh sẽ chịu trách nhiệm với em, sẽ cùng em đi điều trị. Em đừng báo cảnh sát có được không?

Bàn tay Ninh Khinh Huyền từ từ buông cổ áo Tạ Dung ra.

- Nếu anh yêu em thì mau báo cảnh sát đi.

Cô ta nhìn thấy vẻ do dự trong mắt Tạ Dung, trong lòng vô cùng thất vọng, gã đàn ông mà cô yêu lại ích kỷ như thế.

Sau khi Ninh Khinh Huyền bị hủy dung, cô ta nhìn thấy vẻ kháng cự trong mắt anh ta thì mới nhận ra, có lẽ Tạ Dung chỉ yêu vẻ ngoài xinh đẹp của cô ta mà thôi.

Tạ Dung im lặng, trên tay cũng không động đậy.

Ninh Khanh Huyền chỉ bị thương ở mặt, cô ta mở ngăn kéo bên cạnh, rồi lấy di động ra, muốn gọi điện.

Tạ Dung túm lấy điện thoại.

- Khanh Huyền!

Anh ta la lớn:

- Em đừng tùy hứng nữa. Nếu em cứ như thế, chúng ta sẽ chấm dứt thật đấy.

Ninh Khanh Huyền cười, mặt rất đau, trong tim lại rỉ máu.

Cô ta vốn tưởng rằng sau khi trở thành ảnh hậu rồi, sự nghiệp sẽ càng thuận buồm xuôi gió hơn. Nhưng mà hiện giờ sự nghiệp không có, ngay cả vốn liếng duy nhất để lật mình – gương mặt, cũng đã bị hủy.

Thế này đúng là không còn gì nữa rồi.

Cô ta đang muốn nói gì đấy.

Chợt nghe thấy giọng của thiếu niên ở cửa ra vào, trên tay còn cầm laptop.

- Người mà mọi người vừa nhìn thấy chính là ba tôi, Tạ Dung. Mọi người hỏi tôi ả đàn bà xấu xí kinh khủng kia là ai ấy à?

Lục Mục cười vui vẻ:

- ả ta là Ninh Khanh Huyền, chính là ngọc nữ trong sáng thuần khiết Ninh Khanh Huyền đấy.

Nó chợt nhắc tới biệt danh của cô ta.

- Tôi hủy dung ả rồi. Sau này ả không thể dùng mặt quyến rũ người khác được nữa.

- A Mục con đang làm gì vậy?

Tạ Dung gào lên đầy tức giận.

Lục Mục cười với anh ta:

- Đang livestream thôi.

Tạ Dung giống như lên cơn điên lao vọt tới, giật lấy laptop của Lục Mục, ném mạng xuống sàn.

Sau đó anh ta giống như bị liệt, ngồi xồm xuống đất, hai tay ôm đầu gào khóc.

Hết rồi, tất cả đã mất hết rồi.

Sự nghiệp, gia đình đều không còn nữa.

Ninh Khanh Huyền cười ha ha, lần lượt gọi cho cấp cứu và cảnh sát.

Lục Mục không can cô ta lại, trái lại nhìn cô ta với vẻ mong chờ.

- Mày sẽ phải trả giá đắt cho chuyện này.

Ninh Khanh Huyền tỉnh táo lại, nói với vẻ bình tĩnh.

Lục Mục nhướn mày, ngắm nghía con dao trong tay.

- Tôi vẫn chưa được mười bốn tuổi, luật pháp quốc gia sẽ cực kỳ ưu đãi với thiếu niên ở tuổi này như tôi thôi.

Ninh Khanh Huyền nghe thấy thế, lại phát điên hét ầm lên, nhìn thẳng bé một cách thù hận.

Một đêm điên cuồng, trong căn phòng to như thế chỉ còn lại mỗi mình Tạ Dung.

Anh ta nhìn đồng hồ bốn trên mặt đất, còn chưa kịp dọn dẹp, lại nhìn thấy laptop bị anh ta ném vỡ.

Toàn thân Tạ Dung rét run lên, anh ta còn nhớ lúc Lục Mục bị cảnh sát dẫn đi đã nói với anh ta rằng:

- Con sẽ nhanh chóng ra ngoài thôi, rồi sẽ về sống với ba.

Tạ Dung nhìn thấy một thứ lạ lẫm trong mắt Lục Mục mà anh ta chưa từng thấy qua, đó chính là ánh mắt dành cho kẻ thù.

Lão Răng Vàng ngủ cả đêm, chẳng hề hay biết chuyện cháu mình bị cảnh sát bắt đi.

Gã mở di động lên, tính lên QQ trước, xem nhóm fan của gã.

Ai ngờ vừa mới mở QQ ra thì nhìn thấy Lục Mục gửi tài liệu offline cho mình. Tựa đề là báo cáo điều tra kẻ uy hiếp.

Cái quái gì đây, Lão Răng vàng thắm ngủ, tiện tay nhận tài liệu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Lão Răng Vàng mở “Báo cáo điều tra kẻ uy hiếp” ra xem.

Bản báo cáo này viết rất chi tiết rõ ràng. Lão Răng Vàng không biết cụ thể chuyện gì mà đọc xong nó cũng hiểu được chân tướng đại khái.

Xem nội dung thì có vẻ nó là báo cáo được gửi cho Tạ Dung, song không biết vì sao Lục Mục lại lấy được rồi gửi vào di động cho Lão Răng Vàng.

Lão Răng Vàng nhìn màn hình đăm đăm rồi trầm mặc.

Bản báo cáo viết chi tiết là: Tạ Dung bị một kẻ uy hiếp lừa gạt, người nhận ủy thác đã tìm được kẻ đó. Hắn là một bảo vệ trong tiểu khu của Lục Văn Nguyệt.

Rốt cuộc tay bảo vệ kia nắm giữ thứ gì gây bất lợi cho Tạ Dung mà lại khiến anh ta e dè đến thế? Lão Răng Vàng nhíu mày nghĩ mãi cũng chỉ đoán ra có lẽ hắn biết mối quan hệ giữa Tạ Dung và chị họ mình, rồi lấy việc công khai quan hệ của họ để uy hiếp và lừa gạt Tạ Dung.

Thế nhưng bây giờ chuyện đã vỡ lở ra rồi, uy hiếp còn tác dụng gì nữa đâu.

Tạ Dung giờ đã chẳng khác gì chó nhà có tang, có bao nhiêu bí mật cũng bị người ta bóc phốt hết rồi.

Đúng lúc này thì Tiểu Mi gọi tới:

- Lão Răng Vàng, anh mau mở TV rồi chuyển sang kênh 12 đi.

Giọng nói của cô có vẻ nóng ruột và cấp bách.

Lão Răng Vàng không hỏi gì mà vội xò dép lê chạy vào phòng khách mở TV ra.

Mấy hôm nay gã vẫn tá túc ở nhà Cổ Thăng. Cổ Thăng đang tưới hoa ở ban công phòng khách.

Anh quay lại thấy Lão Răng Vàng đang ngồi nghiêm chỉnh xem TV thì lấy làm lạ lắm.

Cổ Thăng bèn buông chiếc bình vòi sen, lấy khăn lau tay ướt rồi đẩy cửa thủy tinh đi vào, ngẩng lên thấy Lão Răng Vàng đang xem tin tức xã hội còn định trêu gã đôi câu.

Ai ngờ khi thấy nội dung được chiếu trên TV thì anh dừng khựng lại, kinh ngạc há hốc miệng rồi ngồi xuống cạnh gã, không nói một câu nào.

Biên tập viên dùng giọng nói không chút cảm xúc tường thuật lại chuyện xảy ra ở nhà Tạ Dung hôm qua. Ngôi sao điện ảnh nổi tiếng bị rạch nát mặt, thiếu niên hung thủ quay livestream tự thú và hối lỗi...

Khuôn mặt của Lục Mục bị làm mờ, tên thật cũng không được công khai mà chỉ dùng hai chữ Lục X.

Thế nhưng mạng xã hội vẫn sôi lên sùng sục vì chuyện của Lục Mục, bởi vì livestream của nó đã gây ra sóng to gió lớn từ hôm qua rồi.

Livestream về quá trình tâm lý của tội phạm vốn đã thu hút người xem rồi, huống hồ nhân vật chính lại còn liên quan tới Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền.

Thân phận của Lục Mục đã bị cư dân mạng đào ra đến bảy tám phần.

Có người chỉ trích nó còn nhỏ tuổi mà đã độc ác, có người lại thông cảm cho nó, bởi vì ba nó và Ninh Kinh Huyền đối xử với mẹ nó như vậy, nó bùng nổ cũng là chuyện dễ hiểu mà thôi. Còn có người trách cứ hành động của nó lúc đầu thật khiến kẻ khác lạnh lòng, khó trách mẹ nó lại tự sát.

Xem xong, Lão Răng Vàng thở dài một hơi, không biết vì sao đứa cháu kiem lời của mình lại trở nên như vậy.

- Tôi phải đi gặp Lục Mục.

Nhân tiện hỏi luôn xem tài liệu mà nó gửi cho mình là thứ gì.

- Tôi đưa anh đi.

Cố Thăng nói:

- Ăn sáng đi đã.

Cô giúp việc vừa mới nấu xong bữa sáng, còn để trên bàn.

Lão Răng Vàng “ừ” một tiếng rồi ấn điều khiển tắt TV đi.

...

Quá trình xin gặp Lục Mục không dễ dàng gì, may mà cuối cùng Lão Răng Vàng vẫn gặp được nó.

Lục Mục bị giam một đêm nên tinh thần không được ổn lắm.

- Mẹ con mà thấy con thế này thì sẽ đau lòng đến mức nào chứ?

Lão Răng Vàng nhìn thấy nó thì nói với về bất đắc dĩ.

Lục Mục cười hờ hững:

- Con đã làm mẹ con đau nát lòng rồi.

Lão Răng Vàng nhất thời không biết phải nói sao mới phải. Mãi một lúc lâu sau gã mới nói:

- Bao giờ chuyện này kết thúc, con chuyển về ở với cậu đi.

Gã tưởng rằng Lục Mục sẽ đồng ý, không ngờ nó lại lắc đầu:

- Con vẫn sẽ ở với Tạ Dung. Nếu cậu muốn nói chuyện này thì không cần nói nữa.

Lục Mục toan đứng lên bỏ đi:

- Chờ đã.

Lão Răng Vàng cản lại:

- Hôm nay con gửi tài liệu kia cho cậu là có ý gì?

- Hôm qua Tạ Dung để điện thoại ở phòng khách rồi đi vào thư phòng, một lúc sau có người gọi đến. Con không nghe máy. Một lúc sau người đó nhắn tin cho ông ta.

Nó nhớ lại:

- Nội dung tin nhắn là tìm thấy kẻ uy hiếp Tạ Dung rồi, đã gửi báo cáo điều tra vào mail của ông ta. Hòm mail của Tạ Dung đang để sẵn trạng thái đăng nhập nên con copy ra một bản rồi block người kia, sau đó xóa lịch sử trò chuyện của họ luôn.

Nó dùng một lát rồi nói tiếp:

- Con muốn tìm hiểu xem kẻ uy hiếp Tạ Dung có quan hệ gì với mẹ con.

Mấy ngày nay ở nhà Tạ Dung, nó nghe loáng thoáng những cuộc nói chuyện của Tạ Dung và Ninh Kinh Huyền, biết được sau khi mẹ mình mất thì có người dùng chuyện của mẹ uy hiếp lừa gạt ông ta.

Người nọ biết được nhiều như thế, chứng tỏ quan hệ của hắn với mẹ nó không phải bình thường.

Thế nhưng cuối cùng hẳn lại không công khai câu chuyện đáng ghê tởm của Tạ Dung và Ninh Khánh Huyền, mà lại lấy nó để uy hiếp Tạ Dung.

Nó muốn biết người nọ là ai và nghĩ gì trong đầu, khi không những không vạch trần Tạ Dung mà còn phụ sự tin tưởng của mẹ.

Nó nheo mắt, cúi đầu nhìn còng kim loại trên tay:

- Chỉ dành nhờ vào cậu thôi.

- Cậu về tìm người kia. Con ở đây một mình. . .

Lão Răng Vàng nhìn nó với ánh mắt quan tâm:

- ... phải chăm sóc mình cho tốt nhé.

Lục Mục gật nhẹ đầu:

- Vâng.

Nó còn phải trở về hành hạ Tạ Dung mà.

...

Sau khi ra khỏi cục cảnh sát, Lão Răng Vàng không giấu diếm gì Cố Thăng mà nói hết cho anh nghe chuyện về báo cáo điều tra kẻ uy hiếp.

- Tôi cũng có mấy việc muốn hỏi tay bảo vệ kia.

Cố Thăng không ngạc nhiên lắm, bởi vì hôm đó khi Tạ Dung ở trong phòng anh thì anh đã nghe thấy anh ta gọi điện và biết chuyện uy hiếp này rồi.

- Giờ tôi đưa anh đến đó nhé.

Lão Răng Vàng trầm tư một lát:

- Gọi cả Tiểu Mi nữa. Cô ấy rất quan tâm đến chuyện của chị họ tôi.

- Được.

Lão Răng Vàng gọi điện cho Tiểu Mi thì biết cô đang nướng bánh quy ở nhà Nam Sơn.

Cuối cùng, bốn người cùng đến phòng bảo vệ trong tiểu khu của Lục Văn Nguyệt.

...

Cố Thăng nhìn qua cửa thủy tinh thì thấy hai người đàn ông ngồi trong phòng bảo vệ. Anh gõ cửa theo phép lịch sự rồi vặn nắm cửa ra, bước vào.

Tô Ni đang ăn mì tôm bèn ngẩng đầu lên nhìn nhóm Cố Thăng:

- Các anh vào đây làm gì?

Cố Thăng cười đến là hiền lành rồi nhìn người đàn ông đang lên mạng phía trong:

- Chúng tôi đến tìm La Mông.

La Mông chính là kẻ vẫn luôn uy hiếp Tạ Dung trong thời gian này.

Ngoài cửa có dán ảnh và thông tin của hai bảo vệ nên rất dễ nhận ra hẳn.

La Mông đang chăm chú nhìn màn hình máy tính, không hề để ý tình hình xung quanh, mãi cho đến lúc Tô Nị phải chọc vào eo hắn một cái.

Hắn mới cúi gắt ngẩng lên rồi hỏi:

- Gì đấy?

Tô Nị hất cằm về phía nhóm Cố Thăng:

- Tìm cậu kia.

La Mông giương mắt lên nhìn họ:

- Các người là ai? Tôi không nhớ là mình đã gặp các người.

Lão Răng Vàng mỉm cười:

- Cậu không biết chúng tôi cũng không sao, cậu có biết Lục Văn Nguyệt không?

La Mông vụt đổi sắc mặt bàn tay siết chặt con chuột một chút rồi buông ra ngay:

- Biết chứ, trước khi chết thì cô ấy ở trong tiểu khu của chúng tôi.

Rồi hắn bỏ sung thêm:

- Tôi cũng không quen thân gì với cô ấy, chỉ thi thoảng đánh tiếng chào hỏi nhau thôi.

“Xoạch” một tiếng, một tập tài liệu đập thẳng xuống trước mặt hắn:

- Cậu xem đi.

Sợ La Mông chó cùn rút giậu làm gì bắt lợi với bọn họ nên Lão Răng Vàng xách theo một cái giấy bóng chày, trông đáng vẻ đến là buồn cười.

Tập tài liệu này chính là báo cáo điều tra kẻ uy hiếp mà Lão Răng Vàng in ra.

La Mông mở ra, sắc mặt thoát đổi, sau đó lật hết tờ này đến tờ khác và đọc bằng tốc độ cực nhanh.

Thấy sắc mặt hắn không tốt, Tô Ni tò mò thò đầu vào xem kè:

- Cái gì đấy?

La Mông đóng sập lại rồi quay sang nói với Tô Ni:

- Cậu ra ngoài chút được không? Tôi có vài chuyện cá nhân phải nói riêng với bọn họ.

- Ờ.

Tô Ni miễn cưỡng đứng lên đi ra ngoài.

- Các người đã báo cảnh sát chưa?

La Mông hỏi.

Tiểu Mi trả lời thật thà:

- Chưa báo.

Sau đó, cô hỏi tiếp:

- Rốt cuộc cậu và cô Lục có quan hệ gì với nhau mà cậu biết nhiều chuyện về cô ấy vậy?

Đáy mắt lóe lên vẻ hồ thẹn, La Mông lẩm bẩm:

- Tôi đã phụ niềm tin của cô ấy.

Nhóm Nam Sơn không nói gì, chờ hắn nói tiếp.

- Mới đầu tôi với cô ấy chẳng có quan hệ gì cả, chỉ có vài lần thấy cô ấy xách đồ nặng vất vả quá nên tôi giúp đỡ một chút thôi.

Hắn uống một ngụm nước:

- Vừa đi vừa chuyện trò đôi câu thì chúng tôi quen thân hơn chút. Cô ấy rất tốt, đối xử với tôi y như con trai mình vậy. Mấy lần thấy tôi ăn mì tôm trong phòng bảo vệ, cô ấy thương tôi, còn mời tôi vào nhà mình ăn cơm nữa.

- Sau này tôi cũng coi cô ấy như người lớn trong nhà. Khoảng một tháng trước khi chuyện không may xảy ra, tôi thấy cô ấy buồn rầu nên mới quan tâm hỏi han mấy câu. Cô ấy không biết nói với ai, thấy tôi cam đoan sẽ giữ bí mật, bèn kể hết chuyện về cô và Tạ Dung cho tôi biết.

Lúc đầu nghe chuyện về Lục Văn Nguyệt và Tạ Dung thì La Mông khiếp sợ lắm, bởi vì với hắn mà nói thì ngôi sao nổi tiếng là một chuyện quá xa vời.

Lục Văn Nguyệt đè nén chuyện này đã quá lâu rồi, đau khổ trong lòng không biết giải bày cùng ai nên đã nói hết chuyện của mình cho La Mông biết. Cô

sợ hấn không tin, còn cho hấn xem cả ảnh chụp chung của mình và Tạ Dung.

Nửa tháng sau, bỗng nhiên Lục Văn Nguyệt tới tìm hấn với dáng vẻ bồn chồn bất an. Cô nói gần đây cảm thấy có người theo dõi mình, nhờ hấn để ý những người ra vào trong tiểu khu, còn bảo nếu cô có chuyện gì bất trắc xảy ra thì nhất định là do Tạ Dung phái người làm hại. Bởi vì làm vậy thì anh ta có thể đường hoàng ở bên Ninh Kinh Huyền trong tiếng chúc tụng của mọi người.

Thời gian đó Lục Văn Nguyệt cực kì yếu ớt, La Mông đã đồng ý với cô.

Sau đó Lục Văn Nguyệt lại đến tìm hấn lần nữa. Lần này cô giao cho hấn một chồng dày ảnh chụp chung của mình và Tạ Dung. Cô nói nếu mình bất hạnh bị hại thật thì nhờ hấn công khai chuyện này ra. Cô không muốn đến tận lúc chết vẫn chỉ là một người vô hình đứng lẫn trong cái bóng của anh ta.

Còn chuyện điều tra cái chết của cô thì cứ giao cho cảnh sát.

La Mông hứa với Lục Văn Nguyệt, nhưng trong lòng lại nghĩ là do cô đa nghi quá đó thôi.

Ai ngờ nửa tháng sau, Lục Văn Nguyệt chết thật. Khi nghe tin cô mất, La Mông đã chạy ngay lên nhà cô.

Vì có dây cảnh giới giăng kín nên La Mông không vào được. Hấn đợi hồi lâu mới thấy người ta dùng cái khiêng thi thể của Lục Văn Nguyệt xuống. Người cô phủ vải trắng làm cho hấn thậm chí còn không thể nhìn mặt cô lần cuối cùng.

La Mông nhớ lời Lục Văn Nguyệt nói. Khi về đến phòng bảo vệ, hấn đã xem xét kĩ lưỡng băng ghi hình trong ngày hôm đó, cuối cùng phát hiện ra một điều bất thường. Ở thời điểm Lục Văn Nguyệt gặp chuyện không may, Ninh Kinh Huyền đã đến tiểu khu này.

Phản ứng đầu tiên của hấn là báo cảnh sát, thế nhưng lúc cầm điện thoại trên tay thì hấn lại do dự.

La Mông là dân cờ bạc, hấn đang nợ một khoản tiền to.

Hấn nghĩ mình từ từ hẫng báo cảnh sát cũng được. Hấn có thể dùng ảnh chụp để uy hiếp Tạ Dung trước, bao giờ trả hết nợ cờ bạc rồi công khai quan hệ giữa Lục Văn Nguyệt và Tạ Dung sau, thế cũng coi như là hoàn thành việc đã hứa với cô rồi.

Khi Tạ Dung đến truy cứu việc này, hấn sẽ nói ra việc của Ninh Kinh Huyền. Tạ Dung muốn nhân nhượng cho khỏi phiền, nhất định sẽ cho hấn thêm một khoản tiền nữa.

Hấn nghĩ vậy và cũng làm như vậy, cuối cùng vừa được như mong muốn lại vừa tra tấn được thần kinh Tạ Dung, khiến cho anh ta không biết lúc nào thì quả bom kia bùng nổ.

Thế nhưng hấn chưa kịp công bố câu chuyện tình yêu mười năm của Tạ Dung và Lục Văn Nguyệt thì đã có người bóc phốt nó trên weibo, đã thế lại còn chọn thời cơ vô cùng khéo léo.

Hấn hoài nghi Lục Văn Nguyệt không chỉ uy thác chuyện này cho một mình hấn. Hấn áy náy đăng weibo thứ hai nhắc tới chuyện cô đã tự sát rồi.

Sau đó, hấn liên hệ với Tạ Dung, nói cho anh ta biết chuyện này không phải do hấn làm, trên thực tế là còn muốn lừa một khoản tiền nữa.

Hấn loáng thoáng đoán ra rằng không lâu sau thì chuyện Ninh Kinh Huyền từng đến tiểu khu này cũng sẽ bị khai ra.

Những chuyện sau đó đã chứng minh suy đoán ấy.

Nam Sơn nhìn hấn mà không biết nên nói gì cho phải.

Từ đầu tới cuối Lục Văn Nguyệt chỉ nhờ một mình hấn chứ không hề còn ai khác nữa. Chẳng qua vì cô cẩn thận nên mới bố trí cho mình một tài khoản khác mà thôi. Còn chuyện Ninh Kinh Huyền đến tiểu khu này bị bóc phốt ra hoàn toàn là vì cô và Cố Thăng tình cờ dẫn đến.

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, Nam Sơn quay đầu nhìn qua cửa sổ thủy tinh thì thấy Lộc Nhân Phi mặc đồng phục cảnh sát và Tạ Dung.

- Không phải các người bảo là không báo cảnh sát sao?

Về mặt La Mông như vừa bị lừa gạt.

Cố Thăng nhún vai:

- Có khi Tạ Dung biết cậu lừa anh ta nên mới báo cảnh sát đó.

Đúng là như vậy. Hôm qua người điều tra chờ mãi không thấy Tạ Dung chuyển tiền vào tài khoản cho mình, gọi điện cho anh ta thì phát hiện mình bị block mất tiêu rồi. Gã nóng máu đổi số khác gọi lại, cảnh cáo Tạ Dung là nếu còn không đưa nốt tiền thì sẽ đánh què chân anh ta.

Tạ Dung sững sốt, đoán là Lục Mục giả trò nên bảo người nợ gửi lại một bản báo cáo khác cho mình rồi thanh toán nốt phần tiền còn lại luôn.

Lộc Nhân Phi đẩy cửa đi vào thì thấy Cố Thăng, anh ta nhúc nhích cả đầu:

- Sao lại là cậu nữa vậy?

Nam Sơn nhìn Lộc Nhân Phi rồi lại nhìn Cố Thăng, hình như giữa hai người này có chuyện gì mà cô không biết thì phải.

- Hai người các anh...?

Cố Thăng và Lộc Nhân Phi trầm miệng một lời:

- Không có quan hệ gì với nhau hết!

Ngay từ khi La Mông giờ trở lại đã biết sẽ có một ngày cảnh sát tìm tới mình, bởi vậy hắn không hề phản kháng mà ngoan ngoãn giờ tay ra cho Lộc Nhân Phi đeo còng.

Cảnh sát Lộc đến đây rồi thì đám Nam Sơn cũng quay về thôi.

Đọc đường đi, Nam Sơn gắng hỏi thế nào Cố Thăng cũng không cho cô biết giữa anh và Lộc Nhân Phi đã xảy ra chuyện gì.

...

Vốn dĩ Lão Răng Vàng định trở về vào ngày 25 nên Cố Thăng đã đặt riêng một bàn nhậu để tiễn gã đi.

Rượu quá nửa tuần, Lão Răng Vàng đã ngà ngà say.

- Lão Răng Vàng, uống vừa thôi, coi chừng mai lỡ tàu đấy.

Cố Thăng khuyên nhủ.

Lão Răng Vàng cau mày:

- Tôi không đi nữa.

- Há? Không đi nữa?

Tiểu Mi kinh ngạc hỏi, đáy mắt lại hiện lên ý cười mà chính cô cũng không phát hiện ra.

Lão Răng Vàng mỉm cười nhìn cô rồi gật đầu.

- Anh không đi thì bữa rượu này còn ý nghĩa gì nữa?

Lão Răng Vàng trơ mặt:

- Coi như là chúc mừng tôi ở lại đi. Tôi biết mấy người đều không nỡ xa tôi mà, Tiểu Thăng Thăng nhỉ?

Gã vất tay lên vai Cố Thăng rồi nói với giọng ẻo ọt, làm cho anh suyt nữa thì phun hết rượu ra.

- Anh tính ở lại đây làm gì?

Nam Sơn hỏi.

Theo cô biết thì Lão Răng Vàng ở quê bói quẻ cũng có tí danh tiếng, không ít người nghe danh gã mà tìm tới đâu. Nhưng nếu gã tới thành phố N thì phải bắt đầu lại hết từ đầu đấy.

Lão Răng Vàng đứng lên, cầm chén rượu rồi nói với hào khí ngút trời:

- Đàn ông tốt chí ở bốn phương. Về sau tôi muốn làm một vị...!

Gã nấc cụt:

- ... bác sĩ khoa phụ sản quang vinh!

Hôm qua gã đã được một bệnh viện tư nhân thuê rồi.

Mọi người:

- ...

- Tiểu Thăng Thăng, về sau mà có nhu cầu thì có thể tới tìm tôi nha.

Cố Thăng:

- ...

- Thế Phùng Cường nhà anh tính sao giờ?

Tiểu Mi nhớ Phùng Cường còn đang đếm ngược trong nhóm bạn bè xem bao giờ thì Lão Răng Vàng về kia kia.

Nếu biết gã không về thì chắc là Phùng Cường đau lòng lắm.

Lão Răng Vàng cười hì hì:

- Gần đây ông đại ca cúc hoa của Cường Tử ra khỏi trại giam rồi hồi cái mở cái tiệm com, nó giúp việc ở trong đó. Tôi nói cho mấy người nghe, Cường Tử nấu ăn hơi bị ngon đấy.

Lão Răng Vàng say thật rồi, gã cứ nói lái nhai mãi không thôi. Tiểu Mi ở bên cạnh trông nom gã.

Thấy hai người kia không rảnh bận tâm đến mình và Nam Sơn, Cố Thăng nói nhỏ với cô:

- Thứ bảy có rảnh không?

- Rảnh lắm.

Trước kia cứ rảnh thì Tiểu Mi sẽ đến chơi với Nam Sơn, thế nhưng giờ... nhìn Tiểu Mi đang nói chuyện với Lão Răng Vàng, cô biết vụ này phá sản rồi.

Cố Thăng nghe xong vui lắm, có hi vọng!

- Cuối tuần này có vũ hội từ thiện, tôi muốn mời cô đi cùng.

Làm gì?!! Nam Sơn nhìn Cố Thăng, một ý nghĩ nảy ra trong lòng cô, có phải anh ta có ý với cô không thể?

Cố Thăng thấy cô nhìn mình đầy cảnh giác thì vội nói:

- Tôi coi cô là bạn thì mới mời cô đi vũ hội từ thiện mà, ở đó có nhiều thần tượng của cô lắm đấy.

Lòng anh nhỏ máu, chắc anh là người đàn ông đầu tiên đưa người mình thích đi gặp tình địch mất thôi:

- Trước kia tôi toàn phải mang thư kí đi ứng phó cho qua.

Anh chớp mắt, tỏ vẻ cô hãy tin tôi đi mà!

Cố Thăng chưa muốn đâm thủng lớp cửa sổ giấy này, vạn nhất anh tỏ ý mà Nam Sơn từ chối thẳng thừng thì anh biết phải làm sao?

Nói cứ như nếu Nam Sơn từ chối thì anh sẽ bỏ cuộc ấy.

Anh có biết xấu hổ là gì đâu. Chắc chắn anh vẫn sẽ theo đuổi Nam Sơn thôi. Thế nhưng da mặt Nam Sơn mỏng lắm, nếu để cô khó xử thì chẳng hay chút nào.

Anh định cứ ở bên Nam Sơn như vậy, mưa dầm thấm lâu. Rồi sẽ đến một ngày Nam Sơn phát hiện ra anh đẹp trai, quyến rũ, mê người.

- Được, tôi đi với anh.

Cố Thăng vừa nói xong, Nam Sơn đã đồng ý ngay, không chút do dự.

Nam Sơn đồng ý nhanh quá làm Cố Thăng lại thấy hơi hơi không vui, nhất định đây là ảo giác của mình rồi.

...

Đêm đó về nhà, Tiểu Mi nhắn tin cho Nam Sơn hỏi cô còn tỉnh hay không.

Sau khi Nam Sơn trả lời mình vẫn còn thức thì Tiểu Mi gửi cho cô một đoạn video.

Tiểu Mi: Lớp trưởng lớp đại học gửi lên nhóm rất nhiều video về cô Lục, đây là một trong số đó, đoạn cuối của em. Lớp trưởng quay trong lần họp lớp trước đây, cô Lục cũng đi, chị xem nhé.

Nam Sơn: Ừ.

Tiểu Mi lại gửi thêm một tin nhắn:

- Thôi, em ngủ đây, chị xem xong thì xóa nó đi nha.

Nam Sơn cảm thấy giọng điệu của Tiểu Mi hơi nặng nề. Cô đáp một chữ “Được”.

Nam Sơn mở video ra, đó là một buổi họp lớp rất đông vui. Giữa buổi, có người nói về tin tức của một vụ tự sát.

Một nữ sinh đeo kính hỏi Lục Văn Nguyệt có quan điểm gì về vấn đề này.

Lục Văn Nguyệt nhấp một ngụm trà, nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Sinh mệnh là của chính mình, chúng ta muốn làm gì với nó cũng được. Thế nhưng vì quan hệ giữa con người với con người, cho nên cái chết của mỗi người đều có ảnh hưởng rất lớn với gia đình và người thân. Nếu có thể sắp xếp ổn thỏa những chuyện sau khi chết, để mình chết đi không tạo thành gánh nặng quá lớn cho người bên cạnh, đồng thời suy nghĩ nghiêm túc mà vẫn thấy chết còn tốt hơn là sống, thì không phải là không thể thử một lần.

- Cô Lục có nghĩ tới chuyện tự sát không?

Một nam sinh cười ngượng ngùng:

- Gần đây em stress quá.

Cô Lục thu lại ý cười:

- Tự sát vì áp lực lớn là hành vi của kẻ nhu nhược.

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Cô đã suy nghĩ rất kỹ về vấn đề này, thế nhưng cô còn nhiều việc chưa làm xong lắm, làm sao nỡ chết cơ chứ.

Một cô học trò mặc váy hoa nhỏ kinh ngạc ngược mắt lên:

- Cô Lục cũng từng nghĩ đến chuyện này à?

Rồi cô lại hỏi:

- Chuyện mà cô cảm thấy tiếc nuối là gì ạ?

- Đến giờ cô vẫn không công khai tình cảm của mình với bố của con cô, mấy ngày nay con trai cô vẫn đang mâu thuẫn với cô đây.

Đây là lần đầu tiên cô Lục chủ động nhắc tới nửa kia của mình.

- Trước giờ cô vẫn giữ bí mật về chuyện này, người kia là ngôi sao hay là đặc công ạ?

Cũng có người lên tiếng an ủi:

- Trẻ con thời phản nghịch thích chống đối bố mẹ là chuyện thường mà, cô chờ qua giai đoạn này là ổn thôi.

Cô Lục chỉ cười:

- Một ngày nào đó các em sẽ biết.

Cô vuốt nhẹ chén trà:

- Còn A Mục, cuối cùng nó vẫn chọn cô.

Một nam sinh khác sờ mái tóc cực ngắn của mình rồi hỏi:

- Cô Lục ơi, việc mà cô hối tiếc nhất là gì?

Lục Văn Nguyệt đáp ngay mà không cần suy nghĩ:

- Là không làm đạo diễn.

- Đạo diễn?

Nam sinh không ngờ mình lại nhận được đáp án như thế:

- Cô từng học khoa này sao?

- Không học.

Lục Văn Nguyệt hơi buồn rầu:

- Khi đó cô phải tự kiếm học phí, cho nên không lựa chọn ngành đạo diễn.

- Vậy bây giờ cô còn muốn thực hiện giấc mộng này không?

Lục Văn Nguyệt gật đầu chẳng chút do dự:

- Cô vẫn luôn mơ ước người mình yêu có thể trở thành nhân vật chính trong bộ phim mình đạo diễn đấy.

Nam sinh nọ cười hì hì:

- Cô nói lỡ miệng rồi, hóa ra nửa kia của cô là ngôi sao, thảo nào mà cô giấu kĩ thế.

- Cô Lục ơi, chúc cô thực hiện được giấc mộng của mình, chúc cho sẽ có một ngày cả nước mình được xem bộ phim của cô.

Lục Văn Nguyệt mỉm cười rồi gật đầu từ tốn:

- Sẽ có một ngày như thế. Thế gian này chính là một sân khấu lớn, học tâm lý học, biết được nội tâm của con người thì sẽ đoán được phản ứng của người xem. Một ngày tương lai nào đó trong tương lai, cô nhất định sẽ đạo diễn một vở diễn khiến cho người xem cũng tham dự vào trong đó.

Cô nhìn màn hình rồi cười, nụ cười rất mực dịu dàng.

Ngay sau đó, màn hình tối om, video kết thúc.

Nam Sơn:

- ...

Lòng cô nặng trĩu, và một suy nghĩ dấy lên trong tiềm thức: Cô Lục thực sự tin tưởng tên La Mông ham cờ bạc kia ư?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Còn không tới ba ngày nữa là ngày mà Cố Thăng và Nam Sơn hẹn nhau cùng đi đến vũ hội từ thiện.

Hôm nay Nam Sơn nhận được cuộc gọi từ Cố Thăng.

- Ngày kia tham gia vũ hội với tôi, cô đừng quên đấy.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không quên đâu.

Cố Thăng hỏi:

- Cô đã chuẩn bị lễ phục xong chưa?

Cố Thăng đã âm thầm chuẩn bị vài bộ cho Nam Sơn, mà anh đoán cô mặc lên sẽ rất đẹp. Quan trọng nhất là mỗi một bộ đều rất hợp với quần áo của anh nhé.

Người khác nhìn vào cũng biết anh và Nam Sơn là một đôi.

- Tôi chuẩn bị một chiếc đầm chéo vai màu trắng rồi.

- À vậy thì được.

Đáy mắt Cố Thăng hiện lên vẻ thất vọng, anh cúi đầu xem giấy tờ.

- Hôm đó tôi sẽ tới đón cô.

Nam Sơn cúp máy, tiếp tục công việc khi này.

Cô không có quên chuyện vũ hội thật, dù sao hôm đó những ngôi sao mà cô thích cũng sẽ tới mà.

Buổi tối, trong lúc rảnh rỗi Nam Sơn mở weibo phụ lâu rồi không dùng - Tình Cha Như Núi lên.

Một lát sau, trên weibo xuất hiện thông báo. Nam Sơn mở ra xem thì thấy Tình Mẹ Như Nước @ cô: Bắt đầu đếm ngược thời gian ba ngày cho buổi vũ hội, hồi hộp quá đi.

Nam Sơn...

Anh ta hồi hộp cái gì chứ, lẽ nào trong bữa tiệc đó có người yêu cũ của anh ta à?

Nháy mắt đã tới ngày hẹn, Nam Sơn mặc chiếc đầm dài chéo vai màu trắng, trên eo có những đường thêu tinh xảo xinh đẹp, tóc xõa ngang vai.

Cố Thăng thấy thế thì cười toe toét, anh khen từ tận đáy lòng:

- Hôm nay cô còn đẹp hơn tôi nữa đấy.

Nam Sơn...

- Cảm ơn anh đã khen, hôm nay anh cũng đẹp trai không kém.

Cố Thăng mặc một bộ vest đen vừa vặn, tôn lên dáng người cao lớn của anh, khiến người ta có cảm giác vừa đỉnh đạc vừa đẹp đẽ.

Cố Thăng mở cửa xe cho cô, sau đó anh mới lên xe.

Bởi vì hôm nay cần phải uống rượu, nên Cố Thăng đặc biệt gọi bác Phó tài xế trong nhà tới lái xe.

Vũ hội từ thiện được tổ chức ở một tòa biệt thự ngay sườn dốc.

Quy trình bữa tiệc cũng đơn giản, cuộc đấu giá từ thiện sẽ được tổ chức trước, sau đó sẽ là dùng tiệc và khiêu vũ.

Phần lớn những người tham gia đều là người làm ăn, nhưng cũng có vài ngôi sao được mời tới.

Chờ đến khi cuộc đấu giá kết thúc, bọn họ có thể nói về cách làm ăn của mình, giao lưu tình cảm.

Sau khi đến nơi, Cố Thăng đưa thiệp mời cho hầu bàn. Lúc người hầu bàn xác nhận xong, anh ta dẫn Cố Thăng và Nam Sơn tới hàng ghế trước.

Còn một lúc nữa mới bắt đầu buổi đấu giá, lúc này người tới cũng khá đông, đàn ông mang giày da, phụ nữ mặc trang phục lộng lẫy, phần lớn mọi người đều đang chụm đầu nói chuyện với nhau.

Hàng ghế của Nam Sơn chỉ còn trống chỗ bên cạnh cô.

Cô nhìn ghế bên cạnh, rồi nghĩ ngợi, người ngồi đây sẽ là ai nhỉ?

Cố Thăng nhìn thấu suy nghĩ của cô bèn nói:

- Chỗ đó là của Lộc Nhân Phi đấy.

Khi này hầu bàn đang xem bảng xếp chỗ ngồi, anh có liếc qua một cái.

- Cảnh sát Lộc ư?

Cố Thăng gật đầu.

- Ba đời nhà Lộc Nhân Phi đều là thương nhân, còn cậu ta thì chọn đường khác, làm cảnh sát gì đấy, thiếu chút nữa đã bị cha cậu ta đánh chết rồi. Mà nhắc đến chuyện này, có thể là do tôi nữa.

- Ồ? Sao anh biết được, tôi nhớ lúc trước anh chỉ xem anh ta như cảnh sát bình thường thôi mà.

Nam Sơn xem danh sách các vật phẩm đấu giá, thuận miệng hỏi.

Thấy Cố Thăng im lặng, Nam Sơn quay qua nhìn anh thật lâu.

Cố Thăng nháy mắt đã bại trận, anh tăng hắng vài tiếng rồi nói.

- Lúc tôi được năm sáu tuổi, từng gặp Lộc Nhân Phi một lần. Bởi vì hai nhà có làm ăn với nhau, nên cha mẹ cậu ta mới dắt cậu ta thăm nhà tôi. Lúc đó tôi đang nằm phơi nắng trên bãi cỏ, còn ngâm một cây kẹo. Kết quả là Lộc Nhân Phi giật lấy cây kẹo của tôi, sau khi tóm được, tôi đã đập cậu ta một trận.

- Chỉ vì một cây kẹo thôi ư?

Cố Thăng gật đầu nói tiếp:

- Khi ấy tôi còn là nhóc béo ú đang giảm cân, mỗi tháng mới được ăn một viên kẹo. Lúc cậu ta cướp lấy cây kẹo của tôi, tôi cảm thấy cuộc đời mình trở nên tối tăm vô cùng, vì thế mới bùng nổ. Sau này cậu ta vừa khóc vừa nói muốn tìm chú cảnh sát đến bắt tôi, đương nhiên kết thúc bằng thất bại rồi. Nào ngờ sau này cậu ta lại trở thành chú cảnh sát luôn.

Cố Thăng cười cười, anh còn nhớ gương mặt của thằng nhóc ấy, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, trông rất đáng thương đã nói với anh rằng:

- Cậu chờ đấy, một ngày nào đó tôi sẽ kêu chú cảnh sát đến bắt cậu cho xem.

Nam Sơn thấy toàn thân Lộc Nhân Phi tản ra khí chất thanh lịch trang nhã, tựa như một đóa hoa sen trắng quanh năm không thay đổi trên đỉnh núi tuyết, không ngờ lúc anh ta còn bé lại đáng yêu như thế.

- Thế sau này sao anh lại nhớ ra anh ta vậy?

- Gần đây nhà cậu ấy có làm ăn với nhà tôi, có lần tôi nhìn thấy ảnh chụp gia đình của họ, mới biết Lộc Nhân Phi là con trai của Lộc Minh.

Cố Thăng nói tiếp:

- Còn về phần tại sao ngay từ đầu Lộc Nhân Phi lại không nhận ra tôi, có lẽ vì tôi gầy xuổng xong đẹp trai quá ấy mà.

Nam Sơn:...

Cô chưa từng thấy ai lại tự luyến đến vậy.

- Cậu đừng mặt dày như thế được không?

Lộc Nhân Nhi ngồi vào chỗ, nghe thấy Cố Thăng đang tự khen bản thân, không nhịn được mà nói một câu.

Cố Thăng không thèm để ý, anh nói với Nam Sơn:

- Cô đừng quan tâm đến Tiểu Lộc, cậu ấy ghen tị tôi đẹp trai hơn cậu ấy thôi.

Lộc Nhân Phi đang lật xem danh sách vật phẩm đấu giá nghe vậy thì dừng lại, há hốc mồm, nhưng cũng không nói nữa.

Phải biết càng để ý đến tên Cố Thăng này thì cậu ta lại càng thích thú.

Buổi đấu giá khá buồn tẻ, Nam Sơn xem được nửa tiếng, nhin không nổi lấy tay che miệng ngáp một cái.

Khó khăn lắm cô mới chịu đựng được tới khi buổi đấu giá kết thúc, sau đó là thời gian tự do hoạt động.

Có người cầm ly rượu nói về việc làm ăn, cũng có người khiêu vũ trên sàn.

Cố Thăng hơi khom lưng, vươn tay phải ra, ý muốn mời Nam Sơn khiêu vũ, cô vui vẻ đồng ý.

Hai người họ nhảy điệu slow waltz trong tiếng nhạc du dương.

Bầu không khí rất hợp, Cố Thăng cúi đầu thì có thể ngửi thấy hương dầu gội thoang thoảng trên tóc cô, mùi bạc hà mát lạnh.

Cánh tay trắng nõn khoác lên vai anh, mái tóc xõa ngang làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, khiến người khác nhìn không nổi mà muốn yêu thương, bảo vệ cô.

Ánh mắt của Cố Thăng dành cho Nam Sơn ẩn chứa sự dịu dàng như nước.

Còn Nam Sơn thì không suy nghĩ gì nhiều, cô thầm nghĩ sau khi nhảy xong bản này thì phải đi kiếm chút gì ăn mới được.

Cả đêm cô vẫn chưa ăn gì hết nên hơi đói bụng.

Sau khi điệu nhảy kết thúc, Nam Sơn chỉ nói một câu “ Tôi đi ăn một chút.”. rồi chạy nhanh về phía bàn đồ ăn.

Cố Thăng còn chưa kịp mời Nam Sơn nhảy thêm một điệu. Anh nhìn theo bóng lưng của cô với vẻ bất đắc dĩ, khi nào thì Nam Sơn mới nhận ra đây.

- Cố Thăng, tôi có thể mời anh nhảy một điệu không?

Một giọng nói trong trẻo như tiếng chim hoàng anh vang lên, Cố Thăng quay đầu lại thì nhìn thấy một cô gái mặc chiếc đầm màu rượu vang.

Nếu từ chối lời mời của một cô gái trên sàn nhảy thì không phải một thân sĩ, nên Cố Thăng đồng ý. Lúc đang khiêu vũ, ánh mắt thường liếc sang chỗ Nam Sơn, hơi do dự chút.

Nào ngờ Nam Sơn không hề nhìn anh một cái, cô đang nói chuyện rất vui vẻ với một nam ngôi sao nổi tiếng.

Cố Thăng cảm thấy ngực bị đâm một nhát, lại nhớ ra hôm đó là do anh tự động nhắc tới, trong vũ hội này sẽ có thần tượng của cô, nên Nam Sơn mới tới đây. Cố Thăng nhận ra đã tự vác đá đập chân mình thì ngực càng đau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Dịch & Biên: Lãng Nhân Môn

Sau khi nhảy hết một bản, Cố Thăng lập tức rời khỏi sàn nhảy, anh cảm ly rượu sâm banh bước đến chỗ Nam Sơn.

Cố Thăng đứng cạnh Nam Sơn, đoạn im lặng nhìn chằm chằm vào nam ngôi sao kia.

Nam Sơn đang trò chuyện vui vẻ với Văn Tri, cô hoàn toàn không nhận ra Cố Thăng đã tới.

Ở thành phố N này, Cố Thăng được xem như là một thanh niên tài giỏi đẹp trai, cho nên Văn Tri nhìn một cái thì nhận ra ngay.

Ánh mắt của Cố Thăng quá mức nóng rực, Văn Tri có muốn làm lơ cũng khó, trong lòng cả kinh, lẽ nào Cố Thăng vừa ý với mình?

Văn Tri nhếch môi, rồi nâng ly rượu, mỉm cười với Cố Thăng:

- Chào giám đốc Cố, nghe danh đã lâu.

Văn Tri và Cố Thăng liếc nhau một cái, sau đó ánh mắt hai người giao nhau tóe lửa.

Lúc này Nam Sơn mới phát hiện ra Cố Thăng đứng cạnh mình, cũng không biết anh đã chờ bao lâu rồi. Cô nhìn Cố Thăng với vẻ khó hiểu, lại quay sang nhìn Văn Tri một cái.

Cô không hiểu tiết tấu này, chẳng lẽ hai người họ vừa mất nhau à?

Chừng nửa phút sau, Cố Thăng mới thu hồi tầm mắt, anh cúi đầu uống ngụm rượu: tại hạ đã thua rồi.

- Anh không khiêu vũ nữa à?

Nam Sơn hỏi.

- Không nhảy nữa.

Có bài hát thế nào ấy nhỉ? Cái gì chi bằng khiêu vũ...? À, yêu đương chẳng bằng khiêu vũ.

Cố Thăng nghĩ càng đẹp, anh có thể vừa khiêu vũ vừa nói chuyện yêu đương mà.

Kết quả Nam Sơn ném anh sang một bên, vui vẻ chạy về phía nam diễn viên trẻ hơn anh, còn đẹp trai hơn anh, nhưng anh không thừa nhận điều đó đâu.

- Hai người nói gì mà vui thế?

Cố Thăng nhấp rượu, làm bộ vô tình hỏi.

Nam Sơn nhìn Văn Tri, cười híp mắt.

- Khi này chị Văn mới kể mấy chuyện thú vị trong giới giải trí cho tôi nghe.

Chị Văn? Cố Thăng nhướn mày, té ra người mà anh ghen tỵ này giờ lại là con gái.

Giới giải trí thay đổi nhanh quá, Cố Thăng theo không kịp luôn.

Nhoáng cái đã tới mười giờ rồi, vũ hội từ thiện cũng sắp kết thúc.

Hai người Cố Thăng và Nam Sơn chào tạm biệt chủ bữa tiệc rồi ra về.

Tài xế Phó lái xe vừa nhanh lại vững, chưa tới nửa tiếng thì đã tới cư xá Nam Sơn ở rồi.

Nam Sơn bước xuống xe, vẫy tay tạm biệt với Cố Thăng.

Ai ngờ Cố Thăng cũng xuống xe.

- Để tôi đưa cô đến tận cửa.

- Không cần đâu.

Nam Sơn từ chối nhã nhặn:

- Sắp mười một giờ rồi, Lão Răng Vàng còn đang chờ anh về nhà đấy.

Cố Thăng:

- Lão Răng Vàng có chìa khóa mà.

Vừa dứt lời thì di động Cố Thăng reo lên, người gọi tới chính là Lão Răng Vàng.

- Alo.

Cố Thăng nghe máy.

Lão Răng Vàng nói với vẻ đáng thương:

- Tiểu Thăng Thăng à, hôm nay đi xem phòng ở cả ngày, mệt quá đi.

- Ủ.

- Tối lại bị kẹt xe, tìm càng mệt hơn.

- Ủ.

- Giờ tôi về đến nhà rồi.

- Nói thẳng đi.

Cố Thăng nhúm mày.

Lão Răng Vàng:

- Tiểu Thăng Thăng, tôi quên mang theo chìa khóa rồi. Tôi đang ngồi trước cửa nhà anh, chờ anh về nè. Khi nào anh mới trở về.

Cố Thăng:

- ... Sắp rồi.

Đoạn Cố Thăng quay sáng nói với Nam Sơn:

- Lão Răng Vàng quên mang theo chìa khóa, tôi phải trở về mở cửa cho anh ấy.

Nam Sơn lộ vẻ “quả nhiên là thế”, vẫy tay với anh, rồi xoay người bước về phía cư xá.

Lại trôi qua hai ngày, Lão Răng Vàng gọi điện cho Nam Sơn.

- Nam Sơn Sơn, tôi tìm được phòng ở rồi. Tối mai tới nhà tôi ăn cơm đi, Tiểu Mi với Cố Thăng cũng tới nữa.

Nam Sơn đáp “Được”. Cô cứ tưởng Lão Răng Vàng nói muốn ở lại là đùa thôi, giờ đã tìm được phòng ở rồi, xem ra đúng là anh ta có ý ở lại thành phố N thật.

Lão Răng Vàng còn nói:

- Phòng trọ của tôi nằm ở ngoại thành, hơi xa chút. Tôi đã bàn với Cố Thăng rồi, tới lúc đó thì anh ấy sẽ đến đón cô và Tiểu Mi.

- Cũng được đó.

Hôm sau, Cố Thăng đúng hẹn tới đón Nam Sơn và Tiểu Mi, ba người còn mua chút quà mang qua.

Đường xá ở ngoại ô không tốt lắm, khiến xe bị xóc nảy chút. Nửa tiếng sau, bọn họ mới tới chỗ của Lão Răng Vàng.

Lão Răng Vàng có ý đi xuống đón bọn họ.

- Có câu, ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ bạn bè. Thời gian này đã làm phiền mọi người rồi.

- Chuyện nên làm, dù sao chúng ta cũng là bạn bè cùng chung hoạn nạn mà.

Lão Răng Vàng nghe xong, cười hi hi:

- Tôi tính hôm nay xuống bếp, làm một bữa cơm thật ngon.

Cố Thăng nghe xong thì biến sắc:

- Lão Răng Vàng à, sau khi ăn xong bữa cơm này của anh, tôi nghĩ chúng ta không còn là bạn bè nữa.

- Hi hi.

Lão Răng Vàng vỗ vai Cố Thăng, rồi nói:

- Lần trước là sự cố bất ngờ thôi, lần này Cường Tử đã video call cho tôi, dạy tôi làm sao để nấu một bàn đồ ăn ngon rồi.

Nam Sơn hỏi Cố Thăng:

- Anh từng ăn thử đồ anh ta nấu rồi à.

Cố Thăng gật đầu.

- Thấy thế nào?

Tiểu Mi hỏi với vẻ mong chờ.

Cố Thăng nghĩ một hồi, nói ra hai câu thành ngữ:

- Hương vị lưu luyến, nước mắt ròng ròng.

Lần trước vì Lão Răng Vàng muốn cảm ơn anh đã chữa gã, bèn làm vài món ăn. Màu sắc trông rất ngon, mùi vị lại kỳ lạ tới mức khiến Cố Thăng muốn quăng té bào vị giác luôn.

- Để tôi làm đi.

Cố Thăng chủ động đề nghị.

- Ồ, anh còn biết nấu ăn à.

Không ngờ anh lại biết nấu ăn, Nam Sơn thấy hơi khó tin.

Cố Thăng cười:

- Tôi biết chút xíu à.

Năm đó Cố Thăng đi du học ở nước Anh, đồ ăn đều là do mấy người cùng phòng bọn họ thay phiên nhau làm.

Hiện tại anh muốn trải nghiệm cảm giác cùng nấu ăn với cô gái mình thích.

- Chúng ta cùng nấu đi.

Nam Sơn:

- Tôi không biết nấu.

Cố Thăng...

Thấy vẻ mặt bị tổn thương của Cố Thăng, Nam Sơn giải thích:

- Tôi thật sự không biết làm, kể cả trứng xào cà.

Cố Thăng cười, không tức giận chút nào. Chuyện xưa nói rất đúng, nếu muốn bắt được trái tim đàn ông thì phải bắt được dạ dày đàn ông trước.

Cố Thăng thấy chắc con gái cũng giống thế, hôm nay anh nhất định phải bộc lộ tài năng thật tốt.

Cuối cùng lại thành Cố Thăng và Tiểu Mi bận rộn trong phòng bếp, còn Lão Răng Vàng và Nam Sơn thì ngồi trong phòng khách cắn hạt dưa.

Phòng trọ của Lão Răng Vàng gồm một phòng ngủ một phòng khác, có cả nhà bếp và phòng vệ sinh, trang trí chủ đạo là màu xanh bạc hạ, vừa mát mẻ lại ấm áp.

Lão Răng Vàng rất niềm nở với Nam Sơn, chốc thì “Nam Sơn son à ăn dưa hấu đi”, lát thì “Nam Sơn Son tôi bóc cam cho cô nhé”.

- Có phải anh có chuyện muốn nhờ tôi không?

Nam Sơn liếc xéo gã, mở miệng hỏi thử.

Lão Răng Vàng cười cười.

- Sao tôi lại là người nông cạn thế chứ? Tôi muốn theo đuổi Tiểu Mi, cô nói xem Tiểu Mi thích gì?

Nam Sơn: “thẳng thẳng thật.”

Nam Sơn trả lời thành thật, dù sao Tiểu Mi cũng có ý với Lão Răng Vàng.

Cô nghĩ một hồi, lại nói tiếp:

- Tiểu Mi thích người răng trắng.

Nam Sơn nhìn hàm răng vàng của gã, cô nghiêng đầu sang bên, không nỡ nhìn thẳng.

- Chuyện này...

Lão Răng Vàng nắm tay lại, nói với vẻ kiên quyết:

- Truyền thừa của gia tộc không thể đứt.

- Tha thứ cho tôi nói thẳng, nguyên bộ răng vàng này của anh, ở trong mắt Tiểu Mi cơ bản xem như bị knock out rồi.

Đúng là Tiểu Mi có thiện cảm với Lão Răng Vàng. Cô ấy đã từng kể cho Nam Sơn nghe, cũng nói cho cô biết, nếu tương lai hai người họ quen nhau thật, cô nhất định phải đổi răng vàng thành răng trắng. Nam Sơn nói như thế, xem như thử thách Lão Răng Vàng, để gã chuẩn bị tâm lý trước.

- Mấy ngày nữa tôi sẽ đi tẩy răng,

Lão Răng Vàng cắn răng nói.

Nam Sơn hỏi gã:

- Không cần truyền thừa nữa à.

- Không có vợ thì làm sao có truyền thừa. Sự nghiệp vinh quang này cứ giao cho đời sau thôi.

Nam Sơn im lặng quay đầu sang một bên...

...

Cố Thăng và Tiểu Mi mày mò trong phòng bếp suốt một tiếng, làm ra một bản đồ ăn đủ sắc hương vị.

Hai người Lão Răng Vàng và Nam Sơn có lộc ăn.

- Một like cho tay nghề của Cố Thăng.

Nam Sơn khen từ tận đáy lòng.

Cố Thăng rất vui, nhưng không để lộ ra, anh bình tĩnh gấp thức ăn cho cô.

- Nếu cô thích thì ăn nhiều thêm chút đi.

- Một like cho tay nghề của Tiểu Mi.

Lão Răng Vàng cũng theo chân, khen Tiểu Mi một câu.

Tiểu Mi liếc gãi một cái.

- Dù có thích thì cũng ăn ít lại đi, không phải gần đây anh la hét muốn giảm béo à.

Lão Răng Vàng không được yêu thương như tưởng tượng, bèn im lặng cúi đầu xới cơm, về mặt tủi thân.

Vì phải lái xe nên Cố Thăng không uống rượu.

Vùng ngoại ô khá xa trung tâm thành phố, nên lúc tám giờ, nhóm người Cố Thăng rời khỏi nhà Lão Răng Vàng.

Trong xe không có mở máy điều hòa, cửa sổ kéo xuống một nửa, từng làn gió đêm thổi vào, vô cùng thoải mái.

Cố Thăng mở bản nhạc saxophone du dương lên nghe, có một đoạn không có đèn đường, nên anh lái xe vô cùng cẩn thận.

Đột nhiên, Cố Thăng chột thẳng gấp lại.

- Sao thế?

Tiểu Mi vốn đang buồn ngủ, nhắm mắt lại, theo quán tính thiếu chút nữa ngã dúi vào hàng ghế trước luôn. May mà cô ấy có thắt dây an toàn, nhưng eo hơi đau, con buồn ngủ cũng biến mất.

Nam Sơn đáp:

- Có thứ gì đó đột nhiên lao ra giữa đường, không biết có đụng trúng không nữa.

Nam Sơn ngồi ở ghế phụ, chuyện xảy ra quá nhanh, gần như chỉ trong chớp mắt. May là Cố Thăng phản ứng rất nhanh, lập tức thắng lại.

Cố Thăng ngừng xe bên vệ đường, tắt máy xe, rồi lấy đèn pin trong xe ra.

- Chúng ta xuống xem chút đi.

Cố Thăng xuống trước, Nam Sơn và Tiểu Mi lần lượt theo sát đằng sau.

Bên cạnh xe có một con chó nhà, đang nhìn chăm chăm vào Cố Thăng.

Cố Thăng thở phào nhẹ nhõm:

- Làm tôi sợ nãy giờ, thì ra chỉ là một con chó.

Con chó bị chiếu đèn, bèn sủa Cố Thăng vài tiếng rồi chạy về phía trước. Xem ra cũng không có đụng trúng nó.

- Khi này tôi còn buồn bực, nếu là người thì tốc độ cũng nhanh quá rồi.

Nam Sơn cười nói, bước tới cạnh Cố Thăng.

- Chúng ta lên xe thôi.

Cố Thăng tắt đèn pin, đang muốn trở lại xe, chợt nghe Nam Sơn nói:

- Chờ chút.

- Sao vậy?

Cố Thăng quay đầu lại nhìn Nam Sơn.

Nam Sơn chỉ vào sườn dốc bên trái đường, hỏi với vẻ không chắc chắn:

- Chỗ đó.. có người đang nằm thì phải.

Cố Thăng bật đèn pin lên, anh quan sát cẩn thận. Đúng là có người đang nằm thật, người này mặc đồ vest, hiện tại nhìn kỹ lại thì thấy có nhiều nếp nhăn. Đầu hướng xuống, thân thể nằm ở trên, cho dù bị đèn pin chiếu thẳng xuống cũng không nhúc nhích, không có chút phản ứng.

- Anh ta sẽ không sao chứ?

Thật ra Nam Sơn càng muốn hỏi, có phải anh ta đã chết rồi hay không.

- Chúng ta tới xem thử xem.

Đã thấy người ta như thế, căn cứ vào chủ nghĩa nhân đạo quan tâm lo lắng, cũng cần phải đi qua xem thế nào.

Cố Thăng đi ở đằng trước, bước đi rất thông thả. Nếu dùng một lời ca để hình dung, chính là từng bước từng bước tựa như bước chân của ma quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Dịch: Lãnh Nhân Môn

Nhóm bọn họ đứng ở trước sườn dốc kia, người nọ ở ngay phía trên họ, chỉ cách một lan can phòng hộ.

Cố Thăng lên tiếng đầu tiên:

- Đây, anh đang ngủ sao? Mau tỉnh lại đi!

Người nọ không hề phản ứng. Cố Thăng cất cao giọng gọi mà anh ta vẫn không đáp lại, chỉ có đám dơi trên sườn núi giật mình tung cánh bay loạn lên.

Cố Thăng quay đầu nhìn Nam Sơn và Tiểu Mi rồi suy đoán:

- Có phải anh ta uống say không nhỉ?

- Có thể lắm, hay là chúng ta cùng đi xem thử?

Nam Sơn đề nghị.

- Được.

Nhóm Cố Thăng cùng nhảy qua lan can phòng hộ. Họ cách người kia rất gần, chiếu đèn pin xuống có thể thấy anh ta không hề mở mắt.

Họ lại gần quan sát thì phát hiện ra sắc mặt của người kia xanh tái bất thường, giống hệt như sắc mặt của An Như Hối lúc chết vậy.

Đừng nói là người này chết thật rồi nhé? Nam Sơn cả kinh, đưa tay xuống dưới mũi anh ta để kiểm tra hơi thở. Cô không thấy cảm giác gì.

Khi rút tay về, Nam Sơn bất cẩn chạm phải làn da của người kia, lạnh ngắt.

Cô nhìn Cố Thăng và Tiểu Mi với vẻ nghiêm túc:

- Có lẽ anh ta đã chết rồi.

Cố Thăng nghe xong thì đi lại gần Nam Sơn mấy bước rồi lập tức báo cảnh sát, nói cho họ biết nhóm anh phát hiện ra một thi thể ở đoạn đường này.

...

Họ về xe mình chờ cảnh sát đến.

Trong xe cực kì im lặng, không một ai nói gì, cửa sổ vẫn mở ra một nửa, gió đêm thổi vào lạnh lẽo hiu hắt.

- Đóng cửa sổ lại đi.

Nam Sơn lên tiếng.

Cố Thăng gạt đầu, ấn nút đóng cửa lại rồi bật điều hòa lên.

Nam Sơn lại liếc nhìn triển núi bên kia:

- Ban này tôi để ý thấy trên quần áo của người kia còn có bùn đất chưa khô.

- Lúc chúng ta đi ra khỏi nhà Lão Răng Vàng thì trời đổ mưa sấm chớp ùng ùng.

Cố Thăng nhận ra Nam Sơn có ý gì:

- Nói vậy, có lẽ hung thủ còn chưa đi xa.

- Có lẽ thế.

Cẩn thận một chút cũng không sai.

Cố Thăng quay đầu nhìn Nam Sơn và Tiểu Mi với ánh mắt kiên định:

- Tôi nhất định sẽ bảo vệ hai người an toàn.

Anh nhìn chăm chăm về bóng tối khôn cùng phía trước, thần kinh tập trung một cách cao độ.

Tốc độ của cảnh sát rất nhanh, chưa tới nửa giờ sau họ đã chạy đến nơi.

Nam Sơn thở phào nhẹ nhõm, tiếng còi xe cảnh sát chói tai lúc này lại trở nên dễ nghe vô cùng.

Có mấy người xuống khỏi xe cảnh sát, trong đó có một người đi về phía xe của Cố Thăng rồi khom lưng gõ cửa sổ của anh.

Cố Thăng mở cửa xuống.

- Sao lại là cậu thế hả?

Khi Lộc Nhân Phi nhìn thấy Cố Thăng trong xe thì giật cả mình, đúng là mầm xui xẻo nào cũng thấy cha này mà!

Cố Thăng nhún vai bất đắc dĩ rồi hỏi:

- Hôm nay cậu tặng ca à?

Lộc Nhân Phi đáp với vẻ nản đời:

- Gần đây ở thành phố N xảy ra vụ án giết người, cấp trên hạ lệnh phải tìm được manh mối hữu dụng trong vòng một tuần.

Nhóm Cố Thăng cũng đã nghe qua vụ án này, người chết là Hoắc Lăng, giám đốc một công ty cổ phần, cho nên vụ việc rất là âm ỉ.

- Chắc cậu cũng biết tôi đang nói đến vụ nào rồi đấy.

Lộc Nhân Phi nói với vẻ quan tâm:

- Cậu cũng phải chú ý an toàn.

Cố Thăng đáp lời rồi bổ sung thêm một câu:

- Tôi không nhọ thế đâu.

Bên kia, cảnh sát đã phát hiện ra thi thể, đang chụp ảnh. Một lúc nữa họ sẽ khám nghiệm hiện trường.

- Tôi qua bên kia xem thử, tí nữa các cậu còn phải theo bọn tôi về cục lấy lời khai đấy.

Lộc Nhân Phi nói xong bèn đi về phía sườn dốc, tay anh ta đeo một đôi găng trắng.

...

Cục cảnh sát.

Nhóm Cố Thăng khai hết đầu đuôi việc phát hiện ra thi thể ở sườn dốc nọ.

Lộc Nhân Phi hỏi:

- Cậu có chạm vào thi thể không đấy?

Chưa đợi Cố Thăng trả lời thì Lộc Nhân Phi đã bật cười rồi nói:

- Cậu nhát gan thế, làm sao mà chạm vào được nhỉ.

Cố Thăng:

- Đây là vì tôi muốn giữ nguyên hiện trường.

Rồi anh lại không chịu yếu thế mà bổ sung một câu:

- Tôi không nhát gan nhé, tôi chỉ giữ niềm kính sợ thường tình với những chuyện chưa biết mà thôi.

Anh vung nắm đấm:

- Bây giờ cậu vẫn không phải là đối thủ của tôi đâu.

- Tôi vẫn chăm chỉ rèn luyện đấy.

Lộc Nhân Phi liếc mắt sang hướng khác rồi nói.

- Thử phát không?

Nam Sơn nhìn hai người đàn ông này rồi không nhìn được, phải thốt lên:

- Hai người có thôi ầu trĩ đi không hả?

Lộc Nhân Phi còn định nói tiếp nhưng lại bị Cố Thăng đánh lái:

- Có thôi ầu trĩ đi không? Mau ghi lời khai nhanh lên!

Lộc Nhân Phi: Sao lại có cảm giác hai người đối diện cùng nhau bắt nạt mình thế nhỉ?

...

Họ lấy lời khai xong thì đã hơn 1 h đêm. Lộc Nhân Phi tiễn họ ra ngoài.

Thấy Cố Thăng gấp một cái, Lộc Nhân Phi chọc anh:

- Nếu không phải biết cậu thích con gái thì tôi còn tưởng cậu là tội phạm muốn thu hút sự chú ý của tôi cơ. Hai tháng nay chúng ta gặp nhau hơi bị thường xuyên đấy.

Cố Thăng: ... Nói cứ như anh thích gặp tên này lắm vậy.

- Sao tự nhiên anh lại nghĩ thế?

Tiểu Mi hỏi với vẻ hiếu kì.

Lộc Nhân Phi nói như đúng rồi:

- Motif phim truyền hình đều thế còn gì?

Tiểu Mi mở to mắt nhìn Lộc Nhân Phi rồi lại nhìn sang Cố Thăng.

Mãi một hồi lâu sau, cô mới nói:

- Hai anh hợp nhau thật đấy.

Rồi cô lại quay sang chọc nhẹ eo Nam Sơn:

- Nam Sơn Sơn, chị nói có đúng không?

Cố Thăng sốt sắng:

- Nam Sơn, cô đừng nghe tên này nói bậy, tôi thích con gái xinh đẹp đáng yêu cơ!

- Ồ.

Lộc Nhân Phi bật cười trêu ghẹo:

- Cậu đừng cuống lên thế, ngắm kĩ thì hai mình hợp nhau thật mà, vừa môn đăng hộ đối nhé, vừa là trúc mã của nhau nhé. Nghe nói đến giờ cậu còn chưa có bạn gái, có muốn suy nghĩ đến tôi tí không?

Nói xong còn liếc mắt đưa tình với Cố Thăng.

Cố Thăng:

- ...

Nam Sơn không đành lòng nhìn thẳng. Cô quay đầu đi. Tuyết liên trên núi cao trong lòng cô héo rũ rồi, thay bằng bách hợp đại ven đường luôn rồi.

Lộc Nhân Phi đưa nhóm Cố Thăng đến cửa gara rồi vào. Anh ta phải thức suốt đêm tìm chứng cứ phá án, cũng chẳng dễ dàng gì.

...

Cố Thăng đưa Tiểu Mi về nhà trước rồi mới đưa Nam Sơn về cổng tiểu khu.

- Anh về nhớ phải chú ý an toàn, buổi tối đến thì đóng chặt cửa vào nhé.

Nam Sơn nhớ tới vụ án tay nhà giàu bị giết mà Lộc Nhân Phi đang xử lý, bèn không nhin được mà dằn dò Cố Thăng một câu.

Cố Thăng gõ ngón trỏ lên tay lái, mừng như mở cờ trong bụng. Nam Sơn đang quan tâm mình kìa.

- Tôi sẽ chú ý.

Anh đang nghĩ đến việc tìm ba tay bảo vệ lần trước về:

- Cô về ngủ đi, muộn rồi đấy.

Anh đợi Nam Sơn lên lầu, thấy phòng cô sáng đèn rồi mới lái xe rời đi.

...

Có lẽ vì lúc này gặp phải người chết nên Nam Sơn không tài nào ngủ được. Cô lăn lóc trên giường mãi, cứ cảm thấy nếu ngủ rồi sẽ gặp chuyện gì đáng sợ lắm.

Ngày mai còn phải đi làm, nếu tối nay không ngủ thì cả ngày mai sẽ buồn ngủ rũ ra, không làm việc được thì không hay rồi.

Sau đó cô dứt khoát chạy đi tắm một cái rồi về giường, bấy giờ mới hơi hơi buồn ngủ.

Ôm tâm trạng thấp thỏm bất an, hô hấp của Nam Sơn dần dần nhẹ đi. Cô chìm vào giấc ngủ.

Lúc Nam Sơn tỉnh dậy thì thấy xung quanh tối om om.

Cô biến thành một chiếc đồng hồ đeo tay khảm đá quý, trông có vẻ cực kì sang trọng.

Nam Sơn hơi hoang mang. Cô chỉ biết mỗi một gã nhà giàu là Cố Thăng thôi, nhưng chưa bao giờ thấy anh đeo đồng hồ kiểu này cả.

Có lẽ anh cũng không thích loại đồng hồ nhà giàu mới nổi thế này, anh ưa những thứ khiêm nhường hơn cơ, cái đồng hồ này phô trương quá.

Đây là nhà ai nhỉ?

Chỉ một lúc sau đã có người tới giải thích nghi ngờ cho cô.

Khi đèn được bật lên, Nam Sơn phát hiện ra mình đang nằm trong một chiếc túi đen. Miệng túi mở hé vừa đủ để cô thấy được cảnh tượng trên mặt bàn.

Còn cả căn phòng trông như thế nào thì cô lại không rõ.

Cô tin rằng nếu người vừa tới mà là người quen, thì chỉ cần vừa lên tiếng một cái là cô sẽ nhận ra ngay.

Người vừa tới đi không nhanh không chậm, gót giày đất tiền nện trên sàn nhà phát ra âm thanh cồm cộp. Thế rồi bên ngoài vang lên tiếng ma sát với ghế dựa, người ấy đã ngồi xuống.

Một phút sau lại có thêm người đến, bước chân hoảng loạn, có vẻ luống cuống.

- Chuyện thế nào rồi?

Người ngồi bên bàn lên tiếng hỏi. Nam Sơn cảm thấy giọng của người này nghe rất gắt, cứ như tiếng violon lạc điệu vậy.

Nam Sơn cau mày, giọng nói này rất dễ nhận ra, nhưng mà cô không biết người vừa nói.

- Không hỏi được từ miệng hắn.

Người nọ trả lời với giọng nom nớp lo sợ, tiếng nói còn mang theo âm thanh run rẩy:

- Tôi nguy trang xác hắn thành hiện trường bị cướp của giết người rồi vứt ở sườn núi ven đường, chắc là sẽ có người phát hiện ra nhanh thôi.

Nghe tiếng thì có lẽ người nọ đang đứng trước bàn.

Ừa? Thi thể ở sườn núi ven đường... chẳng phải là cái xác mà họ phát hiện hồi tối hay sao?

Nam Sơn lờ mờ đoán được vì sao mình lại ở đây rồi. Cô có thể đã xuyên vào đồ dùng của người chết. Nam Sơn không khỏi hơi hơi hối hận, biết thế thì đã chẳng động vào cái xác kia rồi. Nhưng cũng phải nói lại, lúc đó cô có biết là người ta đã ngóm rồi đâu.

Người đàn ông có giọng nói như tiếng đàn violon lổn trồn tư một lát:

- Cậu làm tốt lắm, việc này có thể đánh động đám người đang rục rịch kia một chút.

Người kia thở phào một hơi rồi nói tiếp:

- Tôi đã vết sạch đồ đáng tiền trên người hắn.

Anh ta chỉ tay:

- Để trên bàn của ngài đây ạ.

Nam Sơn đoán là những thứ đáng tiền ấy đều đang ở trong cái túi đen chứa mình đây.

Vừa nghĩ đến việc mình đang ở trong cùng túi với một đồng di vật thì Nam Sơn đã gai hết cả người.

- Tiểu Trác, cậu lại đây.

Giọng nói như tiếng violon lổn trồn xuống, người đàn ông tên Tiểu Trác tựa hồ không dám động đậy. Người có giọng nói chói tai lại gọi thêm lần nữa:

- Tôi bảo cậu lại gần đây.

- Vâng... vâng.

Tiểu Trác đáp với giọng run run.

Sau đó, một tiếng "chát" vang lên giòn giã. Có vẻ Tiểu Trác vừa mới ăn một phát tát.

Người đàn ông có giọng chói tai cười lạnh:

- Không ai nói cho cậu biết là tôi kiêng kỵ đồ của người chết à?

- Để tôi mang đi ạ.

Tiểu Trác khúm núm nói.

- Không cần.

Gã có giọng chói tai lại nói:

- Để đó đã, tí nữa tôi sẽ gọi người khác tới xử lý. Thứ mà Trương Đông Minh mang trên người thì chắc cũng không phải hạng xoàng.

Thì ra người chết kia tên là Trương Đông Minh. Nam Sơn âm thầm ghi nhớ.

Tiểu Trác lại đáp “Vâng” một tiếng, thờ cũng không dám thờ mạnh.

- Cậu đi trước đi, nghỉ sớm chút.

Gã có giọng chói tai nói tiếp:

- Ngày mai tôi sẽ dặn những việc tiếp theo.

Tiểu Trác nói lớn:

- Lần sau tôi nhất định sẽ không phụ kì vọng của ngài!

Nam Sơn nghe thấy tiếng sột soạt. Chỉ chốc lát sau, có một tập tài liệu được đặt trên mặt bàn, trong tài liệu có mấy tấm ảnh chân dung. Vì cách hơi xa nên Nam Sơn chỉ nhìn thấy hai tấm ảnh. Một trong số đó là Hoắc Lăng trong vụ án mà Lộ Nhân Phi đang điều tra, người còn lại cô không biết là ai, nhìn thì có vẻ giống người chết trên sườn núi. Ảnh của Hoắc Lăng đã bị đánh dấu gạch chéo, người đàn ông giọng chói tai lại cầm bút đánh một dấu gạch lên ảnh của Trương Đông Minh.

Khi gã có giọng chói tai khép tài liệu lại thì Nam Sơn cố nhìn cho kĩ.

Đó là?! Đồng tử Nam Sơn co lại. Cô nhìn thấy tấm ảnh bên cạnh ảnh của Trương Đông Minh, người trong ảnh là Cố Thăng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Tại sao Cố Thăng lại xuất hiện trong tập tài liệu này? Rốt cuộc anh ta bị cuốn vào chuyện gì chứ?

Nam Sơn vừa khiếp sợ lại vừa lo lắng.

Hai người bị gạch chéo trong tài liệu đã chết rồi, nếu không có gì ngoài ý muốn thì người tiếp theo chính là Cố Thăng.

Chắc chắn là anh sẽ gặp nguy hiểm. Nghe gã giọng chói tai kia nói chuyện thì hình như ngày mai y sẽ xuống tay với anh rồi.

Nam Sơn có chút kích động. Cô muốn về ngay để gọi điện báo cho Cố Thăng hay, thế nhưng sau khi nghĩ kĩ lại thì đành từ bỏ.

Nếu cô nói cho Cố Thăng biết anh sắp gặp nguy hiểm thì có vẻ hơi hằm hồ, anh tin hay không là cả một vấn đề to. Nhất định cô phải tìm ra chứng cứ khiến cho người ta tin phục đã.

Nam Sơn dần bình tĩnh lại. Cô định nghe tiếp xem gã có giọng chói tai kia có cung cấp thêm manh mối gì dùng được hay không.

Sau khi Tiểu Trác đi thì y đã đi chỗ khác, thế nhưng vẫn chưa rời khỏi căn phòng này.

Cô lẳng lặng chờ, dù trong phòng đã lâu không còn động tĩnh gì nữa.

Một lát sau, cô nghe thấy tiếng ngáy.

Nam Sơn:???

Cứ thế ngủ à? Nam Sơn nhận ra đây có lẽ là phòng ngủ nối thông với thư phòng.

Dù gã có tiếng nói chói tai kia đã ngủ nhưng cô vẫn không rời khỏi chiếc đồng hồ, cô hi vọng y sẽ nói mấy câu nói mơ có thông tin gì đó.

Đến khi Nam Sơn sắp ngủ luôn trong cái đồng hồ thì y cũng bắt đầu nói.

Chính xác ra thì phải là bắt đầu hát mới đúng:

- Năm vòng ~ nhiều hơn bốn vòng một vòng ~ Năm vòng, ít hơn sáu vòng một vòng ~

Y hơi dừng lại.

Nam Sơn cảm thấy câu sau mà y nói sẽ có nội dung gì quan trọng lắm.

- Hoàn Hoàn à, rốt cuộc nàng có yêu trẫm hay không? Đây là giang sơn mà trẫm giành lấy vì nàng đó...

Nam Sơn: ...

Quả nhiên là tên trẻ trâu.

Nam Sơn đoán cô có rũ xác ở đây cũng không thu được thêm manh mối gì hữu dụng nữa.

Lúc cô về phòng thì đã là 2h sáng rồi.

Nam Sơn mở notebook ra rồi nhập tên Trương Đông Minh vào thanh tìm kiếm.

Một giây sau, tài liệu wiki của Trương Đông Minh đã hiện ra. Hắn là chủ tịch xí nghiệp trẻ nhất thành phố N, năm nay mới có 25 tuổi. Hồi trẻ hắn bỏ học rồi mang tiền đầu tư vào thị trường bất động sản, sau đó dần dần mở rộng việc làm ăn.

Lại là một gã nhà giàu!

Cô cố chịu con buồn ngủ rồi tìm danh thiếp của Lộc Nhân Phi, định gọi điện cho anh ta để xác nhận xem cái xác trên thiên núi có phải là Trương Đông Minh hay không.

Trong trí nhớ của Nam Sơn thì cô đã nhét danh thiếp trong một cuốn sách, thế nhưng cô lật hết sách vở lên cũng không thấy nó đâu cả.

Cô đành từ bỏ việc này, ngồi trên giường nghĩ ngợi một lát rồi gọi cho Cố Thăng.

Mười giây sau, Cố Thăng nghe máy:

- Alo?

Tiếng nói pha giọng mũi, xem ra anh đang ngủ rất say.

- Tôi là Nam Sơn đây.

Vừa nghe thấy giọng nói của Nam Sơn thì Cố Thăng đã mở bừng mắt, tỉnh táo ngay tắp lự:

- Nam Sơn, sao thế?

Giờ này mà gọi điện cho anh thì chắc là phải có chuyện gì quan trọng.

- Hôm nay anh đóng chặt cửa phòng chưa?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng gật đầu rồi lại nhận ra Nam Sơn không nhìn thấy:

- Đóng kĩ lắm rồi.

Biết Nam Sơn gọi vì quan tâm mình nên bao nhiêu khó chịu vì bị đánh thức giữa đêm đều tiêu tan hết. Cố Thăng nheo mắt lại.

- Thế là tốt rồi.

Nam Sơn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Anh cho tôi xin số của Lộc Nhân Phi với.

Cố Thăng:

- ... Nửa đêm nửa hôm cô gọi cho tôi để lấy số tên đó à?

Hóa ra chỉ tiện thể quan tâm anh thôi hả?

Anh không vui nhé!

- Ủm, tôi muốn hỏi anh ta chút chuyện, cũng là vì lo cho an nguy của anh nữa. Hình như người chết mà chúng ta phát hiện ra hôm qua cũng giàu có lắm đấy.

- Ồ.

Cố Thăng vẫn cảm thấy bút ra bút rút:

- Tôi không có số cậu ta đâu.

Nam Sơn còn lâu mới tin:

- Đừng có lừa tôi.

- XXXXXXXXXXXX, số cậu ta đó.

Cố Thăng ngoan ngoãn trả lời.

Nam Sơn cầm bút ghi lại, ghi xong còn xác nhận với Cố Thăng, thấy không có vấn đề gì mới nói:

- Xin lỗi vì quấy rầy anh khuya thế này nhé. Ngủ lại đi, ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Anh nói với giọng rầu rĩ rồi gác máy.

Cố Thăng không ngủ được. Anh đoán tí nữa Nam Sơn sẽ gọi cho Tiểu Lộc, thế thì anh cũng phải đánh Tiểu Lộc mới được.

Anh bật đèn lên rồi đứng dậy tìm một con rối Tiểu Lộc trên giá áo, nhìn hai má tròn xoe của nó, cuối cùng anh cũng không xuống tay mà chỉ nhéo thật mạnh thôi.

Sau đó anh thuận tay đặt nó lên tủ để giày rồi lẩm bầm:

- Tự nhiên sao mình thấy mình trẻ con thế nhỉ?

Lộc Nhân Phi còn đang thức đêm làm việc hắt xì một cái, có ai đang nhớ mình à?

Chỉ chốc lát sau anh ta đã nhận được điện thoại của Nam Sơn.

- Cảnh sát Lộc phải không? Tôi là Nam Sơn đây.

Lộc Nhân Phi vừa viết vừa hỏi:

- Sao cô gọi muộn thế? Có chuyện gì à?

- Tôi muốn hỏi một chút, các anh điều tra ra thân phận của người chết chưa?

- Rồi.

Lộc Nhân Phi đáp:

- Nếu tôi đoán không sai thì ngày mai lại có một vụ ảm ỉ đây.

Nam Sơn hỏi:

- Người chết là Trương Đông Minh phải không?

- Cô nhận ra hắn à?

- Có chút ấn tượng.

Nam Sơn chỉ đành trả lời như vậy:

- Nạn nhân của cả hai vụ án đều là mấy gã nhà giàu, tôi cảm thấy Cố Thăng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Nam Sơn không biết phải làm thế nào để nói với anh ta rằng Cố Thăng sẽ là mục tiêu kế tiếp. Cô không có bằng chứng gì cả, chỉ có thể kéo đề tài lên người Cố Thăng, hi vọng cảnh sát sẽ xem trọng mà thôi.

Lộc Nhân Phi nhủ mảy:

- Cô muốn chúng tôi chia người ra bảo vệ Cố Thăng hả? Tôi biết cô quan tâm đến cậu ta, thế nhưng chuyện này không làm được đâu.

Thành phố N có không ít kẻ giàu có, chẳng có bất cứ chứng cứ gì chứng minh mục tiêu tiếp theo của hung thủ là Cố Thăng cả.

Huống hồ... anh ta muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn nói:

- Tôi nói nhỏ với cô cái này, Trương Đông Minh và Hoắc Lăng làm giàu trên số tiền không sạch sẽ lắm. Cố Thăng thì không giống họ.

Nam Sơn càng nghe càng buồn bực.

Đúng là Cố Thăng thì không giống họ, thế nhưng bao nhiêu chuyện không dính đến anh thì anh đều dính hết cả rồi.

- Ngày mai anh gọi cho Cố Thăng được không? Bảo anh ấy chú ý an toàn, cố gắng nói cho nghiêm trọng vào nhé.

Lời cảnh sát nói có lẽ sẽ được Cố Thăng coi trọng hơn nhỉ.

- Ừ được thôi, mai cậu ấy dậy thì tôi gọi cho.

Chuyện này dễ như trở bàn tay thôi ấy mà.

- Thế thì phiền cảnh sát Lộc.

- Chuyện nhỏ.

Lộc Nhân Phi cười ôn hòa:

- Cô ngủ sớm đi, ba giờ rồi.

Vừa nhắc đến thời gian thì Nam Sơn bỗng cảm thấy mệt mỏi ập xuống:

- Ừ, tôi ngủ đây, cảnh sát Lộc cũng nghỉ đi nhé.

Lộc Nhân Phi cười khổ. Cả tuần nay anh đã bị vụ án của Hoắc Lăng hành cho lao lực quá độ rồi. Hôm qua lại thêm một vụ nữa, nếu không tìm được manh mối gì hữu dụng thì mấy ngày tới cũng đừng hòng mà được nghỉ ngơi.

...

Sáng sớm hôm sau, Cố Thăng nhận được điện thoại của Lộc Nhân Phi.

- Có chuyện gì thế?

Cố Thăng còn đang ở trên giường, chiếc notebook mỏng đặt trên đầu gối.

Lộc Nhân Phi nói:

- Mấy ngày tới ra ngoài nhớ chú ý an toàn, lại có thêm một gã nhà giàu bị giết, xem ra hung thủ chuyên chọn kẻ có tiền để ra tay đấy.

- Cảm ơn nhé.

Cố Thăng hơi tò mò:

- Có phải cậu yêu tôi thật không mà quan tâm thế?

Lộc Nhân Phi bực mình bật cười:

- Tôi chỉ niệm tình bạn bè mấy năm thôi, cậu chưa gửi tiền mừng cưới cho tôi mà đã chết teo thì đáng tiếc quá.

- Về sau anh trai tôi gửi cậu bao nhiêu thì tôi gửi bấy nhiêu.

Lộc Nhân Phi cứ nhớ tới Cố Hằng là lại nhức đầu:

- Cũng chẳng biết có cô nào ưng tên keo kiệt ấy không nữa.

Muốn mọi tiền từ tay Cố Hằng quả thực còn khó hơn cả lên trời.

- Anh ấy có người mình thích rồi đấy, biệt danh wechat còn đổi thành: “Một ngày em không tiêu tiền của tôi thì tôi khó chịu lắm” kia kìa.

Cố Thăng tiện tay mở wechat của Cố Hằng ra xem:

- Ủa? Lại đòi nữa.

Lộc Nhân Phi kinh ngạc nhàu mày, Cố Hằng mà cũng có ngày chủ động đưa tiền của mình cho người khác tiêu á? Hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây phải không?

- Đòi thành: “Anh thích nhìn em mua mua mua, đáng về ấy xinh đẹp biết bao”.

Lộc Nhân Phi nổi hết cả da gà da vịt. Trong khoảng thời gian khur khur cố chấp muốn làm cảnh sát, bị ba mẹ cắt sạch tiền sinh hoạt, Lộc Nhân Phi cũng từng khao khát thứ tình yêu đơn giản mà không làm màu này lắm.

- Tôi ngủ tí đã.

Sợ Cố Thăng không coi trọng lời mình nói, Lộc Nhân Phi lại nhấn mạnh:

- Nhớ phải chú ý an toàn đấy.

Cố Thăng nghe ra mỗi một trong giọng của anh:

- Đi ngủ mau đi, tôi sẽ chú ý mà.

...

Ban ngày ở công ty đông người, công tác bảo vệ cũng rất chặt chẽ, Nam Sơn cảm thấy hẳn là Cố Thăng sẽ không gặp chuyện không may.

Quan trọng là buổi tối kia. Nghe Lộc Nhân Phi nói thì hai người chết trước đó đều bị giết vào buổi tối cả.

Lúc sắp tan tầm, Nam Sơn gọi cho Cố Thăng thì biết anh đã tìm ba vệ sĩ kia về, bấy giờ cô mới hơi an tâm một chút.

Khi Nam Sơn đang đứng ven đường đợi xe thì thấy xe của Cố Thăng từ từ dừng lại trước mặt mình. Anh vẫy tay với cô:

- Mau lên xe đi, tôi đưa cô về.

Mấy hôm nay thời tiết thành phố N nóng chẳng khác gì cái lò thiêu, cô đứng dưới bóng cây mà vẫn thấy nóng hầm hập.

- Phiền anh rồi.

Nam Sơn không hề do dự mà lên thẳng xe luôn.

Vừa mở cửa, khí lạnh đã phá ra, sượng tỉnh cả người.

Cô thắt dây an toàn rồi hỏi Cố Thăng:

- Ba vệ sĩ của anh đâu?

Cố Thăng nhìn vào kính chiếu hậu:

- Ở đằng sau kia kia.

Cô thoáng nhìn ra sau thì thấy một chiếc xe đang theo bọn họ, hai người đàn ông trên ghế lái và ghế phụ đều đeo kính râm ngầu lòi.

...

Sắc trời tối sầm xuống, tiếng sấm nổ vang rền.

Khi Cố Thăng đưa Nam Sơn về đến cửa tiểu khu thì trời đã đổ mưa tầm tã.

May mà Nam Sơn xem dự báo thời tiết nên có mang ô.

- Tôi vào đây.

- Nam Sơn!

Cô đang đặt tay lên tay cầm chuẩn bị mở cửa thì Cố Thăng ở đằng sau cất tiếng gọi.

Nam Sơn quay đầu hỏi với vẻ nghi hoặc:

- Sao đây?

Cố Thăng bóp trán rồi thở dài:

- Tôi có dự cảm nhà mình cũng không an toàn, đêm nay tôi ngủ lại nhà cô được không?

Thấy Nam Sơn nhìn mình bằng ánh mắt nghiền ngẫm, Cố Thăng bèn chớp mắt với cô, trông đến là ngây thơ vô tội.

Xưa nay bao nhiêu dự cảm xấu của Cố Thăng đều ứng cả.

Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, huống hồ Cố Thăng còn là sếp tổng của mình.

Nam Sơn gật đầu đồng ý:

- Nhưng nhà tôi chỉ có một phòng ngủ, đêm nay anh phải ngủ ở sofa đấy.

Anh chỉ thuận mồm nói thế thôi, không ngờ Nam Sơn lại đồng ý thật.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, Cố Thăng ngậy ra vài giây rồi mới gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

- Xe có thể vào thẳng tiểu khu của cô được không?

Cố Thăng hỏi.

Nam Sơn gật đầu:

- Được đó.

Tiểu khu của cô phần lớn là nhà cho thuê nên công tác quản lý cũng không chặt chẽ cho lắm.

Cô lại nhìn ra phía sau:

- Thế ba vệ sĩ của anh thì tính sao?

Nhà Nam Sơn không rộng, nếu nhét thêm ba người đàn ông vạm vỡ thì có vẻ hơi chật chội.

- Bọn họ ấy à?

Cố Thăng trầm tư một lát:

- Bọn họ sẽ dừng xe ở dưới nhà cô. Năng lực điều tra của họ mạnh lắm, nếu có nguy hiểm gì thì họ sẽ bóp chết từ trong trứng nước.

Làm sao anh có thể cho phép người khác phá hỏng thế giới hai người tốt đẹp của mình và Nam Sơn cơ chứ.

Cố Thăng gọi điện thoại cho Đại Hắc đứng đầu ba vệ sĩ, bảo họ ở dưới lầu quan sát tình hình xung quanh.

Đại Hắc tỏ vẻ không thành vấn đề, thân là một vệ sĩ, họ có thể thỏa mãn bất cứ yêu cầu nào của khách hàng dưới tiền đề cam đoan khách hàng được an toàn.

Chỉ có điều trong đêm dài đằng đẵng này, khách hàng thì được ở cùng với gái đẹp mà mình lại phải chen chúc với hai thằng em đen hôi, Đại Hắc hơi bị rầu lòng.

Đại Hắc mở cửa kính ra, mưa rào thốc vào mặt hắn, chỗ ngồi cũng ướt đầm đìa.

- Đại Hắc, ông dờ hơi gì đấy, đóng cửa sổ lại ngay!

Nhị Hắc ngồi cạnh Đại Hắc không nhin nổi phải thốt lên, sau đó còn ném cho hắn một cái khăn lau.

Đại Hắc lặng lẽ đóng cửa sổ lại rồi lấy khăn lau mặt. Đầu năm nay muốn làm màu cũng khó khăn quá, rầu lòng quá, may mà vẫn còn anh em quan tâm đến mình.

- Sao lại lau mặt bằng cái khăn ấy? Đưa ông để ông lau ghế mà!

Đại Hắc: ... sao mình thấy cái khăn này quen quen?

Mãi một lúc sau, hắn nhìn chăm chăm nó hai giây rồi mới nhận ra vốn dĩ nó được dùng để lau cửa sổ.

...

Cuối cùng cũng được quang minh chính đại đi vào nhà của Nam Sơn rồi, Cố Thăng mong chờ khắp khối.

Nhưng lúc cửa được mở ra thì anh ngăn cả người.

Căn nhà này không giống trong tưởng tượng của anh cho lắm. Nam Sơn thu dọn phòng ở khá sạch sẽ, chỉ có điều... cả gian nhà tràn ngập mỹ cảm hỗn loạn mà thôi.

Là một người thích tất cả mọi thứ đều được sắp đặt một cách ngay ngắn chỉnh tề, Cố Thăng cực kì muốn sắp xếp lại gian phòng này từ đầu đến cuối.

Nam Sơn ở bên ngoài lắc chiếc ô ướt sũng rồi nói với Cố Thăng:

- Nhà tôi hơi lộn xộn, anh vào đi.

Cố Thăng gật đầu rồi vội bước vào phòng.

- Anh ngồi xuống sofa một tí.

Nam Sơn quay người đi vào bếp pha cho anh tách trà.

Lúc đi ra, cô phát hiện Cố Thăng đã xếp mấy chiếc gối ôm vút ngọn ngang trên sofa thành một dãy theo màu sắc từ đậm đến nhạt.

- Hơi nóng đấy.

Nam Sơn đặt chén trà lên bàn.

Cố Thăng ngồi trên sofa, vắt chéo hai cái chân dài rồi nói một câu cảm ơn rất khế.

- Tối nay chúng ta ăn mì lạnh được không?

Cố Thăng hoàn toàn không có ý kiến. Anh đứng lên, xắn tay áo rồi đi vào bếp.

- Anh đi đâu đấy?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng quay đầu nhìn cô rồi nói với vẻ đương nhiên:

- Đi chuẩn bị bữa tối chứ gì nữa?

Anh nhớ Nam Sơn từng nói cô không biết nấu ăn. Thế thì việc nấu bữa tối đương nhiên phải là của anh rồi.

Nam Sơn bật cười:

- Tôi biết làm mì lạnh mà.

Ở đâu ra cái đạo lý cho khách vào bếp cơ chứ?

Rồi cô lại cảm thấy Cố Thăng giỏi thật đấy, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp. Ủa... hình như hình dung một người đàn ông như thế có gì đấy sai sai, mà thôi, không biết là cô gái nào có phúc được anh yêu nữa.

Cố Thăng sáng ngời mắt lên, Nam Sơn xuống bếp kìa!

- Vắt và cho cô rồi.

Cố Thăng xưng phong nhận việc:

- Để tôi giúp một tay.

- Không cần, anh ngồi xem TV đi.

Ngồi không chắc cũng chán.

- Được.

Nam Sơn đi vào phòng bếp, làm được một nửa rồi mới quên hỏi xem Cố Thăng có kiêng ăn gì không. Thế là cô đứng ở cửa bếp ló đầu ra hỏi:

- Cố Thăng, anh có ghét món gì không đấy?

- Hành, rau thơm, tỏi, măng tây linh tinh...

Cố Thăng nói không cần nghĩ:

- Tôi không kén ăn đâu.

Nam Sơn: ... kén bỏ xừ ra thì có.

Mì lạnh chế biến khá đơn giản. Không đến hai mươi phút sau, hai đĩa đồ ăn đủ cả sắc hương vị đã được đặt lên bàn cơm.

Cố Thăng nhìn đĩa mì lạnh với ánh nhìn trân trọng, đây là mì Nam Sơn nấu cho anh đó, anh phải nhắm nháp thật cẩn thận mới được.

Ăn ngon thế cơ à? Nam Sơn thấy anh ăn mì với vẻ thỏa mãn rồi lại ném thử trong đĩa của mình, mùi vị cũng bình thường thôi mà?

Chắc là giám đốc chưa bao giờ ăn mì lạnh rồi, Nam Sơn tự nói.

...

Chưa đến năm phút sau, Cố Thăng đã giải quyết xong đĩa mì lạnh. Tuy anh ăn hơi nhanh nhưng động tác lại vẫn nhã nhặn. Ăn xong, anh cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm.

Nhìn Nam Sơn còn đang ăn mì, ánh mắt Cố Thăng càng ngày càng dịu dàng hơn. Thời buổi này không còn nhiều cô gái biết nấu cơm đâu.

Uống được nửa chén trà, Cố Thăng mới khựng lại. Anh chợt nhớ ra mình không mang quần áo đến thay.

Anh buông chén trà xuống, nhìn từng cọng lá trà chìm nổi rồi cười thoải mái, dường như chuyện này không ảnh hưởng gì.

Đây là lúc cho Nam Sơn ngắm tám múi cơ bụng và đường nhân ngư hoàn mỹ của mình. Minh khoác khăn tắm đi ra chắc chắn là gọi cảm lắm.

Con gái ai mà chẳng thích đàn ông có dáng người đẹp cơ chứ, thật ngại quá, anh là một trong những người đàn ông ấy đây.

..

Khi Nam Sơn dọn xong nhà bếp đi ra thì Cố Thăng đã nằm nghiêng trên sofa mà ngủ, còn TV đang phát tiết mục quảng cáo âm ỉ.

Trời mưa đúng là dễ ngủ thật.

Cô vào phòng ngủ, mở tủ lấy chăn rồi rón rén đi ra đắp lên người anh, chỉ sợ động tác mạnh quá khiến anh tỉnh giấc.

Cố Thăng ngủ không sâu, khi chạm vào da thì anh đã mở mắt ra.

- Anh tỉnh rồi à?

Cố Thăng ngồi thẳng dậy, lấy chiếc gối đệm sau lưng mình rồi nhìn Nam Sơn, chẳng nói chẳng rằng.

- Anh sao thế?

Thấy cô hỏi, Cố Thăng bèn thở dài như thể khó xử lắm:

- Nam Sơn, tôi không mang quần áo theo.

- À, không sao.

Cố Thăng nghe xong bèn nghĩ, há? Chẳng lẽ Nam Sơn cũng chờ mong vụ này à?

Đang nghĩ dở thì Nam Sơn đã nói tiếp:

- Nhà tôi có đồ nam đấy, chờ tí tôi tìm cho.

Một bầu nhiệt huyết của Cố Thăng bị dội cho một thau nước lạnh:

- Người khác mặc rồi à?

Cố Thăng chu mỏ nhìn cô ai oán.

Nam Sơn không nghĩ nhiều, chỉ cho là anh ưa sạch sẽ thôi:

- Đương nhiên là không mặc, tôi mua để phòng thân, thi thoảng treo ra ngoài cho người ta biết nhà tôi cũng có đàn ông thôi.

Nhưng sau lần tự tay bắt trộm lần trước thì Nam Sơn thấy bộ đồ nam này chẳng có tác dụng gì cả.

Thế là cô giặt sạch rồi để nó vào xó tủ.

- Tôi đi tìm một lúc, nhanh thôi.

Cố Thăng nói thầm trong lòng: đừng thấy, đừng thấy, đừng thấy.

- Thấy rồi!

Cố Thăng: ...

Chưa đến một phút sau Nam Sơn đã thấy bộ quần áo kia. Nó được đặt ở đáy tủ, lúc lấy ra còn nguyên mùi long não.

- Anh đi tắm trước đi, tôi dọn sofa một chút.

Cô đặt quần áo và khăn mặt ở mép ghế:

- Tôi để bàn chải mới trong toilet đấy, anh có thể dùng.

- Phiền cô rồi Nam Sơn.

Cố Thăng rề rà đứng lên, cầm quần áo đi vào phòng tắm, vừa đi vừa nghĩ bụng: Dù không nhìn thấy cơ bụng của mình, Nam Sơn vẫn sẽ yêu mình. Mình nhiều ưu điểm thế này cơ mà, cơ bụng chỉ là một trong số đó thôi.

Nhân lúc Cố Thăng đi tắm, Nam Sơn thu dọn sofa, chỉ để lại một cái gối và một chiếc chăn mỏng.

Đoán là có lẽ anh sợ tối, cô còn cắm một chiếc đèn ngủ nhỏ, thấy không còn vấn đề gì nữa mới ngồi trên sofa chờ anh ra.

..

Cố Thăng vỗ vai Nam Sơn một cái.

- Anh tắm xong rồi à?

Cách một lớp quần áo, Nam Sơn cảm thấy tay Cố Thăng hơi nóng.

Cố Thăng gật đầu rồi kéo quần áo trên người:

- Hơi chật chút.

Anh cũng không dám làm động tác mạnh mà nhún nhún:

- Nhất là quần sịp ấy!

Anh mặc đồ chật cơ mà, không phải nên khó chịu há? Nam Sơn nhìn khỏe miệng anh hơi nhếch lên, chứ anh vui về cái gì vậy?

- Hay là nhờ vệ sĩ của anh đi mua một bộ mới?

Cố Thăng tỏ vẻ không cần:

- Thôi thôi rồi, để mai bảo họ mua sau.

Nam Sơn: Thế thì khác quái gì nhau?

- Đêm nay anh đành chịu thiệt ngủ sofa vậy.

- Không sao, cô chịu cho tôi ở nhờ là tôi cảm ơn lắm rồi.

Cố Thăng đề nghị:

- Tăng lương cho cô nhé?

Cố Thăng nhìn Nam Sơn, cô hơi gầy, phải bồi bổ thêm mới được.

Nghe tăng lương có vẻ hấp dẫn đấy, thế nhưng Nam Sơn coi Cố Thăng là bạn nên mới cho anh ở nhờ. Cô lắc đầu nói:

- Anh ngủ đi.

Cố Thăng càng ngày càng thích Nam Sơn rồi. Về sau Nam Sơn yêu anh chắc chắn là vì mị lực nhân cách của anh chứ không phải vì tiền đâu.

Thế rồi sắc mặt anh lại ủ rũ, xem ra bây giờ mị lực nhân cách của mình vẫn chưa đủ dùng.

Vì có Cố Thăng ở đây nên Nam Sơn nhanh chóng tắm rửa rồi về phòng ngủ. Cô còn thuận tay khóa cửa phòng lại.

Khóa cửa phòng ngủ là thói quen của cô, chứ không liên quan gì đến Cố Thăng.

Nam Sơn hạ điều hòa xuống nhiệt độ thoải mái rồi thiếp đi rất nhanh.

Khi tỉnh dậy thì xung quanh cô tối om, cô cũng không biết mình đang ở đâu nữa.

Trừ tiếng sấm, bên ngoài chẳng còn động tĩnh gì.

Vậy mà lúc này cửa lại mở ra. Một chút ánh sáng từ bên ngoài lọt vào. Năm sáu gã đàn ông che mặt đi vào nhà, mỗi gã cầm một chiếc đèn pin. Vào rồi, họ rón rén đóng cửa lại.

Bây giờ Nam Sơn đã thấy toàn cảnh xung quanh mình, đây là nhà của Cố Thăng. Những kẻ đó quả nhiên đã nhân lúc trời tối mò đến.

Cô cảm thấy may mắn vì Cố Thăng ở nhà mình. Nhìn vóc dáng đám người này thì ba vệ sĩ mà Cố Thăng thuê cũng không phải là đối thủ của họ.

Gã thủ lĩnh ra hiệu tiến về phía trước, cả đám khom lưng mò vào phòng Cố Thăng.

Nhìn thần sắc nghiêm túc của họ, Nam Sơn thấy hơi buồn cười. Cố Thăng làm gì có nhà đâu.

Đám người nọ mất mấy phút lật tung căn phòng lên mà vẫn không thấy Cố Thăng đâu cả.

Một gã trong bọn lầu bầu:

- Kì lạ thật, xưa nay vào giờ này Cố Thăng vẫn luôn ở nhà mà.

Sau đó gã hừ lạnh một tiếng:

- Đi vắng cũng tốt, mau tìm đi, nhất định phải tìm được đồ của ông chủ về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Trong tay Cố Thăng có thứ người ta muốn?

Với tính tình của Cố Thăng thì hẳn là anh sẽ không giữ những thứ mang tai họa. Xưa nay anh chưa bao giờ nhặt tai họa về, toàn là tai họa tìm đến anh thôi.

Nhìn phong cách hành sự của gã có giọng chói tai thì có vẻ như y cũng không dám chắc đồ có ở trong tay Cố Thăng hay không. Nếu không y cũng không giết Hoắc Lăng và Trương Đồng Minh trước rồi mới tìm Cố Thăng. Làm như vậy cứ như đang dùng phương pháp loại trừ.

Có lẽ chính Cố Thăng cũng không biết mình giữ cái gì của người ta.

- Mau tìm cái USB mà ông chủ muốn đi.

Tiểu Chương nhìn bốn phía rồi ra hiệu hành động:

- Không được bỏ qua một góc nào, cũng đừng có nảy lòng tham mà cuỗm cái gì không nên cuỗm rồi đem bán. Nhà họ Cố mà phát hiện ra thì không ai cứu được chúng mày đâu.

USB? Nam Sơn nhìn chính mình, chẳng phải bây giờ cô đang là một cái USB sao? Đừng bảo là đám người này đang tìm nó nhé.

Mấy gã che mặt chia nhau hành động với vẻ rất chuyên nghiệp, ban nãy họ còn dè dặt, bây giờ thì chẳng sợ gì nữa.

Họ đeo găng tay trắng để tránh lưu lại dấu vân tay, và hoàn toàn không hề sợ hậu quả sau khi bị Cố Thăng phát hiện.

Nam Sơn nhìn bọn họ phá hủy tranh ảnh trong nhà anh, rạch nát sofa của anh, bới tung ngăn kéo phòng anh. Có kẻ còn thò mắt chiếc đồng hồ hàng hiệu anh để trong ngăn kéo nhân lúc đồng bạn không để ý.

Bọn họ phá phách như bão quét, không biết ngày mai Cố Thăng về nhìn thấy cảnh tượng này thì sẽ cảm thấy thế nào nữa.

Có người đưa mắt về phía tủ thủy tinh, vừa mở ra lục một lúc thì đã thấy Nam Sơn.

- Ồ?

Kẻ đó chiếu đèn pin lên chiếc USB làm Nam Sơn bị chói phải nhắm mắt lại. May mà hắn bỏ đèn pin ra ngay, rồi lấy điện thoại di động ra đối chiếu chiếc USB với hình trong máy.

Rồi hắn hô lên với vẻ mừng rỡ:

- Thấy rồi!

Những người khác nghe vậy thì đều bỏ hết việc đang làm rồi vây lại phía này.

- Để tao xem thử.

Tiểu Chương cầm chiếc USB lên nhìn vài lần rồi xác nhận:

- Chắc đúng là nó rồi.

Hắn để chiếc USB vào túi áo:

- Nhiệm vụ hoàn thành, rút thôi.

Nam Sơn lại chìm vào bóng tối, thì ra vật mà gã có giọng chói tai kia không từ thủ đoạn muốn lấy lại là chiếc USB nho nhỏ này, bên trong nhất định là có nội dung gì bí mật.

Cô tạm thời không định rời khỏi chiếc USB này. Gã có giọng chói tai coi trọng nó như thế, cô đoán là Tiểu Chương sẽ mang nó đến cho y nhanh thôi.

Cô chỉ ở trong chiếc USB này được chưa đến một giờ, có lẽ còn thời gian để nhìn thấy gã có giọng chói tai kia xem thân phận chân chính của y là ai.

Túi áo Tiểu Chương đầy mồ hôi, dạ dày Nam Sơn cuộn lên khó chịu, cảm giác cứ như là say xe vậy.

Trên đường đi cả bọn không nói gì, làm cho Nam Sơn hơi thất vọng, cô còn định khai thác thêm manh mối từ câu chuyện của bọn họ cơ.

...

Khoảng nửa tiếng sau thì xe dừng lại, đám người Tiểu Chương đã tới nơi.

Nam Sơn hơi thả lỏng. Thời gian của cô không còn nhiều nhưng hẳn là vẫn kịp.

Tiểu Chương đi từng bước vững vàng, khoảng mười phút sau thì hắn dừng bước.

- Tiểu Chương đây ạ, tôi đã tìm thấy thứ mà ngài muốn rồi.

Gã có giọng chói tai cực kì cao hứng:

- Mau vào đây.

Tiểu Chương đáp lời rồi lấy chiếc USB trong túi ra đặt lên bàn, sau đó rút lui hai bước và đứng cúi đầu vói vẻ cung kính.

Bấy giờ Nam Sơn mới nhìn rõ mặt kẻ có giọng chói tai kia, mặt mũi y khác hẳn với những gì cô tưởng tượng.

Cô cứ nghĩ sẽ thấy một người đàn ông trung niên gầy gò u ám, thế nhưng trước mặt cô lại là một gã bảnh trai trắng trẻo, diện mạo y có phần ảo lả, trong đáy mắt tán ra vẻ tầm tối nặng nề.

Nam Sơn lập tức đổi cách gọi gã có giọng chói tai thành gã bảnh trai rồi nhìn cách trang hoàng căn phòng này. Xung quanh chỉ có những đồ dùng đơn giản bình thường, không chứng minh được gì về thân phận của y cả.

- Chiếc USB này được đặt trong ngăn tủ ở phòng khách, có lẽ Cố Thăng chưa xem nội dung trong đó, bằng không anh ta đã không để nó ở vị trí lộ liễu như thế mà báo cảnh sát lâu rồi.

Gã bảnh trai gật đầu vừa lòng:

- Chắc là hần may mắn chưa xem.

Sau đó y cầm chiếc USB lên đánh giá một lát.

Tuy y không nhìn thấy Nam Sơn nhưng cô vẫn thấy áp lực nặng nề.

- Không đúng.

Gã bảnh trai hơi nhú mày rồi thu tầm mắt về.

Tiểu Chương run lên, xem ra hần rất sợ y.

Nói xong, gã bảnh trai mở nắp Usb, cắm vào máy tính, xác nhận nó không có virus rồi mới mở ra.

- Đây là cái khi gì?

Gã bảnh trai nhìn thấy trong USB có một file ghi tên: Nhật kí quan sát Nam Sơn.

Nam Sơn: Có cả tui nữa hả?

..

Vừa nghĩ đến việc mình đang ngủ trong cùng một mái nhà với Nam Sơn thì Cố Thăng đã cảm thấy rất an tâm.

Đèn phòng khách đã tắt, chỉ còn một chiếc đèn ngủ nhỏ xinh tỏa ra ánh sáng màu vàng.

Sofa không lớn nên Cố Thăng chỉ có thể nằm nghiêng để ngủ. Trên người đắp chiếc chăn Nam Sơn từng đắp nên anh cảm thấy yên tâm lạ thường.

Anh hay lạ giường, thế nhưng lần này lại chìm vào giấc ngủ với tốc độ khó tin.

Thế rồi Cố Thăng bị tiếng sấm ì ùng đánh thức, khi mở mắt ra thì thấy ánh chớp sáng lóe lên như muốn chém đôi mặt đất thành hai nửa.

Không khí trở nên nặng nề, tấm rèm bay tung trong gió phấp phới trong ánh sáng chớp lóe, biến thành một cảnh tượng vô cùng đáng sợ trong mắt Cố Thăng.

Bên ngoài sấm sét ầm ầm, trong phòng lại càng thêm yên tĩnh.

Đây không phải nhà mình. Khắp nơi đều tỏa ra mùi hương xa lạ. Cảm giác sợ hãi dấy lên từ sâu thẳm nội tâm anh.

Cố Thăng ra sức lắc đầu. Đây là nhà của Nam Sơn, cô ngủ ở ngay sát vách, mình có gì để mà sợ cơ chứ?

Anh vừa cổ vũ chính mình thì ngọn đèn ngủ bé tí hín lóe lên, rồi sau hai tiếng xoèn xoẹt khe khẽ, nó tắt ngấm.

Cố Thăng căng thẳng. Anh nhìn cửa phòng Nam Sơn với ánh mắt ngập tràn lưu luyến rồi thu tầm mắt lại với vô hạn ưu thương. Thôi, đừng quấy rầy cô ấy.

Anh lần theo trí nhớ tìm công tắc đèn phòng khách, “tách” một tiếng, cả phòng sáng trưng lên.

Cố Thăng nheo mắt lại vì ánh sáng đột ngột, mãi vài giây sau mới thích ứng được.

Đèn bật rồi, anh lại càng tỉnh táo.

Bên ngoài đang mưa như trút, anh đóng cửa sổ lại.

Đêm dài đặng đặng mà không ngủ nổi, bóng đêm tĩnh mịch khiến cho người ta nghĩ đến những điều chẳng bõ bèo cho giấc ngủ tẹo nào.

Cố Thăng nhìn nước mưa nhỏ giọt trên cửa sổ thủy tinh rồi bỗng nảy ra một ý. Hay là mình sắp xếp lại phòng khách này đi!

Anh thích sắp xếp đồ đạc! Anh yêu lao động!

Lao động để dời lực chú ý là một chủ ý không thể nào tốt hơn được nữa. Công việc nhà đều bắt đầu từ dọn dẹp mà.

Cố Thăng xếp hết tranh ảnh tứ tung trên bàn cho chỉnh tề, rồi xếp đồng sách vở lộn xộn trên giá theo thứ tự bảng chữ cái...

Dần dần, phòng khách hỗn loạn trở nên ngăn nắp hẳn ra.

Anh vỗ vỗ tay thưởng thức kiệt tác của mình, rồi lấy khăn lau cửa sổ bị mưa làm ướt cho sạch sẽ.

Khi Cố Thăng trở về chiếc sofa của mình thì sấm sét càng ngày càng dữ dội, cảm giác an toàn do lao động mang lại càng lúc càng nhạt đi, thay vào đó là sự hoang mang bất tận.

Cố Thăng trần trọc thế nào cũng không ngủ được.

Bây giờ anh chỉ muốn nghe thấy tiếng của Nam Sơn. Nghe thấy cô thì anh sẽ ngủ rất ngon đó, nhưng làm thế thì lại quấy rầy cô ngủ...

Cố Thăng xoắn quấy một hồi, cuối cùng quyết định gõ cửa phòng Nam Sơn, trong lúc đó còn nghĩ xong cả lý do rồi.

Anh đứng ngoài cửa phòng cô rồi nâng tay lên gõ mấy cái.

Một hồi lâu không thấy cô đáp lại, Cố Thăng tưởng là cô ngủ say quá, bèn tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Nam Sơn, đèn ngủ cô thấp ngoài này hỏng rồi, có thể đổi cái khác cho tôi được không?

Cố Thăng sợ Nam Sơn không nghe rõ, bèn lặp lại thêm một lần nữa, thế nhưng vẫn không có ai đáp lời.

Ờ? Kì vậy?

Anh gõ cửa không nhẹ, theo lý mà nói thì cô phải tỉnh dậy đáp vài câu chứ?

Thế nhưng anh đứng tần ngần ngoài cửa lâu lắm rồi mà vẫn chẳng thấy cô có phản ứng gì.

Một suy nghĩ nảy ra trong lòng Cố Thăng, có phải Nam Sơn ở trong đó xảy ra chuyện gì rồi không?

Cố Thăng mở ngăn kéo của Nam Sơn rồi lấy cặp tóc của cô để mở khóa cửa, không hề do dự chút nào.

Khi Cố Thăng đẩy cửa ra, chiếc điều hòa tỏa ra ánh sáng leo lét vừa đủ để anh thấy người nằm trên giường.

Đây chẳng phải là Nam Sơn của anh hay sao? Tưởng ngủ của cô xấu thật, đã nằm nghiêng thì chớ còn nghiêng ra tận mép giường.

Anh thở phào nhẹ nhõm, thì ra cô chỉ ngủ say quá thôi. Thế rồi anh lại đau lòng, rốt cuộc ban ngày cô mệt đến mức nào mà tối ngủ như chết thế này chứ?

Cố Thăng bước từng bước rất khẽ, đi về phía cô.

Anh hơi cúi xuống, chỉnh độ sáng màn hình điện thoại đến mức thấp nhất rồi quan sát khuôn mặt cô đang say ngủ.

Cô ngủ say như vậy khiến cho người ta không nhớ khi thức giấc cô mạnh mẽ nào.

Cô như một đóa hoa lộng lẫy đang khép cánh, vẫn đẹp xinh nhưng lại thêm phần yếu đuối.

Cố Thăng không nhịn được vươn ngón trỏ ra chạm khẽ lên mặt cô, cảm giác nơi đầu ngón tay vừa mềm mại lại vừa co dãn.

Anh nở một nụ cười đắc ý, rồi không nhịn được chọt thêm mấy cái mới dừng tay.

Cố Thăng thấy cạnh giường còn không gian khá rộng, thừa đủ để trải một cái chiếu đơn.

Nghĩ đến đây, anh nheo mắt lại, hay là mình ngủ trên sàn nhĩ? Vừa nghĩ tới việc được ngủ gần Nam Sơn như thế thì bao nhiêu sợ hãi đều tiêu tan hết.

Lúc Cố Thăng dọn dẹp thì tìm thấy một cái chiếu con. Anh lấy nó ra giữ mấy cái rồi trải ra sàn, sau đó lấy gối và chăn vào và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh kéo chăn đắp lên, nhắm mắt lại rồi nhẹ giọng nói:

- Ngủ ngon, cô bé của tôi.

Trên khóe môi còn nở nụ cười ngọt lịm.

...

Gã bánh trai cau mảy rồi mở file ra.

Nam Sơn nhìn một lượt nội dung trong USB, xem xong thì cả người khó ở.

File.doc trong USB cũng tên là “Nhật kí quan sát Nam Sơn”.

Ngày X tháng X: Lay Chúa, tui yêu Nam Sơn mất rồi. Trước khi công khai theo đuổi cô ấy, tui phải viết nhật kí quan sát Nam Sơn hằng ngày mới được. Bao giờ tui kết hôn với Nam Sơn xinh đẹp đáng yêu quyến rũ (tính lược n từ tán dương), tui sẽ cho cô ấy xem, chắc chắn là cô ấy sẽ cảm động lắm.

Ngày X tháng X: Hôm nay tụ tập với nhau, Nam Sơn mặc một chiếc váy dài màu trắng xinh ơi là xinh, nhưng mà cô ấy chỉ lo nói chuyện với Tiểu Mí vui ơi là vui thôi. Lão Răng Vàng ngồi cạnh tui, tui hông vui tí nào hết.

Ngày X tháng X: Nam Sơn mời tui một li trà sữa, đây chính là hương vị của tình yêu.

Ngày X tháng X: Hôm nay tui làm một bài thơ tình: Đại Sơn đề Tiểu Thăng, Tiểu Thăng không bay được, Tiểu Thăng không muốn bay, Tiểu Thăng yêu Nam Sơn, Dưới hòn Ngũ Chi sơn, tình cha yêu như núi, tình mẹ yêu như biển. Tác phẩm xuất sắc quá đi, tặng mình 32 cái like!

Ngày X tháng X: ...

...

Nam Sơn ngủ mất ra, mãi vẫn chưa hoàn hồn. Cố Thăng thích mình á? Cố Thăng đang theo đuổi mình á? Sao cô không nhận ra tí dấu hiệu nào vậy?

Tại mình ngu ngốc quá hay là tại Cố Thăng uyển chuyển quá đây?

Nam Sơn cũng không biết vì sao lúc này rồi mà cô còn tinh thần đi nghĩ mấy cái đó nữa.

Gã bánh trai chưa từ bỏ ý định. Gã xem hết toàn bộ nội dung rồi mới dừng tay, sau đó bị chọc giận đến mức bật cười:

- Hay cho một cái nhật kí quan sát Nam Sơn, tao làm gì có thời gian mà đi xem cái thứ chết tiệt này, thế mà tao lại còn xem cho xong mới đi ngủ chứ!

Y quay đầu nhìn Tiểu Chương với ánh mắt lạnh lùng chẳng khác gì một con rắn độc:

- Mày lại làm hồng chuyện.

Y nói với giọng trầm thấp, lồng ngực phập phồng dữ dội, nhìn thôi cũng biết là giận điên rồi:

- Ngu xuẩn, mày ra đây mà xem!

Tiểu Chương bước tới xem một chút:

- Cái này...

Tiểu Chương đang ôm bụng lập công linh thường bỗng trắng bệch cả mặt mày:

- Có phải là Cố Thăng có một cái USB giống cái kia y như đúc không?

Gã bánh trai rút phắt cái USB ra rồi nện trên mặt đất. Đoạn, y nói:

- Điều tra đi, tra ngay cho tao xem rốt cuộc có ai tên là Nam Sơn không. Tao muốn xem xem tên Cố Thăng này có phải đang đùa với tao hay không.

Nam Sơn cảm thấy đầu mình đau như bị xé rách.

Khi mở mắt ra lần nữa thì Nam Sơn đã về thân thể của mình rồi. Cả người bỗng hẫng một cái, cô lật mình theo bản năng, thế rồi rơi tọt xuống đất.

Nam Sơn không cảm thấy đau như mình đoán, hình như dưới người cô có cái gì, và bờ môi chạm phải một vật thể ấm áp mềm mại.

Tiếng Cổ Thăng truyền tới từ bên dưới:

- Giấc mộng này, tôi cho điểm tối đa.

Và rồi, môi Nam Sơn bị cắn nhẹ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Dịch & Biên: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn đại ra. Ai cho cô biết vì sao Cổ Thăng lại ngủ trên sàn phòng cô với được không?

Cảm giác mềm mại trên bờ môi cho cô biết mình đang đối diện với Cổ Thăng.

Cô chống tay lên ngực anh rồi vội vàng bò dậy.

Cổ Thăng vẫn còn tưởng mình đang nằm mơ. Anh nói với vẻ đầy tiếc nuối:

- Sao biến mất nhanh vậy chứ?

Vừa nghe xong câu này thì Nam Sơn không nhịn được mà đạp cho anh một cái. Nếu cô không dậy nhanh thì anh ta còn định làm gì?

- Au!

Cổ Thăng ăn một đạp vào đùi thì tỉnh lại ngay.

Nam Sơn nương theo ánh sáng leo lét của máy điều hòa đi bật đèn.

Cổ Thăng thấy Nam Sơn ngồi bên giường với sắc mặt không tốt lắm, và nhìn anh với ánh mắt nghiến ngấm.

Anh giật nảy mình nhớ đến giấc mộng vừa rồi.

Một suy đoán không tưởng nảy ra trong lòng Cổ Thăng, có khi đó không phải là một giấc mộng đâu. Nghĩ thế, anh mừng như mở cờ trong bụng.

Nam Sơn bình tĩnh lại một chút rồi lên tiếng:

- Anh vào bằng cách nào đấy?

Vụ này à... Cổ Thăng đảo mắt:

- Mở khóa vào.

Sợ cô hiểu lầm, anh nôn nóng giải thích:

- Khoảng 11h mưa to sấm sét ầm ỹ, đã thế đèn ngủ lại còn tắt mất. Tôi gõ cửa phòng cô định hỏi xem còn dư cái đèn ngủ nào không.

Tầm 11h? Lúc đó linh hồn Nam Sơn còn đang bám vào chiếc USB kia, bảo sao anh gọi mà cô không tỉnh.

- Thế mà tôi gọi mãi không thấy cô trả lời, tôi sợ cô xảy ra chuyện gì nên mới mở cửa vào xem sao.

- Sau đó tiện thể ngủ luôn ở sàn phòng tôi hả?

Nam Sơn nói tiếp.

Cổ Thăng nhìn theo ánh mắt của cô, liếc xuống sàn nhà:

- Trời mưa to quá, tôi đóng cửa sổ phòng khách vào thành ra ngoài đó hơi nóng, phòng cô mát mà.

Phòng khách không có điều hòa, chỉ có mỗi cái quạt điện, anh nói thế cũng không sai.

Cố Thăng nói hợp tình hợp lý quá làm Nam Sơn cũng không biết phản bác thế nào.

- Ban này có phải chúng ta đã...

Cố Thăng hỏi rất chi là ân ý.

Nam Sơn nghe thế thì sùng sốt một chút, hình như anh không phân biệt rõ cảnh mộng và hiện thực đúng không?

Cố Thăng thấy cô không đáp thì lại cho là cô không muốn thừa nhận.

Anh vừa nóng ruột thì không thèm mặt mũi nữa mà nói liền thoáng:

- Tôi giữ nụ hôn đầu bao nhiêu năm nay đấy, giờ mất rồi, cô chịu trách nhiệm đi!

Cố Thăng che ngực rồi nhìn Nam Sơn với ánh mắt tủi hờn:

- Cô làm tổn thương trái tim thiếu nam yếu đuối của tôi rồi.

Nam Sơn ngẩng đầu nhìn lên điều hòa, để tận hai tám độ mà cô vẫn thấy lạnh hết cả người, da gà rơi đầy đất là thế quái nào?

Cô ho khan một tiếng rồi chống nạnh hỏi:

- Anh định bắt tôi chịu trách nhiệm thế nào?

Cố Thăng đảo mắt như rang lạc:

- Cô hôn tôi một cái rồi, tôi cũng phải hôn cô một cái mới công bằng.

Thế rồi anh đột nhiên tiến tới, cầm tay Nam Sơn và đặt nó lên ngực mình:

- Cô sờ xem, tim tôi đập nhanh lắm này, có khi là vì...

- Lúc tỉnh dậy tôi đang nằm trên giường, sao mà hôn anh được.

Nam Sơn ngăn anh lại rồi nói với vẻ nghi hoặc:

- Hay là anh chưa tỉnh ngủ?

Cô hỏi thế làm Cố Thăng lại không dám chắc. Anh sờ lên miệng mình, chẳng lẽ chỉ là một giấc mơ thật à?

Cố Thăng lặng lẽ cúi đầu xuống, nhớ mấy câu mình vừa nói, tức thì chẳng còn mặt mũi đâu mà nhìn cô nữa.

- Mau ra ngoài đi.

Nam Sơn đẩy Cố Thăng ra cửa mà anh cũng không giẫy dụa:

- Tôi sẽ coi như anh mơ ngủ.

Nam Sơn khóa cửa lại rồi quay lưng dựa vào khung cửa.

Cô chạm lên trái tim mình, nó đang đập như nổi trống.

Và rồi cô áp tay lên má, hai gò má đang nóng bừng lên, chẳng cần soi gương cô cũng biết rằng chúng đang đỏ ửng.

May mà lúc này Cố Thăng cúi đầu nên mới không nhìn rõ vẻ mặt cô.

Nam Sơn uống hết một cốc nước lạnh mới bình tĩnh lại.

Cô hơi hoang mang nghĩ... hình như mình động lòng với Cố Thăng rồi.

Cô suy nghĩ một lát rồi quy hết tội cho việc mình ngồi đọc nhật kí quan sát của anh hôm nay, rồi lại bắt ngờ hôn anh một cái. Chính những chuyện đó làm cho nội tiết tố tác quái nên cô mới có ảo giác là mình thích anh thôi.

Nhất định là như thế rồi, Nam Sơn nói với chính mình hết lần này đến lần khác.

Nếu cô không có ý gì với Cố Thăng, thì khi anh không còn gặp nguy hiểm nữa, cô phải cách xa anh ra thôi. Tốt nhất là không để cho anh hiểu lầm.

- Nam Sơn.

Giọng nói của Cố Thăng vang lên bên kia cánh cửa.

Chết tiệt, sao cô lại hơi sợ khi phải nhìn thấy anh chứ?

Nam Sơn cố ý nói một cách hung hăng:

- Gì nữa?!

Mãi hồi lâu sau Cố Thăng mới đáp với giọng buồn rầu:

- Thôi vậy.

Nam Sơn nhúc cả đầu. Nghe giọng điệu Cố Thăng thì rõ ràng là có chuyện, chẳng hiểu sao đàn ông đàn ang mà lại dễ xấu hổ thế nữa.

Cô mở cửa ra rồi đứng hình luôn. Cố Thăng đang đứng ngay đó. Hai người ngẩng mặt lên nhìn mặt, cách nhau cực kì gần, có thể cảm nhận được cả hơi thở của nhau phả lên gương mặt.

Anh không ngờ là cô tự nhiên lại mở cửa như thế, bèn chủ động lùi một bước rồi thở dồn dập, cuối cùng không nói gì cả.

Cô mím môi, hơi ngượng ngùng:

- Nãy anh gọi tôi có chuyện gì thế?

- Chấn với gối còn ở trên sàn phòng cô.

Cố Thăng đáp.

Nam Sơn cạ lời bất đắc dĩ với anh, đành phải vào phòng lấy chăn gối ra nhét vào tay anh.

Lúc anh đi rồi, trong lòng Nam Sơn dấy lên cảm giác áy náy kì lạ.

Thế nhưng cô thật sự chẳng có mặt mũi nào mà nói ra cả. Với tính tình của Cố Thăng, chắc chắn là anh sẽ bám lấy cô mà bắt cô chịu trách nhiệm mất thôi. Cô còn chưa thấu tỏ lòng mình, nếu cứ tùy tiện ở bên anh thì giữa hai người sẽ tồn tại nhiều vấn đề lắm.

Trời ạ, sao lại cảm thấy mình như người chồng phụ bạc cô vợ yếu đuối vậy nè?

Cô lắc đầu, chắc chắn là gặp ảo giác rồi.

...

Nam Sơn nằm lên giường rồi mở mắt nhìn trần nhà mà ngây ra.

Xưa nay cô luôn ngủ ngon, thế mà hôm nay lại mất ngủ. Cả ngày nay cô đã ngủ được mấy tiếng đâu nhì.

Cô cứ nhắm mắt lại thì cảnh tượng mình ngã lên người Cố Thăng lại hiện lên trong đầu. Cô chạm lên môi mình, hình như nơi ấy còn lưu lại hương vị của anh.

Cô lật người nằm nghiêng rồi nhìn chiếc chiếu đơn lẻ loi nằm dưới sàn nhà, thấy nó sao mà chướng mắt thế.

Hông rồi. Nam Sơn giật mình. Cô quên không nói cho Cố Thăng biết nhà anh bị đột nhập, còn quên cả việc hỏi anh xem có biết ga bánh trai kia không.

Nhưng trước khi trời sáng thì cô quả thực không muốn nhìn thấy Cố Thăng nữa.

Nam Sơn nghĩ ngợi một lát, đám trộm đó đi rồi, với sự cẩn thận của họ thì chắc là khó mà để lại chứng cứ gì hữu dụng. Thôi thì cứ chờ đến mai, để Cố Thăng tự về mà phát hiện đi.

Còn về gã bánh trai kia, Nam Sơn để ý thấy phòng ybài trí rất sang, chắc hẳn cũng là một kẻ làm ăn giàu có.

Thương nhân đẹp trai như vậy ở thành phố N này hiếm lắm nha.

Cô lên mạng tìm kiếm theo từ khóa “thương nhân đẹp trai ở thành phố N”, không ngờ kết quả đầu tiên lại là Cố Thăng. Cô thấy anh và cô có duyên thật đấy.

Cố Thăng trên ảnh chụp mặt một bộ Âu phục đen quý phái, nghiêm túc nhìn ống kính, ánh mắt sâu thẳm quyến rũ, đúng là siêu đẹp luôn.

Nam Sơn không nhịn được nhìn thêm một chút rồi thoát ra. Cô đổi từ khóa khác để tìm nhưng chẳng thu hoạch được gì. Cô lại tìm thêm ảnh chụp của chủ doanh nghiệp lớn trong thành phố N, cuối cùng vẫn không thấy gã bánh trai kia đâu cả.

Có lẽ Lộc Nhân Phi biết y cũng nên?

Nam Sơn nhìn lại thời gian, chắc là Lộc Nhân Phi đã ngủ rồi. Cô nhắn tin cho anh ta rồi miêu tả chi tiết về gã bánh trai kia và hỏi anh xem có biết y không.

Trên thực tế thì hỏi Lộc Nhân Phi còn không nhanh bằng hỏi Cố Thăng, thế nhưng bây giờ Nam Sơn không muốn gặp anh gì hết.

Mãi đến lúc trời tang tảng sáng, Nam Sơn mới ngủ thiếp đi.

...

Khi Nam Sơn mở cửa ra thì không thấy Cố Thăng đâu cả, cô đoán là anh đã đi rồi.

Khi cô đánh răng rửa mặt xong đi ra phòng khách thì thấy những ba người đang chen chúc trong căn phòng không rộng lắm, là Cố Thăng và hai vệ sĩ của anh.

Cố Thăng mặc đồ ở nhà, bình thường cô không thấy anh mặc bao giờ cả, có lẽ là vừa mua mới.

- Cô dậy rồi à?

Cố Thăng tươi cười như thể đã quên bống chuyện hôm qua:

- Tôi mua cháo cho cô này,

Rồi anh hỏi tiếp:

- Sao nghỉ hai ngày mà không ngủ thêm chút nữa?

Nam Sơn nhìn thái độ của anh thì thở phào nhẹ nhõm.

- Đồng hồ sinh học chuẩn quá, tôi tỉnh rồi thì không ngủ lại được nữa.

Nam Sơn đi tới rồi ngồi xuống ghế.

Cố Thăng thấy thái độ của cô không khác gì lúc trước thì cũng thở phào. Anh còn tưởng Nam Sơn sẽ kháng cự mình cơ.

Trước mặt Nam Sơn đặt một bát cháo gà nấm hương, ngửi mùi đã thấy ngon rồi.

Nam Sơn giải quyết nó trong ba nốt nhạc.

- Cho này.

Cố Thăng đưa khăn giấy cho cô.

Khi Nam Sơn nhận khăn giấy thì ngón tay chạm phải tay anh, cảm xúc như bị điện giật truyền từ đầu ngón vào thẳng trong lòng.

Cả người cô cứng đờ nhưng khi lau miệng thì vẻ mặt không hề thay đổi.

Từ lúc phát hiện ra Cố Thăng thích mình, cô cứ thấy mình sao sao ấy.

Cô ngẩng đầu lên nhìn hai vệ sĩ của anh rồi hỏi:

- Anh có ba vệ sĩ cơ mà nhỉ?

- Tiểu Hắc về nhà lấy giúp tôi vài thứ, anh ta sẽ về ngay thôi.

Anh vừa dứt lời thì điện thoại đã vang lên, anh liếc nhìn tên người gọi đến rồi nói:

- Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới liền.

Cố Thăng nhận điện thoại, thế nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy giọng nói cuồng quýt của Tiểu Hắc:

- Giám đốc Cố, không hay rồi, nhà anh có trộm!

- Có trộm?

- Cứ như bị cướp xông vào ấy, anh mau về đây, tôi báo cảnh sát cho anh rồi.

Cố Thăng vội vàng buông di động rồi quay đầu nói với Nam Sơn:

- Nhà tôi có trộm, tôi phải về xem thế nào.

- Tôi đi cùng anh.

- Cũng được.

...

Lúc Cố Thăng về đến nhà thì dụi mắt với vẻ khó tin, đây còn là nhà anh nữa sao?

Lộn xộn đến mức anh không muốn bước vào trong nữa.

- Giám đốc Cố, anh mau vào xem có mất cái gì quý giá không.

Đại Hắc đứng cạnh đó nhắc nhở.

Vừa nghe đến ba chữ “đồ quý giá”, Cố Thăng đã lập tức chạy thẳng về phía ngăn tủ trong phòng khách.

Nam Sơn thấy dáng vẻ ấy thì biết ngay anh đi tìm chiếc USB kia.

Anh thầm nói trong lòng, nó chỉ là một cái USB thôi, chắc bọn trộm sẽ không để ý đâu.

Cố Thăng mở cửa tủ rồi sờ vào góc quen thuộc, thế nhưng không thấy nó đâu cả.

Anh kinh ngạc quá, tìm đi tìm lại mấy lần mà vẫn chẳng thấy tung tích nó đâu.

Nhị Hắc đứng cạnh Cố Thăng, thấy vẻ mặt anh chán nản như muốn chết đến nơi thì hỏi:

- Giám đốc Cố, anh mất cái gì thế?

- Mất vật báu vô giá cực kì quan trọng, hạnh phúc nửa đời sau của tôi, cuộc sống đầm ấm hạnh phúc con cái đầy đầncủa tôi phụ thuộc vào nó cả đó.

Cố Thăng nghĩ rồi, bao giờ viết đủ một trăm ngày Nhật kí quan sát Nam Sơn thì sẽ dùng nó để tỏ tình với cô, để cô thấy anh chân thành biết bao nhiêu. Chắc chắn là cô sẽ cho anh thêm điểm.

Nhưng bây giờ không thấy nó đâu nữa, anh sụp đổ mất thôi.

Tam Hắc: ... nhìn Cố Thăng với ánh mắt đồng tình thương cảm.

Tiểu Hắc hào tâm đề nghị:

- Giám đốc Cố này, tôi biết một ông thầy Trung y chữa cái kia giỏi lắm.

Cố Thăng nghi hoặc:

- Chữa gì cơ?

Nam Sơn: ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Dịch: Lãng Nhân Môn

Đại Hắc tìm trọng điểm hộ Cố Thăng:

- Con đàn cháu đống phải dựa vào nó.

Hắn đặc biệt nhấn mạnh chữ cuối cùng, tỏ vẻ ý vị sâu xa.

Cố Thăng ngẫm hiểu,

- A, như tôi là không được à?

Thấy sắc mặt anh không ổn, catam Hắc đều lắc đầu.

Để bù lại cho vụ vừa lỡ miệng, Đại Hắc giờ hẳn ngón cái lên,

- Được, giám đốc Cố là được nhất, anh Cố được vô cùng.

Nhìn điệu bộ nịnh nọt của hắn, Nhị Hắc không chịu được phải bỏ một đao,

- Nói hay ghê, cứ như ông ném thư rồi không bằng.

Đại Hắc: ... Liếc Nhị Hắc cháy mắt.

“Cốc cốc...” Phía sau vang lên tiếng gõ cửa, mấy người quay đầu lại, thấy Lộc Nhân Phi cùng một nữ cảnh sát hơn tuổi khác đang đứng cạnh cửa.

- Sao lại là cậu?

Cố Thăng ngạc nhiên.

Án hai phú hào bị giết còn chưa được giải quyết, Lộc Nhân Phi phải bận bịu đến sứt đầu mẻ trán mới đúng, sao lại rảnh rỗi quản án mất trộm chứ.

Lộc Nhân Phi nhú mày nhìn hiện trường có phần thâm trầm, cẩn thận bước tới,

- Nghe nói nhà cậu bị trộm nên tôi mới đặc biệt đến xem. Lúc tới tôi có hỏi phòng giám sát, phát hiện đồng camera nhà cậu đều bị phá hoại, khóa cửa cũng được mở rất thành thạo, xem chừng là có chuẩn bị mà đến.

Lộc Nhân Phi cố ý tránh chương ngại vật trên mặt đất, đi tới trước mặt Cố Thăng,

- Tên trộm này cũng quá đáng lắm, không có chỗ để đặt chân luôn,

Anh ta lại hỏi,

- Hôm qua cậu không về nhà à?

Cố Thăng ở nhà mà không biết tình hình lan tanh bành thế này thì quả là vô lý.

Cố Thăng gật đầu.

- Có mất đồ gì đáng giá không?

Tiểu Hắc trả lời thay anh

- Mất món đồ sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc nửa đời sau của anh ấy.

- Ồ, hạnh phúc nửa đời sau ư?

Lộc Nhân Phi lặp lại, ánh mắt nhìn Cố Thăng có vẻ sai sai.

Cố Thăng thân nhiên liếc nhìn Tiểu Hắc một cái,

- Lắm miệng quá.

Anh giải thích:

- Mất một cái USB rất quan trọng với tôi, tôi còn chưa kiểm tra chỗ khác. Phòng khách của tôi có trang bị vài cái camera mini, có lẽ có thể cung cấp một chút manh mối phá án.

Lộc Phi Nhân vẫn nhìn anh với vẻ không tin như cũ,

- Thế thì tốt quá, mau cho tôi xem.

Cố Thăng lấy một cái notebook từ trong phòng ngủ ra, bật lên rồi nhấn mở một tập tin, những chuyện xảy ra ở trong phòng hôm qua đều hiện lên trên màn ảnh.

Mấy người vây quanh máy tính, cẩn thận theo dõi video, mày càng lúc càng cau.

Nam Sơn tự mình trải qua sự việc cũng nhìn chăm chăm màn hình nghiêm túc xem.

- Sao lại có nhiều người thế? Lại ăn mặc thế kia...

Đại Hắc mở màn đặt câu hỏi, trộm đồ lại còn phô trương đến thế sao?

Hành động kế tiếp khiến mọi người kinh ngạc không nói lên lời, bọn chúng trước tiên lại vào phòng ngủ tìm Cố Thăng.

Xem ra không phải muốn ăn trộm, thật quá táo tợn, hóa ra là đến để tìm Cố Thăng.

Lộc Nhân Phi nghĩ đến lời Nam Sơn nói với mình hôm ấy: Đối tượng phú hào bị sát hại tiếp theo không chừng là Cố Thăng, giờ nhìn thấy, đúng là cũng có lí.

Lại quay đầu liếc mắt nhìn Cố Thăng một cái, cái tên này cũng may đấy, đúng lúc hôm qua không có nhà, nếu không hậu quả khôn lường.

Trong phòng giám sát có năm sáu người cao to, nếu thật sự đánh với Cố Thăng và ba vệ sĩ, muốn giành thắng lợi ư, vớ vẩn!

Lộc Nhân Phi chăm chú xem video,

- Cố Thăng, cậu nhìn người ở trong video xem, có cảm thấy quen thuộc không.

Trong video mọi người đều che mặt, Cố Thăng chỉ có thể phân biệt nhờ vào thân hình.

Anh nhìn một lúc lâu, lắc đầu,

- Tôi hẳn là không quen đám người này.

Trong video Tiểu Chương đang nói, yêu cầu thuộc hạ tìm kiếm đồ vật ông chủ yêu cầu.

- Xem ra trong tay cậu có đồ mà đám người kia muốn.

Lộc Nhân Phi ấn huyệt Thái Dương.

Cố Thăng nhỏ giọng nói thầm,

- Trong nhà tôi ngoại trừ đồ có giá trị thì cũng không có gì đặc biệt.

- Tìm thấy rồi.

Trong video truyền ra giọng đàn ông kích động, gã lấy một món đồ ra khỏi tủ quần áo, Lộc Nhân Phi đoán đó chính là thứ chúng muốn tìm.

- Kéo cảnh này lại gần một chút, xong phóng to lên.

Cố Thăng mặt buồn phiền,

- Tôi biết bọn chúng muốn cái gì, là USB của tôi.

Anh di chuyển màn hình.

Chẳng lẽ lại là tình địch của mình, Cố Thăng đoán, nhưng lại cảm thấy không thể nào, chuyện viết nhật kí chỉ có một mình anh biết thôi.

Quả nhiên sau khi tìm được USB, những người đó liền rời đi, sau đó trong phòng không còn ai khác đi vào nữa.

Ở một đầu khác, nữ cảnh sát kinh nghiệm phong phú đang thăm dò hiện trường.

- Bên trong USB của anh có gì?

Lộc Nhân Phi lấy tay lau mồ hôi, hôm nay thật sự hơi nóng.

- Cái này à...

Cố Thăng do dự trong chốc lát, nói,

- Là nhật kí tôi viết.

- Nhật kí?

Lộc Nhân Phi nghiêm túc hỏi:

- Bên trong có đề cập đến bí mật thương mại gì không?

- Không có, chỉ ghi lại tâm trạng thôi.

Lộc Nhân Phi không nhịn được cười thành tiếng,

- Xin lỗi, cứ nghĩ có người vẫn còn dùng nhật kí ghi lại tâm trạng vụn vặt thì lại lỡ nghĩ tới một câu, rất buồn cười.

- Câu gì thế? Thấy bộ dạng không nhịn được cười của anh, Nam Sơn cũng cảm thấy hiếu kì.

Lộc Nhân Phi khôi phục lại vẻ lãnh đạm lúc đầu, chậm rãi phun ra một câu,

- Thiếu nữ ôm ấp tình cảm lúc nào cũng thơ.

Cố Thăng:

- ... Đừng trêu tôi, giúp tôi tìm đám người kia mới là chính đáng. Từ không phải là cá, làm sao biết được vui buồn của cá?

Anh để Nam Sơn thấy rõ thành ý của mình, con gái đều thích thứ lãng mạn.

Nam Sơn hôm qua đã xem xét nội dung trong USB, cảm thấy mình chắc chắn không phải là con cá kia rồi.

Lộc Nhân Phi thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ, nhớ tới tin nhắn sáng nay:

- Nam Sơn, tin nhắn cô gửi có liên quan đến mấy vụ án chết người này. Sáng nay vừa định trả lời tin của cô thì bị đội trưởng Trương kêu đi họp, vừa đứng dậy cái là quên mất chuyện này.

Nam Sơn cẩn thận nhìn tam Hắc, không nói gì.

Cô không rõ tình hình của ba vệ sĩ này ra sao, có một số việc, càng ít người biết càng tốt.

Cố Thăng chỉ trong thoáng chốc đã hiểu ý Nam Sơn, biết cô băn khoăn,

- Đi vào phòng tôi nói đi, tam Hắc các cậu ở ngoài canh cửa.

- Không thành vấn đề.

Tam Hắc đồng thanh đáp.

...

Vào phòng ngủ, Nam Sơn ngồi lên ghế đầu, đi thẳng vào vấn đề

- Lời tôi nói sau đây có thể các anh sẽ không tin. Nhưng trước khi tôi nói hết, xin đừng ngắt lời, hoặc là nghi ngờ tôi.

- Không thành vấn đề.

Lộc Nhân Phi dựa bên cửa sổ, nói giọng bình thản.

Cố Thăng bảo,

- Tôi vẫn luôn tin cô.

Ngoại trừ cái hôn ngày hôm qua là anh vẫn còn một chút hoài nghi, thật sự rất chân thực.

- Hôm qua tôi nằm mơ, mơ thấy nhà Cố Thăng bị trộm.

Cô quét mắt nhìn hai người, thấy cả hai đều đang nghiêm túc nghe.

Từ trước lúc đến, cô đã nghĩ được rồi mình cứ tự nói, tin hay không là chuyện của họ, chỉ cần Lộc Nhân Phi có thể dùng manh mối của mình là tốt rồi.

Lộc Nhân Phi nheo mắt, trùng hợp thế ư?

- Hơn nữa lại còn mơ thấy của USB kia nằm trong tay một người đàn ông đẹp đẽ

Cô nhìn Lộc Nhân Phi

- Cụ thể bộ dáng thế nào tôi đã gửi sang điện thoại của anh. Có lẽ các anh không cho mộng của mình là thật, nhưng giác quan thứ sáu của tôi rất mạnh, ngờ rằng chuyện này thật sự đã xảy ra bên phát tin nhắn cho anh.

Lộc Nhân Phi thấy ánh mắt cô trong treo, sắc mặt vô cùng thân nhiên. Hơn nữa chuyện cô nói thật sự đều đã xảy ra, liền tạm tin tưởng.

- Tôi xem kĩ tin cô gửi, đúng là có một người phù hợp.

- Là ai?

Nam Sơn vội vàng muốn biết chân tướng.

Lộc Nhân Phi nói:

- Y tên là Tần Kiều Mộc, gia chủ đứng đầu nhà họ Tần. Nhà họ Tần trước kia dính líu đến xã hội đen, sau phát hiện hình thức này không ổn, mấy năm nay sản nghiệp gia tộc cơ bản đều tẩy trắng.

Tần Kiều Mộc trẻ tuổi, vì doanh nghiệp từ hắc đạo chuyển hướng sang bạch đạo, hiệu quả và lợi nhuận cũng không tốt, nghe nói năm nào cũng lỗ, thế nên kẻ dưới từ mấy năm trước đã không phục y.

Y có ánh mắt nham hiểm, là một kẻ giỏi đầu tư. Gần hai năm nay y mới coi như thoáng ngòi vững vàng ghé gia chủ.

Tuy nhiên y vẫn luôn ru rú trong nhà, không thích giao tiếp với người ngoài.

Lần trước Lộc Nhân Phi bảo Nam Sơn, Hoắc Lăng và Trương Đông Minh làm ăn không sạch sẽ, vì bọn họ từng làm việc dưới quyền Tần Kiều Mộc. Sau lại được y giúp đỡ, thành lập công ty của mình, hàng năm đều sẽ biếu Tần Kiều Mộc một số tiền lớn.

Lộc Nhân Phi đã từng nghi ngờ hai người chết Hoắc Lăng và Trương Đông Minh không khỏi có liên quan đến Tần Kiều Mộc. Nhưng ngẫm lại thì lại thấy không khả thi. Hai người kia đã chết, chẳng khác nào chặt một cánh tay của y, tai hại vô ích.

Nhưng hôm nay xem video của Cố Thăng, lại được Nam Sơn nhắc nhở, suy nghĩ của Lộc Nhân Phi lại quay về với Tần Kiều Mộc.

- Giờ tôi chỉ không nghĩ ra là sao Cố Thăng lại có quan hệ với hai người kia thôi.

- Cố Thăng và hai người kia không có giao du gì trên vấn đề làm ăn, còn trong sinh hoạt hằng ngày lại càng không thể.

- Tiếc.

Cố Thăng nhớ ra, anh từng gặp mặt bọn họ một lần ở vũ hội từ thiện.

Anh nhìn Nam Sơn, lại nói thêm,

- Chính là vũ hội từ thiện tham gia với cô đấy, chẳng qua lúc ấy bắt chuyện với bọn họ là vì lịch sự, cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt cả.

Lộc Nhân Phi hỏi,

- Cậu nghĩ kĩ lại xem, không chừng có điều gì đặc biệt lại bị cậu xem nhẹ.

Cố Thăng mờ mịt: anh nào có biết, lúc ấy còn đang bận ghen với Nam Sơn mà.

...

Lộc Nhân Phi tổng kết:

- Xem ra là có người theo dõi cậu. Cậu không cần lo lắng, tôi sẽ xin cấp trên, chờ sau khi được phê chuẩn, phía trên hẳn là sẽ phái đồng nghiệp đến bảo vệ cậu.

Vậy mấy ngày này phải làm sao?

Cố Thăng lập tức quay đầu nhìn Nam Sơn, cố tình ra vẻ đáng thương,

- Nam Sơn, tôi hơi sợ, cô bảo cứ ở đây liệu tôi có gặp chuyện không may không?

Lộc Nhân Phi liếc mắt một cái là nhìn thấu ý định của Cố Thăng, liếc nhìn anh,

- Nếu không anh ở lại nhà tôi là được, vừa hay còn một phòng ngủ trống, ở nhà của cảnh sát nhân dân hẳn là anh sẽ thấy yên tâm trong lòng.

Cố Thăng oán giận nhìn anh ta một cái,

- Bỏ đi, tôi còn định mời thêm chín vệ sĩ đây.

- Sao lại là chín?

Nam Sơn thấy hơi ngạc nhiên, bình thường mọi người đều thích số chẵn chục mà.

Cố Thăng đáp,

- Tam Hắc có chòm sao khác nhau, lại tìm đủ chín vệ sĩ có chòm sao khác nữa, mười hai chòm sao đều tập trung lại.

Nam Sơn: ...

Tiểu Lộc: ...

Biết ăn chơi quá!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Dịch: Lăng Nhân Môn

Trên ban công trồng đầy cây xanh, Tần Kiều Mộc dùng que gỗ chơi với một con họa mi, trông khá vui vẻ.

Khi Tiểu Chương vào thì thấy con họa mi bị nhốt trong lồng ấy đang đau đớn kêu gào, lông bay tứ tán. Gã đảo đảo mắt, cảm thấy hơi không đành lòng.

- Sao? Thương nó à?

Tần Kiều Mộc buông que gỗ rồi chấp tay sau lưng nhìn Tiểu Chương, vẻ mặt như cười như không.

Tiểu Chương vội vàng lắc đầu:

- Đâu có ạ.

Tần Kiều Mộc cũng chẳng thèm để ý đến câu trả lời của gã mà chỉ nói với vẻ bình thản:

- Lúc anh mới nuôi con họa mi này, anh cho nó ăn no uống đủ, thức ăn đều là loại ngon lành nhất, chỉ hi vọng nó có thể hát mấy câu êm tai là anh vui rồi.

Y liếc mắt nhìn Tiểu Chương với vẻ hờ hững:

- Thế mà cả tháng nay nó y như một con chim câm, rầm cũng không chịu đánh. Chú nói xem anh nên làm gì với nó đây?

- Chuyện này...

Tiểu Chương biết y đang cảnh cáo mình, nói đi nói lại vẫn là trách mình vô dụng đó thôi.

Tần Kiều Mộc ngồi xuống, cầm tách trà lên, mở nắp thổi nhẹ, hơi nóng tản mát:

- Anh ấy mà, xưa nay không nuôi thứ vô dụng. Mấy chú điều tra vụ Nam Sơn tới đâu rồi?

Tiểu Chương đến nhà họ Tần là vì muốn báo cáo chuyện này. Gã nhìn con họa mi đang run rẩy rồi lựa lời cẩn thận:

- Chúng tôi điều tra được đúng là có một người tên Nam Sơn ở bên cạnh Cố Thăng, cô ta là nhân viên trong công ty của hắn. Mấy tháng nay hai người đó rất năng qua lại với nhau, có khả năng là Cố Thăng đang theo đuổi cô ta, có lẽ...

- Anh hiểu ý chú rồi.

Tần Kiều Mộc ngắt lời gã:

- Có lẽ cái USB kia hoàn toàn không ở trong tay Cố Thăng, có lẽ là con đàn bà kia lừa chúng ta thôi, đúng không?

Tiểu Chương gật đầu, nếu USB ở trong tay Cố Thăng thật thì làm sao anh ta có thể ngồi yên như vậy được.

Tần Kiều Mộc đứng dậy rồi đi tới trước mặt gã:

- Tiểu Chương à, anh hiểu chứ, thế nhưng anh không đợi được. Một ngày không tìm được nó thì anh ăn không ngon ngủ không yên.

- Chú là người anh tin tưởng nhất đấy.

Tần Kiều Mộc nhìn gã bằng ánh mắt tràn ngập chờ mong:

- Đừng có để anh thất vọng nghe chưa? Nhất định phải moi cho được thông tin từ miệng Cố Thăng, dù giết lầm một vạn cũng không được bỏ sót một kẻ nào!

Tần Kiều Mộc gần cuối cùng cực kì hung ác, trong đáy mắt toát ra nét ngoan độc.

- Thuộc hạ sẽ đi làm ngay ạ.

Tiểu Chương đáp với giọng kiên định rồi ngoan ngoãn đóng cửa lại cho y.

...

Lộc Nhân Phi dẫn Cố Thăng:

- Mấy ngày nay cậu cố gắng đừng ra ngoài.

- Vụ này thì yên tâm, tôi ở nhà vẫn làm việc được mà.

Cố Thăng tiếp thu ý kiến của Tiểu Lộc rồi lại nhìn căn phòng với ánh mắt đau lòng:

- Chỗ này giờ hết ở nổi rồi, hôm nay tôi định về nhà chính.

Cố Thăng mất rất nhiều công sức mới bài trí được căn nhà thành loại hình mà mình yêu thích. Có nhiều thứ là do anh đi du lịch các nơi sưu tập mang về bày.

Cho dù gặp vô số chuyện đáng sợ nhưng anh vẫn không muốn bỏ nó, không ngờ hôm qua nó lại bị người ta phá tan hoang.

Lộc Nhân Phi tán thành:

- Về nhà chính được đấy, ở đó bảo vệ nghiêm ngặt, đám người này có muốn cũng không vào được, nếu vào thì chỉ có đám đó gặp vận xui thôi.

Ba người bàn bạc tạm ổn thì Cố Thăng gọi tam Hắc vào:

- Mọi người cũng thấy camera theo dõi rồi đấy, đối phương người đông thế mạnh. Tuy tôi rất tin tưởng vào thực lực của các anh, thế nhưng tôi vẫn cho rằng phải thuê thêm mấy vệ sĩ nữa cho an toàn.

Anh không thể cứ trốn mãi trong nhà chính được, vẫn phải mời thêm vệ sĩ thôi.

- Được.

Đại Hắc dẫn đầu tam Hắc đồng ý với quyết định của Cố Thăng.

- Cho nên tôi định thuê thêm chín bảo vệ nữa. Các anh có đề cử nào không?

Cố Thăng hỏi.

Đại Hắc trả lời thật lòng:

- Vệ sĩ trong công ty tôi ai cũng được cả, anh có yêu cầu gì đặc biệt không?

Cố Thăng đưa ra yêu cầu mỗi vệ sĩ phải có chòm sao khác nhau, Đại Hắc đồng ý ngay mà mặt không đổi sắc.

Hồi trước khi Cố Thăng đến tìm vệ sĩ thì Tam Bạch còn có sức cạnh tranh hơn tam Hắc mà.

Tam Bạch không chỉ có vẻ ngoài sáng sủa mà còn có năng lực cao, chẳng qua vì trong ba người họ có hai người chòm sao giống nhau nên Cố Thăng mới loại họ mà chọn tam Hắc thôi.

Đại Hắc còn biết hồi đó Cố Thăng muốn tìm một tổ có ba chòm sao giống nhau kìa.

Tiểu Hắc cứ chọc mãi: Định chơi ZUMA hay gì?!

- Tôi nắm được tình hình rồi.

Lộc Nhân Phi xem đồng hồ:

- Đi trước đây.

Cố Thăng gật đầu:

- Tiểu Lộc vất vả rồi.

Anh tiến Lộc Nhân Phi ra cửa rồi quay đầu nói với Nam Sơn:

- Cô ngồi đây chờ tí nhé, tôi thu dọn vài thứ đồ cần dùng rồi tiện đường đưa cô về nhà.

- Ừ.

...

Tam Hắc đi về công ty tuyển vệ sĩ cho Cố Thăng.

Trên đường đi, Cố Thăng vừa lái xe vừa quay sang nhìn Nam Sơn với ánh mắt lưu luyến chứa chan:

- Máy ngày tới có khi tôi sẽ không đến công ty đâu, cô có nhớ tôi không?

- Không nhớ lắm.

- Thế à.

Cố Thăng đáp ừ ừ.

Thấy ánh mắt long lanh ngập nước của anh, Nam Sơn không nhịn được lại phải bổ sung một câu:

- Thi thoảng nhớ.

Cố Thăng cong khóe môi:

- Tôi biết mà.

Anh liếc kính chiếu hậu theo bản năng, và rồi tâm trạng tốt bị thổi bay luôn.

- Chúng ta bị theo dõi. Ở đằng sau có hai chiếc xe màu đen đi theo suốt từ nãy đến giờ.

Cố Thăng hơi dừng lại rồi nói tiếp:

- Cô đừng quay đầu lại.

Cố Thăng nhìn thấy hai chiếc xe này từ hai ngã tư trước. Đang ở thời điểm nhạy cảm lại thấy hai chiếc xe giống hệt nhau nên anh mới chú ý.

Không ngờ bây giờ chúng đã càng ngày càng gần xe anh, vượt qua khoảng cự li an toàn rồi.

Cố Thăng cảm thấy họ muốn ép mình dừng xe rồi bắt mình đi.

- A!

Nam Sơn hô khẽ một tiếng, đại não trống rỗng hai giây rồi lại hoạt động với công suất cao:

- Đây là đường Xuân Minh đúng không? Đến ngã tư rẽ trái đi thẳng là tới cục cảnh sát!

- Vậy chúng ta đến cục cảnh sát, cô ngồi cho vững.

Đám người kia có ngông cuồng đến mấy cũng không dám vào cục cảnh sát bắt người.

Cố Thăng không muốn đánh rần động cỏ, thế nhưng đám Tiểu Chương đã nôn nóng muốn xuống tay rồi.

Hai chiếc xe đen áp sát hai sườn xe của Cố Thăng như muốn đâm vào, Cố Thăng lập tức tăng tốc vọt lên mới tránh được một kiếp nạn.

Hai chiếc xe nọ không chịu yếu thế mà cũng tăng tốc đuổi theo.

Hồi còn trẻ trâu, Cố Thăng rất thích đua xe. Kỹ thuật lái xe của anh cực kì tốt.

Anh mím chặt môi, đánh tay lái nhanh thoăn thoắt. Chiếc xe lượn lách giữa làn xe cộ đông đúc như một con cá chạch tron chuội.

Hai chiếc xe đen bị bỏ xa tít đằng sau. Cố Thăng lái nhanh như bay, Nam Sơn chóng hết cả mặt, chỉ muốn xuống xe nôn ra.

Khi sắp tới cửa cục cảnh sát, Cố Thăng hơi hơi thả lỏng, nào ngờ lại có hai con xe ngược chiều phi ra. Nhìn hướng chạy của chúng thì rõ ràng là nhắm vào anh.

Lần này thực sự không tránh khỏi. Giữa cảnh ngàn cân treo sợi tóc, Cố Thăng cắn răng quay sang nhìn Nam Sơn bên cạnh:

- Nam Sơn, cô tin tôi không?

Giờ mà không tin thì còn biết thế nào? Nam Sơn gật đầu trịnh trọng:

- Tôi tin.

Cô vỗ nhẹ bàn tay đang cầm lái:

- Anh định làm gì?

- Phải đâm xe.

Cố Thăng nghiêng ra ba chữ.

- Há?

- Cô yên tâm.

Cố Thăng gí mạnh chân ga, mắt đắm đắm nhìn phía trước và hoàn cảnh quanh mình, suy nghĩ xem nếu vạn nhất phải đâm xe vào đầu đó thì nên chọn hướng nào:

- Lúc mua xe, tôi chọn loại chịu lực tốt nhất để mua đây.

Thủ hạ của Tiểu Chương thấy Cố Thăng liều mình lao về phía trước như không tiếc mạng, chúng do dự vài giây rồi lùi bước, cả hai chiếc xe đều đánh lái sang bên cạnh.

Trước mắt Cố Thăng trống ra một con đường. Nhưng anh đã không phanh kịp nữa. Có một chiếc xe đi ra khỏi cục cảnh sát, cửa cục còn chưa kịp đóng, Cố Thăng nhân cơ hội bẻ quặt tay lái phi thẳng vào trong.

Cuối cùng, mọi chuyện kết thúc bằng việc Cố Thăng đâm nát thùng rác của cục cảnh sát.

Thấy Cố Thăng lái xe lao vào cục cảnh sát, Tiểu Chương quyết đoán hạ lệnh cho thủ hạ của mình rời đi.

Lần hành động này lại chấm dứt bằng thất bại.

Lần này Cố Thăng đã có lòng phòng bị, lần sau muốn thành công lại càng thêm khó khăn. Tiểu Chương nhìn đắm đắm vào cửa cục cảnh sát, thấy nhức hết cả đầu. Việc cấp bách bây giờ là suy nghĩ xem phải về báo cáo với Tần Kiều Mộc thế nào đây.

...

Lộc Nhân Phi cầm túi rác đứng chờ ra như phỗng.

Anh thấy một con xe xịn phóng véo một cái qua người mình rồi đâm sầm vào thùng rác, sau đó còn đâm tiếp lên cây đại thụ cạnh đó.

Lá cây rụng rào rào, túi rác trong tay Lộc Nhân Phi cũng rớt cái bịch xuống đất.

Giờ đây? Thăng ngu nào có ý gây rối tận cửa cục cảnh sát đây?

Lộc Nhân Phi xoa cằm nhìn một cái, sau đó ngẩn ra, rồi lại nhìn cái nữa.

Cái xe này quen quen nhỉ, hình như là của... Cố Thăng?

Anh chạy vội tới chỗ chiếc xe, lực đâm mạnh như thế... chắc Cố Thăng bị thương rồi.

Lúc Lộc Nhân Phi nhìn thấy Cố Thăng thì anh đang bị túi khí an toàn ấn trên ghế ngồi, trán be bét máu, người đã hôn mê.

- Anh tỉnh rồi.

Nam Sơn bình tĩnh. Cô day day cái đầu đang quay mòng mòng.

- Cô sao rồi?

Nam Sơn quay sang nhìn Cố Thăng rồi nói với giọng kèm tiếng nấc:

- Tôi vẫn ổn, anh mau cứu Cố Thăng ra đi, gọi xe cấp cứu nhanh!

Đầu Cố Thăng chảy đầy máu, trông cực kì đáng sợ.

Nam Sơn cởi dây an toàn của mình rồi giúp Lộc Nhân Phi đỡ Cố Thăng bất tỉnh nhân sự ra khoảng đất trống.

Lộc Nhân Phi gọi cấp cứu rồi an ủi:

- Cậu ta phúc lớn mạng lớn, không sao đâu.

- Nhưng mà anh ấy chảy nhiều máu quá.

Phải đau cỡ nào chứ?

Lộc Nhân Phi thấy cảm xúc của Nam Sơn không ổn định thì hỏi cô một câu để dời lực chú ý đi:

- Sao hai người lại lái xe đâm vào đây thế?

Nam Sơn chớp mắt liên tục, ép nước mắt chảy ngược về rồi kết lại rõ ràng chuyện vừa xảy ra cho Lộc Nhân Phi nghe.

Lộc Nhân Phi cau mày:

- Xem ra bọn chúng muốn truy sát Cố Thăng.

Anh gọi một cuộc điện thoại:

- Trước khi chuyện này được giải quyết, tôi và các anh em sẽ bảo vệ cậu ấy.

Bệnh viện nằm ngay gần cục cảnh sát, xe cứu thương chạy tới trong vòng chưa đến năm phút đồng hồ. Nam Sơn và Lộc Nhân Phi theo y tá lên xe cứu thương, đằng sau xe còn có xe cảnh sát theo hộ tống.

Thấy Nam Sơn vẫn còn lo lắng, Lộc Nhân Phi lại an ủi:

- Cô yên tâm đi, cha này là gã muốn thu thập đủ mười hai chòm sao đấy.

Nam Sơn:...

Cô nghĩ ngợi một tí thì thấy Lộc Nhân Phi nói cũng có lý thật. Bao nhiêu năm nay Cố Thăng nhẹ như đất nòi mà vẫn sống khỏe cơ mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng được đẩy vào bệnh viện, Nam Sơn theo sát bên cạnh, đến lúc anh được đưa vào phòng cấp cứu mới thôi.

Cô nôn nóng đi qua đi lại ngoài cửa phòng.

- Tôi đã gọi cho anh trai của Cố Thăng rồi, anh ấy đi công tác ở xa, giờ đang trên đường về đây.

Lộc Nhân Phi ngồi xuống băng ghế trên hành lang bệnh viện rồi kéo góc áo của Nam Sơn:

- Ngồi xuống cùng chờ nào.

Nam Sơn liếc nhìn phòng phẫu thuật rồi nghe lời anh, ngồi xuống.

Cô hiểu, mình có lo lắng suông ở đây cũng chẳng được ích lợi gì.

Vừa rồi cô chỉ lo cho vết thương của Cố Thăng, khi cảm giác lo lắng bất an qua đi thì mới thấy vùng eo đau rát, chắc là bị dây an toàn làm trầy da rồi.

Lộc Nhân Phi nhìn thấy vẻ mặt nén chịu của cô thì hỏi:

- Đau chỗ nào à?

Nam Sơn gật đầu:

- Hơi trầy da chút.

- Mau tìm bác sĩ nhờ người ta sát trùng đi.

Trước kia khi tham gia huấn luyện, Lộc Nhân Phi không nắm nổi dây thừng mà cứ cố chấp không chịu buông tay, bàn tay ma sát với dây thừng mấy mét, toét cả da, đau như phải bỏng vậy.

- Ủ, bao giờ Cố Thăng ra thì phải gọi tôi đây.

Lộc Nhân Phi gật đầu:

- Tôi ở đây trông cho.

Nhìn bóng Nam Sơn đi xa dần, anh nghĩ bụng, cô Nam Sơn này được ghê, có tình có nghĩa quá đi chứ.

...

Dược hiệu của thuốc gây tê trôi dần, Cố Thăng chậm rãi mở mắt ra rồi nhìn xung quanh, chỉ thấy mỗi Lộc Nhân Phi đang rót nước.

- Cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi.

Lộc Nhân Phi đi tới, đặt chén nước lên bàn bên cạnh giường.

- Sao có mỗi cậu ở đây? Nam Sơn không sao chứ?

Lộc Nhân Phi:

- ...

Sao anh thấy mình như bị kì thị vậy?

- Bên eo Nam Sơn bị trầy da, người không sao cả, cô ấy đang đi lấy ít thuốc thôi.

Anh nhìn cái trán bị băng kín của Cố Thăng:

- Trán cậu thì bị mảnh thủy tinh cắt rách, phải khâu mấy mũi.

Lúc đó nhìn mặt mũi Cố Thăng đầy máu trông rất ghê, nhưng thực ra vết thương chỉ ở ngoài da thôi, đầu chẳng sao cả, đúng là vạn hạnh.

Nghe Nam Sơn không sao thì Cố Thăng thở phào nhẹ nhõm, xong lại biết vết thương nằm trên trán mình, anh hết cả hồn:

- Có bị xấu không?

Cố Thăng tự nhận mình kiếm tiền dựa vào tài hoa, thế nhưng anh cũng rất hi vọng được người khác khen là: Rõ ràng người đàn ông này dùng mặt kiếm com được nhưng lại cứ muốn dùng tài hoa đấy.

- Dùng thuốc tốt chỉ xịn, không xấu đâu mà lo.

- Ủa.

Lộc Nhân Phi kéo cái ghế dựa ngồi xuống trước giường Cố Thăng:

- Tôi cứu cậu với Nam Sơn đấy nhé.

- Cảm ơn.

Cố Thăng rất cảm kích Lộc Nhân Phi:

- Bao giờ khỏi tôi mời cậu đi ăn com.

- Cục cảnh sát bận lắm, lấy đâu ra thời gian mà ăn com.

Lộc Nhân Phi rũ mi rồi thở dài nãy nê.

- Còn nhiều thời gian mà, kiểu gì chả có lúc cậu rảnh.

Cố Thăng lại khâm phục Lộc Nhân Phi thêm một tí, Tiểu Lộc có trách nhiệm quá đi thôi.

- Còn nhiều thời gian, chi bằng luôn giờ đi.

Lộc Nhân Phi kéo chăn cho Cố Thăng.

- Tôi nóng.

Lộc Nhân Phi xun xoe thế này làm Cố Thăng có dự cảm không lành. Cho nên anh không phụ họa.

Lộc Nhân Phi hơi khựng lại một chút rồi vỗ nhẹ chăn, cười nói:

- Gần đây tôi hơi eo hẹp, cứu té chút được không?

- Tiền lương của cậu đâu?

Lộc Nhân Phi thở dài nãy ruột rồi nhìn anh sâu lắng:

- Tháng sau sinh nhật mẹ tôi rồi, tôi ưng một món quà nhưng không đủ tiền mặt trong tay, không mua được.

Sau khi anh khur khur cố chấp lao vào trường cảnh sát thì ba mẹ anh thất vọng lắm. Họ không cho anh một đồng phí sinh hoạt nào nữa, chỉ hi vọng cuộc sống khốn quẫn có thể ép anh quay đầu về học ngành gì liên quan đến việc quản lý công ty. Thế nhưng anh không hề quay đầu lại.

Trừ tiền ra thì ba mẹ Lộc Nhân Phi không keo kiệt với anh chút gì. Lần nào về nhà hai cụ cũng chuẩn bị com no rượu say. Nhìn mái tóc dần bạc của ba, Lộc Nhân Phi cũng đang phân vân không biết có nên về công ty giúp đỡ xử lý gia nghiệp không đây.

- Cậu cần bao nhiêu?

Cố Thăng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lộc Nhân Phi.

Lộc Nhân Phi suy nghĩ một lát rồi hỏi lại đầy nghiêm túc:

- Cố Thăng, cậu nghĩ cái mạng cậu đáng bao nhiêu tiền?

Hỏi thế thì anh có thể vay được nhiều lắm luôn.

- Báu vật vô giá.

Cố Thăng trả lời như đúng rồi, hoàn toàn không do dự.

Lộc Nhân Phi: thôi, bớt giờ trò, chân thành tí thì hơn.

Anh giờ ra một ngón tay.

Cố Thăng nhìn thấy thì bảo:

- Được, mai chuyển khoản cho cậu mười vạn. Tôi dư tiền lắm, chưa cần trả ngay cũng được.

Lộc Nhân Phi nghe thế thì hiểu ngay ý của Cố Thăng, tiền này anh có trả hay không cũng không sao cả. Chắc vì giữ mặt mũi cho Lộc Nhân Phi nên Cố Thăng mới nói như vậy thôi.

- Một vạn được rồi.

Anh cũng không tham nhiều.

- Về sau kiểu gì cũng có lúc cậu cần đến tiền, phòng trước thì khỏi họa.

Lộc Nhân Phi đang tuổi cần xã giao nhiều, phí tiền lắm, Cố Thăng không ngờ thấy Tiểu Lộc kiêu ngạo phải buồn rầu vì việc tiền nong.

Lộc Nhân Phi nghe xong thì cảm động rung rung, đang định đáp lại mấy câu tình cảm thì đã nghe thấy Cố Thăng nói khề:

- Cậu lượn được rồi.

- Gì?

Lộc Nhân Phi nhìn anh kinh ngạc.

Cố Thăng liếc mắt:

- Nam Sơn tới.

Giờ thì Lộc Nhân Phi đã hiểu Cố Thăng có ý với con gái nhà người ta rồi.

- Thế thôi, tôi không quấy rầy hai người nữa.

Lộc Nhân Phi đứng lên.

Anh tươi cười chào Nam Sơn rồi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa vào cho bọn họ.

...

- Anh khá hơn chút nào chưa?

Nam Sơn ngồi bên giường, cất tiếng hỏi. Rồi cô lấy một quả táo trong giỏ hoa quả ra định gọt cho Cố Thăng.

Cố Thăng cau mày:

- Khó chịu lắm.

- Ở đâu?

Nam Sơn lo sốt vó lên.

- Bụng này.

Cố Thăng ngược ánh mắt ngập nước long lanh như một con nai đốm lên nhìn cô:

- Cô xoa cho tôi được không?

Nam Sơn cắn bản không thể nào kháng cự nổi ánh mắt của anh. Cô bỏ quả táo xuống rồi xoa nhẹ lên bụng anh.

Cố Thăng híp mắt sung sướng, nhìn có vẻ thỏa mãn lắm.

Một lát sau, anh lại nói:

- Vai cũng đau nữa, xoa cho tôi với.

- Ừ.

Lát sau nữa, Cố Thăng lại đưa ra yêu cầu mới:

- Ngực tôi sưng tức làm sao ấy, cô giúp tôi...

Nam Sơn buông bỏ vai Cố Thăng ra rồi nhìn anh hoài nghi:

- Hay tôi gọi bác sĩ đến nhé?

Cố Thăng nhìn cô:

- Thôi, tôi ổn rồi.

Nam Sơn liếc xéo anh, giả vờ nữa đi.

Ngay từ đầu cô đã biết Cố Thăng giả vờ rồi, thế nhưng cô nể anh là bệnh nhân nên không nhẫn tâm vạch trần ra.

Cô phối hợp thế mà anh còn được voi đòi tiên, chẳng định dừng gì cả.

Cả phòng bỗng chìm vào yên lặng.

Nam Sơn đằng hắng một tiếng rồi hỏi:

- Sao lúc đó anh lại xoay tay lái?

Vốn dĩ cái cây kia ở ngay trước mặt Nam Sơn, Cố Thăng dùng hai giây cuối cùng bẻ tay lái, khiến cho người bị thương nghiêm trọng biến thành anh.

Nếu anh không làm thế thì Nam Sơn mới là người đang nằm ở đây này.

Cố Thăng rử mi mắt. Lúc ấy tình hình khẩn cấp quá, anh hoàn toàn không nghĩ được gì nhiều. Chỉ có một tiếng nói ở đáy lòng mách bảo anh rằng, đừng liên lụy đến Nam Sơn, đừng để cô ấy chịu đau, không được phép khiến cô khóc.

Khi ngắt đi vì va chạm mãnh liệt, anh vẫn không hối hận khi đã quyết định như thế.

Một luồng dũng khí lớn lao đột nhiên ngùn ngụt nơi đáy lòng, Cố Thăng nghĩ, mình chết vì cô ấy còn không sợ, lẽ nào lại sợ tỏ tình rồi bị cô ấy từ chối hay sao?

Hai người quen biết đã lâu, chắc cô ấy cũng hiểu về con người anh phần nào rồi. Huống hồ có lẽ anh không tìm được nhật kí quan sát của mình rồi. Chẳng lẽ lại viết lại từ đầu? Lại chờ thêm một trăm ngày ư?

Anh không đợi được lâu đến thế.

Cố Thăng ngẩng đầu lên:

- Bởi vì anh thích em.

Lòng bàn tay anh ướt đầm mồ hôi. Anh ngẩng lên nhìn cô, trong đáy mắt hòa quyện vô vàn chân thành, nghiêm túc, cố chấp, lại chẳng hề có mấy may mắn.

Tình yêu của anh đã thốt thành lời, thì chỉ có dũng cảm tiến về phía trước mà thôi.

Nam Sơn không ngờ anh lại tỏ tình vào đúng lúc này. Cô hơi ngậy ra, mắt mở rõ to, vẻ mặt chắc là ngu ngốc lắm.

- Có lẽ bây giờ em chưa có cảm giác gì với anh, nhưng mà em có thể cho anh một cơ hội được không?

Cố Thăng nắm lấy bàn tay Nam Sơn, siết chặt:

- Cho anh một cơ hội để theo đuổi em được không?

Nhiệt độ cơ thể ấm nóng trong tay Cố Thăng truyền sang tay Nam Sơn, ấm thấu làn da, ấm tận tâm can. Hơi ấm ấy dệt thành tấm lưới phủ kín cả trái tim cô, không chừa lại một khe hở nhỏ.

- Được.

Cô bất giác nói lời đồng ý.

Nhưng sau khi nhận ra mình vừa mới nói gì, cô cũng không hề hối hận.

Cô nghĩ, chắc là cô cũng thích Cố Thăng rồi.

Ban nãy khi anh nắm chặt tay cô, cô chẳng hề bài xích hay chán ghét.

Tâm trạng thấp thỏm của Cố Thăng cuối cùng cũng an ổn lại.

Anh mỉm cười, nụ cười khoe mười cái răng tươi sáng như nắng.

Anh nghĩ mình phải viết lại nhật kí thôi, lấy tiêu đề là: Nhật kí theo đuổi bà xã của Cố Thăng.

Cố Thăng nắm tay Nam Sơn đặt lên ngực mình:

- Lần này thì anh không ôn thật rồi.

- Đề em đi gọi bác sĩ.

- Đừng.

Cố Thăng ngăn cô lại rồi nhìn cô với ánh mắt đầy tình cảm:

- Tim đập nhanh quá thôi.

Nam Sơn đỏ mặt nhưng không ngại ngần. Cô chạm đến lồng ngực anh, cảm nhận từng nhịp đập con tim trong lồng ngực ấy, nhanh thật, nhanh y như trái tim cô.

Phía sau truyền đến tiếng ho khan trầm thấp đầy cố ý của ai đó. Nam Sơn quay lại thì thấy một người đàn ông mặc vest đi giày da, dáng người xấp xỉ Cố Thăng, mắt xếch, mũi cao, mím chặt đôi môi, đường nét trên khuôn mặt cực kì sắc bén. Cả người anh ta toát ra khí thế của kẻ ngồi ở nơi cao.

- Đây là anh trai anh, Cố Hằng.

Cố Thăng giới thiệu với Nam Sơn:

- Nam Sơn.

Cố Thăng mỉm cười rồi gật đầu với Nam Sơn:

- Chào cô.

- Chào anh.

Nam Sơn tươi cười lễ phép.

Cô chưa từng nghe Cố Thăng nhắc đến anh trai mình, bèn không nhận được mà đánh giá Cố Hằng một chút.

Nhìn kĩ thì hai người đứng là hơi giống nhau thật, chẳng qua đôi mắt của Cố Thăng là mắt đào hoa.

Chắc là anh em gặp nhau sẽ có nhiều điều muốn nói. Nam Sơn bèn đứng lên tạm biệt:

- Em ra ngoài trước đây, hai anh cứ từ từ nói chuyện nhé.

- Tí nữa gặp.

Cố Thăng cười tủm tỉm.

Nam Sơn đóng cửa lại, thấy có hai cảnh sát đứng bên ngoài. Lộc Nhân Phi ngồi trên ghế, đang gọi điện thoại.

Thấy cô ra, Lộc Nhân Phi nói với bên kia vài câu rồi cúp máy và đến chỗ cô:

- Tôi thấy trừ Cố Thăng ra thì cô cũng gặp nguy hiểm.

Nam Sơn kinh ngạc:

- Tôi á? Sao lại thế?

Lộc Nhân Phi cảm thấy đến anh mà còn nhìn ra Cố Thăng thích Nam Sơn, thì đám côn đồ bạt mạng kia cũng phát hiện ra là cái chắc. Vạn nhất chúng bắt Nam Sơn để uy hiếp Cố Thăng thì có phải là cả hai cùng gặp nguy hiểm không?

Lộc Nhân Phi không biết Cố Thăng đã tỏ tình với Nam Sơn. Anh chỉ đành nói:

- Chúng tôi phát hiện ra gần đây có người đang điều tra cô.

Đúng là mèo mù vớ chuột chết, Tần Kiều Mộc quả thực đã phái người điều tra Nam Sơn, chẳng qua Lộc Nhân Phi không biết mà thôi.

- Cho nên thời gian này cô làm ơn ở cùng với Cố Thăng đi, cũng tiện cho anh em bọn tôi bảo vệ hai người luôn thể.

Lộc Nhân Phi nói rõ là nghiêm túc.

- Nhất định phải ở với nhau à?

- Cục cảnh sát không đủ người.

Lộc Nhân Phi nói liều mà mặt không đổi sắc.

Nam Sơn nhìn anh với ánh mắt cảm động:

- Anh vất vả rồi.

- Không vất vả gì cả.

Lộc Nhân Phi ra về công chính liêm minh:

- Qua bên kia ngồi tí đi.

Lộc Nhân Phi nhìn Nam Sơn ngồi ngẩn ra trên ghế, nghĩ bụng: người anh em à, anh chỉ giúp chú được tới đây thôi. Hai người tới ngồi ở bên nhau mà còn không bén duyên nữa thì anh đây cũng chịu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Dịch: Lãng Nhân Môn

- Ba mẹ đang đi du lịch, bà nội thì lớn tuổi rồi, anh vẫn chưa nói cho họ biết việc chú bị thương đâu.

Cố Hằng ngồi bên cạnh Cố Thăng mà xoay cái chén trên bàn.

Cố Thăng gật đầu, xưa nay Cố Hằng làm gì cũng suy xét rất chu toàn.

- Đúng rồi, cô gái vừa đi ra ngoài là bạn gái chú à?

Cố Hằng ngẩng đầu nhìn Cố Thăng một cái.

- Tạm thời chưa phải.

Cố Thăng cười cười:

- Mà sắp rồi.

Cố Hằng ngẫm lại dáng vẻ của Nam Sơn một chút, cảm thấy rất có duyên. Anh thấy vẻ mặt ngọt ngào của Cố Thăng khi nhắc tới Nam Sơn là biết thằng em mình thích con gái nhà người ta thật lòng rồi.

- Anh nghe Tiểu Lộc nói gần đây có người gây phiền toái cho chú phải không?

Cố Hằng nhìn Cố Thăng với vẻ trầm ngâm:

- Chú ngẫm kĩ lại xem có chọc vào ai không? Người nhà họ Cố chúng ta không dễ bắt nạt như thế.

Lộc Nhân Phi không nói cho Cố Hằng biết người đang theo dõi Cố Thăng là Tần Kiều Mộc, anh cũng dặn nhóm người Cố Thăng đừng nói chuyện này ra ngoài. Bởi vì vụ việc còn đang được điều tra, không thể bứt dây động rừng để Tần Kiều Mộc nảy lòng phòng bị được.

Cố Thăng hoang mang:

- Em cũng không nghĩ ra nữa. Bình thường em có tiếp xúc với người kì lạ nào đâu.

Anh cười khò:

- Đôi khi tai họa chủ động ụp nôi em ấy chứ.

Cố Hằng an ủi:

- Rồi sớm qua thôi. Nghe Tiểu Lộc nói là tìm được manh mối quan trọng để phá án rồi.

Anh lấy một quả quýt từ giỏ trái cây ra bóc vỏ:

- Tiểu Lộc và anh em của nó sẽ bảo vệ chú, trong thời gian này chú cẩn thận chút thì chắc là không có nguy hiểm gì đâu.

- Anh biết rõ em không thích ăn quýt mà.

- Biết chứ.

Cố Hằng chẳng buồn ngẩng đầu lên:

- Anh khát nước.

Cố Thăng: ... Bực quá, hóa ra là mình tưởng bở.

Cố Hằng ăn mấy múi quýt rồi để sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm vào mặt Cố Thăng.

- Gì đấy?

Cố Thăng bị nhìn cho ngượng cả người, anh quay đi nhìn tấm rèm bị gió thổi bay:

- Bị thương trán, nhưng bác sĩ bảo không để lại sẹo đâu.

Nếu không được thật thì có thể đến bệnh viện thẩm mỹ xóa sẹo cơ mà.

- Không phải, vẫn đẹp trai lắm.

Cố Hằng thu ánh mắt về rồi ho khan một tiếng:

- Chú thấy anh đẹp trai không?

Vấn đề này khỏi cần nghi ngờ, gene nhà họ Cố tốt lắm, nhất là bà nội Cố. Bây giờ bà già rồi mà vẫn còn có thể nhìn ra dáng vẻ khi còn trẻ, là một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần đấy.

- Đẹp.

Cố Thăng đáp, trong lòng thì nghĩ bụng, kém em một tí thôi.

Cố Hằng bật cười như rất vừa lòng với đáp án này, sau đó anh hỏi tiếp:

- Liệu có ai yêu anh vì khuôn mặt này không nhỉ?

Vụ gì thế này hả trời?

Cố Thăng nghĩ ngợi một tí rồi đáp:

- Em chịu.

Chắc là không đâu. Cố Thăng nghĩ, mình đẹp trai hơn cả Cố Hằng mà Nam Sơn cũng có yêu mình vì mặt mình đâu.

- Nhìn tình hình wechat của anh... không phải là đang cưa cô nào đấy chứ?

Nhìn cái đồng "mua mua mua" của anh mà Cố Thăng và Tiểu Lộc hâm mộ chết đi được.

Đợi một thời gian nữa cho Tiểu Lộc hâm mộ Nam Sơn đi, Cố Thăng tính cũng hay lắm.

Cố Thăng đoán:

- Người ta thích cái mặt anh à?

- Anh cũng chẳng biết.

Cố Hằng đáp với vẻ sảo nảo:

- Thà rằng cô ấy yêu tiền của anh, anh tin là mình lúc nào cũng có cả đồng tiền.

Anh lại thở dài:

- Nhưng gần đây hôm nào cô ấy cũng tỏ lộ nỗi lòng, khen anh đẹp trai bằng đủ mọi cách. Anh đoán chắc là cô ấy yêu vẻ ngoài của anh rồi.

Ca này khó rồi. Người già thì xấu, hoa tàn thì rụng, đây là quy luật đời người nha.

Cố Thăng: ...

Ngày nào cũng tỏ lộ á? GATO quá đi.

Hay là mình cũng thử xem sao nhỉ?

- Anh có thích người ta không?

- Đương nhiên.

Cố Hằng đáp không cần nghĩ:

- Chú biết mà, đời này anh ghét nhất là người khác chạm vào tiền của anh, trừ cô ấy ra đó.

A, nghe xong nửa câu sau, Cố Thăng rủa thầm: Đồ kệt xỉ.

Lúc chưa biết anh trai mình có người yêu thì Cố Thăng còn từng bảo với Tiểu Lộc là, chắc con gái nhà người ta chia tay với Cố Hằng chỉ vì một nguyên nhân duy nhất là Cố Hằng keo kiệt quá mà thôi. Thế mà bây giờ Cố Hằng lại còn đang lo cô gái kia không thích tiêu tiền của anh ấy kìa.

- Thôi, không nói cái đề tài này nữa.

Cố Hằng buông chén xuống:

- Anh thấy da chú đẹp phết, lên cho anh cái danh sách sản phẩm skincare đi.

Cố Thăng bật cười:

- Cái này thì em chịu thật rồi, em trời sinh đẹp sẵn, biết làm sao được chứ?

- À.

Cố Hằng nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ:

- Thấy chú bị thương nhẹ là anh an tâm rồi, công ty còn việc cần xử lý, anh đi trước đây, tí anh bảo thím Tường mang cơm đến cho chú.

Cố Thăng vẫy tay với anh:

- Máy ngày nay em không ở công ty em được, anh để mất hộ em với nhé.

Công ty của anh phân công rõ ràng, chắc không có đại sự gì đâu, chỉ sợ việc nhỏ có vấn đề làm ảnh hưởng đến việc lớn thôi.

Cố Hằng ra dấu OK rồi đi ra cửa mấy bước. Bỗng dừng anh lại quay lại như vừa nhớ ra cái gì.

Anh lấy ra một chiếc USB từ trong túi áo vest:

- Cái này của chú à?

- Cái này á?

Cố Thăng mở to mắt:

- Sao nó lại ở chỗ anh?

Nó giống y hệt chiếc USB mà Tần Kiều Mộc lấy đi. Cố Thăng đoán rằng Tần Kiều Mộc nhiều lần gây phiền toái cho mình chính là vì thứ bé tí này đây.

Cố Hằng nói:

- Lần này anh đi công tác hơi vội, thím Tường thu xếp hành lý cho anh tưởng cái áo khoác Âu phục chú vắt trên sofa là của anh nên nhặt luôn vào.

Đúng là hai người mặc Âu phục có kiểu dáng không khác nhau là mấy, sau này Cố Thăng còn chuyển ra ngoài ở, ít khi trở về, thím Tường lấy nhầm cũng dễ hiểu thôi.

Cố Hằng nhìn thấy cái USB này rơi trong vali, rồi lại thấy cái áo của Cố Thăng trong đó thì đoán là nó rơi từ trong túi áo của em trai ra.

- Của em đấy.

Cố Thăng không muốn Cố Hằng dính líu đến việc này nên nhận ngay lập tức.

Cố Hằng đứng từ xa ném nó lên giường Cố Thăng:

- Trả cho chủ nhân nhé.

Cố Thăng hỏi:

- Anh có xem nội dung trong đó chưa thế?

- Anh lấy đâu ra thời gian rảnh mà xem USB có gì.

Cố Hằng lại bốc một quả quýt trong giỏ:

- Anh đi đây.

Thế là tốt rồi!

- Từ từ.

Cố Thăng gọi Cố Hằng lại, chờ anh quay đầu mới nói:

- Anh ra thì gọi Tiểu Lộc vào cho em nhé.

- Ờ.

...

Cố Thăng vuốt ve chiếc USB trong tay rồi lẳng lặng suy tư.

Nó được phát hiện trong túi áo vest của mình thì đúng là vụ này liên quan đến buổi vũ hội hôm trước thật.

Thế nhưng ai lại nhét thứ quan trọng như thế này vào túi của mình cơ chứ? Sao từ hôm đó đến nay người ta vẫn chưa quay lại tìm mình?

Anh nhắm mắt lại, cố nhớ cho thật kĩ.

Từ buổi đầu giá đến vũ hội, ai có thể đến gần anh mà không bị nghi ngờ đây?

Là cô ấy!

Cố Thăng siết chặt chiếc USB nhỏ trong tay, đồng thời nhớ ra có một người có thể im hơi lặng tiếng thả nó vào túi áo anh.

Nếu anh đoán không sai thì đó chính là cô gái đã mời anh khiêu vũ, anh còn nhớ rõ giọng nói của cô, nghe hết như tiếng hoàng anh hót.

Khi đó anh chỉ chú ý đến chỗ Nam Sơn nên nhảy cũng lơ mơ, càng đừng nói đến việc để ý đến cô gái ấy.

Cái giá của vụ ghen tuông này cũng hơi bị lớn rồi đấy.

Lộc Nhân Phi vừa vào thì đã thấy thứ đồ trong tay Cố Thăng.

Mất sáng ngồi lên, Lộc Nhân Phi đi nhanh tới chỗ Cố Thăng rồi nghi hoặc hỏi:

- Gì đây?

Cố Thăng đưa luôn USB cho Lộc Nhân Phi:

- Tiểu Lộc, có lẽ đây chính là thứ mà Tần Kiều Mộc tìm kiếm bao lâu nay, ngay cả tôi cũng không ngờ nó lại ở trong tay mình thật.

Cố Thăng nói sơ qua cho Lộc Nhân Phi biết cả câu chuyện và phỏng đoán của mình.

- Cậu cảm thấy là cô gái kia nhét USB vào túi cậu à?

Cố Thăng gật đầu.

Lộc Nhân Phi cẩn thận chiếc USB vào túi, việc phá vụ án trước mắt chỉ có thể dựa vào nó thôi.

Nhất định cô gái kia phải có quan hệ mật thiết với Tần Kiều Mộc thì mới lấy được chiếc USB này.

Lộc Nhân Phi hỏi:

- Cậu nhớ được dáng vẻ của cô gái kia không?

- Đưa giấy bút đây, tôi vẽ ra cho.

Cố Thăng biết phác họa.

Anh nói tiếp:

- Bên chỗ giám đốc Tiểu Lý chắc là còn danh sách khách mời buổi tiệc đấy, cậu có thể đối chiếu thử xem.

Giám đốc Tiểu Lý là người tổ chức bữa tiệc lần đó.

Lộc Nhân Phi lấy giấy bút trong túi xách mang bên mình cho Cố Thăng.

Chỉ vài phút sau, gương mặt của một người phụ nữ xinh đẹp đã hiện trên trang giấy.

Lộc Nhân Phi nhìn qua, vẽ đẹp phết.

- Tôi về cục một chuyến.

Anh có linh cảm mạnh mẽ mà Cố Thăng cung cấp sẽ là bước đột phá cho vụ án mấy gã nhà giàu bị giết bị đình trệ bấy nay. Trước khi đi, Tiểu Lộc nói qua về việc của Nam Sơn rồi chớp mắt với Cố Thăng:

- Lo mà nắm chắc cơ hội đi.

Cố Thăng cong môi, ra dấu OK với anh.

- Giờ cô ấy đâu rồi?

Cố Thăng hỏi.

- Đi lấy quần áo thay giặt rồi.

Lộc Nhân Phi biết anh lo lắng nên lại nói thêm:

- Có anh em tôi đi cùng cô ấy.

...

Phòng bệnh của Cố Thăng là phòng VIP, không khác gì một gian nhà riêng, công trình phụ gì cũng có.

Vì Nam Sơn vào ở chung nên Cố Thăng nhờ tam Hắc vừa đi tìm vệ sĩ về kê thêm một cái giường nữa song song với giường anh.

Cố Thăng ăn cháo dưỡng sinh thím Tường nấu và uống thuốc xong, một lát sau thuốc có tác dụng, anh thiếp đi.

Khi tỉnh dậy thì trời đã tối rồi.

Cơ hội để bồi dưỡng tình cảm trôi mất vì giấc ngủ, Cố Thăng cảm thấy lãng phí quá đi thôi.

Để anh ngủ cho ngon nên trong phòng chỉ bật một cái đèn ngủ nhỏ. Cách đó không xa có tiếng máy sấy tóc ro ro, Cố Thăng bật cười, chắc là Nam Sơn đang sấy tóc rồi.

Anh bật TV, để âm lượng hơi lớn một chút.

...

Thấy chiếc TV trong phòng được bật lên thì Nam Sơn biết là Cố Thăng đã tỉnh rồi. Kế hoạch âm thầm bò lên giường ngủ của cô đổ bể.

- Anh tỉnh rồi à? Thấy đỡ hơn chưa?

Nam Sơn không bật đèn mà đi qua rồi hỏi.

Cố Thăng xóc lại tinh thần:

- Đỡ nhiều rồi.

Trong phòng không sáng lắm, chỉ có thể nhìn thấy lờ mờ bóng dáng của Nam Sơn.

Hai người ở chung một phòng làm Cố Thăng hơi căng thẳng, hướng hồ ban ngày anh vừa mới bày tỏ với cô xong.

Anh thấy có lẽ mình nên nói gì đó, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Nam Sơn đã nói:

- Mười giờ đêm rồi, ngủ thôi.

Cố Thăng: Anh vừa mới ngủ no xong mà.

Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn cầm điều khiển tắt TV đi.

Nam Sơn chui vào chăn, quay lưng về phía Cố Thăng.

Giọng nói rầu rĩ của anh vang lên sau lưng cô:

- Nam Sơn, em quay về phía anh rồi ngủ có được không?

- Em quay lại thì anh cũng có nhìn thấy đâu.

Nam Sơn nhắm mắt, đáp.

Phòng tối thế này, đúng là anh không nhìn thấy mặt cô được thật.

Cố Thăng nói:

- Em quay lại đây ngủ thì anh mới có cảm giác an toàn.

Nam Sơn: Bình thường phải là phái nam mang lại cảm giác an toàn cho phái nữ mới đúng chứ?

Thế nhưng vì bệnh nhân là to nhất, cho nên Nam Sơn vẫn xoay người lại.

Cố Thăng nghĩ bụng, quả nhiên Nam Sơn có để ý mình mà.

Anh nói, chúc ngủ ngon.

- Ủa, ngủ đi.

- Em không chúc trả thì anh không ngủ được.

- Vâng, ngủ ngon ngủ ngon.

Nam Sơn cảm thấy sao mà anh lấm sỏ thích quái gở thế không biết.

Cố Thăng xoắn quẩy, Nam Sơn nói thêm một câu ngủ ngon làm anh càng không ngủ nổi.

Sau một lúc lâu, Nam Sơn lại nghe thấy anh nói:

- Nam Sơn, tí nữa anh nói một câu ngủ ngon thì em đáp một tiếng ngủ ngon thôi được không?

Nam Sơn hít sâu một hơi, nhin:

- Được.

- Ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Cuối cùng Cố Thăng mới sung sướng chìm vào giấc ngủ.

...

Tiểu Chương đứng trước mặt Tần Kiều Mộc mà nom nớp lo sợ. Trán gã bị cái chén nện vào làm rách da chảy máu mà gã cũng không dám oán thán một câu.

- Đồ vô dụng, có tí việc cũng làm không xong. Vào phòng bệnh của Cố Thăng khó đến thế à?

Tần Kiều Mộc tức đến khó thở:

- Bây giờ Cố Thăng vẫn không có động tĩnh gì, chắc là không phải hấn rồi, đổi đối tượng khác đi.

Tần Kiều Mộc nói thế nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ, bởi vì trừ hai người kia ra thì chỉ còn Cố Thăng là có khả năng cầm chiếc USB kia nhất thôi.

Tiểu Chương rửa xả trong lòng: Mười hai vệ sĩ đứng thành hình chữ I, lại còn thêm cảnh sát làm thân giữ cửa, đội hình nhà người ta phát rõ như thế, ông có giỏi thì ông vào thử cho tôi coi! Ồ, gã vừa nhận được tin sau khi Cố Hằng trở về thì lại tìm cho Cố Thăng thêm mười hai vệ sĩ nữa, đủ cả mười hai con giáp luôn. Nghe nói để tìm được vệ sĩ tuổi Tuất mà Cố Hằng phí công lắm đấy.

Thực ra gã cũng tuổi Tuất đây này, nếu không bị trói lên cái thuyền giặc của Tần Kiều Mộc thì gã cũng muốn đi ứng tuyển coi sao!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sáng sớm, Cố Thăng bị đánh thức bởi tiếng chim hót ngoài cửa sổ. Anh mở mắt ra, cực kì hạnh phúc.

Cố Thăng vốn tưởng sẽ nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của Nam Sơn, hoặc là hai người sẽ tỉnh lại cùng lúc rồi nhìn nhau cười.

Đáng tiếc là chẳng tình huống nào xảy ra cả, giường Nam Sơn trống trơn lạnh lẽo từ bao giờ.

Anh gọi mấy tiếng mà chẳng thấy cô đâu, bèn rũ mắt xuống, bụng nghĩ, chắc là cô đã ra ngoài mất rồi.

Cố Thăng vron vai lười biếng. Anh ngủ lâu quá làm đầu óc nặng như chì, cũng không biết có phải là do di chứng đâm xe không.

Anh quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức ở tủ đầu giường, nó chặn một tờ giấy, lấy xuống xem thì thấy nét chữ rất đẹp của Nam Sơn: Em xuống lầu ăn com, tí nữa sẽ mang cháo lên cho anh.

Cố Thăng cười rõ tươi, trong lòng Nam Sơn có anh kia, cô đi ăn com cũng không quên anh kia.

Hôm qua anh quên nói cho cô biết thím Tường sẽ mang com cho mình rồi.

Anh gấp gọn tờ giấy kia rồi bỏ vào trong ví.

Phải lưu giữ kỉ niệm đẹp cho thật kĩ mới được.

Rửa mặt xong, Cố Thăng gọi cho thư kí Ôn, bảo cô mang những tài liệu công việc tương đối quan trọng đến để anh đích thân xử lý, nhân tiện hỏi thăm một chút xem trong lúc vắng anh thì công ty có chuyện gì to tát hay không.

Anh dùng điện thoại theo dõi thị trường chứng khoán một lúc, một đồng đường xanh đỏ nhấp nhằng làm mỏi mắt rất nhanh.

Cố Thăng tiện tay để điện thoại lên bàn rồi đi ra ban công. Trong bệnh viện trồng rất nhiều cây xanh, anh định ngắm sắc xanh một chút cho đỡ mỏi mắt.

Mặt khác, anh bảo tam Hắc tìm thêm chín vệ sĩ nữa nhưng vẫn chưa gặp họ lần nào.

Cố Thăng lười đi, bèn gọi cho Đại Hắc bảo hắn gọi chín vệ sĩ kia vào đi.

Chưa đến hai phút sau, một đám đũa rửa đã xếp hàng ngay ngắn trước mặt anh, nội tiết tố nam tính tỏa ra nồng nặc.

Anh đếm sơ một chút thì thấy tổng cộng là hai mươi bốn người, xếp thành chữ I, khí thế ngút trời.

Cố Thăng vừa lòng, rất vừa lòng, vô cùng vừa lòng luôn.

Cơ mà, sao ở đâu mọc ra thêm mười hai người nữa vậy?

Đại Hắc liếc một cái đã nhìn ra nghi hoặc của anh.

- Mười hai vệ sĩ kia là anh trai của anh mời về đấy.

- Có gì đặc biệt không?

Nếu không có quy luật thì hòng hết sự hài hòa mất.

- Mười hai con giáp.

Cố Thăng gật đầu hài lòng:

- Đúng là anh ruột có khác, hiểu tôi ghê.

Rồi anh lại cau mày:

- Các anh ở đây hết thì ai bảo vệ Nam Sơn?

- Có hai cảnh sát đi theo cô ấy.

Hai mươi tư người này đều nhận lệnh đến bảo vệ Cố Thăng, an toàn của Nam Sơn không nằm trong phạm vi suy xét của bọn họ.

Cố Thăng sầm mặt không vui.

- Này...

Cố Thăng không biết tên họ nên hơi dừng một lát rồi mới nói:

- Từ giờ trở đi, mười hai con giáp đi bảo vệ Nam Sơn.

Mười hai con giáp?!

Mười hai người kia nghe thấy cái tên này thì hơi vụn vỡ, thế nhưng vẫn lớn tiếng đáp:

- Rõ!

- Thủ lĩnh của các anh là ai?

Cả đám nhất tề lắc đầu, mỗi người họ ở một công ti riêng, chỉ có năm sinh kéo họ lại gần nhau thôi.

Cố Thăng nghĩ ngợi một chút:

- Tôi không biết thực lực của các anh ra sao, cũng chẳng biết tên họ các anh thế nào, thôi thì chia theo con giáp vậy, tuổi Tí làm anh cả đi, ai tuổi Tí đầu?

Đã có mấy người không nhận được phải bật cười.

Người đàn ông đứng chính giữa bước lên một bước. Anh ta dáng cao, trán rộng, vẻ mặt vuông vắn, thật sự chẳng hợp với cái tên Tí chút nào.

- Tôi là... Tí.

Người đàn ông nọ nói ra cái tên một cách cực kì gian nan.

Cố Thăng đánh giá anh ta một lát, tướng mạo kiên nghị, có vẻ lãnh đạo tốt đấy.

Mọi người vẫn chưa quen nhau cho lắm, Cố Thăng hơi lo lắng, không biết một mình anh Tí này có quản lý được cả một đội không đây.

Cố Thăng bèn đề Tí chọn một người làm đội phó để giúp đỡ anh ta quản lý mười hai con giáp.

- Thế thì đề cậu Hai Tuất làm đi.

Trong đám đông này, Tỉ chỉ quen mỗi mình Hai Tuất.

Làm vệ sĩ thì quan trọng nhất là tuân theo mệnh lệnh. Hai Tuất cũng bước lên đáp:

- Có!

Giờ thì bọn họ rõ rồi, ông chủ này định lấy chòm sao và con giáp để gọi tên họ luôn đây mà.

Nhóm chòm sao thì còn ổn, lúc gọi rất phong cách, chỉ trừ mỗi... Xử Nữ thôi.

Sau khi phân chia nhiệm vụ cho các vệ sĩ và cố gắng nhớ mặt họ xong, Cố Thăng bèn cho họ ra ngoài.

...

Nhóm vệ sĩ đi chưa được bao lâu thì thám Tửng đã xách cặp lồng giữ ấm vào.

- Hôm nay đi đường bị kẹt xe nên thám tới chậm quá.

- Thám vất vả rồi.

Cố Thăng nhận đồ trong tay bà:

- Vết thương của con sắp khô rồi, cho nên...

Thám Tửng nghe ra ý của anh ngay:

- Nên không cần đưa com nữa chứ gì?

Bà nói:

- Không được, con còn phải điều dưỡng thêm mấy ngày nữa, con ăn đồ ăn ngoài, thám không yên lòng.

Cố Thăng biết tính cách của thám Tửng nên không cứng đầu nữa:

- Bao giờ xuất viện con sẽ về nhà chính ăn com.

- Thế thì tốt quá.

Thám Tửng nghe thấy thế thì vui lắm.

Cố Thăng múc cháo ra ăn rồi nói:

- Ngon quá đi!

Thám Tửng được anh nhìn cho cười híp mắt:

- Thế thì uống thêm chút nữa.

- Mà này, sao ngoài phòng của con lăm lăm ông con trai thế, nhìn hoảng cả người.

Lúc mới đến bà còn tưởng mình tìm nhầm phòng cơ. Một đám đàn ông thô kệch đứng quanh cửa làm bà tưởng trong phòng là ông trùm xã hội đen nào nữa chứ.

May mà bà quen Đại Hắc. Ấy thế nhưng lúc bà hỏi bọn họ tới làm gì thì chẳng ai đáp cả, cứ như tượng đá vậy.

Cố Thăng ngẩng lên:

- Gần đây con hơi xui xẻo nên tìm họ đến thêm dương khí để trấn tà ấy mà. Họ là mười hai con giáp với mười hai chòm sao đấy.

Cố Thăng không nói lý do mình bị tai nạn cho người nhà, chỉ trừ Cố Hằng do Lộc Nhân Phi gọi đến.

- Thế nữa cơ à? Nhìn họ khỏe mạnh phết đấy.

Ban này bà không kìm được còn sờ thử cơ bắp của một người trong số họ, cứng như đan, gọi cảm ghê nơi:

- Mười hai chòm sao thì có tác dụng gì?

Thám Tửng nghi ngờ, rồi nghiêm túc nghĩ cách thay Cố Thăng:

- Chúng ta là truyền nhân của rồng cơ mà, tin gì sao trăng của nước ngoài? Đây là sính ngoại!

- Có lý.

Người già có ý kiến thì phải ra sức mà đồng ý thôi.

- Theo thím thấy thì con cứ mời thẳng mười tám vị la hán chùa Thiếu Lâm về là ổn đấy.

Bà đề nghị:

- À không đúng, phải mời mười tám vị người đồng, thím thấy bọn họ trên TV, giỏi võ lắm luôn.

Lúc Nam Sơn mở cửa đi vào thì nghe thấy câu ấy, cô há hốc cả miệng.

Người nhà Cố Thăng làm việc đúng là sáng tạo quá.

Cố Thăng nói:

- Có cơ hội thì con sẽ thử.

Chùa Thiếu Lâm chắc là trừ tà tốt nhỉ?

Thím Tường nhìn ra cửa phòng, thấy Nam Sơn, bèn vỗ tay Cố Thăng rồi nói:

- Cô bé này là ai thế con?

Giọng điệu có vẻ hóng lắm.

Cố Thăng nhìn theo tầm mắt bà, khóe miệng bắt giác cong lên:

- Đây là...

- Nhân viên của anh ấy ạ, con tên là Nam Sơn.

Nam Sơn lập tức nói:

- À.

Thím Tường cười hiền hòa rồi nói một câu với giọng điệu đến là ý nhị:

- Nhân viên à.

Thím Tường nhìn Nam Sơn rồi lại nhìn về si mê của Cố Thăng, rõ đến không thể rõ hơn được nữa.

- Đây là thím Tường.

Cố Thăng giới thiệu với Nam Sơn.

Nam Sơn chào hỏi bà.

Thím Tường nhìn đồng hồ, đến giờ bà về nhà chuẩn bị cơm trưa rồi.

Bà chào tạm biệt Nam Sơn và Cố Thăng:

- Thím đi đây, hai đứa trò chuyện với nhau đi. Tí nữa thím sẽ bảo lão Triệu mang cơm trưa đến.

Thím Tường lại nhìn Nam Sơn:

- Tay nghề thím tốt lắm đó nha, con có muốn ném thử không?

Cố Thăng đang muốn nhờ thím làm hai phần cơm, không ngờ thím Tường đã nhìn ra điều gì mà tự nói rồi.

- Thế thì tốt quá, cảm ơn thím nhé.

- Không cần khách khí thế đâu.

Sớm muộn gì cũng phải ăn cơm bà nấu thôi mà, thím Tường rất chi là vững tin đấy.

...

- Ngọt ngọt quá đi.

Nam Sơn đang xem tin tức giải trí giết thời gian thì nghe thấy Cố Thăng nói. Cô ngẩng đầu lên.

Cố Thăng thấy cuối cùng cô cũng chú ý đến mình chứ không nhìn màn hình điện thoại nữa, bèn lên tiếng:

- Chúng ta đi công viên trong bệnh viện tản bộ đi, được không?

- Nhiệt độ ngoài trời hôm nay lên đến bốn mươi độ đấy.

Anh chắc chứ?!

Cố Thăng: ... Cao vãi thế à?!

Chỉ tại điều hòa trong phòng mát quá, làm anh coi nhẹ nhiệt độ ngoài trời.

Nam Sơn thấy anh rầu rĩ chán nản thì đề nghị:

- Hay là hai mình xem phim đi?

Vừa nghe đến hai chữ “xem phim” thì Cố Thăng đã vội nói:

- Anh là bệnh nhân, anh không chịu được kích thích đâu đấy.

Nam Sơn nhìn anh với ánh mắt như thấy sinh vật lạ, xem phim thì kích thích cái gì?

Cố Thăng ngược ngùng đằng hắng một cái rồi bảo:

- Không xem phim kinh dị, được không em?

Anh nhớ rõ Nam Sơn thích phim kinh dị cực kì.

Nam Sơn:

- ... Được.

...

Hai người chọn mãi, cuối cùng chọn được bộ phim “Me before you”. Bộ phim kể về cô nàng Lou bị đuổi việc và tìm được một công việc mới, đó là chăm sóc cho Will - người đàn ông bị liệt toàn thân do tai nạn giao thông.

Đây là một bộ phim tình cảm nên tất nhiên là hai nhân vật chính yêu nhau, Nam Sơn xem thì thấy bước ngoặt tình cảm chẳng mượt mà gì cả.

Kết thúc câu chuyện là Will ra đi trong yên bình.

Cảnh cuối khi nam chính chết đi vẫn làm Nam Sơn rơi nước mắt. Cô hiểu anh ta. Một người đàn ông giỏi giang xuất sắc phải trải qua cuộc sống chờ chết bất lực quả thực là vô cùng đau đớn. Ngẩng cao đầu mà chết chính là cách anh ta trân trọng chính bản thân mình.

Thấy cô khóc, Cố Thăng vội vàng rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô. Anh bắt đầu hối hận vì mình chọn bộ phim này rồi đấy.

- Nếu là anh thì anh sẽ chọn thể nào?

Nam Sơn quay sang nhìn Cố Thăng rồi hỏi anh với giọng nói còn pha âm nức nở hết sức đáng yêu.

Cố Thăng sững sốt một chút rồi chớp mắt, đáp:

- Chắc là anh sẽ lựa chọn giống anh ta.

- Không nói việc vì sao anh ta phải chọn như vậy.

Cố Thăng nhẹ nhàng nắm tay Nam Sơn rồi nói với cô rất dịu dàng:

- Anh chỉ vừa nghĩ đến việc mình không thể nắm tay em, không thể hôn em, không thể... nuôi dạy con cái cùng em, không làm được một người chồng, người cha đủ tư cách thì đã thấy đau lòng rồi.

Nam Sơn quên cả việc tránh bàn tay anh mà mặc cho anh nắm. Trong đôi mắt đen sâu thẳm của Cố Thăng, Nam Sơn nhìn thấy một biển sao trời rực rỡ vô ngần.

- Khi còn có thể, anh muốn cố gắng hết sức đối tốt với em, muốn mang hết thảy những gì mình có trao cả cho em.

Giọng nói của Cố Thăng trầm thấp, tốc độ nói cũng cực kì chậm, cứ thế cứ thế thấm vào lòng Nam Sơn.

Trong khoảnh khắc ấy, Nam Sơn nghe thấy tiếng lòng mình run lên vì xúc động.

...

Ở một nơi khác, Lộc Nhân Phi thức trắng đêm phá giải mật mã của USB.

Hôm qua sau khi lấy được chiếc USB kia, anh cắm thử vào máy tính thì thấy nó có mật mã, mật mã còn khá phức tạp.

May mà anh thông thạo máy tính, bèn bắt tay vào phá mã ngay.

Lộc Nhân Phi quàng mắt thâm sì, ngáp dài một tiếng, dốc cà phê ừng ực rồi lăm bằm oán thăm: Mình ở đây khổ cực phá mã, không biết Cố Thăng với Nam Sơn đang làm gì nhỉ?

Anh lác đầu, thôi không nghĩ nữa, cứ nghĩ là thấy đáng lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Dịch: Lãng Nhân Môn

Tiếng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí tình cảm của hai người.

Nam Sơn bừng tỉnh, từ từ rút tay ra.

Lời hứa hẹn của anh đẹp quá, cô thích, thích vô cùng.

Nam Sơn đã quyết định, bao giờ mọi chuyện kết thúc thì cô sẽ chính thức ở bên Cố Thăng.

Hai người họ sẽ vui vẻ yêu đương.

Cô cười với anh rất đôi ngọt ngào:

- Em mở cửa cho.

- Ừ.

Cố Thăng nhẹ giọng nói.

Anh nhìn theo bóng cô đi mở cửa, đôi mắt đen thẳm sáng sủa mặt ngọt.

Ban nãy khi nắm tay Nam Sơn, anh không hề cảm nhận được chút kháng cự nào trong mắt cô.

Chắc là, cô ấy cũng thích anh nhỉ?

...

Người gõ cửa là thư kí Ôn. Cô buộc tóc cao gọn gàng, tay cầm túi công văn dày cộp.

Thấy người mở cửa là Nam Sơn, cô hơi sững sờ:

- Sao lại...

Là cô vậy?

Cô thốt ra nhưng lại hiểu ngay, chắc là Cố Thăng và Nam Sơn đang yêu nhau rồi.

Nếu không, vì sao Nam Sơn lại xuất hiện trong phòng giám đốc Cố khi anh ấy bị thương chứ? Công việc của họ có liên quan gì đến nhau đâu?

Thư kí Ôn hơi hơi rầu lòng. Lúc cô mới tới công ty, nghe tin Cố Thăng chưa có bạn gái, còn ôm chút tình cảm với anh ấy đây.

Cô có vẻ ngoài ưa nhìn, tốt nghiệp đại học danh giá, lại còn có ưu thế cự ly với anh ấy nhé.

Thế nhưng người ta có bạn gái rồi thì cô đành phải từ bỏ thôi.

Thư kí Ôn cười thoải mái:

- Tôi đến đưa tài liệu.

- Mau vào đi.

Cố Thăng thấy người tới là thư kí Ôn thì hơi hơi hồi hận.

Ai bảo anh gọi thư kí Ôn đến cơ chứ? Trong bầu không khí ban nãy, nếu cô ấy không tới thì có khi anh chỉ cần tỏ tình lần nữa là Nam Sơn chấp nhận rồi.

Cái lúc cần dưỡng bệnh và bồi dưỡng tình cảm với Nam Sơn, sao anh lại còn muốn làm việc vậy hả?

Anh thế này đúng là có lỗi với công lao của Tiểu Lộc, có lỗi với lòng tin của tổ chức mà.

Nếu Tiểu Lộc mà biết thì chắc chắn sẽ cười mình đáng kiếp FA cho xem.

Từ từ, Cố Thăng sững sốt một chút, FA? Cố Thăng! Chẳng phải chính là tên của anh hay sao?!

(*FA = cô sinh - 孤生, đồng âm với Cố Thăng- 顾升)

Anh tuyệt đối không thừa nhận mình sẽ FA cả đời đâu.

Thư kí Ôn đến trước mặt Cố Thăng rồi lấy tài liệu ra khỏi túi:

- Những tài liệu này đều cần anh tự mình xử lý ạ.

Thấy thư kí Ôn báo cáo một số tình hình có vẻ quan trọng của công ty, Nam Sơn tự giác đi ra ngoài.

- Nam Sơn

Cố Thăng gọi cô lại:

- Trong này mát, em cứ ở đây đi.

Anh yêu cô, đương nhiên anh cũng tin cô, không cần phải tránh mặt.

- Không cần, ở trong phòng chán quá.

Cô chỉ ra ngoài:

- Em ra tìm Tí với Xứ Nữ nói chuyện phiếm một lát đây.

Huống hồ trên hành lang cũng bật điều hòa, không nóng.

À, thì ra chỉ là mình nghĩ quá nhiều.

Cố Thăng nheo mắt lại, Tí với Xứ Nữ hả? Nếu anh nhớ không lầm thì đây là hai người sáng sủa nhất trong số các vệ sĩ của anh thì phải.

Không ổn rồi, sao lại thấy như mình dẫn sói vào nhà thế này?

Lần này thì thôi vậy, lần sau mà anh tìm vệ sĩ thì nhất định phải tìm đám nào đẹp bằng nửa anh thôi, à không, bằng hai phần anh thôi là được.

...

Lộc Nhân Phi xót hết hai mắt, anh nhỏ thuốc vào cho bớt rát rồi lại vùi đầu vào phá mã.

- Ra!

Anh reo lên một tiếng hưng phấn rồi lướt ngón tay như bão trên bàn phím.

Nửa giờ sau, cuối cùng anh cũng phá giải được mật mã của nó.

- Cái này...

Trong đó là số liệu các cuộc giao dịch thuốc phiện, được ghi lại rõ ràng tỉ mỉ từ năm tháng đến số lượng.

Lộc Nhân Phi càng đọc thì sắc mặt càng đanh lại, bảo sao Tần Kiều Mộc lại dùng trăm phương ngàn kế để tìm cái USB này về.

Ai nắm được nó thì cũng như nắm yết hầu của Tần Kiều Mộc trong tay, làm sao Tần Kiều Mộc yên tâm cho được? Y làm những hành động điên cuồng cũng là hợp lý thôi.

Lộc Nhân Phi nhờ đồng nghiệp đi điều tra cô gái Cố Thăng gặp trong buổi vũ hội thì phát hiện ra cô là bạn gái của Tần Kiều Mộc, tên là Chu Oanh, được kẻ này yêu chiều hết mực.

Sau bữa tiệc ấy thì Chu Oanh đã mất tích.

Nếu đúng là cô trộm chiếc USB này thì chỉ sợ đã lành ít dữ nhiều.

Lần trước Nam Sơn nói với Lộc Nhân Phi rằng hung thủ đứng sau vụ án mấy gã nhà giàu bị giết là Tần Kiều Mộc. Thế nhưng đây chỉ là suy đoán chứ không có chứng cứ, các đồng nghiệp không điều tra theo hướng này, chỉ có một mình anh tiếp tục điều tra. Còn có người nghi ngờ phán đoán của anh nữa.

Lần này cuối cùng cũng chứng tỏ được mình rồi, Lộc Nhân Phi cười sảng khoái.

Việc này không phải là nhỏ. Lộc Nhân Phi lập tức cầm chiếc USB đi đến phòng cục trưởng.

Lúc anh gõ cửa thì lại nhớ ra một việc, cục trưởng hoài nghi nhà họ Tần quay lại nghề cũ nên đã lập riêng một tổ chuyên án để điều tra về Tần Kiều Mộc.

Nói đúng ra thì vụ án này đã không nằm trong phạm vi quyền hạn của Lộc Nhân Phi nữa rồi.

Đây không chỉ đơn giản là vụ án giết người giàu có bình thường, mà là chuyện điên rồ Tần Kiều Mộc làm để che giấu chứng cứ phạm tội. Chứng cứ này cũng phải giao cho anh em tổ chuyên án.

Quả nhiên, khi anh nói chuyện này cho cục trưởng Trương thì ông đã bảo anh rằng:

- Cậu không cần xen vào chuyện này nữa, tổ chuyên án sẽ xử lý tiếp.

Trong tổ chuyên án toàn tinh anh, có chứng cứ này rồi, họ chỉ cần bố trí giăng lưới là có thể mau chóng bắt Tần Kiều Mộc về quy án.

- Nếu nội dung trong USB là thật thì cậu lập được công lớn rồi đó.

Cục trưởng Trương đứng lên, đi tới trước mặt Lộc Nhân Phi rồi vỗ vai anh khen ngợi.

Lộc Nhân Phi cười khiêm tốn:

- Là việc trong bốn phận của tôi thôi mà.

Có tiền thưởng là được, dù sao thì bây giờ anh chỉ thiếu mỗi tiền thôi.

- Cục trưởng, có thể bảo mật việc chiếc USB này ở đâu ra được không?

Lộc Nhân Phi nói:

- Tần Kiều Mộc đã giết hai mạng người chỉ vì nghi ngờ vô căn cứ, nếu y mà biết...

Cục trưởng cười nói:

- Tiểu Lộc cứ yên tâm, nhất định chúng tôi sẽ bảo vệ nhân chứng thật kĩ mà.

Ông lại nói tiếp:

- Không giấu gì cậu, nếu lần này bắt được Tần Kiều Mộc và thủ hạ của y thật thì chúng không gây được sóng gió gì nữa, không uy hiếp được tới Cố Thăng đâu. Sau khi phá án xong rồi tôi sẽ nói cụ thể với cậu sau.

Nghe cục trưởng cam đoan như vậy, Lộc Nhân Phi mới yên tâm.

...

Một giờ chiều, Lão Răng Vàng xách một giỏ hoa quả đến thăm Cố Thăng.

- Sao anh lại đến đây?

Cố Thăng thấy gã đến thì ngạc nhiên lắm, anh đâu có nói việc mình bị thương cho gã biết.

Lão Răng Vàng buông giỏ hoa quả xuống rồi cười bảo:

- Tôi làm việc ở bệnh viện này mà. Vô tình nghe thấy mấy cô y tá bàn luận, họ bảo nhau trong phòng VIP có ông to bà lớn, không chỉ có cảnh sát bảo vệ mà còn có đến hai tư vệ sĩ. Tôi tò mò lên đây nghe ngóng thì mới biết là cậu.

Gã đi qua nhìn Cố Thăng thật kĩ:

- Khôi phục khá đấy, sao xảy ra chuyện như thế mà không gọi cho tôi?

Chẳng cho cơ hội quan tâm anh em gì cả.

- Chuyện lần này hơi đặc biệt.

Cố Thăng nhìn Lão Răng Vàng rồi lại không nhìn được mà nhìn thêm cái nữa:

- Ủa? Sao răng anh trắng ra rồi? Răng vàng đang mốt mà.

Lão Răng Vàng cúi đầu thờ dài bất đắc dĩ rồi tùy tiện kiếm chỗ ngồi xuống:

- Một lời khó mà nói hết.

Thấy Cố Thăng có vẻ rất ưng bộ răng vàng của mình, Lão Răng Vàng hưng trí lắm:

- Hay là tôi làm cho cậu một bộ nhé, đồ vàng cam lục lam chàm tím, màu nào cũng được, phương pháp bí truyền của nhà tôi đấy, không độc hại gì đâu.

- Thôi xin miễn.

Cố Thăng từ chối ngay tấp lự. Làm thế thì Nam Sơn sẽ kì thị anh mất thôi.

Cố Thăng nhớ Nam Sơn từng nói với anh: Lão Răng Vàng đẹp trai thế mà sao lại nhuộm răng vàng cơ chứ?

Nghĩ đến đây thì Cố Thăng ngộ ra vì sao Lão Răng Vàng lại phải tẩy răng rồi.

- Nè, anh tẩy răng vì Tiểu Mi đúng không?

Lão Răng Vàng cười hì hì:

- Thế mà cậu cũng nhìn ra à?

- Tẩy răng rồi, thế về một nhà chưa?

- Phải thành công sao? Khuyết điểm duy nhất trên người tôi có mỗi bộ răng vàng thôi mà, tuy là tôi chẳng thấy nó xấu gì cả.

Lão Răng Vàng dương dương tự đắc.

Cố Thăng liếc gã cháy mắt, còn biết xấu hổ không hả?

Rõ ràng mình quen Nam Sơn sớm hơn Lão Răng Vàng quen Tiểu Mi rõ lâu, sao tiến triển lại chậm hơn hai người họ nhỉ?

Cố Thăng nghĩ một hồi, cuối cùng cũng kết luận ra nguyên nhân.

Có câu nói rất hay, Thượng Đế đóng cửa bạn cánh cửa này thì sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa khác.

Nhất định là vì IQ của anh cao quá nên IQ mới bị thấp đây mà.

- Nam Sơn có biết việc cậu bị thương không?

Cố Thăng gật đầu:

- Lúc tôi bị thương thì cô ấy ở ngay cạnh.
- Cô ấy có sao không?
- Trầy da một chút.

Cố Thăng trả lời chi tiết.

- Giờ cô ấy đâu rồi?

Cố Thăng nói:

- Đi đón Tiểu Mi rồi.

Hôm nay Tiểu Mi đến tìm Nam Sơn để đi dạo phố, trong thời điểm quan trọng này đương nhiên là Nam Sơn sẽ không đi. Tiểu Mi nghe Nam Sơn nói anh bị thương nên muốn đến thăm một chút.

Hồng rồi, Lão Răng Vàng giật thót mình.

- Đợi Tiểu Mi đến đây, cậu đừng có mà...

Gã còn chưa nói xong thì cửa phòng đã mở.

Cố Thăng cười cười ngắt lời gã:

- Hai cô ấy đến rồi kìa.

Tiểu Mi buông thực phẩm bảo vệ sức khỏe trong tay xuống rồi hỏi han vết thương của Cố Thăng.

- Cảm ơn em với Lão Răng Vàng đã đến thăm anh. Vết thương không nặng nên anh cũng không định nói cho mọi người, sợ mọi người lo lắng thôi.

Cố Thăng cười tủm tỉm:

- Nghe nói...

Lão Răng Vàng lập tức ngắt lời anh:

- Chúng ta đã lâu không ra ngoài chơi rồi. Hay là bao giờ vết thương của Tiểu Thăng lành thì mình tìm chỗ chúc mừng chút đi.
- Được đấy.

Cố Thăng nghĩ vụ án kia còn chưa chấm dứt, mình vẫn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm:

- Để mấy ngày nữa đi.

Tiểu Lộc có cái USB kia rồi thì chắc là có thể phá án nhanh thôi.

Cố Thăng nhìn Lão Răng Vàng rồi nhìn Tiểu Mi:

- Chúc mừng nhé.
- Chúc mừng gì?

Nghe Cố Thăng hỏi câu không đầu không đuôi, Tiểu Mi ngó ra.

Lão Răng Vàng vội vàng đón lời:

- Chúc mừng anh tẩy rã, không làm ô nhiễm tầm nhìn của mọi người nữa.

Nam Sơn: Anh cũng biết cơ à? Lão Răng Vàng tẩy rã chắc chắn là vì Tiểu Mi rồi.

Cố Thăng nhìn Lão Răng Vàng với ánh mắt nghi ngờ, rõ ràng gã biết anh muốn nói gì mà.

Chẳng lẽ?! Cố Thăng ngộ ra chân lý, Lão Răng Vàng còn chưa ở bên Tiểu Mi, gã đang lừa anh thôi!

- Anh ta tẩy có mỗi mấy cái răng ở ngoài thôi, bên trong vẫn vàng khè.

Tiểu Mi vạch trần.

Lão Răng Vàng nói:

- Hôm nay về anh tẩy ngay.

Tiểu Mi nghi ngờ:

- Thật hả?

- Thật mà, thật trăm phần trăm.

Không tẩy thì làm sao mà gã ở bên Tiểu Mi được chứ?

Ban này Lão Răng Vàng nói cũng không phải là lừa Cồ Thắng.

Tiểu Mi quả thực đã đồng ý ở bên Lão Răng Vàng rồi, tiền đề là Lão Răng Vàng phải tẩy răng cho trắng bóc.

Mấy hôm nữa tụ hội, Lão Răng Vàng nhất định phải khoe ân ái cho Cồ Thắng GATO chết, gã âm thầm quyết định.

...

Đến tối, trước khi đi ngủ, Cồ Thắng nói chuyện với Nam Sơn.

- Anh định mai ra viện, bác sĩ bảo vết thương của anh không còn đáng ngại nữa rồi.

Đến hẹn thì đến bệnh viện cắt chỉ là được.

- Ủ.

Cồ Thắng nhìn Nam Sơn:

- Tiểu Lộc nói hai mình vẫn ở chung thì tốt hơn. Mà nhà anh thì em cũng thấy rồi đấy...

Nam Sơn suy nghĩ đến vấn đề an toàn, bèn đáp:

- Thế thì đến nhà em ở đi.

Cồ Thắng: OH YEAH! Cuộc sống ở chung hạnh phúc sắp bắt đầu rồi.

- Được.

Cồ Thắng giả vờ bình tĩnh.

Được một lúc thì Lộc Nhân Phi gọi tới:

- Cồ Thắng, Tàn Kiều Mộc bị bắt về xét xử rồi.

Cồ Thắng sùng sốt:

- Sao nhanh thế?

Nhanh đến mức khó tin luôn.

- Vui lắm phải không?

Lộc Nhân Phi hỏi.

Cồ Thắng: Cuộc sống ở chung kết thúc trong chớp mắt thì vui về gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Dịch: Lãng Nhân Môn

- Sao lại nhanh thế?

Tốc độ phá án này nhanh đến lạ thường

Lộc Nhân Phi nói:

- Thực ra từ trước vụ án của cậu thì trong cục đã lập tổ chuyên án để điều tra Tần Kiều Mộc rồi, chẳng qua phương hướng điều tra là y có dính hàng trắng không thôi. Họ cũng có kha khá chứng cứ rồi, hôm qua là giai đoạn kết thúc cuối cùng. Manh mối mà cậu cung cấp chính là giọt nước cuối cùng làm tràn cái li tội trạng của y đó.

Anh lại hỏi:

- Nam Sơn có đang ở bên cạnh cậu không?

- Đang

Cố Thăng đeo bị mắt, cứ tưởng Nam Sơn ngủ rồi, bèn nói rất khẽ.

Lộc Nhân Phi nghĩ ngợi một chút rồi nói:

- Mở loa ngoài lên đi.

Nam Sơn rất chú ý đến việc này, vụ án phá được cũng có phần công lao của cô, cô nên được biết chân tướng.

Hai chiếc giường kê rất gần nhau, Cố Thăng vỗ vai Nam Sơn, đợi cô tháo bị tai xuống:

- Tiểu Lộc gọi đến, bảo là Tần Kiều Mộc bị bắt rồi.

Anh thuật lại những gì mình và Lộc Nhân Phi vừa nói cho Nam Sơn nghe.

Nam Sơn đang buồn ngủ lơ mơ, nghe thấy thế thì tỉnh táo ngay. Cô ngồi dậy, vênh tai nghe:

- Đúng là y đã gây ra những vụ án mạng kia à?

Cố Thăng hỏi.

- Ừ.

Lộc Nhân Phi nói:

- Sau khi chúng tôi bắt được Tần Kiều Mộc thì tiến hành thẩm vấn ngay, y cứng đầu không chịu nói. Nhưng thủ hạ của y thì lại thành khẩn để được khoan hồng, chúng khai hết những gì chúng biết ra. Cô gái mời cậu nhảy lần trước tên là Chu Oanh, bị Tần Kiều Mộc giết chết rồi. Chu Oanh là bạn gái y, rất được y yêu thích. Thế nhưng thân phận thực sự của cô ấy lại là gián điệp mà chú y phải tới tiếp cận y để lấy tin tình báo.

Việc tranh đấu quyền lực trong nhà họ Tần cực kì khốc liệt, Cố Thăng đã nghe từ lâu. Mấy năm nay người ngoài nhìn vào thì thấy Tần Kiều Mộc đã ngồi vững cái ghế gia chủ, nhưng không ngờ chú của y lại ngủ đông ở một nơi bí mật, chẳng chịu an phận chút nào.

Lộc Nhân Phi thở dài:

- Thực ra Tần Kiều Mộc rất có tài trong việc làm ăn, nhưng mà y nóng lòng muốn kiếm tiền, lại sợ đám cấp dưới không phục nên mới đi buôn lậu thuốc phiện. Giàu nhanh thì nhanh thật đấy, có điều...

Cố Thăng đồng ý với quan điểm đó, Tần Kiều Mộc có tầm nhìn rất độc, là một tay lỏm lỏi trong đầu tư kiếm lời.

Có một vài khoản đầu tư phải từ từ mới có lãi, có lẽ y không chờ được.

- Chu Oanh dần dần chiếm được tình yêu và lòng tin của Tần Kiều Mộc, đêm đó cô ta trộm chiếc USB kia vốn là định giao cho Hoắc Lãng. Thực ra Hoắc Lãng cũng là một quân cờ được ông chú họ Tần chôn bên cạnh Tần Kiều Mộc đấy.

Lúc đó Hoắc Lãng còn chưa đến, Chu Oanh lại nhận được tin là Tần Kiều Mộc đã biết cô ta và Hoắc Lãng phản bội, đã đến tận chân núi rồi. Cô ta biết mình trốn không thoát, trong chiếc USB kia lại có nội dung quan trọng, không biết phải để ở đâu. Dưới tình hình cấp bách, cô ta mới mời cậu nhảy một

bài rồi nhét cái USB vào túi cậu nhân lúc cậu không chú ý.

- Thì ra là thế, đúng là tai bay vạ gió mà.

Nam Sơn: Có lần nào không phải là tai bay vạ gió đâu?

- Cô ta khiêu vũ với cậu xong được một lúc thì Hoắc Lăng đến, Chu Oanh vừa mới gặp hắn, chưa kịp nói gì đã bị Tần Kiều Mộc bắt đi. Tần Kiều Mộc cũng theo dõi chặt chẽ Hoắc Lăng, bảo đảm hắn ta không tiếp xúc với bất kì ai khác...

- Xem ra Chu Oanh không khai tôi ra.

Lộc Nhân Phi nói:

- Cô gái Chu Oanh này kiên gan lắm, cô ấy không nói gì hết. Sau này Tần Kiều Mộc tìm đến chỗ Hoắc Lăng. Vì thù hạ thân tín nhất phản bội nên y hoài nghi luôn cả Trương Đông Minh, chuyện này cũng có bàn tay của chú y cả.

- Sau đó y hoài nghi tới tôi.

Giọng điệu của Cố Thăng pha chút bất đắc dĩ, dạo này đi nhảy một điệu thôi mà cũng nguy hiểm ghê.

- Ở vũ hội, Chu Oanh tiếp xúc với cậu lâu nhất. Hơn nữa, cô ta không thích tiếp xúc thân thể với người lạ, y hoài nghi cậu cũng có lý thôi. Đương nhiên là y còn một danh sách đối tượng hoài nghi dài dằng dặc nữa kia.

Cố Thăng vẫn ôm một tia hi vọng với cuộc sống bên nhau hạnh phúc.

- Cậu nói xem, Tần Kiều Mộc làm gia chủ nhà họ Tần hai ba năm liền, liệu y còn thể lực nào ở bên ngoài không? Vạ nhất chúng đến báo thù tôi với Nam Sơn thì chẳng phải là nguy hiểm lắm à?

Anh đã nói đến thế rồi, chắc là Tiểu Lộc có thể hiểu ý anh chứ hả?

- Chuyện này thì cậu yên tâm.

Lộc Nhân Phi cam đoan:

- Bọn tôi đã giăng lưới tóm cả Tần Kiều Mộc và thủ hạ của y luôn rồi. Huống hồ, ông chú họ Tần kia muốn cùng cố thể lực nên đã chọn hợp tác cùng cảnh sát, không còn con cá lọt lưới nào đâu. Tính cách Tần Kiều Mộc thô bạo, chẳng có thủ hạ nào hoàn toàn trung thành với y cả.

Cố Thăng: Tiểu Lộc, chủ thay đổi rồi, trợ lực đã hện đâu?

- Không có tí nguy hiểm nào hả?

Cố Thăng vẫn chưa từ bỏ hi vọng. Anh nói tiếp, hi vọng là Tiểu Lộc sẽ ngộ ra chân lý.

- Có lẽ là có đó.

Quả nhiên Tiểu Lộc vẫn hiểu mình, Cố Thăng vui vẻ trong lòng.

- Thế nhưng vì cảnh sát bọn tôi tận tâm nên cậu có thể coi như không có. Việc cậu cung cấp cái USB kia chỉ có tôi với cục trưởng biết thôi, người bên ngoài không biết đâu.

Lộc Nhân Phi nói xong thì rất chờ mong nhận được lời khích lệ từ tên bạn thân.

Cố Thăng: Tiểu Lộc, quả nhiên anh vẫn nhìn nhầm chú!

- Vất vả cho anh rồi.

Nam Sơn sắp lại:

- Cảm ơn Tiểu Lộc và các đồng nghiệp của anh nhé. Nếu không có các anh thì tôi cứ phải ở trong phòng suốt, không biết bao giờ mới được đi làm.

Được nghe khích lệ, Lộc Nhân Phi vui lắm:

- Vất gì đâu, làm đúng chức trách thôi mà.

Ồ! Từ từ, hình như bạn này anh nói sai cái gì thì phải? Hết nguy hiểm rồi thì chẳng phải Nam Sơn và Cố Thăng sẽ tách nhau ra à?

Thôi kệ đi, cuối cùng thì vụ án hành anh bạn sát đầu mẻ trán cũng kết thúc rồi, anh có thể nghỉ ngơi cho từ từ rồi.

- Không còn sớm nữa.

Lộc Nhân Phi gấp dài một cái:

- Tôi cúp đây, hai người đi ngủ sớm đi.

- Ngủ ngon.

- À chờ đã.

Lộc Nhân Phi nhận ra mình quên một việc:

- Đừng nói chuyện này ra ngoài đây nhé.

Vì Cố Thăng là đương sự cộng thêm hai người là bạn thân nên anh mới kể cho Cố Thăng nghe từ đầu đến cuối.

Một thời gian nữa cục trưởng sẽ tổ chức họp báo, dù sao đây cũng là vụ án lớn chấn động thành phố N mà.

- Không thành vấn đề.

Tiểu Lộc:

- Thế tôi ngủ nhé.

Nói đoạn, anh cúp máy luôn.

Nam Sơn nhìn Cố Thăng:

- Chúng ta cũng ngủ thôi.

- Ừ.

Cố Thăng tắt đèn đi rồi thở dài nảo ruột trong bóng tối.

...

Sau khi Cố Thăng xuất viện thì không giải tán hai mươi tư vệ sĩ kia, mà chỉ chia tổ lại một lần nữa.

Nhóm đẹp trai như Tí và Xứ Nữ thì đi theo bảo vệ mình, nhóm trông xấu xấu thì đưa sang bảo vệ Nam Sơn.

Một tuần sau, khi đã xác nhận là không còn nguy hiểm gì nữa thì anh mới để họ trở về.

...

Đến cuối tuần, Lão Răng Vàng hẹn cả ba người đi chơi.

Theo lời hẹn, họ gặp nhau ở một quán trà.

Cố Thăng đến muộn nhất.

- Ngại quá, ban nãy hơi kẹt xe.

Lão Răng Vàng cười rồi phẩy tay:

- Tụi này chờ có một tí thôi, tôi có tin tức muốn tuyên bố:

Gã nắm tay Tiểu Mi bên cạnh:

- Tôi và Tiểu Mi đang yêu nhau.

Tiểu Mi sáng khoái để cho gã nắm tay, mặt đỏ bừng lên.

- Ôi, chúc mừng nhé.

Cố Thăng và Nam Sơn đều nói:

- Ủa? Sao hai người chẳng ngạc nhiên gì cả thế?

Tiểu Mi hỏi.

Nam Sơn buông món ăn trong tay xuống rồi phúi mảnh vụn trên quần áo đi:

- Chị với Cố Thăng nhìn ra từ lâu rồi, chỉ chờ hai người tuyên bố thôi.

Cô cười nói.

Cố Thăng uống trà, đắng nghét. Anh hỏi:

- Giờ chúng ta đi đâu chơi đây?

Lão Răng Vàng buông thức ăn, đáp:

- Ba người bọn tôi đã nhất trí đi khu vui chơi rồi, còn mỗi cậu thôi đấy.

Anh thì có ý kiến gì được? Nam Sơn ở đâu thì anh ở đó thôi.

Cố Thăng hiến thân:

- Thế thì chúng ta đi!

...

Sau khi chơi được mấy trò, Lão Răng Vàng đề nghị:

- Chúng ta vào nhà ma đi!

- Nhà ma?

Cố Thăng lặp lại một lần.

Lão Răng Vàng gật đầu:

- Tìm chút mát mẻ ngày hè. Tiểu Mi thích xem phim kinh dị nhưng chưa được vào nhà ma trải nghiệm bao giờ đâu.

Lão Răng Vàng cũng có tí âm mưu. Cố Thăng nhát gan lắm.

Có đối lập mới có chênh lệch, tí nữa vào nhà ma rồi, Cố Thăng nhát gan sẽ làm nổi bật sự anh hùng của gã lên nhiều lắm.

Hí hí! Lão Răng Vàng mưu tính sâu xa.

Cố Thăng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Sau đó anh quay đầu lại bảo Nam Sơn:

- Nếu em sợ thì nhớ nắm chặt tay anh đấy.

- Được.

Nam Sơn trả lời.

Thực ra trước đó cô đã vào nhà ma rồi, chẳng có gì đáng sợ cả.

Mọi người vào nhà ma, đèn đóm tắt hết, tối om om.

Trên con đường dài vắng đặc đường như chỉ có bốn người bọn họ.

Lão Răng Vàng và Tiểu Mi đi đằng trước, Cố Thăng và Nam Sơn theo sát đằng sau.

Trong nhà ma vô cùng tĩnh lặng chợt vang lên tiếng cười quái dị, một người mặc áo liệm có khuôn mặt trắng toát thò ngay ra trước mặt Lão Răng Vàng, túm áo gã rồi nhanh chóng buông ra.

Lão Răng Vàng hét rầm trời, nhảy dựng lên rồi ôm chặt lấy Tiểu Mi.

Tiểu Mi nhìn Lão Răng Vàng một cái rồi nắm lấy tay gã.

Lão Răng Vàng vốn định thể hiện khí khái đàn ông, bèn cắn răng nói:

- Ban nãy anh bị bất ngờ thôi, vì chưa chuẩn bị tâm lý ấy mà.
- Chúng ta đi tiếp thôi.

Chưa được mấy bước, một trận gió lạnh lùa qua bên tai Lão Răng Vàng, tiếng cười khèn khẹt quái gở lại vang lên ngay trên đỉnh đầu gã.

Lão Răng Vàng không dám ngẩng đầu, đành phải quay sang nhìn Tiểu Mi rồi nói:

- Chúng ta mau... đi đi.

Gã cười cứng ngắc:

- Tiểu Mi, bên cạnh em có đầu người kia.

Đã thế còn chỉ có mỗi nửa hộp sọ, đầu thì vẹo sang bên, trông sợ hãi linh hồn.

Tiểu Mi phải an ủi ngược lại gã.

Lão Răng Vàng bỗng cảm thấy vào nhà ma là một quyết định sai lầm, đã không thể hiện được khí khái đàn ông của gã thì chớ, lại còn...

Gã nghĩ một lát, trong lòng bỗng nảy ra một ý.

Nếu Cố Thăng đi phía trước thì nhất định là còn sợ hơn mình, Tiểu Mi thấy thế, nhất định sẽ không chê mình nhất gan nữa.

Gã quay đầu lại nói với Cố Thăng:

- Tiểu Thăng Thăng, hai người đi lên phía trước được không?

Cố Thăng không đáp mà hỏi Nam Sơn ở bên cạnh:

- Được không?
- Okay.

Tiểu Mi nhìn Lão Răng Vàng, trước hay sau thì khác gì nhau? Kiểu gì chả có người giả ma dọa mình chứ? Cô có kì thị gã nhất gan đâu.

Nghĩ đến đây, Tiểu Mi cầm tay Lão Răng Vàng càng chặt hơn.

Thế là bốn người đổi vị trí.

Cố Thăng đi lên phía trước trông đến là nhàn hạ, còn vừa đi vừa nói chuyện với Nam Sơn. Lão Răng Vàng nhìn thấy mà không thể nào tin được.

Cố Thăng nhìn cánh tay quỳ túm áo mình, trêu chọc:

- Đôi tay này trắng ghê na, dường da ở đâu mách tôi cái.

Cái xác kia nghe xong bèn vội vàng buông áo anh ra.

Lão Răng Vàng kinh ngạc há hốc mồm: Vụ này... vụ này đâu ra vậy, kịch bản có phải thế đâu?!

Nhất gan đã hẹn đâu? Tiểu Thăng Thăng, đừng che giấu đề nén bản tính của chú nữa mà.

Một con quỷ mặt mũi hung ác chạy tới với tốc độ cực nhanh làm Nam Sơn giật cả mình.

Cố Thăng nhú mày, vươn tay tháo mặt nạ của quỷ mặt xanh nanh vàng rồi nghiêm trang nói với Nam Sơn:

- Em xem, là giả thôi.

Nam Sơn gật đầu, đồng thời cũng phải nhìn Cố Thăng với ánh mắt khác xưa.

- Mau trả răng nanh cho tui.

Quỷ nam u oán nói:

- Lười tui nữa!

Một con quỷ khác nhảy ra.

- Dao trên ngực tui luôn!

Mấy con quỷ vây quanh Cố Thăng, nhao nhao đòi lại đồ của mình.

Cố Thăng mím môi một cái rồi trả đồng đồ trong tay lại cho họ.

- Anh lấy khi nào thế?

Nam Sơn mở to mắt, cảm thấy... thần kì ghê.

- Vừa xong thôi, có hai người lắc lư trên đầu anh, nên anh...

Nam Sơn: ...

...

Khi ra khỏi nhà ma, Lão Răng Vàng đã bị dọa cho mềm chân, phải chạy vào đình nghỉ mát cạnh đó để thở.

Lão Răng Vàng nhìn Cố Thăng ung dung bên cạnh, suy nghĩ nát óc vẫn không hiểu chuyện là thế nào.

Cố Thăng giả vờ không sợ hay là không sợ thật? Tính cách của một người sao có thể thay đổi nhanh như vậy chứ?

Lão Răng Vàng hỏi:

- Tiểu Thăng Thăng, nhà ma vui không?

- Cũng bình thường.

Gã hỏi tiếp:

- Cậu có sợ không?

- Chả sợ gì cả.

Lão Răng Vàng chưa từ bỏ ý định:

- Sao lại thế?

Cố Thăng nhìn Lão Răng Vàng với ánh nhìn lạnh nhạt:

- Từ đầu đã biết những thứ bên trong là giả thì còn sợ cái gì?

Này thì giờ trò! Anh đã nhìn thấu Lão Răng Vàng từ lâu rồi, chẳng phải gã muốn mượn trò này để thể hiện sao?

Chắc chắn là Lão Răng Vàng không biết anh đã đi nhà ma vô số lần rồi.

Không lần nào anh tự nguyện vào, mà là bị bà nội ném vào với mỹ danh luyện lòng can đảm.

Anh đã đi nhiều đến mức quen mặt hết cả các chiêu trò, chẳng còn sợ hãi gì nữa từ lâu rồi.

Lão Răng Vàng muốn thể hiện khí khái đàn ông, chẳng lẽ anh không muốn hay sao?

Anh sẽ không nói cho Lão Răng Vàng biết chuyện này đâu.

Cố Thăng: Con yêu bà nội, bà quả là có tầm mắt nhìn xa trông rộng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Dịch: Lăng Nhân Môn

Mọi người ngồi trong đình nghỉ mát một lát, Lão Răng Vàng nhìn tàu lượn siêu tốc và nghe tiếng hét chói tai truyền lại, bèn nóng lòng muốn thử xem sao.

- Chúng ta đi chơi tàu lượn siêu tốc đi.

Gã đề nghị

Nói xong, gã lại nhìn Cố Thăng.

- Okay.

Cố Thăng cười đáp, trong mắt chẳng chút sợ sệt.

Này thì bày trò!

Một kẻ đam mê vận động mạo hiểm như anh mà lại sợ cái tàu lượn siêu tốc kia sao?

Tính toán của Lão Răng Vàng lại thất bại rồi.

Tm1 lấy khăn giấy trong túi ra lau mồ hôi trên trán:

- Mọi người đi chơi đi, em sợ độ cao lắm, em không đi đâu.

- Cái gì?

Lão Răng Vàng kinh ngạc mở to hai mắt, đây là lần đầu tiên gã nghe nói cô sợ độ cao đấy:

- Thế thì anh cũng không đi nữa.

Tiểu Mi nói:

- Đi đi, nhìn dáng vẻ anh rõ ràng là muốn đi lắm mà. Em ở đây chờ mọi người về.

- Nhưng mà..

Lão Răng Vàng còn muốn nói thêm gì đó.

Tiểu Mi nhú mày:

- Em có phải trẻ con đâu mà lúc nào cũng cần anh kè kè bên cạnh.

Thấy cô nói vậy, Lão Răng Vàng đành đáp lời rồi miễn cưỡng đứng lên.

Dưới ánh mặt trời, Lão Răng Vàng nhìn Cố Thăng với Nam Sơn mà thấy lòng hiu hắt.

...

Tàu lượn siêu tốc từ từ khởi động rồi phóng thẳng lên trời.

Cố Thăng và Nam Sơn ngồi song song nhau, Lão Răng Vàng ngồi đằng sau cùng một ông chú mặt mũi đầy râu.

Lúc đầu Nam Sơn còn chưa thấy có cảm giác gì, mãi đến khi tàu lượn lên đến vị trí cao nhất, ngừng một lát trên đỉnh rồi lại xuống. Khi ấy tàu lao ngược gió, Nam Sơn như rơi vào môi trường chân không, bèn không kìm được mà hét ầm lên.

Cô cảm thấy cực kì kích thích.

Cô nắm chặt lấy tay vịn ghế ngồi, và rồi bàn tay được người bên cạnh nắm lấy. Bàn tay kia vừa mạnh mẽ lại vừa ấm áp.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một đôi mắt đen sâu hút như biển khơi thăm thẳm.

Gió thổi ù ù, mọi người hò hét, thế nhưng những âm thanh ấy cách cô mỗi lúc một xa.

Cô chỉ nghe thấy Cố Thăng hét lớn, chỉ nhìn thấy đáy mắt anh lấp lánh ý cười dịu dàng:

- Có anh ở đây rồi, đừng sợ!

Cô chẳng hề sợ hãi chút nào, nhưng vẫn kìm lòng không đậu mà gật mạnh đầu.

Khi tàu lượn siêu tốc dừng lại trên mặt đất, Cố Thăng vẫn nắm tay Nam Sơn, lưu luyến không buông.

- Buông ra!

Giọng nói tức giận cực điểm của Lão Răng Vàng vang lên sau lưng hai người.

Cố Thăng: Tui nắm tay Nam Sơn thì liên quan gì đến ông hử?

Thế nhưng niệm tình Lão Răng Vàng ngồi một mình trên tàu lượn siêu tốc hơi bị đáng thương, để tránh đả kích gã thêm nữa thì Cố Thăng vẫn buông tay Nam Sơn ra. Đúng lúc này, Nam Sơn cũng rút tay lại.

Hai người ăn í mồm cười nhìn nhau, trong không khí vương vất mùi kẹo đường ngọt ngào.

- Mau buông tay ra ngay, nghe thấy không hả?

Lão Răng Vàng lại tru lên.

Bấy giờ Cố Thăng mới nhận ra không phải Lão Răng Vàng nói mình và Nam Sơn.

Cố Thăng và Nam Sơn quay đầu lại thì thấy...

Ông chú mặt mũi đầy râu, sắc mặt trắng bệch đang sống chết nắm tay Lão Răng Vàng, mắt mũi thì nhắm tịt lại như thể nghĩ mình vẫn còn đang ở trên trời cao. Lão Răng Vàng nhìn hấn ta với vẻ căm tức lắm.

- Thôi nào.

Lão Răng Vàng bắt đầu dĩ phải nói:

- Tàu lượn siêu tốc dừng rồi.

- Thật không?

Nghe thấy thế, người đàn ông râu ria thờ phào một hơi nhẹ nhõm.

- Thật hơn vàng bốn số 9, mau buông tay ra ngay!

Người đàn ông mặt mũi râu ria hé mắt ra nhìn, thấy mình đã xuống đất rồi mới vội vàng buông tay Lão Răng Vàng ra.

Hấn ta ngượng ngịu nói:

- Xin lỗi người anh em, tôi mới lên tàu lượn siêu tốc lần đầu, sợ quá.

Hấn nhìn tay Lão Răng Vàng rồi bảo:

- Ôi nắm đồ cả lên rồi, tôi xoa cho cậu nhé.

Nói xong, gã râu ria lại nắm tay Lão Răng Vàng.

- Tò! Không! Sao!

Lão Răng Vàng nghiêng răng nghiêng lợi gào lên rồi rút tay mình về. Sau đó gã tháo dây an toàn, đi biển ra ngoài, động tác liền một mạch.

Nội tâm Lão Răng Vàng nước mắt thành sông, chuyện quái gì thế này chứ?

Từ nay về sau gã sẽ không bao giờ đến cái khu vui chơi này nữa!

...

Thoáng cái đã đến tối, nhóm Cố Thăng chọn một quán lẩu để ăn cơm.

Khi mọi người bước vào quán thì khí lạnh phả thẳng vào mặt, điều hòa bật rất mạnh, tí nữa ăn lẩu chắc là phê lắm.

Trong nồi lẩu uyên ương, canh cay và canh nhạt đều sôi sùng sục.

Lão Răng Vàng hỏi Tiểu Mi:

- Em thích ăn cay hay ăn thanh đạm?

- Thanh đạm đi.

Lão Răng Vàng nghe xong bèn gấp thịt bò thả vào nồi canh nhạt.

Sau đó gã gấp thịt đưa đến bên miệng Tiểu Mi, thậm chí còn làm không biết mệt.

- Rõ buồn nôn.

Cố Thăng giương mắt lên nhìn Lão Răng Vàng với vẻ kì thị.

Lão Răng Vàng nhìn lại đầy khiêu khích: Có giỏi thì chú thu phục Nam Sơn ở đây luôn đi, chú GATO nổi gì?

Cố Thăng rũ mi im lặng, được rồi, anh GATO thật đấy.

Đến bao giờ Nam Sơn mới chịu ở bên mình đây?

Nếu không phải vì hai người chưa chính thức yêu đương, thì làm sao anh thua Lão Răng Vàng trong vụ khoe ân ái này được chứ?

Cố Thăng gấp thịt đã nhúng chín chấm vào nước tương rồi đặt vào bát Nam Sơn.

- Ngon lắm.

Nam Sơn nếm thử rồi cười với anh:

- Anh cũng ăn đi.

Nửa tiếng sau, Nam Sơn ăn no, bụng đũa, xoa cái bụng tròn vo.

Những người khác cũng ăn gần xong, mọi người bắt đầu nói chuyện phiếm.

- Cả nhà biết không? Tôn Nhượng Hiên chết rồi.

Lão Răng Vàng nói.

Cố Thăng buông lỏng đôi đũa, củ lạc tròn lăn lông lốc trên bàn:

- Chẳng phải cậu ta vừa trúng giải lớn xong à?

Nhân sinh đúng là vô thường.

Lão Răng Vàng hơi tiếc nuối:

- Tôi cũng nghe Cường Từ nói.

Gã uống một ngụm rượu:

- Sau khi trúng giải thì cậu ta mời bạn bè đi ăn cơm, rượu vào lời ra, đi nói với người ta là mình trúng thưởng vì nhặt được bảo bối.

- Bạn bè cậu ta ra tay à?

Tiểu Mi hỏi.

Lão Răng Vàng lắc đầu:

- Không phải, bạn bè cậu ta chỉ nghĩ là cậu ta say quá nên nói sảng thôi, chẳng ai cho là thật. Thế nhưng chuyện Tôn Nhượng Hiên nhặt được bảo bối lại lan ra ngoài.

Lão Răng Vàng nhìn những người khác rồi cố ép thấp giọng:

- Đột nhập vào nhà giết người, lúc chết thảm lắm, chắc là khi còn sống bị tra tấn dã man.

Lão Răng Vàng còn nói thêm:

- Tôi với Cường Từ đoán, bảo bối mà Tôn Nhượng Hiên nhặt được có thể là rồi bóng.

- Không phải rồi bóng bị hủy rồi à?

Nam Sơn nghi ngờ:

- Chắc là không phải đâu.

Cố Thăng rũ rĩ:

- Có thể. Lúc đó tình hình trong nhà gỗ rất hỗn loạn, có thể cậu ta đã thừa cơ cầm rồi bóng đi.

Anh dùng một lát rồi nói tiếp:

- Thêm nữa, vì Mã Tự Lý đã chết nên coi như cả ba nghi thức đều đã hoàn thành rồi.

Tiểu Mi tròn to mắt, không còn tâm trạng gì mà com nước nữa:

- Nếu đúng như vậy thì việc Tôn Nhược Hiên trúng thưởng là nhờ có rồi bóng à.

Nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, không khí như cô đặc lại.

Cố Thăng tăng hắng một tiếng:

- Ai mà biết chân tướng thế nào. Có lẽ con rồi bóng kia chẳng có tác dụng quái gì, Tôn Nhược Hiên mua xổ số là tự cậu ta mua chứ không phải con rồi bóng bảo mua, cậu ta trúng số cũng có lẽ là do may mắn. Chúng ta chỉ cần biết con rồi bóng ấy đã hại chết không ít người là được.

- Phải lắm, phải lắm.

Lão Răng Vàng nói liên mồm:

- Chúng ta sống tốt đời mình là được rồi.

Nghe nói cánh sát không tìm thấy con rồi bóng nọ, không biết nó đã rơi vào tay ai.

Nam Sơn nhìn về phía Lão Răng Vàng:

- Bắt được hung thủ chưa?

- Bắt rồi.

Lão Răng Vàng nhấp một ngụm rượu:

- Kẻ cướp kia đến vì bảo bối của Tôn Nhược Hiên, ai ngờ Tôn Nhược Hiên thà chết không chịu nói, cứ như bị ai khâu miệng.

Nam Sơn nghe xong thì thờ dãi:

- Tội gì chứ, chết vì tiền tài, có đáng không?

Lão Răng Vàng cũng nói:

- Thì thế. Nửa năm sau cậu ta học nghiền cứu sinh rồi, đang yên đang lành, tự nhiên chết mất.

Cả nhóm Cố Thăng đều cảm thấy đáng tiếc cho Tôn Nhược Hiên.

...

Mọi người trò chuyện một lát thì nói tới công việc của Lão Răng Vàng.

- Lão Răng Vàng, làm việc quen chưa?

Lão Răng Vàng cười nói:

- Quen rồi, y tá đều rất xinh, cơ mà vẫn là Tiểu Mi nhà tôi xinh nhất.

Nói xong, gã nhìn Tiểu Mi với ánh mắt thâm tình vô hạn.

Cố Thăng và Nam Sơn ngó trời, đồng thanh nói thầm trong bụng: Buồn nôn!

- Còn chuyện nữa là hình như người nhà bệnh nhân không thân thiện với tôi cho lắm.

Lão Răng Vàng cau mày.

Cố Thắng trêu chọc:

- Có phải họ chê anh đẹp trai quá không?

Lão Răng Vàng:

- Ui, sao cậu biết?

Cố Thắng:

...

Sau bữa cơm, Lão Răng Vàng và Tiểu Mi đi dạo phố, Cố Thắng đưa Nam Sơn về nhà.

Trong xe phát ca khúc “5 Year Time”, khiến cho tâm trạng của cả hai đều bất giác trở nên vui vẻ.

Cố Thắng dừng xe dưới tán cây gần nhà Nam Sơn.

Anh hắng giọng rồi nói:

- Lão Răng Vàng và Tiểu Mi cứ khoe ân ái suốt, bao giờ thì chúng mình cũng được ngược chó FA đây?

Nam Sơn quay đầu nhìn anh, sườn mặt nghiêng của người đàn ông đối diện góc cạnh mà kiên nghị, đôi tay nắm hờ tay lái trắng bóc, thon dài.

Đẹp trai và tao nhã quá.

Nam Sơn mím môi:

- Anh quay đầu sang đây.

Cố Thắng nghe lời quay đầu sang, Nam Sơn tháo dây an toàn, áp sát lại.

Anh không hề phòng bị, để mặc cho Nam Sơn nâng mặt mình lên rồi lấy hết dũng khí đặt lên môi một nụ hôn phớt nhẹ.

Nam Sơn cười láu lỉnh:

- Trả anh nụ hôn đấy.

Cố Thắng chớp mắt như thể khó tin:

- Em... đồng ý rồi?

Đồng thời anh cũng nhận ra lần trước đúng là hôn thật. Anh không nằm mơ, Nam Sơn lừa anh đó thôi.

- Không đúng, sao cả hai lần đều là em hôn anh?

- Ừ nhỉ.

Nam Sơn hơi ảo não.

Anh cũng tháo dây an toàn, rồi chống một tay lên lưng ghế.

Anh nhìn Nam Sơn dăm dăm, đôi mắt trong veo như được nước mưa gột rửa lại khiến tim cô đập đến điên cuồng, đôi mắt đóng đầy cổ chấp ngây ngô như trẻ nhỏ.

- Lần này đến lượt anh.

Giọng nói trầm thấp của Cố Thắng vang lên bên tai Nam Sơn, hơi thở ấm áp phả lên tai cô, ngứa ngứa.

Nam Sơn nhắm mắt lại, mặt hơi đỏ lên, tim đập như trống.

Nhìn dáng vẻ e lệ hiếm thấy của cô, trong mắt Cố Thắng đang đắm tình yêu vô hạn. Anh cúi đầu xuống ngậm lấy cánh môi cô.

Trong tiếng ca “Love love love” du dương, Nam Sơn vòng tay ôm lấy bờ vai rộng của Cố Thắng rồi nhắm mắt lại. Hai người gắn bó không rời...

Chương 69

Dịch: Lăng Nhân Môn

Đồng hồ báo thức vang lên đúng sáu giờ. Nam Sơn hơi híp mắt, vươn tay sờ soạn tủ đầu giường một hồi lâu mới chạm được tới đồng hồ để tắt đi.

Chợp mắt thêm năm phút nữa, cô bụng bảo dạ.

Lần thứ hai nhắm mắt, trong đầu Nam Sơn hiện lên cảnh cô và Cố Thăng hôn nhau, dịu dàng như vậy, lại nóng bỏng như thế.

Ôi ôi! Cô quay cuồng hai vòng trên giường, hôm qua quả thực là hơi kích động, không được nghỉ nữa.

Đúng lúc này, tiếng cười vui vẻ vang lên bên cạnh, đúng là chuông điện thoại của cô.

Cô vươn tay cảm lấy di động. Nằm ở trên giường, giờ cao đi động, xem ai gọi điện tới.

Thấy đó là số Cố Thăng, Nam Sơn lập tức ném điện thoại tới cuối giường như thể nó là củ khoai lang nóng phỏng tay, sau đó rúc đầu vào sâu trong gối.

Sáng sớm anh ấy gọi điện tới, mình nên nói gì đây?

Di động ở cuối giường vẫn tiếp tục vang lên như trước.

Cuối cùng Nam Sơn đứng dậy, nhặt nó lên, thấp thỏm nghe máy.

- Còn đang ngủ à? Nam Sơn.

Bên tai truyền đến âm thanh trầm thấp cuốn hút của Cố Thăng, cô trả lời:

- Ủ, vừa mới dậy.

- Tối qua ngủ có ngon không?

Anh lại hỏi.

Nam Sơn nói:

- Ngủ ngon lắm.

Thực ra có hơi mất ngủ.

Cố Thăng khẽ cười

- Anh mất ngủ.

- Tại sao?

Cố Thăng cười khẽ, vui sướng lằng lằng.

- Bạn suy nghĩ không biết lúc nào em lại hôn anh một cái.

Nam Sơn: ...

- Anh sắp đến dưới nhà em rồi, đưa em đi ăn sáng.

Nam Sơn sững sờ, nhanh vậy sao?

- Được, em chuẩn bị ngay.

- Em không cần vội, còn một đoạn nữa mà.

Nam Sơn nhảy dựng lên khỏi giường.

- Ủ, em không vội, cúp máy đây.

Sao mà không vội cho được, rửa mặt, phối đồ, trang điểm nhẹ, ít nhất cũng phải nửa tiếng đó.

...

Cô vừa xuống lầu thì đã thấy anh.

Cố Thăng đang đứng dưới một bóng cây, một bên người đối diện với Nam Sơn. Một tay anh thoải mái đút túi quần, ánh mặt trời xuyên qua khe lá chiếu xuống, rơi lên người anh, mặt nghiêng tao nhã.

Có gió thổi qua, lá xanh rơi xuống, đậu trên bờ vai.

Cảnh tượng ấy tạo cho người ta cảm giác thảng năm tĩnh lặng.

Khỏe miệng cô mang theo nét cười, đang định gọi tên Cố Thăng thì thấy anh nhìn lên vai mình, sau đó nhảy dựng lên, một bên vai run run.

Cô tỉnh mắt, nhìn thấy vai phải của anh có con sâu róm màu xanh.

Con sâu kia bám chặt lấy sơ mi của Cố Thăng, động tác của anh mạnh thế mà nó không rơi xuống.

Thoáng chốc cô hiểu ngay ra anh sợ sâu, đúng là không đẹp trai được quá ba giây mà.

Cô lấy một cái khăn tay từ trong túi ra, đi tới.

- Cố Thăng, anh dừng một chút, em gỡ sâu xuống cho.

Vừa nghe thấy tiếng cô, người Cố Thăng hơi dừng lại, anh chậm rãi nghiêng đầu.

Thôi thôi, mất hình tượng rồi.

Anh đã đặc biệt khảo sát vị trí dưới tàng cây này. Đảm bảo khi anh đứng đây, lúc Nam Sơn nhìn về phía anh sẽ cảm thấy anh vô cùng đẹp trai.

Tính tới tính lui lại chẳng tính đến dưới cái cây này lại có con sâu róm anh ghét nhất.

- Anh không sợ nó, chỉ là thấy nó gớm nên mới không phui đi thôi.

Anh thử giải thích, cứu vãn hình tượng của mình.

Nam Sơn nghe vậy, trong lòng có thú vui độc ác, bèn nhét khăn tay vào tay anh.

- Có cái này là không ghê nữa đâu.

Cố Thăng:

- Được rồi, anh hơi sợ cái con xanh xanh này ấy.

Hình tượng là cái gì? Có ăn được không?

Nam Sơn: ...

Cô dùng khăn tay cẩn thận bao lấy con sâu rồi ném vào thùng rác.

Thu phục con sâu quấy rối xong, cô nói với anh:

- Được rồi.

Cố Thăng rảo bước đến trước cửa xe, hơi xoay người mở cửa hộ cô, điệu bộ rất chi là tao nhã.

- Cảm ơn.

Xe chậm rãi hòa vào dòng xe cộ. Trong lúc đợi đèn đỏ, Cố Thăng quay đầu nói với cô:

- Hôm nay em xinh quá.

Cuối cùng lại thêm một câu:

- Ngày nào cũng xinh hết.

- Ừm.

Nam Sơn đáp lời bằng giọng nói không nặng không nhẹ, đầu cô hơi nghiêng về phía cửa xe, làm bộ như đang ngắm phong cảnh.

Trong lòng lại ngọt ngào như ăn mật.

- Nam Sơn, ngoài cửa xe có gì hay thế?

Giọng chàng trai bên cạnh có chút ảm ức do bị ngó lơ, anh hỏi

- Người qua đường bên ngoài có đẹp trai như anh không?

Cô bật cười lắc đầu:

- Không. Bọn họ không đẹp trai bằng anh.

- Vậy em nhìn anh đây này.

- ... Được.

Cô tiến lại gần, hôn phớt lên mặt anh một cái.

- Anh đáng yêu nhất.

Cố Thăng hắng giọng, nói với vẻ nghiêm nghị:

- Đang lái xe đây.

Nhưng khóe miệng nhếch lên lại bán đứng tâm trạng vui vẻ của anh rồi.

- Lần sau em không thế nữa.

Cố Thăng nói

- Anh đồng ý để em làm thế, đợi xuống xe thì hôn má trái của anh đi cho nó cân nha.

... Được lợi còn ra về!

Sau khi đỗ xe xong, Cố Thăng nhìn Nam Sơn, lại còn chỉ vào gò má trắng trẻo của mình, tỏ ý rất rõ ràng.

Nam Sơn cười bất đắc dĩ:

- Anh đưa mặt lại đây.

Nghe vậy, Cố Thăng nghiêng người về phía cô.

- Cho em hôn này.

Miệng Nam Sơn sắp chạm mặt anh, anh liền nghiêng đầu, thế là môi hai người chạm vào nhau cùng một lúc.

Cô mở to hai mắt nhìn vì không ngờ anh lại quay đầu, đang định tách ra.

Cố Thăng đưa bàn tay thon dài trắng bóc áp lên mặt cô rồi cúi đầu hôn, miệng cười tươi rói vì đạt được ý đồ.

Lại là một nụ hôn nhẹ nhàng kéo dài.

...

- Bánh bao của nhà này rất ngon, anh hay đến ăn lắm.

Cố Thăng gọi hai lồng ba cái bánh bao, hai cốc sữa đậu nành ngọt.

Bây giờ sáng, quán này bán rất chạy, người bán hàng đi lại nhanh thoăn thoắt để đưa đồ hoặc dọn bát đĩa.

Trong lúc chờ đợi, Nam Sơn suy nghĩ rồi nói:

- Chuyện hai chúng mình hẹn hò có thể tạm thời giữ bí mật không?

Ít nhất không thể để người trong công ty biết.

Hôm qua sau khi cô về nhà, không cẩn thận lại xuyên đến đồ vật bên người chị Lý. Với cái cá tính đó của chị ta, chị ta biết cô hẹn hò với Cố Thăng thì sẽ nhiệt tình đến mức nào chứ? Cô nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

- Tại sao?

Cố Thăng tỏ vẻ buồn bã, anh còn muốn khoe khoang tình cảm với Nam Sơn cho Lão Răng Vàng xem đấy!

Giờ anh là người có bạn gái rồi!

Nam Sơn nghiêng đầu, nhú mày:

- Nếu để người trong cô ty biết...

- Là công ty à?

Anh cắt ngang lời cô.

- Ừ.

Nam Sơn gật đầu.

Anh hiểu được nỗi băn khoăn của cô, dù sao công ty nhiều người lắm miệng.

- Không thành vấn đề.

Anh nói.

Tình cảm này, vẫn có thể khoe nha.

Đúng lúc này, bánh bao đã đợi được một lúc cuối cùng cũng mang ra, bánh nóng hổi, vỏ mỏng, có thể nhìn thấy nước nóng bên trong.

Nam Sơn cẩn thận gấp một cái, sợ chọc thủng bánh.

- Cẩn thận nóng.

Cố Thăng nhắc nhở.

- Ừ.

Đầu tiên Nam Sơn cắn rách vỏ, nước ngon lành chảy ra ngoài, hơi nóng một chút, cô uống từng ngụm từng ngụm.

Cố Thăng nhìn tướng ăn đáng yêu của cô, giúp cô lau đi nước bánh vô tình dính ở khóe môi.

Phải cưới Nam Sơn sớm một chút, nghĩa là cô ấy sẽ trở thành vợ mình. Muốn chiều thế nào thì chiều, xem ai còn dám nói linh tinh sau lưng không.

Hiện tại hẳn là thương nhân đẹp trai nhất thành phố N, đến lúc hai người kết hôn thì sẽ là cặp vợ chồng đẹp trai xinh gái nhất.

Cố Thăng khoát trá nghĩ.

- Bánh bao ngon lắm.

Nam Sơn khen không ngớt, sao trước kia không phát hiện ra có quán ăn sáng ngon như thế ở thành phố N nhỉ.

Cố Thăng đẩy lồng bánh bao của mình sang phía cô

- Vậy thì ăn nhiều một chút, sau này lại đưa em đến.

- Em no rồi

Nam Sơn cười

- Anh còn chưa động đũa đâu đấy, mau ăn đi, để nguội không ngon.

- Ừ.

Tới lúc ăn gần xong, Cố Thăng uống vài hộp sữa đậu nành rồi nghĩ đến một chuyện.

- Nam Sơn, thứ tư này em có rảnh không?

Nam Sơn nghĩ ngợi:

- Thứ tư không phải phải đi làm à?

Cố Thăng cười

- Vậy là có rảnh rồi.

Anh để cốc sữa xuống.

- Từ thứ tư đến chủ nhật, công ty tổ chức hoạt động du lịch, ban các em cũng có thể tham gia. Tháng trước anh từng hỏi em, em bảo không chắc.

- A.

Có việc như vậy sao, Nam Sơn nghĩ. Lúc ấy cô vô cùng bái phục cái số may mắn hạng bét của Cố Thăng nên mới mượn cớ để từ chối mà.

Cô bảo:

- Mẹ em vốn là bảo em về nhà cho tình cảm, giờ có anh rồi, đương nhiên sẽ không cần về nữa.

Đúng là mẹ cô có bảo cô về nhà cho tình cảm thật, tuy nhiên đây là hồi xưa trước khi hẹn hò với Cố Thăng rồi, nên là cô từ chối.

Tình cảm à? Cố Thăng thấy may là mình đã tỏ tình từ sớm.

Điểm tâm ăn cũng đã xong, Cố Thăng ngược mắt nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường.

Đã đến giờ đến công ty.

...

- Dừng xe ở ngã ba này đi, em đi một vài bước là đến công ty rồi.

Nam Sơn cầm túi lên, nói.

- Thực ra ở bãi đỗ xe tầng hầm cũng không sao mà.

Cố Thăng chú ý tình hình giao thông phía trước, nói với cô.

Cô lắc đầu.

- Bãi đỗ xe nhiều người lắm.

Nếu nhớ không nhầm thì chỗ đỗ xe của chị Lý cũng rất gần chỗ anh.

Cố Thăng rầu rĩ không vui

- A.

Xe chậm chạp chạy tới ven đường.

Anh càng lúc càng chắc chắn, nhất định phải cầu hôn thật nhanh.

...

Nhoáng một cái là tới thứ tư, ngày công ty tổ chức du lịch tập thể.

Điểm đến lần này là tỉnh W thuộc thành phố Y, phong cảnh nơi đó vô cùng đẹp đẽ, có rất nhiều danh lam thắng cảnh và di tích.

Công nhân viên đều tập hợp ở cửa, chờ xe buýt đưa bọn họ tới sân bay.

Nam Sơn đội mũ có viền hoa chổi thái dương, đeo một cặp kính râm, bên tay là một vali nhỏ, đang nói chuyện cùng Tiểu Dương. Nghe Tiểu Dương bảo thành phố Y đồ ăn ngon nhiều vô cùng, cô hết sức chờ mong.

Đây là năm thứ hai cô vào làm ở công ty, năm thứ nhất bỏ lỡ mất.

Lần này xem như là lần đầu tiên đi du lịch cùng đồng nghiệp nên Nam Sơn hưng phấn lắm.

Cố Thăng bảo anh sẽ đưa một mình cô tới một nơi, nghe có vẻ rất bí ẩn.

Cô gắng hỏi thế nào anh cũng không chịu nói chỗ đó là ở đâu, điều bộ hết sức thần bí, chỉ nói cô nhất định sẽ thích thôi.

Trên thực tế, cô hoàn toàn không chờ mong gì, chỉ hi vọng lần du lịch này không nảy ra rắc rối gì, an toàn là số một.

Cô muốn cùng Cố Thăng tạo nên những hồi ức tươi đẹp, chứ không phải hồi ức khó quên!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Dịch: Lãng Nhân Môn

9 giờ, trưởng các bộ phận đếm số người, sau khi xác định mọi người đều đến đủ thì mọi người cùng lên xe buýt tới sân bay.

Đường đi tới sân bay mất hai tiếng, Nam Sơn nghỉ ngơi một lát ở trên xe.

Có một đoạn đường tương đối xóc nảy, Nam Sơn bị giật mình mà tỉnh.

- Dậy rồi.

Ngồi bên cạnh cô chính là Tiểu Dương.

- Đang định gọi cô dậy, sắp tới nơi rồi.

Nam Sơn cười

- Tỉnh đúng lúc ghê.

Tiểu Dương lấy gương từ trong túi ra.

- Tóc hơi rối, tranh thủ sửa sang chút đi.

Nam Sơn nhìn chính mình trong gương, nhin không được cười thành tiếng. Đầu tóc bây giờ quá là buồn cười, trước trán còn có một nhúm tóc vênh lên thật siêu phàm.

Cô sửa sang tóc tai xong rồi tiếp tục nói chuyện với Tiểu Dương một lát thì tới sân bay.

...

- A, Nam Sơn, người ngồi cạnh cô là ai thế?

Người bên tài vụ đã ngồi xuống chỗ trên máy bay, chỉ có vị trí cạnh cửa sổ bên cạnh cô là chưa có ai.

Nam Sơn ngơ ngác lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ, có lẽ là nhân viên bộ phận khác.

Chưa được mấy phút thì Cố Thăng đã đi tới.

Mọi người đoán chắc là lãnh đạo nhà mình xuống quan tâm hỏi han nhân viên đây mà.

Đám chị Lý chào Cố Thăng:

- Chào giám đốc Cố.

Cố Thăng khẽ tươi cười gật đầu:

- Chào mọi người, mọi người đừng để ý đến tôi, cần nghỉ ngơi thì cứ nghỉ đi. . .

Anh nói vài câu khách sáo xong thì nhìn qua chỗ cạnh Nam Sơn, lại làm bộ lơ đãng nhìn cô một cái.

Mọi người đều tập trung chú ý lên người anh, Nam Sơn đương nhiên cũng để ý tới anh.

Nam Sơn: chẳng lẽ chỗ trống bên cạnh mình là của anh ấy à?

Quả nhiên, anh đi về phía cô.

- Giám đốc Cố, chỗ kia là của anh hả?

Chị Lý lên tiếng hỏi trước tiên.

Cố Thăng gật đầu:

- Đã là cùng du lịch với các nhân viên thì đương nhiên cũng phải ngồi cùng mọi người rồi.

Được đấy, thân dân ghê.

Bên chị Lý vừa nghe xong thì cảm động hết sức.

Rõ ràng có thể chọn khoang hạng nhất, vậy mà lại ngồi khoang phổ thông với nhân viên. Ông chủ như vậy thật sự rất tuyệt.

Có điều vị trí này hơi bị trùng hợp, ngay cạnh Nam Sơn, không thể không khiến người ta nghi ngờ, chị Lý sờ cằm.

Tiểu Dương lặng lẽ cất tiếng:

- Nếu mọi người cùng nhau ngồi khoang hạng nhất thì tốt quá.

Mọi người: nghe cũng rất có lý.

Cố Thăng:

- ... Đợi lần sau sẽ có cơ hội.

...

- Anh cứ thấy chỗ này hơi hẹp.

Cố Thăng nhỏ giọng ai oán nói với Nam Sơn.

Vừa may vị trí của hai người ở ngoài rìa, Tiểu Dương ngồi cạnh Nam Sơn đang xem video, nói nhỏ sẽ không khiến người khác chú ý.

Nam Sơn nhìn đôi chân dài phải hơi gấp lại của anh.

- Hay là anh ngồi khoang hạng nhất đi.

- Không cần.

Cố Thăng từ chối ngay không cần nghĩ.

- Em phải biết là anh muốn ngồi cùng em chứ.

Anh cầm tay cô, bên trên có áo khoác che, người ngoài không phát hiện ra bên trong thế nào.

Nam Sơn đã ngủ đủ trên xe, đang cầm iPad xem bộ phim đã tải từ trước.

- Cùng xem nhé.

Cố Thăng nói.

Cô bèn cứng nhắc dịch máy đến gần anh, rồi lấy một bên tai nghe đưa cho anh

- Em nghĩ anh sẽ không thích xem đâu.

Là một bộ phim kinh dị.

Cố Thăng chỉ liếc mắt một cái liền dời đi.

- Đúng là không thích thật.

Anh nhỏ giọng thì thầm:

- A, nhận vật chính còn không đẹp trai bằng anh.

Nam Sơn:

- ... Đẹp trai cũng không thể mài ra ăn được.

Cố Thăng:

- Nên là anh dùng tài hoa để kiếm ăn đó.

Nam Sơn: ...

Thấy cô chẳng buồn đáp, chỉ tập trung chú ý xem phim, Cố Thăng ngáp một cái.

- Anh mệt, anh ngủ một lát đây.

Anh hạ màn cửa sổ.

Cô để ý tới anh một chút, đặc biệt còn không đeo lên bên tai nghe kia lên.

Cô gật đầu.

- Đắp thêm áo đi, cẩn thận kéo bị lạnh.

Cố Thăng nghe thế thì bật cười như trẻ con.

- Không cần.

Anh nắm chặt lấy tay cô.

- Anh muốn nắm tay em ngủ.

- Ừ.

Nam Sơn nói.

- Đợi lát nữa đến bữa ăn sẽ gọi anh.

Cố Thăng đồng ý rồi nhắm hai mắt lại.

Nam Sơn quay đầu tiếp tục xem phim, đang xem đến phần quan trọng, không khí cực kì căng thẳng, bả vai cô bỗng chùng xuống làm cô gật nảy cả mình.

Cô thở đều lại, quay đầu liền nhìn thấy một mái tóc mượt mà, nhìn xuống chút nữa là có thể thấy gương mặt nghiêng của anh, lông mi rất dài, bộ dáng vô hại.

Nhớ tới chuyến du lịch lần này, cô hơi thấp thòm.

Cố Thăng ngủ một tiếng, khi tỉnh lại phát hiện mình đang tựa vào vai cô thì lập tức rời ra.

Bộ phim kinh dị kia cũng đã đi đến kết thúc.

- Có muốn ngủ thêm nữa không?

Nam Sơn hỏi.

- Không cần.

Anh hỏi.

- Vai đau không? Anh xoa bóp cho em nhé.

Cô đã bị dựa đến mức không còn cảm giác, nghe anh nói vậy thì cũng thấy hơi nhức mỏi.

- Có người nhìn không?

Cố Thăng vừa mới nâng tay lên lập tức liền hạ xuống.

Cầu hôn, nhất định phải nhanh chóng cầu hôn.

Năm nay hẹn hò mà cứ như đi ăn trộm, anh không vui tí nào.

Cố Thăng kéo màn cửa sổ lên, ngăn người nhìn ra tầng tầng lớp lớp mây trắng bên ngoài.

Nếu muốn cầu hôn hẳn phải chọn ngày lành.

Đến lúc đó bảo Lão Răng Vàng tính, không được, anh lại bác bỏ. Lão Răng Vàng không đáng tin lắm, phải tìm thầy giỏi để tính, gia tăng xác suất thành công mới được.

...

Sau khi máy bay đáp xuống, công ty đã sớm sắp xếp xe buýt đưa mọi người đến khách sạn đã định, chuyến đi chơi năm ngày bốn đêm sẽ bắt đầu.

Cố Thăng có chút chuyện phải xử lý nên không cùng đến khách sạn với mọi người.

Công ty sắp xếp hai người một phòng, Nam Sơn được phân ở cùng Tiểu Dương.

Hai người quan hệ tốt, tương đối vừa lòng với kết quả này.

Trong phòng đầy đủ thiết bị, phong cách nhìn chung thiên về trang nhã, tủ đặt TV có một bình hoa, hoa nhỏ màu hồng nhạt, cảnh đẹp ý vui.

Tiểu Dương vừa bước vào đã nhào lên giường.

- Thoải mái quá đi.

Cô nhìn cái đèn bàn nhỏ.

- Chỉ muốn nằm bẹp trên giường không đi đâu.

Đương nhiên dựa theo lệ thường đi du lịch tập thể của OSS, chuyện này là không thể.

Để đạt được mục đích ngày đầu tiên du lịch, phải đi ra sảnh khách sạn nghe trưởng bộ phận trình bày các việc liên quan cần chú ý, sau đó là thời gian tự do hoạt động.

Đến ngày thứ hai, công ty sẽ cử hướng dẫn viên địa phương đến, mọi người nghe theo hướng dẫn mà bắt đầu đi tham quan du lịch.

Nam Sơn và Tiểu Dương sắp xếp ít đồ đạc rồi đi ra đại sảnh.

Nghe xong bài nói dài dòng của trưởng bộ phận cũng đã hết hơn nửa tiếng.

Tiểu Dương lười biếng duỗi eo:

- Tôi nghe bảo gần đây có cái cổ trần có vẻ rất hay, đợi lát nữa chúng ta đi xem nhé. Đồ ăn trên máy bay dở chết đi được, tôi chẳng ăn được mấy, phải đi gọi đặc sản địa phương lấp đầy bụng mới được.

Nam Sơn đang định đồng ý thì đi động của cô vang lên. Cô lấy máy khỏi túi, là số của Cố Thăng.

Cô liếc nhìn Tiểu Dương ở phía trước rồi nhận cuộc gọi.

- A lô.

- Nam Sơn, buổi chiều anh đưa em đi chỗ đó. Vừa hay là thời gian tự do hoạt động, em đi ra ngoài người ta cũng không nghi ngờ.

Nam Sơn do dự

- Nhưng em định cùng Tiểu Dương đi chơi ở trấn nhỏ rồi.

- Tiểu Dương quan trọng hay anh quan trọng?

- Anh.

Cô trả lời ngay.

Cố Thăng cười thỏa ý.

- Chút nữa chờ em ở bãi đỗ xe khách sạn nhé.

Anh nói vị trí cụ thể, trò chuyện thêm vài câu về chuyện khác rồi cúp điện thoại.

Tiểu Dương đi vài bước liền dừng lại, đứng cạnh một cây cột chờ cô.

Cô bước nhanh về phía trước, về mặt xin lỗi

- Tí nữa không đi chơi với cô được rồi.

Tiểu Dương không ngạc nhiên chút nào, cô ấy gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

- Muốn đi chơi với Cố Thăng hả?

Nam Sơn kinh ngạc, sao Tiểu Dương lại biết được.

Tiểu Dương cười, nói với cô:

- Chỉ tại cái tai nghe điện thoại của tôi bị hỏng, vô tình nghe được cô và Cố Thăng nói chuyện thôi.

- Yên tâm, tôi sẽ không nói cho chị Lý biết đâu.

Cứ dựa theo tính của chị Lý, chưa cần đến nửa ngày toàn bộ công ty sẽ biết chuyện hai người ngay.

Tiểu Dương hiểu rõ nỗi băn khoăn của cô, lời nói của mọi người rất là đáng sợ!

Nghe Tiểu Dương nói vậy, Nam Sơn cũng yên tâm phần nào.

- Thật ra...

Tiểu Dương đi tới trước mặt Nam Sơn rồi khoát tay lên vai cô:

- Buổi tối tôi có thể đổi phòng với Cố Thăng, sau đó buổi sáng lại đổi lại. Hâm nóng tình cảm của hai người, tạo ra công hiến nho nhỏ.

Tiểu Dương: nghe nói giám đốc Cố ở phòng cao cấp đó, nhân cơ hội này trải nghiệm một phen, quá tuyệt.

Nam Sơn lắc đầu, khước từ ý tốt của Tiểu Dương, chỉ thấy Tiểu Dương thật sự rất nhiệt tình.

- Nếu có đổi ý thì cứ nói với tôi nhé.

Tiểu Dương vẫn chưa chịu buông tha.

Nam Sơn cười bảo “Được.”

...

Nam Sơn cầm túi ra khỏi phòng, đoạn đi đến bãi đỗ xe khách sạn.

Từ đằng xa đã thấy được Cố Thăng đang tựa vào cạnh xe, vẫy tay với mình.

Con xe màu xám, trước kia cô chưa từng thấy anh lái, Nam Sơn đoán chắc là xe thuê.

Trời nóng nực, cô chậm chậm chạy tới.

Ngồi vào xe, một luồng khí mát lạnh ập đến, Nam Sơn lúc này mới sáng khoái thở ra một hơi.

- Đến nhanh quá.

Cố Thăng thấy trán cô vương một lớp mồ hôi mỏng, bèn lấy ra một chai nước, cẩn thận vặn nắp rồi đưa cho cô.

Nam Sơn quả thật rất khát, ngửa đầu uống non nửa.

Cố Thăng khởi động xe, lái ra đường lớn.

Cô hỏi:

- Giờ em phải hỏi mới được, anh muốn đưa em đi đâu?

Cố Thăng trung nộ cười bí ẩn, nhẹ nhàng băng quơ nói hai chữ.

- Bí mật.

Thấy anh vẫn không chịu nói như cũ, cô cũng không hỏi lại, tóm lại là sẽ biết, hẳn là muốn cho mình niềm vui bất ngờ đây, cô đoán.

Nửa giờ trôi qua, anh đã lái xe đến vùng ngoại thành.

- Còn chưa tới à?

- Còn một đoạn nữa.

Một tiếng trôi qua, con đường trống trải dường như không có xe khác chạy qua.

- Anh nói em nghe còn mất bao lâu nữa đi.

- Dân bản xứ bảo anh phải mất ba tiếng

Cố Thăng liếc mắt nhìn hướng dẫn một cái

- Nhưng bọn họ chỉ cho anh đường tắt, chỉ cần hai tiếng là có thể tới nơi.

Đi tắt cái gì, vừa nghe đã thấy rất nguy hiểm rồi.

Nam Sơn hỏi:

- Đường tắt thì có gì khác?

- Có một đoạn đường khá xóc.

Cố Thăng trả lời.

- Còn lại cũng không có gì khác.

Anh cẩn thận nghe ngóng, con đường này mới hoạt động năm ngoái.

Đại khái là vì khi sửa đường ăn bớt nguyên vật liệu, đường có chút ổ gà ổ voi, lái xe qua thì không có vấn đề gì.

Nam Sơn nghe xong, thoáng yên tâm.

Đợi đến khi chân chính trải qua đoạn đường ấy, cô mới sợ ngây người.

Đâu phải chỉ xóc nảy, sự thực là...

- Chỉ một tí là êm thôi.

Cố Thăng an ủi cô.

Kì thật anh cũng không chịu nổi, cũng không biết khi nào mới ra được khỏi con đường này.

Sớm biết thế thì đi đường vòng còn hơn.

Vừa dứt lời, xe rung lên rồi không động đậy gì nữa.

Dù anh có khởi động xe thế nào, xe vẫn chết máy.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

- Hình như xe hỏng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Dịch: Lãng Nhân Môn

Đây quả thực không phải tin tốt chút nào.

Trong lòng Nam Sơn vẫn ôm lấy một tia hy vọng.

Anh thử lại lần nữa xem, không chừng có thể được đấy.

- Anh cố thử xem.

Cố Thăng

Nam Sơn lấy khăn giấy lau mồ hôi cho anh.

Qua hơn mười phút, xe vẫn không có chút động tĩnh.

À vẫn có đấy chứ.

Hình như máy lạnh trong xe cũng có vấn đề, trong không gian kín, trán hai người ướt đẫm mồ hôi.

Cố Thăng bèn hạ cửa sổ xuống, có một luồng gió nóng từ ngoài thổi vào.

Cứ thế này cũng không phải là cách hay, Cố Thăng nói:

- Hay là chúng ta đỗ xe ở ven đường, sau đó gọi cho công ty xe kéo đi.

Rồi anh chỉ vào một bên núi.

- Đẳng kia có bóng râm, chúng ta đến đó chờ một lát.

- Cũng được.

Hình như chỉ còn mỗi cách này mà thôi.

Thực tế, sau khi đi con đường tắt này, Nam Sơn không hề nhìn thấy có chiếc xe nào đi qua đây cả. Cô cảm giác có đỗ xe vào lề đường hay không cũng không sao hết.

Cố Thăng và Nam Sơn xuống xe rồi cố gắng hết sức đẩy xe vào lề đường.

Vốn dĩ bọn họ cũng không mệt đến thế, nhưng con đường này thật sự quá xấu, quá gồ ghề rồi.

Hai người họ đi tới gốc cây, Nam Sơn che ngực thở dốc, ngồi nghỉ một lát.

Nam Sơn: Hy vọng bắt gặp Cố Thăng dành cho cô đủ sức thuyết phục, bằng không thì...

Cố Thăng lấy di động ra, anh muốn tìm số điện thoại của công ty xe kéo gần đây.

Chợt anh sững ra, trên di động không có sóng.

Lần trước bị tình trạng này là khi ở làng chài trên đảo hoang kia.

Cố Thăng có cảm giác xấu, nhưng lại nghĩ số anh chắc không đen như thế đâu!

Cố Thăng suy nghĩ một lát, rồi thử bấm số điện thoại của công ty taxi.

Xe này là do Cố Thăng thuê, lúc ấy anh có thử xe sơ sơ thì thấy cũng được lắm, ai ngờ nhìn đẹp thế mà không dùng được.

Kết quả, anh gọi nãy giờ mà vẫn không được.

Hình như từ trước tới giờ chưa có kì tích nào xuất hiện với Cố Thăng cả. Anh chỉ có thể cố gắng, dựa vào thực lực của mình để kiếm sống thôi.

Thấy Cố Thăng cầm di động nãy giờ mà vẫn không có động tĩnh. Nam Sơn bật thót lên:

- Có phải không có tín hiệu không?

Cố Thăng gật đầu, nói:

- Có lẽ tín hiệu ở dưới gốc cây không tốt lắm, anh đi qua đối diện thử xem sao. Em ở đây chờ anh nhé.

Nói xong, Cố Thăng lập tức chạy về phía đối diện.

Nam Sơn nhìn theo bóng lưng cao lớn của Cố Thăng mà lắc đầu, cô chỉ cảm thấy hy vọng xa vời.

Cô cũng lấy di động ra, thử bấm số điện thoại của Tiểu Dương.

Ở vùng ngoại ô hoang vu, hai người ngồi trên tảng đá dưới bóng râm, chống cằm nhìn về phía đường lớn, hy vọng sẽ có xe đi ngang qua.

Cố Thăng và Nam Sơn hoàn toàn không dám nghĩ tới mấy chuyện có thôn, có nhà ở gần đây.

Xung quanh toàn là núi đá, hoàn toàn không thấy một bóng người.

Hơn nữa, nghe người quen ở thành phố Y nói con đường này mới khai thông được một năm thôi, chỗ giao thông bất tiện như thế này chắc sẽ không có người ở rồi.

Nhưng mà, trên đường lớn khoan nói tới xe, bọn họ thậm chí còn chẳng thấy nổi một con ruồi nữa là.

Cứ tiếp tục thế này thì không ổn.

Hai người đứng dậy phui mông, đoạn lấy balo trên xe xuống, tính đi xuống xem thế nào.

Tranh thủ rời khỏi đây trước khi trời tối. Chờ tới khi ra đường cái thì chắc có thể thấy xe rồi.

Đi chưa được vài phút, Nam Sơn nhìn thấy bóng người ở giữa sườn núi bên trái.

- Anh nhìn xem

Cô vui mừng vỗ vai Cố Thăng, rồi chỉ về phía bên trái.

Giống như dân du lịch lạc giữa sa mạc nhìn thấy ốc đảo vậy.

Hai người mừng rỡ, vội chạy tới đấy. Lúc tới gần thì phát hiện là một người phụ nữ trung niên búi tóc.

Cố Thăng vừa vẫy tay vừa hô to.

- Chào cô hương thân ạ!

...Hương thân!

Nam Sơn im lặng nhìn Cố Thăng một cái, rồi cũng hô to theo anh.

- Hương thân...

Sau khi bọn họ hô lên vài tiếng, rốt cuộc người phụ nữ trung niên kia cũng chú ý tới họ.

Cô nhìn thoáng qua chỗ bọn họ đang đứng, rồi đáp:

- Hai người chờ chút, tôi xuống ngay đây.

Nghe thấy bà ấy đáp lại, Cố Thăng và Nam Sơn cùng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, người phụ nữ kia xoay người đi về hướng bên cạnh, Cố Thăng đoán có lẽ bên kia có đường xuống núi nên cũng đi theo hướng người nọ.

Đi chừng hơn mười mét, quả nhiên hai người bọn họ nhìn thấy một con đường nhỏ, người phụ nữ kia cũng đang đi xuống núi.

Chẳng mấy chốc, ba người bọn họ gặp nhau ở chân núi.

Người phụ nữ kia tháo nón rom xuống, một tay chống hông, tay kia cầm nón quạt quạt, ngước mắt hỏi:

- Hai người...

Bỗng nhiên người này không nói được, há miệng vài lần cũng không nói ra được một chữ.

Nam Sơn cảm giác cô nhìn thấy một tia sợ hãi trên mặt bà ấy, có điều chỉ trong thoáng qua.

Có lẽ là ảo giác thôi, trông cô và Cố Thăng cũng không giống hung thần ác sát mà.

Không thể cứ im lặng nhìn nhau mãi thế này được.

Cố Thăng lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng:

- Di à, bọn cháu từ thành phố N tới đây du lịch. Lạ nước lạ cái, xe thì bỏ lại ở kia, điện thoại không có sóng nên không liên lạc với bạn bè được.

- Cậu muốn gọi xe rồi khỏi đây đúng không?

Về mặt người nọ dịu xuống:

- Theo tôi biết thì đường này không có xe đâu.

Trên mặt Cố Thăng hiện lên vẻ thất vọng, nhưng nếu đã có người ở thì cũng không lo sẽ không đi được.

- Cậu cũng đừng nản.

Quả nhiên, người phụ nữ kia chỉ về phía trước:

- Cách đây một trăm mét có một trạm xe buýt, mỗi ngày chín giờ sáng sẽ có một chuyến xe đi qua.

Vậy là phải đợi tới ngày mai rồi.

- Đêm nay hai người có thể ở lại nhà tôi.

Người phụ nữ nọ hást cảm về hướng núi:

- Thôn bọn tôi ở đằng kia.

Thôn này gọi là thôn Đào Nguyên, đa phần dân trong thôn đều họ Đào.

Chân mày Cố Thăng giãn ra.

- Cảm ơn đi, trong thôn đi có điện thoại không?

Người phụ nữ kia gật đầu đáp:

- Đương nhiên có rồi, ở tiệm bán đồ ăn vặt có điện thoại bàn, lúc trước dân trong thôn liên lạc với bên ngoài đều dùng nó. Giờ thông đường rồi thì tiện hơn nhiều lắm.

Bà nhìn Cố Thăng rồi hỏi:

- Cậu muốn gọi điện thoại đúng không?

Cố Thăng cười khỏ, gật đầu trả lời:

- Nếu lát nữa có thể liên hệ với người ở bên ngoài, đêm nay không cần phải tá túc ở nhà đi rồi, còn phải làm phiền đi nữa.

- Có thể.

Người kia gật đầu liên tục, đoạn nói:

- Cậu... có thể cho tôi xem đi động của cậu chút được không? Nghe nói dụng cụ truyền tin của người thành phố rất nhỏ.

Đĩ nhiên không thành vấn đề, Cố Thăng đưa đi động cho bà ấy, anh hơi kinh ngạc. Đầu năm nay vẫn còn có người chưa từng nhìn thấy đi động sao? Đúng là hiếm thấy.

Người phụ nữ trung niên vội nhìn vài lần, rồi cẩn thận trả lại cho Cố Thăng như sợ làm hỏng nó.

Bà cảm thán:

- Xã hội bây giờ phát triển nhanh thật, tôi nghe hàng xóm cách vách nói, chờ đến khi thiết bị truyền tin tốt hơn thì cũng muốn mua một cái.

Bà ngẩng đầu nhìn trời một lát, chớp mắt nói:

- Trời sắp tối rồi, hai người đi theo tôi.

Nói xong, bà xoay người đi lên núi.

Con đường này là do bị nhiều người đi mãi mà thành, không có bậc thang, trơn trượt, hơi dốc lại trơn.

Cố Thăng để Nam Sơn đi ở đằng trước, có chuyện gì cũng có thể chú ý tới.

Đường lên núi xuống núi khá dài, ba người bọn họ bèn tán gẫu với nhau.

Thông qua cuộc nói chuyện, Nam Sơn mới biết người phụ nữ này là Mạnh Thanh Hà, hiện tại làm công việc đồng áng ở chân núi, lên núi để hái chút rau dại.

Lúc đi qua một ngọn núi thì đã hơn nửa tiếng rồi.

Dưới chân núi là một cánh đồng lúa, xanh ngát một màu, cũng có vài mảnh đất nhỏ dùng để trồng rau.

Mạnh Thanh Hà chỉ về phía trước.

- Bên kia chính là thôn của chúng tôi, hai người chờ tôi ở đây một chút.

Bên kia xa xa còn lác đác vài căn nhà.

Mạnh Thanh Hà hái mớ đậu nành, đậu phộng vẫn còn cành lá dưới gốc cây rồi đi tới chỗ hai người Cố Thăng.

- Đi thôi.

Bà nói.

Cố Thăng nhìn mớ đậu phộng, đậu nành nặng trĩu sau lưng Mạnh Thanh Hà, đoạn nói:

- Để cháu gánh hộ đi.

- Không cần đâu.

Mạnh Thanh Hà cười nhả nhận, từ chối.

- Chẳng qua nhìn thì thấy có vẻ nặng thôi.

Nam Sơn hỏi.

- Sao đi không hái đậu nành, đậu phộng xuống luôn.

Mạnh Thanh Hà lắc đầu cười:

- Cô không hiểu đấy thôi, lá cây có thể cho gà ăn nữa.

- Dạ.

Trời tối dần, ba người họ bắt giắc đi nhanh hơn.

Mạnh Thanh Hà dẫn Cố Thăng và Nam Sơn tới tiệm bán đồ ăn vặt.

Chủ tiệm là một người phụ nữ mập mạp, nghe Mạnh Thanh Hà nói, tất cả mọi người đều gọi bà ấy là dì Đào. Lúc này dì Đào đang ngồi với vài người già tóc bạc trắng dưới tán cây.

Không biết bọn họ đang nói đến chuyện buồn cười gì mà cười văng lên.

Vừa trông thấy có người lạ vào trong thôn, Đào Tử đứng dậy nhìn với dáng vẻ tò mò.

- Di Đào à, hai người này từ ngoài tới đây, xe lại bị hư nên muốn dùng điện thoại trong tiệm gọi cho bạn.

Di Đào liếc Cố Thăng một cái, rồi đứng dậy.

- Người ở đây một phút năm hào, còn người ngoài thì tính khác.

- Không thành vấn đề.

Cố Thăng lập tức lấy ra một tờ hai mươi tệ đưa cho Di Đào.

- Làm phiền đi.

Di Đào thấy tiền, sắc mặt cũng tốt hơn hẳn, đoạn cười tủm tỉm, đi tới trước quầy rồi mở vại trùm điện thoại.

- Hai người gọi đi.

Cố Thăng nhanh chóng nhấn số.

Di Đào vẫn đứng trước quầy không đi, trò chuyện với Nam Sơn.

- Cô từ đâu tới thế?

- Tỉnh Z ạ, cháu tới đây du lịch, nào ngờ xe bị hư.

Do lạ nước lạ cái nên Nam Sơn rất khách sáo với Di Đào.

Di Đào cười đáp:

- Cũng xa quá nhỉ.

- Dạ.

- Đó là bạn trai cô à? Đẹp trai thật đấy.

Di Đào nhìn Cố Thăng rồi đánh giá.

Nam Sơn gật đầu.

Di Đào thấy Nam Sơn ít nói, bà cũng không nói chuyện nữa.

Cố Thăng gọi điện cho công ty taxi trước, muốn thông qua họ mà liên lạc với công ty xe kéo.

Sau khi nói chuyện được một hồi, ai ngờ công ty xe kéo chê thôn Đào Nguyên hẻo lánh, đường khó đi, nên đến sáng mai bọn họ mới có thể tới được.

Trời tối rất nhanh, hai người Cố Thăng và Nam Sơn bàn bạc một phen, quyết định ở lại đây một đêm.

Trời tối đi đường ban đêm không an toàn, nếu gọi xe tới đây thì cũng phải tốn gần hai tiếng, rất bất tiện.

Cố Thăng gọi điện cho thư ký Ôn, bảo người trong công ty không cần lo lắng cho sự an toàn của anh và Nam Sơn, tiện thể báo vị trí hiện tại của họ cho thư ký Ôn biết.

Mạnh Thanh Hà gánh bó đậu phộng, đậu nành dẫn họ tới nhà mình.

Nhà của bà nằm ở bờ sông, còn phải đi thêm một đoạn nữa.

Chờ tới khi đến chỗ vắng, Mạnh Thanh Hà chợt dừng lại, rồi quay mặt nhìn bọn họ với ánh mắt mơ màng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mạnh Thanh Hà không đi nữa, dường như có chuyện muốn nói với bọn họ.

Nam Sơn cảm thấy kỳ lạ, bèn hỏi:

- Di Mạnh à, sao đi không đi tiếp vậy. Có chuyện gì sao?

- Chuyện này...

Mạnh Thanh Hà cười một cách ngại ngùng:

- Mẹ chồng tôi hơi keo kiệt chút, có thể bà ấy sẽ không cho hai người ở nhờ đâu.

Thì ra là muốn nói chuyện này.

Mạnh Thanh Hà không nói, Cố Thăng cũng sẽ trả chút tiền xem như cảm ơn.

Cố Thăng nói:

- Chúng cháu biết rồi.

Mạnh Thanh Hà vẫn không đi tiếp, bà nhìn hai người họ với vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng mở miệng nói:

- Hai người có thể đưa tiền cho tôi được không? Tôi sẽ đưa cho mẹ chồng. Như thế thì bà ấy sẽ khen tôi mấy câu.

Đối với Cố Thăng thì đưa tiền cho ai cũng như nhau thôi, chỉ cần họ có thể tá túc một đêm là được rồi.

Đưa tiền cho di Mạnh cũng hợp tình hợp lý mà.

Cố Thăng lấy hai trăm tệ trong ví ra đưa cho bà:

- Đêm nay làm phiền di rồi.

Mạnh Thanh Hà cầm tiền, cẩn thận cất vào trong túi quần rồi đáp:

- Phiền gì chứ, hai người đi theo tôi.

Mạnh Thanh Hà bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc ba người đã đến nhà bà ấy.

Nhà Mạnh Thanh Hà là một căn nhà trệt màu xám tro có vài gian phòng, trước nhà là một khoảng đất rộng, được quét dọn rất sạch sẽ, còn có hàng rào vây xung quanh sân nhỏ.

- Hai người vào đi.

Mạnh Thanh Hà để đồ trên lưng xuống ở cửa, rồi dẫn bọn họ vào nhà.

Bên trong tối om, không có mở đèn.

- Mẹ à, con đã về rồi.

Sau khi Mạnh Thanh Hà hô lên, bà lập tức kéo một sợi dây.

Đèn sáng lên, bóng đèn tròn loại thường tán ra ánh sáng màu vàng nhạt, xem chừng công suất không cao lắm.

Lúc này Nam Sơn mới nhìn thấy có người đang ngồi cạnh cái bàn cách bọn họ không xa. Người này là một bà lão có mái tóc ngắn hoa râm được chải chuốt gọn gàng.

Cô đoán việc không mở đèn là vì tiết kiệm điện.

Nghe Mạnh Thanh Hà nói, mẹ chồng di ấy họ Đồng.

Căn phòng này nhìn sơ qua chừng ba mươi mét vuông, vừa bước vào cửa chính là nơi dùng cơm, chỉ có một cái bàn và vài chiếc ghế, ở góc tường còn

có một chiếc ghế sô-pha cũ nát bị rách vài chỗ, lõi cả nút xóp bên trong ra.

Nhìn sang chút nữa là bếp lò, cạnh lò là chồng củi được xếp gọn gàng.

Phòng bếp và phòng ăn được tách ra bằng một chiếc tủ.

- Sao hôm nay về trễ thế?

Cụ Đồng mở miệng hỏi, giọng nói khàn khàn.

- Mà.. bọn họ là ai vậy?

Mạnh Thanh Hà bước tới, nhấc ấm trà trên bàn rót chén nước mình, sau khi uống nước ừng ực thì lau miệng đáp:

- Bọn họ là người ngoài thôn, xe bị hư, không có chỗ để đi, nên con tính để họ tá túc ở nhà mình một đêm.

Cụ Đồng đứng dậy, lưng hơi còng, thân thể khỏe mạnh. Cụ đánh giá Cố Thăng và Nam Sơn một hồi rồi mới nói:

- Vậy thì ở lại đi.

- Cháu chào bà nội Đồng.

Cố Thăng mỉm cười với bà ấy.

- Đã làm phiền nhà bà một đêm rồi.

- Ừ.

Thái độ bà lão lạnh lùng.

- Mau đi rửa đậu phộng cho sạch đi, gạo đã vo sạch từ lâu rồi, chỉ còn chờ nấu chung với nhau thôi.

Cụ Đồng liếc con dâu một cái, giọng điệu có phần oán giận.

- Nếu không phải hôm nay cô về trễ thì đã ăn cơm từ sớm rồi.

Mạnh Thanh Hà nghe xong, quay sang nói với Cố Thăng:

- Hai người ngồi trong này đợi chút, tôi đi hái đậu phộng.

Đoạn nói với bà cụ:

- Mẹ à, cho thêm chút gạo đi, nhiều đó thì không đủ bốn người ăn đâu.

Đáy mắt cụ Đồng lộ vẻ không vui, nhưng ở trước mặt hai người Cố Thăng, bà cũng không nói gì.

Cụ Đồng bước chậm chậm tới cạnh lu gạo, đoạn mở nắp múc ra một chén, bỏ vào trong rổ nhựa, rồi đi về phía bờ sông. Xem bộ cụ ấy đi vo gạo rồi, Mạnh Thanh Hà cũng đi theo.

Chờ hai người bọn họ đi rồi, Cố Thăng mới ngồi xuống cái ghế gần đấy.

- Thái độ của cụ Đồng với chúng ta không tốt lắm nhì.

- Chờ lát nữa thì sẽ tốt hơn mà.

Di Mạnh nói mẹ chồng di keo kiệt, có người đến ăn không ở không, đương nhiên bà cụ sẽ không vui rồi.

Chờ lát nữa di Mạnh đưa tiền cho cụ Đồng, chắc thái độ sẽ tốt hơn nhiều.

Cụ Đồng cầm rổ gạo được vo sạch vào nhà, vẻ mặt vui vẻ.

- Hai người có khát nước không?

Bà hỏi.

Không đợi hai người họ trả lời, cụ Đồng đã quay sang nói với con dâu ở đằng sau lưng:

- A Hà à, mau đi pha trà cho khách.

Xem ra, Mạnh Thanh Hà đã đưa tiền của Cố Thăng cho cụ Đồng rồi.

Mạnh Thanh Hà lấy hai cái chén sạch trong tủ ra rồi mở hộp trà.

- Di Mạnh, bọn cháu uống nước sôi được rồi, không cần pha trà đâu.

Cố Thăng và Nam Sơn đều không thích uống trà vào mùa hè.

Hơn nửa tiếng sau, đồ ăn được dọn ra bàn.

Một đĩa đậu phộng, một đĩa củ cải xắt sợi, lại thêm một tô canh cải khô.

Cố Thăng rất thích ăn đậu phộng, lại bị giầy vò đến trưa, bây giờ được ăn thì rất là sung sướng.

Mọi người đều im lặng ăn cơm.

Chợt Mạnh Thanh Hà lên tiếng hỏi:

- Mẹ à, ngày mai Thuận Tử trở về rồi nhỉ?

Cụ Đồng uống một ngụm canh rồi nói:

- Theo lý thì đáng lẽ hôm nay nó đã về rồi. Chờ điện thoại xem, kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện trong thành phố hơi phức tạp chút.

Dọc đường, Mạnh Thanh Hà đã nói với Nam Sơn, hôm nay ba chồng và chồng đi ấy đều vắng nhà, họ đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe rồi.

Sau khi ăn xong, Mạnh Thanh Hà thu dọn bát đĩa, còn cụ Đồng thì dẫn Cố Thăng và Nam Sơn vào phòng dành cho khách.

- Đêm nay hai người ngủ ở đây đi.

Bà cụ xoay người, mở cửa rồi mở đèn.

Ba người bước vào, trong phòng được quét dọn vô cùng sạch sẽ, trên tường còn dán mấy tấm poster phim truyền hình nổi tiếng những năm 90. Trừ giường gỗ với một cái tủ, thêm một cái giá để thau nước rửa mặt ra thì cũng không còn thứ gì nữa.

Nhà ở cạnh núi khá mát mẻ nên cũng không cần dùng quạt điện.

... Chỉ có một chiếc giường lớn.

Cố Thăng: Cơ hội tới rồi đây.

- Mấy hôm trước, con gái tôi tới thăm tôi đã ở phòng này, rất sạch sẽ, không cần phải dọn dẹp gì cả.

- Thật tốt quá, cảm ơn bà nội Đồng.

Bà nội Đồng cười nói:

- Hai người khách sáo quá rồi, trong núi nhiều muỗi lắm. Lát nữa tôi đưa nhang muỗi cho hai người.

- Dạ.

- Họ không đưa đồ rửa mặt cho chúng ta.

Như vậy thì lát nữa sao đánh răng rửa mặt được.

Cố Thăng ngồi ở mép giường nói:

Về phần tắm rửa, bọn họ chỉ đánh chờ đến khi về khách sạn rồi tắm lại sau, dù sao cả hai đều không mang theo quần áo dự phòng, chịu đựng một đêm vậy.

Nam Sơn im lặng lấy khăn mặt, bàn chải đánh răng ở trong balo ra.

Cố Thăng thấy vậy thì rất kinh ngạc.

- Nam Sơn, sao em có những thứ này thế?

Ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Em suy nghĩ thật chu đáo.

Nam Sơn: không phải cô suy nghĩ chu đáo, vừa nghe Cố Thăng muốn dẫn mình đến chỗ lạ thì cô đã xếp hết đồ dã ngoại vào balo rồi, đây là bản năng thôi.

Ở giữa sân có giếng nước, Cố Thăng kéo một thùng nước lên, hai người họ đánh răng rửa mặt sơ qua.

Cố Thăng nhìn chiếc giường nằm ở góc phòng.

- Nam Sơn, trong phòng chỉ có một chiếc giường này thôi. Xem ra tối nay chúng ta đành ngủ chung rồi.

Tình hình trước mắt đúng là như thế.

Nam Sơn nhìn chằm chằm vào chiếc giường một hồi rồi nói:

- Vậy thì ngủ chung đi, lát nữa anh nằm ngủ đằng hoàng chút.

Cố Thăng đưa tay lên thề:

- Anh bảo đảm sẽ đằng hoàng mà.

Anh ngồi trên giường, vỗ gối nằm.

- Chúng ta tắt đèn đi ngủ thôi.

- Chờ lát đã.

Nam Sơn nhìn thoáng qua cửa rồi nói tiếp:

- Cọp Đồng còn chưa đem nhang muỗi qua.

- Có phải bà ấy quên rồi không?

Người già lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt cho lắm.

Nam Sơn cảm thấy có khả năng này.

- Em đi tìm bà ấy.

Đúng lúc này, cọp Đồng đã tới.

Cửa chỉ khép hờ, bà cọp đẩy cửa bước vào, trong tay cầm nhang muỗi đã cháy.

- Khi nãy tôi mới nói chuyện với con dâu, suýt chút nữa thì quên mất.

Đoạn bà cọp nhìn khắp phòng.

- Để dưới bệ cửa sổ vậy.

Nam Sơn bước tới nói:

- Cảm ơn bà.

Cọp Đồng xua tay.

- Đừng nói cảm ơn, người thành phố mấy người đều khách sáo như thế à?

Nói xong, bà nhìn Nam Sơn một cái rồi lại nhìn Cố Thăng, do dự một lát mới hỏi:

- Nói chứ, quan hệ giữa hai người là gì thế? Vợ chồng, người yêu hay anh em?

- Người yêu ạ.

Cố Thăng đáp.

- Người yêu sao...

Cụ Đồng nhíu mày.

- Nói vậy thì còn chưa kết hôn. Thế thì không thể ngủ chung được.

Cố Thăng vội nói:

- Hai người bọn cháu rất đàng hoàng.

Có ngủ chung thật cũng sẽ không xảy ra chuyện gì hết, cùng lắm là sờ nắm, hôn nhẹ thôi.

Chính anh cũng không thích lần đầu của hai người diễn ra ở chỗ này, làm vậy là không tôn trọng Nam Sơn.

- Chỉ nam nữ kết hôn mới có thể ngủ chung giường thôi.

Cụ Đồng nói với vẻ chính nghĩa lắm liệt.

Cố Thăng: Cụ còn tưởng tui không muốn kết hôn sớm chút à? Lúc chưa quen nhau thì tui đã nghĩ tới cuộc sống sau khi kết hôn luôn rồi. Hiện giờ lúc nào tui cũng muốn cầu hôn hết, chỉ sợ dọa Nam Sơn thôi.

Mới quen có mấy ngày đã kết hôn, Nam Sơn sẽ thấy tiến độ hơi nhanh mất.

Cụ Đồng nói:

- Tiếc là nhà tôi chỉ có ba phòng có thể ở thôi.

Cụ Đồng nghĩ một hồi rồi nói:

- Hay là thế này đi.

Bà chi lên đất.

- Tối nay cậu ngủ ở đây, tuy nhà tôi không có nhiều phòng, nhưng vẫn có chiếu.

Cố Thăng: Excuse me?

- Tôi đi đây, lát nữa con đâu tôi sẽ lấy chiếu đưa cho hai người sau.

Bà cụ đi tới cửa, đoạn quay đầu lại nói với Nam Sơn:

- Cô đừng mềm lòng, có vài việc sau khi kết hôn mới được làm.

Nam Sơn nghe xong thì lập tức đỏ mặt, gật đầu.

Chưa tới vài phút, Mạnh Thanh Hà đã đem chiếu qua, còn chu đáo trải ra dùm Cố Thăng.

Chờ đi ấy đi rồi, Cố Thăng mới khóa cửa lại nhìn cái chiếu, nói với Nam Sơn:

- Em thật sự làm thế với anh sao?

Nam Sơn ngồi trên giường đáp:

- Cụ Đồng nói rất đúng.

Cố Thăng nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Cụ Đồng không hiểu anh, anh có thể giữ quy củ đấy.

- Vậy anh ngủ trên đất thì càng giữ quy củ.

Cố Thăng nhíu mày.

- Trên đất cứng lắm, ngủ không thoải mái chút nào.

Nam Sơn nhướn mày:

- Em nhớ ai đó được chọn giữa đất với sofa mà đi ngủ đất, còn ngủ rất ngon nữa kia.

Cố Thăng sụp mặt xuống, tựa vào tủ:

- Cũng không phải là anh không ngủ đất được.

- Ừm.

Nam Sơn đáp với vẻ không quan tâm:

- Vậy anh muốn làm gì?

Cố Thăng lập tức bước tới, ôm mặt Nam Sơn khiến cô ngẩng đầu lên, rồi cúi người hôn xuống.

- Ừm...um..

Nam Sơn cười khẽ, hôn đáp lại, còn đu đưa hai chân.

Chỉ ba phút sau, Cố Thăng mới buông Nam Sơn ra, thả lỏng, đầu gối trượt lên trượt xuống trông vô cùng gợi cảm. Anh vừa cười vừa nói:

- Ngủ trên mặt đất đau lắm, em phải hôn thì mới dễ chịu.

Giữa chân mày Nam Sơn mang theo ý cười, cô ôm cổ Cố Thăng rồi hôn một cái lên má anh.

- Hôn cũng hôn rồi, anh còn không mau tắt đèn đi ngủ.

- Đồ nghịch ngợm.

Cố Thăng nhéo mũi Nam Sơn, rồi xoay người tắt đèn.

Cố Thăng mở đèn led di động, sau khi tìm được chiếu thì nằm xuống, đầu gối lên tay, rồi nói ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Nam Sơn nhắm mắt lại, khóe môi khẽ nhếch lên.

Ban đêm ở nông thôn rất yên tĩnh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng dế kêu ở bên ngoài.

Hai người dần tiến vào trong giấc mộng.

Lúc Nam Sơn tỉnh lại thì phát hiện bản thân đã biến thành tờ hai trăm tệ, bị Mạnh Thanh Hà cầm trong tay.

Trên tờ tiền còn có mùi hương của Cố Thăng.

Ở đây không phải là tờ tiền Cố Thăng đã đưa Mạnh Thanh Hà, để đưa cho cụ Đồng sao? Chẳng lẽ đi ấy chưa đưa?

Nam Sơn nghĩ, có lẽ đã đưa rồi, nhưng chỉ đưa cho nhìn thôi.

Mạnh Thanh Hà nhìn chăm chăm vào Nam Sơn hồi lâu, khiến trong lòng Nam Sơn ròn rợn.

Nam Sơn muốn rời đi, nhưng vẫn chưa được năm phút.

Mạnh Thanh Hà cầm tiền trong tay, lấy chìa khóa mở tủ, rồi lấy thứ gì ở trong chỗ sâu hộc tủ.

Bên ngoài bọc túi nylon, ở trong còn dùng giấy báo gói lại, trông ngay ngắn, lại hơi cũ.

Vì thế Nam Sơn cũng không đoán ra được bên trong có gì.

Mạnh Thanh Hà lăm bắm thì thảo với bọc giấy nhỏ:

- Tôi đùa ý rồi, chuyện này phải từ từ thôi.

Ánh đèn mờ ảo, phản nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mạnh Thanh Hà nhìn chăm chăm vào bọc giấy nhỏ kia, lẩm bẩm một lúc lâu, cứ như bọc giấy ấy là người có thể nghe hiểu những gì dì ấy nói vậy.

Tức là sau đó Mạnh Thanh Hà lại nói tiếng địa phương, Nam Sơn nghe chẳng hiểu gì cả.

Bên ngoài cửa sổ bị gõ vài cái:

- Ngủ sớm đi.

Đột nhiên giọng cụ Đồng vang lên, dọa Nam Sơn giật mình.

Dường như Mạnh Thanh Hà đã quen với chuyện này rồi.

- Con đang tính ngủ đây.

Dì nhìn về phía giọng nói phát ra rồi phản nản:

- Có tí điện cũng keo.

Mạnh Thanh Hà cất bọc giấy vào học tủ, rồi lại lấy một chiếc áo bông ở trong tủ áo ta, trong tủ áo còn có một túi nhỏ nữa.

Mạnh Thanh Hà cất tờ tiền kia vào trong túi kếp ấy, Nam Sơn cảm giác được bên trong còn có rất nhiều tiền, xem chừng là tiền riêng mà dì ấy giấu được.

Nam Sơn chìm vào bóng tối, cô bị kẹp ở giữa một đồng tiền khác, cảm thấy bức vô cùng, có chút khó thở.

Trong phòng rất yên tĩnh, hình như Mạnh Thanh Hà đã ngủ rồi, Nam Sơn cũng quay về trong cơ thể mình.

- Haiz.

Nam Sơn mở to mắt, trước mắt tối om.

Cô hơi tò mò, không biết trong bao giấy là thứ gì.

Nhớ lại dáng vẻ Mạnh Thanh Hà khi nãy, đúng là hơi đáng sợ, hình như dì ấy đang âm mưu chuyện gì đấy. Nhưng nhìn dáng vẻ hiền lành, trung thực của dì Mạnh, chắc sẽ không làm mấy chuyện khác người đâu nhỉ.

Nam Sơn thở dài, ngày mai cô và Cố Thăng phải trở về rồi. Nơi này sẽ xảy ra chuyện gì, cô không biết và cũng không muốn biết.

- Sao em lại thở dài?

Bên tai vang lên giọng nói, dù Nam Sơn biết rõ người nói là Cố Thăng, nhưng cô vẫn không khống chế được bản thân, đập Cố Thăng xuống giường. Đúng là dọa người hết sức.

Cố Thăng té trên mặt đất, rên đau một tiếng, lần này té hơi nặng.

Nam Sơn vội mở đèn pin, soi trên mặt đất thì thấy Cố Thăng đang xoa xoa lưng.

- Anh làm em giật mình, xin lỗi nhé, em không thể khống chế được bản thân. Anh có sao không?

Cô vội hỏi tình hình Cố Thăng.

Cố Thăng xoa tay nói:

- Để anh định thần cái đã.

Mở đèn lên, Cố Thăng đã ngồi trên giường với Nam Sơn rồi.

- Sao anh lại nằm ở trên giường em?

Nam Sơn hỏi với vẻ tức giận.

Cố Thăng đáp:

- Xi măng cứng hơn sàn nhà nhiều lắm, anh ngủ không được.

Đoạn, lại nhìn cô, trong mắt hiện ra vẻ lên án:

- Vừa nãy anh có hỏi em, có thể ngủ chung hay không. Em không trả lời, anh còn tưởng em đồng ý rồi cơ.

Lý do này đúng là đầy đủ vô cùng.

Đoán chừng lúc ấy cô đang ở trong phòng của Mạnh Thanh Hà, nên không có trả lời anh.

- Em ngủ say quá nên không nghe thấy.

Nam Sơn nhìn lưng của Cố Thăng.

- Còn đau không?

- Còn đau chút xíu.

Cố Thăng nhìn Nam Sơn, tuy ban đầu tiếng anh gọi cô không lớn lắm, nhưng sau khi không thấy cô trả lời, âm thanh đã tăng lớn hơn nhiều. Anh nghĩ chắc cô đã nghe thấy, chẳng qua vì ngại nên mới không mở miệng nói mà thôi.

Ai mà ngờ rằng cô thật sự không nghe thấy.

Cố Thăng lại nhớ tới hôm ở nhà Nam Sơn, anh đã gõ cửa một lúc lâu, mà cô ấy cũng không tỉnh lại.

Cố Thăng có phần lo lắng. Nói thật, một khi Nam Sơn nhắm mắt lại, cô ngủ còn say hơn heo nữa.

Nếu sau này bọn họ kết hôn rồi, anh đi công tác không có ở nhà. Lỡ có người xông vào nhà bắt cóc cô, chắc cô cũng không có cảm giác gì, chứ đừng nói tới việc chống cự.

Không thể tiếp tục nghĩ như thế được.

- Anh thích ngủ bên ngoài hay bên trong?

Nam Sơn nhìn chiếc giường, hỏi.

Cố Thăng vui mừng hỏi lại.

- Chúng ta ngủ chung à?

Nam Sơn gật đầu.

- Ừm, ngủ chung.

Lưng của Cố Thăng đã bị thương, cô cũng ngại để anh ngủ dưới đất.

- Bên ngoài.

Tế từ trên giường xuống rất đau, nếu Nam Sơn ngủ bên ngoài, lỡ như...

Trải nghiệm đặc biệt thế này cứ để cho anh hưởng thôi.

- Anh tắt đèn đây.

- Ừm.

... Trong bóng tối.

Nam Sơn nằm nghiêng, xoay lưng về phía Cố Thăng mà ngủ.

Cố Thăng âm thầm quàng qua vai Nam Sơn. Cô vẫn chưa ngủ, đương nhiên cảm giác được.

Cô nói:

- Anh đừng dựa sát em quá, nóng lắm.

Tay Cố Thăng dừng lại, nhưng không buông ra.

- Cánh tay anh vào mùa hè mát lắm.

Nam Sơn cẩn thận cảm nhận: ... đúng là thế thật.

Cứ tùy Cố Thăng vậy.

Nam Sơn nghĩ rằng lần này sẽ ngủ một giấc đến tận sáng. Ai ngờ sau khi tỉnh lại, cô phát hiện bản thân đang ở chỗ hoang vu hẻo lánh, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng kêu kỳ quái của động vật trong núi, rất đáng sợ.

Cô đã biến thành chiếc xe bị hư hỏng, cô đơn lẻ loi nằm ở ven đường.

Kỳ lạ, kỳ lạ thật đấy !

Trong bóng tối mênh mông, Nam Sơn nằm ven đường tự hỏi nhân sinh.

Từ trước đến giờ cô chưa từng gặp tình huống xuyên vào đồ vật hai lần một đêm thế này cả, trừ lần này ra.

Lẽ nào cô xuyên nhiều quá, nên năng lực mạnh hơn rồi?

Nam Sơn khóc không ra nước mắt, cô không hy vọng năng lực thăng cấp chút nào đâu.

Nếu cả đêm cứ xuyên vài chục lần như thế, cô hoàn toàn không có thời gian để ngủ nữa.

Có lẽ lần này chỉ là điều bất ngờ thôi, nhất định là thế.

Cô nhìn thấy có ánh sáng đèn pin ở đằng xa, có chút chói mắt, khiến cô phải nhắm mắt lại.

Cô thấy là lạ, hơn nửa đêm rồi, ai lại đi con đường vừa khó đi lại hẻo lánh thế này.

Đám người kia tới gần, Nam Sơn mới thấy rõ dáng vẻ của bọn họ, là hai người đàn ông có ria mép, ở trần, mặc quần cộc, trên tay trừ đèn pin thì chẳng cầm theo thứ gì.

Hơn nửa đêm, ở nơi hoang vu hẻo lánh, hai người đàn ông ở trần, đứng là khiến người khác không thể không nghĩ bậy được.

Hai gã kia tới trước chiếc xe thì dừng bước, rồi đi một vòng, đánh giá chiếc xe.

Nam Sơn cũng tò mò nhìn hai người bọn họ chăm chăm, đèn xe ‘soạt’ một cái sáng lên.

Đèn xe đột nhiên sáng lên, không những dọa hai gã đàn ông kia giật mình, mà ngay cả Nam Sơn cũng kinh hãi.

Cô quên mất bản thân đang là chiếc xe, thất sách quá !

Gã thứ nhất nhanh chóng lùi vài bước ra đằng sau, nói với vẻ kinh ngạc:

- Trong xe còn có người à?

- Chắc không đâu.

Gã thứ hai nói:

- Không phải chủ xe vì xe bị hư, mới tá túc tới nhà của Đào Minh ư?

Tên số một khạc đờm phun xuống đất:

- Cũng phải.

Nói xong, gã cầm đèn pin chiếu vào trong xe.

- Đúng là không có ai.

- Chúng ta ra tay đi.

Tên số hai cười, nói ra suy đoán của gã.

- Xe bị hư nên đèn xe cũng không kiểm soát được, cũng có thể lắm.

Lúc này Nam Sơn mới kịp phản ứng, hai gã này muốn lấy đồ trong chiếc xe này.

Chắc là người trong thôn rồi, lúc đó cô có nói với dì Đào, xe bị hư đậu ở ven đường. Có lẽ dì Đào mau mồm lẹ miệng nói với người khác, bị kẻ có ý xấu nghe thấy, mới muốn lấy tài sản ở trong xe.

Đáng tiếc, chiếc xe này là đồ thuê, bên trong hoàn toàn không để thứ gì đáng giá cả.

- Tôi không biết mở khóa.

Tên số hai nhìn ổ khóa nho nhỏ với vẻ khó xử.

Gã số một cười cười như đã tính từ trước.

- Không cần phiền phức thế đâu, cứ đập bể là được rồi. Nơi này chỉ có hai người chúng ta, có phát ra tiếng động lớn đến mấy thì người bên ngoài cũng không nghe thấy.

- Thạch Đầu thật thông minh.

Gã số hai nhìn tên kia với ánh mắt bái phục.

Thì ra tên số một là Thạch Đầu.

Thạch Đầu nói:

- Thuận Tử, mau đi tìm cục đá to chút ở ven đường, làm xong sớm thì chúng ta có thể về nhà ngủ một giấc.

- Yes sir.

Thuận Tử hang hái chạy tới ven đường tìm đá.

Nam Sơn nhìn thấy bọn họ tới ven đường, sắp tới bước đập bể xe để ăn trộm rồi.

Đi hay ở!

Nếu lúc này Nam Sơn không chạy, cục đá đập vào xe, cô cũng rất đau, nhưng mà cô không cam lòng để chiếc xe tốt bị bọn họ đập phá.

Cũng không biết bản thân có thể khởi động được chiếc xe bị hư này không, Nam Sơn thử khởi chế nó, chừng mười mấy giây sau, chiếc xe này thật sự khởi động được.

Trong lòng Nam Sơn vui vẻ, có hy vọng rồi!

Đúng lúc này, hai gã kia cũng tìm thấy cục đá phù hợp, đang muốn tới đập xe.

Lại thấy xe đang chạy về hướng bọn họ, trên ghế lái không có một bóng người.

Hai người trợn mắt, thật kỳ lạ. Thuận Tử kinh ngạc buông cục đá trong tay ra, lập tức cục đá ấy rớt xuống chân gã.

- Vãi.

Gã nhảy dựng lên, vẻ mặt vẩn vơ, xem chừng chân bị nện trúng không nhẹ rồi.

Thạch Đầu đứng bên cạnh như mới tỉnh ngủ, kéo tay Thuận Tử.

- Chúng ta chạy mau, trong xe chắc chắn có ma.

Hai người họ chạy thật nhanh, Nam Sơn thì từ từ chạy theo một đoạn, rồi quay trở về, dừng xe ở chỗ khi nãy.

Cô ở trên xe đợi một lát, thấy hai gã kia không có ý trở lại, mới quay trở về cơ thể của mình.

Trời tờ mờ sáng, con gà trống gáy vang lên.

Hai người Nam Sơn và Cố Thăng lần lượt tỉnh giấc.

Nam Sơn phát hiện mình bị Cố Thăng ôm vào trong lòng, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Cố Thăng đang nhìn mình cười.

- Em dậy rồi à.

Cố Thăng hôn lên trán cô một cách rất tự nhiên.

- Còn sớm lắm, em có muốn ngủ thêm một lát nữa không?

- Ừm.

Nam Sơn đáp, rồi nhắm mắt lại.

Tối qua xuyên qua đến hai lần, cô thật sự rất buồn ngủ.

Chưa tới một phút, Nam Sơn lại chìm vào mộng đẹp.

Chín giờ xe kéo mới tới, cho nên Cố Thăng và Nam Sơn ngủ thẳng tới bảy giờ mới dậy.

Hai người họ vừa mới rửa mặt xong không bao lâu, Mạnh Thanh Hà đã tới.

- Bữa sáng làm xong rồi, nhớ tới ăn nhé.

- Chúng tôi lập tức sẽ tới ngay.

Cố Thăng đáp.

- Ừm.

Cố Thăng và Nam Sơn dọn dẹp một chút, rồi đi tới phòng ăn.

Mạnh Thanh Hà ngồi trên ghế sofa, bên cạnh đi ấy còn có một túi vớ. Mạnh Thanh Hà lấy ra một chồng, bà đang cắt bỏ những sợi vụn trên đầu vớ, đáng vẻ hết sức chuyên tâm.

Thấy bọn họ tới, Mạnh Thanh Hà chỉ vào chiếc bàn cạnh đấy.

- Bữa sáng của hai người ở đó.

Trên bàn có hai ổ bánh mì lớn, hai chén canh dưa muối.

Bánh mì lớn hơi khô, ăn chung với canh cũng ngon.

Thấy Nam Sơn ăn xong rồi, Mạnh Thanh Hà mới nói:

- Hai người còn nhớ đường về không? Tôi đang vội phải làm xong mấy thứ này, buổi chiều bọn họ sẽ tới thu đồng vớ đã cắt bỏ sợi vụn.

- Còn nhớ.

Cố Thăng đáp.

- Vậy thì tốt rồi.

Nam Sơn hỏi:

- Đúng rồi, cụ Đồng đi đâu rồi đi?

Mạnh Thanh Hà cười đáp:

- Mẹ tôi đi tưới nước trong ruộng rồi.

Hai người ăn sáng xong, ngồi trong phòng một lát, rồi nói tạm biệt với Mạnh Thanh Hà.

Buổi sáng, ánh mặt trời còn chưa nhiều, hai người họ đi khá thoải mái.

Ngay lúc Nam Sơn đang chuẩn bị leo núi, chân tay chợt không có sức, thiếu chút nữa thì té liệt ngã xuống đất.

May là Cố Thăng nhanh tay lẹ mắt, đỡ lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Dịch: Lăng Nhân Môn

Cố Thăng đỡ Nam Sơn ngồi lên một tảng đá nghỉ ngơi.

- Em thấy không thoải mái ở đâu?

Cố Thăng ngồi xổm xuống, trong đáy mắt ngập tràn quan tâm săn sóc.

Nam Sơn cũng không biết mình bị làm sao nữa, cứ như có ai rút cạn hết sức lực của cô đi, làm cho cô không thể động đậy được vậy.

Ngồi trên tảng đá một lúc thì sức lực của cô cũng phục hồi. Cô nghĩ chắc là hai lần xuyên việt để lại di chứng nên cơ thể mới như bị vết rỗng thể này.

Cô lắc đầu:

- Em không sao, chắc tại mấy bữa nay ăn không no thôi, em nghỉ tí là khỏe ấy mà.

Cố Thăng nhìn cô rồi gạt đầu vờ về đêm chiều. Đêm qua Nam Sơn chỉ ăn có vài miếng qua loa, sáng nay thì cô đau họng, bánh lại khô, cô lại chẳng ăn được bao nhiêu cả.

Đói suốt ngày cũng dễ hiểu thôi.

Bao giờ về, nhất định anh phải đích thân xuống bếp nấu cho Nam Sơn một bữa ăn hợp khẩu vị của cô mới được.

- Chúng ta đi thôi.

Nam Sơn đứng lên rồi cúi xuống giữ bụi trên quần:

- Em thấy khá hơn nhiều rồi.

Cố Thăng thấy sắc mặt cô có vẻ hồng hào thì cũng yên tâm hơn.

Hai người đi về phía trước. Cố Thăng vẫn luôn chú ý đến Nam Sơn, chỉ sợ cô lại ngã đi.

Nam Sơn mới đi được mấy bước thì đã lại thấy choáng váng.

Cô cắn răng gắng gượng đi thêm mấy bước nữa, đầu đã đau như búa bổ.

Không được, phải dừng lại.

Nam Sơn quay đầu nói với Cố Thăng:

- Không được rồi, em phải nghỉ...

Còn chưa nói xong, cô đã hôn mê bất tỉnh.

Cố Thăng lại đỡ được Nam Sơn. Anh bế xốc cô lên rồi đặt lên tảng đá lúc trước.

- Nam Sơn, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi mà...

Cố Thăng gọi tên Nam Sơn nhưng cô chỉ nhủ mày, không hề đáp lại anh một tiếng.

Thấy vậy, Cố Thăng đặt cô nằm ngay ngắn rồi hô hấp nhân tạo cho cô. Cô vẫn chẳng có phản ứng gì.

Cố Thăng hạ quyết tâm bấm nhân trung của Nam Sơn, mà cô vẫn không tỉnh lại.

Nhìn sắc mặt Nam Sơn cứ mỗi lúc một tái đi. Cố Thăng cau mày. Tình trạng của cô bây giờ không giống bị đói khát, mà giống bị thuốc độc hơn.

Hai bữa gần đây họ ăn ở nhà cụ Đồng, cơm canh y hệt nhau, hơn nữa anh còn ăn nhiều hơn cả cô. Không có chuyện cô trúng độc mà anh bình yên vô sự được.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện ở đâu? Cố Thăng nghĩ nát óc vẫn không ra.

Việc cấp bách bây giờ là phải đưa Nam Sơn đi gặp bác sĩ ngay.

Nhưng khi anh công Nam Sơn lên lưng thì lại hơi do dự.

Theo lý thuyết thì nên tìm đến cơ sở y tế gần nhất, thế nhưng ở cái chỗ khi họ cò gáy như thôn Đào Nguyên này thì có gì tốt cơ chứ?

Song nếu chờ đưa ra ngoài tìm bệnh viện thì lại tốn thời gian.

Chín giờ xe kéo mới tới, anh nhìn đồng hồ, mới có tám giờ mà thôi. Đến được bệnh viện bên ngoài có khi phải mười một giờ, Nam Sơn không chờ được.

Nam Sơn vừa ngã đi thì lập tức biến thành giếng nước nhà cụ Đồng, thành một cái chảo rang của nhà nào đó, thành điện thoại nhà thím Đào và thành đồ trong túi nhỏ Mạnh Thanh Hà. Cô còn chưa kịp định hình xem nó là cái gì, mới biết nó là một tấm thẻ thì đã về lại cơ thể mình và được Cố Thăng công trên lưng.

Tốc độ xuyên việt cực kì nhanh, cơ hồ cô chỉ nhập vào đồ vật này hai phút thì đã chuyển sang đồ vật khác, tất cả hoàn toàn không chịu khống chế của cô nữa.

Đây là lần đầu tiên cô gặp trường hợp thế này, lúc tỉnh lại choáng hết cả đầu.

Dường như sau khi cô đến thôn này thì quy luật mỗi tối xuyên việt một lần đã bị phá nát.

- Cố Thăng.

Nam Sơn gọi anh bằng giọng yếu ớt:

- Chúng ta đang đi đâu đây?

Cố Thăng nghe thấy tiếng cô thì mừng lắm:

- Cuối cùng em cũng tỉnh rồi, anh định đưa em đi tìm bác sĩ.

Biết Nam Sơn đã tỉnh thì Cố Thăng cũng hạ quyết định. Anh sẽ đưa cô đi khám bác sĩ ở bên ngoài. Chỉ cần cô không dùng sức thì chắc là sẽ không ngã đi đâu.

Cố Thăng công Nam Sơn, kiên trì trèo lên núi.

- Được.

Nam Sơn cũng muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này càng nhanh càng tốt.

Thế nhưng Cố Thăng trèo lên càng cao thì đầu của cô cũng càng đau hơn.

Cô có linh cảm, nếu Cố Thăng không dừng lại thì cô sẽ lại điên cuồng xuyên việt vào đồ vật.

Đến lúc đó, có lẽ Cố Thăng sẽ mang thân thể của cô đi tìm bác sĩ, còn linh hồn cô thì bị giam ở thôn này mà không ngừng xuyên việt mất thôi.

Cô bị suy đoán của mình dọa sợ vãi linh hồn, bèn vội vàng nói với Cố Thăng:

- Cố Thăng, anh mau dừng lại.

Cô ngăn anh lại.

- Em đau quá.

Đau như có pháo đang nổ tung trong đầu vậy, tiếng thì to, sức phá hủy thì cao, không thể nào chịu được.

- Chúng ta thử đi ngược về xem.

Nam Sơn đoán, sở dĩ cơ thể cô xuất hiện tình trạng khác thường thế này là vì trong thôn có gì đó muốn giữ cô lại.

Có lẽ khi về lại trong thôn thì cảm giác thân thể mất khống chế này sẽ biến mất cũng nên.

Cố Thăng sững sốt:

- Anh nghĩ bác sĩ vườn ở thôn này không chữa được bệnh của em đâu.

- Thử một lần thôi cũng được, em không đợi nổi nữa rồi.

Nam Sơn biết anh hiểu lầm, thế nhưng cô không giải thích.

Cố Thăng cảm nhận được cơ thể cô đang run lên. Anh nghĩ cô đau quá, lòng lại càng lo lắng.

Con bệnh này đến vừa nhanh vừa dữ, anh cũng sợ cô không đợi nổi, bèn nghe lời cô, lập tức quay về.

Cách thôn làng càng gần thì cơn đau của Nam Sơn càng thuyên giảm, cuối cùng nó hoàn toàn biến mất. Ngay cả cảm giác linh hồn thoát ly thể xác cũng tiêu tan.

Tiêu rồi. Lòng Nam Sơn lạnh ngắt. Năng lực xuyên việt của cô bị rối loạn có liên quan đến cái thôn này thật rồi.

Cứ theo tình hình này thì cô sẽ bị vây khốn ở đây mất.

Lúc này Nam Sơn không thể bình tĩnh nổi nữa. Cô khóc không ra nước mắt mà nói với Cố Thăng:

- Anh để em xuống đi, em đi được.
- Thôi để anh cố, biết đâu tí nữa em lại hôn mê thì sao.

Cố Thăng vẫn không yên tâm, cứ muốn cống cô cho được.

- Em khỏe rồi thật mà.

Nam Sơn chống tay lên lưng Cố Thăng, đẩy một cái, rồi tránh hai tay anh mà nhảy xuống đất.

Cố Thăng trợn mắt nhìn Nam Sơn lộn một vòng trước mắt mình.

Cô làm thế là bởi sợ anh không tin.

Thấy đáng về hoạt bát của cô, Cố Thăng vẫn không yên tâm, cô đã vô duyên vô cớ ngã lộn đi hai lần rồi đó.

Cố Thăng cau mày:

- Anh thấy phong thủy thôn này không tốt, có khi nó không hợp với em đâu. Chúng ta đi sớm thì hơn. Rồi anh đưa em đi viện kiểm tra cho ăn chắc.

Nghe anh nói thế, Nam Sơn ỉu xiu. Cô meo mào:

- Có khi em không thể đi cùng anh được rồi.

Cô định thuê nhà ở trong thôn này, rồi từ từ tìm cách sau.

Mà Cố Thăng còn một công ty lớn cần phải quản lý, không thể nào ở mãi trong thôn này cùng cô được.

- Sao lại thế?

Cố Thăng không hiểu. Có lý do gì giữ Nam Sơn ở lại thôn này đâu? Nhìn vẻ mặt cô, hình như còn có điều gì khó nói.

- Em...

Suýt nữa thì Nam Sơn đã nói toạc hết ra.

Thế nhưng cô lại do dự.

Nam Sơn đánh giá Cố Thăng.

Người đàn ông trước mặt có đáng để mình tin tưởng hay không?

Đây là bí mật lớn nhất mà cô đã giấu kín bao năm. Ngay cả những người thân yêu nhất cũng không biết cô có năng lực này.

Nếu cô nói cho Cố Thăng nghe, anh có coi cô là quái vật không?

Nam Sơn lùi bước rồi nói:

- Em xin lỗi.

Sau đó cô im lặng cúi đầu.

Cố Thăng nắm tay cô, bàn tay anh ấm áp mà mạnh mẽ:

- Anh không trách em.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại chẳng hề thấy anh không vui một chút nào.

- Em có yêu anh không?

Cố Thăng hỏi.

Nam Sơn sùng sốt, thề nhưng vẫn đáp mà không cần suy nghĩ:

- Em yêu anh.

Cố Thăng gật đầu, anh cũng đã đoán được đáp án này rồi.

Anh nhìn cô với ánh mắt tha thiết chân thành:

- Khi em giúp anh xử lý chuyện của thư kí Lý thì anh đã nói rồi, anh biết em có bí mật, nếu em tin anh thì có thể nói cho anh biết.

Anh vuốt ve khuôn mặt cô rất nhẹ:

- Đôi khi bí mật chính là gánh nặng. Nếu hai người cùng chia thì hẳn là sẽ thoải mái hơn phần nào. Cho nên anh muốn chia sẻ nó với em.

Gió nhẹ thổi qua vương theo hương quýt thoang thoảng từ cây quýt trồng gần đó.

- Hai chúng ta yêu nhau, nhưng em vẫn không nói cho anh biết. Thế thì chỉ có thể chứng minh một điều thôi.

- Điều gì?

Nam Sơn hỏi mà trong lòng thấp thỏm. Cô sợ anh sẽ phủ nhận tình cảm này.

Anh cup mắt xuống:

- Chứng minh là anh yêu em vẫn còn chưa đủ, anh yêu em còn chưa đủ nhiều để em có dũng khí chia sẻ bí mật ấy cho anh.

Nghe câu nói này, Nam Sơn òa khóc.

Cô cứ tưởng rằng anh sẽ không vui, cô cứ tưởng rằng anh sẽ trách cô không tin tưởng mình. Cô chưa bao giờ ngờ rằng anh lại tìm nguyên nhân từ chính bản thân anh, trong khi rõ ràng vấn đề nằm ở nơi cô.

Người đàn ông này, ấm áp đến lạ kì.

- Đừng khóc nữa.

Cố Thăng luống cuống vươn tay gạt đi giọt nước mắt trên khóe mi cô:

- Anh không trách em đâu.

Giọng điệu chỉ có bất đắc dĩ.

Trong suy nghĩ của Cố Thăng, khi hai người ở bên nhau thì Nam Sơn chỉ nên khóc vì anh ở hai nơi mà thôi, một là trên giáo đường, hai là ở trên giường.

Đương nhiên sau khi mở khóa thêm nhiều tư thế hơn thì đó lại là vấn đề khác.

- ...

Nam Sơn nấc lên một tiếng rồi nín dần.

Một người kiên cường như cô đột nhiên khóc òa lên, ngoại trừ vì cảm động bởi lời của Cố Thăng thì còn vì không dám chắc với tương lai mình.

Sau khi đến cái thôn này, biến cố xảy ra với cô quá thực quá lớn. Cô không biết phải đi đâu, cứ như vận mệnh không còn trong tay cô nữa.

Cô khóc, như muốn dùng nó để giải tỏa áp lực mà thôi.

Khóc xong, Nam Sơn thấy thật là mất mặt. Cô lớn thế này rồi...

Đúng là chẳng còn mặt mũi nào nhìn anh nữa.

Cố Thăng lên tiếng, giọng điệu kiên định vô cùng:

- Em không nói nguyên nhân cho anh biết cũng không sao. Dù có thế nào thì anh cũng sẽ ở bên em. Em đi thì anh đi, em ở lại thì anh sẽ ở.

Một thôn làng khép kín có thể xảy ra quá nhiều bất trắc, đúng là bối cảnh tiêu chuẩn của phim kinh dị mà.

Làm sao anh có thể yên tâm để mặc cô ở đây một mình cho được?

- Có Thăng, anh đã suy nghĩ kĩ chưa?

Không biết nguyên nhân vì sao, không biết phải ở bao lâu, nhưng anh vẫn bằng lòng ở lại với cô ư?

Có Thăng gật đầu, chậm rãi nhưng kiên quyết.

Thế rồi anh nhìn cô với ánh mắt rất thân thiện:

- Không cần nghĩ, anh chỉ muốn ở bên em.

Ánh mặt trời rọi xuống hai người, nóng nóng.

Nam Sơn hạ quyết tâm. Cô chủ động nắm lấy tay anh:

- Chuyện em muốn nói dài lắm. Chúng ta ra tàng cây kia nói đi, bên đó có bóng râm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Dịch: Lãng Nhân Môn

Hai người bước tới dưới tàng cây, rồi quay mặt lại nhìn nhau. Cảnh tượng kia khá hài hước.

Có Thăng biết Nam Sơn còn chưa chuẩn bị tâm lý nên không tạo áp lực cho cô.

Từ đầu đến đuôi, Có Thăng đều mỉm cười, nhìn Nam Sơn với vẻ mong chờ và tin tưởng, như một làn gió xuân lướt nhẹ qua, khiến người khác dần thả lỏng.

Trong lòng Nam Sơn hơi rối rắm, một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Chúng ta có thể ngồi xuống, dựa vào thân cây, đưa lưng về phía nhau để nói chuyện được không?

Không nhìn thấy vẻ mặt của Có Thăng, ít nhiều gì mới thả lỏng được một chút, xem như đang bày tỏ với cây quýt vậy.

- Ừm.

Trên mặt đất có thảm cỏ xanh biếc, rất sạch sẽ.

Có Thăng nghe lời cô ngồi xuống, một chân duỗi thẳng, chân còn lại hơi cong lên, dáng vẻ rất nhàn hạ.

Có Thăng cũng không cảm thấy bí mật của Nam Sơn sẽ ảnh hưởng với tình cảm giữa anh và cô.

Ns khoanh tay ôm đầu gối rồi chống cằm lên. Đoạn, cô nói với giọng nói thông thả và trầm tĩnh:

- Lúc em năm tuổi thì tự dưng có một năng lực, mỗi đêm linh hồn sẽ nhập vào đồ vật nào đó.

... Nhập vào đồ vật?!

Có Thăng sửng ra, chuyện này không giống với thứ anh tưởng tượng, kịch bản chẳng đi theo hướng hiện thực gì cả.

Nhưng thế giới to lớn như vậy, chuyện gì cũng có, anh tuyệt đối không nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của cô.

Đừng thấy vẻ mặt thành thạo này giờ của anh mà lầm, thực tế, trong lòng anh rất căng thẳng.

Sau khi nghe thấy hóa ra ns chỉ có năng lực đặc biệt thôi... thì trái tim lơ lửng của về chỗ cũ rồi.

Nam Sơn vẫn là Nam Sơn mà anh thích, chẳng qua chỉ có thể một thứ tài năng...đặc biệt khác người thôi mà.

Hôm nay ns tự dưng ngắt xiu, tỉnh rồi lại ngắt xiu tiếp, lần cuối cùng sau khi tỉnh lại thì cô lại khẳng khẳng muốn ở lại cái thôn nhỏ này.

Lúc ấy Cố Thăng nghĩ tới nghĩ lui một hồi, hình như chỉ có một khả năng giải thích sự bất thường của Nam Sơn.

Đó chính là Nam Sơn có hai nhân cách. Việc ngắt xiu rồi tỉnh lại, đó vì hai nhân cách đang tranh đấu với nhau, cũng may mỗi lần tỉnh lại đều là nhân cách chủ của Nam Sơn.

Lúc Nam Sơn nói muốn ở lại thôn trang, tim anh trở nên lạnh lẽo vô cùng, cứ tưởng nhân cách thứ hai của cô đã thắng.

Dù sao Nam Sơn tốt như thế, sao cô ấy lại lựa chọn bản thân ở lại thôn trang hẻo lánh chìm không buồn ị này, để anh về kia chứ!

Sau đó nói chuyện một hồi thì có vẻ Nam Sơn vẫn là Nam Sơn mà anh biết.

Anh đoán cô cứ khẳng khẳng ở lại đây, vì muốn một mình chiến đấu với nhân cách thứ hai.

Gần đây phim truyền hình đều thế còn gì. Nam chính bị đa nhân cách, lần nào đổi nhân cách xong cũng xây xẩm mặt mày.

May mà Nam Sơn không có thuật đọc tâm, nếu để cô biết Cố Thăng nghĩ gì thì có khi cô sẽ làm ra chuyện gì mất kiểm soát luôn ấy chứ.

- Em có sợ không?

Cố Thăng giờ tay lên, muốn xoa đầu cô. Chợt nhớ ra cô đang ở sau lưng mình, bèn hạ tay xuống.

Nam Sơn gật đầu, lại phát hiện Cố Thăng không nghe thấy, bèn ừ một tiếng.

- Mấy lần đầu xuyên vào thì sẽ sợ.

Hồi bé, mỗi tối cô tỉnh lại đều phát hiện bản thân bị nhốt trong đồ vật, cô có cảm giác bàng hoàng không nơi nương tựa.

- Sau này em dần dần nắm được quy luật, căn bản đều nhập vào đồ vật của người quen. Trừ việc năm phút đầu nhập vào, em không thể nhúc nhích ra. Lúc sau em đều có thể khống chế đồ vật, quyết định đi hay ở. Cảm xúc sợ hãi cũng biến thành mới lạ, dần dà cũng không có cảm giác gì mấy.

Chuyện xuyên qua mỗi đêm đối với cô giống như chuyện ăn ngủ vậy

Ồ, có thể không chế đồ vật sao?

Cố Thăng chợt nhớ tới vụ vòi sen kia, chẳng phải là giống hệt bị người ta khống chế đấy à?

Anh hỏi thử:

- Em có từng nhập vào thứ gì đó bên cạnh anh không?

... Không ổn rồi!

Nam Sơn rất nhạy cảm. Cô đoán ngay ra là Cố Thăng đã nghĩ cái vòi sen kia có quan đến mình rồi.

Có đánh chết cô cũng không nhận!

Nam Sơn do dự trong nháy mắt rồi đáp:

- Tất nhiên là có rồi.

- Vậy lần đó là gì?

Cố Thăng hỏi tiếp.

Nam Sơn đảo mắt rồi mỉm cười.

- Lần đấy em lỡ biến thành USB của anh, chính là cái bị Tần Kiều Mộc lấy đi ấy.

Ồ?! Cố Thăng hỏi với vẻ hào hứng:

- Em đã xem nội dung bên trong rồi à?

Cố Thăng luôn tiếc nuối vì không có cơ hội cho Nam Sơn xem nhật kí mà mình đã ghi lại biết bao khổ cực.

- Xem rồi.

Cố Thăng nghe xong thì vui mừng lắm. Anh hỏi vói về mong chờ:

- Thế em nghĩ sao?

- Nghĩ gì à.

Nam Sơn nghĩ một hồi, rồi đáp.

- Ô, anh chàng Cố Thăng này thích tui sao? Lại còn đang theo đuổi tui nữa, sao tui lại không biết vậy nhỉ?

Cố Thăng ho khan vài tiếng, cúi đầu bứt đám cỏ trên mặt đất.

- Cách biểu đạt tình yêu của anh hơi hàm súc.

Nam Sơn kéo đề tài tới chuyện usb, đúng lúc Cố Thăng cũng có hứng thú với nó, khiến một lúc lâu sau anh vẫn không nhớ tới chuyện vói hoa sen.

Cố Thăng nghĩ tới chuyện khác:

- Nói thế, em dựa vào năng lực kỳ lạ nhập vào đồ vật, để điều tra sự thật à.

- Ừm.

Nhưng đó là chuyện sau khi gặp Cố Thăng. Trước đây, tuy cuộc sống của cô có chút trắc trở nhưng đều trong phạm vi bình thường, chưa từng dính tới những chuyện liên quan đến mạng người.

Cố Thăng lại nhớ tới thanh đại đao mà Lão Răng Vàng thành kính thờ phụng kia.

- Lần ở làng chài trên đảo hoang kia, có phải em cố ý đập đầu vào cột, rồi nhập vào thanh đại đao của Mã Tự Lý đúng không?

- Đúng thế.

Tình huống khẩn cấp, cô chỉ có thể làm như thế.

Cố Thăng nhếch môi nói:

- Nam Sơn của anh đúng là một anh hùng, làm việc dứt khoát thật.

Anh nói tiếp:

- Tới giờ Lão Răng Vàng còn tin trong đại đao có thần linh, đang nhờ cây Phụng Cờn chăm sóc nó đó.

Cố Thăng cảm thấy Lão Răng Vàng khá đáng thương, nhưng chuyện này anh phải tiếp tục giúp Nam Sơn gạt gãi thôi.

Bây giờ nghĩ lại, anh kịp thời tặng vị trí phó hội trưởng fanclub Nha Và Đại Đao cho Tiểu Mĩ, là một quyết định vô cùng thông minh.

- Khụ khụ.

Nam Sơn ho khan.

Hai người lại nói tới cuộc sống hằng ngày, Nam Sơn dần thả lỏng. Thì ra nói ra có vài chuyện không khó khăn như cô tưởng.

Cố Thăng cứ bứt đám cỏ dại trên mặt đất, chẳng bao lâu thì chỗ đó bị trụi một góc, để lộ ra bùn đất màu mỡ.

- Như thế thì.

Cố Thăng đổi đề tài.

- Lý do em ở lại đây là gì?

Nam Sơn cúi đầu, nhìn con kiến trên mặt đất mà đáp:

- Dị năng của em có vấn đề.

Từ lúc cô bước vào thôn này, những chuyện không bình thường đều xảy ra ở trên người cô.

- Em không thể không ở lại đây được, phải tìm ra cách phá giải mới có thể rời khỏi đây.

Nam Sơn hỏi với vẻ không chắc chắn:

- Cố Thăng, anh quyết định ở lại đây giúp em thật à?

Cố Thăng xoa đầu cô, cười khẽ:

- Nghe em nói thế, anh càng phải ở lại. Nếu không phải anh muốn dẫn em tới chỗ kia, thì cũng không tới nơi này.

Nói như thế cũng rất có lý, Nam Sơn cười cười.

Thật ra một mình cô ở lại đây, vẫn có chút lo lắng. Có thêm Cố Thăng thì hình như bớt lo hơn chút.

Còn một vấn đề cuối cùng, Nam Sơn hỏi:

- Anh có ý kiến gì với dị năng của em không?

Cố Thăng đáp:

- Người yêu của anh là một vị anh hùng hơn người, cô ấy dùng năng lực của mình để cứu người, anh rất yêu cô ấy.

Nam Sơn nghe xong, trong lòng cũng trở nên ngọt ngào.

- Chúng ta trở về thôn thôi. Vừa nãy nghe em nói, anh cảm thấy Mạnh Thanh Hà rất kỳ lạ, hay là chúng ta đừng ở nhà bà ta nữa, tìm chỗ khác tốt hơn mà ở.

Cố Thăng nói.

Nam Sơn có cách nghĩ khác:

- Em đang nghĩ, có phải sau khi gặp Mạnh Thanh Hà, năng lực của em mới thay đổi hay không. Em có cảm giác, bước đột phá ở chỗ bà ta đấy.

Cố Thăng đắm chiều một lát, anh vẫn lo lắng về Mạnh Thanh Hà.

- Hay thế này đi, chúng ta ở chỗ khác một khoảng thời gian xem sao. Nếu thật sự không tìm ra phương pháp phá giải, lúc đó hãy tới nhà cụ Đồng.

- Cũng được.

Hai người lại đi tới cửa hàng nhỏ của thím Đào.

- Bọn cháu muốn gọi điện thoại.

Cố Thăng đưa hai mươi tệ cho đi Đào.

Nếu muốn ở lại đây, trước hết phải sắp xếp vài chuyện đã.

Cố Thăng gọi điện cho thuộc hạ thân tín, Lịch Danh Minh, để anh ta đem hành lý của anh và Nam Sơn đến thôn Đào Nguyên.

Lịch Danh Minh biết Cố Thăng đang quen với Nam Sơn, chỉ nghĩ rằng hai người muốn du lịch riêng.

Chẳng qua, thôn Đào Nguyên là nơi nào, anh tiện tay tìm kiếm, quả thật kinh ngạc muốn rớt cằm luôn.

Cố Thăng lo lắng thôn Đào Nguyên heo lạnh, có nhiều thứ không mua được, Cố Thăng lại bảo mua thêm một số đồ dùng hằng ngày, thậm chí còn có cả đồ của con gái, để thân tín đem toàn bộ tới đây.

Lúc trước Lịch Danh Minh cũng nghe Cố Thăng nói qua, muốn dẫn Nam Sơn tới một nơi bí mật, tạo bất ngờ cho cô. Nếu bảo là thôn Đào Nguyên thì cũng thật là...

Tuy rằng thôn Đào Nguyên cùng âm với đào nguyên (thể ngoại đào nguyên) nhưng điều kiện hơi gian khổ!

Xuất phát từ ý tốt, Lịch Danh Minh đề nghị:

- Giám đốc Cố à, ngài thật sự đang ở đây cùng với tiểu thư Nam Sơn sao? Trong mắt tôi, anh dẫn cô ấy vào đây thì ngày chia tay của hai người cũng không xa nữa đâu.

Cố Thăng:

- ... Tôi tự biết chừng mực.

Cố Thăng lại nói chuyện chiếc xe với anh ta, để anh ta liên lạc với công ty xe kéo.

- Lúc anh tới thì đừng quên mang theo nửa ký thịt heo.

Cố Thăng bổ sung thêm một câu, hai ngày nay không được ăn thịt, dạ dày anh hơi khó chịu.

- Liên lạc với ba vệ sĩ hộ tôi.

Thôn này kỳ lạ như thế, nguy hiểm trùng trùng. Lúc này nhất định phải có vệ sĩ.

- Thịt heo ư?

Lịch Danh Minh tỏ vẻ khó tin.

- Ủ.

Nhắc tới vệ sĩ, Lịch Danh Minh nói:

- Tôi có gặp ba vệ sĩ mà anh thuê lúc trước, chắc bọn họ rất thích phục vụ anh thêm lần nữa.

- Thế thì quá tốt rồi.

Cố Thăng dặn dò thêm vài chuyện của công ty, sau đó anh gọi cho Cố Hằng, tỏ vẻ sắp tới công ty phải nhờ anh ấy trông chừng.

Chờ tới lúc dặn dò xong xuôi, Cố Thăng mới hỏi dì Đào, chung quanh đây có căn phòng nào không có người ở không.

Dì Đào vừa nghe, bà cảm thấy mỗi lần ăn đã tới rồi bèn nói:

- Ở đây không có dư phòng đâu, nhưng mỗi nhà đều có phòng trống, trong nhà tôi còn...

Chợt Nam Sơn lại đau đầu một trận, triệu chứng linh hồn rời khỏi cơ thể lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Dịch: Lãng Nhân Môn

Vừa nghe Nam Sơn kêu đau, Cố Thăng vội vàng quay lại nhìn thì thấy sắc mặt cô tái nhợt đi và mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Anh cúi đầu xuống, áp sát tai cô rồi nói với giọng dịu dàng:

- Anh đưa em đến chỗ Mạnh Thanh Hà, em ráng chịu một chút, sẽ đến nhanh thôi.

Nam Sơn đau đầu đến mức không nói nên lời, chỉ có thể tựa cả nửa người vào anh rồi gật đầu khe khẽ.

- Cô ấy làm sao thế kia? Có phải bị ốm không? Tôi đưa hai người đi tìm bác sĩ nhé?

Dì Đào thấy Nam Sơn sắc mặt không tốt thì đi ra rồi quan tâm hỏi, còn đưa mu bàn tay lên trán Nam Sơn đo thử nhiệt độ thế nào.

- Không cần đâu, cảm ơn dì.

Cố Thăng lấy một trăm tệ ra:

- Nếu có ai gọi đến tìm cháu thì dì làm ơn báo cho cháu biết nhé, cháu ở nhà cụ Đồng.

Di Đào nhận tiền rồi bèn nảy lòng tốt hiếm có mà nhắc nhở:

- Đừng đến nhà cụ Đồng thì hơn, nhà đó không lành đâu.
- Không lành thế nào cơ?

Cố Thăng nhưn mảy.

Di Đào giữ kín như bưng:

- Tóm lại là không lành.

Chẳng chịu nói thêm gì khác cả.

- Cháu biết rồi, cảm ơn di đã nhắc nhở.

Cố Thăng không nói nhiều mà bế bổng Nam Sơn lên rồi đi về phía nhà cụ Đồng.

Di Đào nhìn theo bóng họ mà thấy nhức đầu, hai cái đứa này, sao lại không nghe khuyên nhủ thế chứ?

Cố Thăng: Anh cũng có muốn thế đâu?!

Nói thật là cảnh này rất hợp để đóng phim kinh dị đấy: Người tốt bụng khuyên hai kẻ từ bên ngoài tới đừng đến một nơi nào đó, thế nhưng hai người ngoài này tò mò quá nên kiểu gì cũng cứ phải lao vào, rồi cuối cùng là tự mình tìm chết.

Nếu ở hoàn cảnh bình thường mà Cố Thăng gặp tình huống này thì chắc chắn anh đã quay đầu đi thẳng từ lâu rồi.

Nhưng lần này thì khác. Chuyện này có liên quan đến an nguy của Nam Sơn, dù có là hang hùm miệng cọp thì anh cũng phải dấn thân.

Cố Thăng bế Nam Sơn đi từng bước vững vàng đến nhà cụ Đồng.

Vì bình thường anh chăm chỉ rèn luyện, cộng thêm Nam Sơn cũng nhẹ, thế nên anh đi rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau đã đến cửa nhà cụ Đồng.

Cảm giác đau đầu như búa bổ của Nam Sơn biến mất như một kì tích.

Cố Thăng vẫn luôn chú ý đến sắc mặt của Nam Sơn, thấy đôi mày nhíu chặt của cô giãn ra, anh hỏi:

- Em thấy đỡ hơn tí nào không?
- Anh thả em xuống đi.

Nam Sơn ngẩng đầu nhìn anh:

- Em không sao rồi.

Xem ra đúng là bệnh trạng xuất hiện trên người Nam Sơn có liên quan đến Mạnh Thanh Hà. Lại thêm lời nhắc của di Đào ban nãy, có lẽ nó cũng liên quan đến cả nhà họ Đào cũng nên.

Nghe vậy, Cố Thăng thả Nam Sơn xuống.

Đúng lúc này, cụ Đồng tưới rau ở ruộng rau xong, mới cầm bình tưới trở về.

Cụ hỏi:

- Sao hai người lại về đây? Để quên thứ gì à?

Cụ đã lớn tuổi nhưng lại cực kì tinh mắt.

Ban nãy khi đang tưới nước trong ruộng rau, cụ đã nhìn thấy Cố Thăng và Nam Sơn xách balo lên núi rồi, sau đó cụ chỉ lo tưới nước chứ không để ý gì đến hai người nữa.

Cố Thăng lắc đầu:

- Cháu không quên gì cả. Nam Sơn bị thiên đầu thống, cô ấy nói không khí trong núi thoáng đãng trong lành sẽ có lợi cho bệnh tình của mình. Cháu nghĩ một lát rồi định ở tạm lại nhà cụ một thời gian.

Nam Sơn tựa vào người Cố Thăng, cố gắng phối hợp với anh. Cô ần ần huyết thái dương của mình rồi gạt đầu, trông sắc mặt cực kém:

- Bệnh cũ ạ.

Cụ Đồng nhớ tới cảnh tượng ban nãy mình nhìn thấy, Cố Thăng bế Nam Sơn đi vào sân nhà mình.

Vốn dĩ cụ tưởng đấy là tình thú của đôi chim cu nên thấy sến muốn chết, giờ nghĩ lại thì chắc là do Nam Sơn phát bệnh thiên đầu thống, không đi lại được nên Cố Thăng mới bế cô.

Cụ không hoài nghi gì về bệnh thiên đầu thống của Nam Sơn cả.

- Muốn ở lại cũng được.

Cụ Đồng kéo dài chữ cuối, thâm ý sâu xa lắm.

Hai người biết tính cụ rồi thì làm sao có thể không hiểu cụ nghĩ gì chứ.

Cố Thăng nhìn cụ Đồng rồi nói:

- Chúng cháu sẽ trả tiền thuê, ngày ba bữa cũng phiền nhà cụ vậy.

Vừa nghe thấy có tiền thì cụ Đồng vui vẻ ngay. Cụ nhe răng cười, để lộ cái miệng móm mém trông rỗng.

Gian phòng kia bỏ không cũng chẳng để làm gì, chỉ bằng cho hai người này ở, còn có tiền để tiêu. Còn cơm ngày ba bữa thì toàn cây nhà lá vườn, có tốn bao nhiêu đâu mà sợ.

Không vốn mà bốn năm lời còn gì.

...

Cố Thăng để đồ vào phòng rồi thương lượng một chút, cả hai đều cảm thấy mấu chốt của chuyện này ở chỗ Mạnh Thanh Hà, bèn cùng nhau đi xuống nhà ăn.

Mạnh Thanh Hà đang cúi đầu giặt bát, động tác cực nhanh.

Một lúc lâu sau bà mới phát hiện ra sự tồn tại của hai người:

- Hai người còn về đây làm gì?

Bà kinh ngạc hỏi.

- Nam Sơn bị thiên đầu thống, chúng cháu nghĩ không khí ở đây trong lành, ở đây nghỉ ngơi có thể giúp ích cho bệnh tình của cô ấy nên quyết định ở lại.

Lý do của Cố Thăng giống hệt như khi anh nói với cụ Đồng.

Mạnh Thanh Hà dừng việc trong tay rồi hơi cau mày lại:

- Điều kiện trong thôn Đào Nguyên kham khổ, nếu cô ấy muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì đi tìm thôn nào giàu có ấy, sinh hoạt cũng tiện hơn.

Nhìn dáng vẻ của Mạnh Thanh Hà thì có vẻ như không bằng lòng với việc hai người ở lại nhà bà ta cho lắm.

Cố Thăng thở dài rồi trợn mắt nói điều:

- Thôn giàu có người ta mua ô tô xe máy hết rồi, chất lượng không khí chẳng tốt tới đâu. Không khí ở thôn Đào Nguyên này mới là thiên nhiên thuần túy không bị ô nhiễm, chúng cháu đi tìm mãi mới thấy nơi đây đây.

Thật thế à? Mạnh Thanh Hà nhìn anh với vẻ hoài nghi:

- Nói cho tôi biết chuyện ở bên ngoài được không? Đã lâu lắm tôi không ra ngoài rồi.

- Mấy năm nay bên ngoài liên tục đổi mới, cứ mấy năm lại thay đổi một lần, giao thông thì tắc nghẽn hơn, không khí cũng không còn trong lành nữa.

Cố Thăng tổng kết.

- Ôi...

Mạnh Thanh Hà đứng lên rồi nhặt hết đầu chỉ bám trên vải:

- Không có gì tốt hơn à?

Đương nhiên là có thứ tốt hơn rồi. Nam Sơn đáp thay Cố Thăng:

- Cuộc sống tiện lợi hơn ạ.

Cô lấy mấy ví dụ.

Mạnh Thanh Hà gật đầu như có điều suy nghĩ:

- Thay đổi nhanh thật, đúng là đổi thay từng ngày ấy nhỉ?

- Di Mạnh à, lâu lắm rồi di không ra bên ngoài sao?

Qua cuộc nói chuyện vừa rồi thì thấy có vẻ Mạnh Thanh Hà không biết gì về cuộc sống bên ngoài cả.

Mạnh Thanh Hà cười khỏ:

- Từ khi gả vào nhà họ Đào này thì tôi không ra ngoài nữa, tính ra cũng hai chục năm rồi. Trước khi thông đường thì ra ngoài khó lắm, hai người cũng biết tình hình giao thông thế nào rồi đấy. Bây giờ thông đường rồi thì tôi lại chẳng còn hứng thú gì với việc ra ngoài nữa, cái gì cần dùng cần ăn thì trong nhà đều có.

Nghe di Mạnh nói thế, Nam Sơn vẫn thấy bà ôm nồm khát khao đối với cuộc sống bên ngoài, chỉ nghe những câu hỏi của bà thôi là đã thấy được rồi.

Đối với người chỉ vài ngày không lên weibo đã cảm thấy thế giới long trời lở đất như Nam Sơn, thì cắt đứt liên hệ đối với thế giới bên ngoài là một việc cực kì khó chịu.

Hai mươi năm không ra đến bên ngoài thì biết thăm hỏi ba mẹ mình thế nào đây?

Nam Sơn hỏi:

- Di Mạnh à, di không nhớ bố mẹ sao?

Mạnh Thanh Hà mím môi:

- Bố mẹ tôi mất sớm rồi.

- Xin lỗi ạ.

Hình như cô động vào vấn đề nhạy cảm rồi.

- Không có gì, tôi cũng sắp quên bọn họ đến nơi rồi.

Mạnh Thanh Hà nói với vẻ thân nhiên, vẻ hoài niệm không đọng trong ánh mắt.

Không khí chìm trong sự im lặng ngưng ngập.

Mạnh Thanh Hà rót cho mình một cốc nước rồi đổi đề tài:

- Vậy là mấy ngày nay hai người sẽ ăn ở nhà tôi à?

- Vâng.

Cố Thăng nói:

- Cháu đã bàn cụ thể với cụ Đồng rồi ạ.

Mạnh Thanh Hà uống nước xong lại làm việc tiếp.

Cố Thăng hỏi bóng gió:

- Di Mạnh à, di có tin trên đời có ma quỷ không?

Mạnh Thanh Hà bật cười:

- Sao tự nhiên lại hỏi thế?

- Chẳng phải hôm nay là tết Trung Nguyên sao? 15 tháng 7 của Quý mở, cháu cứ thấy trong núi thể nào cũng có nhiều yêu ma quỷ quái.

Cố Thăng vừa gõ ngón trỏ lên mặt bàn, vừa lẳng lặng quan sát thần sắc của bà ta.

- Tôi thì không tin ma quỷ, tôi ở cái thôn này bao nhiêu năm nay mà có thấy chuyện kì lạ gì đâu.

Mạnh Thanh Hà đáp.

Cố Thăng cũng mỉm cười:

- Tại cháu đọc nhiều tiểu thuyết quá ấy mà, không giấu gì dì, cháu còn nghĩ có người có khả năng đặc biệt nữa cơ.

- Đúng là trẻ con.

Mạnh Thanh Hà cười cười, giọng nói lại có phần phiến muộn:

- Con người đều hay mơ mộng, ngày xưa tôi cũng từng mơ mình có thể lên trời xuống đất.

Cố Thăng và Nam Sơn nhìn nhau hai giây, cả hai đều hiểu ẩn ý trong mắt đối phương.

Nghe dì Mạnh nói chuyện thì có vẻ bà ta không có năng lực đặc biệt gì, nghe giọng điệu và nhìn vẻ mặt thì nỗi muộn phiền kia không giống đang giả vờ.

Nếu không phải là bà ta, thì là cái gì quấy nhiễu Nam Sơn và muốn giữ cô ở đây chứ?

Ba người nói chuyện thêm một lát mà Cố Thăng vẫn không moi được manh mối gì đáng kể từ miệng Mạnh Thanh Hà, ngược lại là Mạnh Thanh Hà cứ hỏi mãi về thế giới bên ngoài của họ.

Gần 11h, Mạnh Thanh Hà đứng lên từ sofa rồi nói với Cố Thăng và Nam Sơn:

- Hai người có phúc thật, hôm nay ông xã tôi ở bệnh viện về, mẹ tôi bảo tôi thịt một con gà cho ông ấy bồi bổ cơ thể đây.

Nói xong, bà xách một con dao trong bếp đi ra ngoài.

...

- Là nơi này sao?

Lịch Danh Minh cầm túi lớn túi nhỏ trong tay rồi hỏi người tốt bụng gặp được trong thôn. Bên cạnh là đàn em của anh ta, tay cũng xách bao mẹ bao con.

Người tốt bụng gật đầu:

- Đúng rồi, người mới đến hôm qua đang ở trong nhà Đào Minh đó.

- Cảm ơn anh lắm lắm.

Lịch Danh Minh nói cảm ơn rất lịch sự.

Người tốt bụng phẩy tay:

- Chuyện nhỏ thôi mà, tôi đi nấu cơm đây, chào nhé.

- Chào anh.

Lịch Danh Minh quay đầu nói với đàn em bên cạnh:

- Đi, mình vào xem.

Vào sân, Lịch Danh Minh chỉ thấy một một người phụ nữ trung niên đang mổ gà. Anh đi tới bên cạnh bà:

- Xin hỏi, Cố Thăng và Nam Sơn có ở trong này không ạ?

Thì ra là đến tìm hai người Cố Thăng, Mạnh Thanh Hà đã để ý đến hai người này từ khi họ ở bên ngoài rồi.

- Họ ở trong nhà đấy.

Mạnh Thanh Hà đáp.

- Tôi là cấp dưới của Cố Thăng, anh ấy nói anh ấy và Nam Sơn muốn ở lại đây lâu dài nên bảo tôi mang vài thứ đến.

Lịch Danh Minh nói rõ ý đồ của anh khi tới đây.

Ồ! Thì ra Cố Thăng còn là một ông chủ cơ đấy, nhìn quần áo của cậu ta đã thấy không phải tầm thường, bảo sao lại hào phóng như thế.

Mạnh Thanh Hà cười hồ hởi:

- Các cậu vào đi.

Lịch Danh Minh hơi gật đầu rồi lập tức đi vào nhà.

...

Thấy Lịch Danh Minh đến, Cố Thăng đứng lên rồi bật cười vỗ vai anh:

- Đến còn nhanh hơn tôi tưởng.

Lịch Danh Minh bực cả mình:

- Nghe anh nói với về khẩn cấp quá nên chạy học tốc tới đây đấy.

Đường đi này tung tung, suýt nữa thì đi tong cái mông già của anh luôn, đã thế lúc đến còn phải leo núi vào đây nữa chứ, mệt chết đi được.

Lịch Danh Minh quăng hai cái túi to lên bàn:

- Anh cần gì thì ở đây hết nhé.

Rồi anh lấy thịt heo ra:

- Trời này thịt dễ hỏng, trưa nay đem mà quay luôn đi.

- Ừ.

Vì sắp có thịt gà ăn nên Cố Thăng chẳng quan tâm thịt heo nữa. Anh hỏi:

- Tam Hắc đến chưa?

Lịch Danh Minh nói:

- Tôi liên hệ với họ rồi, hôm nay là ngày cuối cùng trong kì nghỉ của họ, ngày mai họ sẽ tới đây.

Anh hạ giọng:

- Nơi này có nguy hiểm không? Nếu có thì giám đốc Cố mau về đi.

Anh có dự cảm không lành. Giám đốc Cố theo đuổi chất lượng cuộc sống cao lắm, có khi sau này ngày nào anh cũng phải mang thịt đến đây ấy chứ.

Cố Thăng lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ, với tôi mà nói thì không rõ bằng với nguy hiểm, dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Lịch Danh Minh:

- ...Giám đốc Cố nói có lý lắm.

Bỗng nhiên Lịch Danh Minh nhớ ra một việc. Anh mỉm cười nói với Nam Sơn:

- Cô Nam Sơn à, cô có thể tránh mặt một tí được không? Tôi có việc quan trọng cần nói với giám đốc Cố một chút.

- Được.

Nam Sơn thấy trong nụ cười của anh pha lẫn vẻ nghiêm túc, nghĩ rằng họ muốn nói chuyện gì bí mật nên ngoan ngoãn đi ra ngoài, còn đóng cửa lại nữa, đến là tri kỉ mà.

Lịch Danh Minh hạ giọng:

- Giám đốc Cố, tôi mang cái này cho anh, đảm bảo là anh sẽ thích.

- Gì đấy?

Cố Thăng nhướn mày.

Lịch Danh Minh lôi một cái túi nhỏ trong bao lớn ra, đáng vẻ cực kì bí ẩn:

- Bùm, anh xem!

Còn tự cái hiệu ứng nữa chứ.

Cố Thăng nhìn qua một cái, trong đó toàn là ba con sói.

Cố Thăng chưa kịp mở miệng thì Lịch Danh Minh đã bắt đầu bật đài:

- Không biết giám đốc Cố thích khẩu vị và nhãn hiệu nào nên tôi chọn hết.

Anh ta dừng lại một chút:

- Toàn là hàng cỡ khủng đấy, thấy tôi tin tưởng anh ghê chưa!

Lịch Danh Minh chớp mắt với anh, như đang nói: tui chỉ có thể giúp tới đây thôi đó.

Cố Thăng: ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Dịch: Lăng Nhân Môn

Đúng là tri ki thật!

Cơ mà trong hoàn cảnh này thì bảo Cố Thăng anh phải ra tay thế nào đây?!

Trong tưởng tượng của Cố Thăng, lần đầu tiên giữa hai người họ phải có ánh đèn ấm áp, có âm nhạc ưa thích, có món ngon phối với vang xịn, có giọng hát du dương và một chiếc giường king size thoải mái kia.

Chứ không phải trong ánh đèn lập lòe chớp tắt, giữa tiếng cửa sổ cột kẹt, tự mình múc nước giếng tận hưởng cảm giác chất phác mộc mạc rồi lăn lên cái giường cứng còng, đau hết cả mình mấy thế này!

Cố Thăng liếc nhìn trụ lý nhà mình:

- Anh mang đồng này về đi! Tạm thời tôi còn chưa nghĩ tới.

Lịch Danh Minh ra về người từng trải:

- Không nói trước được đâu, các cụ có câu, không biết phòng xa là ra tai họa đấy.

Câu này dùng ở đây được à?

- Anh cảm về tự dùng lấy đi!

Cố Thăng lặp lại một lần.

Lịch Danh Minh lắc đầu:

- Tôi không dùng được cỡ này.

Hê hê! Cố Thăng nghe xong, tự nhiên lại thấy hơi hơi tự hào.

Cuối cùng, gói ba con sói kia vẫn được để lại dưới đáy túi.

Cố Thăng nghĩ, tí nữa cất nó vào túi vậy.

...

Cố Thăng và Lịch Danh Minh ngồi xuống nói chuyện trong công ty.

- Nếu gặp chuyện gì khó giải quyết quá thì gọi điện vào quán nhỏ trong thôn này. Tôi nói qua với chủ quán rồi, nếu anh gọi thì đi Đào sẽ báo cho tôi, tôi gọi lại cho anh sau.

Lịch Danh Minh gật đầu:

- Vậy tới lúc đó sẽ liên hệ với anh.

Thực ra anh ta nghĩ là sẽ chẳng xảy ra chuyện gì được đâu, bởi vì còn có anh trai của Cố Thăng quản lý công ty giúp cơ mà.

Nói chuyện xong xuôi, Lịch Danh Minh đứng dậy tạm biệt.

- Tôi đi đây.

- Ừ.

Cố Thăng đưa Lịch Danh Minh ra cửa.

Anh ta quay đầu ra dấu “cố gắng” với Cố Thăng rồi nói với Nam Sơn đang ngồi trên ghế đá gần đó:

- Cố lên, Nam Sơn!

Nam Sơn ngẩng đầu lên, chẳng hiểu mô tê gì cả:

- ... Cố cái gì cơ?

Lịch Danh Minh:

- Tóm lại là cố lên, hứa với tôi được không?

Anh ta nhìn Nam Sơn bằng vẻ mặt tha thiết đến mức cô không nở lòng nào mà từ chối.

- Được.

Cô đáp.

Lịch Danh Minh nghe vậy thì mỉm cười vừa lòng rồi đi ra ngoài sân.

Anh giơ cao tay lên vẫy:

- Tạm biệt.

Nghịch ngợm thật.

Lịch Danh Minh đi xa rồi, Nam Sơn mới nhìn về phía Cố Thăng mà hỏi:

- Trợ lý Lịch nói cố gắng là có ý gì vậy?

Cố Thăng nhún vai:

- Anh cũng không biết, chắc là cô vũ chúng ta sống sót ở cái thôn này đấy.

Nam Sơn:

- ..

Trên mặt đất đặt hai rương lớn, đồ dùng hằng ngày đặt ở mặt bàn.

Cố Thăng nói:

- Mình đem mấy thứ này về phòng rồi sắp xếp chút đi.

Hai người thanh toán trước tiền nhà một tuần, cụ Đồng lại giao chìa khóa cho Cố Thăng.

- Được.

Anh cầm cái bọc có ba con sói, xung phong đi đầu, thừa cơ sửa soạn đồ đạc giấu biến chúng nó đi.

...

Gần 1h mà nhà họ Đào còn chưa ăn cơm.

Mạnh Thanh Hà đến nói với họ là phải đợi hai người đàn ông trong nhà về mới ăn được.

May mà Cố Thăng đã nhờ Lịch Danh Minh mua thức ăn lót dạ, nếu không hai người chỉ đành đói mồm mớ ra ở đó thôi.

Nam Sơn và Cố Thăng đến nhà họ Đào hai ngày rồi mà không gặp người đàn ông nào thì rất hiếu kì.

2h chiều nhà họ Đào mới ăn cơm, Nam Sơn và Cố Thăng đã ngủ xong giấc trưa rồi.

Vừa vào phòng, Nam Sơn đã thấy hai người đàn ông chủ nhà ngồi bên bàn.

- Ba à

Mạnh Thanh Hà nói với người lớn tuổi hơn:

- Hai vị này là khách thuê phòng nhà chúng ta.

Cụ ông Đào gật đầu, khuôn mặt nhăn nhúm và chẳng chịt vết tàn nhang, nhìn hệt như vỏ cây.

- Nếu khách đã đến rồi thì chúng ta mau ăn cơm thôi.

Đào Minh, chồng của Mạnh Thanh Hà ngồi đối diện với Cố Thăng và Nam Sơn. Ông ta thấp tẹt và gầy gò, làn da ngăm ngăm đen, nhìn không hợp với Mạnh Thanh Hà cho lắm.

Mạnh Thanh Hà gật đầu rồi bung đồ ăn lên bàn cùng với cụ bà Đồng.

Có lẽ vì trong nhà có đàn ông nên đồ ăn hôm nay phong phú khác thường.

Gà ninh, thịt kho lá mơ, cà kho tàu, dưa gang xào, còn có cả trứng hấp nữa.

- Cậu có uống rượu không?

Đào Minh nhìn về phía Cố Thăng.

Cố Thăng lắc đầu:

- Không ạ.

Ngày thường anh cơ hồ không sờ vào rượu, chỉ trừ những công việc làm ăn không từ chối được thì mới nhấp mấy ngụm.

Uống rượu làm hỏng việc, huống hồ họ đang ở một nơi lạ nước lạ cái thế này, anh càng không thể uống được.

Đào Minh nói với về tiệc nuôi:

- Rượu nhà tôi ừ ngon lắm.

Nói xong, Đào Minh lấy một chai Spite trong ngăn tủ ra, giấy bọc bên ngoài đã bị bóc từ đời nào, trong đó chắc là rượu mà ông nói.

Ông rót nửa chén cho mình và cụ ông Đào rồi cầm chén lên nhấp một ngụm.

Cụ Đồng và Mạnh Thanh Hà đều đã ngồi xuống, mọi người bắt đầu dùng bữa.

Cố Thăng thấy Nam Sơn chỉ ăn mỗi rau dưa mà không động đến miếng thịt nào, bèn gấp thịt đặt vào trong bát cô.

- Hương vị ngon lắm, em nếm thử xem.

Nam Sơn nhìn miếng thịt kia, thấy nó nửa nạc nửa mỡ thì nói khể với Cố Thăng:

- Em không ăn mỡ.

Cô vốn là người không có thịt thì ăn không ngon, nhưng lại không ăn da và thịt mỡ.

Thịt kho tàu trong đĩa đều giắt mỡ.

Trong nhà người khác, Nam Sơn không dám lãng phí lương thực trắng trợn như thế.

Cố Thăng nghe xong thì bật cười, anh cứ tưởng cô chán ăn, hóa ra nguyên nhân lại là thế này.

Sau đó, anh tách hai phần nạc mỡ riêng ra, thịt nạc để vào bát cô, thịt mỡ một mình xử tất.

- Giờ ăn được rồi này.

Anh nhớ khi cô ăn thịt gà trong buổi liên hoan lần trước, đoán là cô không thích ăn da, bèn tách luôn cả da gà ra.

Nam Sơn ăn thịt được Cố Thăng gỡ cho, cảm thấy thịt hôm nay sao mà ngon thế không biết.

Đào Minh nhìn hành động của hai người thì không nhịn được phải nói ra:

- Đừng có chiều con gái quá thế.

Nghe thấy thế, Cố Thăng hơi không tán đồng. Anh nói rất nghiêm trang:

- Bạn gái vốn là để chiều chuộng yêu thương mà. Cô ấy vui thì cháu cũng vui.

Hướng hồ anh có thấy hành động này là chiều chuộng gì đâu, quan tâm chăm sóc người yêu là chuyện bình thường cơ mà.

Yêu một người chính là phải đối xử với người ta thật tốt. Cố Thăng còn đang thấy mình làm chưa đủ đây này.

Nam Sơn liếc Đào Minh một cái. Cô thấy người đàn ông này hơi bị xen vào chuyện của người khác rồi đấy. Nghe Cố Thăng nói xong, cô vui lắm, bởi vì cô nhìn ra những gì anh nói đều xuất phát từ tận đáy lòng.

Đúng là như vậy, khi hai người ở bên nhau, thì chỉ cần một người vui vẻ là người kia cũng vui lây, cứ thế ở bên nhau cả ngày cũng không chán. Hoang phí thời gian với người mình yêu chính là một trong những chuyện tốt đẹp nhất trên đời.

Đào Minh nhún vai ra vẻ cậu thích là được, thế nhưng vẫn không tán thành với Cố Thăng cho lắm. Ông cho rằng chiều chuộng đàn bà sẽ khiến cho họ càng ngày càng leo lên đầu lên cổ.

Cụ Đồng ăn cơm chậm rãi, vừa ăn vừa hỏi:

- A Minh, lần này đi bệnh viện kiểm tra, kết quả thế nào con?

- Con thì có vấn đề gì đâu, bác sĩ bảo các chỉ số thân thể con đều bình thường hết.

Đào Minh buông chén rượu xuống rồi nghiêm mặt nói:

- Con đã nói rồi mà, con khỏe mạnh thế này, cần gì phải đi bệnh viện khám.

- Khám cũng được mà, đỡ phải lo lắng cả ngày. Bây giờ xe cô cũng tiện hơn rồi, có điều hôm nay xe lên đây hòng nên hai ba con phải đi thêm mấy tiếng đồng hồ.

Cụ ông Đào nói.

Thảo nào hôm nay họ về muộn như vậy, hóa ra là bị hỏng xe.

Cụ ông Đào nói tiếp:

- Tôi hỏi bác sĩ rồi, với thể chất của nó thì không khó có con, đương nhiên điều kiện là nửa kia của nó cũng phải khỏe mạnh mới được.

Nghe đến đây thì Nam Sơn nhận ra họ đi bệnh viện để làm gì rồi.

Ý của cụ ông rất rõ rệt, chính là việc hai vợ chồng có con được hay không đều phụ thuộc vào di Mạnh.

Sắc mặt cụ Đồng sầm xuống ngay. Cụ nói đầy mai mỉa:

- Cái thứ vô dụng chỉ biết ăn không với tiêu tiền...

Mạnh Thanh Hà cúi đầu im lặng với vẻ nhẫn nhục.

Cố Thăng và Nam Sơn nghe bà cụ nói đi Mạnh như thế thì cũng thấy quá đáng. Thế nhưng đây là việc nhà của người ta, họ có lòng mà không có sức, căn bản chẳng làm gì được cả.

- A Hà.

Cụ Đồng thở dài rồi quay đầu nói với Mạnh Thanh Hà ngồi bên cạnh:

- Mẹ dẫn con đi khám nhé bác sĩ Mộc nhé, có khi bác sĩ có cách giải quyết đấy.

Cạch!

Mạnh Thanh Hà lặng thinh đập đôi đũa xuống bàn.

Cả nhà giật nảy mình.

Sắc mặt bà cực kì khó coi, môi cũng run lên bần bật.

- Chính bác sĩ Mộc đã hại con tôi, các người không nhớ à?

Bà cho rằng chính lần đó làm cho bà bị tổn thương đến mức không thể có con được nữa.

- Chuyện đó... là tai nạn thôi mà.

Cụ Đồng vỗ nhẹ tay đi Mạnh:

- Mất đứa bé thì cả nhà đều đau lòng mà. Chúng ta đi khám đi, bác sĩ Mộc khám hay lắm.

Mạnh Thanh Hà cười đến thê lương:

- Được thôi, dù con không đồng ý thì cũng có tác dụng gì đâu.

- Thanh Hà, cô ăn nói với mẹ kiểu gì đấy?

Cụ Đồng nhìn con trai với vẻ phản đối:

- Con trai à, đừng cãi nhau.

Chung quy trong chuyện đó đúng là cô con dâu này chịu thiệt thòi thật, thế nhưng ở đây đang có khách mà.

Sau đó mọi người đều im lặng ăn cơm.

Cố Thăng và Nam Sơn chỉ là người ngoài, nên ăn xong mấy miếng thì đi về phòng mình.

Họ cũng không muốn nhúng tay vào chuyện nhà người khác.

...

Đến bữa cơm tối, người nhà họ Đào đều vui vẻ hòa thuận như thể chuyện cãi vã buổi chưa chưa từng xảy ra.

Đối với Cố Thăng và Nam Sơn, tắm rửa lại trở thành vấn đề nan giải

Nghe Mạnh Thanh Hà nói mùa hè người trong thôn đều tắm rửa ở ngoài sông, vô cùng mát mẻ.

Mạnh Thanh Hà thấy Cố Thăng tỏ vẻ khó xử, cứ như bắt anh ra sông tắm là cực hình đau khổ gì lắm vậy. Bà bèn tốt bụng nói cho anh cái vòi dài vào vòi nước để tắm, còn Nam Sơn thì đun nước tắm trong phòng.

Đến đêm, Cố Thăng tự giác trèo lên giường nằm, không liếc mắt nhìn cái chiếu dưới đất lấy một cái.

Nam Sơn thương tình hôm qua anh an phận nên cũng kệ anh luôn.

Cố Thăng ôm vai cô rồi thở dài:

- Chỗ này khó ở quá, không có internet, không có phòng tắm, không có cả máy giặt luôn, tiếc cho đồng quần áo của anh quá đi mà.

... quần áo?!

Nói thế này mới nhớ, hình như Nam Sơn không nhìn thấy quần áo bẩn của anh đâu cả.

Cố Thăng trả lời như đúng rồi:

- Để góc phòng kia kìa, anh định mai mang ném

Anh là người chưa bao giờ động đến việc giặt giũ, không có máy giặt thì chỉ đành chờ quần áo bốc mùi lên thôi.

Anh đếm thấy trong vali có bảy bộ quần áo, lúc nào hết thì bảo trợ lý Lịch mang thêm đến đây, chỉ hi vọng anh ta đừng có tặng kèm cái gì quái gở.

... Lãng phí thế!

Nam Sơn:

- ... Để em giặt cho.

Cố Thăng mừng rỡ:

- Trời đất, Nam Sơn còn biết cả giặt quần áo cơ à?

... Giặt quần áo không phải là kỹ năng cơ bản cần biết hả?

Nghe giọng điệu Cố Thăng đúng là ca ngợi thật lòng, làm cho Nam Sơn cảm thấy như mình nắm giữ kỹ năng thần thánh gì đó không bằng.

Cố Thăng hôn lên trán Nam Sơn một cái:

- Nam Sơn của anh tuyệt vời quá đi mất. Nhưng một mình em giặt quần áo của cả hai người thì có vất vả không?

Vì Nam Sơn không biết nấu cơm, cho nên Cố Thăng mặc định là cô không biết cả giặt quần áo luôn.

- ... Không vất vả.

- Thế thì tốt rồi.

Cố Thăng lại hôn Nam Sơn thêm cái nữa:

- Vất vả em quá.

Sau đó anh khen cô lên tận trời luôn.

Đây là lần đầu tiên Nam Sơn cảm thấy giặt quần áo là một việc thần thánh như vậy đó, Cố Thăng giỏi nịnh người ta thật.

...

Nam Sơn thiếp đi trong tiếng đé gáy, khi tỉnh lại thì cô đã biến thành một bức màn.

Đèn tắt tối om.

Cô nghe thấy tiếng ông cụ Đào nói chuyện, bèn xác định được đây là phòng của hai ông bà già.

Hai cụ chưa ngủ, còn đang nói chuyện với nhau.

- Nếu bác sĩ Mộc chẩn đoán là A Hà không thể sinh con được thì tính sao hả mình?

Cụ Đồng cất giọng nặng nề pha chút lo lắng:

Cụ ông Đào trở mình:

- Chắc là không đâu.

- Ôi.

Cụ Đồng vừa đánh muỗi vừa nói:

- Bao nhiêu năm nay rồi mà có thấy tẩm hơi gì đâu. Nếu không phải lần này được thông xe nên ông đưa A Minh đi khám, thì tôi còn tưởng là tại A Minh nhà mình cơ. A Hà nó từng có thai rồi còn gì, nó mắc bệnh nặng xong thì thân thể mới không ổn lắm đấy chứ.

Ông cụ Đào đề nghị:

- Chẳng phải có một đứa con gái mới tới nhà mình sao, bà nó xem...

- Không được.

Cụ Đồng lập tức ngăn lại:

- Giờ không giống ngày xưa đâu, không thể làm thế lần nữa được.

Ông cụ Đào ho khan hồi lâu.

Cụ bà Đồng vỗ lưng cụ ông rồi nói:

- Tôi đã bảo mình rồi, hút ít thuốc thôi, mình cứ không nghe, bây giờ...

Cụ cần nhẫn hồi lâu, mãi cho tới khi cụ ông thở đều trở lại.

- Ôi, tôi cũng chỉ mong có thế thôi. Hai hôm nữa bà đưa A Hà đi khám đi, tính tình con bé này gần bướng, chắc chắn là nó không chịu đi một mình đâu.

- Tôi tính cả rồi.

- Thôi ngủ, càng nghĩ lại càng phiền.

Cụ Đào nói với về bất nhẫn.

Hai người không nói nữa, chỉ một phút sau tiếng ngáy đã truyền ra.

Nam Sơn nghe xong, trong lòng lạnh ngắt.

Nếu cô đoán không sai thì “đưa con gái” mà ông cụ Đào nói chính là cô, họ muốn giữ cô lại đây để con cho Đào Minh sao?

Cô mới chỉ nghĩ thôi đã thấy buồn nôn rồi, phải mau chóng tìm cách rời khỏi đây mới được. Cô không muốn ở nơi này thêm một phút nào nữa cả.

Cô lại nghĩ đến câu “không thể làm thế lần nữa được”, có phải câu đó nghĩa là họ đã làm vậy một lần rồi không?

Nam Sơn nghĩ tới Mạnh Thanh Hà, bà ấy nói câu nào cũng hướng về thế giới bên ngoài cao rộng.

Nam Sơn giật bản mình và nghĩ tới một khả năng đáng sợ: có phải Mạnh Thanh Hà bị bán tới đây không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn động ý niệm, về lại thân thể của mình.

Rõ ràng đang giữa mùa thu nắng gắt, thế mà cô lại thấy lạnh lạnh, bèn nhích gần vào Cỗ Thăng một chút.

Nghe tiếng thở nhịp nhàng mạnh mẽ của anh, cô mới an tâm hơn.

Ít nhất, Cỗ Thăng vẫn còn ở bên cạnh cô.

Lúc đó cô định để Cỗ Thăng đi rồi ở lại đây một mình, bây giờ cô nghĩ lại mà thấy sợ.

Nếu anh đi thật, bỏ cô ở lại đây một mình, thì không biết người nhà họ Đào đã có mưu đồ gì với cô rồi.

Trong lòng Nam Sơn đã nhận định Mạnh Thanh Hà bị lừa bán tới đây, bởi vì trong cuộc nói chuyện ban sáng, Mạnh Thanh Hà luôn khao khát thế giới bên ngoài.

Thế nhưng Nam Sơn lại nghi hoặc, vì sao Mạnh Thanh Hà không trốn đi?

Cô ở nhà họ Đào hai hôm, phát hiện ra Mạnh Thanh Hà khá tự do, người nhà họ Đào không hề khống chế hành động của bà.

Lần đầu tiên gặp mặt, Mạnh Thanh Hà đi từ một đầu khác xuống, xuống núi chính là đường lớn. Nếu bà muốn chạy trốn thì rất dễ dàng.

Nam Sơn lại nghĩ tới cái lần cô biến thành tờ một trăm tệ nọ. Mạnh Thanh Hà tích góp không ít tiền, rồi nói với gói giấy nhỏ kia là chỉ cần đợi thêm vài ngày nữa thôi...

Có lẽ Mạnh Thanh Hà có ý định chạy đi, bà trù trù chưa hành động, thứ nhất là vì sợ mình thiếu tiền, ra ngoài không sống được, thứ hai là bởi đã hai mươi năm không bước chân ra thế giới bên ngoài rồi... Mạnh Thanh Hà khao khát thế giới ngoài kia nhưng lại sợ hãi, lại lo rằng mình không quen nổi.

Nếu đúng là Mạnh Thanh Hà bị lừa bán như Nam Sơn đoán, thì cô muốn giúp bà rời khỏi nơi đây, báo cảnh sát rồi hỗ trợ bà quay về cuộc sống.

Nam Sơn thờ dài, một người phụ nữ bị giam cầm hết tuổi xuân đẹp nhất ở nơi xóm núi hoang vu, lại bị ép cưới một người đàn ông xa lạ. Lúc đầu có lẽ đi Mạnh đã phản kháng đấy, đã cầu xin người trong thôn này giúp đỡ đấy, nhưng hẳn là toàn thất bại mà thôi.

Nếu trong thôn có người bằng lòng giúp đỡ Mạnh Thanh Hà thì bà đã không phải chôn chân ở đây rồi.

Nam Sơn liên tưởng tới câu nói “không được chiều con gái” của Đào Minh trên bàn cơm lúc trưa. Có khả năng khi đó đi Mạnh bị nhà họ Đào ép buộc bằng sức mạnh nên đã giả vờ cam chịu số mệnh ở lại nơi này, lá mặt lá trái với Đào Minh, ông ta thả lỏng cảnh giác nên đã yêu chiều bà ấy một thời gian.

Sau đó, đi Mạnh nhân lúc ông ta thiếu cảnh giác bèn bỏ trốn lần nữa, kết cục khi bị bắt về hẳn là thảm thiết vô cùng.

Nam Sơn không dám nghĩ tiếp nữa. Cô cảm thấy mình không thể tưởng tượng ra nổi một phần mười những gì mà đi Mạnh phải trải qua suốt chừng ấy năm trời.

Nam Sơn sờ lên mặt, lạnh ngắt, bấy giờ cô mới biết mình vừa rơi nước mắt.

Cô tính đợi Cố Thăng dậy thì nói chuyện này cho anh rồi cùng tìm cách giải quyết.

Vì trong lòng có tâm sự nên mãi một lúc lâu sau cô mới thiếp đi.

...

Lúc Nam Sơn tỉnh lại lần nữa thì trời đã tang tảng sáng. Cô vẫn ở phòng mình, nhưng lần này thì bám vào một món đồ gì đó của Cố Thăng.

Cô biến thành một lớp giấy bọc, ban đầu không nhìn kỹ, còn tưởng là đồ dùng hằng ngày gì mà trợ lý Lịch vừa mới mang đến.

Sau đó cô lơ đãng nhìn chiếc hộp đối diện: Durex trơn sướng mỏng 3 in 1?!

Cái quái gì đây?!

Cô lại liếc mắt sang bên cạnh: Durex mỏng sướng ảo, kéo dài thời gian vui vẻ.

Đồng chữ nhỏ lại càng làm cô đỏ mặt hơn: mỏng siêu sướng, siêu nhạy cảm, kéo dài thời gian phê... linh ta linh tính cái gì cũng có.

Cô đang ở giữa một đồng ba con sói!

Ngẩng đầu lên là thấy trần nhà, Nam Sơn đoán cái gói này bị vứt lên nóc tủ, bình thường với chiều cao của cô thì không thể nhìn tới được.

Khi Cố Thăng tỉnh lại, phải hỏi anh xem vì sao trên nóc tủ lại có cái túi của nọ kia mới được.

Năm phút sau, cô về thân thể mình, ngủ tiếp.

...

Có lẽ vì hôm qua ngủ muộn nên tiếng gà gáy cũng không đánh thức được Nam Sơn.

Sáng sớm, Cố Thăng bị ván giường gỗ cứng làm cột lưng tỉnh dậy, sau đó không ngủ được nữa. Thấy Nam Sơn vẫn đang say giấc, anh rón rén thu lại cánh tay ôm vai cô rồi nhẹ nhàng xuống giường mặc quần áo.

Anh cầm khăn mặt và bàn chải đi ra ngoài đánh răng.

Nam Sơn lật mình, thấy bên cạnh trống rỗng, Cố Thăng đi đâu rồi?! Cô giật mình tỉnh giấc.

Nam Sơn đoán là anh ra ngoài rửa mặt rồi, bèn dụi đôi mắt ngái ngủ dậy theo anh.

Cô gặp Cố Thăng ở cạnh vòi nước trước cửa phòng, anh đã rửa mặt xong, đang bỏ các thứ vào chậu rồi chuẩn bị cầm về.

- Chào buổi sáng.

Cố Thăng chào cô rồi nở nụ cười, như một thiếu niên rạng rỡ nắng mai:

- Em dậy rồi à? Sao không ngủ thêm tí nữa?

Nam Sơn nói:

- Em không ngủ được nữa.

Cô lơ đãng nhìn thì thấy Đào Minh mặc cái quần đùi tứ giác và áo ba lỗ trắng đi về phía này, tay còn cầm theo cốc đánh răng.

Nam Sơn vội vàng nói với Cố Thăng ở bên cạnh:

- Anh đứng đây chờ em một tí, em xong ngay đây.

Cố Thăng gật đầu:

- Anh có vội gì đâu, em cứ từ từ.

- Ừ.

Đào Minh che miệng ngáp dài một cái rồi nói với Cố Thăng:

- Sao hai người không làm việc mà cũng dậy sớm thế?

- Dậy sớm quen, ngủ thêm thì đau đầu lắm.

Cố Thăng đáp.

Đào Minh:

- Ồ.

Đào Minh đứng cạnh Nam Sơn, đặt cốc đánh răng trên chiếc bàn đá phiến.

Nam Sơn không nhìn ông ta, cô bóp kem đánh răng lên bàn chải rồi đánh răng, súc miệng, lau mặt qua loa vài cái và bảo Cố Thăng:

- Em xong rồi, đi thôi.

- Ừ.

Cô cầm túi đi như bay, cứ như có ai đang đuổi theo đằng sau vậy.

Cố Thăng xoa xoa gáy, thấy kì quái lắm. Sao anh có cảm giác Nam Sơn đang tránh mặt Đào Minh như tránh lũ lụt thú dữ ấy nhỉ?

Thế là anh vội vàng đi theo.

...

Cố Thăng vừa vào phòng thì Nam Sơn đã đóng cửa rồi khóa trái lại.

Về tận trọng của cô lấy sang Cố Thăng làm cho anh cũng căng thẳng theo. Anh hạ giọng hỏi:

- Có gì không ổn sao em?

Nam Sơn vỗ lên mép giường:

- Chúng ta ngồi xuống nói.

- Ừ, ngồi.

Cố Thăng ngồi xuống bên cạnh cô rồi tỏ vẻ chăm chú lắng nghe.

Nam Sơn bưng chén lên uống một ngụm nước đun sôi để nguội, một lúc sau cô mới lên tiếng:

- Tối hôm qua em xuyên vào bức màn trong phòng cụ Đồng.

Cố Thăng không nói gì, chỉ vỗ tay cô bảo cô nói tiếp.

Nam Sơn kể lại sự tình mình nghe được tối qua cho Cố Thăng, và nói cả suy đoán của mình:

- Em đoán Mạnh Thanh Hà bị lừa bán tới đây, em muốn giúp bà ấy, anh nghĩ sao?

Cô nhìn anh, trung cầu ý kiến.

Cố Thăng cau mày, không nói gì.

Sau một lúc lâu, anh mới nói:

- Nghe em miêu tả thì đúng là di Mạnh giống bị lừa bán thật.

- Cho nên em muốn hỏi di Mạnh xem bà ấy bị lừa bán thế nào, thân phận trước kia ra sao, nhà cửa ở đâu, còn thân nhân nào không. . . Sau khi chúng ta rời khỏi đây thì có thể báo cảnh sát để họ cứu người.

Cố Thăng trầm ngâm:

- Việc này phải bàn bạc thật kĩ. Em đừng hành động nóng vội.

Nhìn đáng về một lòng muốn cứu người của Nam Sơn, Cố Thăng nói tiếp:

- Nếu di Mạnh là người như em nói thì bà ấy cũng là một người phụ nữ biết suy nghĩ cẩn thận. Đường to ven núi được mở thông từ một năm trước mà bà ấy không nóng lòng ra ngoài, dùng tận một năm để chuẩn bị cho việc bỏ trốn kia mà.

- Có lẽ không phải suy nghĩ cẩn thận đâu, mà là sợ hãi nên không dám hành động đấy.

Nam Sơn phản bác.

Cố Thăng lắc đầu:

- Em cũng đã thấy số tiền mà bà ấy tích góp rồi mà. Nghe di Mạnh nói thì bà cụ Đồng tính tình keo kiệt, quyền quyết định tiền nong trong nhà nằm hết trong tay bà cụ. Thế mà bà ấy vẫn tích góp được không ít, còn không bị ai phát hiện ra nữa. Chỉ tính riêng việc đó thôi đã chẳng dễ dàng gì rồi.

Nói đoạn, anh cầm cốc nước trong tay Nam Sơn lên uống một ngụm.

- Cốc em vừa uống đấy.

Cố Thăng nói:

- Ủ, anh biết mà.

Nam Sơn:

- ...

Cố Thăng nói tiếp:

- Bà ấy có tính toán của bà ấy, chúng ta muốn giúp, có khi lại biến khéo thành vụng.

Theo những gì anh thấy thì Mạnh Thanh Hà sắp xếp rất ổn, bà ấy đã lấy được niềm tin của người nhà họ Đào rồi, lúc nào muốn trốn đi cũng được.

- Làm sao có thể?

Nam Sơn nhỏ giọng nói.

Cố Thăng nói:

- Nếu em hỏi thẳng bà ấy rằng di ơi, có phải di bị lừa bán không, chúng cháu sẽ giúp di, thì em nghĩ bà ấy sẽ có cảm tưởng thế nào đây? Cảm kích à? Vui vẻ à? Hay là nước mắt lưng tròng?

Anh nhìn vào đôi người trong vắt của Nam Sơn rồi lắc đầu:

- Không phải đâu em. Cảm xúc bao phủ lên bà ấy khi đó sẽ là kinh hãi. Bà ấy sẽ nghĩ, không biết vì sao chúng ta lại nhìn ra được, chẳng lẽ ý muốn trốn thoát khỏi cái thôn này của bà ấy lại bộc lộ ra ngoài rõ rệt thế sao? Ngay cả hai người ngoài như chúng ta đây còn phát hiện ra, thế thì có phải người nhà

họ Đào cũng đã biết từ lâu, chỉ giả vờ không nói thôi không? Có phải họ chờ bà ấy trốn thật rồi mới giăng đòn trí mạng không?

Trong tình trạng thấp thỏm lo âu, khó mà dám chắc Mạnh Thanh Hà sẽ không làm việc gì ngốc nghếch.

- Anh nghe di Đà nói năm nay có mấy chuyến xe cấm chốt trên con đường kia, người ngoài đến thôn này khá nhiều, thi thoảng cũng có người đến ở nhà Mạnh Thanh Hà, bà ấy có nhiều cơ hội để xin giúp đỡ, nhưng bà ấy lại không làm.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Còn nhớ khi chúng ta quay lại đây, bà ấy tỏ vẻ không chào đón không?

Chỉ một cái chớp mắt, thế nhưng vẫn bị anh nhìn thấy:

- Có lẽ bà ấy không tin người ngoài, thậm chí còn ác cảm với người ngoài là đằng khác.

Anh đoán bà từng xin người ngoài giúp đỡ, thế nhưng kết quả nhận được lại khiến cho bà ê chề thất vọng.

Nam Sơn mơ hồ:

- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Em có nghe rõ khi di Đà bảo đợi mấy ngày là cụ thể mấy ngày không?

- Bà ấy nói từ từ, chờ mấy ngày nữa, thế thôi.

Cố Thăng nói:

- Có lẽ chỉ trong mấy ngày tới đây là di Đà sẽ trốn đi, đến lúc bà ấy đi, anh sẽ bảo Tiểu Hắc âm thầm bám theo giúp bà ấy tới nơi an toàn rồi cung cấp đủ tiền sinh hoạt.

Hi vọng sau khi bà ấy báo cảnh sát, đám bắt lương có thể bị trừng phạt, còn bản thân bà cũng có cuộc sống mới tốt đẹp hơn.

- Thế thì chúng ta báo cảnh sát luôn có hơn không?

Cố Thăng nhún mày:

- Có khi cảnh sát còn chưa đến nhà họ Đào thì đã có người dân trong thôn đến mật báo cho họ rồi. Đến đây ơai hôm, anh phát hiện ra người dân thôn này rất đoàn kết và có tư tưởng thù địch khó hiểu với người từ bên ngoài tới. Đến lúc đó di Đà bị giấu đi, người nhà họ Đào khẳng định chỉ là cãi vã gia đình, thêm người dân thi nhau làm chứng thì cảnh sát lại kết án qua loa, người khổ vẫn là di Đà thôi.

Nghe Cố Thăng nói thế, Nam Sơn chỉ cảm thấy đáng sợ. Thôn này như một cái địa ngục tồn tại giữa nhân gian vậy.

Thì ra một người phụ nữ cô đơn không nơi nương tựa muốn rời khỏi đây lại gian nan như thế.

Lòng cô cực kì nặng nề, lòng ngực muộn phiền như bị cái gì chặn cứng.

Thấy Nam Sơn buồn rầu, Cố Thăng bèn vỗ vai cô:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, không phải lỗi của em.

Cố Thăng nghĩ đến việc ông bà già kia có mưu đồ với Nam Sơn thì nheo mắt lại đầy nguy hiểm:

- Anh sẽ bảo vệ em.

Anh đứng lên, lấy một gói kẹo sữa trong túi, bóc ra rồi đưa một viên vào tay Nam Sơn:

- Ăn kẹo đi này, hồi trước anh không vui thì toàn ăn kẹo thôi.

Đỗ cô như đỗ con nít vậy hả?

Nam Sơn xé gói giấy, bóc kẹo cho vào miệng, ngọt lừ, tâm tình hình như cũng khá lên.

- Trước đây anh làm sao mà không vui?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng rầu rĩ đáp:

- Giãmbéo.

Nam Sơn tò mò:

- Giãmbéo mà anh vẫn được ăn kẹo à?

Cố Thắng:

- Không được ăn.

Không cần thận một cái là lòi đuôi ngay, thực ra tâm trạng vui hay buồn thì anh đều thích ăn kẹo hết.

Nam Sơn cầm gói giấy trong tay thì bỗng nhớ đến gói ba con sói.

Cô ngẩng đầu nhìn lên nóc tủ.

- Em đang nhìn cái gì thế?

Cố Thắng có dự cảm không lành.

Nam Sơn nói:

- Hình như em thấy trên tủ có cái gì ấy.

Cố Thắng giả ngu:

- Có à? Thế chắc là người ta để lên rồi.

Hi vọng có thể khiến Nam Sơn từ bỏ ý định thăm dò tiếp đi.

Nhưng anh không được như mong muốn, vì Nam Sơn đứng lên rồi:

- Để em xem là cái gì.

- Đừng xem mà.

Nam Sơn quay lại, cố ý hỏi:

- Có phải anh biết gì không?

Cố Thắng lắc đầu thật thà:

- Anh không biết gì cả.

Một phút sau, đối mặt với một gói to ba con sói, Cố Thắng tỏ vẻ ngạc nhiên cùng cực.

- Ôi cha mẹ ơi, sao nhà họ Đào lại để cái này lên nóc tủ, xấu hổ quá đi!

Anh quăng mũ lên đầu nhà họ Đào.

Nam Sơn liếc mắt nhìn anh:

- Túi siêu thị bọc cái này giống túi hôm trợ lý Lịch mang đồ đến đây đấy.

- Nhất định là trùng hợp.

Nam Sơn cảm hóa đơn bên trong lên:

- Ngày mua cũng giống luôn.

Cố Thắng: ... Anh mới nhớ trợ lý Lịch bảo anh ta mua cái này bằng tiền túi, để bày tỏ sự cố vũ lớn lao cho sếp nhà mình.

Anh không giả vờ nổi nữa, bèn nói thẳng:

- Là trợ lý Lịch tự mua đấy, anh đã mắng cho anh ta một trận rồi bắt mang về nhưng mà anh ta không chịu nghe.

Thực tế là Cố Thắng định về nhà rồi mỗi lần dùng thử một kiệu.

Nam Sơn không tin:

- Có Thắng, em thấy anh cũng rất nguy hiểm.
- Cho nên?

Anh hỏi.

Nam Sơn:

- Cho nên anh xuống đất ngủ đi.
- Đừng mà.

Có Thắng làm bộ tội nghiệp:

- Em cũng thấy biểu hiện của anh hai hôm nay rồi mà, anh biết làm ấm giường đó.
- Giữa hè thì ấm giường nổi gì?

Có Thắng: ... anh còn muốn nói nữa mà.

Đúng lúc này thì cụ Đồng gọi hai người họ đi ăn sáng.

- Đi thôi.

Nam Sơn đi ra cửa.

Có Thắng đuổi theo, vừa đi vừa rửa xả Lịch Danh Minh, tui cản trợ lý như anh để làm gì hả?

Đây mà là trợ giúp à? Đồng đội heo thì có! Còn đang định tăng lương cho anh, cơ mà giờ thì mơ đi, không giảm lương đã là nhân từ lắm rồi.

Lúc này, Có Thắng bắt đầu hơi nhớ nhớ Tiểu Lộc rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Dịch: Lăng Nhân Môn

Trong nhà ăn đủ mặt người nhà họ Đào, Có Thắng và Nam Sơn chào hỏi họ, cố gắng thể hiện vẻ mặt thật tự nhiên đúng như những người khách thuê nhà.

Món ăn giống như tối hôm qua, bánh bột và canh.

Nam Sơn gặm cái bánh khô không khốc rồi hỏi Mạnh Thanh Hà ngồi bên cạnh:

- Di Mạnh à, tí nữa đi cho cháu mượn xà phòng và bột giặt được không? Hôm qua cháu còn chưa giặt được quần áo thay ra.
- Được chứ.

Mạnh Thanh Hà nâng bát lên uống một ngụm canh:

- Tí nữa tôi cũng đi giặt, chúng ta đi cùng nhau luôn.

Nam Sơn nói:

- Cũng được.

Cụ Đồng chậm rãi nhai bánh:

- Nam Sơn này, bệnh của cô đã đỡ hơn chưa?

Nam Sơn sững sốt rồi lập tức đưa tay lên day thái dương:

- Cũng đỡ hơn một tí rồi ạ.

Tí nữa thì quên mình là bệnh nhân thiên đầu thống.

...

Sau khi cơm nước xong xuôi, Nam Sơn ôm chậu quần áo đi theo Mạnh Thanh Hà ra bờ sông.

Cố Thăng không tới cùng cô ngay. Anh đến chỗ đi Đào gọi cho Lịch Danh Minh, hỏi xem bao giờ thì nhóm Tam Hắc tới.

Bên bờ sông có một nơi đặt mấy phiến đá chuyên dùng để cho dân làng giặt quần áo.

Nước sông trong suốt và rất lạnh, thi thoảng lại thấy có cá nhỏ bơi qua bơi lại.

- Cô giặt trên phiến đá này đi, tôi đi sang phiến khác.

Di Mạnh nói.

- Vâng.

Bên bờ sông cũng chỉ có hai người các cô, hai người đều im lặng giặt giũ quần áo của mình.

Nam Sơn nhìn Mạnh Thanh Hà rồi hỏi:

- Di ơi, giặt xong đi cho cháu mượn mấy cái mắc áo được không?

- Tí nữa về vào phòng tôi mà lấy.

- Cảm ơn đi.

- Đừng có cảm ơn mãi thế, thực ra tôi cũng có giúp cô được gì đâu.

Di Mạnh cười ngượng ngùng.

Nam Sơn lắc đầu, cô nghĩ tới một chuyện:

- Di Mạnh à, bao giờ hết bệnh thì cháu sẽ đi khỏi đây, đến lúc đó cháu đưa di ra ngoài chơi nhé. Mấy hôm nay cảm ơn di đã chăm sóc chúng cháu.

Nam Sơn nhìn bà với vẻ nghiêm túc.

Mạnh Thanh Hà nện mạnh thanh giặt đồ xuống, gậy gỗ đập vào mặt đá vang lên tiếng vang trầm đục.

- Cô có lòng thế làm di cảm động quá.

Mạnh Thanh Hà cười nói:

- Nhưng ra ngoài thì thôi, mấy ngày nay nhiều việc lắm, lo chuyện bên này quan trọng hơn.

- Chẳng phải cô tò mò với bên ngoài lắm hay sao? Mượn cơ hội này ra ngoài xem cũng được mà.

Nam Sơn nói tiếp.

Mạnh Thanh Hà lắc đầu:

- Tôi thuận miệng hỏi thế thôi, ở đây cũng là sống, ở ngoài cũng là sống, có khác gì nhau đâu.

- Dạ.

Nam Sơn nói bằng giọng nuối tiếc rồi cúi xuống giặt áo phông.

Cô hỏi bóng gió một hồi mà Mạnh Thanh Hà không hề có ý muốn đi, Cố Thăng nói đúng rồi.

Nếu cứ hành động theo ý nghĩ ban đầu của cô thì có khi sẽ thành có lòng mà làm hỏng chuyện thật.

Nam Sơn ít quần áo nên giặt rất nhanh, cô đợi Mạnh Thanh Hà một lúc rồi hai người cùng nhau về.

...

- Cô chờ ở đây nhé, tôi đi tìm mấy cái móc áo.

Mạnh Thanh Hà buông thùng xuống rồi mở cửa phòng ra.

Nam Sơn đứng ở cửa nhìn vào trong, vừa nhìn đã thấy tủ quần áo dựa vào mé tường.

Nếu cô nhớ không lầm thì túi giấy nhỏ bí mật kia được Mạnh Thanh Hà giấu trong cái tủ này.

Nam Sơn biết trong đó có một tấm thẻ, thẻ nhưng lại không biết cụ thể là gì, cô rất tò mò.

Mạnh Thanh Hà đi vào một lát rồi ra ngay, trong tay cầm hai chục cái móc áo, chia cho Nam Sơn một nửa.

- Cô xem có đủ không, nếu không đủ thì...

- Đủ rồi ạ.

Nam Sơn đếm qua, vừa đủ.

Nghe vậy, Mạnh Thanh Hà nhắc thùng quần áo lên:

- Để tôi đưa cô đến chỗ phơi quần áo.

- Chúng ta đi thôi.

..

Sau khi phơi quần áo xong, Nam Sơn về phòng mình, chuyện đầu tiên cô làm chính là kiểm tra xem gói ba con sói kia có còn ở đó hay không.

Cô tìm mãi không thấy chúng nó đâu, có lẽ Cố Thăng đã xử lý rồi.

Cô ngồi xuống không bao lâu thì Cố Thăng cũng đẩy cửa đi vào.

Thấy Nam Sơn ở đây, anh nói:

- Chiều nay đám Tam Hắc sẽ tới.

Nam Sơn gật đầu, cũng an tâm hơn. Tam Hắc đánh đám giới, vạn nhất có chuyện gì thì họ cũng có thể ngăn cản phần nào.

- Sáng nay em nói chuyện với Mạnh Thanh Hà, có phát hiện được gì không?

Nam Sơn nói:

- Bà ấy cẩn thận thật, em thử mãi mà bà ấy không hề để lộ ý muốn ra ngoài.

Cùng lúc đó, cô cũng đang tìm kiếm cách để rời khỏi đây:

- Thứ bí mật nhất trên người dì Mạnh chính là túi giấy nhỏ mà em nói với anh đó.

Đêm đó dì Mạnh nói chuyện với cái túi giấy cứ như nó có tính người và nghe hiểu được lời bà vậy.

Cô không loại trừ khả năng trong túi còn gì đó khác ngoài tấm thẻ ấy.

Nam Sơn không tin thứ quái nhiều mình là con người, rất có thể đó là thứ không tầm thường nào đó.

- Em có muốn mở ra xem thử không?

Nam Sơn đáp có rồi cau mày:

- Cả căn phòng kia và tủ đều có khóa, hơn nữa bây giờ Đào Minh về rồi, cụ Đồng không ra ngoài, dì Mạnh cũng hay về phòng nữa.

Cô ngả mình lên giường:

- Muốn xem trong túi giấy đó có gì, khó lắm.

- Mở khóa thì em khỏi lo, anh giải quyết được.

Cố Thăng nằm song song với cô rồi quay đầu sang nói:

- Đừng lo về người, sẽ luôn có cơ hội mà. Họ không ra ngoài thì mình sáng tạo ra tình huống cho họ ra ngoài là được.

Nam Sơn:

- Vâng.

Ngày tháng trong rừng núi lúc nào cũng dài đằng đẵng, không có internet làm cho mỗi ngày đều trôi qua thật chậm, cả ngày nhàn rỗi chẳng có gì làm.

...

Vì đàn ông trong nhà họ Đào đã về nên thời gian ăn cơm trưa trở lại bình thường, cứ 1 h là đến bữa ăn.

Khi ăn cơm, ông cụ Đào và Đào Minh nói chuyện rôm rả, thảo luận xem mùa màng năm nay thu hoạch thế nào, lúc nào thì đổ mưa, hoa màu sắp sửa chết héo đến nơi rồi.

Ăn được nửa bữa thì có hàng xóm cạnh nhà đến gõ cửa.

- Ô, vẫn đang ăn à?

Một người phụ nữ trung niên bụng to tóc ngắn đưa một cô bé cúi đầu ngượng ngùng đến trước bàn.

Cụ Đồng quay ra nhìn hai người, trong mắt rạn rờ ý cười:

- Thím Lý tới rồi, mau ngồi đi.

Thím Lý và cô bé ngượng ngùng kia ngồi trên sofa, nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn của cô bé thì chắc hẳn là con của bà.

- Đây là khách thuê nhà hai người hả?

Thím Thắm ngẩng đầu đánh giá Cố Thăng:

- Trông sáng sủa lịch sự thật.

Bà ta đánh giá Cố Thăng với ánh mắt như đang xem hàng hóa, làm cho anh cực kì khó chịu.

Anh im lặng ăn cơm, không để ý đến bà ta.

Cụ Đồng buông đũa, chống tay xuống ghế đứng lên rồi cũng ra ngồi lên sofa:

- Đúng vậy.

- Nghe nói cậu mở công ty, chắc là giàu lắm nhỉ?

Thím Lý hỏi.

Cố Thăng trả lời:

- Không giàu, sống tạm thời.

Anh hiểu rõ đạo lý không để lộ tiền tài, tránh cho có kẻ vàng đồ nhọ lòng son rồi nảy ra ý xấu.

Thím Lý liếc nhìn quần áo và đồng hồ trên người anh rồi cười:

- Đám người thành phố các cậu chỉ thích khiêm tốn thôi.

- Không đâu, tôi ăn ngay nói thật đấy.

Thím Lý không tin:

- Nhìn cậu đẹp trai thế này, chắc là chưa có đối tượng chứ hả?

Cố Thăng nhìn Nam Sơn đang bình thản ăn cơm rồi vội nói:

- Đương nhiên là có rồi, chính là cô gái xinh đẹp ngồi cạnh tôi đây.

Thím Lý nghe xong cũng chẳng thèm để tâm:

- Thím là người từng trải, thím nói cậu hay, tìm đối tượng là phải tìm cô nào trẻ trẻ, sau này cậu già nó còn chăm sóc cho chứ.

Cố Thăng phản bác:

- Tôi có già đi cũng không bắt bà xã chăm sóc mình, tìm bảo mẫu là được chứ gì? Chăm người già mệt lắm, sao phải bắt bà xã tôi chịu khổ làm chi.

Thím Thắm hơi nghẹn lời:

- ... Gái trẻ nó vừa nghe lời lại vừa hiểu chuyện.

Cố Thăng:

- Tôi nghe lời hiểu chuyện là được, bà xã chỉ cần yêu tôi là tốt rồi.

Thím Lý nhìn anh một thoáng, sao thằng nhóc này chẳng ăn nói theo lẽ thường gì cả thế?

Rồi bà ta mặc kệ, dứt khoát nói:

- Thím ăn ngay nói thật vậy, lần này thím đến là để giới thiệu cho cậu, đây là con gái thím. Anh Từ, con ngẩng đầu lên cho anh nhìn xem.

Hôm qua cụ Đồng đến nhà bà có nhắc đến vị khách thuê trẻ tuổi này.

Nghe nói Cố Thăng vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền, thím Thắm bèn nảy ra ý định.

Nếu cậu ta thành con rể mình thì chắc chắn sẽ phải giúp đỡ mình ít nhiều đây, thế chẳng phải nhà mình cũng giàu rồi sao?

Thím Thắm nói chuyện này cho cụ Đồng nghe, cụ Đồng bảo Cố Thăng có bạn gái rồi, nhưng đàn ông nào mà chẳng trăng hoa, thím cứ thử một lần cũng được.

Đàn ông trong truyện đều thích con gái ngây thơ còn gì, Cố Thăng với Nam Sơn chưa kết hôn mà đã ngủ cùng phòng, suốt nửa cùng cả giường luôn rồi. Con nhỏ đó không biết xấu hổ, kiểu gì cũng bị bỏ sớm thôi.

Cụ Đồng nói chuyện với thím Lý, nếu chuyện này thành công thật thì đừng có quên nhà họ Đào đấy, thím Lý vội vàng đồng ý ngay.

Anh Từ nắm góc áo rồi từ từ ngẩng đầu lên, mặt mũi non choẹt, hai má hồng hồng. Cô bé nhìn Cố Thăng với vẻ ngại ngùng.

Cố Thăng không nhìn cô bé mà nói với thần sắc lạnh nhạt:

- Tôi có bạn gái rồi.

- Có bạn gái rồi thì có thể chia tay mà, thanh niên trai trẻ phải yêu nhiều người thì mới biết ai thích hợp với mình nhất được chứ.

Nam Sơn không để ý đến, vì cô biết Cố Thăng sẽ xử lý tốt chuyện này. Thế nhưng nghe thím Lý nói xong thì cô vẫn không nhận được mà liếc bà ta một cái, không biết lúc bà ta lắc đầu có nghe thấy tiếng não không.

Ai lại ngồi trước mặt cô bạn gái mà bảo bạn trai người ta chia tay khơi khơi thế bao giờ?

Nam Sơn mới gặp lần đầu tiên, thấy rất chi là mới mẻ.

- Thực ra tôi có bệnh.

Cố Thăng buông bát rồi nói với giọng nặng nề.

Ờ? Cụ Đồng không nói vụ này với thím Lý. Thím ta nghĩ bụng, nếu bệnh nặng quá thì thôi bỏ mối này đi.

Thím Lý kinh ngạc hỏi:

- Bệnh gì?

- Vợ quân nghiêm.

Cố Thăng đáp.

Khí quân viêm á? Thế thì cũng có nặng lắm đâu, chăm sóc cẩn thận thì vẫn sống tới trăm tuổi được mà.

Thím Lý lên tiếng:

- Khí quản viêm thì không sao...

Cố Thăng thấy Nam Sơn ăn xong, buông đũa rồi, bèn lập tức ngắt lời thím Lý.

Anh đặt tay lên ngực rồi nói với vẻ đau đớn tột cùng:

- Tôi phát bệnh rồi, đi trước đây.

Nói xong, anh nắm tay Nam Sơn đi thẳng ra cửa.

Đề lại cả nhà họ Đào và mẹ con thím Lý mặt ngu ra.

Một lúc lâu sau, cụ Đồng mới xua tay:

- Thôi, xem ra mối này không được rồi.

- Đây là vì thằng nhóc Cố Thăng đó không có mắt nhìn.

Thím Lý bực dọc:

- Con gái tôi đâu có ế, trước đó không lâu, vợ của bí thư chi bộ thôn còn...

...

Trên đường, Nam Sơn vừa gõ ngực Cố Thăng vừa bật cười:

- Vợ quản nghiêm hả?

Cố Thăng nắm chặt tay cô rồi chớp chớp mắt:

- Anh muốn mắc bệnh đó thật quá đi.

Anh chờ đợi câu trả lời của cô với ánh mắt đầy hi vọng.

Nam Sơn hiểu ý anh. Cô mím môi lại, đang định lên tiếng.

Giọng nói của Đại Hắc bỗng truyền tới từ phía đối diện:

- Giám đốc Cố, cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy anh rồi.

Ngoài sân, Tam Hắc vui vẻ vẫy tay với Cố Thăng, ba người đều đeo balo to đùng, vừa nhìn đã biết là có chuẩn bị đầy đủ.

Ba người đẩy cửa hàng rào rồi đi về phía anh.

Vừa mới gặp, Tiểu Hắc đã bắt đầu tỏ khó:

- Chỗ này hẻo lánh quá, ba anh em bọn tôi tìm mướt mồ hôi, tí nữa thì lạc trong núi sâu rừng thẳm rồi.

Lúc đó giám đốc Cố bảo bọn họ là đường khó tìm, đến chiều sẽ ra ngoài đường đón họ. Thế nhưng trợ lý Lịch thúc giục ghê quá làm họ tưởng giám đốc Cố gặp phiền phức lớn gì, anh lại là khách quen của họ, thế nên họ đến trước giờ hẹn để cho anh kinh ngạc chơi.

- Sao các anh tìm tới đây được vậy?

Lịch Danh Minh nói trong điện thoại là đến chiều Tam Hắc mới tới, nên anh định buổi chiều mới đi đón họ, bởi vì nơi này quả thực khó tìm, ai ngờ họ đã đến từ giữa trưa rồi.

Nhị Hắc nói với giọng âm u:

- Sau khi xuống núi, bọn tôi thấy dân làng đang làm việc nên hỏi đường, rồi hỏi luôn xem họ có thể đưa chúng tôi tới đây không. Dân làng vừa thấy chúng tôi thì ném cuốc rồi dẫn vào luôn, nhiệt tình lắm.

Nam Sơn nhìn anh ta:

- Anh là người hỏi đường đúng không?

Nhị Hắc trầm mặc gật đầu.

Bảo sao, mặt mũi hung hãn lạnh lùng thế này, ai nhìn cũng tưởng nếu không đồng ý thì cha này sẽ đánh người ta, trước kia có phải như thế đâu nhỉ.

Cố Thăng bảo:

- Nhị Hắc, cười lên cái, trước kia anh có nghiêm nghị thế đâu.

Nhị Hắc từ chối:

- Khách hàng kế tiếp của tôi thích vẻ sĩ hung hãn một chút, tôi đang luyện tập đây. Giám đốc Cố, trông tôi hung hãn không?

Cố Thăng:

- ... hung lắm.

Hung hãn một chút cũng tốt, người ta vừa nhìn là rét liền.

Đại Hắc tựa lưng vào tường:

- Chúng tôi đến đây rồi ở đây luôn hả?

Thôn nhỏ thế này chắc chẳng có quán trọ nào đâu.

Cố Thăng lắc đầu:

- Nhà họ Đào không còn nhiều phòng trống, các anh ở nhà đi Đào...

Anh chưa nói xong thì Mạnh Thanh Hà đang đi tới đã ngắt lời:

- Mấy người ở nhà cũ của tôi đi.

- Nhà cũ?

Cố Thăng lặp lại một lần, như thể nghe không hiểu.

- Tôi đến xin lỗi thay mẹ chồng và thím Lý. Việc họ làm ban nãy hơi quá đáng thật, mọi người đừng để tâm nhé.

Mạnh Thanh Hà nói lời xin lỗi.

- Vâng.

Cố Thăng đáp, chuyện này bỏ qua trước cũng được:

- Nhà cũ là ý gì ạ?

Mạnh Thanh Hà nói với giọng ôn hòa:

- Nhà ba tôi ở cách đây không xa, nhưng mà ông ấy qua đời rồi, đã lâu không có ai ở. Tuần nào tôi cũng về quét tước nên trong nhà sạch sẽ lắm.

Cố Thăng nhìn Nam Sơn, cả hai đều thấy nổi kinh ngạc trong mắt đối phương.

Nhà của Mạnh Thanh Hà ở thôn Đào Nguyên, thế có nghĩa là bà ấy không hề bị lừa bán sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mạnh Thanh Hà cười với hai người:

- Sao trông cả hai có vẻ ngạc nhiên thế?

Không phải là Cố Thăng và Nam Sơn không kiểm soát được cảm xúc của mình, mà là chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

Cố Thăng hơi siết chặt nắm tay phải rồi đưa lên miệng che lại tiếng ho khan:

- Cháu tướng nhà di Mạnh ở bên ngoài cơ, trong thôn này đều là họ Đào và họ Đồng mà.

- Cha tôi cũng họ Đào.

Di Mạnh giải thích:

- Chẳng qua tôi theo họ mẹ thôi, mẹ tôi rất mạnh mẽ, ba tôi nghe bà hết.

Cố Thăng nói:

- Thì ra là thế, vậy cháu cảm ơn gì thay đám Tam Hắc trước.

Anh nói với về tiết nuôi:

- Nhưng cháu đã tìm được nhà cho họ rồi, để họ ở nhà di Đào đi. Ba gã đực rựa không biết nấu cơm, cho ở nhà trống cũng không tiện.

Sáng nay khi mượn điện thoại nhà di Đào để liên hệ với Lịch Danh Minh thì cũng nói luôn việc thuê phòng, bao ăn, di Đào vội vàng đồng ý.

Sau khi di Đào nghe cụ Đồng nói số tiền nhà mà Cố Thăng trả cho nhà cụ thì hồi hận xanh ruột, biết thế lúc trước bà đề cử nhà mình cho anh có phải hơn không, nhà bà còn có điều kiện hơn nhà cụ Đồng nhiều.

Bởi vậy khi Cố Thăng hỏi tới thì bà đồng ý ngay tấp lự, chỉ sợ cơ hội kiếm tiền tốt bị người khác cướp mất.

- Nhà di Đào không tồi, mọi người ở đó cũng được.

Mạnh Thanh Hà đồng ý:

- Mọi người cứ nói chuyện đi nhé, tôi về đây.

Mạnh Thanh Hà quay người đi vào nhà ăn.

Cố Thăng nhìn theo bóng bà rồi nói:

- Mình vào phòng nói chuyện.

...

Sau khi vào phòng, Nam Sơn khóa cửa lại cẩn thận.

Năm sáu người vào một căn phòng nhỏ làm cho nó trở nên chật chội.

Nói đến việc liên quan tới an toàn của mình và Nam Sơn, Cố Thăng thu lại nụ cười thường trực rồi dặn:

- Tôi và Nam Sơn sẽ ở lại đây một thời gian, trong thời gian này, các anh sẽ phụ trách bảo vệ an toàn của chúng tôi. Thân phận nói cho người ngoài không phải vệ sĩ, mà là anh trai của Nam Sơn nhé.

- Không thành vấn đề, em Nam à, bọn anh sẽ bảo vệ em an toàn.

Tiểu Hắc hội nhập nhanh, chưa gì đã sửa cách xưng hô rồi.

Cố Thăng nhìn anh ta một thoáng, sao anh thấy cách gọi em Nam này thân thiết hơi quá nhỉ?

- Các anh cứ gọi cô ấy là Nam Sơn, không cần thay đổi. Nhớ này, Nam Sơn đến đây để điều dưỡng, cô ấy bị thiên đầu thống, sáng nào các anh cũng phải tới đây tìm chúng tôi với danh nghĩa thăm em gái.

- Tôi hiểu rồi, chúng tôi sẽ sắm vai mấy ông anh cuồng em gái.

Anh nói hết những điều cần chú ý cho Tam Hắc rồi sờ sờ cằm, cứ thấy còn thiếu thiếu cái gì:

- Tam Hắc, tôi phải sửa tên cho các anh mới được.

Phải khiến người ngoài vừa nghe xong là biết ngay họ là anh trai của Nam Sơn.

Tam Hắc nhìn về phía anh, chờ mong tên mới của mình.

Sửa thành gì bây giờ? Cố Thăng trầm ngâm một lúc lâu sau, nghĩ ra rồi:

- Đặt là Hắc Đại Sơn, Hắc Nhị Sơn, Hắc Tiểu Sơn đi.

Đơn giản thô bạo vãi đạn.

Đại Hắc nghi ngờ:

- Sao chúng tôi họ Hắc mà Nam Sơn lại họ Nam? Anh em gì mà lại khác họ?

Cố Thăng nhướn mày:

- Các anh theo họ bố, Nam Sơn theo họ mẹ.

Lý do này tạm chấp nhận được.

- Anh Đại Sơn, em đưa các anh đến nhà dì Đào nhé.

Đại Hắc gật đầu:

- Ừ, đi thôi.

...

Vừa đến nhà dì Thẩm, Tam Hắc đã được dì tiếp đãi rất nhiệt tình.

- Ba người là anh trai của Nam Sơn hả? Nhìn sáng sủa thật đấy nha...

Dì Đào vừa thấy họ đã khen không ngớt lời.

Nghe Cố Thăng nói các anh của Nam Sơn muốn đến ở nhà mình nên dì Đào vẫn chờ trong tiệm.

- Chào dì Đào, mấy ngày nay xin nhờ dì ạ.

Tiểu Hắc rất khách khí.

Cầm tiền rồi thì chuyện gì cũng dễ.

Dì Đào vỗ vai Tiểu Hắc:

- Cái thằng nhỏ này, khách khí làm gì? Để dì mang mấy đĩa đi xem phòng nhé, Cố Thăng đã nhìn qua giúp mấy đĩa rồi, cậu ấy hài lòng lắm đó.

Bà vén rèm cửa tiệm, trong đó là phòng khách và một loạt phòng khác. Bà để căn ở giữa cho đám Tam Hắc.

Đại Hắc đánh giá căn phòng này, gọn gàng sạch sẽ, đầy đủ đồ đạc.

Trong phòng có hai chiếc giường, kê sát vào nhau thì ba người đàn ông cũng ngủ được.

Bọn họ đã quen ở cùng nhau khi ra ngoài làm nhiệm vụ, đánh giá tổng thể thì cũng khá vừa lòng với điều kiện ăn ở thế này.

Dì Đào cũng đánh giá bọn họ, thấy họ không tỏ vẻ bất mãn thì biết là vụ làm ăn này trúng rồi.

Bà khách khí nói:

- Mấy đĩa ở lại nhà dì nhé, có yêu cầu gì thì cứ nói, dì sẽ cố giúp ngay.

Bà rất tri kỉ:

- Lặn lội đi xa thế chắc là mệt lắm rồi, mấy đĩa ở trong phòng nghỉ ngơi đi, ngủ trưa tí đi, dì không quấy rầy nữa nhé.

Họ không mệt mỗi gì, chung quy họ đều là vệ sĩ đủ tiêu chuẩn, sáng nào mà chẳng dậy sớm huấn luyện thể năng.

Đại Hắc nhìn về phía Cố Thăng, trưng cầu ý kiến của anh.

Cố Thăng phẩy tay:

- Nghe di Đào, nghỉ ngơi đi. Ngày mai nhớ đến tìm em gái các anh, cô ấy ở trong thôn hơi bị nhàm chán.
- Được, mai gặp nhé Nam Sơn.

Di Đào và mọi người lần lượt ra ngoài.

Họ vừa đi xong thì Đại Hắc và Nhị Hắc đã nằm vật ra giường rồi trằm miệng một lời hô lên:

- Tiểu Hắc, anh ngủ trưa một tí, một tiếng nữa gọi anh.
- Được.

Tiểu Hắc không thích ngủ trưa, hoặc nói anh ta hoàn toàn không thích ngủ cũng được.

Anh ta buông đồ đạc trong tay xuống, nhìn đồng hồ rồi cài báo thức một tiếng cho hai người kia.

Anh ta có chút tò mò với nơi ở mới, nên muốn quan sát thật kĩ càng.

Tiểu Hắc mở tủ ra, trong tủ trống trơn, đang đợi họ bỏ đồ đạc vào.

Sau đó anh ta ngẩng đầu lên thì giật nảy cả mình, vì phát hiện thấy trên ngăn trên cùng tủ có một túi nilon trắng, không biết ở trong là gì.

Anh ta kiễng chân lên, thò tay lấy nó xuống.

Đó là một cái túi mua đồ từ siêu thị, nhìn từ ngoài vào qua lớp nilon mỏng, Tiểu Hắc thấy một đồng hộp giấy.

Anh ta hiếu kì mở túi ra, và sau khi thấy bên trong là cái gì thì tròn tròn cả mắt.

Đại Hắc chưa ngủ được mấy phút đã bị tiếng sột soạt đánh thức, mở mắt ra thì thấy Tiểu Hắc đang lúi húi dưới đất với một cái túi to.

Vì Tiểu Hắc quay lưng lại nên cái túi cũng bị che khuất, Đại Hắc bèn hỏi:

- Tiểu Hắc, chú đang xem gì đấy?

Tiểu Hắc khép miệng túi lại rồi nói với giọng trấn tĩnh:

- Không có gì đâu.

Trong lòng thì nghĩ tí nữa phải đặt cái gói này về vị trí cũ mới được.

- Anh thấy rồi, chú mang ra đây cho anh xem nào.

Đại Hắc nằm nghiêng, gối một tay dưới đầu.

Thấy Đại Hắc nằng nặc muốn xem, Tiểu Hắc cũng không giấu nữa. Anh ta đứng dậy, ném gói to vào trong lòng Đại Hắc:

- Anh tự xem đi.

Đây là?!

Đại Hắc kinh ngạc:

- Sao trong phòng lại có cái này?!
- Cái gì đấy?

Nhị Hắc cũng thò mặt qua ngó.

Trong túi nilon là một đồng ba con sói muôn hình muôn vẻ.

Tiểu Hắc chỉ lên ngăn tủ với vẻ vô tội:

- Em thấy ở trên đó, có khi là di Đào để lên đấy.
- Không phải.

Nhị Hắc liếc một cái đã thấy ngay hóa đơn trong túi, nhìn ngày tháng thì mới là hôm qua chứ mấy:

- Anh từng thấy cái túi y hệt thế này trong phòng Cổ Thăng.

Đại Hắc tròn tròn mắt:

- Thế thứ này là anh ta để riêng cho ba đứa mình à?

Ba thằng đực rựa cần cái gói này để làm gì?

Nhị Hắc nhìn Đại Hắc bằng ánh mắt lạnh te:

- Tay Cổ Thăng này rất nguy hiểm.

Anh ta dùng một chút:

- Đại Hắc, anh cách tui xa ra tí, mấy ngày nay tui đang bồi dưỡng khí chất “người sống chớ gần”.

Đại Hắc:

- ... Ồ.

Cuối cùng, Tiểu Hắc gói túi lại để nguyên trên ngăn tủ.

Lúc ngủ trưa, Tam Hắc vốn hay tiếp xúc thân thể với nhau ngủ cách nhau rõ xa, nằm rõ là nghiêm chỉnh.

Xem ra cái gói của Cổ Thăng để lại cho bọn họ bóng ma tâm lý không nhỏ chút nào.

...

Sau khi sắp xếp cho Tam Hắc xong, Cổ Thăng và Nam Sơn không đi vội mà ngồi trong nhà di Đào nói chuyện phiếm.

Mọi người nói chuyện nhà cửa, di Đào lại mau mồm nên cuộc nói chuyện rất vui vẻ.

Cổ Thăng cố ý dẫn dắt đề tài, lái câu chuyện về nhà họ Đào.

- Di Mạnh định để Tam Hắc ở nhà cũ của di ấy nhưng bị bọn cháu từ chối.

Cổ Thăng nhắc chén uống một ngụm trà:

- Cháu cứ nghĩ di Mạnh được gả từ bên ngoài vào đây cơ, trong thôn này có ai họ Mạnh đâu.

Di Đào cắn hạt dưa:

- Thế thì cậu không biết rồi, Mạnh Thanh Hà theo họ mẹ đấy.

Lý do giống như Mạnh Thanh Hà nói, xem ra bà ta nói thật.

- Mẹ của di Mạnh cũng qua đời rồi à? Nghe nói trong nhà cũ không còn ai ở nữa.

Cổ Thăng nhìn nước đang bốc hơi trong chén.

- Chắc là đang sống tốt ở bên ngoài rồi, có khi đang hưởng phúc ở đâu đó ấy chứ.

Nam Sơn nhướn mày:

- Sao lại nói thế ạ?

Di Đào chần chờ, song lại nghĩ chuyện qua lâu rồi, đương sự chết hết, có nói cũng chẳng sao. Dầu cảnh sát có muốn truy cứu cũng đâu có tìm được ai mà truy cứu nữa.

Bà bèn từ từ nói:

- Thật ra ba của Mạnh Thanh Hà là tội phạm giết người.

Nam Sơn và Cổ Thăng nhìn nhau, cả hai đều hơi kinh ngạc. Hai người không ngắt lời di Đào, hi vọng bà có thể kể cho nhanh chứ đừng nán nã mãi.

- Bà của Mạnh Thanh Hà tên là Đào Khánh. Ông ta thông minh sáng dạ, vốn dĩ có thể trở thành sinh viên đầu tiên trong thôn chúng tôi đây. Tiếc là nhà nghèo quá nên phải bỏ học, đi làm để giúp đỡ gia đình. Ông ta không cam lòng ở mãi nơi này, bèn mang một ít tiền ra ngoài làm ăn nhỏ, bán hoa quả ở thành phố hàng xóm kia kia. Sau này ăn nên làm ra, cưới được bà xã, nhìn trắng trẻo xinh xắn lắm, không dám xưng đài nắng sạm đen như phụ nữ nơi này đâu. Tiếc là bà xã ông ta không tốt tính cho lắm, về nhà họ Đào một lần rồi chê nơi này nghèo, không muốn đến lần thứ hai nữa, họ thuê nhà ở bên ngoài suốt.

Cố Thăng nghe bà kể mãi không đến chỗ quan trọng, bèn thúc giục:

- Vì sao ông ta lại trở thành tội phạm giết người?

- Lúc bán hoa quả, ông ta tranh cãi với khách hàng, rồi hăng máu lên đâm chết người ta luôn. Sau đó ông ta đưa vợ con về đây để trốn truy nã của cảnh sát.

- Cảnh sát không biết nơi này sao?

Di Đào lắc đầu:

- Đào Khánh có lòng tự trọng cao lắm, ông ta không muốn người khác biết mình đến từ nơi này, cho nên trừ bà xã ra thì chẳng nói cho ai biết quê hương bản quán ở đâu cả.

Bà cười cười:

- Bà xã của ông ta kết hôn xong muốn gặp bố mẹ chồng, về đây rồi cũng mới biết nhà Đào Khánh nghèo mạt rệp đấy chứ.

Cố Thăng đã đoán ra đại khái sự tình sau đó:

- Trốn một thời gian, bà xã của Đào Khánh không chịu được hoàn cảnh trong thôn nên đã bỏ đi đúng không?

Di Đào gật đầu.

Nam Sơn không hiểu lắm:

- Sao mọi người biết Đào Khánh là tội phạm giết người mà không báo cảnh sát?

Di Đào nhìn cô:

- Chúng tôi là hàng xóm nhà Đào Khánh, các cụ thế hệ trước đều nhìn ông ta lớn lên từ nhỏ, biết rõ ông ta là một đứa trẻ tốt. Ông ta làm điều sai trái là vì uống chút rượu rồi nóng lên thôi, không tái phạm nữa đâu mà. Còn nữa, sau khi Đào Khánh đi kiếm tiền thì giúp đỡ người trong thôn nhiều lắm, làm sao chúng tôi có thể mặt dày đi báo cảnh sát được chứ?

Bà thờ dài:

- Vạ nhất báo cảnh sát xong bị người trong thôn kì thị thì sao?

Nam Sơn và Cố Thăng nhìn nhau rồi cùng im lặng. Họ không biết nên khen dân làng đoàn kết hay là nên chê họ không có ý thức pháp luật nữa.

Cố Thăng uống thêm một ngụm trà rồi hỏi tiếp:

- Nghe nói di Mạnh từng có một đứa con, sao lại mất thế ạ?

- Sao cậu biết được chuyện này?

Di Đào lấy làm lạ.

Nam Sơn đáp thay anh:

- Bọn cháu nghe thấy nhà họ nói trong bữa cơm, cụ Đồng đang định đưa di Mạnh đi khám bác sĩ Mộc đấy.

Di Đào thờ dài:

- Chuyện về đứa bé đó đều là nhà họ Đào làm bày mả ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Dịch: Lãng Nhân Môn

Di Đào nghĩ bọn họ là người thích hóng chuyện, lại gặp đúng lúc bà đang buồn chán. Huống hồ cả thôn đều biết chuyện nhà họ Đào, cũng không phải là bí mật gì cả, thế là bà bèn kể cho Cổ Thắng và Nam Sơn nghe.

- Lúc Mạnh Thanh Hà gả cho Đào Minh được một năm thì cô ta đã mang thai.

Di Đào nhìn Cổ Thắng rồi nói tiếp:

- Cậu cũng biết đấy, phụ nữ mang thai thì tâm trạng không ổn định lắm, thì thoảng sẽ nổi nóng.

Cổ Thắng: tui chưa mang thai thì sao mà biết phụ nữ mang thai tâm trạng không ổn định chứ?

Nhưng anh vẫn ra sức đồng ý:

- Đúng vậy.

Cụ Đồng đối xử với cô ta rất ôn hòa, bà ấy hy vọng cô ta có thể sinh ra một thằng nhóc mập mạp cho nhà họ Đào. Cho đến một hôm, hàng xóm cách vách vô tình nói ra một câu “Bụng con dàu bà tròn như thế, xem chừng là con gái đấy”. Người nói vô tình mà người nghe có ý. Cụ Đồng nghe thấy câu xong về nhà cứ nhìn bụng con dàu mãi, càng nhìn càng thấy tròn. Trong lòng bà ấy cơ bản đã xác định là con gái, cho nên bèn tìm bác sĩ Mục tới xem.

Di Đào cảm quát hương bồ quát liên tục, người bà béo tròn nên rất sợ nóng.

- Sau khi bác sĩ Mục tới khám, chắc bà ta cũng nói là con gái nhì.

Di Đào gật đầu, nói tiếp:

- Sau khi bác sĩ Mục bắt mạch xong thì xác định là con gái. Nhà họ Đào luôn muốn có con trai, điều kiện gia đình lại không tốt lắm, thêm một người chính là thêm một miệng ăn. Vừa nghe bảo là con gái, cụ Đồng rất sốt ruột. mấy hôm đó cả nhà họ Đào ai nấy đều mặt ủ mày ê, bọn họ băn khoăn mãi xem có nên bỏ đứa nhỏ trong bụng Mạnh Thanh Hà hay không. Cuối cùng cụ Đồng quyết định bỏ đứa nhỏ trong bụng cô ta. Hơn nữa cụ Đồng còn thì thầm với hàng xóm chúng tôi là từ lúc Mạnh Thanh Hà mang thai, bà ấy đã chịu đựng kiểu lớn lối của cô ta đủ lắm rồi. Cụ Đồng muốn Mạnh Thanh Hà thấy rõ, nếu không có con trai thì cô ta chẳng là thứ gì hết.

Di Đào quạt mạnh tay rồi nói với về không nữa.

- Bọn tôi có tới đấy xem. Thai nhi được sáu bảy tháng, đã thành hình rồi, thế mà bị móc bỏ vào trong chậu rửa mặt, máu chảy đầm đìa.

Lúc nhắc đến thai nhi, Di Đào còn nhăn mặt lại. Thế là đủ thấy cảnh tượng hôm ấy là đã kích rất lớn với bà.

Nam Sơn nghe xong thì thổn thức hồi lâu, cái cách bắt mạch đoán con trai hay con gái vừa nghe đã biết không đáng tin rồi. Thế mà cả nhà họ Đào đều tin rồi chôn vùi một sinh mạng bé nhỏ, đúng là ngu muội không tả nổi.

Di Đào nhỏ giọng kể tiếp:

- Hai người biết chuyện gì khiến tôi khó chịu nhất không?

- Là gì thế?

Làm một người nghe có tâm, Nam Sơn hỏi.

- Cứ nhớ lại chuyện đó là tôi nổi hết cả da gà.

Di Đào sờ cánh tay dựng hết lông tơ của mình.

- Bọn họ ăn cả thai chết, còn nói là đồ bỏ. Không những thế còn lừa Mạnh Thanh Hà là thịt heo rồi cho cô ta ăn một chút nữa.

Chuyện này có khác gì ăn thịt người đâu kia chứ? Hơn nữa còn ăn chính người thân của mình.

Sau khi Nam Sơn nghe xong, cô cảm thấy buồn nôn vô cùng, bèn vội uống một ngụm trà để con buồn nôn xuống.

Cô không dám hỏi Di Đào rằng Mạnh Thanh Hà có biết chuyện này hay không, thật xót xa thay.

- Di Mạnh đáng thương quá.

Trên mặt Nam Sơn lộ rõ vẻ đồng cảm và buồn bã.

Di Đào nghe xong thì gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Chứ sao nữa.

Bà dừng một lát rồi lẩm bẩm một câu:

- Xem như là nhân quả báo ứng vậy.

Nam Sơn hỏi:

- Nhân quả báo ứng? Di Mạnh hiền lành, tốt bụng như thế lại làm ra chuyện ác độc hơn cụ Đồng ư?

Di Đào cười qua loa lấy lệ:

- Không có gì đâu.

Có vẻ như không muốn nói thêm gì nữa.

- Mười giờ rồi rồi đây, tới giờ nấu cơm kia.

Tấm rèm phòng khách bị vén lên, một người đàn ông béo mập đi tới, trông rất có tướng phu thê với Di Đào.

Di Đào đứng dậy, nói với Cố Thăng và Nam Sơn:

- Ông nhà tôi giục tôi đi nấu cơm rồi, sau này có thời gian thì chúng ta lại nói tiếp.

Đoạn, bà cười cười rồi bắt đầu quảng cáo nhà mình:

- Nếu hai người không thích ở lại nhà cụ Đồng thì cứ tới ở nhà tôi. Nhà tôi còn phòng trống đấy, giảm hai mươi phần trăm tiền thuê phòng.

Cố Thăng nhả nhẹn từ chối:

- Vậy không được đâu, cháu đã thanh toán tiền thuê nhà một tuần rồi. Nếu trả phòng sớm, cháu không thể lấy lại tiền thuê và tiền cọc được.

- Xem ra cậu cũng hiểu cụ Đồng đấy nhỉ.

Di Đào trêu ghẹo.

Nếu Di Đào đã muốn đi xuống nhà bếp nấu cơm thì Cố Thăng và Nam Sơn cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa.

- Nhà họ Đào cũng sắp ăn cơm rồi, đi Đào à, bọn cháu đi đây.

Nam Sơn chào tạm biệt Di Đào.

- Đi thông thả nhé.

Di Đào dọn dẹp vỏ hạt dưa trên bàn.

- Di không tiền được đâu.

Cố Thăng và Nam Sơn chọn nơi râm mát mà đi, từ từ trở về nhà họ Đào.

Sau khi nghe câu chuyện của di Đào, hai người càng có ấn tượng xấu với nhà họ Đào hơn.

Vừa bước vào sân, Nam Sơn nhìn thấy Mạnh Thanh Hà đang ngồi trên ghế đầu trước cửa nhà lột hạt đậu.

Nam Sơn nhớ tới chuyện bà ấy gặp phải năm đó thì cảm xúc rất phức tạp, cô bước về phía trước.

Mạnh Thanh Hà phát hiện có một cái bóng bao phủ lấy mình, bà ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nét mặt đau buồn của Nam Sơn, bà hỏi:

- Hình như tâm trạng của cô không tốt lắm, chứng thiên đầu thống lại nặng hơn sao? Cô mau lên giường nghỉ ngơi một lát đi.

Đoạn lại nói tiếp:

- Hôm nay ăn thịt xào đậu nành với nước tương, đây là nước tương nhà ủ, hương vị chắc chắn rất ngon.

Nam Sơn cũng ngồi xỏm xuống, lột hạt đậu cùng bà:

- Tôi làm sắp xong rồi, cô mau đi nghỉ đi. Tôi nấu com xong thì sẽ gọi cô.

Nam Sơn mỉm cười đáp:

- Cháu có yếu ớt thế đâu.

- Ủ, người trẻ tuổi vận động nhiều mới có lợi cho sức khỏe.

Mạnh Thanh Hà cúi đầu lột đậu rồi hỏi:

- Cố Thăng đâu rồi? Sao tôi không thấy cậu ta vậy?

Ngày thường, hai người họ đánh nhau như hình với bóng.

- Anh ấy hả.

Nam Sơn lột đậu bỏ vào trong rổ nhựa, đáp:

- Anh ấy có chút chuyện phải giải quyết, còn ở nhà Di Đào ấy.

Nam Sơn và Cố Thăng vừa mới đi chưa bao lâu đã bị di Đào đuổi theo chặn lại. Di Đào thở hổn hển báo cho Cố Thăng biết có điện thoại của anh.

Chắc là chuyện công ty rồi, Cố Thăng bảo Nam Sơn về nhà trước, anh đi nói chuyện điện thoại.

Hai người lột đậu rất nhanh, chẳng bao lâu sau đã lột hết rồi.

Mạnh Thanh Hà vươn vai, giãn gân cốt.

- Tôi ra sông rửa đậu chút, bên ngoài nắng lắm, cô đừng đi ra ngoài.

Nam Sơn đáp:

- Ừm, vậy cháu về phòng đây.

- Cố Thăng đã về rồi kìa.

Mạnh Thanh Hà ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Thăng đang đi tới.

Nam Sơn quay đầu lại, vươn tay về phía Cố Thăng, ý bảo anh kéo cô dậy. Cô ngồi xỏm lâu quá nên chân hơi tê.

Cố Thăng mỉm cười, nắm lấy tay Nam Sơn, hơi dùng sức kéo Nam Sơn đứng dậy.

Lúc đứng lên, vì ngồi lâu quá lại đứng hơi nhanh nên bị chóng mặt một chút.

Nam Sơn hỏi:

- Công ty có chuyện quan trọng cần anh giải quyết sao?

- Không có.

Thấy Nam Sơn tò mò, Cố Thăng bật cười đáp:

- Lịch Danh Minh cố tình gọi tới hỏi cái túi to kia dùng sao rồi, có cần đưa thêm không.

Nam Sơn: ...

Cố Thăng nhún vai.

- Anh đã nói anh vô tội mà.

Anh nhướn mày:

- Anh đã từ chối đề nghị của anh ta một cách đầy chính nghĩa đấy nhé.

Như đang tỏ vẻ: Nhất định em phải tin anh.

Nam Sơn nói:

- Anh ta là trợ lý quản rộng nhất mà em từng thấy đấy.

Cố Thăng chớp mắt tỏ vẻ nghịch ngợm với cô:

- Bởi vậy anh cần phải thưởng cho anh ta.

Vì Lịch Danh Minh, Cố Thăng suốt chút nữa phải ngủ trên mặt đất. Nếu trợ lý Lịch lại ra về tự cho mình thông minh lần nữa, đoán chừng anh thật sự không thể ngủ trên giường được mà chỉ có thể nằm dưới đất luôn thôi.

Nam Sơn cảm thấy Cố Thăng cười rất gian, cô chưa kịp hỏi thưởng gì thì anh đã trả lời luôn:

- Anh đã đổi toàn bộ tiền thưởng cuối năm trong năm nay của anh ta thành ...

Cố Thăng nháy mắt ra hiệu “Em hiểu mà” với cô.

Tiền thưởng cuối năm của Lịch Danh Minh khá nhiều. Nếu đổi thành thứ kia, đoán chừng cả đời này anh ta không cần đi mua nữa rồi, Nam Sơn thầm rơi một giọt nước mắt cho cúc hoa của anh ta.

Bởi vì thời tiết nóng nực, cả thôn giống như một lò lửa, hoàn toàn không thể đi ra ngoài làm việc.

Vì thế từ mười hai giờ trưa đến ba giờ chiều, cả nhà họ Đào đều nghỉ ngơi và ngủ trưa ở trong nhà.

Cố Thăng và Nam Sơn căn bản không có cơ hội lên vào phòng của ai hết, đành phải ngoan ngoãn nằm nghỉ dưỡng sức ở trong phòng.

Đám ve sâu trên cây cổ thụ ngoài cửa sổ kêu ra rả, không khí đượm vẻ phiền não.

Nam Sơn trở mình trần trọc không ngủ được, hai người lại nói thêm vài câu, thoáng một cái cô đã bắt đầu buồn ngủ rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Sau khi Nam Sơn tỉnh lại, cô đã biến thành chiếc quạt hương bồ trong tay di Đào. Di Đào phe phẩy quạt khiến cô hơi chóng mặt.

Hai vợ chồng di Đào đang nằm trên giường nói chuyện phiếm với nhau.

- Năm nay nóng quá, biết vậy tôi đã không trồng dưa hấu rồi, không những bị khô héo mà còn phí tiền phân bón nữa.

Di Đào nhún mày nói:

- Cũng tại ông muốn ăn thôi, tôi thấy chẳng bằng trồng bí đao còn tốt hơn.

- Bí đao ăn đâu có ngon, mà bà cũng sắp mập như nó luôn rồi kìa.

Chồng đi Đào vặt lại, đoạn hỏi:

- Ba anh em kia còn ở nhà mình bao lâu nữa thế?

- Hi hi, tôi cũng không biết nữa. Họ trả tiền thuê theo tuần, tôi mong bọn họ ở càng lâu càng tốt.

Di Đào thấy chồng mình không vui lắm, bèn hỏi:

- Sao thế, bọn họ chộc giận ông à?

Chồng đi Đào nhủ mày:

- Không có chộc tôi, chẳng qua ba người họ cường tráng quá nên tôi hơi sợ.

Nhất là Hắc Nhị Sơn, bản mặt cứ như xã hội đen vậy, giống như tất cả mọi người đều thiếu tiền cậu ta không bằng.

- Tôi thấy họ rất tốt mà, nói chuyện vừa lễ phép lại khách sáo. Bình thường ông nói chuyện chú ý một chút, không chộc bọn họ thì không sao đâu. Tôi còn mong Cố Thăng có thể giới thiệu thêm vài vị khách cho tôi nữa kìa. Như thế thì chúng ta cho thuê phòng, có thể kiếm được khá nhiều tiền rồi.

- Cố Thăng? Là cái thằng công tử bột môi hồng răng trắng kia á?

Di Đào nói với vẻ không đồng ý:

- Công tử bột gì chứ, đây là đẹp trai. Thím Lý còn muốn gả con gái cho Cố Thăng kìa. Hừ, biết người ta có bạn gái mà còn nghĩ thế, thật không biết xấu hổ. Mụ ấy cứ nghĩ con gái mình là tiên nữ, chỉ có thằng con nhà bí thư thôn mới thích con gái mụ thôi.

Di liếc chồng mình:

- Tôi cảnh cáo ông, thường ngày đừng có thân thiết với họ Lý quá. Bằng không, ông đừng trách tôi không khách khí.

Chồng đi Đào cười gượng đáp:

- Tôi đâu dám, mà bà nói gì với Cố Thăng vậy?

Di Đào bĩu môi trả lời:

- Không gì, chỉ bàn về chuyện của nhà họ Đào thôi.

- Bà sẽ không nói ra...

Chồng đi Đào lộ vẻ căng thẳng.

Nam Sơn nín thở, tập trung tinh thần cao độ lắng nghe lời tiếp theo của ông ta. Trông ông ta căng thẳng như thế, chắc chắn chuyện đó rất quan trọng.

Nào ngờ Di Đào lập tức cắt ngang lời chồng mình.

- Dĩ nhiên là không rồi, tôi biết chừng mực mà. Ông biết không? Cụ Đồng lại muốn dẫn Mạnh Thành Hà tới chỗ bác sĩ Mục khám bệnh, vì bụng của cô ta vẫn không có động tĩnh gì cả.

Nam Sơn hơi thất vọng, hình như sự thật đã vượt mất rồi.

Chồng đi Đào tặc lưỡi:

- Mạnh Thành Hà đồng ý rồi à? Sao cô ta có thể tin bác sĩ Mục nữa chứ, cô ta không xem bà ấy như kẻ thù là đã khá lắm rồi.

- Chuyện năm đó rất âm ỉ, cụ Đồng còn hất phen vào nhà bác sĩ Mục kia mà.

Nhưng con người thì không tránh khỏi trúng gió cảm lạnh, người nhà họ Đào không thể nào cả đời không bệnh, mà bác sĩ Mục lại

là bác sĩ duy nhất trong thôn. Cuối cùng cụ Đồng phải xách theo một con gà mái đi xin lỗi, còn nói chuyện của con dâu bà không thể trách bác sĩ Mục được, chỉ trách số con dâu không tốt mà thôi.

- Nhiều năm rồi mà vẫn không có con, chắc bà ấy sốt ruột.

Di Đào suy đoán, rồi lại thở dài:

- Mạnh Thanh Hà có ngày hôm nay, nói cô ta bị báo ứng cũng không sai. Từ đầu đến cuối tôi không thể thông cảm với cô ta được.

- Năm đó cô ta cũng chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện thôi.

Chồng di Đào nói đỡ cho Mạnh Thanh Hà.

Di Đào cười khẩy:

- Nhỏ nhắn gì, thứ gì nên hiểu cũng hiểu cả rồi.

Nam Sơn nghe thấy di Đào nói thế thì đoán lúc Mạnh Thanh Hà còn trẻ đã làm sai chuyện gì đó, mà còn là chuyện không thể tha thứ được.

Nhưng cô nghe hồi lâu, vẫn không thấy di Đào nói chuyện kia rốt cuộc là chuyện gì, làm cho cô sốt ruột quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Dịch: Lăng Nhân Môn

Chồng di Đào không muốn nói thêm về đề tài này, bèn nói:

- Chuyện đã qua rồi, bà cũng đừng nhắc lại nữa.

- Thì thôi, không nhắc nữa.

Di Đào cảm thấy không thú vị chút nào.

Nam Sơn: đừng mà, làm một người nghe đạt tiêu chuẩn, tui nghe rất nghiêm túc đấy.

Di Đào lại không nhịn được nói một câu:

- Lần trước Mạnh Thanh Hà mang thai con trai lại bị bỏ mất, nếu lần này thật sự mang bầu con gái, không biết cụ Đồng sẽ nghĩ gì đây nữa.

- Có lẽ... sẽ nuôi lớn chẳng.

Chồng di Đào do dự một chút rồi đáp.

Di Đào để quạt xuống.

- Chúng ta cứ chờ mà xem.

Nói rồi di nhắm mắt lại, chưa tới ba phút, tiếng ngáy to như sấm vang lên.

Nghe đến đó, Nam Sơn thấy hơi bức, đã gọi lên tính tò mò trong lòng cô, lại không chịu nói hết, mệt tim quá đi.

Chỉ dựa vào dăm ba câu của di Đào, cô hoàn toàn không đoán ra được sự thật là gì.

Nhưng mà dì Đào đã nhắc nhở Nam Sơn một chuyện. Mạnh Thanh Hà không phải là người hiền lành tốt bụng như cô tưởng, cần phải có chút đề phòng với bà ta.

Trong tiếng ngáy khò khò của dì Đào, Nam Sơn quay trở về cơ thể mình.

Nam Sơn vừa mở mắt ra thì thấy Cố Thăng đang nhìn mình với ánh mắt long lanh, dọa cô giật mình hết buồn ngủ luôn.

Cô ngồi trên giường hỏi:

- Anh nhìn em làm gì?

Cố Thăng dời mắt, đáp:

- Khi này có con muỗi cứ vo ve bên tai, lúc anh dậy thì thấy nó đang bay bay trên mặt em. Anh tính đợi sau khi nó đậu xuống thì đập chết nó.

Con muỗi này rất phiền, nếu không giải quyết nó thì trưa nay khó ngủ mất.

Cố Thăng làm như thế là vì chất lượng giấc ngủ của cả hai.

- Nghe anh nói vậy, nghĩa là nó sẽ đậu trên mặt em à?

- Ừ.

Cố Thăng gật đầu tỏ vẻ nghiêm túc.

- Vậy anh còn muốn đập nó nữa sao?

Cố Thăng gật đầu tiếp, chờ tới khi phản ứng lại thì vội lắc đầu:

- Không đâu.

Đoạn anh lạnh trí đổi đề tài.

- Vừa nãy em lại nhập vào đồ vật của người khác nữa à.

- Ừm.

Nam Sơn dựa vào tường rồi nói:

- Em biến thành cây quạt của dì Đào, em phát hiện ra Mạnh Thanh Hà cũng không đơn giản như chúng ta tưởng.

- Kể anh nghe xem.

Nam Sơn kể hết những gì cô biết cho Cố Thăng, cuối cùng cô nói:

- Chuyện là như thế.

Cố Thăng cup mắt nhắm chiêu một hồi rồi dặn dò:

- Sau này em không nên ở chung với Mạnh Thanh Hà nữa, đề phòng bà ta một chút.

- Em biết mà.

Thời gian vẫn còn sớm, hai người bèn đi ngủ tiếp.

Thôn này không có tín hiệu internet, dường như chỉ có ngủ, thời gian mới qua mau được chút.

Lúc chiều, tiếng sấm rền vang, mây đen giăng kín bầu trời như thể sắp nổi dông lớn.

Thôn này được bao bọc bởi các dãy núi lớn. Lúc trời đổ mưa to, nhìn xuyên qua màn mưa, trông cả thôn thật giống như một hòn đảo biệt lập.

Từ sau khi hai người Cố Thăng và Nam Sơn tới thôn này, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy trận mưa lớn đến như vậy.

Đào Minh nhìn thấy mưa to tầm tã thì cực kỳ vui vẻ, vậy là rau cải không bị chết héo nữa rồi.

Cố Thăng và Nam Sơn đứng trên hành lang một lát rồi mới về phòng mình.

Chờ tới sau khi trời tạnh mưa, bọn họ mới bước ra ngoài. Bầu trời trở nên xanh thẫm, trong vắt như vừa được gột rửa. Cầu vồng bảy sắc cong cong in trên nền trời, mờ mờ ảo ảo.

Lúc Cố Thăng nhìn thấy cảnh này, anh thấy đây là điềm tốt.

Trời vừa tạnh mưa, Mạnh Thanh Hà đã cầm nông cụ đi ra ngoài.

- Di Mạnh cần cù thật đấy.

Nam Sơn thấy thế bèn lên tiếng khen ngợi.

Mạnh Thanh Hà cười đáp:

- Tôi ra sân sau gieo ít hạt giống rau chân vịt.

Đoàn bà dùng chiếc khăn vắt trên vai để lau mồ hôi.

- Hai người muốn đi xem không? Ở sân sau còn có lê nữa, hai người có thể hái ăn đấy.

Mạnh Thanh Hà thấy cả hai cứ ở trong phòng suốt ngày cũng rất buồn chán, bèn hỏi.

- Được đấy.

Nam Sơn đáp.

Cô cảm thấy nếu mình lên tiếp xúc với Mạnh Thanh Hà nhiều hơn thì có lẽ triệu chứng nhập vào đồ vật liên tiếp sẽ giảm đi.

Từ lúc đến nhà họ Đào tới nay, đây là lần đầu tiên Nam Sơn và Cố Thăng tới sân sau nhà bọn họ.

Sân sau cũng dùng hàng rào vây quanh giống như sân trước. Trên hàng rào còn có giàn hoa bìm bịp, trông rất đẹp.

Trong sân có mấy khoảng đất trồng vài cây cà chua với vài cây cà theo mùa, cạnh hàng rào còn trồng mấy cây ăn trái.

Di Mạnh chỉ vào mấy cây ăn trái kia mà nói:

- Táo và lê trên cây đã chín rồi đấy, hai người có thể hái xuống mà ăn.

Rồi bà lại chỉ ra ngoài hàng rào.

- Bên đó có một con suối nhỏ, cô cậu có thể rửa trái cây ở đấy.

Cố Thăng gật đầu, nói:

- Di Mạnh làm tiếp đi, không cần để ý đến bọn cháu đâu.

- Ừm, vậy tôi đi trồng rau nhé.

Mạnh Thanh Hà cầm cuốc xới mấy mảnh đất cần trồng rau kia.

Bà ấy quay lưng về phía Nam Sơn và Cố Thăng, rồi khom lưng, cúi đầu làm việc, không chú ý đến họ nữa.

Cố Thăng vươn tay hái vài quả táo xuống, chà lên quần áo một cách tùy tiện rồi bắt đầu cắn ăn.

- Táo này ngọt thật đó.

Anh đưa mấy trái còn lại cho Nam Sơn:

- Em ăn thử đi.

Có câu ở bản sống lâu mà.

Sau khi Nam Sơn nhận lấy, cô cũng chà lên quần áo rồi cắn thử một miếng:

- Tươi ngon quá.

Cô vừa ăn vừa quan sát mảnh đất trồng rau này, về mặt dần trở nên nghiêm túc.

- Em có phát hiện gì không?

Cố Thăng nhỏ giọng hỏi.

Nam Sơn nhìn thoáng qua Mạnh Thanh Hà đang cày xới ở bên kia, thấy bà ta vẫn quay lưng về phía bọn họ.

Cô mới đáp khẽ:

- Anh nhìn kỹ hàng cây trước mặt chúng ta xem. Anh có cảm thấy một cây trong số đó hơi kỳ lạ không?

Cố Thăng híp mắt, quay đầu lại hỏi Nam Sơn:

- Ý em là cây lê ngoài cùng bên phải ấy à?

- Đúng thế, hàng cây này có tổng cộng mười ba cây, sáu cây lê bên trái và sáu cây táo bên phải. Mấy cây này lớn đều như nhau, chắc được trồng cùng năm. Nhưng bên phải lại dư ra một cây lê, hơn nữa còn nằm sát góc tường. Nơi đó thiếu ánh sáng không có lợi cho sự phát triển của cây cối.

Sự xuất hiện của gốc cây này đúng là hơi trái khoáy.

- Nhưng mà nó phát triển cũng khá lắm.

Cố Thăng nói với vẻ thần bí:

- Em nói xem, có khi nào bên dưới gốc cây kia có chôn một cái xác không. Nó hấp thu chất dinh dưỡng từ xác chết, cho nên mới tươi tốt như vậy.

Nam Sơn nhìn gốc cây kia với vẻ sợ hãi, cô tự dưng cảm thấy nó dày đặc âm khí.

- Anh đừng dọa em sợ chứ.

Cố Thăng cười tươi đáp:

- Anh đâu dám dọa em, em đừng để ý tới mấy lời nói nhảm ấy.

Nhưng mà đây là lời của Cố Thăng, lại là suy đoán xấu, nên Nam Sơn cần phải để tâm đến nó.

- Không được rồi, anh không thể nhìn mấy cái cây này thêm nữa.

Cố Thăng dụi mắt tỏ vẻ đau khổ.

Nam Sơn giật mình, lẽ nào ma lực của gốc cây này lớn đến thế, ảnh hưởng trực tiếp đối với Cố Thăng luôn sao.

- Anh khó chịu ở đâu thế?

Cô lo lắng hỏi han.

Cố Thăng nói:

- Mắt anh khó chịu. Đáng ra bên trái sáu cây lê, bên phải sáu cây táo, tuy không đối xứng lắm nhưng tạm chấp nhận được.

Nhưng mà lại dư ra một gốc, anh nhìn thấy mà nhức cả mắt.

Cố Thăng khao khát muốn dời gốc cây đó đi.

Vườn hoa ở nhà anh đâu đâu cũng đối xứng, trong đó công của anh là lớn nhất.

Nam Sơn: Thì ra là chứng ám ảnh cưỡng chế.

Sau cơn mưa, khí trời trở nên mát mẻ hơn nhiều, nhưng mặt trời vẫn treo cao trên không.

Nam Sơn và Cố Thăng ngồi dưới bóng cây tránh nắng, còn Mạnh Thanh Hà thì bắt đầu gieo hạt.

Nam Sơn nghĩ tới những lời nói khi nãy của Cố Thăng, cô tính hỏi ý kiến anh:

- Hay buổi tối chúng ta đào cạnh gốc cây đó xem thế nào?

Đêm tối gió lớn, hai người lén lút đào đất ở sân sau, bóng núi lớn bao trùm lên bóng họ.

Lỡ như đào ra được thứ gì đó thật thì...

Cố Thăng từ chối từ tận đáy lòng:

- Không được, như thế thì quá nguy hiểm. Nếu như buổi tối người nhà họ Đào tìm chúng ta, lại phát hiện chúng ta không ở trong phòng thì làm sao đây?

Nam Sơn: Hơn nửa đêm người nhà họ Đào tìm mình và Cố Thăng ư? Cô thấy không có khả năng ấy đâu.

- Mấy chuyện này cứ giao cho Tam Hắc là được rồi. Họ khỏe mạnh thế, chắc chắn năng suất làm việc sẽ cao. Hơn nữa, cách xử lý vấn đề còn lại cũng rất khá, đào lên cũng không khác gì chưa đào cả.

Tam Hắc: Excuse me? Tui tui tới đây để bảo vệ sự an toàn của Cố Thăng chứ có phải tới để đào đất đâu. Vệ sĩ có giá trị vũ lực cao không có nghĩa là can đảm mà!

Nam Sơn nghe thấy thế thì cảm thấy Cố Thăng nói rất có lý.

Hai người họ bàn bạc một phen, quyết định sau khi ăn cơm xong sẽ tới nhà dì Đào tìm Tam Hắc, làm chuyện này càng sớm càng tốt.

- Nam Sơn à, các anh trai của cô tới tìm cô nè. Họ đang chờ cô ở phòng ăn đấy.

Cụ Đồng đứng ở sau cửa, hô lên.

Anh trai? Nam Sơn suy nghĩ vài giây mới hiểu ra, anh trai mà cụ Đồng nói chính là Tam Hắc.

Không ngờ cô chưa kịp tìm họ, bọn họ đã tới tận cửa rồi.

Vậy cũng tốt, cô đỡ phải đi một chuyến.

- Cháu tới ngay đây.

Nam Sơn đáp.

Chờ sau khi hai người tới phòng ăn, họ mới phát hiện thím Lý với con gái bà ta cũng ở đó.

Thím Lý đang hỏi Tiểu Hắc vài chuyện:

- Năm nay cậu nhiều tuổi rồi?

Thím Lý vốn tới để tám nhảm, bà ta vừa vào cửa thì nhìn thấy ba chàng trai mày rậm mắt to. Vừa nhìn cũng biết đây là người ngoài thôn, cho nên bà sinh ra ý nghĩ muốn giới thiệu con gái mình cho họ.

Lại chẳng thấy bóng dáng người nhà họ Đào đâu cả, đoán chừng bọn họ có việc ra ngoài rồi.

Tiểu Hắc không biết quan hệ giữa bà ta và người họ Đào thế nào, bèn trả lời:

- Hai mươi ba.

Thím Lý gật đầu ra vẻ hài lòng:

- Hai mươi ba à, cũng được lắm.

- Cậu làm nghề gì?

Bà ta hỏi tiếp.

Thím Lý thấy Cố Thăng và Nam Sơn bước vào, nhưng cũng không để ý tới bọn họ.

Bởi vì Tam Hắc quay lưng về phía cửa chính, nên không nhận ra Cố Thăng và Nam Sơn đã quay trở lại.

Mà hai người họ đứng sau lưng, lại không lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của thím Lý với Tiểu Hắc.

Đại Hắc sợ Tiểu Hắc lỡ miệng, bèn trả lời thay cậu ta.

- Là huấn luyện viên thể dục.

Thím Lý chú ý tới Đại Hắc, cảm thấy chàng trai này cũng không tệ, trông có vẻ chững chạc hơn.

- Cậu trai trẻ, còn cậu làm nghề gì thế?

Đại Hắc đáp với vẻ kiêu ngạo:

- Tôi là luật sư.

Đây là nghề mà anh ta luôn muốn làm, tiếc rằng thi không đậu vào trường học lý tưởng, nên chỉ đành làm vệ sĩ để kiếm sống mà thôi.

Trong lòng Tiểu Hắc cảm thấy hơi bất công, vì cái gì nghề của mình là huấn luyện viên thể dục, còn Đại Hắc lại là luật sư. Cậu muốn làm ngôi sao lớn mà.

Một ngôi sao mới trong ngành giải trí, giành được giải nam diễn viên mới xuất sắc nhất hàng năm, cậu ta đã chuẩn bị câu từ luôn rồi.

Thím Lý vừa nghe thấy thế thì càng hài lòng, nghề luật sư này vừa vẻ vang, tiền lương lại cao.

- Máy cậu là bà con với nhà họ Đào à?

Nếu thế thì bà phải nhờ cụ nhà họ Đào giới thiệu con gái mình với chàng trai trước mắt mới được, vụ này mà thành công thì tốt quá rồi.

Bà ta thật không muốn con gái cứ ở mãi trong thôn này, người trẻ tuổi nên đi ra ngoài mới được.

- Không phải, bọn tôi tới tìm em gái thôi.

Nhị Hắc đáp với giọng nói âm u.

Thím Lý thấy vẻ mặt hung thần ác sát của Nhị Hắc nên vẫn không dám nói chuyện với anh ta, không ngờ anh ta lại chủ động trả lời vấn đề của bà ta.

Em gái? Nhà họ Đào cũng đâu có ai trẻ hơn bọn họ đâu nhỉ.

Thím Lý ngẩng đầu nhìn Nam Sơn đứng cách đấy không xa, trong lòng có cảm giác xấu.

- Em gái của mấy cậu tên là gì thế?

- Nam Sơn.

Nhị Hắc nhìn chăm chăm vào mắt bà ta, đoạn đáp.

Thím Lý vừa nhìn Nhị Hắc một cái, bà ta cảm thấy đáng sợ cực kỳ. Ánh mắt của Nhị Hắc cứ như mắt chó sói, giống như một giây sau sẽ xé nát bà ta ra.

Sau khi nghe thấy câu trả lời của Nhị Hắc, bà ta thất vọng tràn trề.

Thím Lý: ... xong rồi, mối thông gia này không thành rồi.

Chương 83

Dịch: Lăng Nhân Môn

Nếu ba người bọn họ biết bà ta từng xúi Cố Thăng quen với con gái mình thì nhất định sẽ trả thù bà ta cho xem.

Thím Lý liếc Nhị Hắc một cái, thấy anh ta nhìn mình dăm dăm.

Thím Lý lại nhớ tới hồi trước lúc con gái bà ta đọc sách, trong sách có một câu: khi bạn nhìn chăm chăm vào vực thẳm, nó cũng đang nhìn chăm chăm vào bạn.

- Ai da.

Thím Lý ôm bụng ra vẻ đau đớn.

- Chắc khi nãy tôi ăn phải thứ gì rồi, tôi đi vệ sinh một lát.

Vừa dứt lời, thím Lý kéo tay con gái mình chạy nhanh như gió.

Tiểu Hắc vỗ vỗ vai Nhị Hắc, rồi nói:

- Làm khá lắm, trông anh cũng hung thần ác sát ra phết.

Nhị Hắc tỏ vẻ vô tội.

- Khi nãy anh không hề giả bộ mà, anh nhìn bà ấy với ánh mắt chân thành hiền lành vậy mà.

Cố Thăng đứng đằng sau khẽ ho vài tiếng, lúc này Tam Hắc mới chú ý đến anh.

- Tiểu Cố chú đến rồi à, bọn anh đợi chú nãy giờ.

Đại Hắc lên tiếng trước.

Tiểu Cố?!

À! Anh chợt nhớ ra, hiện giờ Tam Hắc đang đóng vai anh trai của Nam Sơn, cho nên gọi anh là Tiểu Cố cũng không có gì đáng trách cả.

Nhưng mà vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Cố Thăng lập tức nhập vai:

- Anh hai, anh ba, em út, chúng ta vào phòng rồi nói.

Tiểu Hắc: ... vì sao tới phiên tui lại thành em út rồi, làm tui hy vọng một hồi, cứ tưởng lần này sẽ có người gọi tui là anh chứ.

Chờ tới khi bọn họ bước vào phòng, Cố Thăng chắc chắn không có người ở ngoài hành lang thì mới đóng cửa lại.

Cố Thăng lập tức đi thẳng vào vấn đề.

- Đêm nay có một nhiệm vụ cần ba người phải hoàn thành.

- Có đơn giản không?

Nhị Hắc hỏi.

Cố Thăng gật đầu, rồi nói tiếp:

- Rất đơn giản, chỉ cần đào đất thôi.

Tiểu Hắc trợn mắt, đáp:

- Bọn tôi là vệ sĩ không có trách nhiệm đào mộ tìm báu vật đâu.
- Đúng thế.

Nhị Hắc phụ họa.

Nam Sơn: ...

Cổ Thăng:

- ... Nghĩ gì thế, có người xưa giàu có nào chọn chỗ này làm nơi chôn cất à? Nếu thế thì thật không có mắt nhìn rồi.

Đoạn anh mỉm cười nhìn Tam Hắc rồi nói:

- Sau nhà họ Đào có trồng một hàng cây ăn trái. Mấy anh tìm gốc cây nằm sát tường, rồi cẩn thận đào bên dưới nó xem có chôn thứ gì không.

Anh dặn dò:

- Nhất định phải xử lý hậu quả cho tốt vào. Tôi muốn hôm sau người họ Đào có thức dậy, nhìn qua gốc cây đó cũng không phát hiện ra đất chỗ ấy đã bị đào lên.

Tiểu Hắc ra dấu ‘OK’.

- Bọn tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

Rồi hỏi:

- Hai người biết dưới đây có gì à?

Cổ Thăng và Nam Sơn liếc mắt nhìn nhau, để tránh không dọa cho Tam Hắc sợ, bọn họ cũng không nói suy đoán trong lòng ra cho Tam Hắc biết.

- Không biết.

Vậy thì hết thấy đều có khả năng, trong lòng Tiểu Hắc đã khẳng định dưới đất có kho báu.

Bằng không, Giám đốc Cổ tự dung chạy tới cái thôn mà chim không buồn ị này làm gì?

Chớ tới tới nay ba người bọn họ đào được kho báu rồi, với tích cách của Giám đốc Cổ, chắc hẳn sẽ tăng lương cho bọn họ. Có lẽ cậu còn có thể lên gấu vài thứ đào được dưới gốc cây, dù gì Giám đốc Cổ cũng chẳng biết dưới đây có cái gì mà.

Tiểu Hắc tính hay lắm.

- Bọn tôi trở về chuẩn bị dụng cụ đây. Sáng mai bọn tôi sẽ tới tìm hai người sau.

Đại Hắc nói.

Cổ Thăng đáp:

- Ừm, nhớ cần phải che đậy dấu vết cho kỹ đấy.

Tiểu Hắc gật đầu liên tục.

- Bọn tôi làm việc thì hai người cứ yên tâm đi.

Sau bữa cơm tối, Mạnh Thanh Hà rửa vài quả lê rồi để trước mặt Cổ Thăng và Nam Sơn mỗi người một quả.

- Cây nhà lá vườn, ngọt lắm. Hai người ăn thử xem.

Tay Cổ Thăng đang cầm ly trà chợt khựng lại, trên mặt anh hiện vẻ tiếc nuối:

- Hai hôm nay cháu và Nam Sơn không hợp khí hậu, nên không thể ăn đồ có tính hàn được.

Nếu suy đoán của anh là đúng thì anh thật sự không nuốt nổi trái lê này.

- Cô cậu không có lộc ăn rồi.

Đào Minh cầm lấy một quả, rồi cắn mạnh một miếng, làm nước lê bắn tung tóe.

- Đúng thế.

Nam Sơn mỉm cười, không phủ nhận.

Cụ Đồng cầm chiếc ghế đầu, định ra ngoài hóng mát.

- Có Thăng, Nam Sơn, hai người đi luôn không? Bên ngoài mát lắm.

“Nhưng cũng có rất nhiều muỗi!” Nam Sơn thăm nghĩ trong đầu.

- Cháu không đi đâu ạ, bọn cháu về phòng ngủ trước đây.

Mấy hôm nay, Nam Sơn cứ nhập vào đồ vật cả ngày lẫn đêm nên không ngủ ngon được.

Nếu ngủ sớm hơn một chút, vậy thì thời gian ngủ sẽ nhiều hơn.

Khoảng một giờ rưỡi sáng, xung quanh vô cùng yên tĩnh, ngay cả đám chó nhà trong thôn đều ngủ say.

Tam Hắc rón rén bước ra ngoài. Mỗi người đeo một cái balo lớn màu đen, trong balo chứa vài dụng cụ. Họ còn cầm theo nông cụ tiện tay vớ được trong tiệm tạp hóa của dì Đào.

Lúc Nam Sơn nhập vào chiếc đồng hồ trên tay Tiểu Hắc, ba người bọn họ vẫn đang đào xới đất.

Tiểu Hắc cảm xèng, khom người đào đất, mồ hôi vã ra như tắm, nhỏ giọng phàn nàn:

- Đào gần cả tiếng rồi mà chẳng thấy gì. Hay là cứ xới tung cả gốc cây lên luôn đi, có lẽ kho báu nằm ở ngay dưới đây.

Nam Sơn: Lúc ấy mình với Cổ Thăng có nói với Tam Hắc như thế à? Dưới đây không có kho báu mà.

Nghe thấy Tiểu Hắc nói dưới đất chẳng có gì, trong lòng Nam Sơn hơi phức tạp. Cô cảm thấy may mắn khi người nhà họ Đào không giết người, nhưng lại hơi chần chừ vì chuyện chẳng có tiền triển nào.

- Bớt nói lại, làm nhiều chút đi.

Đại Hắc lên tiếng dạy bảo:

- Nếu chú xới tung nó lên, chẳng phải quang minh chính đại nói cho người khác biết, chỗ này bị người khác đụng vào rồi à?

Tiểu Hắc cười hi hi, đáp:

- Em chỉ thuận miệng nói thế thôi.

Cậu ta nói xong thì cúi đầu đào tiếp.

Nam Sơn phải thừa nhận một điều, Tam Hắc rất có trách nhiệm với công việc.

- Chúng ta đào thêm nửa mét nữa xem sao. Nếu không có gì thì có thể trở về ngủ.

Nếu bên dưới không có gì, có đào thêm mười mét cũng vô dụng thôi. Đại Hắc thầm tính đã đào được một mét rưỡi rồi

Ba người họ đào mãi, chẳng bao lâu sau, Tiểu Hắc nói với vẻ vui mừng:

- Có rồi.

Xèng của cậu ta đụng trúng một vật khá cứng.

Tiểu Hắc sợ là đồ quý giá gì đấy, cho nên cậu ta không dám dùng xèng đào nữa. Cậu ngồi xổm xuống rồi dùng tay đào bới.

Đại Hắc và Nhị Hắc cũng bước tới, cúi đầu bới đất.

Chỉ vài phút sau, thứ bên dưới cũng lộ ra một chút.

- Chậc chậc.

Nhị Hắc gật đầu tỏ vẻ đắc ý:

- Thứ này tròn tròn.

Đoạn lại gõ lên trên vài cái, rồi nói:

- Và rất mỏng, sao giống sọ người thế nhỉ!

Lời vừa dứt, Tiểu Hắc dựng hết tóc gáy lên.

Vừa nãy ba người bọn họ chỉ muốn đào thứ đó lên thôi, cũng không chú ý nó là thứ gì, dù gì trong lòng bọn họ cũng nghĩ đây là kho báu.

Giờ Tiểu Hắc xem xét cẩn thận thì thấy hơi giống thật.

Nam Sơn cũng cố gắng nhìn kỹ, hình tròn, màu trắng, đúng là giống cái sọ người.

Phản ứng đầu tiên của cô lại không phải là sợ hãi, mà là báỉ phục Cổ Thăng: anh ấy lại nói trúng nữa rồi.

Đại Hắc nói với giọng cực kì quỷ dị.

- Thì nó vốn là sọ người mà.

Một luồng gió đêm thổi qua gáy Tiểu Hắc, kết hợp với tiếng kêu của đám động vật không biết tên từ ngọn núi sâu phía đối diện truyền tới. Tiểu Hắc có cảm xúc muốn quay đầu bỏ chạy, mãi mới nén khát khao đó xuống được.

Sau đó, Tiểu Hắc không kiềm được mà ngã bệt xuống đất rồi cười gượng nói:

- Em nhát lắm, hai người chớ dọa em.

- Có phải dọa chú hay không, cứ đào tiếp thì biết ngay ấy mà.

Nhị Hắc liếc Tiểu Hắc.

- Ừm.

Tiểu Hắc uể oải đáp lại, trong lúc dùng tay bới đất cũng cố gắng tránh đụng vào cái đầu lâu kia.

Phải biết, khi nãy cậu ta là người đào hăng nhất đấy.

Cũng do lòng tin dưới gốc lê có kho báu nên Tiểu Hắc mới kiên trì như thế.

Tiểu Hắc: Giờ hả? Hiu hiu, toàn thân cứ như không còn sức lực nữa đây này.

Nửa tiếng sau, một bộ hài cốt gần như hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt Nam Sơn và Tam Hắc, vài khúc xương bị rễ cây quấn lấy, nên bọn họ không lấy ra.

- Có phải là nhà họ Đào giết người rồi đem chôn ở đây không? Vậy Giám đốc Cổ và Nam Sơn có gặp nguy hiểm không?

Tiểu Hắc nói với vẻ lo lắng.

Đại Hắc:

- Cho nên hai người họ mới kêu chúng ta đến đây bảo vệ họ. Còn về chuyện người này bị ai giết, chúng ta không cần xen vào. Tôi đoán chờ tới khi mọi người đều rời khỏi thôn, Cổ Thăng sẽ báo cảnh sát. Chúng ta cứ hoàn thành nhiệm vụ anh ta giao trước đã.

- Há?

Tiểu Hắc nhìn thấy đồng xương kia, toàn thân run rẩy, giọng nói cũng run theo:

- Phải bỏ mấy thứ này vào trong túi hết à?

Tiểu Hắc tưởng tượng, trong balo đựng một đồng xương người, có phải oan hồn của bộ xương này cũng sẽ đi theo, bám trên vai cậu ta hay không.

Nhị Hắc trông thấy vẻ mặt hoảng sợ nhăn nhó của Tiểu Hắc, bèn không kiềm được nói:

- Chú mày gan lên tí đi, trên đời này làm gì có quỷ chứ, anh đã nói với chú mày bao nhiêu lần rồi.

Tiểu Hắc: mấy đạo lý ấy tui đều hiểu, nhưng mà tui rất sợ, chẳng còn cách nào khác.

- Đem một khúc xương về thôi, lát nữa cứ bỏ vào balo của tôi.

Đại Hắc thông cảm cho Tiểu Hắc.

- Chúng ta mau khôi phục nguyên trạng chỗ này.

Đại Hắc lấy một túi nylon ở trong balo ra, đoạn bỏ xương cánh tay vào, gói lại cẩn thận rồi mới cất vào balo đen của anh ta.

- Không cần lấy hết toàn bộ về hả?

Tiểu Hắc hỏi.

Nhị Hắc đáp thay Đại Hắc:

- Không cần, Giám đốc Cố chỉ muốn biết dưới gốc cây có gì thôi, cầm khúc xương này qua thì có thể báo cáo kết quả rồi.

Nam Sơn nán lại trong đồng hồ của Tiểu Hắc một lát. Ba người họ đều là người cẩn thận, để che dấu dấu vết bị đào xới, bọn họ lại bận rộn một lúc lâu, còn lâu hơn lúc đào đất nhiều.

Thoắt cái hai tiếng đã trôi qua, Nam Sơn cũng trở về cơ thể của mình.

Đầu cô rối hết lên. Lúc trước di Đào đã từng nói nhà họ Đào xui xẻo, chắc có lẽ là chỉ việc sân sau nhà họ có chôn một cái xác. Mà di Đào còn nói Mạnh Thanh Hà đã từng làm sai, lẽ nào người này bị Mạnh Thanh Hà giết chết hay sao? Nam Sơn rất nghi ngờ.

Mang theo các kiểu suy đoán, Nam Sơn chìm sâu vào giấc ngủ. Cô tính đợi sáng mai thức dậy sẽ kể chuyện này cho Cố Thăng nghe.

Lúc Nam Sơn tỉnh lại thì đã là tám giờ sáng.

Theo như lịch làm việc và nghỉ ngơi lúc trước thì giờ này cô đã rửa mặt và ăn sáng xong rồi.

- Anh thấy em ngủ ngon quá nên không nỡ gọi em dậy.

Cố Thăng mỉm cười nói:

- Anh đã mang bữa sáng vào phòng rồi đấy, em nhớ ăn nhé.

Cố Thăng đoán tối qua Nam Sơn lại nhập vào nhiều đồ vật, hoàn toàn không được ngủ ngon.

Song trái lại, tối qua Nam Sơn chỉ nhập vào đồng hồ của Tiểu Hắc, sau khi trở về thân thể của mình thì ngủ một giấc tới sáng.

Kể từ khi tới thôn Đào Nguyên tới giờ, đây là lần đầu tiên cô ngủ ngon như thế.

Cô cẩn thận ngẫm lại, từ tối hôm qua đến ngày hôm nay cũng không xảy ra chuyện gì cả, ngoại trừ việc nhìn thấy bộ xương ra.

Nam Sơn vốc nước lạnh rửa mặt. Lẽ nào là do bộ xương cốt kia ảnh hưởng tới năng lực của mình, chứ không phải do Mạnh Thanh Hà?

Cô đắm chiều ngồi xuống ăn bánh nướng.

Chẳng bao lâu sau, có người gõ cửa phòng, người tới chính là Tam Hắc.

Trông thấy Nam Sơn đang ăn sáng, Đại Hắc xoa xoa quả đầu húi cua của mình.

- Có phải bọn tôi tới sớm không?

- Đúng lúc thôi.

Nam Sơn để bánh nướng sang một bên rồi dùng khăn giấy lau tay.

- Máy anh mau ngồi xuống đi.

Nam Sơn tính kể vụ dưới gốc cây có gì cho Cố Thăng nghe trước khi đi gặp Tam Hắc. Giờ biến thành Tam Hắc kể thì cũng như nhau.

- Tiểu Cố à, bọn tôi tìm thấy thứ gì đó rồi. Anh cần chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Về mặt Đại Hắc rất nghiêm túc.

Cố Thăng đáp:

- Tâm lý của tôi rất vững vàng.

Đại Hắc lại quay sang nói với Nam Sơn:

- Cô cũng thế, có hét cũng phải hét nho nhỏ thôi nhé.

- Không cần đâu, tôi can đảm lắm đấy.

Tối qua Nam Sơn đã tận mắt nhìn thấy bọn họ đào ra nguyên bộ xương giữa đêm hôm khuya khoắt. Cô đã hét sợ từ lâu rồi.

Đại Hắc coi balo rồi cẩn thận lấy xương cánh tay từ trong túi ra.

- Anh xem xem?

Cố Thăng mở to mắt, la lên một tiếng, sau đó vờ ho khan vài tiếng che giấu cảm xúc rồi nói:

- Đây là xương người mà nhỉ.

- Căn bản có thể khẳng định là thế.

Đại Hắc trả lời đầu ra đấy.

Nam Sơn nhìn khúc xương trắng hếu kia, cô không sợ hãi chút nào mà chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết.

Cô ngẩng đầu nói với Đại Hắc:

- Anh có thể để gần hơn chút không? Tôi muốn xem nó thật kỹ.

Thậm chí cô còn muốn chạm vào nó nữa kia.

Tiểu Hắc: hình như lộn kịch bản thì phải, sao người can đảm trở thành Nam Sơn, còn người nhát gan lại là Cố Thăng nhỉ? À! Còn có mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

Dịch: Lăng Nhân Môn

- À!

Đại Hắc đẩy khúc xương cánh tay về phía Nam Sơn.

Nam Sơn nhìn chăm chăm vào nó rồi duỗi tay ra chạm vào qua lớp nilon. Cô cảm thấy lạnh thấu xương, nhưng sờ thêm lần nữa thì cảm giác lạnh lẽo không còn, không khác gì khúc xương bình thường cả.

- Nam Sơn!

Cố Thăng nhìn thấy nét mặt Nam Sơn có phần không bình thường, anh lo cô bị ảnh hưởng bởi khúc xương kia, cho nên không nhịn được mà gọi tên cô.

Nam Sơn quay đầu nhìn Cố Thăng một cái, hiểu rõ nỗi lo âu trong mắt anh, bèn nói:

- Em không sao đâu, chẳng qua em thấy có cảm giác thân thiết kỳ lạ với khúc xương này, lại không biết nói từ đâu thôi.

Cố Thăng nửa tin nửa ngờ. Có cảm giác mới quen mà như thân thiết lâu ngày với người lạ thì còn được, chứ thân thiết với một khúc xương thì khó tin lắm.

- Hai người tính làm sao đây?

Đại Hắc hỏi.

Cố Thăng nhìn về phía Nam Sơn. Anh cảm giác hình như chuyện này có liên quan đến Nam Sơn, cụ thể nên làm thế nào cũng tùy cô ấy quyết định.

Nam Sơn nhìn chằm chằm vào khúc xương trắng hếu kia một hồi rồi nói:

- Cứ để nó ở chỗ bọn tôi, mấy ngày sau chúng ta lại bàn tiếp công việc cụ thể vậy.

Còn phải chờ mấy hôm nữa à? Đấy mắt Đại Hắc hiện lên vẻ kinh ngạc, anh ta cứ nghĩ bọn họ sẽ rời khỏi đây ngay lập tức rồi sau đó đi báo cảnh sát chứ.

- Cố Thăng, anh thấy thế nào?

Nam Sơn hỏi ý kiến Cố Thăng.

Cố Thăng đáp:

- Anh nghe theo em hết.

Chẳng qua để khúc xương này ở trong phòng làm anh thấy sợ sệt.

Nhưng đến Nam Sơn còn không sợ, anh còn lý do gì mà sợ nữa.

Nhị Hắc thấy hình như hai người họ còn có chuyện cần bàn bạc, bèn chủ động chào tạm biệt, chừa không gian lại cho bọn họ.

- Nếu không còn chuyện gì nữa thì bọn tôi đi đây.

- Nửa đêm đi đào đất nên hơi mệt một chút.

Tiểu Hắc phối hợp ngáp một cái, đúng là suốt đêm qua cậu ta không có ngủ.

Sau khi đào ra bộ xương rồi trở về phòng, Đại Hắc và Tam Hắc chỉ tắm rửa qua loa rồi lăn ra giường ngủ mất tiêu.

Còn Tiểu Hắc vừa nghĩ tới việc bản thân ở chung một chỗ với khúc xương không biết thân phận kia thì ngủ hết nổi.

Trong tiếng ngáy o o của hai người kia, Tiểu Hắc cực kỳ tỉnh táo, thậm chí không nhận được mà ngâm hai câu thơ: cả thiên hạ say, chỉ mình ta tỉnh.

Cuối cùng đêm nay cũng có thể ngủ ngon rồi, không biết người không ngủ được tối nay có biến thành Cố Thăng hay không đây.

- Mấy anh đi nghỉ ngơi đi, ngủ trưa dậy thì lại qua đây.

Cố Thăng dặn dò.

Tam Hắc đứng dậy rời khỏi phòng.

- Chiều gặp lại.

Chờ sau khi bọn họ rời khỏi đây, Cố Thăng nhìn chằm chằm vào khúc xương ở trên ghế rồi hỏi:

- Chúng ta nên để nó ở đâu?

- Bỏ vào trong balo em là được rồi.

Nam Sơn lấy balo của cô ở trong tủ ra, cắt khúc xương cánh tay vào trong balo như đúng rồi, sau đó bỏ balo vào tủ.

Nam Sơn nói:

- Tối qua lúc Tam Hắc đào dưới gốc cây kia, em đã nhập vào chiếc đồng hồ của Tiểu Hắc

- Cho nên em đã biết trước khi này Đại Hắc muốn đưa cái gì cho chúng ta xem rồi phải không?

Cố Thăng hỏi.

Nam Sơn gật đầu.

- Đúng thế.

Khó trách lúc đó Nam Sơn rất bình tĩnh, không sợ hãi chút nào. Thì ra đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

Cố Thăng cẩn thận ngẫm lại, phản ứng vừa rồi của anh cũng không phải thất lễ gì, chẳng qua lúc nhìn thấy xương người, anh hơi ngạc nhiên thôi.

Đúng thế, chính là ngạc nhiên.

Nam Sơn nói tiếp:

- Tối qua sau khi em nhìn thấy bộ xương đó xong thì không còn nhập vào thứ khác nữa.

Cố Thăng nhướn mày hỏi:

- Em nghi ngờ việc năng lực của em xảy ra vấn đề rồi bị nhốt lại đây có liên quan đến bộ xương đó à?

- Ừm.

- Ban đầu chúng ta chú ý tới Mạnh Thanh Hà, bởi vì từ khi gặp bà ta, năng lực của em mới sinh ra dị biến. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, thật ra không hẳn thế, nên nói là sau khi em bước vào nhà họ Đào mới xảy ra thay đổi. Vậy có thể bộ xương ấy đang ảnh hưởng tới em thật.

Cố Thăng tự phân tích rồi nói.

Nam Sơn nói:

- Em ở đây được vài hôm, một đêm vẫn nhập vào đồ vật mấy lần, ngoài trừ lần nhìn thấy bộ xương kia ra.

Cô dừng một chút rồi nói tiếp:

- Em muốn tối nay thử lại lần nữa.

Cô mỉm cười nói:

- Nếu thành công, vậy thì chúng ta có thể thử rời khỏi đây. Sau khi em ở lại nhà họ Đào, cảm giác linh hồn bị ép xuất ra khỏi cơ thể cũng không còn. Nếu em đoán không sai, nó muốn em ở lại với nó, thế thì chỉ bằng...

- Mang nó theo.

Cố Thăng hiểu ý của Nam Sơn, nói như vậy cũng xem như ở cùng một chỗ rồi.

Cố Thăng lại thấy hơi phiền não, sau này khi bọn họ kết hôn rồi, vậy nên để bộ xương này ở đâu đây?

- Nếu như mọi thứ đều suôn sẻ như chúng ta tính, vậy thì tới lúc đó chúng ta vừa ra khỏi thôn Đào Nguyên này phải lập tức báo cảnh sát.

Cố Thăng gật đầu, chuyện này nhất định phải làm, để kẻ giết người chịu sự trừng phạt thích đáng.

- Không chừng sau khi chúng ta trả lại công bằng thay cho bộ xương ấy thì nó sẽ không quấy lấy em nữa.

Cố Thăng nhìn thoáng qua ngăn tủ rồi nói:

- Đồng chí Nam Sơn, thân là một đảng viên, em phải tin rằng trên đời này không hề có quỷ. Theo như phân tích khoa học của anh, có lẽ đây là kết quả từ trường của em và bộ xương đẩy ảnh hưởng tới nhau. Không phải em nói có cảm giác thân thiết với nó à? Dĩ nhiên cũng có thể bị từ trường của thôn Đào Nguyên trung hòa.

Anh cố gắng dùng kiến thức khoa học mình biết để giải thích hiện tượng này.

Nam Sơn:

- Em không phải là đảng viên.

- Không phải là đảng viên thì cũng thế.

Cố Thăng cười nói:

- Em đọc theo anh nào, giá trị quan cốt lõi của chủ nghĩa xã hội: giàu mạnh, dân chủ, văn minh, tự do, bình đẳng, công bằng, pháp trị, yêu nước, kính nghiệp, trung thực, thân thiện.

Nam Sơn:... Anh ấy nghiêm túc thật hả?

Nam Sơn nhìn thấy ánh mắt tha thiết của Cố Thăng, cô đành phải đọc theo:

- Giàu mạnh, dân chủ...

Giống như một người thiếu năng trí tuệ, cô đọc đi đọc lại hơn mười lần.

Mãi tới khi Cố Thăng cười vói về hài lòng.

Cố Thăng ngắt lời, làm Nam Sơn thiếu chút nữa quên luôn chuyện muốn nói.

- Anh còn nhớ em đã từng nói với anh vụ gói giấy nhỏ của Mạnh Thanh Hà không?

- Anh nhớ chứ.

- Em tính hai ngày này sẽ dò xét phòng ngủ của Mạnh Thanh Hà, lén xem xem rốt cuộc trong bọc giấy nhỏ đó có thứ gì. Lần đó em nhìn thấy Mạnh Thanh Hà cứ lăm bắm với nó, giống như nó có suy nghĩ vậy. Em lo nó sẽ trở thành biến số đối với việc rời khỏi đây của chúng ta.

Bộ xương kia có thể làm nhiễu loạn năng lực của cô, có lẽ thứ trong bọc giấy kia cũng có thể.

Cố Thăng nghi ngờ.

- Làm thế có nguy hiểm quá không?

Nam Sơn hiểu được sự lo lắng của Cố Thăng, cô nói:

- Hôm nay lúc ăn cơm, Đào Minh nói tối nay sẽ tới bờ sông lớn bên kia núi để câu cá cùng với Mạnh Thanh Hà. Đúng lúc chúng ta có thể nắm lấy cơ hội này.

- Thế này đi, đến lúc đó cứ để Tiểu Hắc canh ở dưới chân núi, chờ tới khi bọn họ trở về thì có thể thông báo cho chúng ta biết kịp lúc. Còn Đại Hắc, Nhị Hắc thì giúp chúng ta chú ý tới tình hình hai cụ già.

Cố Thăng tự nhận đã sắp xếp ổn thỏa.

- Mong rằng đêm này không xảy ra biến số gì nữa, ví dụ như...

- Anh tuyệt đối đừng nói ra.

Nam Sơn thấy Cố Thăng lại tính “mở miệng vàng” thì vội ngắt lời anh.

Cô nói rất nhanh, nét mặt lại có phần dữ tợn, giống như chỉ cần Cố Thăng nói thêm một tiếng thì sẽ xé nát anh luôn vậy.

Cố Thăng tỏ vẻ vô tội, đáp:

- Được rồi, anh không nói nữa.

Tam Hắc làm việc theo kế hoạch, sau khi ăn trưa xong thì lập tức tới phòng của Cố Thăng.

Cố Thăng nói lại công việc tối nay cho họ nghe, Đại Hắc và Nhị Hắc thì không có ý kiến gì.

- Sao lại để một mình tôi canh ở chân núi vậy?

Tiểu Hắc lập tức hỏi vói về lên án.

Tối qua ba người họ đào đất đã đá kích rất lớn tới tâm hồn của Tiểu Hắc, mà giờ thì càng quá đáng hơn, bắt một mình cậu ta canh ở dưới chân núi.

Trái tim nhỏ bé của Tiểu Hắc chịu không nổi.

- Anh ta bị sao thế?

Cố Thăng không ngờ Tiểu Hắc sẽ phản ứng lớn tới vậy.

Đại Hắc đáp:

- Nó sợ ấy mà.

- Đúng thế.

Tiểu Hắc thẳng thắn thừa nhận, mắt mặt thì mắt mặt, cứ cười đi, cậu ta quyết tâm không canh dưới chân núi đâu.

Cố Thăng vỗ vai Tiểu Hắc, nói vói về an ủi:

- Vậy thì để cho Nhị Hắc đi đi, tối nay cậu đi theo Đại Hắc. Nếu vẫn còn sợ thì cứ mua một ít lá bùa cát trong người, sẽ đỡ áp lực tâm lý hơn đó.

Tiểu Hắc sững ra, sống mũi cay cay, đoạn nói:

- Giám đốc Cố đúng là một người tốt.

Không hề cười nhạo, cũng không có chế giễu, chỉ đưa ra đề nghị âm ỉ. Hình tượng của Cố Thăng trong lòng Tiểu Hắc nháy mắt đã trở nên to lớn hơn rất nhiều.

Cố Thăng: Anh chỉ thấu hiểu cảm giác của chú thôi, chú đừng nghĩ nhiều.

Cố Thăng mỉm cười nói:

- Nhưng mà đàn ông vẫn nên can đảm một chút.

Cố Thăng choàng tay qua vai Nam Sơn rồi nói với vẻ chân thành thâm tình:

- Vậy thì mới bảo vệ bạn gái của mình được.

Nam Sơn: Sao tui thấy lời anh ấy không tin được chút nào vậy.

- Ừm.

Tiểu Hắc gật đầu, giờ cậu ta đã trở thành fan nào của Cố Thăng rồi.

- Nhất định tôi sẽ sớm trở thành một người can đảm.

Cố Thăng cười vui vẻ:

- Tôi xem trọng cậu rồi đấy.

Tiểu Hắc nhìn thấy nụ cười của Cố Thăng, cậu ta cảm thấy toàn thân đầy can đảm.

Sau bữa cơm tối, Cố Thăng và Nam Sơn phá lệ không trở về phòng ngay mà ngồi hóng gió với cả nhà cụ Đồng ở trong sân.

Chẳng bao lâu sau, Đại Hắc và Tiểu Hắc cũng tới chơi.

Khoảng tám giờ, Đào Minh và Mạnh Thanh Hà cầm theo đồ câu cá rồi đi tới bên sông lớn để câu đêm.

Nhóm Nam Sơn vẫn ngồi ở bên ngoài, họ tính đợi sau khi người nhà họ Đào vào nhà hết, lại chờ qua một lát thì hành động.

Nào ngờ cụ Đồng phe phẩy vây quạt, tán gẫu với cụ Đào không dứt. Toàn bộ cuộc đối thoại hai người đều dùng tiếng địa phương, nhóm Nam Sơn nghe không hiểu gì hết.

Nam Sơn đành phải ngẩng đầu ngắm sao, bầu trời ở nông thôn rất đẹp, trông giống như những viên đá quý được rải khắp nơi.

Mà Đại Hắc và Tiểu Hắc tới chơi, họ cũng ngại ngùng không nói lời nào.

Vì thế hai người bọn họ bàn về thuật phòng thân với Cố Thăng.

Đã qua một tiếng, cụ Đồng vẫn còn nói chuyện phiếm với bạn già của cụ.

Nam Sơn chờ tới mức buồn ngủ gà gật.

- Buồn ngủ thì dựa vào vai anh một lúc đi, chờ lát nữa anh sẽ gọi em dậy.

Cố Thăng nói.

- Ừm.

- Mau vào đi, coi chừng bị phát hiện đấy.

- Ừ.

Giọng nói vang lên bên tai không phải là của người quen, trong lòng Nam Sơn biết mình đã nhập vào đồ vật nữa rồi, cô lập tức mở mắt ra.

Xung quanh tối om, căn bản không nhìn thấy rõ bản thân đang ở đâu.

- Mày canh chừng đi, để tao đi tìm xem chỗ này có thứ tốt gì.

Một gã đàn ông lên tiếng ra lệnh.

- Có thể.

Lời vừa dứt, đèn pin được bật sáng lên, bọc trong một tấm vải, ánh sáng cực yếu.

Nam Sơn miễn cưỡng thấy rõ dáng vẻ của hai người kia. Bọn họ chính là Thạch Đầu với Thuận Tử có ý xấu với xe Cổ Thăng thuê hôm đó, mà nơi này lại là phòng ngủ của cô.

Xem dáng vẻ của họ, chắc là muốn trộm thứ gì đó của mình và Cổ Thăng rồi.

Cô chợt nghĩ tới một câu thơ: Em đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người đứng trên lầu lại ngắm em.

Chẳng phải tình huống hiện giờ cũng giống như thế sao? Cô muốn nhìn trộm đồ của Mạnh Thanh Hà, còn hai người này tới phòng cô để trộm đồ.

Hình như cô đã bị Cổ Thăng ảnh hưởng mà trở thành một nhà thơ rồi.

Thuận Tử hé tấm màn lên, theo dõi tình huống ở chỗ Cổ Thăng.

Trong khi Thạch Đầu đang cẩn thận đánh giá căn phòng rồi lăm bắm:

- Chắc túi đáng giá nhất nằm trong tủ quần áo.

Nói xong, gã bước về phía tủ áo.

Trong balo trừ mấy thứ đáng tiền ra thì còn một khúc xương cánh tay nữa.

Lúc này Nam Sơn rất nóng lòng sốt ruột, nhưng thời hạn năm phút vẫn chưa tới, đi nửa bước còn khó, cô chỉ đành hy vọng vào Cổ Thăng.

Giờ này Cổ Thăng cũng đang bận.

- Giám đốc Cổ, anh nói xem cung sư tử hợp với cung nào nhất.

Đại Hắc hỏi với vẻ tò mò.

Đề tài giữa Cổ Thăng và Tiểu Hắc từ thuật phòng thân chuyển sang chòm sao linh tinh.

Cổ Thăng đáp:

- Đề tôi nghĩ xem, nếu tôi nhớ không lầm thì là cung Nhân Mã... Tôi là cung Xử Nữ...

Đại Hắc và Tiểu Hắc nghe thấy rất thú vị, còn bảo Cổ Thăng phân tích làm sao để hóa giải sao thủy nghịch hành.

Dáng vẻ giảng giải của Cổ Thăng y hệt như đại sư về cung hoàng đạo.

Ba người hoàn toàn không nhận ra nguy cơ trộm đột nhập vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Dịch: Lăng Nhân Môn

Bên này Nam Sơn nôn nóng sốt ruột, đằng kia Cổ Thăng lại trò chuyện vui vẻ.

Cô nhìn thấy Thạch Đầu bước từng bước về phía tủ áo, nhưng đành bất lực.

May mà Cổ Thăng đã tính trước, dùng một ổ khóa to khóa tủ lại, nên có thể kéo dài thêm thời gian.

Bởi vì ánh sáng yếu, cho nên Thạch Đầu đi tới gần tủ áo thì mới phát hiện ra trên cửa có ổ khóa.

Chuyện này cũng không làm khó gã được, chỉ tốn thêm chút thời gian thôi.

Kế hoạch ban đầu của họ là trộm balo rồi bỏ chạy, mà toàn bộ quá trình sẽ không quá năm phút.

Hiện giờ xem ra thì tốn thời gian thêm chút. Thạch Đầu rất có lòng tin vào kỹ thuật bẻ khóa của gã, chỉ mong bị lỗi vài phút sẽ không xảy ra chuyện gì.

Gã nhỏ giọng nói với Thuận Tử:

- Cửa tủ có ổ khóa, mày phải chờ thêm một lúc nữa đấy.

- Mày nhanh lên đi.

Đây là lần đầu tiên Thuận Tử biết rõ chủ căn phòng ở cách gã khá gần, có thể trở về phòng bất kỳ lúc nào, gã lại chui vào phòng ăn trộm thế này, nên trong lòng cứ thăm thẳm lo lắng.

Thạch Đầu ngồi xổm xuống, miệng ngâm đèn pin. Gã nhìn kỹ kiểu khóa, trong lòng đã có cách, đoạn gã lấy một cọng kẽm nhỏ rồi chọc vào lỗ khóa.

Chỉ trong chốc lát, gã bẻ khóa một cách dễ dàng.

- Mở được rồi.

Gã lộ ra vẻ vui mừng, gỡ ổ khóa ra rồi nhẹ nhàng để xuống đất mà không phát ra tiếng động.

Sau đó Thạch Đầu đứng dậy, mở tủ với vẻ đắc ý.

Trong tủ áo có hai chiếc vali, bên trên còn có một cái balo màu vàng nhạt.

Thạch Đầu cũng chẳng quan tâm xem bên trong có gì, gã lấy vali ra để trên đất, còn balo thì đeo trên lưng.

Nam Sơn thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cô không chắc Thạch Đầu và người nhà họ Đào có phải cùng một bọn hay không. Nhưng nếu gã thấy được khúc xương trong balo, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thời hạn năm phút cũng sắp tới, Nam Sơn tin cô nhất định có thể cản trở họ kịp lúc.

- Thuận Tử.

Thạch Đầu gọi đồng bọn gã, chờ tới khi Thuận Tử quay đầu lại, gã chỉ vali trên mặt đất rồi nói:

- Xong rồi, mỗi người xách một cái.

Thuận Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi chắc chắn bên ngoài không có ai đi tới đây, gã mới buông rèm xuống, rồi đi về phía Thạch Đầu.

Hai người đều xách một cái vali, trên cổ Thạch Đầu còn treo một cái túi.

Đúng lúc đó, luồng sức mạnh cản trở hành động của Nam Sơn biến mất, rốt cuộc cô cũng có thể khống chế cơ thể của mình rồi.

Nam Sơn do dự vài giây, cô thấy rối rắm không biết nên trở về cơ thể để nhắc Cố Thăng bắt trộm, hay là tự mình giải quyết hai gã này luôn.

Nghĩ tới sau khi hai tên trộm này biết bản thân bị lộ, rất có thể sẽ ném vali lại mà bỏ chạy, chiếc túi kia thì còn có thể mang theo. Hai gã này lại rành địa hình thôn Đào Nguyên, nhóm Cố Thăng còn lâu mới đuổi kịp.

Vì thế, Nam Sơn không hề do dự, trong lòng thầm hô to một tiếng: lên nào. Sau đó cái giường trong góc tường lập tức dựng đứng lên.

Đúng lúc Thạch Đầu trông thấy cảnh này. Gã đối mặt với chiếc giường, bèn nói với vẻ hoảng sợ:

- Xác chết sống dậy? Chúng ta mau đi thôi.

- Xác chết sống dậy gì chứ, là cái giường này tự bật dậy đó.

Thuận Tử cũng sợ hãi y như gã, nhưng vẫn lên tiếng sửa miệng.

- Nhà họ Đào kỳ dị quá, chúng ta mau chạy thôi.

- ... Ừ.

Thật ra thì Thạch Đầu muốn hỏi, bọn họ còn có thể thoát được à?

Nam Sơn cười khẩy một tiếng, muốn chạy à? Không có cửa đâu.

Cô ra một đòn thái sơn áp đỉnh, căn phòng này cũng không lớn lắm, cửa lại nằm sau lưng bọn họ. Thạch Đầu và Thuận Tử chạy không kịp, bị Nam Sơn đè bẹp xuống đất.

Để tránh đè bọn họ bị thương, Nam Sơn cố tình chậm lại một chút.

Thuận Tử còn ổn, gã nằm ngửa ra dãn xuống đất. Nhưng Thạch Đầu thì khổ rồi, sau lưng có cái túi, bị cán rõ là đau. Gã cảm giác có thứ gì đó hình trụ chọt vào người gã.

- Chúng ta nâng nó lên đi.

Thạch Đầu chống tay lên ván giường, đoạn quay đầu một cách khó khăn rồi nói với Thuận Tử.

- Ừ.

Thuận Tử cũng bắt đầu gắng sức đẩy ván giường lên.

Nhưng mà chẳng có tác dụng gì cả, bọn họ dùng bao nhiêu lực lên giường thì nó sẽ phản lại bấy nhiêu lực, cứ như đang đối chọi với họ vậy.

Mà quá đáng hơn nữa chính là có nhiều lần bọn họ vất vả lắm mới chiếm được lợi thế, dòi nó đi được một chút. Chưa kịp vui mừng thì chiếc giường đã tự đứng dậy, sau đó lại đè bọn họ với tư thế khó chịu hơn trước.

Dáng vẻ kia của nó giống như đang chinh tư thế vậy.

Cứ lặp lại vài lần như thế, Thuận Tử và Thạch Đầu sức cùng lực kiệt, không giãy giụa nữa.

Sau khi bọn họ bình tĩnh lại thì càng sợ hãi.

- Mày nói xem, chúng ta còn có thể sống sót à?

Thuận tử hỏi với vẻ tuyệt vọng.

Thạch Đầu cố gắng chống đỡ.

- Có thể mà, tao cảm thấy con quỷ này muốn ép chúng ta ở lại, là vì nó thêm thường sắc đẹp của chúng ta đây mà.

Nam Sơn:???

- Mày nói có lý, nhưng tao không muốn làm cuộc giao dịch dơ bẩn này với nó đâu, thà làm với mày còn hơn.

Thạch Đầu:

- ... Mày đừng đoán mò nữa, có tao ở đây, nó sẽ không xem trọng mày đâu, tao đẹp trai hơn mày mà.

Đoạn gã buồn rầu, cảm thán:

- Có đôi lúc đẹp trai cũng có tội!

Nam Sơn:...

Cô thật nghe không nổi nữa, sau khi chắc chắn bọn họ sẽ không giãy giụa nữa, cô rời khỏi chiếc giường, quay trở về cơ thể mình.

...

- Hôm nay phổ cập kiến thức về cung hoàng đạo cho các anh tới đây thôi.

Cố Thăng hé môi nói:

- Dù sao cũng không thể hoàn toàn tin tưởng vào kiến thức cung hoàng đạo...

Nam Sơn cảm thấy bất đắc dĩ, cô mở mắt ra, nhỏ giọng nói vài câu bên tai Cố Thăng.

- Thật à?

Cố Thăng tỏ vẻ kinh ngạc.

Anh không ngờ mấy tên trộm sẽ to gan đến cỡ này, họ còn ngồi lù lù ở đây kia mà, trắng trợn quá thể.

Cố Thăng nghĩ tới khúc xương ở trong túi, anh ra hiệu với hai người Đại Hắc bằng mắt, rồi lập tức đứng dậy đi về phòng.

- Sao thế?

Đại Hắc chẳng biết đã có chuyện gì.

Nam Sơn trả lời thay cho Cố Thăng:

- Có trộm vào phòng.

Đại hắc và Tiểu Hắc: Há! To gan quá vậy.

Nhưng họ cũng không hỏi tại sao Nam Sơn lại biết chuyện này.

Cụ Đồng vẫn mãi tán gẫu với ông chồng mình, không để ý tới tình huống của bọn họ.

Cửa vẫn khóa trái giống như lúc bọn họ ra khỏi phòng, Cố Thăng lấy chìa khóa mở cửa ra, rồi tiện tay mở đèn lên.

Anh liền nhìn thấy hai gã đàn ông bị đè ở dưới giường, hết như hai con rùa đen bị ngã chống vó, trông buồn cười đến lạ.

Tiểu Hắc lên tiếng trách mắng:

- Đúng là mấy tên trộm không biết xấu hổ, ngay cả giường mà cũng muốn trộm luôn.

Thạch Đầu...

Thân là một kẻ trộm có tự trọng, Thuận Tử vặc lại:

- Bọn tao không thèm.

Nếu để người trong nghề với Thuận Tử nghe thấy mấy lời này của Tiểu Hắc, nhất định gã sẽ bị cười chết luôn.

Tiểu Hắc cười nhạo nói:

- Chẳng lẽ không đúng à? Lòng người tham lam không biết đủ. Bọn bây trộm vali của anh Cố thì thôi đi, lại còn muốn đem cả giường theo. Tiếc là không đủ sức nên bị chiếc giường này đè bẹp.

- Mày nói vậy!

Thuận Tử bị nói tới mức đỏ mặt tía tai.

Tiểu Hắc:

- Hô hô, nói oan cho mày à? Đừng có bảo với tao là giường tự đè bọn mày nhá.

Thuận Tử...

Đúng là thế mà!

Đại Hắc và Tiểu Hắc cùng nâng giường lên, họ phát hiện ra chiếc giường này cũng không nặng lắm, ánh mắt nhìn Thạch Đầu với Thuận Tử có phần khinh bỉ, hai tên trộm này yếu quá.

Sau khi Thạch Đầu và Thuận Tử hết bị đè thì lập tức muốn bỏ chạy, nhưng đã bị hai người Đại Hắc và Tiểu Hắc hợp sức bắt lại.

Đại Hắc lấy cái túi treo trên cổ Thạch Đầu, rồi ném vào lòng Nam Sơn.

- Em xem xem, có mất gì không!

Nam Sơn xoay lưng lại, xem cho có lệ rồi đáp:

- Không thiếu gì hết.

Cô biết Thạch Đầu và Thuận Tử vẫn chưa mở túi của mình ra, cho nên càng không thể trộm đi thứ gì đó được.

Cũng không biết Đại Hắc tìm đâu ra hai sợi dây thừng, trói hai tên trộm lại như bánh chưng.

- Hai gã này nên xử lý sao đây?

Đại Hắc hỏi Cổ Thăng.

Cổ Thăng tìm đại một cái ghế, rồi ngồi xuống.

- Để tôi hỏi bọn họ vài câu đã.

Đoạn anh nhìn về phía Thạch Đầu:

- Tên gì, mấy tuổi, nhà ở đâu?

Anh vừa dứt lời thì cụ Đồng đã mở cửa bước vào, bà nhìn thấy hai người Thạch Đầu bị trói chặt, ngồi dưới đất thì rất kinh ngạc!

- Tôi tính hỏi mấy cô cậu có ăn dưa hấu không, mới lấy từ trong giếng ra đấy.

Bà chỉ gậy vào hai người đang ngồi trên mặt đất, rồi mở miệng hỏi Cổ Thăng:

- Sao bọn họ lại ở đây vậy?

Thạch Đầu nhìn thấy cụ Đồng thì như gặp được cứu tinh.

- Bà nội Đồng, mau cứu cháu với.

- Cả cháu nữa.

Thuận Tử cũng lên tiếng.

Cổ Thăng nhướn mày hỏi:

- Hai bên quen nhau à, hai người này vào phòng tôi ăn trộm gì đó, đúng lúc bị bọn tôi bắt được.

- Sao mấy đứa lại đi trộm đồ nữa rồi, sao không chịu học điều tốt vậy hả?

Cụ Đồng có vẻ xấu hổ đối với hành vi của Thạch Đầu và Thuận Tử, bà cầm gậy đánh mạnh lên người lên họ. Hai gã đấy bị đau đến nhủu mày lại, nhưng không dám lên tiếng.

Hai người họ còn đang hi vọng cụ Đồng có thể cứu lấy bọn họ.

Cụ Đồng thở dài nói:

- Hai người này là người trong thôn chúng tôi, đứa to con hơn chút là Thạch Đầu, đứa nhỏ hơn là Thuận Tử. Cha mẹ tụi nó đều mất cả rồi, tụi nó được người trong thôn nuôi lớn. Sau này ra ngoài một chuyến thì học thói xấu.

Bà nhìn hai người kia với vẻ chỉ tiếc rèn sắc không thành thép.

- Tôi đảm bảo tụi nó sẽ không tái phạm nữa đâu. Cậu thấy đấy, đồn cảnh sát cũng xa. Cậu có thể nể mặt tôi, tha cho tụi nó một lần được không. Nếu bọn nó còn tái phạm, bị mấy người bắt được, tôi nhất định sẽ đích thân dẫn bọn nó tới đồn cảnh sát.

- Mấy người thấy có được không?

Cụ Đồng hỏi với giọng tha thiết.

- Đúng thế, bọn tôi biết sai rồi, tuyệt đối sẽ không dám tái phạm nữa đâu. Nếu bị mấy người bắt được lần nữa, hai người bọn tôi sẽ đi tự thú.

Thạch Đầu và Thuận Tử đồng thanh nói.

Thạch Đầu thật sự cảm thấy không thể đụng vào Cổ Thăng nữa, gã nhớ tới lần trước muốn phá xe trộm đồ, chiếc xe không người lái cũng tự khởi động. Lần này cũng giống thế, cái giường này cũng đối chọi với họ. Nếu còn lần sau, không chừng lại có thứ gì đó sống lại.

Không ngờ hai người này được người trong thôn nuôi lớn, dù Cổ Thăng và Nam Sơn có muốn dẫn họ tới đồn cảnh sát, dân trong thôn cũng sẽ niệm tình cũ mà can lại thôi.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, Cổ Thăng đồng ý, dứt khoát bán ân tình cho cụ Đồng.

- Có thể. Đại ca, Tiểu Hắc cời trói cho bọn họ đi.

Đại Hắc và Tiểu Hắc là thân tín của Cổ Thăng, nên cũng không phản đối ý kiến của anh.

Cụ Đồng thấy vậy, cười gượng hỏi:

- Tôi thay mặt họ cảm ơn mọi người. À mọi người còn muốn ăn dưa hấu không?

- Không cần đâu, bọn tôi nói chuyện thêm một lát rồi đi ngủ.

Cụ Đồng gật đầu nói:

- Cũng được, người trẻ tuổi ngủ sớm dậy sớm có lợi cho sức khỏe.

Vừa được tự do, Thạch Đầu và Thuận Tử lập tức bỏ chạy ra ngoài, bọn họ không muốn ở đây dù chỉ một phút.

Cụ Đồng lắc đầu lộ vẻ bất đắc dĩ, rồi vội đuổi theo.

Chờ sau khi bọn họ đi hết rồi, Cố Thăng vội vàng đóng cửa lại.

- Chúng ta chờ thêm chút nữa, trước giờ cụ Đồng ăn dưa hấu sẽ đi ngủ liền, chắc lần này cũng thế.

Cố Thăng ngồi xuống mép giường.

Ngoài cửa sổ truyền tới tiếng quát lớn của cụ Đồng, mà Thạch Đầu và Thuận Tử xem bà như trường bối, nên chỉ đành ngoan ngoãn nghe nằng.

Cụ Đồng thấy thái độ nhận lỗi của họ khá tốt, mới để bọn họ rời đi. Trong lòng bà cụ cũng biết rõ, nếu không thật lòng hối cải thì cụ nói gì cũng vô dụng.

Chừng nửa tiếng sau, cụ Đồng cùng với ông chồng già trở về phòng ngủ.

Mất thấy phòng hai cụ đã tắt đèn rồi, nhưng một lát sau lại truyền ra tiếng lẩm bẩm.

Cố Thăng và Nam Sơn lập tức chạy về phía phòng Mạnh Thanh Hà, Đại Hắc và Tiểu Hắc đứng canh chừng, chú ý động tĩnh xung quanh.

Anh nhanh chóng mở khóa, rồi hai người lách mình bước vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86

Dịch: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn vừa vào cửa thì lập tức đi về phía hộc tủ bên phải.

Cố Thăng nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi đi tới hộc tủ bên cạnh, trên tủ còn treo một cái chìa khóa.

Không đợi Nam Sơn nhắc nhở, Cố Thăng khom người, dựa vào ánh đèn yếu ớt mà tìm thấy ổ khóa rồi mở nó ra.

Cố Thăng mở cửa tủ thay Nam Sơn, chuyện tiếp theo thì giao lại cho cô. Anh cũng không biết gói giấy nhỏ mà cô nói nằm ở chỗ nào.

Trong ngăn tủ cuối cùng chỉ có mấy bộ đồ lót. Ở tấm ván bên trên thì có vài cái chăn bông dày tỏa ra thứ mùi khó tả. Trên đồng chăn còn phủ một tấm vải, mấy chiếc áo bông được xếp ngay ngắn nằm ở bên trên.

Cả ngăn tủ bị nhét đầy, Nam Sơn không biết nên ra tay từ đâu.

Nam Sơn cẩn thận nhớ lại cách làm của Mạnh Thanh Hà, cô duỗi tay vào trong tấm chăn trải giường thứ hai, cố gắng đào móc, nhưng chỉ sờ thấy vài viên tròn tròn, có lẽ là mấy viên long não.

Nam Sơn sờ soạng cẩn thận từng chút một, từ trái qua phải.

Đúng lúc này, cửa sổ phát ra tiếng động. Tiếng gõ ba dài hai ngắn, đây là tín hiệu Đào Minh và Mạnh Thanh Hà sắp về rồi.

- Nam Sơn, em có nghe thấy không?

Nam Sơn gật đầu đáp:

- Em có nghe thấy, cho em thêm chút thời gian.

Cô ngừng một chút rồi nói:

- Đành chuyển sang kế hoạch B vậy.

- Ừm.

Cố Thăng tin tưởng cô nên cũng không giục nữa.

Trong kế hoạch A, nếu bọn họ có đủ thời gian thì chụp cái ảnh rồi trở về phòng, sau đó nghiên cứu kỹ càng xem rốt cuộc bên trong là thứ gì?

Bọc giấy kia thì để lại chỗ cũ, chắc chắn Mạnh Thanh Hà sẽ không phát hiện ra.

Còn kế hoạch B thì chỉ có hai người bọn họ biết rõ. Trong kế hoạch B, nếu bọn họ không có đủ thời gian, đành phải làm liều, lấy bọc giấy đi trước, sau khi xem xong sẽ tìm cơ hội trả về chỗ cũ.

Kế hoạch này rất nguy hiểm, hai người bọn họ không thể xác định chính xác trăm phần trăm, trước khi họ trả nó về chỗ cũ thì Mạnh Thanh Hà sẽ không kiểm tra nó.

Vốn dĩ kế hoạch này đã bị Nam Sơn loại bỏ, nhưng Thạch Đầu và Thuận Tử chui vào phòng ăn trộm lại khiến cô cảm thấy cách này có thể thực hiện được.

Dự tính tốt nhất chính là Mạnh Thanh Hà không phát hiện nó đã bị mất. Nếu bà ta phát hiện ra cũng chẳng sao, bà ta vốn lén giấu nó, có bị mất cũng sẽ không nói ra.

Mạnh Thanh Hà chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Phòng Cố Thăng đang ở thiếu chút nữa bị Thạch Đầu trộm đồ, có lẽ Mạnh Thanh Hà sẽ nghi ngờ Thạch Đầu và Thuận Tử mà không chú ý đến cô với Cố Thăng.

Một phút đã trôi qua, tiếng gõ ba dài hai ngắn càng lúc càng dồn dập như đang thúc giục.

Nam Sơn rất căng thẳng, tim đập thình thịch như trống đánh, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, tay cô cũng run rẩy liên tục.

Nhưng lúc này cô lại trở nên bình tĩnh. Cô nhắm mắt lại, cảm thụ xúc cảm dưới tấm chăn.

Vừa thô lại vừa mỏng.

Nam Sơn mở mắt ra, mỉm cười nói:

- Em tìm thấy rồi.

Nói xong, cô cầm lấy bọc giấy kia rồi gắng sức rút nó khỏi đồng chắn.

- Đi thôi.

- Chờ chút, còn cửa tủ nữa.

Nam Sơn luôn nghĩ tới bọc giấy, thiếu chút nữa đã quên mất điều này.

Cố Thăng nhanh chóng đóng cửa tủ rồi khóa lại. Sau đó hai người họ vội vã ra khỏi phòng và tiện tay đóng cửa.

- Sao hai người chậm thế, mau rồi khỏi đây đi.

Đại Hắc sốt ruột chờ ở bên ngoài, nếu không phải Tiểu Hắc giữ lại thì chắc Đại Hắc đã muốn đập cửa xông vào, lôi hai người ra ngoài rồi.

Cửa phòng Cố Thăng khép hờ, bọn họ lập tức bước vào phòng.

Sau khi đóng cửa lại, Đại Hắc dựa cửa, ôm ngực thở gấp.

Trông anh ta còn căng thẳng hơn cả Cố Thăng và Nam Sơn.

Tiểu Hắc bước tới, lên tiếng hỏi:

- Hai người đã chụp xong rồi chứ?

Nam Sơn lắc đầu, cô mở tay phải ra.

- Tôi lấy nó đi luôn, chính là thứ này.

Tiểu Hắc trợn mắt hỏi:

- Không phải đã bàn là chụp hình xong thì trả lại luôn à?

Trong kế hoạch, rõ ràng đầu có nói sẽ lấy nó đi đâu. Lấy đi còn phải trả về kiểu này rất nguy hiểm.

Cố Thăng lên tiếng trấn an:

- Không sao đâu, cho dù sau này Mạnh Thanh Hà có phát hiện ra, bà ta cũng sẽ không nghi ngờ chúng ta. Thạch Đầu và Thuận Tử là người bị tình nghi số một.

Tiểu Hắc thấy Cố Thăng nói có lý thì yên tâm hơn chút. Cậu ta nhìn bọc giấy, lẩm bẩm:

- Nó đây à? Muốn biết bên trong có gì quá.

Nam Sơn mỉm cười, trong lòng cũng thả lỏng, cô nói:

- Tôi cũng rất muốn biết đây.

- Chúng ta chờ Mạnh Thanh Hà ngủ rồi hẵng mở nó ra.

Đại Hắc rất cẩn thận.

Tiểu Hắc nói:

- Không sao, chúng ta cứ khóa cửa thật kỹ, bọn họ sẽ không vào được đâu. Nam Sơn mở ra đi.

Nam Sơn cũng nghĩ như thế.

Một góc chân tường sắp hé lộ, cô vừa thấp thòm lại cảm thấy kích thích.

Cô dỡ lớp nylon ngoài cùng ra, sắp sửa tháo lớp báo bọc lấy nó.

Ngoài sân chợt có tiếng động, khá ồn ào, khiến người khác khó mà lơ đi được.

Cô bỏ bọc giấy lẫn túi nylon vào trong balo.

- Chúng ta ra ngoài xem đã xảy ra chuyện gì.

Chờ tới khi bọn họ ra khỏi cửa thì nhìn thấy cảnh này.

Nhị Hắc đang đu trên cổ Đào Minh giống như gấu koala, siết ông ta thớ không nổi.

Nhị Hắc nói với Mạnh Thanh Hà:

- Nha Nha em nhìn đi, lực tay anh khỏe chưa này? Em gả cho anh nhé? Anh nhất định sẽ mang hạnh phúc đến cho em.

- Cậu đừng như vậy nữa được không?

Đào Minh thở hổn hển nói, sau đó khom lưng, quay đầu nhìn Mạnh Thanh Hà đang bó tay không biết làm sao.

- Mình mau nghĩ cách đi.

Mạnh Thanh Hà rất bất đắc dĩ, đáp:

- Tôi nghĩ không ra, người bị mộng du không thể gọi dậy được.

Tối nay hai người họ thu hoạch cũng khá lắm, câu được nguyên thùng cá lớn nên mới trở về sớm hơn dự tính.

Trên đường về, bọn họ nhìn thấy Nhị Hắc, anh ta bước đi dờ dẫm trông như ma vậy.

Mạnh Thanh Hà thấy thế thì rất sợ hãi, không dám lên tiếng chào hỏi anh ta.

Lúc bà và chồng mình đi thu lưới bắt cá ở bờ suối, Nhị Hắc đã đi tới ngồi trên thùng nước.

Lúc này Đào Minh mới hỏi Nhị Hắc đang làm gì thế.

Nhị Hắc trả lời một cách nghiêm túc rằng đang xem TV.

Đào Minh cứ tưởng Nhị Hắc đang nói đùa nên không để ý tới. Ai ngờ Nhị Hắc lại hô lên, khua tay múa chân nói:

- Đá rất đẹp.

Suýt chút nữa làm lật cả thùng nước.

Mạnh Thanh Hà lại hỏi anh ta vài vấn đề, bà ta phát hiện ra Nhị Hắc trả lời trót quớt, lại tự cho là đúng. Lúc này bà ta mới nhận ra triệu chứng hiện tại của Nhị Hắc là mộng du.

Mạnh Thanh Hà sợ lúc Nhị Hắc bị mộng du gặp chuyện không may, đầu sao cũng không biết anh còn có thể lác lư đi tới đâu, cho nên đã nhờ Đào Minh đỡ anh ta trở về nhà mình, còn cụ thể ra làm sao thì về nhà rồi bàn tiếp.

Nam Sơn là em gái Nhị Hắc, chắc chắn sẽ có cách giải quyết chuyện này.

Bọn họ nào biết vì điều này mà Nhị Hắc bám lấy Đào Minh: hung thần ác sát làm nũng, đơn giản thô bạo muốn ôm một cái, nói không hợp thì động tay động chân.

Đào Minh chịu không nổi, cho nên tốn rất nhiều thời gian mới về tới nhà.

Mạnh Thanh Hà ngẩng đầu nhìn thấy Đại Hắc và Tiểu Hắc đang đứng trước cửa bèn nói:

- Anh em cậu ta đang ở đây, bọn họ chắc chắn sẽ có cách.

Bà nói với Đào Minh:

- Ông ráng chờ ở đây một chút, tôi đi rồi về liền.

Mạnh Thanh Hà chạy tới trước mặt Đại Hắc.

- Máy người ở đây thì tốt quá, Nhị Hắc bị mộng du, cứ bám rịt lấy chồng tôi suốt từ bờ suối.

Mộng du?!

Đại Hắc và Tiểu Hắc nhìn nhau, bọn họ quen Nhị Hắc lâu như thế nhưng mà chưa từng nghe thấy anh ta bị mộng du bao giờ.

Trong lòng chợt hiểu, hơn phân nửa là giả bộ rồi.

Nhị Hắc dùng cách này để kéo dài thời gian, cố gắng tạo thêm thời gian cho Nam Sơn và Cố Thăng.

Đại Hắc nhíu mày nói:

- Sao chú lại mộng du nữa rồi?

Đoạn lại quay sang nói với Mạnh Thanh Hà:

- Di yên tâm đi, tại tôi có kinh nghiệm xử lý chuyện này, đúng không Tiểu Hắc?

- Đúng thế!

Tiểu Hắc phối hợp đáp lời.

Giả bộ như thật chỉ là chuyện nhỏ!

Mạnh Thanh Hà không nghi ngờ chút nào.

- Vậy thì phiền các cậu.

- Không có gì.

Đại Hắc tới gần Đào Minh, còn Nhị Hắc thì đang hỏi Đào Minh: moa moa hay phạch phạch đây?

Đại Hắc nghe thấy thế thì đỏ cả mặt, may là Đào Minh không hiểu tiếng lóng trên mạng.

Đào Minh bất đắc dĩ giãy giụa, nói:

- Có gì thì từ từ nói.

Giờ Nhị Hắc nói cái gì, ông ta cũng nghe không hiểu.

Mà Nhị Hắc vẫn cứ cố chấp hỏi tiếp.

- Moa moa vậy!

Đào Minh trả lời.

Vừa nghe phạch phạch đã thấy giống âm thanh khi đánh người rồi.

Lỡ như Nhị Hắc nghe xong rồi đánh ông ta thì chết. Ông ta vốn không phải là đối thủ của Nhị Hắc đâu.

- Đây là đáp án của anh à?

Đào Minh hơi sợ Nhị Hắc, do dự một lát rồi gật đầu một cách kiên quyết.

Nhị Hắc thả lỏng tay ra, nhìn Đào Minh với vẻ nghiêm túc.

- Là anh chọn đấy nhé.

Nghe tới đây, bỗng nhiên Đại Hắc và Tiểu Hắc không muốn ngăn cản nữa rồi, hai người họ có chút mong chờ bước tiếp theo của Nhị Hắc.

Lại thấy Hắc Nhị Sơn sờ ngực Đào Minh, vừa sờ vừa chọt, lèm bèm trong miệng:

- Mò nè, mò nè, to ra ~

- Cửa anh nhỏ quá.

Hắc Nhị Sơn ưỡn ngực nói:

- Là đàn ông thì nên có ngực lớn như tui này.

Đào Minh đàn mặt ra, trước giờ ông ta chưa từng thấy có ai muốn đàn ông ngực to cả.

Đại Hắc và Tiểu Hắc nghe xong, chỉ thấy xấu hổ mà thôi. Bọn họ chưa từng thấy một Nhị Hắc ngay thẳng sẽ tự khen mình như thế.

Hai người họ bước về phía trước, mỗi người đỡ một bên, rồi liên tục nói ở bên tai Nhị Hắc:

- Chú buồn ngủ rồi, mau ngủ đi.

Nhị Hắc thả lỏng cơ thể, xem ra là đang chờ hai người họ. Bằng không, anh ta cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì để ngăn cản vợ chồng Đào Minh nữa, anh ta còn sợ chính bản thân mình khi điên lên đây này.

Dưới lời nói của hai người kia, Nhị Hắc dần bình tĩnh lại và nhìn họ với ánh mắt mơ màng.

- Tôi buồn ngủ rồi? Muốn ngủ à?

- Đúng vậy.

Nhị Hắc chớp mắt.

- Vậy sao không đỡ trầm lên giường!

Nam Sơn và Cố Thăng tròn mắt há mồm nhìn cảnh này, họ chưa bao giờ nhận ra Nhị Hắc lại diễn giỏi như thế.

Đại Hắc và Tiểu Hắc:

- ... Ừm.

Rồi quay sang nói với Nam Sơn:

- Em gái, bọn anh trở về trước, có gì thì mai chúng ta lại bàn tiếp.

- Ừm, các anh nhanh về ngủ đi, dọc đường chú ý an toàn nhé.

Nhìn theo bóng lưng anh em Tam Hắc, Mạnh Thanh Hà hỏi Nam Sơn:

- Anh hai nhà cô thường bị vậy à?

Nam Sơn đáp:

- Hồi bé thì anh ấy hay mộng du lắm, lớn lên thì đỡ hơn.

- Ồ.

Mạnh Thanh Hà gật đầu, xem ra là do Đào Minh xui xẻo nên mới gặp phải chuyện này.

Nam Sơn thấy chuyện đã giải quyết xong, bèn nói:

- Di Mạnh à, cháu và Cố Thăng về phòng luôn đây.

Mạnh Thanh Hà xua tay.

- Ngủ sớm đi, tôi còn phải đi tắm nữa. Cả người nhớp nháp toàn mồ hôi.

Sau khi đóng chặt cửa lại, Nam Sơn mới lấy bọc giấy kia ra. Cô cẩn thận mở nó ra thì phát hiện bên trong là chứng minh thư. Người trong thẻ rõ ràng không phải là Mạnh Thanh Hà, đáng vẻ rất xinh đẹp, lại có phần năng động.

- Hứa Tuệ Lộ, sinh ngày 12 tháng 3 năm 1968, còn lớn tuổi hơn Mạnh Thanh Hà.

Cố Thăng nhìn qua Nam Sơn, anh phát hiện vẻ mặt cô hơi lạ.

- Em phát hiện ra gì sao?

Nam Sơn nhú mày đáp:

- Người này trông khá giống mẹ em.

- Mẹ em cũng họ Hứa phải không?

Nam Sơn gật đầu.

- Em cũng hiểu ý anh, nhưng từ lúc em hiểu chuyện đến giờ không thấy mẹ có chị em nào khác ngoài dì hai và dì ba.

- Có lẽ lúc Hứa Tuệ Lộ xảy ra chuyện, em còn quá nhỏ, sau này mẹ em cũng không nói cho em biết.

Cũng có thể, chuyện người thân bị mất tích chính là nỗi ức đau khổ đối với bà Hứa.

Nhắc một lần tức là đau thêm một lần.

Nam Sơn đắm chiêu, cô nghi ngờ rốt cuộc Mạnh Thanh Hà là người tốt hay kẻ xấu.

Nghe mấy lời nói của dì Đào, cô tưởng Mạnh Thanh Hà đã giết người. Nhưng theo những gì mà Mạnh Thanh Hà nói với bọc giấy này, rõ ràng bà ta xem Hứa Tuệ Lộ là đồng đội, còn nói lần này nhất định sẽ cùng nhau rời khỏi đây.

- Nam Sơn, mặt sau chứng minh thư hình như có thứ khác.

Cố Thăng nhắc nhở.

Nam Sơn lật tức lật ngược lại, mặt sau có một tấm hình được dùng gạo dán vào thẻ.

Trong hình là một bé gái tầm hai ba tuổi. gương mặt trẻ con mập mạp, hai má lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn nhìn vào ống kính, trên trán còn có một chấm đỏ, trông giống như một búp bê mừng năm mới, hết sức đáng yêu.

Cố Thăng nói:

- Đây là Hứa Tuệ Lộ khi còn bé à? Hình như không giống lắm.

- Không phải.

Nam Sơn nói.

- Em biết là ai à?

Nam Sơn đáp:

- Đây là em.

Cố Thăng nhìn cô với vẻ kinh ngạc rồi im lặng hồi lâu.

Nam Sơn lớn lên rất giống ba, không giống mẹ lắm.

Tấm hình này là khi cô vừa tròn hai tuổi, bà Hứa cố tình dẫn cô đi chụp hình. Hiện tại thì cô càng chắc chắn Hứa Tuệ Lộ này là người thân của mẹ cô.

Nam Sơn chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, sau khi Mạnh Thanh Hà nhìn thấy hai người bọn họ thì lộ ra vẻ hoảng sợ.

Có phải ngay từ lúc đó, Mạnh Thanh Hà đã nhận ra cô rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Dịch: Lăng Nhân Môn

Nam Sơn nói suy đoán của mình cho Cố Thăng nghe.

Ngay từ đầu bà ta đã phát hiện ra thân phận của Nam Sơn rồi sao? Cố Thăng vừa cảm thấy kinh ngạc, lại vừa không hiểu nổi

Mạnh Thanh Hà.

Nếu anh là Mạnh Thanh Hà, khi biết người nhà của nạn nhân tình cờ tìm đến thì anh tuyệt đối sẽ không cho họ vào nhà. Thậm chí anh còn cảm thấy lý do xe hỏng là cái cớ thôi, họ muốn viện cớ này để quang minh chính đại vào thôn Đào Nguyên điều tra vụ mất tích của Hứa Tuệ Lộ thì có.

Cố Thăng nhớ lại những ngày ở cùng với Mạnh Thanh Hà mà không hề cảm nhận được chút thù địch nào của bà với anh và Nam Sơn, thậm chí bà còn rất quan tâm đến hai người.

Tâm tư của Mạnh Thanh Hà quá kín đáo, Cố Thăng hoàn toàn không hiểu bà ta nghĩ gì nữa.

Nếu bà ta thật sự biết thân phận của Nam Sơn mà lại thấy cái gói nhỏ kia biến mất thì ắt sẽ hoài nghi đến hai người thôi.

Phải nhanh chóng rời xa loại người nguy hiểm ngầm này mới được.

Nam Sơn luôn nhất trí với quan điểm của anh. Cô nói:

- Nếu đêm nay năng lực của em khôi phục thì ngày mai chúng ta đi luôn.

- Ừ. Đi nhanh mới tốt.

Cố Thăng nói thêm:

- Chúng ta thu dọn đồ đạc trước đi, để mai đỡ phải vội vàng.

Anh nghĩ ngày mai họ có thể rời khỏi đây rồi, bởi vì người vây khốn Nam Sơn ở đây chính là người thân của cô.

Bọn họ không mang tới nhiều đồ, chỉ dọn qua loa là ổn, những thứ đã dùng trong mấy ngày nay thì không cần mang đi nữa, cứ để hết lại đây đi.

...

- Anh tắt đèn nhé.

Cố Thăng đứng trước công tắc rồi nói.

Nam Sơn nằm trên giường, hai tay đặt trước ngực rất nghiêm chỉnh:

- Anh tắt đi, em chuẩn bị xong rồi.

Cố Thăng kéo nhẹ dây, cả phòng tối om xuống.

Anh bật đèn di động rồi trèo lên giường:

- Ngủ ngon.

- Ngủ ngon.

Vì chờ mong quá nhiều vào đêm nay nên Nam Sơn không ngủ được.

Thời gian trôi qua từng giây phút, Nam Sơn nhắm mắt lại nhưng não bộ vẫn cứ tỉnh táo như thường. Cô suy nghĩ linh tinh, chẳng buồn ngủ gì cả.

- Chúng ta nói chuyện một lát đi.

Cố Thăng biết cô koong ngủ được nên chủ động nói chuyện với cô.

Nam Sơn nói:

- Vâng, thực ra bây giờ em chẳng buồn ngủ chút nào.

- Không sao đâu, bao giờ đến lúc thì khác buồn ngủ thôi.

Cố Thăng trở mình, phủ tay lên mái tóc dài của cô:

- Anh kể chuyện trước khi đi ngủ cho em nghe nhé, hồi xưa anh không ngủ được thì mẹ anh toàn kể cho anh nghe thôi.

- Được nha.

Cố Thăng bắt đầu kể:

- Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé cực kì đẹp trai, đẹp trai đến mức mà cậu ta nhận đứng thứ hai thì không ai dám tranh thứ nhất ấy. Cậu ta đi cùng công chúa của mình tới thám hiểm một hòn đảo hoang, nơi đó có nguy hiểm khôn lường đang chờ họ...

Giọng anh trầm thấp ôn hòa, âm sắc hết như tiếng đàn dương cầm ưu nhã.

Cô nghe một lúc thì con buồn ngủ dần dần kéo đến, bèn chớp chớp mắt rồi nghe tiếng được tiếng chẳng. Sao câu chuyện mà Cố Thăng kể nghe quen vậy nhỉ?

Lúc sắp ngủ Nam Sơn mới nhận ra nhân vật chính trong câu chuyện ấy chính là cô và anh, chuyện anh kể là chuyện mà họ đang trải qua ngay lúc này. Cố Thăng đã dùng giọng kể cổ tích để tự thuật những gì đang diễn ra.

Mặt dày thật, còn dám nhận mình đẹp trai nhất nữa chứ! Nam Sơn mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Cố Thăng nghe tiếng thở đều đều của Nam Sơn thì kể luôn đến cái kết. Anh nói như thật:

- Hoàng tử và công chúa hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi, gặp người nhà nhau xong thì kết hôn luôn. Hoàng tử siêu đẹp trai và công chúa siêu xinh đẹp lấy nhau rồi sinh ra ba cục cưng.

Kể xong anh lại phủ định:

- Ba thì nhiều quá, hai thôi vậy, sau đó bọn họ sống hạnh phúc mãi mãi mãi bên nhau.

Nói xong, anh bật cười thành tiếng, sau đó lại vội vàng bịt kín miệng vì sợ đánh thức Nam Sơn.

...

Nam Sơn chưa ngủ được bao lâu đã biến thành cục áo của Mạnh Thanh Hà.

Mạnh Thanh Hà ngồi trên ghế lau tóc mình. Nhà họ Đào không có máy sấy, bà lau gần khô tóc thì buông khăn xuống rồi đi đóng cửa sổ lại.

Ban này Đào Minh mở cửa ra cho mát.

Khi đi qua tủ quần áo, bà liếc khóa tủ một cái, sau đó hơi khựng lại rồi bước về phía nó.

Mạnh Thanh Hà chạm tay lên khóa tủ.

Thấy phản ứng của Mạnh Thanh Hà, Nam Sơn biết là bà đã nhận ra có người động vào khóa tủ rồi. Có lẽ bà nhớ rõ lần trước mình chốt khóa như thế nào, đúng là cẩn thận thật.

Nếu bà ta xem xét kĩ thì sẽ phát hiện ra cái gói nhỏ trong tủ đã không cánh mà bay. Không biết nếu bà ta biết rồi thì sẽ làm gì, có gây trở ngại cho hành động của cô và Cố Thăng vào ngày mai không đây.

- A Hà, đang làm gì đấy? Lau khô tóc rồi thì vào ngủ đi chứ.

Đào Minh thúc giục.

Mạnh Thanh Hà cười nói:

- Cũng gần khô rồi.

Rồi bà hỏi như thể vô tình:

- Hình như khóa tủ hỏng rồi thì phải, hôm qua ông mở nó à?

Đào Minh đáp:

- Chiều nay tôi lấy cái áo sơ mi không mặc được ra cho mẹ sửa đấy.

Rồi ông nói thêm:

- Lúc đó còn ngon lành mà, mình xem thử lại xem.

Nghe ông ta nói thế, không chỉ Mạnh Thanh Hà mà cả Nam Sơn cũng thờ phào nhẹ nhõm. Nam Sơn yên tâm hơn nhiều.

- Ừm, thế chắc là tôi vẫn chưa đủ mạnh.

Mạnh Thanh Hà cúi người giả bộ sờ mó một lúc:

- Mở được, mai tra tí dầu vào thì không bị rít như vậy nữa.

Bà mở tủ ra nhìn thoáng vào một cái rồi đóng lại.

Nhìn sắc mặt của Mạnh Thanh Hà, Nam Sơn không thấy bất cứ cảm xúc gì, chỉ có thể cầu nguyện rằng bà không thấy chỗ nào bất ổn thôi.

Mạnh Thanh Hà lên giường đi ngủ. Bà quay lưng về phía Đào Minh, nằm cách ông một chút.

Đào Minh không thêm đề ý mà vươn tay tắt đèn đi.

Chẳng bao lâu sau, trên giường đã vang vọng tiếng ngáy như kéo bễ của Đào Minh.

Mạnh Thanh Hà xoay người nhìn ông ta với ánh mắt sáng quắc hồi lâu rồi từ từ nhắm mắt lại, trên mặt còn nở nụ cười khó lường.

Nam Sơn chờ Mạnh Thanh Hà ngủ rồi về lại thân thể mình, ôm tâm trạng lo âu chìm vào giấc ngủ.

...

Có lẽ vì trong lòng có tâm sự nên Nam Sơn tỉnh giấc mà trời vẫn còn tối đen.

Cô nhìn sang bên cạnh theo bản năng rồi tròn tròn mắt, không thấy Cố Thăng đâu cả.

Sáng sớm tỉnh mơ mà anh đi đâu rồi?

Tiếng Cố Thăng truyền tới từ phía chân giường:

- Anh ở đây.

Rồi anh hỏi với giọng thấp thỏm:

- Em thế nào rồi?

Nam Sơn chống tay lên giường ngồi dậy thì thấy Cố Thăng đang ngồi dựa vào tường.

Có vẻ như anh cũng rất căng thẳng, cho nên sáng sớm tỉnh dậy mới không ngủ thêm được nữa.

- Em bình thường rồi, chỉ xuyên có một lần thôi.

Nam Sơn cười rặng rờ rồi đáp:

Cố Thăng cũng nở nụ cười:

- Tốt quá rồi, giờ mình chờ trời sáng nữa thôi.

...

Cố Thăng và Nam Sơn không dậy quá sớm để tránh người nhà họ Đào phát hiện ra chỗ nào khác thường.

Khi ăn sáng, Cố Thăng mới nói với cụ Đồng:

- Máy hôm nay bọn cháu quấy rầy mọi người quá, qua mấy hôm tỉnh dưỡng, chứng thiên đầu thống của Nam Sơn đã khá lên nhiều, bọn cháu cũng nên trở về rồi ạ.

- Đi sớm thế? Nếu tốt cho sức khỏe thì ở thêm mấy hôm đi chứ?

Cụ Đồng giữ họ lại, bà cụ tiếc đồng tiền thuê nhà kén sù mà họ đưa cho mình lắm.

Cố Thăng lắc đầu cười:

- Không được, ở công ty cháu có chuyện cần về xử lý ạ.

Tuy công ty có Cố Hằng trông giúp, nhưng anh vẫn phải về để tự xử lý một vài chuyện quan trọng.

Ông cụ Đào hỏi với vẻ tiếc nuối:

- Bao giờ đi?

Cố Thăng trả lời:

- Sáng nay cháu đi luôn. Cháu nghe dì Mạnh nói chín giờ sáng có xe bus đi tới thôn Đào Nguyên mà.

- Đúng đấy.

Ông cụ Đào gật đầu:

- Đã dọn xong đồ chưa? Đi đường cẩn thận nhé.

Nam Sơn nói:

- Vâng ạ.

Vì sắp được về nhà nên tâm trạng Nam Sơn rất tốt.

Di Mạnh vẫn cúi đầu húp cháo, từ đầu đến cuối không nói không rằng. Nam Sơn không biết có phải bà đã nhận ra điều gì rồi không.

Ăn sáng xong, Cố Thăng và Nam Sơn mang hành lý đi tới nhà di Đào.

Bọn họ đi thì Tam Hắc cũng đi theo.

Khi hai người đến thì nhà di Đào đang ăn sáng.

Vừa thấy họ mang hành lý thì di Đào đã đoán ra nguyên nhân họ tới đây:

- Nam Sơn, cô với Cố Thăng phải về hả? Giờ qua gọi ba người anh đi cùng ả?

- Vâng ạ.

Nam Sơn gật đầu.

Tam Hắc nghe xong thì ăn vội ăn vàng, cuối cùng cũng được về rồi.

Tuy di Đào đối đãi với họ rất tốt, thế nhưng họ thực sự không thể thích nghi nổi với cuộc sống trong thôn Đào Nguyên này.

Di Đào tươi cười buông bát đĩa xuống:

- Nơi này có khí hậu trong lành, mọi người ở thêm mấy hôm đi.

- Không được, bọn cháu đều có công việc phải làm mà.

Cố Thăng đáp.

Di Đào dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Cố Thăng hiểu rõ ý bà:

- Không cần trả tiền thuê nhà lại cho bọn cháu đâu, đi cứ giữ đi ạ.

- Thật ngại quá.

Di Đào cười ngẩn ngại:

- Họ ở có ba bốn hôm thôi mà.

Cố Thăng nói:

- Không sao đâu dì, mấy ngày nay dì quan tâm họ nhiều rồi.

Tam Hắc ăn uống xong, lau miệng rồi vào lấy hành lý.

...

Khi leo núi, Cố Thăng luôn chú ý đến sắc mặt của Nam Sơn, chỉ sợ chuyện lần trước lại tái diễn.

Khi đến đỉnh núi, thấy sắc mặt cô vẫn hồng hào bình thường, tinh thần hăng hái phấn chấn thì anh mới yên tâm phần nào.

Nam Sơn quay lại nhìn xuống thung lũng, thấy Mạnh Thanh Hà đang đứng trong ruộng ngắt đầu nhìn họ.

Vì ở quá xa nên cô không thấy được vẻ mặt của bà, chỉ cảm thấy bà hết như một con sói có thể nhảy lên vồ mồi bất cứ lúc nào,

mà giờ đang phải nhìn con mồi của mình rời đi trong nỗi bất cam.

Tìm Nam Sơn đập thành thịch. Cô quay đầu đi rồi xuống núi với Cố Thăng.

...

Chuyến bus hôm nay tới trễ, quá chín giờ mà vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Cố Thăng nôn nóng đi qua đi lại, chỉ sợ xe không đến.

Đại Hắc đề nghị quay lại nhà đi Đào gọi taxi lên đón.

Phương án này bị Nam Sơn bác bỏ ngay tắp lự, cô không thể nào quên được bóng dáng Mạnh Thanh Hà đứng dưới chân núi kia.

Cô cảm thấy giờ mình mà quay lại đó thì sợ là không về được mất.

Cố Thăng nghĩ ngợi một lát, thôi thì đã đến đây rồi, chờ thêm một tí nữa đi, chỉ cần xe tới là được.

Mấy người họ thương lượng rồi quyết định, nếu mười giờ mà không thấy xe thì sẽ trở về gọi điện cho xe lên đón.

Cuối cùng xe bus cũng tới, muộn những nửa tiếng đồng hồ.

Mọi người đều tươi cười rạng rỡ rồi bước lên xe trong nỗi xúc động lâng lâng.

Chỉ cần có thể rời khỏi nơi này thì đường xóc bao nhiêu cũng thành nhẹ nhàng hết.

Xe lắc la lắc lư, Nam Sơn hơi buồn ngủ. Cô nói với Cố Thăng ngồi cạnh mình:

- Em mệt quá, em ngủ chút nhé.

- Ừ.

Cố Thăng kéo vai cô về phía mình:

- Ngủ đi, cho em dựa vai này.

Nam Sơn nghe lời dựa vào vai anh rồi chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Một lát sau, Cố Thăng cũng buồn ngủ rã rời. Hôm nay anh còn dậy sớm hơn cả Nam Sơn. Hai người dựa đầu vào nhau rồi cùng chìm vào mộng đẹp.

Đại Hắc nhìn Nhị Hắc đang dựa vai mình với vẻ kì thị rồi đẩy cậu em về phía Tiểu Hắc bên kia. Tiểu Hắc cũng không chịu cho Nhị Hắc dựa vai, lại đẩy ông anh cho Đại Hắc.

Đại Hắc và Tiểu Hắc đẩy qua đẩy lại một hồi, cuối cùng Nhị Hắc dựa đầu vào ghế, ngửa cổ há mỏ ra mà ngủ.

...

Khi Nam Sơn tỉnh lại thì thấy mình mặc quần áo bệnh nhân, và trên tay cầm kim truyền dịch.

Cô nhìn hoàn cảnh xung quanh một lát mới nhận ra mình đang nằm trong bệnh viện rồi.

Ý thức của cô cứ lơ mơ, chân cứng thì tê rần. Cô trở mình dậy nhìn xuống mới thấy Cố Thăng đang gối lên đùi mình mà ngủ.

Cô hơi động đậy đã đánh thức anh.

Cố Thăng ngẩng đầu lên, thấy cô tỉnh thì mừng rỡ vô cùng.

Anh nói với giọng khản đặc:

- Cuối cùng em cũng tỉnh rồi. Em có biết em đã ngủ bao lâu rồi không?

Hôm đó sau khi tới trạm dừng, Cố Thăng muốn đánh thức Nam Sơn nhưng cô chẳng hề nhúc nhích. Nếu không phải cô vẫn còn thờ thì anh còn tưởng là cô đã đi rồi.

Sau đó, anh thử đủ mọi cách để đánh thức cô nhưng đều vô dụng.

Bác sĩ cũng bất lực với tình trạng của Nam Sơn, mọi chỉ số của cơ thể cô đều rất bình thường. Ông đành phải bảo Cố Thăng chờ cho đến khi Nam Sơn tỉnh lại.

Nam Sơn sững sờ hồi lâu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Cố Thăng nhếch nhếch đến thế.

Cố Thăng trước mắt cô đầu tóc rối tung như thể nấy ngày rồi không quan tâm tới, râu ria tua tủa, hai mắt đỏ ngầu.

Nói đoạn, Cố Thăng quay lưng về phía Nam Sơn:

- Anh sợ là em không tỉnh lại nữa. Ngày nào anh cũng nói với em bao nhiêu là chuyện, nhưng mà em không để ý đến anh...

Nam Sơn cam đoan:

- Sau này em sẽ không tự nhiên ngủ bất tỉnh như thế nữa, em hứa với anh mà.

- Ừ.

Nam Sơn nhìn tấm lưng rộng vững chãi của anh:

- Cố Thăng, anh quay lại đây rồi mình nói chuyện với nhau có được không?

Cố Thăng không chịu. Anh nói với giọng hết sức nhẹ nhàng:

- Anh đang khóc, em chờ anh bình tĩnh lại đã.

Sau đó, dường như anh cảm thấy nói vậy thì xấu hổ quá, bèn bỏ sung:

- Anh khóc vì vui quá đấy thôi.

Anh không muốn để cho cô thấy mình rơi nước mắt, bởi vì như thế chẳng men chút nào.

- Được rồi.

Nam Sơn đáp.

Nghe lời anh nói, trái tim cô mềm nhũn.

Người đàn ông trước mắt cô đáng yêu quá, đáng yêu đến mức sống mũi cô cay xè.

Cố Thăng điều chỉnh tâm trạng rất nhanh. Anh quay lại rồi hỏi:

- Em thấy thân thể thế nào? Anh gọi bác sĩ tới xem nhé?

Nam Sơn hiểu rõ cơ thể mình. Cô biết nguyên nhân của chuyện này, cho nên bèn ngăn anh lại:

- Đừng anh, chờ tí nữa rồi gọi, bây giờ em ổn mà.

Cô nhìn vào đôi mắt đen trong vắt của anh:

- Em ngủ mấy ngày rồi?

- Năm ngày.

Cố Thăng nói rất chậm rất chậm. Em ngủ bao nhiêu lâu, anh thức bấy nhiêu lâu.

Nam Sơn kinh ngạc:

- Lâu thế sao?

Cô cứ nghĩ cùng lắm chỉ hai ngày.

- Ừ.

Cố Thăng nói thêm:

- Về đến nơi thì anh báo cảnh sát ngay, nhưng mà cảnh sát không tìm thấy cả nhà Đào Minh.

Nam Sơn nói:

- Họ chết cả rồi, chỉ trừ Mạnh Thanh Hà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng trợn mắt:

- Sao em biết?

Nam Sơn nói:

- Vì khi đó em đang ở hiện trường.

Ở hiện trường?! Cố Thăng nhìn cô với vẻ khiếp sợ:

- Nói vậy thì mấy hôm nay em đều ở thôn Đào Nguyên sao?

Nam Sơn lắc đầu:

- Em chỉ ở đó hôm đầu thôi, bốn ngày sau thì em hoàn toàn không có ý thức. Chắc là em về cơ thể mình rồi ngủ say thôi.

- Thì ra suy đoán của anh là chính xác.

Cố Thăng day đôi mắt cay xè:

- Thấy em hôn mê mãi không tỉnh, anh cho rằng linh hồn em vẫn ở lại thôn Đào Nguyên nên đã đưa em về đó một lần, hi vọng linh hồn em có thể về lại thân thể. Nếu ở cùng một thôn làng thì chắc là thân thể và linh hồn sẽ hấp dẫn lẫn nhau. Thế nhưng sau một ngày không thấy có chút hiệu quả nào thì anh không thể không đưa em tới bệnh viện, không ăn không uống thời gian dài, anh sợ thân thể em không chịu nổi.

Nói đến đây, Cố Thăng vỗ đầu mình một cái:

- Em ngủ nhiều ngày như vậy chắc là đói lắm rồi. Chờ anh nhé, anh đi mua cháo, bao giờ em ăn no thì lại kể anh nghe em đã trải qua những gì sau.

Nam Sơn chìm trong niềm vui khi tỉnh lại nên không để ý đến cái bụng đã đói mấy ngày. Nghe anh nói xong, cô mới thấy mình đói thật, cái bụng cũng lạ đúng thời điểm mà réo ầm lên.

...

Cố Thăng xuống căn tin bệnh viện mua một bát cháo về, lúc đi qua quầy hoa quả còn tiện tay mua một cân táo tươi, động tác rất nhanh.

Vào đến phòng bệnh, anh để đồ trong tay lên bàn, khom người đỡ lưng Nam Sơn rồi đặt sau lưng cô mấy cái gối đầu.

- Em dậy được mà.

Nam Sơn mỉm cười, Cố Thăng đi được một lúc thì cô đã rút kim truyền đang truyền dịch dinh dưỡng vào tĩnh mạch mình. Cô tỉnh lại rồi, không cần phải dùng thứ đó nữa.

Nam Sơn chống tay xuống giường rồi gắng sức ngồi dậy.

Vì không cử động trong thời gian dài nên thân thể cô hơi yếu ớt, phải vận động nhiều mới có thể khôi phục bình thường.

Cố Thăng kéo bàn ăn y tế xuống rồi đặt cháo lên trên, sau đó lấy một quả táo trong túi ra. Anh định chờ Nam Sơn ăn gần hết

cháo thì gọt vỏ để cho cô trắng miệng.

Cháo hơi nóng, Nam Sơn múc một thìa nhỏ lên thổi nhẹ rồi đưa vào miệng, mùi vị thơm ngon lan tràn theo vị giác.

Có lẽ vì đã lâu không ăn uống gì nên cô chỉ thấy bụng càng đói hơn.

Nam Sơn vừa ăn vừa kể lại chuyện đã xảy ra với mình trong năm ngày nay.

...

Năm ngày trước, Nam Sơn dựa vào vai Cố Thắng rồi ngủ thiếp đi.

Khi chưa tỉnh lại, cô chỉ cảm thấy xung quanh có tiếng tranh cãi ầm ĩ, thế nhưng cô nghĩ là do mình đang ở trên xe nên không để ý nhiều, chỉ muốn ngủ thêm một lát.

Giọng nói bên tai quá quen thuộc làm cô càng nghe càng thấy không ổn, đây chẳng phải là giọng nói của mấy người nhà họ Đào sao?

Cô tỉnh táo lại ngay, rồi nhận ra mình đang ở trên lưng Mạnh Thanh Hà mà không hề bám vào bất cứ một thứ đồ gì cả.

Khi cô cảm thấy vạn sự đều thuận lợi, thì những gì xảy ra sau đó lại giáng cho cô một đòn.

Lúc đầu Nam Sơn hơi hoang mang, cô đã thử nhưng không thể rời khỏi Mạnh Thanh Hà được, hai người cứ như đã dính chặt vào nhau vậy.

Khi Nam Sơn giãy dụa đủ kiểu vẫn không có tác dụng gì thì cô trầm tĩnh lại.

Cô tin tưởng rằng vạn vật phát sinh và tồn tại đều có lý do của nó. Bình đến thì tướng chặn, nước dâng thì đất ngăn, cứ từ từ xem tình hình ra sao.

Thế là Nam Sơn trở thành một khán giả vô hình, đứng bên cạnh nhìn hết thấy diễn ra.

Người nhà họ Đào đang ngồi quanh bàn cơm. Cụ Đồng lại nhắc đến việc sinh con:

- A Hà à, ngày mai mẹ đưa con đến chỗ bác sĩ Mộc, để cô ấy khám thử rồi bốc ít thuốc Bắc về cho con điều dưỡng thân thể nhé.
- Được ạ, cần gì phải đợi đến mai, đi ngay hôm nay cũng được mà.

Mạnh Thanh Hà rất phối hợp.

Cụ Đồng sừng sốt, vốn dĩ bà cụ tưởng Mạnh Thanh Hà phải từ chối quyết liệt như lần trước cơ. Một cho bà cụ nghĩ ra một đồng lý do từ trước khi đi ngủ, bây giờ chẳng cần đến cái nào.

Bà cụ cười mừng rỡ:

- Con nước xong thì đi luôn nhé, nhà bác sĩ Mộc cách nhà mình hơi xa.

Mạnh Thanh Hà không phản đối, chỉ ngoan ngoãn đáp một tiếng “Vâng”.

Nam Sơn là khán giả đứng xem nên quan sát được nhiều điều hơn bà cụ Đồng.

Mạnh Thanh Hà luôn nở nụ cười châm chọc, giọng điệu khi nói chuyện hồ hững thờ ơ, qua loa có lệ, dường như chỉ để đối phó với cụ thôi.

- Con ăn xong rồi.

Mạnh Thanh Hà lau miệng rồi cầm bát đi vào bếp. Sau đó bà ngồi xuống sofa, miệt mài khâu tất.

Ông cụ Đào vẫn đang ăn cơm, ông cụ hơi run tay, đánh rơi bát xuống bàn, một ít cơm bắn ra tung tóe.

Ông cụ nhú mày rồi lại cầm bát lên, nhưng chưa đến một phút sau thì cái bát đã rơi xuống đất, lần này nó vỡ tan tành.

Cụ Đồng không nhận được phải thốt lên oán thán:

- Bao nhiêu tuổi đầu rồi mà cầm cái bát không xong.

Bà cụ tiếc cái bát kia đứt ruột.

Ông cụ Đào nhăn mày nhăn mặt trông cực kì giống một mảnh vỏ cây, nhìn bàn tay của mình rồi giải thích:

- Tôi có cố ý đâu, tự nhiên tay run lên ấy chứ.

Cụ Đồng không tin, cụ dặn Mạnh Thanh Hà:

- A Hà, xới cho ba con bát cơm khác rồi dọn mảnh vỡ đi.

- Chờ con khâu xong cái tất này đã.

Mạnh Thanh Hà trả lời, động tác trên tay cũng không dừng lại.

Bà vừa dứt lời thì đôi đũa trên tay cụ Đồng cũng rơi xuống bàn và phát ra tiếng vang giòn tan.

Ông cụ Đào nói:

- Vừa nãy còn nói tôi, xem bà kia, chẳng giống tôi đây là gì.

Nói xong, ông cụ nhàu mày:

- Sao tay tôi nó cứ cẳng ngày dơ ra thế nhỉ?

Ông cụ ra sức nâng tay lên mà chỉ nâng được cách bàn cơm có năm cm đã rơi xuống. Ông thử thêm lần nữa, lần này thì không tài nào nâng lên được.

Cuối cùng ông cụ cũng nhận ra có gì không đúng. Ông cụ vội hỏi bà cụ:

- Bà có thấy chân tay mềm hết cả ra không?

- Hai người đều thấy thế à?

Đào Minh kinh ngạc.

Cụ Đồng gật đầu cứng ngắc rồi nhìn vào đồ ăn trên bàn cơm:

- Thức ăn có vấn đề, A Minh, con đừng ăn nữa.

Bà cụ nhìn sang Mạnh Thanh Hà:

- Có phải cô bỏ gì vào cơm canh không?

Bình thường đồ ăn đều do Mạnh Thanh Hà nấu, bữa nay cũng không ngoại lệ.

Đào Minh đập bàn, nổi giận quát:

- A Hà, cô nói rõ cho tôi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế này?

Mạnh Thanh Hà buông việc đang làm trong tay và nở một nụ cười khó đoán:

- Như mẹ nói đây, tôi bỏ thuốc.

- Cô...

Đào Minh kéo ghế ra rồi hùng hổ đi về phía bà.

Thế nhưng chưa đi được hai bước thì ông ta đã thấy hai chân mềm nhũn và ngã lộn trên đất. Ông ta lảo bẫm:

- Tôi cũng trúng thuốc?!

Rồi quay sang hỏi Mạnh Thanh Hà:

- Sao cô lại không sao?!

Mạnh Thanh Hà đứng dậy đi tới trước mặt ông ta:

- Ông biết rõ là tôi không ăn ốc nước ngọt, nhưng món này lại là món mùa hè mà các người thích nhất.

Bà đi qua người Đào Minh:

- Tôi cứ tưởng là thuốc không có tác dụng cơ, hóa ra là vì ông cường tráng nên được hiệu phát huy hơi bị chậm.

- Cô cho chúng tôi ăn cái gì rồi?

Đào Minh sợ chết, bèn thốt lên câu hỏi bằng giọng rất căng thẳng.

Mạnh Thanh Hà nhún vai:

- Tôi cũng không biết nữa, tôi đọc sách thuốc của cha ông rồi tự phối ra đấy, được hiệu của thuốc này trong sách viết hay lắm, tính ôn hòa...

Bà lại mỉm cười:

- Tôi nói thế thì chắc là các người chẳng hiểu đâu. Tóm lại, sau khi con người ăn thứ thuốc này thì cả người sẽ tê dại đi, không còn cảm giác gì nữa, thế nhưng bộ não vẫn còn ý thức và vẫn nói chuyện được. À, giống hệt như tình trạng của các người bây giờ đây này.

Bà ta lại bổ sung thêm:

- Lúc trước tôi thí nghiệm trên người Đại Hoàng, quả nhiên nó nằm sấp xuống yếu ớt, không nhúc nhích được nữa.

- Thì ra là mày hại chết Đại Hoàng!

Cụ ông Đào nói với vẻ đau lòng. Đại Hoàng là con chó do ông cụ tự tay nuôi lớn, rất là thông minh. Mỗi lúc nông nhàn, một người một chó vào núi đi săn, lần nào cũng mang được thỏ hoang và gà rừng về.

Mạnh Thanh Hà ngồi xổm xuống nhặt từng mảnh sứ vỡ trên nền đất:

- Ba nói sai rồi, chẳng phải người bỏ rơi Đại Hoàng là ba hay sao? Để tôi nghĩ xem nào, lúc đó ba nói thế này nọ: Con chó này chẳng sống được bao lâu nữa, chi bằng nhân lúc nó còn sống thì thịt luôn đi, thịt chó ăn cũng ngon lắm. Tôi liều mạng ngăn cản, ba còn mắng tôi lòng dạ đàn bà kia mà. Tôi chẳng hề chạm đến một miếng thịt chó của ba đâu.

- Lúc nào được hiệu mới tan hết?

- Tầm năm tiếng đồng hồ.

Mạnh Thanh Hà đã tăng liều thuốc cho chắc ăn, nhất định là sẽ được hơn năm tiếng. Bà lấy cái hót rác rồi quét mảnh sứ nhỏ trên đất vào:

- Đừng mong kéo dài thời gian, nhất định tôi sẽ giải quyết các người trong vòng năm tiếng đồng hồ thôi.

- A Hà, tôi biết cô có nỗi khổ tâm. Mấy năm nay tôi đối đãi với cô không bạc, chúng ta có chuyện gì thì ngồi xuống nói với nhau được không?

Đào Minh định lấy tình lý ra khuyên nhủ Mạnh Thanh Hà:

- Tôi biết cô chi xúc động nhất thời thôi, ai cũng có lúc phạm sai lầm, nhưng nếu gây sai lầm lớn thì cô có hối cũng không kịp đâu. Giờ cô đừng làm gì chúng tôi, cô vào phòng ngủ một giấc đi, lúc cô dậy thì được hiệu cũng tan hết rồi. Chúng tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, chúng tôi sẽ không làm gì cô cả.

Đào Minh nhìn ba mình:

- Đúng không, ba nhỉ?

Không đợi ông cụ Đào trả lời, Mạnh Thanh Hà đã nói với giọng dứt khoát:

- Tôi không kích động gì đâu, tôi đã lên kế hoạch cho việc này mười chín năm rồi. Đường lớn đã thông, người nên đi đã đi, ra tay vào lúc này là chính xác rồi.

Nam Sơn cho rằng người nên đi là mình và Cố Thăng, nhưng nghe thế thì mới phát hiện ra là không phải.

Lâu như vậy rồi sao? Thấy trên mặt bà không hề có chút dao động, Đào Minh đã bắt đầu chán nản.

Người nhà họ Đào cố gắng hết sức để không chọc giận bà, họ thay nhau lên sân khấu, nói rã cả họng, khô hết miệng lưỡi, thế mà Mạnh Thanh Hà chẳng nhìn họ lấy một lần.

Bà chẳng nói chẳng rằng mà chỉ cười hờ hững và coi lời họ như không khí. Bà đổ hết ốc nước ngọt trên bàn cùng với mảnh sứ vỡ vào túi to đã chuẩn bị sẵn.

Dường như mọi việc không còn đường cứu vãn.

Cụ Đồng nhìn chòng chọc vào Mạnh Thanh Hà rồi chửi ầm lên:

- Đồ đàn bà độc ác, bao nhiêu năm nay mà mày vẫn lạnh bạc thế à?

- Ồ?

Mạnh Thanh Hà kéo âm cuối ra thật dài:

- Ba tôi vừa mới mất, các người đã bắt tôi tới đây, ép tôi cười thẳng già Đào Minh này, chẳng lẽ tôi phải cảm ơn các người hay sao? Các người giết con tôi mà tôi còn phải dập đầu tạ ơn các người à? Nửa đời tôi chôn vùi hoài phí trong nhà họ Đào của các người, sắp sửa kết thúc đến nơi rồi, tôi còn phải cung phụng các người ư?

Cụ Đồng cười lạnh:

- Nếu không phải mày nói cho Hứa Tuệ Lộ đường chạy ra ngoài, để bọn tao đi bắt nó về rồi gặp tai nạn, thì mày có gặp chuyện gì không?

Nghĩ đến đây, cụ Đồng lại đau lòng:

- Tao tốn hai ngàn tám trăm tệ mới mua được nó từ tay lão Bắc đấy. Hứa Tuệ Lộ là sinh viên xuất sắc đó, đứa con mà cô ta sinh ra chắc chắn là có gene tốt lắm.

Mạnh Thanh Hà sùng sốt:

- Đã lâu lắm rồi không nghe thấy cái tên này.

Bà ta đóng cửa lại:

- Ồ, chị ấy mà chịu sinh con cho nhà họ Đào các người á? Nằm mơ đi! Năm đó chị ấy thà rằng nhảy xuống sông cũng không muốn ở lại nhà họ Đào các người đấy.

- Chẳng phải nó chết là do mày hại hay sao?

Cụ ông Đào nói với giọng đau lòng:

- Năm đó tao thấy khi mày cầm tập đề đến hỏi bài nó thì nó có vẻ sáng sủa hơn nên mới để chúng mày ở cùng nhau, ai ngờ cuối cùng lại dẫn sói vào nhà.

Ông cụ tỏ vẻ thắc mắc:

- Có lẽ đến chết nó cũng không biết, người nói cho nó đường ra bên ngoài là mây, người mách bọn tao rằng nó đã chạy trốn cũng là mây, vì sao mây lại làm như thế?

Mạnh Thanh Hà thu dọn bàn ăn rồi dùng khăn lau sạch vết dầu mỡ. Bà đeo tạp dề vào, bắt đầu rửa bát đĩa:

- Vì sao à? Để tôi nghĩ xem nào.

Bà chồng đồng bát đã rửa sạch lên nhau:

- Khi đó tôi rất ước ao cuộc sống tự do tự tại ở bên ngoài, tôi muốn về thành phố, muốn chị ấy dẫn tôi cùng đi. Năm đó chị ấy rất tin tôi, hai chị em cực kì thân thiết, chị ấy còn cho tôi xem ảnh của cháu gái mình nữa kia, nó trắng trắng xinh xinh y như cái bánh bột vậy đó. Sau này tôi nói cho chị ấy biết đường ra bên ngoài, hai chúng tôi đã bàn bạc là sẽ đi cùng với nhau. Thế nhưng khi đi thật thì tôi lại hối hận. Ở nơi này có người mà tôi không bỏ được, tôi đành phải để chị Tuệ Lộ đi một mình thôi.

Bà ta dội bát nhỏ hết nước rồi đặt vào tủ bát:

- Tôi nghĩ, tôi ở đây cô độc thế này, tôi khao khát thế giới ngoài kia mà lại không thể không ở lại đây. Chị Tuệ Lộ dựa vào cái gì mà lại được đi, lại được sống trong thế giới rục rờ và tự do kia cơ chứ? Chỉ bằng chị ở lại đây với tôi thì hay biết mấy, chẳng phải là chị thích tôi lắm hay sao? Thế nên tôi đã nói chuyện chị ấy chạy trốn cho các người hay, nhưng tôi không ngờ là chị ấy lại chết.

Nam Sơn nghe đến đó thì chỉ cảm thấy hoang đường đến tận cùng.

Mạnh Thanh Hà quét tước sạch sẽ phòng khách rồi nói:

- Đúng rồi, tôi quên nói cho các người biết, Nam Sơn chính là cháu gái của Hứa Tuệ Lộ đấy! Thi thể của Hứa Tuệ Lộ chôn ở sau vườn đã bị người khác động vào, không cần đoán cũng biết là con bé đó. Tôi ấy à, tôi còn cất chứng minh thư của chị Tuệ Lộ trong tủ kia kia. Hôm nay tôi tìm thì không thấy nữa, có lẽ con bé đó cũng lấy đi mất rồi, chắc bây giờ nó đang báo cảnh sát đấy. May mà nơi này hoang vu hẻo lánh, chờ được cảnh sát tới cũng còn lâu.

- Mây cũng là đồng lõa!

Cụ Đồng nhìn chòng chọc vào bà với ánh mắt sáng quắc như đuốc:

- Mây cũng không trốn thoát đâu!

Mạnh Thanh Hà bật cười:

- Năm đó tôi chỉ là một con nhỏ chẳng biết gì, nói chính xác ra thì tôi còn là nạn nhân cơ, đồng lõa là người dân trong cái thôn này mới phải.

Bà đánh mặt lại:

- Tôi không định hành động nhanh như thế, gan tôi nhỏ lắm. Thế nhưng bây giờ người nên đi thì đã đi rồi, tôi chẳng còn gì vướng bận. Thứ hai là các người ép tôi, năm đó tôi mất con, đau chết đi sống lại, ấy vậy mà các người còn ép tôi đi khám bác sĩ Mục thêm lần nữa. Tôi đoán là lần này các người sẽ để tôi sinh con, rồi nó là gái thì sẽ bị các người bóp chết. Thứ ba là vì Nam Sơn đến, làm cho tôi thấy hơi áy náy. Thôi thì ra tay luôn vậy, cứ chần chừ mãi, chẳng biết còn kéo dài đến bao giờ.

Bà nói với về tiếc nuối:

- Vốn định để cho Nam Sơn chứng kiến cơ, ai ngờ họ lại đi nhanh thế.

- Mây không sợ cảnh sát tới bắt cả mình sao?

Mạnh Thanh Hà cười khề rồi nói:

- Không đâu, tôi tính hết rồi.

Bà mở cửa ra, ánh sáng hơi chói mắt, bà vươn tay lên che rồi nói với người nhà họ Đào:

- Các người ở đây chờ tôi một lát, tôi sẽ về ngay thôi. Đừng mơ có ai tới cứu các người, chỉ có thám Lý mới đến gõ cửa nhà này, mà hôm nay bà ta đi vắng rồi.

- Mày đi đâu đó?

Mạnh Thanh Hà cười rất đổi dịu dàng:

- Mẹ mau quên thật, chẳng phải bà muốn đưa tôi đi khám bác sĩ Mục hay sao? Tôi đi lấy chút đồ rồi về ngay thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mạnh Thanh Hà về phòng mình rồi lấy một cái túi vải lớn trong tủ ra, để vào đó vài món quần áo thay giặt và một con dao nhọn.

Sau đó bà lấy hết tiền mình giấu trong túi áo bông và tiền Đào Minh để trong tủ đầu giường có khóa ra và đặt bên người.

Bà day day huyết thái dương:

- Còn tiền của hai lão già kia nữa.

Mạnh Thanh Hà biết rõ chỗ cụ Đồng giấu tiền riêng. Bà lấy túi nilon được dán ở ván dưới gầm giường lên đo độ dày và cảm thấy rất vừa lòng.

Góp nhặt linh tinh cũng được vài ngàn, đủ để bà sống ở thế giới bên ngoài một thời gian.

- Chắc chắn.

Mạnh Thanh Hà nghiêng đầu:

- Người ta chạy trốn thì thế nào nhỉ?

Mạnh Thanh Hà nghĩ ngợi một lúc rồi tháo hết ngăn kéo trong phòng ra đổ xuống đất, bới tủ quần áo cho lộn xộn rồi lấy hai ba bộ đồ của người nhà họ Đào, cho vào một túi khác.

Sắp xếp xong xuôi, hiện trường trông y như thật.

Khi cảm thấy đã ổn thỏa rồi, Mạnh Thanh Hà bèn ra khỏi phòng, cửa vẫn để mở toang.

...

Nghe xong chuyện này, Cố Thăng gật đầu:

- Cảnh sát nói là người nhà họ Đào nhận được tin rồi sợ hãi bỏ trốn.

Căn cứ vào hiện trường thì đúng là như vậy thật.

Không ngờ đó lại là hiện trường được Mạnh Thanh Hà sắp xếp, bà ta tính toán hay thật, đến cảnh sát cũng bị bà ta lừa, đùa,

ngay từ đầu phương hướng điều tra đã sai rồi.

Song anh lại không hiểu một chuyện:

- Nếu người nhà họ Đào đều bị Mạnh Thanh Hà giết chết thì phải có dấu vết gì để lại chứ? Hơn nữa, bà ta làm gì có thời gian để xử lý thi thể đâu?

Tuy bà ta khỏe mạnh, nhưng xét cho cùng vẫn là đàn bà con gái, bà ta giấu xác ở chỗ nào mới được?

Nam Sơn nói:

- Anh nghe em kể xong đã.

- Ừ.

...

Mạnh Thanh Hà không về phòng ăn vội. Bà ta ra sân sau, quỳ xuống trước cây lê chôn hài cốt của Hứa Tuệ Lộ mà dập đầu lạy ba cái, cực kì trịnh trọng.

Sau đó, bà ta ngồi dựa gốc lê:

- Chị Tuệ Lộ à, chuyện năm đó là em có lỗi, em cũng không mong chị tha thứ cho em. Em chỉ đến báo cho chị biết một tiếng thôi, hôm nay đám người họ Đào sẽ chết, chúng sẽ xuống đó cùng với chị. Còn em, em sẽ bắt đầu một cuộc sống mới mà em hằng ao ước.

Sau khi nói xong những chuyện ấy, bà ta vẫn không vào nhà ăn mà đi ra ngoài rồi đóng cổng lại. Sau quãng đường chừng năm sáu phút, bà ta đến một ngôi nhà cũ mà tường ai quần đầy dây trường xuân.

Bà ta đứng bên ngoài một lát rồi nói:

- Thôi không vào nữa, tôi biết dù bà có chết cũng không muốn nhìn thấy tôi đâu. Tôi đứng ngoài này nói với bà một tiếng thôi, tôi đi đây, tôi sẽ không bao giờ về nữa.

...

Cố Thăng hỏi:

- Đó là nơi nào vậy?

- Là nhà cũ của dì Mạnh đấy.

Nam Sơn nhớ lại:

- Khi đó có người hàng xóm sát vách nhìn thấy bà ta nên chào một câu: A Hà lại đến quét tước nhà cửa đấy à? Đúng là có hiếu quá. Ba mất bao nhiêu năm rồi mà hôm nào cô cũng về thăm nhà.

Dì Mạnh hơi gật đầu:

- Hôm nay tôi chỉ đi ngang qua thôi, không vào đâu.

Cố Thăng liên tưởng đến những gì Nam Sơn kể với mình lúc trước: Người nên đi đều đi, bà ta không còn vương bận, người trong ngôi nhà cũ dẫu chết cũng không muốn nhìn thấy mặt bà ta... Rồi anh lại nhớ tới lời của người hàng xóm nhà Mạnh Thanh Hà: ngày nào bà ta cũng tới.

Anh nói cho Nam Sơn nghe suy đoán của mình:

- Có phải trong nhà họ Mạnh còn có người ở, mà người đó mới chết gần đây không?

- Em cũng nghĩ thế, nhưng mà bố của dì Mạnh mất nhiều năm rồi, mẹ dì ấy thì rời khỏi thôn Đào Nguyên từ lâu, em thực sự không nghĩ ra ai đang ở trong nhà họ Mạnh nữa.

Cố Thăng nghĩ tới một khả năng, bàn tay nắm quả táo hơi siết lại.

- Anh nghĩ tới cái gì vậy?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng lắc đầu cười đáp:

- Không có đầu mối, để anh báo với cảnh sát một tiếng, để họ kiểm tra nhà họ Mạnh kia xem. Em kể tiếp đi.

- Vâng.

...

Mạnh Thanh Hà vội vàng về nhà họ Đào rồi đi vào phòng nhỏ đặt dụng cụ nhà nông. Bà ta chọn hai con dao quắm, đẩy một chiếc xe đẩy, trên xe để hai bó rom to và cái bọc bà ta chuẩn bị lúc trước.

Bà ta kéo xe tới trước hành lang rồi vào nhà ăn.

Ông cụ Đào, bà cụ Đồng đang ngồi đối diện với nhau, còn Đào Minh vẫn nằm còng queo trên đất, cảnh tượng im lặng quái quỷ nhìn như một bức tranh kì dị.

Thấy Mạnh Thanh Hà đi vào, bà cụ Đồng há miệng ra thở hồng hộc, thế nhưng lại chẳng thể nói được gì, chỉ có thể nhìn con dâu với ánh mắt phần hận.

Trong con người của cụ Đồng vương toát máu, độc tính của thứ thuốc này không hề nhẹ như Mạnh Thanh Hà nói.

Mạnh Thanh Hà nhìn cụ Đồng rồi cười nói:

- Cứ nhìn đi, nhìn cho kĩ đi, tôi là người sắp giết chết bà đấy.

Nghe thế, cụ Đồng hơi suy sụp, thế nhưng chỉ có thể tỏ ra căm phẫn chứ chẳng làm được gì.

Mạnh Thanh Hà ném cái túi đựng bát vỡ và ốc nước ngọt lên xe, sau đó khiêng ông cụ Đào và Đào Minh lên, để cho hai người nằm thẳng trong xe đẩy.

Bà ta đắp một tấm chăn lên hai người họ rồi phủ thêm một lớp rom, đảm bảo người ngoài không thể nhìn thấy trên xe có hai người đàn ông đang nằm. Cuối cùng bà ta cõng cụ Đồng lên ngồi trên xe đẩy.

Mạnh Thanh Hà bắt đầu đẩy xe, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ khao khát đối với tự do.

Bà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao rộng:

- Đã lâu không nhìn thấy bầu trời như vậy rồi, xanh quá.

...

Cứ thế, Mạnh Thanh Hà đẩy xe đi đến nơi ở của bác sĩ Mục.

Trên đường bà ta gặp dì Đào, dì Đào cầm rổ trong tay, trong rổ toàn rau dại.

Dì Đào chào hỏi Mạnh Thanh Hà:

- Ôi, đưa bà cụ đi đâu thế này?

Nam Sơn cho rằng Mạnh Thanh Hà sẽ giết mình hoặc là căng thẳng, nhưng không, về mặt của bà ta tự nhiên đến cùng cực.

Mạnh Thanh Hà dừng lại, lau mồ hôi trên trán rồi nói với vẻ lo âu:

- Mẹ chồng tôi ốm, nói chẳng nên lời đây này. Vừa hay tôi cũng phải sang bên bác sĩ Mục để khám cái bụng nên đưa bà cụ đi luôn.

Vất vả lắm mới gặp được người trong thôn, cụ Đồng ra sức nháy mắt với dì Đào.

Thế nhưng tiếc là dì Đào lại không hiểu ánh mắt ấy. Dì nói với Mạnh Thanh Hà:

- Mất mẹ chồng cô đó quá, xem có phải bị cát bay vào không?

Mạnh Thanh Hà nhìn cụ Đồng một cái:

- Hình như thế thật, tôi thôi cho bà cụ một cái là được ngay ấy mà.

- Ủ, chết thật, mãi lo hái rau dại mà quên cả nấu cơm, tôi đi trước nhé.

Dì Đào cảm rở rồi chạy vội về nhà.

- Dì Đào đi thông thả nhé.

Mạnh Thanh Hà đứng phía sau nói với giọng khách khí.

Dì Đào vừa đi, Mạnh Thanh Hà đã híp mắt nhìn chăm chăm vào bà cụ Đồng rồi đột nhiên cười lên thành tiếng:

- Mẹ à, bà đừng mơ nữa, không ai cứu bà đâu.

Mạnh Thanh Hà lại lên đường, miệng lẩm bầm bài hát gì Nam Sơn nghe không hiểu, chắc là một khúc dân ca địa phương. Khúc hát ấy ngây thơ và đơn giản, nhưng lại đượm nét bi thương không tả được bằng lời.

Bác sĩ Mục ở tận sâu trong núi, nơi đó chỉ có một mình bà.

Vì ít người qua lại nên đường xá hơi gập ghềnh, Mạnh Thanh Hà đẩy chiếc xe đến được nhà bác sĩ Mục thì đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua.

Trong núi lạnh lạnh, dì Mạnh thở hổn hển mà không đổ một giọt mồ hôi nào.

Bà ta gõ vang cửa nhà bác sĩ Mục.

Ban đầu bác sĩ Mục nhìn thấy bà ta thì vừa ngạc nhiên lại vừa hơi sợ hãi. Có lẽ sau khi Mạnh Thanh Hà bị mất con đã chạy đến gây sự với bác sĩ Mục, làm cho bà bị ám ảnh tới tận bây giờ.

Cuối cùng thì Nam Sơn cũng gặp được bác sĩ Mục. Đó là một bà cụ đầu tóc bạc phơ, sắc mặt hồng hào, khí chất trầm tĩnh.

Mạnh Thanh Hà thò đầu vào thăm dò:

- Trong đó có bệnh nhân không?

- Không có ai.

Bác sĩ Mục nắm cửa không buông, thần sắc cảnh giác.

Mạnh Thanh Hà cười:

- Sao mà bà sợ thế, chuyện năm đó là tôi có lỗi với bà cơ mà. Bà là bác sĩ duy nhất ở thôn Đào Nguyên, tôi làm gì bà được cơ chứ?

Dì Mạnh lùi lại một bước rồi chỉ vào bà cụ Đồng:

- Sáng nay lúc mẹ chồng tôi dậy thì còn khỏe mạnh, ấy thế mà không hiểu sao chân tay không cử động được nữa, miệng cũng méo cả đi. Tôi thấy như là bị trúng phong ấy, bà ra xem thử xem thế nào.

Cụ Đồng quay lưng lại phía bác sĩ Mục, nên bác sĩ Mục không thấy được mặt của bà cụ.

- Vào đi.

Bác sĩ Mục quay người đi vào phòng, cửa vẫn để mở.

Mạnh Thanh Hà đáp lời rồi cũng cạy Đồng lên, mang theo dao rồi khóa cửa lại.

Bà đặt cạy Đồng lên ghế rồi nói với bác sĩ Mục đang đun thuốc:

- Bà xem thử xem mẹ tôi bị làm sao đi này.

- Ừ.

Bác sĩ Mục đáp một câu thản nhiên, mắt vẫn nhìn chăm chăm nồi thuốc, cứ như muốn đánh đòn phủ đầu cho Mạnh Thanh Hà lo lắng suông vậy.

Mạnh Thanh Hà có gì mà phải sốt ruột chứ? Bà ta nhìn cạy Đồng chỉ có thể méo miệng lo suông mà chẳng làm được gì, rồi nở một nụ cười hờ hững.

Bác sĩ Mục cũng không ngờ lơ Mạnh Thanh Hà quá lâu. Bà đeo kính viễn thị, đến trước mặt cạy Đồng, lật mí mắt cạy lên rồi lại nhìn xuống đầu lưỡi cạy.

- Không ổn!

Bác sĩ Mục nhíu mày làm cái trán nhăn nhúm lại:

- Bệnh trạng của bà cạy như là trúng độc vậy.

- Độc gì thế?

Mạnh Thanh Hà hệt như một con mèo đen giao hoạt đang đùa giỡn với con mồi.

Bác sĩ Mục lắc đầu:

- Không nhớ lắm, tôi chỉ đọc trong sách thuốc...

Rồi bà ngẩng đầu lên:

- Có phải cô hạ độc bà cạy không?

Mạnh Thanh Hà đứng lên, vẻ mặt lạnh như tiền:

- Đúng là bà già rồi, lâu thế mới nhận ra sao?

- Cô muốn làm cái gì?

Mạnh Thanh Hà không nói gì, bà ta cầm con dao quắm rồi tiến từng bước về phía bác sĩ Mục.

Bác sĩ Mục nhìn thấy sát ý đậm đặc trong mắt đi Mạnh.

Bà không cầu xin, mà đưa ra quyết định cực nhanh, cầm ngay nồi thuốc đang sôi sùng sục trên bếp ném thẳng về phía Mạnh Thanh Hà.

Mạnh Thanh Hà nhanh chóng tránh sang một bên, nồi thuốc nóng dội lên đùi cạy Đồng, nước sôi nóng bỏng đổ lên làn da, vẻ mặt cứng đờ của cạy Đồng hơi vắn vẹo, chắc là phải đau đớn lắm.

Đi Mạnh dồn bác sĩ Mục vào góc tường. Vẻ mặt của bác sĩ Mục trở nên bối rối:

- Cô muốn làm gì? Có gì thì từ từ nói.

- Giữa tôi với bà chẳng có gì để nói với nhau cả.

Mạnh Thanh Hà đập bác sĩ Mục một cái đay cạy giận, bà bác sĩ hộc máu mồm.

- Cô... không thể giết tôi được. Tôi là... bác sĩ... duy nhất... của thôn Đào Nguyên.

Bác sĩ Mục ôm ngực rồi nói đứt quãng.

Mạnh Thanh Hà nghe bà ta nói xong thì cười đến chảy nước mắt, như thể bà vừa nghe thấy chuyện cười gì tếu lảm.

- Bác sĩ à? Chưa chắc đâu. Gọi bà là đào phủ thì hợp hơn nhiều. Có bao nhiêu đứa trẻ trong bụng phụ nữ thôn này phải chết trong tay bà rồi?

- Tôi chỉ...

Bác sĩ Mục muốn biện minh.

- Hi sinh có ích hả?

Mạnh Thanh Hà cúi người xuống túm tóc bác sĩ Mục:

- Mạng của con trai thì đáng giữ, mạng của con gái thì không đáng sao?

Bà cười lạnh:

- Bất mạch mười lần chỉ đúng có tám lần, y thuật như thế mà cũng dám lôi ra khám chữa cho thiên hạ. Bà hại chết bao nhiêu người như thế, đến đêm bà có ngủ ngon không? Những người mẹ mất con kia không ngủ nổi một đêm an giấc, dù là con trai hay con gái đi chăng nữa!

Bà buông tóc của bác sĩ Mục ra:

- Hôm nay, tôi sẽ bắt bà nếm thử nỗi đau bị nạo thai!

Đầu của bác sĩ Mục áp lên tường, cả người bà ta lạnh run, miệng thì không ngừng cầu xin tha thứ.

Mạnh Thanh Hà nhìn bác sĩ Mục với ánh mắt lạnh lùng, thế rồi bà cầm dao bằng cả hai tay, đâm thẳng xuống bụng của bà ta.

Động tác của di Mạnh rất thông thả. Chắc là lần đầu tiên giết người, cho nên bà còn lo lắng bất an, thậm chí bà đã buông lỏng dao trong tay ra trong nháy mắt.

Thế nhưng tất cả chỉ xảy ra trong một nháy mắt mà thôi. Mạnh Thanh Hà nói:

- Bà còn hại chết cả em gái của tôi, nếu không nhờ ơn bà thì mẹ tôi đâu có muốn bỏ đi, tôi cũng chẳng rơi vào bước đường này.

Một nhà bốn người chúng tôi vốn phải được sống hạnh phúc mới đúng.

Câu này của bà như đang nói với chính bản thân mình.

Nói xong, ánh mắt bà đã kiên định hơn nhiều.

Máu văng lên khoe miệng của Mạnh Thanh Hà, bà ta dùng lưỡi liếm đi:

- Mặn.

Rồi dùng ngón cái lau một cái, tạo nên một vệt máu trên khuôn mặt.

Khi con dao hạ xuống lần nữa, động tác của Mạnh Thanh Hà đã quả quyết hơn nhiều. Bà còn thì thào đếm:

- Một dao, hai dao...

Bà không còn là người bình thường nữa, bà không ngừng vung dao, vẻ mặt bà dữ dằn hung hãn, và tai bà dường như không hề nghe thấy tiếng kêu van thảm thiết.

Cảnh tượng kia đỏ tanh sắc máu, Nam Sơn nhắm nghiền hai mắt lại.

Khi Mạnh Thanh Hà dừng tay thì bụng của bác sĩ Mục đã bị đâm nát bét. Bác sĩ Mục vẫn còn thở, mồm vẫn hộc máu tươi, hai mắt

trợn trừng trừng, cả người co giật.

Mạnh Thanh Hà thì thảo lẩm bẩm:

- Thì ra giết người là như thế, chẳng khó chút nào.

Bà mở cửa, vạch lớp rom phủ ra, kéo Đào Minh và ông cụ Đào vào trong nhà.

- Bây giờ đến lượt các người.

Trong không khí thoang thoang mùi khai, Mạnh Thanh Hà nhìn qua thì thấy đùng quần Đào Minh ướt sũng.

Bà nói:

- Ông sẽ không còn phải sợ nữa đâu, nhanh thôi.

Đào Minh lắc đầu cực khế, khuôn mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Mạnh Thanh Hà đặt bà cụ Đồng và ông cụ Đào ngồi song song với nhau, còn bà túm tóc Đào Minh, để ông ta quỳ đối diện với họ.

- Nhìn cho kĩ, nhìn cho kĩ xem tôi giết con của hai người như thế nào. Hai người vui vẻ mà cảm nhận nỗi đau mất con đi!

Sau đó bà chém một phát vào thân của quý của Đào Minh:

- Lúc trước chính là thứ này làm tôi ghê tởm, cuối cùng tôi cũng có thể cắt nó đi rồi.

Sau đó, Mạnh Thanh Hà cười tươi roi rói rồi nói với hai ông bà cụ họ Đào:

- Nhà họ Đào các người tuyệt đường con cháu rồi!

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Cụ Đồng sáng mắt lên, có người tới, có người có thể cứu họ khỏi cảnh nguy khốn này rồi!

Bàn tay đang nắm tóc Đào Minh của Mạnh Thanh Hà hơi khựng lại. Nhưng bà không để ý tới. Bà lia dao qua cổ Đào Minh rồi

buông ông ta ra với vẻ ghét bỏ. Đào Minh ngã sấp xuống.

Mãi đến tận lúc chết, ông ta vẫn không nghĩ ra, vì sao A Hà vẫn sống tốt với mình hai chục năm trời, không hề cãi cọ với nhau,

mà tự nhiên lại bùng nổ.

Làm gì có người bị hại nào lại yêu đao phủ cơ chứ?

Sau tiếng gõ cửa, một người đàn ông gọi vọng từ ngoài vào:

- Bác sĩ Mộc ơi, bác sĩ Mộc có nhà không nhỉ?

Mạnh Thanh Hà ung dung đi tới trước mặt bà cụ Đồng rồi dùng khẩu hình nói:

- Đừng nóng ruột, tới phiên bà rồi đây.

Và rồi Mạnh Thanh Hà giải quyết cả hai ông bà cụ như cắt lúa.

Lại có tiếng phụ nữ mềm yếu vang lên bên ngoài:

- Chắc là bác sĩ Mộc vào núi hái thuốc rồi, ngày mai mình đến xem con là trai hay gái cũng được mà.

Cô hỏi với vẻ hoang mang:

- Nếu con là gái thì anh có giữ nó không?

- Đi thôi.

Người đàn ông đáp.

Người phụ nữ nói:

- Vâng.

...

Mạnh Thanh Hà cầm dao quắm đi đến bên cửa sổ, vén màn ra một chút, nhìn theo bóng đôi vợ chồng kia mãi đến khi mất hút.

Thế rồi bà ném dao đi, ngồi bệt xuống đất, khóc òa lên như đã kiệt sức.

Thế nhưng trận khóc này chỉ kéo dài có năm phút đồng hồ. Khi Mạnh Thanh Hà đứng lên lần nữa, vẻ mặt bà nghiêm nghị như thể vừa có được sinh mệnh mới.

Mạnh Thanh Hà thay một bộ quần áo. Đó là một chiếc váy dài màu trắng hoàn toàn không hợp với làn da ngăm đen sạm lại của bà.

Đường kim xô lệch, vải dệt thô ráp, hẳn là mua ở tiệm trong thôn.

Bà ve vuốt từng nếp váy với vẻ yêu quý trân trọng vô cùng.

Sau đó, bà đứng lên, cầm lấy túi, đi ra ngoài cửa.

...

Bà ấy vừa ra cửa thì em thoát khỏi thân thể bà ấy ngay, rồi không có ý thức nữa. Lúc em tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên giường bệnh rồi.

Kể chuyện xong, Nam Sơn cũng ăn gần xong cháo.

- Ủ.

Không hiểu sao, trong lòng Cố Thăng lại có dự cảm rằng, dù có nói mạnh mẽ cho cảnh sát thì họ cũng không thể tìm thấy cái xác nào trong nhà bác sĩ Mục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

Dịch: Lăng Nhân Môn

Cố Thăng tìm số điện thoại của cảnh sát phụ trách vụ việc này, nhưng khi định ấn số gọi đi thì anh lại chần chừ.

Ngẫm kỹ ra thì Mạnh Thanh Hà chỉ làm một việc mà thôi: Đó là đứng ra làm một thẩm phán bất đắc dĩ khi chính nghĩa mãi không chịu đến.

Nếu không phải thôn làng khép kín kia đã có xu hướng mở cửa dần với bên ngoài, thì anh không nghi ngờ gì việc nhà họ Đào sẽ lại mua thêm những cô gái vô tội khác về.

Anh lại nhớ đến Hứa Tuệ Lộ vô tội bị Mạnh Thanh Hà bán đứng và người phụ nữ bị cầm tù trong nhà họ Mạnh, xét đến cùng, người lựa chọn chính là Mạnh Thanh Hà.

Anh thở dài rồi gọi đi, sau đó nói cho cảnh sát Trần Lượng rằng có thể đến nhà họ Mạnh và nhà bác sĩ Mục thử xem.

Lý do của Cố Thăng là anh tình cờ thấy Mạnh Thanh Hà vẽ ba vòng tròn lớn ở nhà họ Đào, nhà họ Mạnh và nơi ở của bác sĩ Mục

trong số tay, như thể đang có âm mưu gì đó.

Trần Lượng cảm ơn Cố Thăng rồi nói sẽ đi điều tra ngay, nếu có tiến triển gì thì sẽ cho anh biết.

Cố Thăng cúp máy rồi nói với Nam Sơn:

- Hải cốt của Hứa Tuệ Lộ còn đang phải đối chiếu AND với danh sách người mất tích, chắc khoảng hai ngày là có kết quả thôi.
- Đợi bao giờ có kết quả rồi nói với mẹ em sau vậy.

Bà ngoại lớn tuổi rồi, không chịu nổi kích thích, nếu bà biết đi cả đã mất thì không biết tìm bà có chịu nổi hay không.

Vừa nghe Nam Sơn nói mẹ cô sẽ tới thì Cố Thăng đã ngồi thẳng lưng lên theo bản năng. Anh không ngờ là lại được gặp mẹ vợ nhanh đến thế.

Hơn nữa, hoàn cảnh cuộc gặp này không thích hợp cho lắm, có lẽ không khí sẽ chìm trong bi thương.

Y tá đẩy cửa bước vào, thấy Nam Sơn ngồi trên giường thì kinh ngạc lắm:

- Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi.

Năm ngày nay, hôm nào cô cũng tới cầm kim truyền cho Nam Sơn. Nam Sơn cứ ngủ mãi, không có động tĩnh gì, ấy thế mà mọi thiết bị khám bệnh thay nhau ra trận đều không thể tìm ra được vấn đề trên cơ thể cô.

Suốt năm ngày nay, anh Cố cứ ở bên Nam Sơn trông nom cô suốt. Anh lo lắng cho bệnh tình của cô, làm mọi việc cho cô mà không nhờ hộ lý, thực sự là một người rất tận tâm.

Y tá trẻ thấy kim đã được tháo ra thì không nói gì. Đó chỉ là dịch dinh dưỡng thôi, bệnh nhân tỉnh lại là ăn cơm được rồi, không cần phải dùng đến nó nữa.

- Để tôi gọi bác sĩ Lục tới kiểm tra.

Nam Sơn nói:

- Làm phiền cô rồi.

...

Sau khi thăm khám một hồi, các chỉ tiêu cơ thể của Nam Sơn đều ổn.

Vậy là có thể xuất viện rồi.

Bác sĩ Lục thấy tình trạng bệnh của Nam Sơn hơi kì lạ nên đề nghị cô ở viện thêm mấy ngày cho tiện quan sát. Nam Sơn từ chối.

Cô biết rõ tình trạng của mình, vấn đề có nằm ở thân thể đâu.

Cố Thăng và Nam Sơn vẫn ở khách sạn trước đó, hai người thuê hai gian phòng đối diện với nhau.

Cố Thăng về phòng thì bồn chồn đi vào phòng tắm, tắm rửa, cạo râu, vén gọn tóc rồi thay ra một bộ quần áo thoải mái.

Mấy ngày tới mẹ vợ đến đây rồi, anh phải để lại ấn tượng tốt cho bà mới được.

Cố Thăng vừa thả lỏng tinh thần thì con mệt mỏi rã rời ập tới. Mấy ngày nay lo lắng cho Nam Sơn nên anh chẳng thể ngủ được một giấc ngon.

Anh nhắn tin nói cho Nam Sơn biết anh đi ngủ một giấc, đến tối ăn cơm sẽ gặp nhau.

Sau đó anh ngã nhào xuống chiếc giường trắng phau mềm mại rồi nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

...

Có lẽ là vì mệt quá, nên khi Cố Thăng mở mắt ra thì thấy trời đã tối đen rồi. Anh ngủ một giấc dài, lại thấy đầu nhưng nhức.

Nam Sơn biết anh mệt nên cũng không đánh thức anh.

Anh sờ chiếc điện thoại di động để trên tủ đầu giường, nhìn đồng hồ mới biết là đã chín giờ tối, qua mắt giờ cơm chiều từ lâu rồi.

Cố Thăng vội vàng bò dậy, sửa soạn một chút rồi sang gõ cửa phòng Nam Sơn.

- Anh dậy rồi à?

Nam Sơn mở cửa phòng rồi nói với Cố Thăng đang đứng trước cửa.

Cố Thăng gật đầu:

- Qua mắt giờ cơm chiều rồi, mình đi ăn đêm nhé?

- Được, anh vào ngồi đi, em thay đôi giày đã.

Nam Sơn mở cửa rồi quay người đi vào phòng.

Cố Thăng đi vào, ngồi xuống sofa.

Nam Sơn thay giày để phẳng, bỏ ví và điện thoại vào chiếc túi màu kẹo.

Chiếc túi này cô mua riêng cho chuyến du lịch này đây, không ngờ là...

- Em xong rồi, mình đi ăn đi.

Cố Thăng chưa kịp đáp thì chiếc điện thoại trong túi quần anh đã reo vang, anh lấy ra xem, thấy tên người gọi đến là cảnh sát Trần.

Anh nhìn Nam Sơn đang đứng bên cạnh:

- Cảnh sát Trần gọi đến, chắc là về vụ việc của Mạnh Thanh Hà đấy, anh mở loa ngoài cho em nghe cùng nhé.

Nam Sơn gật đầu:

- Vâng.

Cô ngồi xuống mép giường đối diện chỗ anh.

- Cố Thăng đấy à? Tôi là cảnh sát Trần phụ trách vụ án chôn xác dưới gốc lê đây.

Bên kia điện thoại truyền ra giọng nam trong trẻo.

- Ủ, tôi biết rồi, vụ án có tiến triển gì không?

Trần Lượng đáp:

- Chúng tôi tìm đến nhà bác sĩ Mộc theo manh mối anh cung cấp, thế nhưng nơi đó bị đốt cháy thành một bãi hoang rồi.

Nam Sơn: làm sao có thể như thế được? Rõ ràng cô đã thấy Mạnh Thanh Hà đi rồi, không quay về châm lửa đốt nhà mà.

Với tính tình cẩn thận của Mạnh Thanh Hà thì bà ta không làm thế đâu.

Nhà bác sĩ Mộc ở trong núi, dưới chân núi có không ít người dân trong thôn làm việc, cháy nhà trên núi bốc khói cuộn cuộn sẽ khiến dân làng chú ý.

Cố Thăng hỏi:

- Sao tự nhiên lại cháy?

- Có dân làng châm lửa đốt rẫy ở bên cạnh, lửa lớn quá không khống chế được, thế là lan đến cháy luôn nhà bà thầy...

Cố Thăng nhìn Nam Sơn, cả hai người đều rất đỗi nghi ngờ. Chuyện này trùng hợp quá, trùng hợp đến mức khiến người ta không thể không hoài nghi là có người cố ý.

Cảnh sát Trần nói tiếp:

- May mà trong nhà không có ai, bác sĩ Mục đã từ trần từ mười ngày trước rồi. Nghe trưởng thôn nói cả thôn còn họp nhau lại tổ chức tang lễ cho bà ấy, vì bà là bác sĩ duy nhất trong thôn, đã cống hiến hết mình cho sức khỏe của dân làng đấy. Sau khi mọi người hỏa táng cho bà xong thì thả tro cốt xuống sông theo nguyện vọng khi còn sống của bà rồi.

Nam Sơn kinh ngạc tới cùng, rõ ràng năm ngày trước cô mới gặp bà ta rồi tận mắt chứng kiến bà ta bị Mạnh Thanh Hà đâm chết.

Thế mà bây giờ cảnh sát Trần lại nói với họ là bác sĩ Mục đã chết từ mười ngày trước, đúng là một trò cười.

Cố Thăng hỏi:

- Có tìm thấy gì trong nhà bác sĩ Mục không?

Thực ra anh muốn hỏi là có thấy cái xác nào không.

- Không có.

Cảnh sát Trần ngồi trên ghế, dùng ngón cái và ngón trỏ day huyệt thái dương của mình:

- Chẳng có cái gì khả nghi cả.

Cảnh sát Trần lại nói tiếp:

- Đúng rồi, cục cảnh sát bọn tôi đặt trọng điểm điều tra lên Đào Quả Thực, Đồng Minh Thiên và Đào Minh. Nghe người trong thôn nói, phải mấy năm sau vụ việc của Hứa Tuệ Lộ thì Mạnh Thanh Hà mới được gả vào nhà họ Đào, bà ấy không có liên quan gì đến vụ án chôn xác cả. Hơn nữa, có người nói năm ngày trước họ thấy Mạnh Thanh Hà cãi nhau với Đào Minh một trận rồi xách túi đi ra khỏi nhà. Bà ấy không chạy trốn cùng ba người nhà họ Đào đâu.

Nam Sơn:

- ...

Tâm trạng cô cực kỳ phức tạp. Cô thật muốn nói to lên cho anh ta biết rằng cả ba người nhà họ Đào và bác sĩ Mục đều bị Mạnh Thanh Hà giết chết rồi, đừng có đi tìm người chết nữa.

Thế nhưng cô không thể. Cô hoàn toàn không giải thích được vì sao mình lại biết chuyện này. Hơn nữa nếu cô đoán không lầm, thì toàn bộ chứng cứ chứng minh Mạnh Thanh Hà giết người đều đã được dân làng che giấu hết rồi.

Cô không thể nào lý giải được vì sao dân làng lại nói dối giúp Mạnh Thanh Hà, thậm chí che giấu cả chứng cứ giết người thay bà ta.

Chẳng lẽ là lương tâm lên tiếng?

Nam Sơn thấy chưa chắc.

Cố Thăng không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Anh hỏi:

- Trong nhà họ Mạnh có phát hiện gì không?

Anh vừa nhắc tới nhà họ Mạnh, cảnh sát Trần đang ăn bánh bao lấp bụng suốt nửa nôn hết ra:

- Nhà họ Mạnh có một căn phòng ngầm như tầng hầm ấy. Chúng tôi tìm thấy xác của một người phụ nữ, phán đoán bước đầu là chết hơn mười ngày rồi. Thời tiết thì nóng, cả cái xác toàn là...

Anh chàng nghĩ cho cảm nhận của Cố Thăng nên không nói tiếp:

- Thi thể bị trôi trên giường, vì lâu ngày không hoạt động nên chân tay teo tóp nghiêm trọng...

- Có điều tra ra người đó là ai không?

Trần Lượng đáp:

- Theo dân làng nhận diện thì đó là mẹ của Mạnh Thanh Hà, lúc người dân gần đó nhận ra cái xác thì thấy ngạc nhiên lắm, vì hai mươi năm trước người phụ nữ này đã rời khỏi nhà họ Mạnh rồi. Ông chủ của nhà họ Mạnh còn buồn bực mà chết vì vợ bỏ đi mà. Khi anh ta nói phần đầu thì Cố Thăng và Nam Sơn đã lờ mờ đoán được. Họ không ngạc nhiên cho lắm. Nam Sơn mở to hai mắt, vậy là câu “người nên đi đã đi rồi” của Mạnh Thanh Hà chỉ mẹ của bà ta sao?

Cô còn nhớ rõ những gì di Đào nói với mình, mẹ của Mạnh Thanh Hà không chịu nổi hoàn cảnh trong thôn Đào Nguyên nên mới bỏ đi. Hơn nữa, nguyên nhân khiến cho ông cụ Mạnh chết chính là ngày đêm nhớ vợ, uống rượu giải sầu, buồn rầu mà chết.

Cô không nghĩ rằng người giam giữ bà cụ Mạnh là ông Mạnh, vậy thì chỉ có thể là Mạnh Thanh Hà.

Khi đó Mạnh Thanh Hà mới có mấy tuổi chứ? Một cô bé tầm mười tuổi lại có thể làm chuyện này ư? Đã thế nó còn làm mà không bị ai phát hiện... rốt cuộc phải to gan, cẩn thận và máu lạnh đến mức nào?

Nam Sơn không dám tưởng tượng, lại có người giam hãm mẹ mình dưới tầng hầm được nhiều năm như thế.

Chắc là bà cụ Mạnh đã nhiều lần khuyên lon van vì Mạnh Thanh Hà thả mình ra, thế nhưng Mạnh Thanh Hà không chịu.

Thậm chí vì mẹ mình mà Mạnh Thanh Hà cam tâm từ bỏ ước mơ ra thế giới bên ngoài. Nam Sơn nhìn vào tình cảm thân nhân này, chỉ cảm thấy méo mó mà thôi.

Nam Sơn nghĩ cuối cùng cũng có dân làng nói thật.

Ai ngờ câu tiếp theo của Trần Lượng lại đánh nát suy nghĩ này của cô ngay lập tức.

Trần Lượng nói:

- Sau đó trưởng thôn chạy đến, báo với cảnh sát bọn tôi là bà Mạnh vốn mắc bệnh tâm thần, hễ đến mùa thu là lên cơn, bình thường thì không nhận ra đâu. Mấy năm sau bệnh tình của bà ta ngày càng nghiêm trọng, nên bố của Mạnh Thanh Hà phải trói vào để tránh bà ta đi làm phiền người khác. Ông cụ thấy chuyện này xấu hổ quá nên báo với người ngoài là bà xã bỏ đi rồi, chỉ nói cho mỗi trưởng thôn biết thôi.

Đúng là người dân thôn Đào Nguyên bất chấp tất cả để bảo vệ cho Mạnh Thanh Hà mà, rốt cuộc họ làm thế vì mục đích gì chứ?

Nam Sơn không hiểu.

- Chuyện đại khái là thế, giờ thì cả thôn đang quây quần để đưa ma cho bà cụ Mạnh đây, mọi người trong thôn này thuần phác thật.

Trần Lượng cảm thán.

Thuần phác sao? Đám thôn dân đó cùng nhau đeo mặt nạ để diễn kịch cho người ngoài xem đó thôi. Sau khi vạch lớp mặt nạ ấy ra, ắt sẽ thấy những khuôn mặt máu lạnh rợn người.

Đáng tiếc là không ai nhận ra họ đeo mặt nạ, còn nói gì đến vạch trần chứ?

- Vụ án diễn biến như thế đó, chúng tôi không tìm thấy người nhà họ Đào ở chỗ bác sĩ Mục hay là nhà họ Mạnh.

Trần Lượng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Chúng tôi cho rằng khả năng ba người kia còn trong thôn là không cao, chắc phải hướng mũi điều tra ra bên ngoài thôi.

- Ừ.

Hướng mũi điều tra vào trong hay ra ngoài thôn đều không quan trọng, vì người đã chết cả rồi.

Cảnh sát Trần Lượng ném túi bọc bánh vào thùng rác:

- Bao giờ có tin mới thì tôi sẽ báo cho anh.
- Được rồi, làm phiền anh quá.

Sau khi gác máy, Cố Thăng nhìn về phía Nam Sơn:

- Em nghe được hết đúng không, có suy nghĩ gì nào?

Nam Sơn cau mày nói:

- Em không hiểu, vì sao người dân trong thôn Đào Nguyên lại hợp tác với nhau để che giấu sự thật giết người, bao che cho Mạnh Thanh Hà?

Nếu muốn giúp Mạnh Thanh Hà, sao họ không giúp luôn từ lúc bà ta bị gả cho Đào Minh đi?

Cô nói tiếp:

- Em đoán chẳng bao lâu sau khi cảnh sát tới lần đầu tiên thì đã có người phát hiện ra bốn cái xác trong nhà bác sĩ Mục. Trong thôn này, người có quyền lực và uy tín cao nhất là trưởng thôn, có lẽ ý tưởng xử lý xác chết và đốt nhà là của ông ta, mới khiến cả thôn thống nhất ý kiến như thế. Em chỉ không rõ vì sao dân trong thôn lại làm như vậy, vì mục đích gì chứ?

Không biết bốn cái xác kia lại bị vùi ở sân sau nhà ai rồi.

Cố Thăng trầm tư:

- Chỉ có ích lợi mới có thể trói con người ta vào nhau thôi.

Có lẽ sau khi Mạnh Thanh Hà bị bắt thì ích lợi tập thể của thôn Đào Nguyên sẽ bị ảnh hưởng.

Hẳn là Mạnh Thanh Hà đã đoán chắc được điều này nên mới dám gây án mà không kiêng nể gì. Bà ta đã sớm liệu được rằng sẽ có người thu thập tàn cuộc sau lưng mình rồi.

Cố Thăng thở dài xoa tóc Nam Sơn:

- Thôi đừng nghĩ đến chuyện không vui nữa, mình đi ăn đi, anh đói quá.
- Đi thôi.

Nam Sơn đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Tất cả chứng cứ phạm tội của Mạnh Thanh Hà đều đã bị dân thôn xóa sạch, lại có toàn thôn đứng ra làm chứng. Nam Sơn hiểu rằng cảnh sát sẽ không thể điều tra ra được gì đâu.

Người nhà họ Đào đã chết hết, dỉ cả ở dưới tuổi vàng có biết, hẳn là cũng được an lòng. Nam Sơn nghĩ thế mới tìm thấy đôi điều an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Dịch: Lãng Nhân Môn

Trải qua cuộc nói chuyện khi nãy, Cố Thăng và Nam Sơn ăn cũng không thấy ngon nữa.

Khoan nói tới Mạnh Thanh Hà đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, chỉ riêng việc thôn Đào Nguyên đoàn kết với nhau một cách lạ thường cũng khiến người khác rợn tóc gáy luôn rồi.

Không biết mảnh đất này đã chôn vùi bao nhiêu tội ác không muốn ai biết đến.

Sau khi ăn cơm xong, hai người không đi dạo chợ đêm mà về thẳng khách sạn.

Gian phòng trống vắng càng thêm tĩnh mịch.

Nam Sơn mở TV lên, bật sang kênh tin tức địa phương rồi đi rửa mặt.

Lúc bước ra, trên TV đang chiếu quảng cáo đường sinh. Quảng cáo kiểu này lúc nào cũng dài dòng, còn kèm theo mấy cuộc phỏng vấn dân bản xứ nữa.

Nam Sơn liếc qua thời gian trên màn hình: mười một giờ mười sáu phút.

Đã tới giờ phải đi ngủ rồi.

Cô xô dép lê bước tới trước màn hình TV, định tắt nó đi.

Trên màn hình lại xuất hiện tin mới: bản tin mới nhất về vụ án xác chết nữ ở thôn Đào Nguyên. Trên góc phải màn hình còn có hai chữ phát lại.

Nam Sơn lập tức dời tay khỏi nút tắt. Cô ngồi trên giường rồi nhìn chằm chằm vào bản tin này. Cô muốn biết giới truyền thông địa phương nói gì về chuyện này.

Đầu tiên phóng viên nữ giới thiệu sơ lược chuyện đã xảy ra ở thôn Đào Nguyên: lúc hai du khách tá túc tại một hộ gia đình trong thôn đã vô tình phát hiện sân sau có chôn một xác nữ. Sau khi hai du khách này báo cảnh sát xong thì người nhà họ Đào đã bỏ trốn. Trên màn hình còn đăng lên hình của ba người nhà họ Đào, trong đó lại không có hình của Mạnh Thanh Hà. Xem ra cảnh sát đã thật sự loại bà ta ra khỏi diện tình nghi rồi.

Lúc phóng viên nữ tới sau vườn nhà Đào Minh, ông kính đã quét một vòng trong sân.

Nam Sơn nhìn thấy cây lê lớn lên nhờ hấp thu máu thịt của di cá kia. Nay nó đã đổ rạp xuống, cành lá úa tàn rơi đầy đất, trông có vẻ thê lương.

Trong khi phóng viên nữ đưa tin về chuyện này lại không nhắc tới những từ liên quan đến vụ lừa bán, cô ấy chỉ nói vẫn chưa rõ động cơ gây án của nhà họ Đào, không loại trừ khả năng giết người vì tiền.

Đoạn, cô ấy đi phỏng vấn dân thôn xung quanh. Người được phỏng vấn đầu tiên chính là di Đào.

Phóng viên nữ hỏi:

- Xin hỏi thường ngày người nhà họ Đào là người như thế nào vậy?

Di Đào đứng trước ông kính có phần mất tự nhiên, di đáp với ánh mắt mông lung:

- Bọn họ rất hiền lành, cũng rất nhiệt tình. Có khi trời đổ mưa, tôi chưa kịp lùa đàn gà vào chuồng thì sẽ chủ động giúp đỡ. Thường ngày cũng không thấy có vẻ gì hung hăng ác độc cả.

- Vậy bà nghĩ động cơ gây án của họ là gì? Có phải giống như suy đoán của cư dân mạng rằng người bị hại đã bị lừa bán tới đây, người nhà họ Đào muốn cô ấy sinh con trai cho họ, kết quả người ta thà chết cũng không đồng ý nên mới rơi vào kết cục này đúng không?

Di Đào lắc đầu trả lời:

- Không thể có chuyện bị lừa bán được. Nếu có chuyện lớn như nhà họ Đào có thêm một cô gái lạ thì người dân trong thôn phải biết chứ. Nếu trưởng thôn và bí thư chi bộ biết chuyện này thì nhất định cũng sẽ đứng ra ngăn cản đầu tiên. Nhưng mà trong thôn lại không có ai phát hiện ra, tôi nghĩ chỉ có một khả năng thôi. Chắc cô gái bất hạnh này đã ngủ nhờ tại nhà họ lúc nửa đêm rồi.

Bà ta nghiêng đầu ra vẻ cẩn thận nhớ lại rồi nói tiếp:

- Tôi nhớ có một khoảng thời gian cuộc sống nhà họ rất khó khăn. Cụ Đồng bị bệnh rất nặng, đột nhiên sau đó bọn họ lại có tiền chữa bệnh. Tôi nghĩ ngờ nhà họ bí quá hóa liều mà giết người cướp của, đáng có tiền chữa bệnh cho cụ Đồng đấy.

Nam Sơn: ...

Mấy câu trả lời của di Đào rõ ràng đã được chuẩn bị từ trước. Ấn ý trong lời nói là người dân thôn Đào Nguyên rất thuần phác, nhà họ Đào cũng là

người hiền lành, bọn họ có làm ra chuyện xấu cũng vì cuộc sống ép buộc thôi.

Cũng không biết có ai đồng tình với mấy lời này hay không.

Nam Sơn thấy cho dù phóng viên hỏi ai đi chăng nữa, bọn họ đều nói y hệt nhau.

Ông kính vừa chuyển, lúc này phóng viên nữ đang đi tới trước mặt một ông lão mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, mái tóc bạc trắng, đường nét khắc khổ, thoạt nhìn trông ông có vẻ là một người vô cùng nghiêm túc, cứng nhắc.

- Người đứng trước mặt tôi hiện giờ chính là trưởng thôn của thôn Đào Nguyên.

Sau khi phóng viên nữ nhìn vào ông kính nói xong thì bắt đầu phỏng vấn trưởng thôn. Lúc mới bắt đầu phóng viên nữ chỉ hỏi vài vấn đề theo thông lệ, sau đó cô ấy chuyển đề tài, hỏi:

- Nghe nói thôn Đào Nguyên đã có ý hợp tác với chủ đầu tư, chờ sau khi khai thông đường sá rồi thì sẽ khai trương hoạt động kinh doanh Nông Trại Vui Vẻ. Liệu chuyện này có ảnh hưởng tới cuộc hợp tác của hai bên không?

Trưởng thôn nói với vẻ tự tin:

- Không đâu, người của thôn Đào Nguyên rất thuần phác, lại nhiệt tình hiếu khách, rau được trồng cũng không bị ô nhiễm. .

Ông ta khoe khoang cả đồng về thôn mình, rồi lại nói với vẻ tiếc nuối:

- Dù gì chuyện nhà Đào Minh cũng là ngoại lệ. Nếu tôi biết nhà họ dám làm ra chuyện xấu này thì chắc chắn tôi sẽ tố giác họ. Người trong thôn chúng tôi rất tốt bụng. Chờ sau khi Nông Trại Vui Vẻ được khai trương thì hoan nghênh mọi người tới chơi.

Nam Sơn ôm chân, ti cầm lên đầu gối xem tin tức.

Lí do cả thôn bao che cho Mạnh Thanh Hà là vì chuyện này sao? Vì bọn họ không muốn ảnh hưởng tới mối làm ăn với bên chủ đầu tư à?

Thôn Đào Nguyên đang đi lên, ngoài ra còn có vài thôn khác nữa. Chủ đầu tư không nhất thiết phải chọn bọn họ, nếu có gì không ổn thì bên nhà đầu tư sẽ loại bọn họ ra.

Những lúc quan trọng như thế này quả thật không thể xảy ra chút sai lầm.

Có lẽ Mạnh Thanh Hà đã đoán được điều này nên mới dám phạm tội không kiêng dè gì cả.

Vì để có thể hợp tác với chủ đầu tư, nhất định dân thôn sẽ liều mạng che giấu vụ bê bối này. Bằng không đường tiền tài của bọn họ sẽ bị chặt đứt.

Hơn hai mươi năm trước, thôn Đào Nguyên có thể vì lợi ích của Đào Minh mà bức tử đi cả và nhắm mắt làm ngơ trước thảm cảnh của Mạnh Thanh Hà. Lần này, bọn họ cũng có thể vì lợi ích của cả thôn mà lại trở thành tông phạm, nhắm mắt làm ngơ chuyện cả nhà họ Đào và bác sĩ Mục bị giết chết.

Dưới lớp vỏ bọc thuần phác của thôn Đào Nguyên chính là vẻ xấu xí đáng ghê tởm. Lỡ như Nông Trại Vui Vẻ thật sự được mở, dân thôn lại làm chuyện xấu, liệu cả thôn này có tiếp tục diễn cảnh thái bình giả tạo này hay không?

Nam Sơn nhớ tới hôm Thạch Đầu và Thuận Tử lên vào phòng cô trộm đồ, lúc đó cụ Đồng đã giải vây cho họ.

Cô lại nhớ tới Mạnh Thanh Hà đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Lúc trước cô còn đồng cảm với bà ta, nhưng từ khi cô biết bà ta gián tiếp hại chết đi cả thì phản đồng cảm này đã nhạt bớt. Sau này lại biết Mạnh Thanh Hà mới còn nhỏ đã nhốt mẹ mình lại, giam bà ấy nhiều năm như thế mà không để ai hay biết, thật giống như một kẻ điên.

Nam Sơn đã tận mắt chứng kiến Mạnh Thanh Hà tắm máu kẻ thù. Ngoại trừ lúc bà ta hơi do dự khi giết bác sĩ Mục ra, lúc giết ba người nhà họ Đào thì động tác giết người liền mạch, trơn tru giống như giết gà vậy.

Lúc ấy vẫn còn có người đứng ngoài cửa nhà bác sĩ Mục mà Mạnh Thanh Hà lại dám làm thế.

Trong máu Mạnh Thanh Hà vốn đã có gene điên cuồng sẵn.

Giờ bà ta đã ném được mùi vị giết người rồi, liệu ra bên ngoài bà ta còn có thể dừng tay lại sao?

Nam Sơn suy tư, hạng người thờ ơ tự cho bản thân hiền lành sẽ không hại người khác à?

Ban đêm, ngoài cửa sổ vang lên tiếng lá cây xào xạc.

Nam Sơn trần trọc trên giường, trong đầu luôn nghĩ về thôn Đào Nguyên, Mạnh Thanh Hà... Cho nên cô căn bản ngủ không được.

Cô nằm trên giường nhìn chằm chằm vào trần nhà sơn màu trắng, rốt cuộc trong lòng cũng có quyết định.

...

Hôm sau lúc đang ăn sáng với Cố Thăng, Nam Sơn kể lại bản tin thời sự hôm qua và nói ý nghĩ của mình cho anh nghe.

- Anh nghĩ em đã có cách rồi, nói anh nghe thử xem.

Nam Sơn uống một ngụm sữa đậu nành rồi nói:

- Lát nữa em sẽ gọi cho cảnh sát Trần, nói với anh ta rằng đi cả bị bức tử. Em đã vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của nhà họ Đào rằng chính cả thôn đã ép chết đi cả. Người trong thôn đang nói dối, họ vốn là tông phạm. Sau đó mượn cơ hội này nói ra chuyện của Mạnh Thanh Hà...

- Vô dụng thôi.

Cố Thăng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý.

- Lúc em hôn mê, anh đã nói chuyện này với cảnh sát Trần rồi. Thứ nhất là người trong thôn cứ khẳng khẳng không chịu thừa nhận, thứ hai là cảnh sát phá án cần chứng cứ.

Nếu nhắc lại chuyện cũ cũng không làm cảnh sát chú ý tới.

Ánh mắt Nam Sơn tối lại, cô im lặng ăn một cái bánh bao súp rồi chợt ngẩng phắt lên.

- Có cách rồi.

Cô nói kế hoạch mình vừa nghĩ ra cho Cố Thăng nghe.

- Cách này cũng được, đúng lúc anh có quen một đoàn chuyên lặn xê và dẫn dắt dư luận.

Cố Thăng nói:

- Em cứ viết ra đi, anh sẽ đưa cho bọn họ làm tiếp. Đảm bảo chẳng mấy chốc sẽ khiến cư dân mạng để ý tới.

- Ừm.

Có được sự ủng hộ của Cố Thăng, Nam Sơn càng nắm chắc phần thắng hơn.

Vừa về tới khách sạn, Nam Sơn lập tức mở máy tính lên, tạo văn bản.

Nam Sơn nhìn văn bản trống rồi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sau đó bắt đầu “lách cách” gõ chữ liên tục không ngừng.

Hơn nửa tiếng sau, một bài văn hơn ngàn chữ đã xuất hiện trên weibo. Cô chỉnh sửa lại vài lỗi chính tả, xóa đi mấy câu bỏ ngữ trong văn bản, cố gắng viết sao cho vừa giản dị lại động lòng người.

Nam Sơn kiểm tra lại hai lần để xác định không còn vấn đề gì nữa.

Cô vươn vai, quay đầu lại nói với Cố Thăng đang xem phim thần tượng giết thời gian:

- Em viết xong rồi, anh lại xem xem. Nếu ổn rồi thì em sẽ gửi vào mail của anh.

Cố Thăng đi tới sau lưng Nam Sơn, đoạn cúi người xuống ôm Nam Sơn vào lòng, ngực dán vào lưng cô, còn tay thì cầm con chuột.

Nam Sơn: ... em nhường chỗ cho anh nhé.

- Em đừng cử động, cứ thế này đi.

Cố Thăng nói với vẻ nghiêm túc.

- Tiêu đề em viết rất tốt, rất hấp dẫn người đọc.

Nam Sơn: tui nóng!

Cô tính thò đầu qua cánh tay anh đặt chui ra, kết quả Cố Thăng lại hạ tay xuống.

Nam Sơn: hơi chóng mặt rồi đấy.

- Cố Thăng à, anh để em đi ra ngoài được không?

Cố Thăng vẫn nhìn vào màn hình:

- Viết khá lắm.

Nam Sơn: anh đã lờ tui thì chỉ còn cách này...

- Ủi...

Cố Thăng ôm cánh tay, đứng thẳng người dậy. Nam Sơn nhéo anh một cái không nhẹ chút nào.

Nam Sơn đứng lên rồi nói:

- Anh ngồi đi, đừng khách sáo.

- Ừm.

Đương nhiên Cố Thăng biết tại sao tay mình lại bị nhéo. Trước khi ngồi xuống, anh còn liếc sang bộ phim đang ngừng ở bên cạnh. Rõ ràng trong phim nam chính làm như vậy với nữ chính, tìm hồng bay bay đầy màn hình, đến phiên anh thì...

Phim hàn xẻng lại gạt anh nữa rồi!

Sau khi Cố Thăng kiểm tra xong thì gửi bài viết này cho đoàn đội nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

Dịch: Lăng Nhân Môn

Bài post dài kể lại chuyện Mạnh Thanh Hà chứng kiến Hứa Tuệ Lộ bị buộc phải tự sát, mà bản thân bà cũng bị người nhà họ Đào hãm hại, sau đó phản kháng và giết người. Hành văn trong post mộc mạc, thi thoảng còn lỗi chính tả nhưng không gây khó khăn cho người đọc nó.

Trong bài post, Mạnh Thanh Hà nói bà không hối hận với những việc mình đã làm và sẽ坦然 đón nhận vận mệnh rơi vào vòng lao lý. Một phần nguyên do thôi thúc bà chọn cách này là vì đêm nào Hứa Tuệ Lộ cũng báo mộng cho bà, hi vọng bà có thể vạch trần chân tướng, phần nguyên nhân còn lại là bởi bà cực kì thông hận người dân trong thôn Đào Nguyên.

Kẻ phải bị trừng phạt không chỉ có người nhà Đào Minh, mà còn có những người dân thôn đứng dung với chuyện này, thậm chí nói giáo cho giặc.

Lúc đầu chỉ có mấy tài khoản weibo bình thường share bài viết này, nhưng đến sáng hôm sau thì có thêm vài tài khoản VIP cũng share. Họ còn đưa thêm thông tin bài báo về vụ án ở thành phố Y, kèm theo hashtag #Vụ_Án_Mạnh_Thanh_Hà_Giết_Người#

Phụ nữ bị lừa bán là đề tài nhạy cảm lại cộng thêm thảm án giết cả nhà, kết hợp với đoàn đội mà Cố Thăng thuê không ngừng dẫn đường dư luận, khiến cho hashtag này nhanh chóng lên hot search, được rất nhiều cư dân mạng quan tâm thảo luận.

Đồng đảo cư dân mạng tỏ ra vô cùng phần nộ sau khi đọc bài viết trên, còn có người cẩn thận về tận thôn Đào Nguyên thu thập quan điểm của dân thôn đối với việc làm của nhà họ Đào rồi sắp xếp lại và đăng lên weibo.

Netizen đua nhau nhấn tin trên weibo chính thức của cục công an thành phố Y, yêu cầu phải điều tra rõ vụ việc này, xem có phải thôn làng xấu xa kia xây dựng cái mác Nông Trại Vui Vẻ để hại người hay không.

...

Hôm nay là ngày nghỉ của Trần Lượng, anh ta đang định ngủ một giấc đến sáng thì bị đội trưởng Bạch gọi một cú đánh thức lúc

5h.

Câu đầu tiên của đội trưởng là:

- Đứng ngủ nữa, có chuyện lớn rồi, mau đến cục đi!

Trần Lượng còn chưa kịp hỏi ra đầu đuôi cơ sự thì đội trưởng đã cúp máy cái rụp.

Trần Lượng bật ngửa một cái rồi ngồi dậy trên giường, sờ cái đầu ổ gà, sau đó xỏ dép xỏ ngón chạy vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Trần Lượng gặm bánh mì chạy tới văn phòng thì gần một nửa đồng nghiệp đã đến rồi.

Đội trưởng Bạch liếc Trần Lượng một cái;

- Bè lại cổ áo đi.

Sau đó nói với người bên cạnh:

- Tiểu Nhiếp, cậu nói đại khái tình hình cho Trần Lượng nghe.

- Vâng.

Tiểu Nhiếp mặt chữ điền đi về phía Trần Lượng với vẻ cực kì nghiêm túc, vừa lên tiếng đã nói thẳng vào vấn đề:

- Thành phố Y, mà nói chính xác là thôn Đào Nguyên đã nổi ầm ầm ở trên mạng rồi.

- Sao thế?

Trần Lượng ngậm bánh bao lúng búng mà hỏi.

- Tiểu Nhiếp lấy điện thoại trong túi ra, vuốt mấy cái rồi đưa cho Trần Lượng xem.

- Anh xem cái này đi.

Trần Lượng nhướn mày, tiêu đề giật gân quá!

Anh ta đọc lướt một hồi rồi đọc thêm bình luận ở dưới, sắc mặt trở nên cực kì khó coi:

- Bài post trên trời rơi xuống thế này mà Tiểu Nhiếp cậu tin à?

Đội trưởng Bạch đi tới:

- Không tin cũng phải tin, nếu không xử lý ổn thỏa chuyện này thì thành phố Y và cả hình ảnh của cục công an đều chịu ảnh

hưởng xấu. Chúng ta đi điều tra thì biết ngay là thật hay giả thôi.

Trần Lượng bực mình nói:

- Bây giờ internet thật đáng sợ, còn điều động cả cảnh sát làm việc được cơ đấy. Dù sao tôi cũng không tin một mình Mạnh Thanh

Hà có thể giết được nhiều người như vậy, bà ta chỉ là một người phụ nữ nông thôn thôi mà! Tôi thấy rõ ràng là có người đọc tin

tức về thôn Đào Nguyên rồi chém gió ra câu chuyện này thì có.

Anh ta chớp mắt với đội trưởng Bạch:

- Tôi hay trà trộn trong diễn đàn Thiên Nhai, được mệnh danh là người bạn tốt của chị em luôn đấy. Tôi thấy bài viết kia giống như là để câu like thôi.

Anh ta nhìn đội trưởng Bạch với vẻ mặt “tín tui đi mà”.

Đội trưởng Bạch nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Cấp trên yêu cầu phải làm rõ chuyện này, tôi đọc bài viết đó rồi, tiêu đề hơi giật gân nhưng câu chuyện đó lại rất logic. Lúc

trước tôi đi điều tra, hỏi mấy người dân thôn đều nhận được đáp án cực kì nhất trí. Giờ nghĩ kĩ lại thì quả thực là hơi có vấn đề,

không thể bài trừ khả năng bọn họ đang thông đồng nói dối. Chúng ta giả thiết bài post đó là sự thật rồi bắt tay vào điều tra đi thôi.

Trần Lượng bấu môi:

- Làm ăn thế thì khác gì thăng ngục.
- Trần Lượng, đừng cả chón nữa.

Đội trưởng Bạch đánh mặt lại, nghiêm túc nói:

- Làm một cảnh sát, không được bỏ qua bất kì một manh mối nào. Không thể mặc định manh mối là giả chỉ vì nó đến từ trên mạng và không thể xác định được tính chân thực của nó. Việc của chúng ta là phải xác minh xem nó là thật hay là giả.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Vạ nhất bài viết này nói thật thì sao? Cậu có thể tưởng tượng ra người viết đã dùng tâm trạng thế nào mà đánh ra ngần ấy chữ, mong có người đọc được để nâng cao chính nghĩa hay không? Nếu ai cũng như cậu thì cái người ngồi trước màn hình mong mỗi chân tướng được phanh phui, mong mỗi kẻ ác bị trừng phạt, sẽ tuyệt vọng đến mức nào đây?

Nghe đội trưởng Bạch quát lớn đầy nghiêm khắc, Trần Lượng xấu hổ cúi đầu.

Tiểu Nhiếp bên cạnh nói đỡ cho anh:

- Đội trưởng Bạch, anh đừng nóng, Trần Lượng nói thế thôi chứ bình thường điều tra là anh ấy tích cực nhất đấy.

Đội trưởng Bạch gật đầu:

- Dù thế nào cũng phải sống và làm việc cho xứng đáng với huy hiệu trên vành mũ.

Anh vỗ vai Trần Lượng:

- Bao giờ vụ án này kết thúc, tôi mời com.

Anh sắp xếp công việc cụ thể cho mọi người. Trần Lượng được phái đi điều tra người dân thôn đốt lửa bất cẩn làm cháy nhà bác sĩ Mục, một số người khác thì tìm kiếm cái túi đựng ốc nước ngọt mà Mạnh Thanh Hà ném lại ven đường.

Nam Sơn đã nhắc tới cái túi này trong bài post, nó thực sự bị Mạnh Thanh Hà ném ở ven đường.

Tuy không thể tìm thấy xác của cả nhà Đào Minh, nhưng cô hi vọng những chi tiết mình nhắc tới có thể tăng phần tin cậy cho bài viết này. Khi cảnh sát tìm được chiếc túi kia thì sẽ không nghi ngờ chuyện này là giả nữa, sẽ dốc hết sức để điều tra vụ việc thôi.

...

Nam Sơn ngồi cạnh bên cạnh máy tính theo dõi từng diễn biến của chuyện này. Khi thấy weibo chính thức của thành phố Y đăng ảnh của Mạnh Thanh Hà kèm với caption: Đang điều tra vụ án, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Cô đạt được mục đích của mình rồi.

Nam Sơn dựa vào ghế sofa, trong lòng phiền muộn. Đôi khi tội ác và bất công cứ phải đưa lên mạng internet để được nhiều người biết đến, tạo áp lực dư luận rộng khắp, thì chính nghĩa mới được thực thi.

Người ta điều tra cứ như là bắt đắc đi bị đẩy đi vậy.

- Thế này thì em yên tâm được rồi chứ?

Cố Thăng đi tới choàng tay lên vai cô:

- Đi thôi, anh đưa em ra ngoài ăn com. Anh xem cảm nang du lịch thành phố Y rồi, gần đây có một quán bánh bao canh được đánh giá không tồi.

- Em đi rửa mặt một cái.

Nhân tiện dùng nước lạnh làm mình tỉnh táo hơn một chút.

Tối qua Nam Sơn không ngủ được, cô ngồi cả đêm canh weibo và chú ý hướng đi của vụ việc này.

Bây giờ cô vừa nhức đầu vừa buồn ngủ, nhưng vì bánh bao canh nên phải nhịn thôi!

...

Hai người gọi bánh bao canh nhân tôm nõn và bánh bao canh nhân thịt heo với vài món lót dạ khác.

Bánh bao canh ở tiệm này quả danh bất hư truyền, vỏ mỏng canh nhiều, ăn không bị ngấy.

Nửa tiếng sau, Nam Sơn ôm cái bụng tròn vo đi ra ngoài. Quả nhiên đồ ngon là thứ an ủi tâm hồn tốt nhất.

Tâm trạng của cô đã tốt hơn so với trước khi ăn nhiều rồi.

Trong thang máy, Cố Thăng dứt một tay vào túi quần rồi nói:

- Tí nữa về phòng em đi ngủ trưa đi, nếu cảnh sát đã bắt tay vào điều tra vụ án thì chúng ta đạt được mục đích rồi. Đừng có lên giường rồi còn cầm điện thoại lướt mạng nữa, lúc ngủ thì để điện thoại im lặng nhé.

Anh dùng một chút rồi nói tiếp:

- Quảng thâm mắt em so với gấu trúc quốc bảo được rồi đó.

- Vâng, giờ em để im lặng đây.

Nam Sơn ngoan ngoãn đáp rồi chỉnh điện thoại. Giờ cô đang ở thành phố Y, sẽ không ai tìm cô vì công việc, số điện thoại để ở chỗ cảnh sát thì là của Cố Thăng, chắc là trừ tổng đài ra thì chẳng ai gọi cho cô đâu.

Cô thuận thế dựa vào vai Cố Thăng:

- Anh nói thế làm em thấy buồn ngủ quá. Anh mà là cái giường thì tốt rồi, giờ em nằm xuống là ngủ ngay được.

Nói xong, cô ngáp dài một cái.

Con buồn ngủ đến rất đột nhiên, cứ như thể cô nhắm mắt lại là có thể ngủ được ngay.

Cố Thăng mím môi:

- Anh không phải giường, nhưng em vẫn có thể nằm lên người anh rồi ngủ cùng nhau mà.

Cố Thăng nhìn gương mặt đẹp trai của mình in trên vách thang máy, anh muốn ngủ chung với Nam Sơn.

Nghe xong, Nam Sơn tỉnh táo ngay, cô bật cười:

- Nằm giường thoải mái hơn nhiều.

Cố Thăng: ... giường có biết làm gì đâu!

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, Nam Sơn chúc Cố Thăng buổi trưa vui vẻ rồi đi về phòng mình.

Cố Thăng hò hét trong lòng: Cùng ngủ đi mà!

...

Nam Sơn vừa đặt lưng xuống giường thì đã thiếp đi ngay.

Sau đó, một cơn ác mộng làm cô bừng tỉnh. Cô mơ thấy thân thích của mình muốn giết cả nhà mình.

Khuôn mặt điên cuồng méo mó của thân thích kia còn in đậm trong tâm trí cô, mãi mà không chịu biến đi, khiến cho cô cứ nghĩ đến là lại kinh hãi.

Cô không biết vì sao mình lại mơ thấy giấc mơ này. Cô cũng hiểu đó chỉ là giấc mộng, thế nhưng cô có dự cảm lần sau về nhà mà gặp người thân thích kia thì sẽ... hơi sờ sợ đó.

Nam Sơn dựa lưng vào thành giường, thả lỏng suy nghĩ một hồi, mãi sau mới hơi đỡ hơn.

Cô liếc thấy màn hình chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường đang nhấp nháy, bèn cầm lấy xem thử, là Cố Thăng gọi tới.

- Alo?

Cô bắt máy.

Cố Thăng nói rất tự nhiên:

- Anh thử một tí xem em đã ngủ chưa thôi.

Anh nói với giọng “quả nhiên đúng như anh đoán”:

- Đang nghịch điện thoại hả?

- Không mà.

Nam Sơn giải thích:

- Em mơ thấy ác mộng nên bị tỉnh giấc đấy chứ, đang định ngủ tiếp đây này.

- Thế à...

Cố Thăng kéo âm cuối rõ dài, rành rành vẻ không tin:

- Thế em ngủ tiếp đi nha.

Nam Sơn:

- ... Vâng

...

Con buồn ngủ của Nam Sơn biến mất. Cô không ngủ nữa mà dứt khoát dậy lướt weibo.

Chưa đến 10 phút sau thì Cố Thăng đã lại gọi tới.

Nam Sơn đoán được việc này. Cô cười cười rồi đặt điện thoại sang một bên, gác hai tay xuống gáy, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Muốn thử cô lần nữa hả? Không có cửa đâu!

Màn hình sáng thật lâu mới tắt đi.

Nam Sơn thấy thế thì lại cảm máy lên, ai ngờ lần này cửa lại bị gõ. Cô đoán là Cố Thăng, định đợi nửa phút mới ra mở cửa như thể vừa tỉnh ngủ.

Một lát sau, giọng nói trầm ấm pha chút bất đắc dĩ của anh vang lên:

- Nam Sơn, anh đây, lần này có chuyện thật, hơn nữa còn là chuyện gấp.

Nam Sơn nghe thấy vẻ bất đắc dĩ trong giọng nói của anh.

Cô mặc nguyên quần áo mà ngủ nên cũng không cần chỉnh trang gì, bèn lập tức xỏ dép loẹt quẹt đi ra mở cửa cho anh vào.

Cố Thăng ngồi xuống sofa rồi nói:

- Anh vừa nhận được điện thoại của cảnh sát Trần Lượng, có kết quả giám định bộ hài cốt kia rồi, người đó đúng là di cả của em.

Di ấy chết vì ngạt thở.

Anh nói tiếp:

- Anh bảo cảnh sát Trần người đó là di của em, để em báo với người trong nhà.

- Vâng.

Nam Sơn đã sớm đoán được kết quả này nên cô khá bình tĩnh. Thêm nữa là từ nhỏ cô đã không có kí ức gì với di cả, cho nên không đau lòng nhiều. Nếu mẹ cô biết chuyện này thì chắc là sẽ rất đau khổ. Cô nói:

- Em đi gọi cho mẹ em để bà ấy sớm ngày đón hài cốt của di về nhà.

- Anh báo tin cho em vậy thôi, anh về phòng nhé.

Cố Thăng định tránh đi một chút.

- Vâng.

Nam Sơn gọi điện cho bà Hứa, vừa nghe máy cô đã nói:

- Mẹ à, con tìm thấy hài cốt của di cả nhà mình.

Bà Hứa cười bảo:

- Con say rượu hả? Di cả con đang đánh bài ở nhà ta đây này.

- Di cả mà con nói, là Hứa Tuệ Lộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Dịch: Lăng Nhân Môn

Bà Hứa hỏi:

- Con đã nói chuyện này với bà ngoại chưa?

- Chưa ạ.

Nam Sơn dừng một chút rồi nói tiếp:

- Bà ngoại tuổi đã cao, con sợ bà không chịu nổi kích thích này. Vừa biết tin xong là con gọi điện cho mẹ ngay.

Bà Hứa lên tiếng

- Con làm tốt lắm.

Bà lại hỏi:

- Di cả của con, làm sao mà... chết? Con biết không?

Nam Sơn không giấu diếm, cô thành thật trả lời:

- Di cả bị lừa bán, sau đó bị dồn vào chân tường buộc phải tự sát.

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng, Nam Sơn biết mẹ mình và di cả hiện tại đang phải bình ổn cảm xúc, cô không nói gì.

Một lát sau, bà Hứa thở dài:

- Cảnh sát liệu có gọi đến nhà bà ngoại không?

- Không đâu, Cố... con đã nói với cảnh sát rồi, người ta đổi thành báo cho con.

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...

Bà Hứa không nhận được mà thốt lên, xem ra tạm thời là muốn gạt bà ngoại.

Nam Sơn đứng trước cửa sổ, bên ngoài đã nổi gió, cuốn theo lá cây xoay vòng trên không trung.

Hôm qua có mưa khiến tiết trời nóng bức tiêu tan gần hết, lại thêm phần se se lạnh.

Thật đúng là một thoáng mưa thu một thoáng lạnh.

Nam Sơn tựa đầu lên cửa sổ thủy tinh, chỉ thấy lạnh ngắt như băng.

- Khi còn bé con đã từng gặp... dì cả chưa mẹ?

- Gặp rồi.

Bà Hứa nhớ lại rồi bảo:

- Khi còn còn nhỏ, dì thương con lắm, mua cho con bao nhiêu là đồ chơi. Lúc đó con còn bé, không có ấn tượng gì cũng là bình thường.

Nam Sơn cố gắng nhớ lại một hồi, trong đầu vẫn không hề có kí ức gì về người dì ấy cả.

- Tại sao con chưa từng nghe người trong nhà nhắc đến dì thế mẹ?

Tuy dì mất tích, thế nhưng bao dấu vết dì để lại trong căn nhà ấy đâu để gì mất đi?

Bà Hứa thở dài:

- Dì cả của con thích đi du lịch một mình, dựa theo cách nói bây giờ là du lịch bụi đó. Lúc con ba tuổi rưỡi, dì lại đi, đến một nơi phong cảnh đẹp tuyệt trần nhưng hơi hẻo lánh. Bà ngoại con lo lắng, vì vậy ngày nào dì con cũng gọi điện thoại về nhà báo bình an. Đến ngày thứ năm ở chỗ đó, dì con không gọi điện về nhà, bà ngoại cứ nghĩ dì mệt nên quên, cũng không lo lắng mấy, mãi đến ngày thứ sáu cũng không thấy dì gọi điện...

Bà Hứa còn nói thêm:

- Sau đó người trong nhà báo cảnh sát, cảnh sát hỗ trợ đi tìm nhưng vẫn không thấy tin tức của dì cả. Ông bà ngoại con thậm chí còn đến tận nơi đó để tìm, tìm hơn nửa năm, cuối cùng thân thể không chịu nổi nên đành phải từ bỏ. Bà ngoại con về nhà thì bệnh nặng một trận. Nghĩ đến cảm xúc của bà, mọi người đều hiểu ngầm mà không nhắc đến dì cả của con nữa.

- Dạ.

Hóa ra là như vậy.

Bà Hứa bảo.

- Con nhắn địa chỉ cụ thể đi, ngày mai mẹ mua vé đến. Có chuyện gì gặp nhau rồi nói tiếp.

- Vâng, con sẽ gửi cho mẹ địa chỉ khách sạn đang ở, đến lúc đó chúng ta cùng nhau tới cục cảnh sát.

- Được, mẹ cúp máy trước đây, chuyện này còn phải thương lượng một chút với dì cả hiện tại của con và dì út nữa.

Nam Sơn gạt đầu.

- Vâng, mẹ cứ làm đi.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại rất lâu. Người nhà đã biết tin rồi, hiện tại hẳn là rất rối loạn.

...

Buổi tối Nam Sơn và Cố Thăng cùng tản bộ dưới hàng cây, đèn đường tỏa ánh sáng dịu êm nhàn hạ.

Chuyến đi cả bên này cơ bản đã xong, mới rồi Trần Lượng báo cho Nam Sơn biết tiến triển mới nhất của vụ án, đã tìm được túi chứa ốc nước ngọt rồi, có người ở thành phố bên cạnh bắt gặp Mạnh Thanh Hà đang ăn sáng.

Cô đoán phá án cũng phải mất mấy ngày.

Vốn dĩ cô chỉ đi du lịch theo đoàn của công ty thôi, không ngờ mình và Cố Thăng lại cùng trải qua chuyện này.

Lại nghĩ tới việc tình cờ tìm được đi cả mất tích từ lâu, cô cảm thấy thật là kì diệu. Chuyến đi này cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Lúc này cô mới nhớ tới ngày ấy Cố Thăng nhất quyết phải chở cô ra ngoài, miệng nói chắc chắn sẽ cho cô một niềm vui bất ngờ.

Niềm vui bất ngờ kia rốt cuộc là cái gì nhỉ?

Vừa hay người ở ngay bên cạnh, cô bèn hỏi:

- Cố Thăng, lúc ấy anh chở em ra ngoài là muốn cho em xem cái bất ngờ gì ấy nhỉ?

Bước chân Cố Thăng hơi khựng lại, anh cười:

- Cái này ấy à, ở Tiên Châu trong thành phố Y có một cái đầm tình yêu, tương truyền vào ngày 20 tháng 7 âm lịch, đôi tình nhân nào đi đến đây sẽ ở bên nhau dài lâu trọn đời. Đêm đó còn có đom đóm bay quanh, anh thấy hình trên mạng đẹp vô cùng, lại xem phần đánh giá...

Anh chớp chớp mắt nhìn cô:

- Cặp đôi yêu nhau đến đây rồi thì cơ bản là trong vòng sáu tháng sẽ kết hôn, ba năm ôm hai đứa.

Anh nói với vẻ tiếc nuối:

- Đáng tiếc thời điểm ấy đã qua, chắc đom đóm cũng chết mất rồi, bên cạnh đầm tình yêu hẳn là toàn xác đom đóm thôi.

Vừa nghe anh nhắc đến xác đom đóm, Nam Sơn thầm tưởng tượng trong đầu rồi lập tức nổi hết cả da gà da vịt.

Cố Thăng lại tự nói cho mình nghe:

- Không đi cũng không sao, người gửi gắm hi vọng lên một thứ hư vô mờ mịt chẳng qua là không tự tin với tình cảm của mình.

Anh cười nhìn cô

- Chúng mình đi dù sao cũng chỉ là dẹt hoa trên gấm.

- Đúng thế.

Nam Sơn luôn không tin mấy chuyện như vậy, tình cảm cần đến cả hai bên mới đúng.

Cố Thăng thấy cô đồng ý với quan điểm của mình:

- Vậy nên em cũng nghĩ chúng mình kết hôn trong sáu tháng, ba năm ôm hai đứa là không có vấn đề gì đúng không!

Nam Sơn: ... Từ từ, trọng tâm chú ý của hai ta hình như sai sai.

Dường như trong lúc vô ý cô đã rơi vào bẫy của Cố Thăng, cô không trả lời câu hỏi, ngược lại lại nói rằng:

- Ngày mai mẹ em sẽ đến đây!

Cố Thăng kinh ngạc nhú mày:

- Nhanh vậy sao?

Vừa nghĩ đến việc ngày mai sẽ gặp mẹ vợ, anh liền cảm thấy hơi căng thẳng, mấy lời vừa nói đều quăng ra sau đầu hết.

- Mẹ em thích cái gì? Ngày mai anh...

Nam Sơn cắt ngang:

- Mẹ em tới đón đi cà, chắc không có lòng đi giao lưu tình cảm với anh đâu.

Có lí! Cố Thăng gật đầu, được một thoáng lại có lo lắng mới:

- Em bảo anh gặp mẹ em trong tình huống này liệu mẹ em có cảm thấy anh xui xẻo không.

Hiếm khi tự giác ghê vậy đó!

Cô cười khan một tiếng:

- Làm gì có, lúc đó em sẽ bảo mẹ anh là người phát hiện thi thể trước, mẹ nhất định sẽ cảm kích anh cho mà xem.

- Ủ.

Cố Thăng gật đầu cam chịu rồi lại lo lắng thêm. Lần này là anh ra ngoài du lịch nên mặc quần áo theo phong cách thoải mái,

không có quần áo lịch sự trang trọng. Anh quay đầu bảo Nam Sơn:

- Hay là giờ em đi cùng giúp anh mua quần áo đi, tiện tư vấn góp ý cho anh luôn.

- Cái gì?

Nam Sơn sững sốt.

Cố Thăng chỉ trung tâm thương mại ở phía trước.

- Đi mua quần áo với anh đi, dạo này mấy bộ của anh cũng hơi cũ rồi. Anh không thể mặc mấy bộ này đi gặp mẹ em được, rõ là không được đẹp.

- Không đẹp gì chứ? Mấy bộ anh mặc gần đây đều rất đẹp mà.

Gu ăn mặc của Cố Thăng lúc nào cũng tốt, hơn nữa còn là giá treo đồ trời sinh, cơ bản mặc bộ gì cũng đẹp mắt hết.

Anh nghiêm trang chững chạc lắc đầu:

- Em không hiểu, em cảm thấy anh mặc đẹp chủ yếu bởi vì mặt anh đẹp thôi chứ không phải vì quần áo của anh. Anh phải đi mua mấy bộ, tôn cho mặt anh càng đẹp hơn nữa.

Nam Sơn: ... Anh vui là được rồi.

Cuối cùng cô cũng đồng ý đi mua đồ cùng anh, quyết định này làm cô hối hận cả buổi tối.

Cô vốn cho rằng đàn ông chọn quần áo không phiền phức như phụ nữ, tư tưởng này đã bị Cố Thăng đập vỡ tan tành.

Hai người đi loay quanh trong trung tâm thương mại khoảng ba tiếng, chỉ những lúc Cố Thăng đi thay đồ cô mới có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

Mới đầu lúc Cố Thăng mặc thử đồ đi ra Nam Sơn còn cho ý kiến, nhận xét một chút.

Sau đó cô vì mau chóng muốn về khách sạn nghỉ ngơi nên toàn gật đầu nói được.

Cuối cùng, Cố Thăng bảo:

- Nam Sơn, mặt đẹp là một chuyện, quần áo đẹp là một chuyện khác. Em không thể vì anh điển trai mà lại khen mấy bộ xấu xấu là đẹp được, làm người thì phải thật thà một chút chứ.

Nam Sơn: ...

Đến khi hai người trở về khách sạn thì đã mười một giờ.

Lúc ra khỏi thang máy, Cố Thăng chuyển hết gói to gói nhỏ sang tay trái, xòe tay phải ra:

- Đưa điện thoại đây.

- Để làm gì?

Anh bảo:

- Suốt đường đi em toàn xem weibo, weibo có đẹp như anh không?

Anh tự hỏi tự trả lời:

- Đương nhiên là không rồi, anh đoán khi em về phòng sẽ lại lướt tiếp, chưa đến hai ba giờ chắc là còn chưa ngủ, thế nên tạm thời để anh bảo quản điện thoại cho. Đỡ cho ngày mai gặp mẹ em lại uể oải ỉu xiu.

Anh nói thêm:

- Em yên tâm, anh sẽ không kiểm tra điện thoại của em đâu. Nếu em lo thì tốt nhất cứ khóa lại là được.

Lời này của Cố Thăng hoàn toàn không sai, Nam Sơn đúng là định liên tục theo dõi vụ Mạnh Thanh Hà.

Sợ ngày mai khi gặp mẹ, bà Hứa nhìn thấy cô bộ dạng uể oải kiểu gì cũng sẽ trách mắng cho xem.

Nếu cô không tự kìm được mình thì đưa điện thoại cho Cố Thăng là lựa chọn tốt nhất.

- Cảm lấy.

Cô tỏ vẻ vô cùng đau buồn.

Cố Thăng nhận điện thoại giờ lên:

- Sáng mai sẽ trả lại cho em, hôm nay em ngủ sớm một chút đi.

- Được.

...

Về phòng, Cố Thăng đặt di động của cô qua một bên rồi đi tắm.

Khoảng mười phút sau anh bọc khăn tắm đi ra.

Đúng lúc ấy, di động của Nam Sơn bị vụt lên giường vang lên tiếng chuông.

Anh chần chờ một thoáng, sắp mười hai giờ rồi, ai lại còn gọi điện cho Nam Sơn nữa?

Anh rào bước về phía trước, đi tới trước giường, nhìn thấy tên người gọi đến: Bí Đồ Đáng Yêu.

Vừa nhìn thấy ava, Cố Thăng cảm thấy nguy cơ ừn ừn, ava của người gọi đến này chỉ đẹp trai kém mình tí chút thôi.

Phản ứng đầu tiên của anh chính là tình địch.

Anh hít một hơi thật sâu rồi nhấn nút nghe điện, phô trương khí thế chính cung, câu nói đầu tiên chính là:

- Anh là ai?

Người đàn ông bên kia không cần nghĩ ngợi mà trả lời:

- Tôi là người đàn ông thân thiết với Nam Sơn nhất.

Mặt quá dày, người đàn ông thân thiết với Nam Sơn nhất phải là tôi chứ?

- A!

Cố Thăng lạnh lùng cúp điện thoại.

...

Chưa đến mười giây, người đàn ông kia lại gọi điện.

- Cậu là ai? Có quan hệ gì với Son Son?

Cố Thăng: Son Son? Gọi thân thiết thế cơ à, đến anh còn không gọi cô như vậy đây này.

Không để ý đến kẻ đối địch chính là sự coi thường lớn nhất.

Bởi thế, anh định vừa hỏi xong quan hệ của người kia với Nam Son là cúp máy ngay.

- Anh có quan hệ gì với Tiểu Nam Nam?

Anh không chịu yếu thế, cũng phải đặt nick name cho cô.

- Tôi là ba nó.

- Hà!

Cố Thăng lạnh lùng cúp máy tiếp.

Từ từ, hình như có cái gì đó không đúng.

Giờ anh mới kịp phản ứng, cái người đàn ông kia, hình như vừa nói mình là ba của Nam Son! Ba đó!

Thế mà anh cúp điện thoại của bố vợ tương lai, lại còn cúp hai lần!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng nhìn màn hình di động của Nam Son với vẻ mặt phức tạp, sau đó anh im lặng một lúc lâu.

Con rể mà cúp máy của bố vợ hai lần liên tiếp thì chắc là không ông bố vợ nào thích nổi đâu đúng không?

Đang nghĩ tới đó thì điện thoại lại vang lên lần thứ ba dọa anh giật nảy cả mình. Không cần đoán cũng biết là ba của Nam Son lại gọi tới rồi.

Cố Thăng nhếch miệng cười một cái cứng đờ rồi ấn nút nghe máy và nói bằng giọng điệu cực kì ôn hòa:

- Alo, chào bác ạ.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia hùng hục hổ hổ:

- Rốt cuộc thì cậu là ai?

Cố Thăng hơi hạ giọng:

- Bác à, thực ra cháu là một thằng kẻ trộm. Cháu vừa mới chôm được cái điện thoại này hồi tối, bác đừng gọi vào số này nữa ạ.

Ba Nam sững sốt: Ông còn chưa gặp ai vô liêm sỉ một cách thẳng thừng thế này bao giờ, không biết phải nói thế nào cho tốt nữa.

Sau đó, ông bị cúp máy lần thứ ba.

Ba Nam: Ha ha ha, đừng có để cho ông gặp được tên trộm kia, nếu không ông gặp lần nào là nện cho lần đó.

Ông còn chưa từ bỏ, bèn gọi tiếp cuộc thứ tư.

Sau đó ông phát hiện ra mình bị đối phương kéo vào sổ đen rồi.

...

Nhìn cái tên Bí Đồ Đáng Yêu trong sổ đen, Cố Thăng chấp tay chữ thập rồi thầm xin lỗi trong lòng.

Khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba thì anh đã nghĩ ra cách ứng phó rồi. Tuyệt đối không thể để cho ba Nam biết cái thằng phạm thượng dám cúp máy của ông là mình được, đành phải úp nôi lên đầu một tên trộm nào đó thôi.

Dừng sĩ chân chính phải có gan đối diện với cuộc đời xám xịt. Cúp máy của bố vợ thì cũng cúp ba lần rồi, kéo vào sổ đen có ngại chi chứ?

Ba Nam gọi điện lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, chắc là có chuyện gì quan trọng rồi.

...

Một lát sau, Cố Thăng gõ cửa phòng Nam Sơn. Giờ là đêm khuya, Nam Sơn đã ngủ từ lâu rồi.

Một lúc lâu sau Nam Sơn mới ra mở cửa, hai mắt lim dim, vẫn còn ngái ngủ, cô hỏi:

- Có việc gấp ạ?

Cố Thăng mím môi rồi nói:

- Ban nãy bác trai gọi tới.

- Anh nghe à? Ba em có nói gì không? Hai người nói chuyện gì vậy?

Nam Sơn định ngày mai sẽ giới thiệu Cố Thăng cho mẹ mình, không ngờ anh đã tiếp xúc với người nhà cô trong lúc cô không biết rồi.

Cô quay người về phòng, Cố Thăng đi theo, còn thuận tay đóng cửa lại.

- Anh cúp máy của bác.

Nói xong chữ cuối cùng, giọng của Cố Thăng thấp hẳn xuống.

- Hà?

Nam Sơn mở to mắt, nhếch miệng lên, không tài nào tin nổi.

Cố Thăng lại bổ sung thêm một câu:

- Ba lần.

Nam Sơn: ... Tiêu rồi, thế này thì ấn tượng của ba mình về Cố Thăng không thể tốt được rồi.

Cô hỏi:

- Sao đang yên đang lành anh lại cúp máy của ông ấy?

Cố Thăng cũng không giấu diếm, bèn kể hết cho cô từ lúc anh nhìn thấy tên tuổi và giới tính người gọi cho đến khi nghe máy..

Đều tại anh chỉ lo ghen tuông! Nghe cái tên Bí Đồ Đáng Yêu êm tai thế thì phải biết ngay là bố vợ mới đúng chứ!

- Chuyện là như thế đấy. Nhưng anh đã bỏ cứu rồi.

Bây giờ Cố Thăng chỉ hi vọng mỗi một chuyện là ngày mai ba Nam đừng có tới thành phố Y thôi. Anh hơi lo việc ông sẽ phát hiện ra giọng nói của mình đó.

Anh hỏi:

- Người nhà em có biết em dùng cái máy này không?

- Biết.

Cô mua chiếc di động này hồi tết, mọi người trong nhà đều nhìn thấy rồi.

Cố Thăng nghĩ ngợi rồi nói:

- Em đừng để người nhà nhìn thấy chiếc di động này nữa, “mất” rồi mà. Anh có cái máy loại tương tự nhưng chưa dùng đâu, tí nữa anh đưa cho em.

Nam Sơn liếc mắt nhìn anh với vẻ rõ thân nhiên:

- Đưa điện thoại em đây. Mai em nói với mẹ là tìm thấy rồi cũng được.

Thế cũng được nha!

Cố Thăng lấy điện thoại của Nam Sơn ra đưa cho cô:

- Em gọi điện cho ba anh đi, biết đâu lại có chuyện gì quan trọng đó.

.. Ba anh!

Gọi nghe thân quen nhỉ, cứ như người vừa lạnh lùng cúp máy của ba tui ba lượt không phải là anh ấy!

Ba Nam đã đổi số mấy lần, Nam Sơn và người nhà toàn liên hệ với ông bằng số dùng cho người thân, cho nên Nam Sơn hoàn toàn không nhớ nổi số của ông.

Cô tìm số của ba mình trong danh bạ, bỗng liếc thấy cái tên Người Đàn Ông Thân Thiết Nhất mà chẳng nhớ mình có lưu tên ai thế bao giờ.

Nam Sơn tò mò nhấp vào cái tên đó rồi mở ra, thì thấy ảnh đại diện là Cố Thăng đang cười rạng rỡ.

- Anh đôi của em à?

Cô hỏi.

Cố Thăng gật đầu rồi nói rất nghiêm trang:

- Anh tìm đại một cái ảnh đây, em ngắm tạm vậy.

Thực tế là anh chọn suốt năm phút đồng hồ mới được một cái làm mình vừa lòng.

- Ủa.

Ảnh thì không có vấn đề gì, cái tên nhìn mới ngại chứ, phải đổi!

Dường như Cố Thăng nhìn thấu suy nghĩ của cô. Anh nói:

- Đừng có đổi tên liên hệ nha.

Nói đoạn, anh lấy máy mình, vuốt mấy cái rồi đưa cho cô xem:

- Em nhìn đây, tên cặp đây này.

Trong di động của anh, tên cô đổi thành: Người Con Gái Tôi Yêu.

Nam Sơn gật đầu miễn cưỡng rồi chạy ra máy bàn, mở loa ngoài, gọi cho ba mình.

- Alo, ai đây?

Nghe giọng điệu kia là thấy tâm trạng của ba Nam sau khi bị cúp máy ba lần không được tốt cho lắm.

- Ba à, con Nam Sơn đây. Con gọi muộn thế này là để báo cho ba biết máy di động của con bị trộm rồi. Mai ba đến thành phố Y mà muốn tìm con thì gọi vào máy bàn khách sạn con ở nhé.

- Son Son đẩy hả con?

Ba Nam nói với giọng oán giận:

- Ban nãy ba gọi vào máy con ba cuộc đầu bị thằng ôn nào cúp mất, nó lại còn cho ba vào sổ đen nữa mới tức chứ.

- Ba ơi ba đừng giận, người ta không cố ý đâu mà.

Nam Son an ủi.

Ba Nam cảnh giác:

- Từ từ, sao con lại đi nói đỡ cho kẻ trộm thế hả? Nói thật cho ba biết, người đàn ông nghe máy là ai? Có phải bạn trai con không đấy?

Nam Son cười khan:

- Sao thế được, ban nãy con chỉ lo an ủi ba nên nói lời đó thôi.

- Thế còn được.

Ba Nam nói tiếp, giọng điệu nghiêm khắc:

- Tốt nhất là con đừng có gạt ba. Ba mà biết là nó thật thì ba đoan chắc với con, nó có vào nhà mình chứ không có ra đâu!

Cố Thăng ngồi trên sofa nghe ba Nam nói mà vẻ mặt lại càng phức tạp hơn.

Anh còn đang định mang quà đi thăm hai bác vào dịp trung thu đây.

Cơ mà tình hình thế này thì có ăn tết trung thu cho vui vẻ được không?

Nam Son nhìn Cố Thăng ngồi cạnh mình rồi nói:

- Sao con dám lừa ba chứ? À đúng rồi ba, ban nãy ba gọi cho con làm gì vậy?

Ba Nam hắng giọng rồi nói:

- Mẹ con định mai đi thành phố Y một mình, con biết cái tính thích độc lập của mẹ con rồi đấy, chắc chắn là không muốn con đi đón đầu.

Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Ba không yên tâm mà lại không đi cùng được, mai con ra sân bay đón mẹ nhé, tám giờ là mẹ con đến đấy.

- Không thành vấn đề, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

- Ủ, không còn sớm nữa.

Ba Nam ngáp một cái:

- Đi ngủ sớm rồi mai mua cái điện thoại đi con, cứ nghĩ đến thằng trộm kia là ba lại bức cả mình.

Cố Thăng: Xem ra mình còn chưa ra mắt mà đã cho bố vợ ấn tượng khó phai rồi.

Nam Son cúp máy rồi nói:

- Anh làm bố em giận không nhẹ đâu, may mà là mẹ em đến, không thì hôm qua anh chọn bao nhiêu quần áo cũng bằng thừa.

- Giọng trong điện thoại với giọng thật khác nhau mà, chắc là ba em không nhận ra đâu.

Cố Thăng vừa nói vừa thầm cầu nguyện trong lòng.

- Chỉ mong là thế.

- Anh về phòng đây, mai hai mình đi đón bác gái.

Nam Sơn gật đầu:

- Ủa.

...

Đêm nay Cố Thăng không thể nào ngủ ngon được.

Chỉ có thể dùng hai câu thơ để hình dung về cuộc trao đổi giữa anh và ba Nam Sơn này: Ra quân chưa thắng người đã teo/ Anh hùng đâm lệ ướt vạt áo!

Anh chỉ hi vọng ngày mai mình có thể để lại ấn tượng tốt trong mắt bác gái thôi.

...

Cố Thăng và Nam Sơn đến sân bay sớm nửa tiếng để chờ mẹ đại nhân của Nam Sơn tới.

Hai người đang đợi thì Nam Sơn nhận được điện thoại của Cố Hằng, bèn mở máy hàn huyên đôi câu.

Cố Hằng nói thẳng vào vấn đề:

- Về ngay, bà nội bị tai nạn.

- Có nặng không?

Cố Thăng siết chặt điện thoại rồi hỏi với vẻ nôn nóng.

Anh được bà nội nuôi từ khi còn bé, tình cảm bà cháu sâu đậm vô cùng.

- Anh cũng không biết.

Bên phía Cố Hằng rất ồn ào:

- Thím Tường gọi cho anh, bà đang kiểm tra thân thể ở bệnh viện. Anh đang trên đường, chú về nhanh lên.

Nam Sơn thấy sắc mặt Cố Thăng tái đi, chưa đợi cô hỏi thì anh đã nói trước:

- Bà anh bị tai nạn xe, anh phải về nhà một chuyến.

- Có sao không ạ?

- Không biết nữa, vẫn đang kiểm tra.

Sắc mặt Cố Thăng rất nặng nề.

Nam Sơn thúc giục:

- Anh mau đi đi.

Cố Thăng gật đầu:

- Anh phải đón chuyến bay sớm nhất, em lo liệu chuyện bên này với việc trong nhà nhé, anh sẽ xin nghỉ giúp em.

- Được.

Nam Sơn bước tới ôm anh một cái:

- Đi đường chú ý an toàn.

Cuối cùng Cố Thăng không được gặp mẹ vợ tương lai như anh mong muốn.

Anh không về khách sạn thu dọn hành lý mà đi mua vé máy bay luôn.

...

Máy bay đến trễ nửa tiếng.

Khi nhìn thấy Nam Sơn ở sân bay, bà Hứa ngạc nhiên lắm:

- Sơn Sơn, sao con lại tới đây? Không phải mẹ đã nói là sẽ tới khách sạn tìm con sao?

Nam Sơn đáp:

- Ba con bảo con đi đón mẹ đấy.

- Mẹ từng này tuổi rồi mà ông ấy vẫn không yên tâm à?

Bà Hứa bật cười.

Nam Sơn đón được bà Hứa rồi thì lập tức bắt xe tới cục cảnh sát.

Về mặt bà Hứa nhuộm đậm một môi, có lẽ hôm qua sau khi nhận được tin thì bà cũng không được ngủ ngon.

- Mẹ à, sao mẹ lại đi một mình, dì cả với dì út đâu?

Trên xe, bà Hứa tựa lưng vào ghế, day day huyết thái dương rồi đáp:

- Chắc là hai dì đang ở với bà ngoại con. Dì cả con xảy ra chuyện lớn như vậy, không thể gạt bà con mãi được. Dì cả và dì út con đang chăm sóc cho bà rồi làm công tác tư tưởng trước, hi vọng là bà có thể nghỉ ngơi một chút.

Chuyện này đột ngột quá.

- Trong điện thoại nói gì cũng vội vàng, giờ tìm được hung thủ chưa con?

Nam Sơn nghĩ ngợi rồi nói:

- Họ chết cả rồi.

Sau đó cô cho mẹ mình đọc bài viết dài trên weibo.

Bà Hứa xem xong thì im lặng hồi lâu, mãi sau mới nói:

- Làm vậy mà!

Rồi bà lại hỏi:

- Nghe bố con nói con mất di động cơ mà? Sao tìm thấy nhanh thế?

Nam Sơn nói:

- Hôm qua cảnh sát phá án rồi tìm được máy con lại cho con đấy.

Bà Hứa chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ cảm thán một câu:

- Đúng là cảnh sát tốt của nhân dân mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

Dịch: Lãng Nhân Môn

Sau khi Nam Sơn đến cục cảnh sát thì gọi điện cho cảnh sát Trần Lượng, báo cho anh ta biết là hai người đã tới.

Hai mẹ con ngồi trong đại sảnh một lúc thì Trần Lượng chạy ra đón họ vào phòng khách.

- Mời ngồi.

Anh nói bằng giọng khách khí rồi còn đi pha cho Nam Sơn và bà Hứa hai tách trà.

Trần Lượng ngồi đối diện với bà Hứa rồi hỏi:

- Bác là người nhà của người bị hại Hứa Tuệ Lộ phải không ạ?

Bà Hứa gật đầu:

- Là tôi đây, vụ án của chị cả có tiến triển gì mới không?

- Xin hãy nén bi thương.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Qua hai ngày điều tra, chúng cháu phát hiện ra quả thực Hứa Tuệ Lộ bị lừa bán, sau khi bị bán đến nhà họ Đào, bà ấy tự sát mà chết, còn cả nhà Đào Minh đã bị Mạnh Thanh Hà sát hại rồi.

Nam Sơn tỏ vẻ kinh ngạc:

- Nói vậy thì những gì viết trong bài post kia đều là thật à?

- Ủ, cơ bản là sự thật.

Vì chuyện này khiến cho xã hội phản ứng mạnh mẽ, nên sau khi điều tra ra chân tướng thì cảnh sát sẽ thông báo ra ngoài. Bởi vậy Trần Lượng cũng không giấu diếm. Anh hỏi:

- Bác Hứa, bác có đọc bài viết trên mạng kia không ạ?

- Con gái tôi vừa cho tôi xem rồi.

Đọc rồi thì tốt, giải thích sẽ dễ hơn.

- Lúc trước, để che giấu không cho người ngoài biết việc này nhằm hợp tác thuận lợi với phía đầu tư, người dân trong thôn Đào Nguyên đã bao che cho Mạnh Thanh Hà và dọn dẹp hậu quả do bà ta để lại. Nhờ có bài viết dài mà Mạnh Thanh Hà đăng trên weibo, chân tướng vụ này mới sáng tỏ.

- Chúng cháu lần theo manh mối trên bài viết, tìm được túi đựng ốc nước ngọt và mảnh bát vỡ, đem xét nghiệm thì thấy có chất độc. Sau đó chúng cháu thẩm vấn lại những người dân thôn đã cung cấp bằng chứng sai sự thật, có vài người không chịu nổi áp lực đã cung khai. Một vài người khác không chịu nói thật, chúng cháu đọc luôn lá thư tự bạch của Mạnh Thanh Hà cho họ nghe.

Nghe xong, thấy ngay cả Mạnh Thanh Hà cũng nói thật thì họ biết là không thể giấu diếm chuyện này được nữa.

Bà Hứa nghe với vẻ rất nghiêm túc. Nghe xong, bà hỏi:

- Những người dân thôn nổi giận cho giặc kia có bị trừng trị đích đáng không?

Nghe bà hỏi, Trần Lượng lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ:

- Chắc là không ạ, nhiều người liên lụy vào việc này quá. Người dân trong thôn không có ý thức pháp luật, không thể bắt hết bọn họ lại được.

Anh siết chặt cái chén trong tay:

- Cùng lắm chỉ xử phạt trưởng thôn và bí thư chi bộ để răn đe thôi.

Rồi anh lại bổ sung:

- Đúng rồi, không bắt được Mạnh Thanh Hà.

Trần Lượng không thể hiểu được vì sao Mạnh Thanh Hà lại trốn kỹ không đi đầu thú. Theo lý mà nói, bà ta đã dám đăng bài viết dài kia thì phải chủ động đi đầu thú mới đúng chứ.

Bà Hứa đã sớm liệu trước được kết quả này nhưng vẫn không nén nổi thất vọng.

- Hạng mục Nông Trại Vui Vẻ ở thôn Đào Nguyên đã bị hủy bỏ rồi.

Trần Lượng an ủi.

Thế nhưng chuyện này có liên quan gì đến bà và chị cả của bà đâu! Chị của bà đã chết rồi.

Bà Hứa nói với giọng bình thản:

- Tôi muốn gặp chị cả.

- Vâng.

Trần Lượng đưa bà Hứa và Nam Sơn đến nơi đặt hài cốt.

Khi nhìn thấy bộ hài cốt lạnh lẽo của Hứa Tuệ Lộ, bà Hứa đau đớn khôn cùng. Bà áp mặt lên lớp kính lạnh ngắt rồi thì thầm nói:

- Chị cả ơi, em đến đón chị về nhà.

...

Chiều hôm đó, Cố Thăng gọi cho Nam Sơn.

Anh nói:

- Anh đến bệnh viện rồi.

- Bà thế nào rồi ạ?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng đáp:

- Bà không sao, chỉ sợ hãi một chút thôi.

Anh đã xem video hiện trường tai nạn, xe của đối phương tự nhiên xông ra từ đường nhỏ, tốc độ lại rất nhanh. May mà lão Triệu tài xế nhà mình phản ứng nhanh, đánh tay lái quặt ngay sang trái, mới tránh được thảm họa xảy ra.

Xe của lão Triệu đâm vào bồn hoa, méo cả đầu.

Sau khi gặp tai nạn thì lão Triệu gọi điện báo cho Cố Hằng. Bà nội Cố trắng bệch cả mặt mày. Tuy bà nói không sao, nhưng không đi viện kiểm tra thì chẳng ai yên tâm nổi.

Thế nên Cố Hằng mới gọi cho Cố Thăng.

Sợ bóng sợ gió một trận vẫn tốt hơn là gặp tai nạn thật.

- Bên em thế nào?

Cố Thăng ngồi trong công viên bệnh viện, nhìn một đứa nhóc chơi cầu.

Nam Sơn nói:

- Em đưa mẹ đến cục cảnh sát, bà nhìn thấy hài cốt của di cả và nghe cảnh sát Trần kể sơ về vụ án rồi. Họ điều tra cũng sắp xong.

- Cũng đến lúc bảo đoàn đội kia dừng tay rồi.

Hai người nói qua vài câu rồi cúp máy.

...

Cuối cùng, bà Hứa và Nam Sơn đón tro cốt của Hứa Tuệ Lộ về nhà.

Nam Sơn ở nhà ba hôm rồi quay lại.

Trong ba ngày này, lần đầu tiên cô nhìn thấy bà ngoại mình khóc la thảm thiết, nước mắt đầm đìa, chỉ thiếu điều quỳ xuống cảm ơn Nam Sơn vì đã tìm được hài cốt của con gái lớn mình về... Cho dù đó chỉ là hài cốt mà thôi.

Khi người thân mất đi, kẻ đau khổ là người còn đang sống.

Đôi khi thời gian không thể chữa lành hết thảy. Vết thương trong lòng có lẽ vĩnh viễn sẽ không khép miệng liền da, mỗi lúc nhìn thấy vật gì liên quan đến người đã ra đi, thì vết thương ấy lại ứa máu.

Theo năm tháng dằng dặc, cảm giác đau đớn có lẽ sẽ trở nên chết lặng, thế nhưng sẽ chẳng bao giờ mất đi.

...

Sau khi xử lý xong mọi chuyện thì Nam Sơn về công ty.

Cố Thăng đi công tác ở thành phố lân cận chứ không ở nhà.

Nam Sơn nghỉ thêm một ngày, điều chỉnh trạng thái làm việc rồi đi làm trở lại.

Nam Sơn không về công ty gần hai tuần lễ mà cây xương rồng nhỏ trên bàn cô vẫn sống nhẵn, đúng là một loài cây tràn đầy sức sống mà.

Cô đặt nó ra cạnh cửa sổ, tưới chút nước, sửa sang lại văn kiện một chút rồi lau bàn ghế, bắt đầu làm việc thôi.

Văn phòng không bao giờ thiếu chủ đề buồn đưa, lại càng không thiếu người thích buồn đưa.

Hôm nay chị Lý đến hơi muộn, vừa thấy Nam Sơn đi làm, chị ta chưa kịp tháo túi xách đã sắp lại nói chuyện với cô.

Chị Lý dựa vào bàn của Nam Sơn rồi hỏi:

- Nam Sơn Sơn, lúc cả nhà đi du lịch thì em ở đâu đó?
- Em đi trải nghiệm cuộc sống nông thôn, bị muỗi chích đầy tay đây này.

Nam Sơn nâng tay mình lên rồi đáp.

Nghe chị Lý nói thì cô biết ngay trong lúc mình ở bên Cố Thăng, Tiểu Dương vẫn kín miệng như bưng.

Chị Lý nhìn thì thấy đúng là có vết muỗi đốt thật, chắc phải mấy ngày rồi nhưng dấu vết vẫn còn lờ mờ.

Đi trải nghiệm cuộc sống nông thôn, đúng là tình thú thật. Chị Lý đoán là cô ở bên giám đốc Cố nên hỏi bóng gió:

- Em về muộn hơn bọn chị mấy ngày, có phải là...

Nam Sơn biết chị ta muốn nói gì, bèn ngắt lời ngay:

- Về nhà dự tang lễ.
- Ôi...

Chị Lý ngạc nhiên rồi thở dài vỗ vai cô:

- Nén bi thương nhé.

Nam Sơn lặng lẽ gật đầu, mãi đến lúc chị Lý đi rồi cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô chống cằm nhìn mấy lát chanh trong cốc, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

Vốn dĩ cô muốn yêu Cố Thăng mấy năm, bao giờ hiểu rõ con người anh thì mới đề cập đến chuyện cưới xin.

Thế nhưng gần đây cô và Cố Thăng đã cùng trải qua nhiều chuyện quá, nhiều đủ để cô hiểu anh là người như thế nào.

Lần trước bọn họ lái xe đến cực cảnh sát để tránh né cuộc đuổi giết của Tần Kiều Mộc, trong lúc nguy cấp, Cố Thăng đã lựa chọn nhận phần nguy hiểm về mình. Lần này đi vào thôn làng trong núi sâu, anh kiên quyết ở lại cùng cô, không rời không bỏ. Thậm chí anh đã biết bí mật mà cô giấu kín, nhưng vẫn đối xử với cô như lúc ban đầu.

Ý của Cố Thăng là muốn kết hôn. Nam Sơn đã quyết định rồi, nếu anh cầu hôn thật thì cô sẽ đồng ý ngay chứ không lưỡng lự gì cả.

Còn chuyện công khai yêu nhau thì cứ chờ gặp cha mẹ hai bên rồi nói cũng không muộn, không biết ba mẹ chồng tương lai có dễ ở chung không đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nam Sơn lại thấy hơi thấp thỏm.

Cô vuốt mái tóc dài, mình nghĩ chuyện này sớm quá, thôi cứ làm xong công việc đã rồi tính tiếp vậy.

...

Sau khi tan tầm, Nam Sơn vào siêu thị mua mấy túi sủi cảo đông lạnh và vật dụng hằng ngày.

Trời vào thu tối rất nhanh, hồi trước hôm nào cô về cũng thấy đám trẻ chơi xích đu và nghịch cát trong công viên ngoài tiểu khu mình ở, thế mà hôm nay xích đu trống không, bên đồng cát cũng chỉ có một chiếc xèng nhựa xanh chổng chơ nằm đó.

...

Nam Sơn nằm ỏ trên sofa, vừa ăn sủi cảo thịt heo, vừa xem “Đầu bếp cô đơn”, một lúc ăn hết hai mươi cái.

Lúc này cô bắt đầu nhớ tay nghề của Cố Thăng rồi, anh nấu ăn chẳng kém gì đầu bếp nhà nghề.

Cô đứng dậy, cầm đĩa đi vào bếp rửa.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Nam Sơn nằm trên sofa nghịch di động thì mới thấy bà Hứa gọi nhờ cho mình. Cô vội vàng gọi lại.

- Mẹ ạ? Nãy con rửa bát nên không nghe thấy điện thoại.

Bà Hứa đáp lời:

- Mẹ gọi cũng không có chuyện lớn gì đâu, chỉ định nhắc con là mùng tám tháng sau chị họ con kết hôn đó. Có hai ngày nghỉ liên nhau, con nhất định phải về nha.

Bà nói tiếp:

- Chẳng phải con nói là có bạn trai rồi sao? Đưa cả bạn trai con về cho mẹ gặp thử, đỡ yêu phải đưa nào không tốt, phí cả tuổi trẻ ra.

Cô định đến trung thu mới đưa Cố Thăng về nhà, xem ra lần này sớm đến bảy tám hôm rồi.

Nam Sơn cười:

- Không thành vấn đề, chắc chắn là mẹ sẽ vừa lòng. Mẹ có cần con gửi ảnh cho nhìn trước không?

- Thôi.

Bà Hứa từ chối:

- Thanh niên bay giờ chụp ảnh toàn chỉnh sửa. Mẹ sợ người thật nó khác ảnh quá lại thất vọng.

- Cũng được, vậy mùng tám tháng tám con về.

Nam Sơn gác máy rồi lại nằm trên sofa thêm một lúc.

Hình như mai là Cố Thăng đi công tác về rồi, lúc nào gặp nhau cô phải nói chuyện này cho anh mới được.

...

Nam Sơn vừa đến văn phòng đã thấy gói bánh quy việt quất để trên bàn mình.

Cô liếc về phía chị Lý theo bản năng, chị Lý nhiệt tình vẩy tay lia lịa.

Chị Lý nói:

- Chị thấy em thích ăn nên lần này làm thêm một ít đấy.

Hôm qua chị Lý về nhà, càng nghĩ càng thấy rất có khả năng Nam Sơn và Cố Thăng đang yêu đương.

Chưa nói cái khác, Nam Sơn nghĩ mấy hôm là Cố Thăng xin hộ kia kia.

Có điều mờ ám, chắc chắn là có điều mờ ám.

Nam Sơn gật đầu cười:

- Cảm ơn chị Lý, nhưng mà làm phiền lắm, cứ để em mua một gói cũng được mà.

- Ôi.

Chị Lý phẩy tay:

- Phiền gì mà phiền, huống hồ mình làm mình ăn thì an toàn hơn bên ngoài mà.

Nam Sơn: ... nhớ không lầm thì chị Lý vẫn còn một nửa bao việt quất hết đấy.

Vừa nghĩ tới đó là cô đã thấy người gai gai rồi.

Nam Sơn cười nói:

- Chị Lý nói có lý lắm, em sẽ ăn hết.

- Nam Sơn, cô sửa tài liệu này chút đi.

Tiểu Dương đưa một tập tài liệu cho cô.

- Ủ.

Nam Sơn thuận tay đặt nó lên bàn.

Chị Lý nói:

- Nam Sơn, em làm việc đi nhé.

- Vâng.

Nam Sơn quay sang đọc tài liệu kia một cách nghiêm túc.

Túi bánh quy việt quất kia bị Nam Sơn nhét vào túi xách.

Tan tầm, cô đi thẳng xuống bãi đỗ xe ngầm.

Chiều nay Cố Thăng đã về công ty rồi. Hai người hẹn gặp nhau ở bãi đỗ xe, vừa hay có thể đi ăn cùng nhau rồi anh đưa cô về luôn.

Thấy Nam Sơn xuống, Cố Thăng xuống xe mở cửa cho cô.

...

Cố Thăng lái xe rất vững, vừa đi vừa quay sang cười với Nam Sơn.

Anh hỏi:

- Năm ngày không gặp rồi, em có nhớ anh không?

- Nhớ.

Nam Sơn cũng không kìm nổi nụ cười.

Cô nhớ tới lời bà Hứa dặn:

- Đúng rồi, mùng tám tháng này em về ăn cưới chị họ, mẹ em bảo em đưa bạn trai về chung.

Cố Thăng chớp mắt, được gặp bố mẹ vợ nhanh vậy sao? Hạnh phúc tới đột ngột quá.

Thế nhưng anh cũng hơi thấp thỏm. Anh là người cúp máy của bố vợ ba lần rồi còn kéo ông vào sổ đen đấy.

Vạn nhất ba Nam mà phát hiện ra thì anh tiêu đời.

Cố Thăng nghĩ ngợi một lát, phải ra tay từ mẹ Nam mới được.

Anh hỏi:

- Bác gái thích kiểu con rể thế nào nhỉ?

Nam Sơn nghĩ một chút, hình như cô chưa tham khảo mẹ mình vụ này bao giờ:

- Chắc chỉ cần tốt với em là được.

Cố Thăng lắc đầu:

- Chẳng cụ thể gì cả.

- Hay là em gọi điện hỏi mẹ nhé?

Cố Thăng gật như giả vờ:

- Gọi luôn đi.

- Cũng được.

Nam Sơn lấy di động trong túi ra, đúng lúc xe đi vào ổ gà, xóc một cái, làm gói bánh việt quất trong túi cũng rơi ra theo.

Cố Thăng tỉnh mắt liếc thấy nó, bèn hỏi với giọng nghi ngờ:

- Có phải lại là bánh chị Lý cho không?

- Sao anh biết hay vậy?

Nam Sơn kinh ngạc, sau đó cô nhớ ra anh đã từng ăn bánh chị Lý làm rồi.

- Anh ăn thử rồi, Tào Tháo đuổi mấy lần liền.

Cố Thăng dừng một chút rồi nói:

- Em đừng ăn cái bánh ấy, nếu thích thì về anh làm cho mà ăn.

Nam Sơn nhặt bánh lên bỏ vào túi rồi cười tùm tùm gật đầu.

Cô chỉ vào điện thoại:

- Em gọi cho mẹ nhé.

- Ừ, mở loa ngoài nữa, lúc nói chuyện em nhớ khen anh nhiều vào, bảo anh chân dài đẹp trai còn nhiều tiền nữa.

Cố Thăng nghĩ ngợi:

- Hình như dạo này mẹ vợ đều coi trọng việc con rể tương lai có nhà không thì phải, cho nên em phải nhấn mạnh là anh rất giàu nhà.

Nam Sơn ra dấu OK với anh rồi gọi cho bà Hứa.

Bà vừa nghe máy thì Nam Sơn đã nói ngay vào việc chính:

- Mẹ ơi, con gọi hỏi mẹ một tí, mẹ thích kiểu con rể thế nào?
- Con định thuê bạn trai về đây à?

Bà Hứa hỏi đầy cảnh giác.

Nam Sơn bật cười:

- Đâu có. Con tò mò thế thôi.

Bà Hứa nói:

- Nó đối tốt với con là được, như ba con đối xử với mẹ ấy.

Cố Thăng ở bên cạnh gật đầu, đương nhiên là anh phải đối tốt với Nam Sơn rồi.

- Hoàn cảnh gia đình trong sạch, nhân phẩm tốt, kiếm được tiền nuôi gia đình.

Bà Hứa bổ sung.

- Chuyện này thì mẹ yên tâm, bạn trai con vừa đẹp trai vừa lắm tiền, nuôi gia đình siêu ổn.

Cố Thăng vừa lái xe vừa cười, phù hợp hết các điều kiện nha.

- Ủ, nhưng mà đừng có giàu quá, phải chú ý đến môn đăng hộ đối nữa.

Cố Thăng vừa nghe xong thì đã nguội hết lòng mẽ: Không ngờ ưu điểm trong mắt anh lại thành khuyết điểm trong mắt mẹ vợ mất rồi.

Sau đó mẹ Nam còn nói thêm mấy điểm nữa, về cơ bản thì Cố Thăng đều phù hợp cả.

Lúc sắp cúp máy, bà Hứa hỏi Nam Sơn:

- Còn một việc nữa ba con nhờ mẹ hỏi. Lần trước sau khi cảnh sát bắt được thằng trộm điện thoại của con thì xử nó thế nào?

Nam Sơn liếc nhìn Cố Thăng:

- Con không rõ lắm, con lấy điện thoại xong thì đi thôi.

Cố Thăng: ... Teo rồi, lâu thế rồi mà bố vợ tương lai vẫn còn nhớ vụ này, không biết lúc gặp mặt ba Nam có nhận ra mình hay không đây.

Nhìn tình hình này thì đừng nói là qua được cửa của bố vợ, chỉ riêng qua cửa mẹ vợ thôi hình như cũng đã khó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Dịch: Lăng Nhân Môn

Trên đường đi, Nam Sơn thấy Cố Thăng rầu rĩ không vui thì biết là anh đang lo lắng bố mẹ cô không thích mình.

Nam Sơn an ủi:

- Anh yên tâm đi, chắc chắn bố mẹ em sẽ thích anh mà.

Cố Thăng cười khỏ:

- Ba em còn nhớ anh kìa.

Anh nghiêng đầu nhìn cô:

- Còn mấy ngày nữa mới đến mùng tám tháng tám, anh phải nghỉ ra một kế sách vẹn toàn mới được.

- Được.

Nam Sơn cứ thấy cái kế sách vẹn toàn của Cố Thăng chẳng đáng tin.

...

Hai người ăn cơm xong rồi cùng đi bộ một chút cho tiêu.

Sau đó Cố Thăng đưa Nam Sơn về cửa tiểu khu của cô.

Lúc sắp xuống xe, Nam Sơn nói:

- Vào nhà em ngồi một chút không?

Cố Thăng đặt hồ tay trên tay lái, ngẫm nghĩ hai giây rồi từ chối:

- Không được, đột nhiên anh nhớ ra mình còn việc chưa làm.

Nam Sơn cười cong cong đôi mắt, rồi mở cửa xe ra, nói lời tạm biệt với anh:

- Mai đến công ty gặp.

- Không, mai gặp ở cửa tiểu khu của em.

Cố Thăng nhìn cô rồi nói:

- Anh muốn tới đón bạn gái anh đi làm.

Nam Sơn cười gật đầu:

- Được.

Cô xuống xe, đóng cửa lại rồi vẫy tay tạm biệt Cố Thăng, sau đó nhìn anh lái xe đi khuất.

Cô đi vào tiểu khu, bước chân hoan hỉ, miệng khẽ hát vang, tâm tình vui vẻ.

...

Cố Thăng vừa về đến nhà bèn lao ngay vào thư phòng, bật máy tính lên rồi đăng nhập tài khoản diễn đàn vẫn hay dùng.

Chỉ một lats sau, một post xin giúp đỡ xuất hiện trên trang chủ với tiêu đề: Mẹ vợ tương lai chê mình giàu quá, không đáng tin thì phải làm sao bây giờ?

[Thóc Gạo Thiệt Vất Vã]: Hờ hờ, chủ thớt khoe giàu hả!

[Cánh Gà Coca ăn ngon không]: Rốt cuộc chủ thớt giàu chừng nào?

Cố Thăng trả lời thật thà: Không khoe giàu, mẹ vợ bảo môn đăng hộ đối rất quan trọng. Hiện tại thì nhà tui giàu nhất thành phố tui đang sống, còn sau này không biết.

[Thóc Gạo Thiệt Vất Vã]: Không tin (móc mũi)

[Oxi Oxi]: +1

[Lặng Lẽ]: +10086

Sau khi đề tài bị một đồng comment lái đi thì lại có người đánh lái vòng về:

[Thẩm Mỹ Viện Hoa Dung]: Nếu chủ thớt thấy tui nói đúng thì nghe tui, tui đảm bảo mẹ vợ tương lai của thớt sẽ thích thớt ngay.

Cố Thăng vội vàng gửi tin: Nói mau!!!

[Thẩm Mỹ Viện Hoa Dung]: Có phải mặt mũi thớt xấu lắm không? Thớt đừng vội phủ nhận. Tui cảm thấy thực ra mẹ vợ thớt chê thớt xấu mà không muốn nói thẳng thôi. Đừng tự ti, đừng đau lòng, hoan nghênh đến Thẩm mỹ viện Hoa Dung, anh có đẹp trai hay không là do chính anh quyết định. Trở thành kẻ vạn nhân mê không còn là mộng tưởng: Điện thoại liên hệ xxxxx

Cố Thăng bắt đầu đi: ...Tuy không muốn thừa nhận, nhưng tui vĩ đại như vậy đó. Ở thành phố tui đang sống, dung mạo tui có thể vào top3, không ít người muốn sửa mặt cho giống như tui đó.

[Oxi Oxi]: +1

[Lặng Lẽ]: +1

[Chủ post]: Thôi mọi người đừng comt nữa, chủ đề này dừng ở đây đi.

Cố Thăng buông điện thoại xuống rồi nhún vai một cái. Xem ra không tìm được thông tin gì có ích trên diễn đàn rồi.

...

Trước khi đi ngủ, Cố Thăng không nhịn được, lại xem bài post của mình lần nữa.

Không ngờ nó đã bay tuốt lên tận đầu trang, bên cạnh lại còn có chữ HOT to đùng.

Anh giật nảy cả mình. Rốt cuộc trong lúc anh vắng mặt đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Cố Thăng mở post ra thì phát hiện sau khi anh đi không lâu đã có người comment tiếp.

[Vi Sao Hoa Lại Đỏ Như Vây]: Có lẽ chủ thớt không nói dối đâu, tui muốn biết chủ thớt là ai quá.

[Cháo]: Ai?!

[Vi Sao Hoa Lại Đỏ Như Vây]: GH ở thành phố N có vẻ rất phù hợp với điều kiện kia nha.

GH chính là chữ viết tắt của Cố Hằng, Cố Thăng liếc một cái là ra ngay.

Cố Thăng: Bậy nào, rõ ràng tui đẹp trai hơn Cố Hằng mà.

Anh kéo xuống tiếp.

[Nước Com]: À... thì ra là anh ta, đúng là phù hợp thật. Đáng tiếc là kẹt sĩ quá!

[Vi Sao Hoa Lại Đỏ Như Vây]: Ha ha ha, chủ thớt có còn ở đó không? Tui biết mẩu chót nằm ở đâu rồi, không phải mẹ vợ anh chê anh giàu đâu, mà là chê anh đã giàu còn keo kiệt, không đáng tin cậy đó!

[Cỏ Đuôi Chuột]: Tui nghĩ chủ thớt bị nhận ra rồi thì sẽ không lộ mặt nữa đâu. Ai biết GH ở đâu không? Tui thích ngắm ảnh lắm đó.

[Nước Com]: Không thành vấn đề, lần đầu tiên tui thấy cái tên này là ở trên mặt báo, tui mê ảnh liền. Lúc tui đi thu thập thông tin về ảnh thì bị khu nhà ảnh ở dọa rét luôn.

[Đồ Ăn Ấm Ấp]: Kê ghé, đưa nào comment sau nhớ xếp hàng.

Sau đó đồng chí Nước Com không ngừng tiết lộ thông tin, trong quá trình đó không ít người nhảy vào bổ sung thêm thắt.

Cố Thăng kéo hết trang này đến trang khác, xem đến là hứng khởi.

Anh không nhịn được ngứa tay, bèn bổ sung thêm mấy sự tích của Cố Hằng. Dù sao ông anh cả nhà anh cũng có bao giờ lên diễn

đàn đầu.

Tiền tay đổ dầu vào lửa là phát huy năng lượng tích cực!

Thế là đề tài càng ngày càng chạy theo hướng kì quái.

...

Đúng là Cố Hằng không lấy đầu ra thời gian để đi xem post trên diễn đàn, thế nhưng người khác thì có đó.

Sáng sớm, Cố Hằng đang đọc báo và uống cà phê thì di động vang lên. Anh mở ra xem thì thấy Khương San share một bài post cho mình trên wechat rồi hỏi: Là anh hả Cố Hằng?

Anh tò mò nhấp vào, vừa thấy tiêu đề đã buồn cười: Mẹ vợ chê con rể quá giàu? Làm sao có thể chứ!

Anh hiếu kì đọc tiếp thì thấy hơi chán chán, mãi đến khi tắt cả mọi người đều cho rằng đó là anh và còn vui vẻ vì nhận ra anh.

Cố Hằng: ... 10h20 phút anh đi ngủ từ lâu rồi, đâu ra thời gian mà đăng bài post này hả?

Đọc tiếp, Cố Hằng thấy những chuyện mình đã làm hồi trước, dù có hơi phóng đại một chút, thế nhưng cũng toàn là sự thật.

Anh không cho rằng mình thích kiếm tiền và ghét người khác động vào tiền của mình thì có gì sai.

Nhưng để Khương San nhìn thấy bài post này thì không ổn lắm.

Không đúng, anh giật mình nhận ra, post này là Khương San share cho anh mà.

Anh hít sâu một hơi rồi nhoen miệng cười, khoe ra một hàm răng trắng.

Đừng để anh biết đũa nào mạo danh mình post bài, đã post còn dám không thanh minh.

Cố Hằng buông điện thoại xuống rồi uống một ngụm cà phê, phải mua thêm cho Khương San thêm mấy cái túi nữa thôi. Cố Hằng anh không keo kiệt chút nào đâu nhé, với người anh đề ý thì anh rất hào phóng đó nha.

...

Cây bút trong tay Cố Thăng rơi xuống đất đánh cách một cái.

Sau khi xử lý công việc của công ty xong, Cố Thăng cầm bút viết bằng quơ, trong lòng vẫn luôn nghĩ không biết phải làm sao để mẹ Nam thích mình.

Anh khom lưng nhặt bút lên, bỗng cái khó ló cái khôn, nghĩ ra một cách.

Lão Răng Vàng và Tiểu Mi xác định quan hệ trước anh và Nam Sơn, có lẽ Lão Răng Vàng đã gặp ba mẹ của Tiểu Mi rồi.

Hay là gọi điện cho Lão Răng Vàng tham khảo kinh nghiệm nhỉ?

Cố Thăng nghĩ là làm, bèn gọi ngay cho Lão Răng Vàng.

Không đến ba giây sau, Lão Răng Vàng đã nghe máy.

- Tiểu Thăng Thăng, sao hôm nay lại rảnh rồi gọi cho tôi thế?

- Tôi muốn hỏi kinh nghiệm một tí, giờ anh có rảnh không?

Cố Thăng ngồi thẳng lên rồi hỏi.

Lão Răng Vàng duỗi cái eo lười:

- Hôm nay tôi ở nhà, vừa mới ngủ dậy đây. Vụ gì đấy?

Cố Thăng hỏi:

- Anh gặp ba mẹ Tiểu Mi chưa?

- Gặp lâu rồi, họ vô cùng yên tâm giao Tiểu Mi cho tôi nha.

Cố Thăng tò mò:

- Làm cách nào thế?

- Cậu không bắt chước được thành công của tôi đâu.

Lão Răng Vàng cười thỏa mãn:

- Tôi vừa gặp bố vợ lần đầu là ông ấy đã chăm tôi làm con rể rồi.

- Anh làm gì vậy?

Lão Răng Vàng nói:

- Tình cờ thôi, tôi cắt ruột thừa cho bố vợ đó. Vì Tiểu Mi nói trước với tôi nên tôi chăm bố vợ cực kì chu đáo, sau đó thì không cần nói cậu cũng biết rồi đấy.

Cố Thăng: Hơi bị hâm mộ Lão Răng Vàng vì có bố vợ bị đau ruột thừa nha.

Anh vỗ đầu mình, nghĩ gì thế hả? Ba Nam mà có thuật đọc tâm thì chắc là anh càng không có cơ hội rồi.

Cố Thăng nói với Lão Răng Vàng:

- Tôi nói tình hình bên tôi cho anh, anh phân tích giúp tôi chút nha?

- Okay liền.

Anh kể ngắn gọn tình huống của mình cho Lão Răng Vàng.

Lão Răng Vàng hỏi:

- Chuyện này chẳng đơn giản quá à? Mẹ vợ cậu không thích cậu giàu quá thì cậu giả vờ mặc một tí là xong chứ gì? Lúc nào cậu gặp người nhà Nam Sơn, để họ cảm nhận được mị lực nhân cách của cậu rồi nói thật cũng không muộn.

Có lý phết!

Cố Thăng vừa nghe xong thì ngộ ra chân lý:

- Thông minh là bản chất mà ngu bất thành linh đấy mà. Giả nghèo thì dễ ợt!

- ... Ồ, lúc trước cậu tự lái vào ngõ cụt, chỉ một mực muốn mẹ Nam nhận ra điều kiện tự thân của mình mà không biết điều kiện này có thể thay đổi đó.

Cố Thăng cười nói:

- Hôm nay cảm ơn anh quá, mai tôi mời anh ăn cơm.

Đúng lúc này thì thư kí Ôn gõ cửa rồi bước vào.

- Bên này tôi có việc tí, cúp trước nhé.

- Ừ.

Thư kí Ôn đứng một bên chờ, thấy anh cúp máy rồi mới đưa tài liệu cho anh. Cô nói:

- Giám đốc Cố, đây là quà trung thu năm nay công ty mình phát cho nhân viên, anh xem thử nhé.

Cố Thăng lật ra xem đại khái, cũng không khác năm ngoái cho lắm.

Anh nói:

- Cứ thế đi.

- Vâng.

Thư kí Ôn cầm tài liệu lên rồi nói:

- Tôi ra ngoài đây.

Cố Thăng gật đầu, lúc thư kí Ôn đặt tay lên nắm cửa thì anh đột nhiên gọi giật lại:

- Từ từ.

Thư kí Ôn quay đầu lại nhìn anh với ánh mắt hỏi ý.

Cố Thăng háng giọng một cái:

- Thêm một thứ vào đi.

...

Hằng năm OSS đều phát quà trước trung thu mười ngày, năm nay cũng không ngoại lệ.

Nửa tiếng trước khi tan tầm đã có người vận chuyển quà trung thu lên phòng của các trưởng bộ phận.

Mọi người đều làm xong gần hết công việc trong tay rồi, chỉ còn chờ tan làm thôi.

Tiểu Dương dùng mu bàn tay gõ lên bàn của Nam Sơn rồi nói với về bí ẩn:

- Nghe nói năm nay nhiều quà hơn năm ngoái đó.

Nam Sơn cũng hơi tò mò:

- Có biết thêm cái gì không?

- Không rõ lắm.

Tiểu Dương lắc đầu.

Chị Lý sắp lại:

- Chị đoán là sản phẩm dưỡng da. Công ty mình toàn phái nữ, phát sản phẩm dưỡng da là chuyện quá bình thường.

Chị ta mong mỏi:

- Vừa hay chị mới hết sữa dưỡng da.

Tiểu Dương liú lười:

- Sản phẩm dưỡng da đắt lắm.

- OSS giàu mà, phát sản phẩm dưỡng da thì có sao đâu?

- Cũng phải ha.

Tiểu Dương nhìn vào văn phòng trưởng bộ phận với ánh mắt ngóng trông:

- Sắp biết đáp án rồi.

Trước giờ tan tầm 10p, trưởng bộ phận và phó bộ phận cùng phát quà trung thu.

Bánh trung thu và thẻ mua sắm không khác năm ngoái cho lắm. Còn phúc lợi bí mật mà chị Lý mong chờ mãi lại là... việt quất.

Chị Lý xiu hắt, lẩm bầm nói:

- Sao lại là cái này?

Việt quất hết đất ở nhà còn chưa dùng hết mà đã lại có đồ mới rồi.

Nam Sơn thấy việt quất thì biết ngay đây là dụng ý của Cố Thăng.

Thế này thì chắc là chị Lý sẽ không dùng việc quất hết hạn để làm bánh quy cho cô nữa ha?

...

Chị họ của Nam Sơn kết hôn vào mùng tám tháng tám, Cố Thăng định đến sớm hơn một chút.

Sau khi tham gia hôn lễ của chị họ thì việc quan trọng nhất là gặp bố mẹ Nam Sơn và để lại ấn tượng tốt cho họ.

Vừa hay Nam Sơn có ba ngày nghỉ liền nhau, thế là họ bàn nhau gặp mặt ở trước cửa tiểu khu nhà Nam Sơn cách đó hai ngày.

Nhoáng cái đã đến mùng sáu tháng tám, Cố Thăng tự cho là đã chuẩn bị ổn thỏa, bèn lái xe đi đón Nam Sơn.

Nam Sơn kéo vali, vừa ra khỏi cửa tiểu khu đã thấy Cố Thăng đứng cạnh một chiếc Q/Q cũ mềm vấy tay với mình. Suýt nữa thì cô không nhận ra anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn kéo vali tới rồi hỏi một cách uyển chuyển:

- Sao anh lại đổi sang xe này? Trước kia em không thấy anh lái đi nhĩ?
- Bác gái chê anh giàu quá, anh đành giản dị một tí vậy.

Cố Thăng đáp.

Nam Sơn:

- ... À.

Anh nhận chiếc vali trong tay Nam Sơn rồi dùng chìa khóa để mở cốp xe.

- Có mở được không?

Cố Thăng gật đầu:

- Cứ để đó cho anh, em lên xe chờ tí là anh lên ngay.
- Vâng, thế thì em vào trước.

Năm phút sau, Cố Thăng vẫn đang mân mê cái cốp xe kia.

Nam Sơn đang nghĩ không biết mình có nên xuống xe xem không thì Cố Thăng đi tới:

- Xong rồi ạ?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng lắc đầu:

- Chưa xong, anh mượn em một thứ với.
- Cái gì?

Cố Thăng ngai ngừng:

- Cái kẹp tóc nhỏ màu đen đỏ.

Nam Sơn: ... hiểu rồi, Cố Thăng định mở khóa bằng tài lẻ của mình đây mà.

Cô cúi đầu xuống tìm kẹp tóc trong túi rồi đưa cho anh qua cửa kính đang hé mở.

Cố Thăng nhận lấy rồi cam đoan:

- Chờ anh năm phút, nhất định là sẽ mở được.

Nam Sơn mím môi nói:

- Em chờ.

Không biết ngoài cốp xe thì cái xe này còn tật xấu gì nữa hay không.

...

Sau khi mở được cốp xe, Cố Thăng mở cửa, ngồi vào ghế lái.

Anh lấy một cuốn sổ tay nhỏ ra đưa cho Nam Sơn.

- Đây là?

Chất giấy là giấy in, còn nguyên mùi mực mới, có lẽ là Cố Thăng tự mình đóng nó thành sách.

Cố Thăng nổ máy, quay đầu xe rồi lái xe sang bên phải đường.

Anh đáp:

- Trên đó có thông tin về nghề nghiệp, gia thế, sở thích và đam mê của anh.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Nếu bác gái không thích anh giàu quá thì anh đành phải sắm vai một học sinh nghèo vượt khó vậy. Em đọc qua đi để đỡ nói hớ nha.

Nam Sơn chớp mắt rồi mở cuốn sổ tay nhỏ kia ra:

- Anh không cần làm thế, sau khi bố mẹ em tiếp xúc với anh thì nhất định sẽ thích anh mà.

- Cần chứ.

Cố Thăng nghiêm trang nói:

- Đây là mục thêm điểm của anh đó.

Nam Sơn: ... Được rồi!

Cô cúi đầu đọc cuốn sổ tay kia: nghề nghiệp giáo viên, gia thế trong sạch, có nhà nội thành.

- Được đó chứ.

Nhìn rất đáng tin cậy nha.

Nghe Nam Sơn tán dương mình, Cố Thăng cười thỏa ý:

- Anh nghiên cứu riêng về nghề nghiệp đó, nghe nói bác trai là thầy giáo thì anh cũng làm thầy là được. Thế thì bác trai nói chuyện với anh sẽ thấy thân thiết ngay.

- Thế có dễ lộ không anh?

Hai người mà nói tới đề tài chung thì có khả năng là Cố Thăng không đối đáp nổi.

Cố Thăng nói với vẻ rất tự tin:

- Không đâu, anh với ba em trình độ khác nhau mà.

Thấy anh tự tin như thế, chắc là không vấn đề gì.

Cố Thăng lái xe ổn định rồi quay đầu nói với Nam Sơn:

- Em ngủ trước đi, bao giờ đến thành phố C thì chỉ đường cho anh.

- Vâng, em ngủ một tí, bao giờ đến nhớ gọi em đây.

Nam Sơn đi đường dài thì nhất định sẽ ngủ một giấc.

...

Lúc họ đến thành phố C đã là một giờ chiều. Hai người ăn món Phúc Kiến ở một quán nhỏ ven đường rồi mới đi tiếp về nhà Nam Sơn.

- Ở đây hả?

Nam Sơn chỉ về bên phải:

- Anh rẽ một cái nữa rồi đi thêm mười phút, bao giờ thấy tiểu khu Hoa Tây là tới. Em sẽ nhắc anh. Giờ em gọi cho mẹ đã.

Cô gọi cho bà Hứa:

- Mẹ à, con và Cố Thăng sắp đến rồi. . . Vâng, bọn con lái xe đến, cứ thế đi ạ. . . con cúp trước nhé, tí nữa đến nhà nói chuyện với mẹ sau.

Cố Thăng đi thêm bảy tám phút nữa thì đến trước tiểu khu mà ba mẹ Nam Sơn ở.

Tiểu khu được bao phủ bởi cây xanh, phong cảnh tự nhiên mát mẻ.

Cố Thăng dừng xe bên ngoài rồi lấy quà tặng trong cốp xe ra.

Lần này anh dùng chìa khóa, hết thấy thuận lợi, ắt là điềm lành.

Nam Sơn nhìn thấy bà Hứa ở cửa tiểu khu đằng xa.

- Người đang ngắm bồn cảnh kia là mẹ em kia, mình qua đó đi.

Cố Thăng nâng cao tinh thần nhìn về phía bà Hứa ở phía xa. Bà đang nói chuyện với hàng xóm, không nhìn thấy hai người họ.

Bà Hứa có khuôn mặt trái xoan, khi tươi cười dịu dàng khôn tả. Bà để tóc dài xõa trên vai, mặc áo và váy dài trắng ngà, khoác thêm một chiếc áo dệt kim hồ cổ có tua rua mỏng.

Anh thờ phào nhẹ nhõm, nhìn khí chất và cách ăn mặc của bác gái thì chắc là tốt tính lắm đây.

Hẳn là sẽ dễ thu phục hơn bác trai nhỉ?

- Mẹ!

Nam Sơn nhìn thấy bà Hứa thì vui vẻ lắm. Cô bước đi rất nhanh, Cố Thăng vội đuổi theo.

Bà Hứa vừa nói chuyện với hàng xóm xong, quay đầu lại thì thấy Nam Sơn và Cố Thăng bên cạnh cô. Bà nở nụ cười nhẹ nhàng.

Bạn trai của con gái mình nhìn đáng đáp không tồi đâu, đẹp trai lịch sự ra phết.

- Mẹ à.

Nam Sơn đứng lại rồi giới thiệu với bà Hứa:

- Đây là Cố Thăng, bạn trai con.

- Cháu chào bác ạ.

Cố Thăng cười chào hỏi mẹ Nam.

Bà Hứa nhìn Cố Thăng rồi mỉm cười:

- Thăng bé này sáng sủa lắm, chúng ta vào nhà nói chuyện đi.

- Vâng ạ.

...

Vào đến nhà, bà Hứa để hai người ngồi trên sofa rồi vào phòng bếp.

Cố Thăng ngồi bên cạnh Nam Sơn, nói:

- Bác gái tốt quá.

Nam Sơn: ... Đây là vì bà chưa lộ mặt thật ra thôi.

- Mẹ em tốt lắm, anh ở nhà em không cần căng thẳng quá đâu.

Nam Sơn nói, hi vọng Cố Thăng thả lỏng một chút.

Chỉ chốc lát sau, bà Hứa bung một đĩa trái cây ra đặt lên bàn trà rồi rót cho họ hai chén trà thơm.

Khi bà đưa cho Cố Thăng, anh đứng lên nhận bằng cả hai tay:

- Cháu cảm ơn bác ạ.

Bà Hứa mỉm cười nhìn anh, thằng bé này ngoan lắm.

Bà ngồi trên sofa bên phải Nam Sơn rồi nói với cô:

- Ba con còn đang lên lớp, trước giờ com tối mới về.

Nam Sơn gật đầu, cô cũng đoán được rồi.

Bà Hứa nhấp trà rồi hỏi:

- Hai đứa bên nhau bao lâu rồi?

- Một tháng hai mươi ba ngày ạ.

Cố Thăng đáp mà không cần suy nghĩ.

Bà Hứa nhướn mày, chưa đến hai tháng, hơi vội vàng nhỉ? Chắc là còn chưa qua thời kì tìm hiểu lẫn nhau nữa.

Cố Thăng cũng hiểu nói vậy có hơi ngắn, bèn vội vàng bổ sung:

- Nhưng chúng cháu quen biết nhau non nửa năm rồi.

- Ừm.

Bà Hứa buông chén trà xuống rồi nói:

- Bác sẽ không hỏi cháu mấy vấn đề linh tinh như khi khó sinh thì giữ mẹ hay con, mẹ chồng nàng dâu rơi xuống sông chọn cứu ai trước. Nếu con gái bác đã đưa cháu về nhà thì chắc chắn là vì cháu đối tốt với nó, và cũng là đứa đáng tin cậy, không đặt nó vào nguy hiểm.

Bà cười dịu dàng:

- Cho nên Cố Thăng à, đừng câu nệ, cứ coi như mình đang ở nhà đi.

Bà đẩy đĩa trái cây về phía anh:

- Ăn quả đi này.

Khi nghe bà Hứa nói đến đoạn giữ mẹ hay giữ con thì trong lòng Cố Thăng đã có ngay đáp án tiêu chuẩn: giữ mẹ, theo họ ai cũng được, trai gái đều như nhau, mẹ cháu biết bơi ạ...

Hôm qua anh ngồi học hồi lâu, mẹ Nam mà không hỏi thì anh mới thất vọng ấy.

Sau đó mẹ Nam lại nói đối tốt với Nam Sơn là quan trọng nhất và không để Nam Sơn rơi vào tình cảnh nguy hiểm, Cố Thăng nghĩ đến những gì hai người cùng nhau trải qua, bèn quyết định sau khi kết hôn sẽ thuê mười tám người đồng Thiếu Lâm về làm vệ sĩ cho cô.

May mà mẹ Nam không biết hai người đã trải qua chuyện gì, nếu không còn lâu mới cho anh và cô ở bên nhau!

Cố Thăng lấy tấm xiên một miếng lê, khen “Ngọt lắm” rồi quay sang nói với Nam Sơn:

- Em cũng ăn đi.

Bà Hứa tạm vừa lòng với Cố Thăng. Bà bảo:

- Bác dọn phòng khách ở phía Nam rồi, đêm nay cháu ngủ ở đó. Nam Sơn, con đưa Cố Thăng đi xem phòng đi, xem còn thiếu gì thì cứ việc đề xuất.

Bà đứng lên:

- Mẹ đang ninh canh, đi đây.

...

Bà Hứa vừa đi, Cố Thăng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bác gái cho anh ở lại thì chắc là anh tạm thời qua ải rồi đúng không?

- Đi thôi.

Nam Sơn cười tủm tỉm nhìn anh:

- Biểu hiện tốt lắm, em đưa anh đi xem phòng.

Từ hôm Nam Sơn gọi điện về thì bà Hứa đã dọn xong phòng cho khách rồi.

Cố Thăng nhìn chần ga mới tinh, cửa sổ trong suốt, bình hoa không một hạt bụi và đồ dùng rửa mặt đầy đủ trong phòng, đoạn nói:

- Bác gái chuẩn bị chu đáo thật.

Nam Sơn nói:

- Đương nhiên rồi. Anh nghỉ ngơi tí đi, lái xe cả nửa ngày chắc mệt lắm rồi. Bao giờ ba em về thì em gọi.

- Ừ.

Cố Thăng xoay xoay cái cổ mỏi nhừ:

- Nhất định phải gọi anh đấy nhé.

...

Rời khỏi phòng Cố Thăng, Nam Sơn kéo vali đi vào phòng mình.

Phòng ngủ của cô vẫn hệt như khi cô rời đi, chỉ có thêm một chiếc bình cắm hoa tươi.

Cô sắp xếp quần áo xong thì vào bếp tìm bà Hứa.

Bà Hứa đang ninh canh, sau khi thử vị mặn nhạt xong thì giảm nhỏ bếp xuống.

- Mẹ, Cố Thăng lái xe mấy tiếng nên hơi mệt, con bảo anh ấy đi ngủ rồi.

Nam Sơn dựa trên cửa rồi hỏi:

- Mẹ vừa lòng với anh ấy không?

Bà Hứa nói:

- Theo biểu hiện bây giờ của nó thì được đấy. Còn kết quả thế nào thì chờ ba con về xem rồi nói sau.

Đương nhiên, chủ yếu là mặt mũi dễ nhìn, dễ nhìn là ấn tượng đầu tiên đã tốt rồi.

- Bóc mấy củ tỏi trên thớt kia ra cho mẹ.

Bà Hứa chỉ huy:

- Có Thắng có kiêng ăn gì không con?

Nam Sơn cúi đầu bóc vỏ tỏi rồi nói mấy thứ rau dưa mà Có Thắng không thích.

Bà Hứa gạt đầu:

- Kén chọn phết nhỉ, xem ra có mấy món không làm được rồi.

Bà nhìn Nam Sơn rồi cười bảo:

- Con gái nhanh ghê ha. Con bảo mẹ là con tìm được bạn trai rồi, mẹ còn tưởng là con lừa mẹ cơ. Hôm qua con gọi điện bảo sẽ đi cùng bạn trai về nhà mình, mẹ giặt hết cả mình.

Bà ngồi trên ghế nhỏ, nói tiếp:

- Mẹ giục con là để con có cảm giác nguy cơ tí thôi.

Ai ngờ con gái mình lại tìm đối tượng về cho bà xem thật, bà còn chưa kịp hỏi thằng bé nó làm nghề gì kia.

Bà Hứa hỏi:

- Có Thắng nó làm công việc gì con nhỉ?

- Có Thắng là thầy giáo ạ.

Bà Hứa nhún mày:

- Con trai mà làm thầy giáo thì ổn định quá, tiền lương cũng không cao. Được cái cũng có lợi là thầy giáo thì được nghỉ nhiều, sau này còn có thể trông con và nấu ăn giúp con nữa.

- Dạ, anh ấy nói lấy nhau xong anh ấy sẽ nấu ăn.

Vừa nghĩ đến tay nghề của Có Thắng thì Nam Sơn đã hí hóp mắt lại:

- Anh ấy nấu ăn ngon lắm đó mẹ.

Bà Hứa nghe thấy con rể tương lai biết nấu ăn thì đã thấy thích hơn nhiều, mấy năm nay ít đàn ông con trai biết nấu ăn và nấu ăn ngon lắm đó:

- Thế thì tốt, sau này nó nấu ăn còn con rửa bát.

Bà Hứa hỏi thêm mấy vấn đề nữa, Nam Sơn đều trả lời theo đúng những gì Có Thắng viết trong sổ tay.

May mà Có Thắng chuẩn bị chu đáo, chứ để cô trả lời theo tình hình thực tế rồi bà Hứa lại hỏi Có Thắng thì lộ tẩy là cái chắc.

...

- Con cũng đi nghỉ đi, mình mẹ ở bếp được rồi.

Bà Hứa nhìn Nam Sơn với vẻ chê bôi:

- Không biết nấu ăn thì đừng có đứng đây cho vướng.

Nam Sơn cười hì hì:

- Tuân lệnh!

...

Vì đường tắc quá nên ba Nam về đến nhà đã là sáu giờ tối.

Vừa vào đến nhà, ông đã thấy Cố Thăng đang ngồi nói chuyện phiếm với con gái mình trên sofa.

Ông đoán đây là đối tượng của con gái mình, ừm, trông cũng sáng sủa đấy.

Nhìn ngoại hình hợp với con gái lắm luôn.

Ông nheo mắt rồi cố tình ho khan một tiếng.

Cố Thăng nghe tiếng bèn nhìn ra phía cửa. Anh thấy một người đàn ông trung niên đeo kính khí chất nho nhã, đường nét khuôn mặt khá giống Nam Sơn. Anh đứng lên, hơi cúi đầu xuống, gọi một tiếng “Bác trai” rồi tự giới thiệu mình.

Ba Nam hơi gật đầu:

- Cháu ngồi đi. Cứ coi đây là nhà mình là được. Bác vào bếp chút, hai đứa cứ nói chuyện nhé.

Ông đặt cặp sách lên tủ rồi đi vào trong bếp.

...

- Khí chất của bác trai tuyệt quá.

Chỉ không biết thái độ của ông với mình thế nào thôi.

Nam Sơn tự hào khoe:

- Đương nhiên, ba em dạy ngữ văn mà.

Chỉ một lát sau, ba mẹ Nam Sơn đi ra:

- Hai đứa mau rửa tay đi ăn cơm nào.

Cố Thăng vào phòng bếp rửa tay rồi giúp mẹ Nam bung đồ ăn ra.

Bà Hứa thấy thế thì càng thêm vừa lòng.

...

Bốn người ngồi xuống, đợi người lớn động đũa xong thì bắt đầu ăn cơm.

Ba Nam mở một bình rượu Mao Đài rồi nói:

- Bình rượu Mao Đài này bác quý lắm, vẫn tiếc không bỏ ra uống. Hôm nay là lần đầu tiên con gái bác đưa bạn trai về nhà, phải mở ra mới được.

- Ba à, rượu này nặng lắm, ba uống ít thôi.

Ba Nam gật đầu:

- Ba biết rồi.

Con gái không nên lo cho mình mà nên lo cho thằng nhóc bạn trai nó kia kìa.

- Nào, Cố Thăng bác rót đầy cho cháu.

Cố Thăng nhận chén:

- Cháu cảm ơn bác ạ.

Cốc thủy tinh cao bằng ngón cái đồ đầy rượu mạnh.

Ba Nam chỉ rót cho mình có nửa cốc thôi.

Cố Thăng nhấp một ngụm, rượu vào miệng thì dịu nhẹ, hương lượn lờ quanh chóp mũi.

Đúng là rượu ngon, thế nhưng rượu này nặng mà ngấm lâu, không thể uống nhiều.

Ba Nam liếc nhìn Nam Sơn:

- Mấy tháng con không về, gầy hết cả người rồi, ăn nhiều chút, đừng có cả ngày nghĩ đến giảm béo nữa.

- Ba à, con tăng nửa cân đấy. Có khi lần này về nhà ba hôm lại tăng cả cân ấy chứ.

Ba Nam cười tủm tỉm:

- Tăng cân mới tốt, béo mới phúc hậu.

Rồi ông quay sang nói với Cố Thăng:

- Nghe con gái bác nói cháu là thầy giáo, bác cũng thế đó, thế cháu dạy môn gì?

Cố Thăng buông đĩa rồi trả lời lễ phép:

- Cháu dạy văn đại học ạ.

Nghe xong, Nam Sơn cười suýt chết sặc, cứ ho sặc sụa không ngừng.

Cố Thăng vỗ lưng cô rồi hỏi vói về quan tâm:

- Sao rồi, đỡ hơn chưa?

Mãi một lúc lâu sau Nam Sơn mới đỡ hơn một tí. Cô uống mấy ngụm canh rồi xua tay bảo:

- Em sặc thôi, không sao.

Nhân tiện còn ném cho anh một ánh mắt “tự cầu phúc đi”.

Cố Thăng không hiểu lắm.

- Ăn từ từ, bên trong còn nữa.

Ba Nam nhìn Nam Sơn với ánh mắt dịu dàng rồi nói tiếp:

- Khéo thật, bác cũng dạy ngữ văn đại học, cháu dạy về mảng nào? Chúng ta thảo luận chút đi.

Lần này đổi sang Cố Thăng ho khan sù sụ. Anh liếc mắt nhìn Nam Sơn, cái liếc chứa đựng bao điều muốn nói: Chẳng phải em nói bác dạy văn sao? Anh tưởng bác trai dạy văn tiểu học trung học nên mới quyết định lấy nghề là giảng viên văn đại học, nghe vừa cao cấp lại vừa ngầu.

Ai ngờ bác trai lại là giảng viên văn đại học, đã thế còn muốn thảo luận văn học với anh nữa chứ. Cố Thăng ghen hòng, anh có biết cái quái gì đâu, sắp quên hết cả thơ cổ rồi kia kia!

Nam Sơn làm bộ ngây thơ vô tội, tại lúc trước Cố Thăng thể hiện tự tin quá nên cô cũng không hỏi anh định dạy cấp nào.

Cô vỗ lưng Cố Thăng, một lát sau anh mới nói:

- Xin lỗi, cháu sặc rượu.

Mất một lúc lâu rồi, hi vọng là bác trai không tiếp tục cái đề tài này nữa.

- Cố Thăng à!

Ba Nam cười tủm tỉm nhìn anh:

- Chúng ta thảo luận văn học chút đi. Cháu dạy măng nào?

Cố Thắng rũ mi mắt, mãi sau mới nói:

- Cháu dạy lý luận văn học phương Tây ạ.

May mà lúc ở nước ngoài anh có học môn này, thế nhưng giờ cũng chẳng nhớ được bao nhiêu nữa.

Ba Nam tươi cười:

- Bác thấy măng này thú vị lắm, tán gẫu chút được không?

- Được ạ!

Cố Thắng đồng ý rất thoải mái, nhất định khí thế không thể thua.

Ba Nam nói đến một quan điểm lý luận nào đó.

Cố Thắng vừa nghe thì đã biết ngay mình phải nhanh chóng chấm dứt cái đề tài này ngay.

Anh vừa nói vừa pha thêm một đồng tiếng Anh, tự tin cực kì, thần thái hăng hái, ba Nam nghe mà ngỡ ra sừng sốt.

Thực ra anh cũng chẳng biết anh đang nói cái gì nữa, quan trọng là phải tự tin.

Bây giờ đến chính anh còn tin mình dạy môn lý luận văn học phương Tây nữa là.

Cố Thắng ngại ngùng nói:

- Cháu dạy trong một trường quốc tế ở thành phố N, dạy và học đều bằng tiếng Anh cả, cho nên cứ không chú ý một cái là nói sang tiếng Anh ngay.

Nói đoạn, anh nhủ mày:

- Học sinh bây giờ giỏi hơn ngày xưa nhiều.

- Không sao, bây giờ tội nhỏ nó giỏi thật đấy.

Ba Nam liếc nhìn Cố Thắng, xem ra thằng nhóc này cũng có chút tài năng:

- Nào, chúng ta uống tiếp.

Ngay cả Nam Sơn cũng phải kham phục, không ngờ Cố Thắng lại lừa được cả ba cô, siêu thật.

Ba Nam nói:

- Cháu đừng có khách khí với bác đấy nhé.

Ông nâng chén lên:

- Bác trăm phần trăm, cháu cứ tùy ý.

Sau đó ba Nam ngẩng đầu lên uống một hơi cạn sạch.

Thấy ba Nam sáng khoái như thế, Cố Thắng nào dám mặt dày mà tùy ý, anh cũng đành cạn chén luôn.

- Sáng khoái lắm!

Ba Nam giờ ngón cái lên rồi rút nửa chén cho mình và đầy chén cho Cố Thắng.

- Nào, chúng ta uống tiếp đi.

Nam Sơn không nhịn được phải khuyên:

- Ba, ba uống ít thôi.

Ba Nam xua tay:

- Tỉu lượng của ba con tốt lắm, hôm nay ba cao hứng, uống thêm tí cũng không việc gì.

Thấy mẹ mình không khuyên can, Nam Sơn đành thôi vậy.

Sau khi uống được mấy lượt thì mặt mũi ba Nam đã đỏ gay.

Cố Thăng đi bàn chuyện làm ăn, tham gia tiệc rượu nhiều, tiệc nào cũng uống rượu, đã sớm luyện quen rồi.

Chẳng phải chỉ là uống rượu thôi sao? Bác trai thích thì anh chiều là được.

Cuối cùng, ba Nam say quá, gục đầu xuống bàn rồi lâu lâu một câu:

- Hừ, sao lần này không gọi Tiểu Nam Nam nữa đi? Đừng tưởng cậu gọi nó là Nam Sơn thì tôi không nhận ra nhé.

Cố Thăng đang gấp lạt bông run tay, củ lạt rơi tọt xuống đất.

Tieu rồi, bác trai đã nhận ra từ lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98

Dịch: Lăng Nhân Môn

Sấm động giữa trời quang!

Ba Nam chép miệng một cái rồi say quắc cần câu.

Mà Cố Thăng cũng muốn say ngất luôn đi cho rồi.

Thế nhưng anh lại thấy đã dám làm một người đàn ông thì phải dám đối mặt với nhân sinh xám xịt.

Cố Thăng nhìn ba Nam rồi lại nhìn sang bà Hứa.

Bà Hứa vô cùng bình tĩnh, chẳng tỏ vẻ gì, chỉ nói:

- Lão Nam nhà bác say rồi, Cố Thăng à, cháu đỡ ông ấy vào phòng giúp bác nhé.

- Vâng ạ.

Cố Thăng ôm lòng muốn lập công chuộc tội đi đỡ ba Nam dậy.

Nam Sơn đứng lên:

- Để con đi nấu canh giải rượu.

- Không cần đâu.

Bà Hứa nói:

- Ông ấy ngủ một giấc là được, con ăn cơm tiếp đi.

Ba Nam uống say mềm, vừa đứng lên đã bắt đầu ca “Võ Tòng đánh hổ”: nện một gậy dò thể địch, gậy lang nha gãy vụn tan tành; ta mau chóng thoái lui, nghiệt súc nhe nanh giờ vuốt! Hây ya...

Cố Thăng... hình như mình là con hổ mà bác trai muốn tấn thì phải.

Bà Hứa đứng bên giường, tung chăn ra rồi chỉ huy:

- Có Thắng, cháu đặt bác trai ở đây đi.

Có Thắng gật đầu rồi đặt ba Nam lên giường theo lời bà Hứa.

- Được rồi.

Bà Hứa ngồi xuống:

- Cháu đi ăn cơm đi, ở đây giao cho bác.

Có Thắng ngoan ngoãn nói:

- Nếu bác cần giúp gì thì cứ bảo cháu nhé.

- Ừ.

Có Thắng rón rén lùi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Anh dựa lưng lên tường, đặt tay lên ngực trái, thấy trái tim mình đập như trống nổi.

Có Thắng chưa bao giờ căng thẳng như thế. Ngay cả khi bàn bạc vụ làm ăn gian nan nhất trong đời, anh vẫn có thể chuyện trò vui vẻ, dùng khí thế của mình nghiền nát đối phương.

Xem ra bác trai đã nhận ra anh ngay từ đầu, vì định chuốc say anh trên bàn cơm nên mới không vạch trần mà thôi.

Cuối cùng thì chính anh lại chuốc say bác trai, có lẽ đến lúc ông tỉnh dậy thì sẽ ghét anh hơn nữa mất.

Đúng là anh có skill đặc biệt để đắc tội với bố vợ mà.

Không phải không có báo ứng, báo ứng chỉ chưa tới thôi.

Không chừng sáng mai ba Nam sẽ cho mình ra bã.

Còn tâm tư của mẹ Nam thì Có Thắng không tài nào đoán nổi. Chắc là trước đó anh đã làm nhiều việc để tăng hao cảm nên bác gái không ghét anh lắm đâu nhỉ?

...

Bà Hứa ngồi bên giường đắp chăn cho ba Hứa đang ngủ khò khò.

Bà nhìn gương mặt đang ngủ của ông rồi lẩm bẩm:

- Ban nãy ông vào bếp bảo tôi Có Thắng chính là người cúp máy của ông ba lượt, muốn tìm cách dạy dỗ nó một chút, tôi cũng không ngăn cản ông. Bởi vì tôi biết là ông sẽ không làm gì quá đáng.

Bà vỗ nhẹ lên gương mặt ông một chút rồi nói với về bất đắc dĩ:

- Nhưng sao ông lại lừa luôn cả mình vào tròng thế này hả?

Bà đứng lên rồi bảo:

- Ông đừng mong tôi giúp ông nhé, ông đi mà lo liệu lấy đi.

Thân là một người có máu mê cái đẹp tiềm tàng, bà thực sự không thể nói nặng với thằng bé sáng sủa như Có Thắng được mà.

Chung quy, bà là một người có nguyên tắc đó nha.

...

- Thế nào rồi?

Nam Sơn hỏi.

Cố Thăng lắc đầu:

- Chắc là vẫn ổn, thái độ của mẹ em với anh rất ôn hòa.

Thật sao?! Nam Sơn hơi khó tin. Cô hiểu tính mẹ mình, bà Hứa bao che khuyết điểm cho người nhà lắm đó nhé.

Xem ra bà ưng ý Cố Thăng rồi.

Nam Sơn vỗ cái ghế bên cạnh mình:

- Ngồi đi.

Sau đó cô buông đũa rồi nói:

- Phía mẹ em hẳn là không sao đâu. Ba em thì mềm lòng, ngày mai anh cứ chủ động xin lỗi ông ấy là được.

- Đơn giản thế thôi á?

Cố Thăng hoài nghi.

Nam Sơn bật cười:

- Anh không biết đó chứ, qua ải mẹ em là coi như anh thành công một nửa rồi.

Cố Thăng nửa tin nửa ngờ.

- Để em xới thêm cơm.

Nam Sơn nhìn nửa chén rượu trên bàn:

- Anh cũng đừng uống nữa, em xới com luôn cho.

- Xới cho anh nửa bát thôi.

Cố Thăng có tâm sự trong lòng nên chẳng muốn ăn cho lắm.

...

Hai người họ ăn com xong, bà Hứa mới đi từ trong phòng ra.

- Ăn xong rồi hả?

Bà Hứa nói với Nam Sơn:

- Con đưa Cố Thăng đến quảng trường Liễu Tô dạo đi, mẹ ăn thêm chút.

Cố Thăng định giải thích với bà vụ gác máy, thế nhưng thấy bà Hứa không nhắc đến chuyện này nên cũng không đề cập nữa.

Là anh thì anh cũng không tự nhắc làm gì.

Nam Sơn nắm tay Cố Thăng rồi nói:

- Mẹ à, chín giờ bọn con về nhé.

- Đi đi đi đi.

Bà Hứa trêu ghẹo:

- Đúng là con gái lớn không giữ ở nhà được mà.

Không phải bà Hứa không đề ý chuyện kia, mà là bà biết có chồng mình ở đó thì Cố Thăng sớm muộn cũng sẽ giải thích rõ ràng thôi.

...

Quảng trường của các thành phố đều na ná như nhau, Nam Sơn và Cố Thăng đi từ từ như đi dạo tiêu com.

Lúc đang đi, thấy có mấy bác gái đang nhảy quảng trường, họ còn vào góp vui một tí.

Cố Thăng cười nói:

- Bao giờ mình già đi thành hai ông bà cụ thì có lẽ cũng sẽ nhảy quảng trường như vậy nhỉ.
- Vui ghê đó.

Nam Sơn nhìn mấy bác gái rồi nói.

Hai người đi dạo khoảng nửa tiếng rồi quay về.

- Nam Sơn, cậu đấy à?

Có cô nàng nào đó gọi Nam Sơn từ đằng sau, Nam Sơn hơi ngừng bước rồi nói với Cố Thăng bên cạnh:

- Mình đi tiếp đi, coi như không nghe thấy.

Cố Thăng hiểu ý, nhỏ giọng hỏi cô:

- Em không thích cô ta à?
- Ủa, em sẽ nói với anh sau.

Hai người đi được vài bước thì cô gái kia đã đuổi kịp. Cô ta vỗ vai Nam Sơn một cái:

- Nam Sơn?

Nam Sơn không còn cách nào khác, đành phải quay đầu:

- Mình biết ngay là cậu mà. Sao nãy mình gọi cậu lại không thưa?

Nam Sơn kinh ngạc hỏi lại:

- Ban nãy cậu gọi mình à? mình đang nói chuyện với Cố Thăng nên không nghe thấy.

Rồi cô nói tiếp:

- Gặp cậu ở đây thật khéo quá.

Trước mắt hai người là một cô gái búi tóc củ tỏi, mặt mày xinh xắn, trang điểm nhả nhặn.

- mình tốt nghiệp xong thì làm ở thành phố C, tối nào cũng đi bộ tiêu com ở quảng trường này hết.

Trang Diệu Y nói đoạn bèn nhìn sang Cố Thăng:

- Bạn trai cậu à? Giới thiệu tí đi.

Nam Sơn giới thiệu với giọng khô khốc:

- Đây là Cố Thăng, bạn trai mình. Cô ấy là bạn học tiểu học của em, bạn của chị họ, Trang Diệu Y.
- Chào anh.

Cố Thăng đáp lại cho phải phép:

- Chào cô.

Trang Diệu Y cười giả lả:

- Đưa cả bạn trai về nhà rồi cơ, có phải mình sắp được ăn kẹo cưới không?

Nam Sơn ho khan một tiếng, không đáp lại.

- Đúng rồi, bạn trai cậu làm nghề gì đó?

Cố Thăng tự đáp:

- Tôi là giảng viên đại học.

- Bảo sao lại khí chất thế.

Trang Diệu Y vẫy tay với người đàn ông ở phía bên trái mình:

- Kim Duyệt, em ở đây này.

Cố Thăng liếc nhìn người đàn ông kia. Giữa trời mùa hạ nóng như nung, không phải đi làm công sở gì, thế mà gã còn đóng bộ Tây trang và vuốt gel bóng loáng... làm màu không tả nổi.

Xem ra đó là bạn trai của Trang Diệu Y.

- Anh mới đi mua kem một tí mà sao em đã chạy ra đây rồi?

Trang Diệu Y dựa vào vai Kim Duyệt, ra chiều thân mật lắm:

- Em gặp bạn học cũ nên nói chuyện với cô ấy chút thôi.

Kim Duyệt đưa li kem trong tay cho Trang Diệu Y:

- Đây, vị hương thảo của em đây.

- Cảm ơn honey nha ~

Trang Diệu Y sung sướng nhận lấy:

- Quên giới thiệu với cậu, đây là Kim Duyệt, giám đốc tài vụ của công ty Bảy Sắc.

Cố Thăng:

- Quá ớn đi.

Trang Diệu Y cười nói:

- Làm sao mà so được với dân trí thức như anh chứ?

Cô ta nói với Kim Duyệt:

- Cố Thăng là giảng viên đại học đó nha.

Cố Thăng nghe ra cảm giác ưu việt sâu sắc trong giọng điệu của cô ta, pha lẫn sự khinh miệt với người trí thức.

Thầy giáo thì làm sao? Không có thầy giáo thì lấy đâu ra sinh viên xuất sắc? Bảo sao Nam Sơn lại không thích cô nàng này.

Cố Thăng hơi mất hứng, sau đó anh phát hiện ra mình nhập vai hơi bị sâu rồi.

- Giảng viên mà trẻ ghê.

Kim Duyệt kinh ngạc:

- Sao tôi thấy anh quen thế nhỉ? Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Cố Thăng nghĩ một chút, chắc là ở buổi trao giải doanh nghiệp trẻ ưu tú rồi.

Chẳng có cách nào, người vĩ đại đứng trong đám đông là dễ chú ý như vậy đó.

Sợ bị gã nhận ra, Cố Thăng cười nói:

- Chắc là anh nhớ nhầm thôi, tôi chẳng có ấn tượng gì với anh cả.

- Có lẽ thế.

Trang Diệu Y nhìn đồng hồ:

- Tám giờ rồi.

Cô nói với Nam Sơn:

- Minh với Kim Duyệt đi trước đây. À đúng rồi, mai cậu có đến tiệc chia tay cuộc sống độc thân của Nam Linh không?

Nam Sơn nói:

- Có đi, mai gặp.

- Ừ.

...

Cố Thăng nhìn họ đi xa dần rồi mới thu ánh mắt về. Anh nói:

- Trang Diệu Y này nói chuyện nghe cứ quái quái, em với cô ta có khúc mắc gì hả?

- Em mà nói thì có khi anh sẽ thấy em hơi hẹp hòi.

Nam Sơn nhún vai rồi nói:

- Cô ta lớn hơn em khoảng bốn năm tháng, hồi lớp một bọn em học cùng nhau. Sức khỏe em không tốt lắm, cô ta suốt ngày bắt nạt em, kéo cả lớp cùng bắt nạt em, còn đặt biệt danh khó nghe cho em và cô lập em nữa chứ. Em mách mẹ em, mẹ em hỏi cô ta bắt nạt người khác có vui không? Cô ta bảo vui lắm, mẹ em giận sôi gan.

Khi một đứa nhỏ bị bạn bè bắt nạt mà không phản kháng được, những đứa trẻ khác sẽ cảm thấy nó dễ chèn ép và hợp nhau đập thêm một phát.

Khi lũ trẻ con chơi ác thì còn đáng sợ hơn người lớn tưởng tượng nhiều.

Vì chuyện này mà trước đây Nam Sơn cực kì bài xích việc đến trường, nhưng không có cách nào khác cả, cô vẫn phải đi học thôi.

- Sau này thì sao?

Nam Sơn nói:

- Sau này em mách thầy cô và người lớn đều không được, cô ta bắt nạt thì vẫn cứ bắt nạt như thường. Mẹ em bèn cho em đi học Taekwondo. Em học suốt một kì nghỉ hè. Đến năm lớp hai cô ta lại bắt nạt em, em đánh trả, cô ta tìm ông cậu đang làm hiệu trưởng mách tội em, làm em phải đọc bản kiểm điểm trước toàn trường. Em nhớ mãi chuyện này, không thể nào quên được.

Cô cười cười:

- Sau đó cô ta không còn bắt nạt được em nữa.

Bởi vì cô ta chuyển lớp rồi đổi sang đi bắt nạt người khác rồi.

Có một lần hai người gặp nhau, Nam Sơn vô tình nhắc tới chuyện này, Trang Diệu Y chỉ cười rồi nói:

- Cậu vẫn nhớ chuyện đó cơ à, mình quên mất tiêu rồi.

Cố Thăng xoa đầu cô rồi nói:

- Chuyện qua rồi.

Sau đó anh nói thêm:

- Bao giờ hai mình có con gái, anh cũng sẽ cho nó đi học Taekwondo.

Mấy giây sau anh lại gạt đi:

- Thôi, đầu tư xây luôn một cái trường tư cho khỏe.

Nam Sơn cười bảo anh:

- Biết anh lắm tiền rồi.

- Mà nói chứ, sao chị của em lại làm bạn với cô ta?

Nam Sơn đáp:

- Ngày trước chị họ em ở nhà bà ngoại, không học chung trường tiểu học với em. Chị ấy quen Trang Diệu Y ở trung học nên không biết chuyện của em với cô ta.

Cố Thăng đề nghị:

- Mới có tám giờ thôi, mình vào khu thương mại chơi đi.

Anh cảm thấy có lẽ bác Nam đã tỉnh rượu rồi, cứ để bảo táp đến càng muộn càng tốt đi.

- Vậy chúng ta đi.

Hai người vào trung tâm thương mại. Mới có tám giờ tối, trung tâm vẫn đông người, vô số đôi tình nhân đang cùng nhau dạo phố.

Đang đi thì Cố Thăng liếc thấy một bộ lễ phục lông thiên nga đen hở vai ren hoa cực đẹp, vừa lộng lẫy lại vừa quyến rũ.

Anh nói:

- Anh nghĩ em mặc chiếc váy kia sẽ xinh lắm, muốn thử không?

Nam Sơn lắc đầu cười:

- Thôi, em chưa mặc kiểu này bao giờ, sợ là không hợp đâu.

Cố Thăng không chịu bỏ cuộc:

- Thế thì càng nên thử một lần, anh nghĩ em mà mặc lên thì chỉ trong một giây là biến thành nữ vương.

Thấy anh cố chấp quá, Nam Sơn đành gạt đầu:

- Thế thì em thử một lần vậy.

Cố Thăng nhờ nhân viên cửa hàng lấy bộ váy xuống, Nam Sơn cầm nó đi vào phòng thử đồ.

...

Một lát sau, Nam Sơn mặc chiếc váy đen bước ra ngoài.

Cố Thăng vừa nhìn thấy thì đứng bật dậy khỏi ghế rồi vỗ tay reo lên:

- Nam Sơn, em mặc bộ này đẹp quá. Đương nhiên là bình thường cũng đã đẹp rồi.

Lông thiên nga đen tôn lên làn da trắng ngần tạo nên nét thần bí khôn tả. Nếu đi thêm đôi giày cao gót màu đỏ rồi hơi hất cằm lên nữa thì quả thực có khí chất nữ vương.

- Nam Sơn, cậu cũng thích bộ lễ phục này à?

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Nam Sơn lại chạm mặt Trang Diệu Y và bạn trai cô ta ở trung tâm thương mại.

Trang Diệu Y nói với Nam Sơn:

- Ban nãy mình ưng nó lắm, nhưng mà quần áo ở tiệm này đắt quá. Dù Kim Duyệt nhà mình mua được thì mình cũng không nỡ bắt anh ấy trả tiền.

Cô ta nói tiếp:

- Mình cũng không thử, vì không muốn làm phiền nhân viên cửa hàng ấy mà.

Nam Sơn nghe ra thâm ý trong lời nói của cô ta: Kim Duyệt mua được mà còn không mua thì một giảng viên đại học quèn như

Cố Thăng càng đứng nghĩ tới. Mà Nam Sơn không mua thì đừng có thử, chẳng lại làm phiền nhân viên của người ta.

Cố Thăng liếc Trang Diệu Y với ánh mắt sâu xa rồi quay sang nói với Nam Sơn:

- Trong cửa hàng mở điều hòa, em cẩn thận không cảm, đi thay quần áo ra đi.

Sau khi Nam Sơn đi rồi, Trang Diệu Y và Kim Duyệt vẫn ở đó. Có lẽ Trang Diệu Y vẫn muốn tìm kiếm cảm giác ưu việt khi so sánh với Nam Sơn.

Cố Thăng hỏi Trang Diệu Y:

- Nếu hai người tiếc tiền không mua quần áo trong tiệm này thì sao không đi chỗ khác đi?

Trang Diệu Y sững sốt:

- Xem chút cũng được mà.

- Nếu không mua thì đừng có ngắm, từ bỏ khao khát với bộ trang phục kia đi.

Cố Thăng nói thản nhiên.

Giờ thì Trang Diệu Y nghe ra Cố Thăng đang phản đòn câu nói “không mua thì đừng thử” của cô ta rồi.

Ngày thường cô ta được bạn trai che chở trong lòng bàn tay, lại làm việc trong công ty nhà mở, cho nên xưa nay chỉ có cô ta mĩa mai người khác chứ có bao giờ bị ai móc mĩa thế đâu.

Cô ta châm chọc:

- Anh thì mua được chắc?

Đúng lúc ấy, Nam Sơn thay xong quần áo bước ra ngoài, Cố Thăng nhìn cô một cái rồi lấy thẻ bạch kim trong túi ra đưa cho nhân viên cửa hàng:

- Tôi quẹt thẻ, cô gói chiếc váy kia lại cho tôi.

Rồi anh quay sang nói với Trang Diệu Y:

- Đương nhiên là tôi mua được.

Trang Diệu Y khó tin lắm. Cô ta nói nhỏ với bạn trai mình:

- Tên giàng viên này cò hủ nhĩ, nói năng đàng hoàng với hấn mà hấn không nghe. Chắc là hấn chưa nhìn thấy nhân hàng nên không biết giá của cái váy kia rồi. Chúng ta chờ xem trò vui đi.

Nếu số tiền trong thẻ của anh ta mà không đủ để trả cho cái váy kia thì đúng là trò cười lịch sử!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng nói với cô bé nhân viên cửa hàng:

- À đúng rồi, cô lấy cái thắt lưng treo đằng kia xuống rồi thanh toán luôn thẻ.

Chiếc thắt lưng kia rất hợp với bộ váy của Nam Sơn.

Trang Diệu Y liu lười, cái thắt lưng đó không hề rẻ hơn chiếc váy kia đâu, cô ta thật muốn xem Cố Thăng phỏng má giả làm người mập thế nào.

Nam Sơn đi tới. Cô không biết Cố Thăng và Trang Diệu Y đã đổi chọi một hồi, chỉ thấy ánh mắt của Trang Diệu Y sai sai như đang chờ xem kịch hay vậy.

Cô lười để ý, chỉ hỏi Cố Thăng đang tính tiền ở bên cạnh mình:

- Sao anh không hỏi em mà đã mua rồi?

Cố Thăng cười bảo:

- Chiếc váy đó đẹp mà, em mặc lại càng đẹp.

Anh nói không to không nhỏ, vừa đủ cho cả Trang Diệu Y và Kim Duyệt nghe thấy:

- Em đừng có tiếc tiền của anh nhé.

Nghe thấy câu này thì Nam Sơn nhận ra Cố Thăng đang trả đòn thay mình rồi.

Nam Sơn chỉ mỉm môi cười mà không nói.

Trang Diệu Y thấy thế thì nghĩ hai người kia đang châm chọc mình. Cô ta nghĩ bụng, cứ cười đi, tí nữa tiền trong thẻ mà không đủ thì các người có muốn khóc cũng không xong.

...

Cố Thăng thanh toán xong xuôi.

Đáng tiếc là tình huống mà Trang Diệu Y trông đợi không xảy ra, trong mắt cô ta lóe lên vẻ thất vọng.

Nghĩ đến việc ngày mai Nam Sơn còn phải gặp Trang Diệu Y trong tiệc chia tay cuộc sống độc thân của chị họ cô, Cố Thăng quyết định nể mặt cô ta một chút.

Anh nói:

- Tôi với Nam Sơn đi dạo đủ rồi, chúng tôi định về, hai người từ từ dạo nhé.

Trang Diệu Y cười khan:

- Tạm biệt.

Không ngờ tên giảng viên đại học Cố Thăng này lại lăm tiền hơn mình tưởng.

Cô ta nhìn theo bóng Nam Sơn và Cố Thăng rồi đi rồi nghĩ, Nam Sơn ăn may thật, tìm trong đám giảng viên quèn mà cũng ra một kẻ có tiền.

...

Về một phương diện nào đó, hành vi của Cố Thăng vừa rồi đã làm tổn thương nghiêm trọng đến thể diện và tự tôn đàn ông của Kim Duyệt.

Kim Duyệt tăng hắng một tiếng rồi nói với Trang Diệu Y một câu chứa ngượng:

- Anh đoán tay giảng viên kia đã rút hết tiền trong thẻ để mua cái váy với chiếc thắt lưng đó rồi.

- Sao anh biết?

Trang Diệu Y hỏi.

Kim Duyệt nghiêm trang đáp:

- Ban nãy anh luôn nhìn về mặt của anh ta, lúc nhìn thấy giá tiền, anh thấy anh ta chớp mắt với vẻ kinh ngạc lắm, chắc là thấy quá đắt so với giá mình ước lượng rồi.

Trên thực tế thì ban nãy gã thả hồn ở đâu đâu chứ nào có chú ý đến Cổ Thăng.

Nghe thấy thế, Trang Diệu Y bật cười sung sướng:

- Làm màu là phải trả giá đắt đấy. Em đoán có khi hai người họ về sẽ cãi nhau to.

Kim Duyệt nhìn bạn gái mình rồi thở phào một cái:

- Chắc thế.

- Honey à.

Trang Diệu Y lắc lắc cánh tay Kim Duyệt làm nũng:

- Tay giảng viên kia mà còn mua được hàng xa xỉ cho Nam Sơn, có phải anh cũng nên tỏ vẻ một tí không nào?

Tiểu rồi, tự vác đá đập chân mình rồi, biết thế gã đã không nói xấu sau lưng tên kia.

Kim Duyệt ra về bình tĩnh rồi nhếch môi cười hỏi:

- Em muốn mua gì?

Trang Diệu Y bĩu môi:

- Em cũng thích chiếc váy kia, nhất định em mặc lên sẽ đẹp hơn Nam Sơn nhiều.

- Không thành vấn đề.

Kim Duyệt cô tỏ ra trấn định rồi làm bộ đại gia:

- Bạn nhân viên ra đây tôi nhờ chút.

Nhân viên cửa hàng đi tới rồi hỏi rất lịch sự:

- Xin hỏi hai vị cần gì ạ?

- Kim Duyệt nói:

- Chúng tôi muốn xem chiếc váy lông thiên nga đen kia, cô lấy một chiếc khác ra đây được không?

Nhân viên tỏ vẻ có lỗi:

- Ngại quá, chiếc váy mà chị ban nãy mới mua là chiếc váy lông thiên nga đen cuối cùng trong cửa hàng rồi ạ.

Cô chỉ vào chiếc váy trưng bày phía sau:

- Hai vị có thể xem những chiếc kia, chúng được thiết kế bởi cùng một nhà thiết kế, chất liệu cũng giống nhau đấy ạ.

Nhân viên cửa hàng chưa nói xong thì Trang Diệu Y đã ngắt lời, sắc mặt cực xấu:

- Không cần nữa, chúng ta đi.

Cô ta rũ mắt xuống tỏ vẻ tiếc nuối:

- Cô ta mặc chiếc váy kia đúng là làm xấu cả nó đi.

Trang Diệu Y nghĩ mình mặc lên thì đẹp hơn Nam Sơn nhiều.

Nhân viên cửa hàng mỉm cười:

- Hai vị đi thông thả nhé.

Chờ họ đi rồi, cô nàng nhân viên không nhận được phải bật cười thành tiếng. Bộ lễ phục kia thích hợp với những cô gái cao gầy, cô lùn ba mét bẻ đôi lại còn Sony siêu phẳng kia thì mặc làm sao được? Áo tưởng sức mạnh thế không biết.

...

- Thật á? Ban nãy anh bảo cô ta thế thật à?

Nam Sơn cầm túi giấy, chấp hai tay ra sau rồi đi giật lùi.

Cố Thăng gật đầu rồi mỉm cười nhìn cô:

- Em là người yêu của Cố - Long Ngạo Thiên – Tiểu Thăng Thăng đó nha. Đương nhiên anh phải trả đũa thay em chứ.

- Được rồi được rồi.

Nam Sơn cười tủm tỉm khích lệ anh:

- Hôm nay Cố Ngạo Thiên cao mét tám.

Cố Thăng:

- Anh cao một mét tám bảy lăm.

- Thế thì cao hai mét bảy.

- Vậy còn nghe được.

Cố Thăng đi mấy bước về phía trước, đặt tay lên vai Nam Sơn rồi quay người cô lại nửa vòng:

- Tay trong tay đi với nhau nào.

Nam Sơn nghiêng đầu cười với anh:

- Đây, cho anh khoác tay đó.

Hai người về đến nhà Nam Sơn.

Nhà vẫn đèn đèn nhưng không thấy bà Hứa đâu, có lẽ đã đi ngủ rồi.

Hai người đánh răng rửa mặt, chúc nhau ngủ ngon rồi ai về phòng nấy ngủ say.

...

Khi ba Nam tỉnh dậy thì đầu đau như búa bổ vì di chứng say rượu. Ông không thấy mẹ Nam đâu cả, chắc là đi nấu bữa sáng rồi.

May mà hôm nay là thứ bảy, ông không phải đi làm.

Ông mặc quần áo chỉnh tề rồi mắt nhắm mắt mở đi đánh răng rửa mặt.

Vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngát.

Ông vào nhà ăn thì nhìn thấy sủi cảo tôm, xiu mại, cháo cá đặt la liệt trên bàn, bên cạnh còn có một bình trà ô long.

- Ông dậy rồi à? Mau ngồi xuống, sắp được ăn rồi.

Bà Hứa đi từ trong bếp ra, trong tay còn cầm theo một đĩa quẩy.

Ba Nam gật đầu rồi ngồi xuống, nhìn bàn thức ăn linh đình mà đắng hết cả lòng.

Sau khi vợ ông theo đuổi được ông rồi thì không còn làm bữa sáng phong phú thế này nữa, mãi cho đến lúc thăng nhóc Cố Thăng kia tới đây.

Hết đẹp là hết yêu thương, rốt cuộc ông cũng hiểu rồi.

Ông hỏi:

- Son Son còn đang ngủ à?

Bà Hứa nhìn về phía sau ông:

- Nó ra kia rồi, hai đứa cùng ra ăn sáng.

- Ừ,

Ba Nam đáp lạnh nhạt, thẳng thót kia được ném thử tay nghề của bà xã mình, hời cho nó quá.

- Chào buổi sáng bác ạ.

Ba Nam hơi gật đầu:

- Chào buổi sáng.

Bốn người cùng ăn bữa sáng.

Ba Nam gấp sùi cảo tôm lên cắn một miếng, mùi vị thơm ngon tan chảy trên đầu lưỡi.

Ông kinh ngạc lắm, đã lâu rồi bà xã không làm món này, không ngờ tay nghề không những không xuống mà còn tiến bộ thêm.

Ba Nam sung sướng ăn mấy miếng rồi nhấp một ngụm trà ô long.

Sau đó ông cầm đũa rồi nhìn về phía đĩa xiu mại. Khác với xiu mại bán ở ngoài, xiu mại bà Hứa làm cực kì khéo, tôm một miếng một chiếc ngon ơ.

Ông khen không ngớt miệng:

- Tay nghề của bà xã đúng là càng ngày càng cao siêu.

Bà Hứa lắc đầu cười:

- Không phải tôi làm đâu, Cô Thắng dậy từ năm giờ sáng đi chợ mua đồ tươi với tôi rồi về nấu đó.

Hôm nay bà nhìn Cô Thắng loay hoay trong bếp thì ngạc nhiên lắm. Mãi đến lúc nghe anh nói muốn lập công chuộc tội thì bà mới hiểu ý anh.

Nhìn cách dùng dao thuần thục của Cô Thắng, bà Hứa biết câu “Cô Thắng phụ trách việc nấu cơm” kia không phải là gạt bà. Bà càng nhìn lại càng thấy vừa lòng với anh con rể này hơn.

- ... Thế à?

Ba Nam nói rồi im lặng.

Trong tình huống này, lẽ ra ông phải cứng rắn buông đũa rồi quát lên: “Không ăn!” mới đúng.

Thế nhưng hiện thực lại là... ngày mai Cô Thắng đã đi rồi, không biết sau này còn được ăn bữa sáng ngon thế nữa không, thôi cứ ăn nhiều thêm chút.

Còn vụ cúp máy ấy hả? Đợi ông ăn no rồi tính sổ cũng không muộn mà.

Ông cúi đầu ăn cháo, cháo nấu cá tươi, ngon quá đi thôi.

Ông cứ tưởng mình không ăn hết, ai ngờ chẳng biết đã giải quyết xong cả bát cháo to từ bao giờ.

Thấy mọi người đều lục tục buông đũa, ba Nam mới tăng hắng một tiếng rồi nói:

- Tiểu Thắng Thắng à, cháu có ý kiến gì với việc bác gọi con gái bác là Son Son hả?

Ăn đồ người ta nấu rồi cũng không ngại nói nặng lời, ai bảo ông không chống cự được sức quyến rũ của đồ ngon chứ?

Ông là người có nguyên tắc đó nha!

Cố Thăng biết không trốn nổi rồi. Thấy thái độ của bác trai tốt hơn nhiều tưởng tượng của mình, anh nói:

- Bác cho cháu giải thích ạ.

- Nói đi!

Cố Thăng giải thích:

- Hôm đó Nam Sơn giao điện thoại cho cháu giữ hộ, lúc bác gọi tới, cháu nhìn thấy ảnh đại diện là một người đàn ông trẻ cực kì đẹp trai phong độ thì thấy cảm giác nguy cơ cao quá chừng. Cháu hỏi bác là ai, bác nói bác là người đàn ông thân thiết với Nam Sơn nhất, cháu kích động quá nên mới... cúp máy của bác hết lần này đến lần khác.

Anh nhìn ba Nam với ánh mắt chân thành:

- Cháu sai rồi, cháu không nên cúp máy của bác vì ghen tị bác quá đẹp trai.

Anh nói thiết tha:

- Điều tại cháu hết.

Anh dừng một chút rồi tiếp lời:

- Nếu bác có gì sai, thì cái sai duy nhất chính là phong độ quá đấy ạ.

Ba Nam nghe xong thì im lặng hồi lâu.

Câu xin lỗi này không giống ông tưởng tượng cho lắm. Sao ông nghe xong lại thấy vui vui là thế nào nhỉ? Thế này làm sao mà ông quát người ta cho nghiêm khắc được?

Một lúc lâu sau, ba Nam mới nói:

- Thăng Thăng à, cúp máy của người khác là bất lịch sự đó, lần sau không được làm thế nữa nhé.

- Vâng, sau này cháu sẽ chú ý ạ.

Quả nhiên, muốn có được trái tim của người đàn ông thì phải bắt đầu từ cái dạ dày.

Tối qua trong lúc tản bộ, Cố Thăng nói với Nam Sơn rằng không biết phải đón hạ ba Nam như thế nào. Nam Sơn bảo anh làm đồ ăn ngon để tặng thiện cảm đi.

Ba Nam không thể chống đỡ được sự cám dỗ của đồ ăn ngon. Năm đó bà Hứa thích vẻ ngoài của ba Nam, sau một thời gian mới thích con người của ông.

Có vô số cô gái thích ông, bà Hứa thắng họ chính là nhờ vào tay nghề nấu nướng tuyệt vời.

...

Tối hôm đó, Cố Thăng đưa Nam Sơn đến tham gia tiệc chia tay cuộc sống độc thân của chị họ Nam Linh, bữa tiệc được tổ chức ở nhà bố mẹ Nam Linh.

Vì Nam Linh chỉ mời các chị em gái nên Nam Sơn không đưa Cố Thăng đi theo.

- Chị họ em ở trong tiểu khu này, em vào nhé. Bao giờ xong em gọi cho anh đến đón nha.

Nam Sơn ngồi trên ghế phó lái nói với Cố Thăng.

Cố Thăng ra dấu OK với cô:

- Gọi cho anh trước nửa tiếng nhé.

- Okay.

...

Đúng lúc đó, Kim Duyệt cũng đưa Trang Diệu Y đến trước cửa tiểu khu nhà Nam Linh.

Trang Diệu Y nhìn thấy Nam Sơn bước xuống từ xe của Cố Thăng thì kinh ngạc nhíu mày:

- Đó không phải là Nam Sơn sao? Sao cô ta lại bước từ cái xe Q/Q vàng chóc kia xuống nhỉ?

Kim Duyệt nghe xong nhìn sang thì thấy đúng là như thế. Gã không nhận được bật cười thành tiếng:

- Có khi lần trước anh nói đúng thật đó, tay bạn trai của Nam Sơn thực ra chẳng có tiền của gì đâu, lúc anh ta mua bộ váy kia chắc phải dốc túi ra rồi.

Trang Diệu Y đồng ý ngay tắp lự:

- Tìm đàn ông là phải như honey của em này, ổn định mới là tốt nhất.

- Ồ?

Kim Duyệt nhìn đuôi xe của chiếc Q/Q với vẻ nghi hoặc.

- Sao thế anh?

Kim Duyệt nói ra nghi vấn của mình:

- Anh thấy chiếc xe kia hơi cũ rồi. Cố Thăng còn trẻ như vậy, hẳn là không nên mua nó mới đúng.

Trang Diệu Y đảo mắt một cái, một suy đoán nảy ra trong lòng cô ta:

- Đừng bảo là tên Cố Thăng này mua một cái xe second – hand nhé.

- Có thể lắm.

Trang Diệu Y cười cười lấy di động ra rồi chụp tách tách mấy cái, sau đó cô ta mở wechat rồi gửi biển số xe kia cho Kim Duyệt.

- Honey à, em gửi biển số xe của Cố Thăng vào di động cho anh rồi, anh điều tra cho em xem có phải anh ta đi thuê xe không nhé? Hôm qua anh ta chọc em tức trào máu, để em xé rách cái mẽ ngoài của anh ta làm phúc cho Nam Sơn đi.

Kim Duyệt đồng ý ngay:

- Giao cho anh, chỉ một buổi tối là anh xong liền.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nam Sơn vào nhà Nam Linh không lâu thì Trang Diệu Y cũng tới.

Trong nhà Nam Linh bài trí rất phù hợp với không khí tiệc tùng, hoa tươi, macaron, champagne, bóng bay... đều đủ cả.

Thấy Nam Sơn đến, Nam Linh chạy ào ra đón rồi ôm chầm lấy cô:

- Nửa năm không gặp được em rồi.

Nam Sơn cười nói:

- Em bận làm việc mà. Hôm nay A Linh xinh quá.

Cô nhìn Nam Linh rồi nói:

- Ngày mai chị làm cô dâu thì nhất định sẽ làm chú rể xứng sốt cho xem.

- Ha ha, nói ngọt lắm.

Nam Linh nhìn về phía sofa sau lưng mình:

- Tám giờ thì bữa tiệc bắt đầu, em ngồi sofa chút nhé, bên đó đều là bạn của chị em mình cả.

Nam Sơn gạt đầu rồi tìm chỗ ngồi xuống.

Mỗi năm khi cô về ăn tết thì bạn bè đều tụ tập với nhau, tất cả đều là người quen nên chơi chung cũng không gượng gạo.

Thấy Nam Sơn đến, cô nàng bạn tốt có biệt danh Mận Nhỏ đã cười trừ:

- A Linh chỉ lớn hơn Nam Sơn mấy tháng mà mai đã lấy chồng rồi. Có khi chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được uống rượu mừng của Nam Sơn ấy chứ.

Nam Sơn cười:

- Còn sớm mà.

- Không sớm đâu.

Trang Diệu Y đứng dựa vào sofa nói:

- Hôm qua mình gặp bạn trai của Nam Sơn rồi, đẹp trai mà lịch sự lắm.

- Thật á?

Mận Nhỏ hiểu kì:

- Có ảnh không?

Nam Sơn tươi cười:

- Ngày mai anh ấy sẽ đến tham dự tiệc cưới của chị họ cùng mình, lúc đó rồi các cậu gặp cũng không muộn.

Mận Nhỏ hóng hớt:

- Giấu kín ghê, lúc trước nói chuyện phiếm với nhau có thấy cậu nhắc đến đâu.

- Thì bọn mình mới xác định ít lâu mà.

- Mới xác định ít lâu mà đã đưa về gặp ba mẹ rồi á, đúng là chân ái.

Mận Nhỏ xoa cằm tỏ vẻ lời ta đây chính là chân tướng.

Trang Diệu Y nói tiếp:

- Bạn trai Nam Sơn còn là giảng viên đại học đấy nhé.

- Ồ.

Mận Nhỏ đáp nhưng chẳng để ý lắm mà nói sang chuyện khác với Nam Sơn.

Mận Nhỏ không biết có phải mình gặp ảo giác không mà cứ thấy giọng điệu của Trang Diệu Y quái quái.

Cô cũng không muốn nghe người khác tọc mạch chuyện nhà của bạn bè mình.

Có lẽ người ta không muốn nói mà người khác cứ nói bô bô ra thì thiếu tôn trọng biết mấy.

Trang Diệu Y thấy không ai tiếp lời mình thì cũng chán, bèn chạy ra khu đồ uống cầm một ly Champagne uống một mình.

...

Tiệc chia tay cuộc sống độc thân bắt đầu vào 8h đúng. Nam Linh chỉ mời bạn bè thân thiết từ nhỏ đến lớn và đồng nghiệp có quan hệ tốt tới tham gia.

Dù có nhiều người không quen nhau lắm, nhưng mọi người vẫn nhanh chóng hòa mình vào bầu không khí náo nhiệt, nói chuyện, ca hát, chơi trò chơi, ăn đồ ngon... rất là vui vẻ.

Nam Linh tổ chức tiệc rất có tâm, cô sắp xếp rất nhiều những hoạt động thú vị cho mọi người.

Trong buổi tiệc, Trang Diệu Y đề xuất chơi trò thử thách tình yêu xem bạn trai của ai yêu bạn gái hơn.

Vì ngày mai Nam Linh kết hôn nên được miễn trò này.

- Nói nghe thử đi?

Không khí đang hào hứng, có người thích thú ngay.

Trang Diệu Y chớp mắt rồi nói:

- Lần trước mình xem thấy có một tin tức thế này, có hai vợ chồng già vờ trúng thưởng, sau đó đánh nhau vì chia tiền không đều.

Cô dừng một chút rồi nói tiếp:

- Tí nữa bọn mình ngồi quây tròn với nhau rồi quay chai rượu. Chai chỉ vào ai thì người đó gọi cho bạn trai mình, hỏi xem nếu hai người cùng mua xổ số mà trúng thưởng thì chia thế nào nhé?

Một cô nàng mặc váy hoa trắng uống một hơi cạn sạch Champagne trong ly rồi quệt miệng nói:

- Chơi thì chơi, ai sợ ai! Mình không tin đám mấy lão ấy dám ôm tiền một mình!

Mọi người dọn hết đồ đạc trên bàn ăn sang một bên rồi ngồi quây tròn lại, hào hứng bắt đầu chơi.

Đề nghe rõ tiếng nói trong điện thoại nên Nam Linh tắt nhạc đi. Khi chơi trò này, mọi người đều phải giữ im lặng.

Nam Linh làm người quay chai, vòng đầu tiên, chai rượu quay tới cô nàng váy trắng.

Cô quả quyết gọi điện đi rồi hỏi:

- A Lam này, em hỏi nhé, nếu hai chúng ta mua xổ số mà trúng một trăm vạn thì anh muốn chia thế nào?

Một giọng nam thanh thanh vang lên trong điện thoại:

- Ồ hay quá, địa vị trong gia đình tăng lên rồi, anh mà cũng có quyền đưa ra quyết định cơ à?

Anh cười rồi nói:

- Cứ chọn phương án nào mà em hài lòng nhất đi.

Cô nàng váy dài cười sang sảng:

- Em cho câu trả lời của anh max điểm. Đang bận tí, cúp trước nha.

Nói xong, cô cúp máy cái rụp rồi nhún vai hỏi:

- Mấy cậu có vừa lòng với câu trả lời của bạn trai mình không nào?

- Thử nghiệm thành công. Lý Tĩnh à, làm thế nào của được anh người yêu tốt thế, dạy mình với đi.

Bây giờ Nam Sơn mới biết được tên của cô ấy.

Lý Tĩnh nói:

- Tui dùng mị lực nhân cách đốn hạ ông đó.

- Tiếp theo.

Người tiếp theo bị chỉ là Mận Nhỏ. Bạn trai cô trả lời tương đối bình thường theo khuôn phép: Mua nhà kết hôn.

Một lúc sau, bình rượu chỉ về phía Trang Diệu Y. Trang Diệu Y mỉm cười gọi điện, phải tranh thủ cơ hội show ân ái này mới được.

Cô hỏi Kim Duyệt câu hỏi kia:

- Anh sẽ chia thế nào?

Kim Duyệt hỏi lại:

- Em đi tham gia tiệc tối của Nam Linh cơ mà? Không phải là đang chơi trò gì đó chứ?

- Không, em đang hóng gió ở ban công đây.

Trang Diệu Y nhìn bạn bè bên cạnh rồi cười nói:

- Anh nghe xem trong điện thoại có ồn ào không? Không có đúng không?

Kim Duyệt thấy cũng có lý, bèn hỏi:

- Em có trúng thưởng thật không? Anh nhớ lần trước chúng ta ham vui đi mua một cái vé số, đang để ở chỗ em đấy.

- Làm gì mà may thế được, em hỏi giả thiết thôi mà.

Trang Diệu Y hơi bất nhẫn.

Kim Duyệt lại thấy mình đã tìm ra chân tướng, bởi vì Trang Diệu Y đâu phải người thích mơ hão.

Giờ cũng không phải là lúc nói lời ngon tiếng ngọt, Kim Duyệt suy nghĩ rồi bảo:

- Bao giờ lĩnh thưởng xong thì chia đôi, hai người hai phần bằng nhau là được.

Câu trả lời này không ngọt ngào như Trang Diệu Y tưởng, nó cứng nhắc đến độ tầm thường.

Thấy Kim Duyệt không phối hợp với mình, mục đích show ân ái không đạt được, Trang Diệu Y đang định cúp máy.

Ai ngờ Kim Duyệt lại nói tiếp:

- Honey à, em đừng nghĩ đến chuyện tham lam nuốt hết phần thưởng đó.

Kim Duyệt cứ nghĩ tới thú vui tao nhã mua hàng xa xỉ của Trang Diệu Y là lại lo lắng.

Trang Diệu Y bực mình mắng âm lên:

- Đồ ngu nhà anh, bà đang chơi trò chơi mà!

Mọi người:...

Thấy vậy, Nam Linh khuyên nhủ:

- Diệu Y à, chơi trò chơi thôi mà, đừng coi là thật không lại ảnh hưởng đến tình cảm thì không tốt đâu.

Trang Diệu Y phẩy tay quạt gió, nhìn thôi cũng biết là tức điên cả người.

- Ủa, mình biết mà.

Cô đáp khô khốc.

...

Sau mấy vòng chơi, cuối cùng cũng đến lượt Nam Sơn.

Trang Diệu Y ngồi một bên, cô ta muốn chống mắt lên xem tên Cố Thăng lái xe Q/Q kia sẽ đáp thế nào.

Nam Sơn không lảng nhảng mà hỏi thẳng vào vấn đề luôn. Hai tay cô ướt đầm mồ hôi, chỉ sợ Cố Thăng nói hớ để lộ thân phận

của mình.

- Vấn đề này không thành lập giữa hai đứa mình nha.

Cố Thăng cười đáp.

Trang Diệu Y uống một ngụm Champagne, nghĩ bụng: Tên Cố Thăng này biết mình biết người đó, hẳn cũng biết hẳn và Nam Sơn không ăn may trúng được một trăm vạn cơ à?

Cả đời cam chịu lái cái xe Q/Q rách kia đi!

- Coi như mình rơi vào thế giới khác đi, trả lời nhanh em xem nào.

Nam Sơn nhìn màn hình rồi nói.

Cố Thăng nói mà không cần nghĩ:

- Đừng nói trúng một trăm vạn, một ngàn vạn anh cũng cho em hết. Tiền không quan trọng, em vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Nam Sơn cực kì vừa lòng với câu trả lời của anh, cô cũng biết rõ những gì anh nói đều là thật cả. Cô bảo:

- Thực ra bọn em đang chơi thử thách tình yêu đấy, em cúp trước nha.

- Tui cho đáp án này max điểm!

Mận Nhỏ đập bàn.

Lý Tĩnh tán thành:

- Đây mới là đáp án tiêu chuẩn này, ngày mai nhất định phải gặp bạn trai của Nam Sơn trong lễ cưới A Linh mới được.

Thấy các cô đều khen Cố Thăng nói ngọt, Trang Diệu Y khó chịu lắm:

- Ai mà chẳng biết nói ngọt cơ chứ?

Mọi người nhìn cô ta:... cơ mà bạn trai cô còn không chịu nói ngọt cho cô nghe kìa.

Song sợ cô ta kích động nên không ai nói gì thêm mà cùng chơi tiếp.

...

Có lẽ Kim Duyệt cũng biết mình có lỗi, bèn gọi lại cho Trang Diệu Y.

Trang Diệu Y cúp máy lần rồi mới nghe máy. Cô ta đi ra ban công để nói chuyện nhân sinh với gã.

- Honey à, anh sai rồi.

Kim Duyệt nhận lỗi ngay:

- Gần đây chẳng phải hai ta định kết hôn sao, anh mua được nhà nhưng trang hoàng thì tốn tiền lắm. Lúc em nói đến tiền, ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại nghĩ ngay đến việc lấy nó để trang hoàng nhà cửa ấy.

Trang Diệu Y hừ lạnh:

- Ban nãy em mở loa ngoài gọi điện đấy, người ta nghe thấy hết rồi. Bạn trai người ta đều nói rõ là hay, chỉ có anh so đo từng tí tiền một!

Kim Duyệt an ủi:

- Anh biết em tủi thân rồi, anh lập công chuộc tội có được không?

- Lập công chuộc tội thế nào?

Trang Diệu Y cứ nghĩ gã sẽ mua túi xách cho mình:

- Anh nhờ bạn bè điều tra biển số chiếc xe của Cố Thăng, phát hiện ra nó là xe cho thuê của một hãng xe ở thành phố N, hơn nữa còn là loại xe rẻ nhất của hãng đó cơ.

Đúng là tin tốt!

Trang Diệu Y cười sung sướng:

- Không ngờ tên Cố Thăng này đi thuê xe thật.

Cô ta suy đoán:

- Có khi thân phận giảng viên đại học của anh ta cũng là giả ấy chứ, Nam Sơn bị anh ta lừa gạt cũng không biết chừng.

- Hay là anh đi thăm dò xem anh ta có phải là giảng viên trường đại học ở thành phố N thật không nhé?

Kim Duyệt ân cần hỏi. Ban nãy gã chọc Trang Diệu Y giận nên bây giờ đành phải lấy công chuộc tội thôi.

Huống hồ thành phố N chỉ có mấy trường đại học, điều tra cũng chẳng khó khăn gì.

- Được đó. Chờ tin tốt của anh.

Gió đêm thổi lạnh lạnh, Trang Diệu Y kéo lại vạt áo của mình:

- Em vào phòng đây, tí nữa đến đón em nhé.

- Ừ, honey chơi vui vẻ.

...

Mọi người đều chơi rất vui vẻ, nhưng mai là hôn lễ của Nam Linh nên cũng không tiện chơi khuya.

Cô dâu mà gà gât trong hôn lễ thì không ổn rồi.

Thế là đến mười giờ thì các cô gái tán, ai nấy đều ôm Nam Linh nói lời tạm biệt.

..

- Có tin tức gì không?

Trang Diệu Y vừa thấy Kim Duyệt đến đón mình thì đã hỏi ngay chuyện cô ta quan tâm nhất.

Kim Duyệt gạt đầu rất tự tin:

- Anh làm việc mà em còn không yên tâm à? Anh bảo Tiểu Vương cấp dưới đi điều tra, cậu ta tìm hết các trường đại học ở thành phố N mà không thấy ai như Cố Thăng cả.

- Ha ha ha.

Trang Diệu Y nheo mắt cười sung sướng:

- Xem ra Nam Sơn bị lừa thật rồi.

Cô ta đã nói mà, làm sao con nhỏ bị cô ta bắt nạt từ nhỏ tới lớn lại sống tốt hơn cô ta được cơ chứ?

Cô ta nhớ lại dáng vẻ khi Cố Thăng móc mĩa mình tối hôm qua:

- Đợi đến lễ cưới ngày mai em sẽ vạch mặt anh ta, xem anh ta còn ngẩng đầu lên mà nhìn ai được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Dịch: Lãng Nhân Môn

Kim Duyệt nhắc khéo:

- Đề cập đến chuyện này trong hôn lễ Nam Linh cũng không quá tốt đâu.

Hắn cảm thấy làm vậy cũng hơi hẹp hòi nên đề nghị:

- Bằng không thì em gọi điện cho ba mẹ Nam Sơn đi. Chắc mục đích của Cố Thăng là lừa cưới, nếu em làm thế thì kế hoạch của hắn nhất định sẽ đổ bể.

Trang Diệu Y rũ rứt, nếu làm theo ý Kim Duyệt thì Cố Thăng hơi quá rồi, lại không thấy cảnh Nam Sơn xấu mặt, thật sự đáng tiếc.

Có rồi, một ý tưởng lóe lên trong đầu cô.

Cô sẽ add nick vào nhóm QQ, trong đó có bạn thân của Nam Sơn, Nam Linh cũng nằm trong đó.

Cô hoàn toàn có thể gửi tin nặc danh về Nam Sơn, tin đồn kiểu này là lan truyền nhanh nhất hạng

Trang Diệu Y chưa nói với Kim Duyệt ý tưởng này, cô có số điện thoại của bà Hứa, việc đầu tiên là gọi điện thoại cho bà ấy đã:

- Có phải dì Hứa không ạ? Cháu là Diệu Diệu đây! Cháu nói cho dì nghe chuyện này, dì đừng trách cháu xen vào chuyện của người khác đó.

Bà Hứa nghe thấy giọng diệu của cô là lạ nên vội nói:

- Diệu Diệu cháu nói đi, dì nghe đây!

- Chuyện là như thế này.

Trang Diệu Y nói hai ba câu kể rõ mọi chuyện. Đương nhiên, cô sẽ che đậy động cơ thực sự của mình mà nói rằng trước đó thấy Cố Thăng không đáng tin cậy, lo rằng Nam Sơn sẽ bị lừa nên đã báo Kim Duyệt âm thầm điều tra.

- Diệu Diệu à! Thực sự làm cảm ơn cháu.

Bà Hứa nhìn thời gian trên đồng hồ rồi nói:

- Đợi Nam Sơn đến, dì sẽ hỏi kỹ con bé chuyện này.

- Dì cũng đừng trách cháu xen vào chuyện người khác đó!

Bà Hứa nói:

- Sao trách được chứ.

... Sau khi gác máy, bà Hứa thở dài

Nhìn bộ dáng của Nam Sơn, đúng là rất yêu thích Cố Thăng rồi.

Lỡ như con bé biết mình bị gạt, hẳn là sẽ rất đau lòng.

Đương nhiên cũng có một trường hợp khác, Nam Sơn biết Cố Thăng là loại người gì, vì để thuyết phục người làm bame như bọn họ chấp nhận anh nên đã cố ý phối hợp với Cố Thăng lừa gạt bà và ông nhà.

Đợi đến khi Nam Sơn trở về, bà phải thăm dò kỹ càng một phen. Sau đó an ủi rồi khuyên cô quay đầu là bờ.

Tóm lại, trước tiên nghe con gái mình nói gì, không thể tin tưởng người ngoài hoàn toàn.

...

Cố Thăng đỗ xe trong khu cư xá.

Ngay lúc anh đang tháo dây an toàn xuống xe thì Cố Hằng gọi điện thoại đến.

Cố Thăng nói với Nam Sơn:

- Nam Sơn, em lên lầu trước đi, một lát nữa anh lên.

Trong tình huống bình thường, Cố Hằng sẽ không điện thoại qua đây, trừ khi đã có chuyện gấp gì đó.

- Vâng.

Nam Sơn tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

...

Nam Sơn vừa vào phòng thì đã thấy bà Hứa ngồi trên bàn, sắc mặt khá xấu.

Vừa thấy cô đến, bà Hứa liền cất giọng hờ hững:

- Cố Thăng đâu!

Nghe thấy giọng điệu bà Hứa lãnh đạm thế, Nam Sơn biết rằng có chuyện không ổn rồi.

- Anh ấy đang nghe điện thoại bên ngoài ạ.

Nam Sơn trả lời ngoan ngoãn.

Vốn dĩ bà Hứa định nói chuyện riêng với cô nên bà đứng dậy nói:

- Về phòng con rồi nói.

Ba Nam làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật nên đã buồn ngủ từ lâu.

- Vâng.

Nam Sơn khép cửa, vì Cố Thăng không có chìa khóa.

...

Vừa vào phòng, mẹ Nam đã tựa lưng vào cửa, chọc thẳng vào điểm chính:

- Con nói thật cho mẹ nghe đi, có phải xe của Cố Thăng là xe thuê không?

- Việc này... thật ra con không rõ lắm.

Mẹ Nam nhìn cô với vẻ bất đắc dĩ, hỏi lại:

- Vậy con có biết Cố Thăng không phải là giảng viên đại học chứ?

- Biết ạ.

Nam Sơn ngạc nhiên nhìn bà Hứa:

- Sao mẹ lại biết?

Cô đoán là mẹ cô đã biết thân phận thật sự của Cố Thăng rồi.

- Con không cần biết!

Bà Hứa đã nhìn ra, Nam Sơn không bị Cố Thăng lừa gạt. Sau khi biết rõ loại người của anh, cô lại còn phối hợp với anh lừa bame nữa.

Bà suy đoán chắc hẳn con gái mình xem trọng gương mặt của tên kia.

Bà Hứa đi tới vỗ vỗ tay Nam Sơn, giọng điệu thành khẩn sâu xa:

- Nam Sơn à! Con phải biết một đạo lý, nhìn mặt thì cũng không không có cơm ăn đâu!

- Mẹ ạ, trước đó mẹ còn nói với con, mẹ thấy gương mặt của ba thì có thể ăn thêm vài chén cơm đó!

Bà Hứa:

- ... Gương mặt của đàn ông ấy! Không có tiền chăm sóc thì cũng sẽ biến thành miếng thịt khô già nua mà thôi!

Bà nhìn Nam Sơn đầy tha thiết:

- Không thể chỉ nhìn mặt người ta mà gả cho họ được, mà còn phải nhìn đối phương có thể mang đến hạnh phúc cho con không. Con cũng đừng chê mẹ nói chuyện thẳng thừng, một trong những tiêu chuẩn quyết định chính là có năng lực kiếm tiền hay không. Năm đó ba của con vừa đẹp trai vừa giỏi kiếm tiền, mẹ mới chọn gả cho ông ấy đấy.

Trên thực tế, lúc bà Hứa còn theo đuổi ông nhà, ông nhà chỉ là một ông thầy không xe lẫn không nhà, tiền lương của bà còn cao hơn ông ấy nhiều.

Lúc ấy, khi ông nhà còn bảo không thể cho bà một cuộc sống hạnh phúc thì đã bị chặn đứng bằng câu "em nuôi anh" của bà. May là bà chưa đề cập việc này với Nam Sơn.

Gene xem trọng mặt mũi rồi đánh mất lý trí đúng là đáng sợ quá mà.

Bà thờ dài, nói tiếp:

- Mẹ không mong con gả cho một người giàu có gì, nhưng ít nhất cũng phải có việc làm, có xe chứ!

Nghe đến đây, Nam Sơn mới vỡ lẽ bà Hứa còn chưa biết thân phận của Cố Thăng.

Nam Sơn:... Kết quả của việc Cố Thăng diễn quá đạt cũng không tốt lắm đâu!

...

Bên kia, Cố Thăng tiếp cuộc gọi:

- Anh, sao lại gọi đến đây muộn thế? Có chuyện quan trọng gì sao?

Cố Hằng cười cười:

- Không có chuyện gì quan trọng thì không thể gọi cho chú à? Chú thế này làm anh đau lòng quá.

Anh dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cố Thăng, gần đây chú có đắc tội với ai không?

- Sao lại nói thế?

Cố Thăng nhún mày hỏi lại.

Cố Hằng trả lời:

- Chẳng phải anh giúp chú thuê xe đi lại trong thành phố C đó ư? Có người điều tra đó!

- Lúc đó không phải anh chủ động giúp em mua hả?

Cố Thăng kinh ngạc, lúc hai người đang nói chuyện phiếm, Cố Thăng có nhắc đến ý định muốn mua một chiếc xe hơi đơn giản chút. Cố Hằng chủ động nói anh có quen biết chủ đại lý xe, khi mua sẽ được nhiều ưu đãi, còn nói cứ giao chuyện mua xe cho anh là được rồi.

Bây giờ Cố Hằng đang xem xét tài liệu trên máy vi tính, nói tiếp:

- Không phải vì thuê xe rẻ hơn à?

Quả nhiên là keo kiệt!

Cố Thăng đã đoán ra người rảnh rỗi đến mức đi điều tra anh thuê hay mua xe là ai rồi. Sau khi đến thành phố C, anh chỉ mới qua lại một chút với Trang Diệu Y mà thôi.

- Anh, lần này em đến thành phố C để gặp bame vợ đó.

Cố Thăng lập tức trách móc:

- Em đoán phòng chừng chuyện thuê xe này đã bị người đó tiết lộ cho mẹ vợ rồi. Anh làm thế chẳng khác nào hại hạnh phúc cả đời em!

- Hờ hờ, trách anh hả?

Cố Hằng nói bằng giọng hả hê:

- Trước đó chú đăng bài trên diễn đàn làm người ta lầm tưởng đó là do anh viết, chú không chỉ không làm rõ việc đó giúp anh mà còn đập thêm một chân nữa. Sao không ngờ được việc làm nhỏ nhỏ đó của chú đã hại hạnh phúc cả đời của anh hả?

Cố Thăng cười gượng:

- ... Anh biết chuyện này rồi à.

Ngay từ đầu Cố Hằng không xem hết bài viết, sau đó có người chỉnh sửa bài viết này một phen rồi đăng lên weibo, còn tiếp tục bổ sung phần còn lại cho xong.

Anh phát hiện ra một vấn đề, có một sự kiện liên quan đến anh mà chỉ có Cố Thăng biết rõ.

Liên tưởng đến việc Cố Thăng muốn đi gặp mẹ vợ, anh liền biết ngay người nào đã đăng bài này lên.

Anh sẽ nói với Cố Thăng rằng anh đã cố ý tìm và thuê chiếc xe rẻ nhất chứ? Đương nhiên rồi!

- Anh chọn thuê chiếc xe rẻ nhất, nghe bọn họ nói tính năng cũng ổn nhưng hình như khó mở cốp xe lắm.

Cố Thăng:

- ...

Không muốn nói chuyện nữa.

Quả nhiên là ra đời lẫn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả giá.

Cố Hằng không nghe thấy động tĩnh từ đầu dây bên kia, hỏi:

- Giận à?

- Em đang tự hỏi cuộc đời, nên đối mặt với ba mẹ vợ tương lai thế nào đây.

- Không không không, có lẽ chú không cần lo lắng vấn đề này đâu. Bởi vì căn bản là họ đã không thích chú làm con rể rồi.

Cố Thăng:

- ...

Anh lại trúng thêm một phát đạn nữa rồi.

- Em cúp máy đây, nói chuyện sau.

Anh phải suy nghĩ thật kỹ biện pháp đối phó.

- Chờ một chút.

Cố Hằng ngăn anh cúp máy, nói:

- Có phải chú gặp tình địch rồi nên mới có người điều tra chi tiết hồng phá hoại cảm tình của chú với ba mẹ vợ tương lai?

- Không phải...

Cố Thăng thuật lại xích mích giữa anh và Trang Diệu Y.

- Ồ!

Cố Hằng cười cười:

- Anh thấy rõ rồi, cô gái kia có lòng hư vinh ganh đua so sánh rất sâu, không muốn nhìn thấy ai sống tốt. Những chuyện chú làm chẳng khác nào đâm vào chỗ đau của cô ta, cô ta không tức giận mới lạ đó. Theo cá tính của cô ta, sáng mai, à không đâu, tối nay, sẽ có rất nhiều người quen với Nam Sơn sẽ biết chú dùng chiếc xe thuê, lại còn biết chú là tên đàn ông thích làm ra vẻ!

Cố Thăng gạt đầu:

- Em cũng nghĩ thế. Đã có biện pháp đối phó sơ bộ, em sẽ làm cho cô ta biết rõ cái gì gọi là lời nói vô hình là nhát dao chí mạng nhất!

Song anh cần phải giải thích cho ba mẹ Nam rõ ràng mới được.

- Chú đã có biện pháp thì anh an tâm.

Cố Hằng khép notebook, có một số trò đùa được khơi lên thì chẳng dễ chơi chút nào. Lúc này, anh cũng chuẩn bị biện pháp ứng phó cho Cố Thăng:

- Phòng chừng chiếc xe chú thường chạy sẽ đến chỗ chú ở vào ngày mai, trong đó có âu phục mà chú thường mặc đó.

Cố Thăng nghe xong thì cười cười:

- Quả đúng là anh ruột.

- Anh cúp máy đi nói chuyện với Khương San nhà anh đây.

- Đi đi!

Cố Thăng ngồi trên xe trong chốc lát rồi mang theo tâm trạng thấp thỏm đi lên lầu.

Là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh khỏi.

Để có chung đề tài nói chuyện phiếm cùng bạn Nam, anh đã tải rất nhiều bộ meme cho người già trong WeChat.

Cho dù là vĩ những bộ meme chưa sử dụng tới kia, anh cũng phải cố gắng nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Dịch: Lăng Nhân Môn

- Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, chuyện không giống như mẹ nghĩ đâu.

Nam Sơn muốn giải thích rõ ràng chuyện này.

Bà Hứa không muốn nghe, còn hiểu lầm gì nữa? Bà suy đoán Nam Sơn sẽ nói: Mẹ, bọn con yêu nhau thật lòng, xin mẹ tác thành cho bọn con đi!

- Mẹ cho con thời gian hai tuần, con giải quyết cho xong chuyện con và Cố Thăng đi.

Bà Hứa thở dài:

- Mẹ nói cho con nghe, tình yêu không thể làm cơm ăn được đâu.

- Nam Sơn, em ngủ chưa?

Nam Sơn đang định nói tiếp thì Cố Thăng gõ cửa phòng cô.

- Em chưa ngủ.

Cô trả lời vọng qua cánh cửa:

- Anh chờ em một chút, em ra mở cửa ngay đây.

Thấy bộ dáng bà Hứa rất kiên quyết, không muốn nghe khuyên giải gì nữa, cô nói với bà Hứa:

- Mẹ, chờ lúc Cố Thăng đến, con bảo anh ấy giải thích với mẹ được không?

- Được chứ! Nhưng đừng có bịa thành giám đốc gì đấy nhé!

Nam Sơn:

- ...

Người ta đúng là giám đốc thật mà.

Cô mở cửa phòng rồi nháy mắt với Cố Thăng:

- Mẹ em đã biết rồi, anh giải thích rõ cho mẹ biết đi.

- Chào buổi tối bác gái.

Bà Hứa gạt đầu:

- Cậu tới đúng lúc lắm, vừa hay tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu. Hôm nay có người nói với tôi, nghề nghiệp của cậu không phải là giảng viên trường đại học, cậu có điều gì để nói không?

- Quả thực không phải ạ.

Cố Thăng trưng ra gương mặt áy náy nhìn bà Hứa:

- Cháu không cố ý gạt bác đâu, cháu sợ bác không chấp nhận cháu nên mới bịa ra nghề nghiệp đó ạ.

Bà Hứa không nhìn anh, bà tựa vào thành giường nói tiếp:

- Cậu nói thật cho tôi biết cậu đang làm công việc gì.

Cố Thăng không giấu giếm mà nói thẳng:

- Thật ra, cháu mở công ty riêng và cũng là sếp của công ty Nam Sơn đang làm việc.

- Cái gì?

Bà Hứa mở trừng mắt thật to.

Chênh lệch này quá lớn rồi, từ một nhân viên thất nghiệp trong suy nghĩ của bà lại biến thành giám đốc một công ty.

Bà Hứa nhìn anh đầy hoài nghi:

- Cậu không gạt tôi nữa chứ?

- Không dám, nếu bác gái không tin thì có thể search hai từ khóa "công ty OSS, Cố Thăng" thì sẽ thấy hình của cháu.

Bà Hứa nửa tin nửa ngờ:

- Nam Sơn, cho mẹ mượn điện thoại di động của con đi. Con đừng tìm giúp mẹ, mẹ muốn tự tìm.

Bà nhớ rõ giám đốc công ty Nam Sơn cũng họ Cố. Để đảm nhiệm được vị trí này trong công ty, tiềm thức của bà luôn cho rằng đó là một người đàn ông bụng phệ.

- Mẹ, đây ạ.

Bà Hứa tìm kiếm một lượt, nhìn người đàn ông vuốt tóc mặc âu phục, lại nhìn sang gương mặt Cố Thăng, dường như đúng là cậu ta rồi.

Ánh mắt của bà nhìn Cố Thăng trở nên cực kỳ phức tạp:

- Tại sao cậu lại gạt tôi và ông nhà?

- Lần trước Nam Sơn có hỏi bác thích cô ấy tìm loại hình bạn trai nào về thì bác có bảo không thể quá giàu.

Anh nhìn bà Hứa hết sức chân thành:

- Cháu không cố ý lừa gạt bác đâu, cháu sợ nếu ngay từ đầu cháu nói thân phận của mình ra thì ấn tượng đầu tiên của bác về cháu sẽ không tốt. Vì vậy cháu định bụng đợi đến khi được sự cho phép của bác thì mới nói thẳng nói thật.

Bà Hứa nhìn chăm chú vào anh, thấy đứa bé trước mặt mình bỏ rất nhiều tâm sức.

Vì quá yêu thích Nam Sơn nên mới vội vã mong muốn có được sự cho phép của người nhà cô.

Bà Hứa không nghiêm khắc với anh được nữa:

- Bác càng không thích bị người khác lừa gạt, nghĩ lại do cháu yêu thích Nam Sơn thật lòng, bác không tính toán với cháu nữa.

Bà hỏi ngay vấn đề bản thân quan tâm:

- Cháu đưa Nam Sơn đi gặp ba mẹ cháu chưa?

Trước kia bà Hứa không hy vọng Nam Sơn tìm một người bạn trai có quá nhiều tiền. Bà sợ có một số thằng nhóc quá nổi, có rất nhiều cảm dỗ hấp dẫn kẻ có tiền ở ngoài kia, bà lo tâm tính cậu trai không ổn định rồi làm chuyện tổn thương Nam Sơn.

Trông bộ dáng của Cố Thăng đúng là rất yêu Nam Sơn, hẳn là vấn đề đó không xuất hiện đâu.

Một điều khiến bà lo lắng chính là vấn đề môn đăng hộ đối. Nếu Nam Sơn nhận được sự cho phép của cha mẹ Cố Thăng, vấn đề này cũng sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nhiều khi các bậc trưởng bối thường hay vướng mắc chuyện này.

Cố Thăng giải thích:

- Chưa ạ, kế hoạch của cháu là sau khi được bác đồng ý thì đưa Nam Sơn đến gặp ba mẹ cháu ngay vào tết Trung Thu.

Anh biết đại khái là bà Hứa đang lo lắng điều gì nên nói ngay:

- Ba mẹ cháu đều là người hòa nhã dễ gần, lúc ba cháu lên chạy ra biên giới làm bác sĩ thì gặp được mẹ cháu đấy ạ. Ba cháu bị hấp dẫn bởi phẩm chất ưu tú của mẹ cháu nên cuối cùng quyết định sống cùng nhau.

Nghe bà nội nói, khi bà biết ba quyết định trở về mà còn dẫn theo một cô vợ, thì sung sướng miễn bàn luôn.

Làm bác sĩ tại biên giới thật sự rất nguy hiểm.

Anh cười cười:

- Hiện tại cháu cũng bị hấp dẫn bởi phẩm chất ưu tú của Nam Sơn, nhà cháu xem trọng một người có phẩm hạnh đạo đức tốt, những thứ khác đều là mây bay.

Bà Hứa nghe xong thì hơi an tâm:

- Vậy là tốt rồi.

- Chuyện của ba con thì xử lý sao ạ?

Bà Hứa quăng ra ánh mắt "biết trước như thế sao lúc đó còn làm" rồi nói:

- Mẹ sẽ nói rõ với ba con.

Trong lòng Cố Thăng vẫn còn nghi vấn:

- Bác gái, nếu trước đó cháu không nói dối về thân phận cháu, ấn tượng đầu tiên của bác về cháu có tốt không ạ?

- Gương mặt đẹp trai thế này, ấn tượng đầu tiên không tốt sao được?

Bà Hứa bật cười thốt ra.

Nguy rồi, bà nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng mình rồi!

Cố Thăng nghe xong thì không thể không cảm thán, quả nhiên là không có việc gì mà gương mặt đẹp trai của anh không giải quyết được cả.

Bà Hứa ho khan rồi nói với Nam Sơn:

- Chuyện của Cố Thăng là do Trang Diệu Y nói cho mẹ biết. Con gọi điện thoại giải thích cho con bé một chút đi.

- Ngày mai cũng gặp mặt tại bữa tiệc của chị họ, lúc đó giải thích cũng thể thôi ạ.

Cố Thăng đáp thay Nam Sơn.

Hiện tại đi nói chuyện này cho Trang Diệu Y biết, sẽ quấy rầy hấn "già ngầu" rồi.

Bà Hứa nói:

- Cũng được.

Dù sao chỉ có mình Trang Diệu Y biết thôi, không dẫn đến hiểu lầm quá lớn. Bà lại hỏi:

- Mấy đứa còn gạt bác việc gì không?

Cố Thăng lắc đầu:

- Không còn đâu ạ.

- Không có thật chứ?

- Không có!

Bà Hứa thấy đôi mắt anh trong sáng, nghĩ rằng anh không nói dối nên bà nói tiếp:

- Được rồi, ngày mai chúng ta còn tham gia hôn lễ, nghỉ ngơi sớm hết đi.

Hai người trở về phòng riêng của mình.

...

Sau khi bọn họ đi không bao lâu, Mận Nhỏ đã gửi tin nhắn đến.

Mận Nhỏ: Cậu lên mạng chưa? Mình gửi cho cậu mấy tấm ảnh chụp màn hình đoạn chat trong group nhé.

Chưa được vài giây, Mận Nhỏ lại gửi thêm một tin nhắn nữa: Trước khi xem ảnh, hít một hơi thật sâu, đừng đập điện thoại nhé.

Nam Sơn trả lời: Xem ngay đây.

Nam Sơn vào QQ, tin nhắn của Mận Nhỏ bắt đầu hiện lên, cô ấn mở nhìn kỹ từng tin.

Tài khoản nặc danh tên "Hoa Tiên Tử" gửi tin nhắn về chuyện của Cố Thăng cho cả group chat, nội dung giống với những gì Trang Diệu Y đã nói với mẹ cô nên đây rõ ràng là cô ta không thể nghi ngờ.

Trong nhóm, "Hoa Tiên Tử" thêm mắm dặm muối trí tưởng tượng của mình vào đó, cô ta nói: Rất có thể Cố Thăng chính là tên trai bao của Nam Sơn, chẳng có nghề nghiệp gì. Nam Sơn lại lên người sĩ diện nên đã ngụy tạo thân thế cho Cố Thăng.

Sau khi Nam Sơn xem xong thì im lặng hồi lâu. Bao dưỡng Cố Thăng? Vậy xài hết bao nhiêu tiền đây, vậy mà Trang Diệu Y cũng nghĩ ra được.

Cô gửi tin nhắn đến cho Mận Nhỏ: Cảm ơn cậu đã nói tin này cho mình, mình sẽ xử lý chuyện này rõ ràng.

Mận Nhỏ hỏi: Hoa Tiên Tử kia nói thật à?

Nam Sơn trả lời: Mình biết rõ Hoa Tiên Tử này là ai, chính là Trang Diệu Y. Cô ta nói dối cả đấy, mình làm gì có tiền nuôi trai bao chứ. Cậu không cần lo lắng, đợi đến ngày mai thì lời đồn sẽ tự sụp đổ thôi.

Mận Nhỏ trả lời: Vậy là tốt rồi.

Trong nhóm QQ kia, có người quen với Nam Sơn nhưng chẳng có mối quan hệ gì với Nam Sơn. Lời nói của họ luôn để lộ sự khinh thường Nam Sơn dám nuôi trao bao, họ còn mong chờ ngày mai gặp mặt Nam Sơn và cả tên trai bao Cố Thăng kia.

Phòng chừng Nam Sơn đã ngủ sớm để có được trạng thái tốt nhất cho hôn lễ ngày mai rồi.

Cô bỏ lỡ mất tin tức trong nhóm, nếu không thì cô nhất định sẽ cho Nam Sơn biết việc này.

Nghĩ đến chuyện Trang Diệu Y đang bịa đặt phá hoại danh dự của Nam Sơn, với tư cách là bạn của Nam Sơn, Mận Nhỏ tức giận bất bình, cô không thêm giấu tên đáp lại: Trang Diệu Y, cô có bản lĩnh bịa đặt Nam Sơn như thế mà chẳng có gan đóng trạng thái giấu tên à?

Trang Diệu Y đóng trạng thái ẩn danh một cách dứt khoát, trả lời: Tôi không bịa đặt, tôi đi chăm sóc da trước khi ngủ đây. Không nói chuyện nữa, là giả hay là thật, cứ chờ ngày mai rồi xem!

...

- Chào buổi sáng! Giám đốc Cố.

Sáng sớm sau khi ba Nam nhìn thấy Cố Thăng thì đã trưng ra gương mặt chẳng có biểu tình gì kèm động tác mời.

Xem ra mẹ Nam đã nói cho ba Nam biết thân phận thật sự của Cố Thăng rồi, ba Nam vẫn còn canh cánh việc Cố Thăng lừa gạt mình đây.

- Chào buổi sáng, bác trai.

Cố Thăng cười làm lành:

- Cháu không cố ý gạt bác đâu, cháu...

Ba Nam hừ lạnh rồi liếc xéo Cố Thăng, nói:

- Xin lỗi có ích lợi thì cần cảnh sát làm chi nữa?

- Bác trai nói cũng đúng, nhưng...

Ba Nam cắt ngang lời Cố Thăng, nói tiếp:

- Còn chẳng bằng làm chuyện gì đó thực tế.

Cố Thăng bảo đảm:

- Sau này nhất định cháu sẽ đối xử tốt với Nam Sơn.

- Cậu có ngọc không đó!

Ba Nam nói bằng giọng bất đắc dĩ:

- Người hiện đang tức giận là tôi.

Cố Thăng trả lời chẳng chút suy nghĩ:

- Nhất định là cháu sẽ đối xử tốt với bác trai.

Ồ, có gì đó không đúng lắm.

Ba Nam gật đầu thỏa mãn:

- Vậy mới đúng chứ.

Nói xong, ông móc ra một trang giấy rồi nhét vào tay Cố Thăng:

- Cháu nhìn kỹ một chút.

Cố Thăng nhận lấy, đọc cẩn thận, vốn dĩ anh còn tưởng đó là gia quy nhà họ Nam, nào ngờ đó lại là một menu rất dài.

- Đây là mười món gần đây tôi thích ăn nhất. Cậu làm cho tôi ăn thì tôi sẽ tha thứ cho cậu.

Đơn giản thế thôi à?!

Sợ ba Nam hối hận, Cố Thăng gật đầu liên tục:

- Cháu sẽ chuẩn bị ngay bây giờ.

Có vài món ăn khá phức tạp, cần phải có thời gian chuẩn bị.

Ba Nam nghe xong liền cười rộ: Hôm nay có lộc ăn rồi, con gái nhà mình thật là có phúc.

Mẹ Nam đi ra từ phòng bếp nói:

- Ăn điểm tâm sáng rồi đi cũng không muộn.

Sau đó bà quay sang ba Nam nói:

- Ông gọi Nam Sơn mau đi, giờ này rồi mà còn không rời giường.

...

Hôn lễ của Nam Linh cử hành tại khách sạn Diệu Lâm lúc 5h chiều.

- Bác trai bác gái, đợt lát nữa cháu sẽ đón hai bác qua đó.

Từ sau khi ăn được một bữa ăn thịnh soạn do Cố Thăng nấu lúc giữa trưa, thái độ của ba Nam đã thay đổi một trăm tám mươi độ.

Ba Nam cười híp mắt nói với Cố Thăng:

- Tiểu Thăng Thăng có lòng rồi, anh bác gọi điện thoại tới bảo sẽ có xe chuyên dụng đến đón hai bác.

Ba Nam vỗ vỗ lưng anh:

- Cháu có thể lái xe đưa Nam Sơn qua đó.

- Vâng!

...

Cố Thăng và Nam Sơn thấy thời gian vừa đúng, liền quay trở về phòng thay đổi quần áo tham dự hôn lễ.

Lúc đi ra, Nam Sơn thấy Cố Thăng đã thay bộ âu phục màu đen được cắt may riêng làm nổi bật lên dáng người cao ráo mạnh mẽ cùng vòng eo tuyệt vời.

Còn Nam Sơn thì mặc đơn giản hơn, một chiếc váy dài in hoa, phối với đôi giày cao gót màu nude.

- Em nhớ là anh không mang âu phục đến đây.

Cố Thăng xoay chiếc chìa khóa vòng vòng trên tay mình:

- Anh trai anh cho người mang đến cho anh đó, loại xe anh thường lái, đỗ bên ngoài tiểu khu rồi.

Thì ra là thế.

...

Cố Thăng lái xe đưa Nam Sơn đến khách sạn.

Dọc đường, Nam Sơn kể lại chuyện Trang Diệu Y đăng tin nhắn trên nhóm QQ như một truyện cười cho Cố Thăng nghe:

- Anh nói xem, em lấy đâu ra tiền để bao nuôi anh?

Cố Thăng vừa cười vừa nói:

- Hôm nay để cô ta nhìn xem, giá trị con người của Cố - trai bao - Thăng là bao nhiêu.

Nửa tiếng sau, Cố Thăng đã dừng xe tại bãi đỗ lộ thiên ngoài khách sạn.

Sau khi đỗ xe xong, anh và Nam Sơn đi đến khách sạn, liền thấy Trang Diệu Y và hai cô gái nữa đang đứng ở cửa khách sạn, như thể đang cố ý chờ ở đó để gặp mặt anh.

Sắc mặt của Cố Thăng cực thản nhiên, không thêm để ý đến Trang Diệu Y, mà Nam Sơn cũng trưng ra bộ dáng làm như không thấy.

...

Đợi đến khi hai người vào trong, cô gái mặc váy xanh đứng cạnh Trang Diệu Y mở miệng hỏi:

- Y Y, không phải cậu nói bạn trai của Nam Sơn chạy chiếc xe QQ à? Rõ ràng chiếc xe kia rất sang trọng mà.

Trang Diệu Y nhìn chằm chằm chiếc xe đó, gương mặt tỏ vẻ ngờ vực, tại sao tự dưng lại đổi xe!

Cô ta suy đoán:

- Nhất định là thuê xe rồi.

Cố Thăng là một tên vô công rồi nghề, sao có thể mua được chiếc xe như thế, ngay cả thuê xe cũng chỉ thuê xe QQ thôi mà? Hẳn là người này muốn phô trương sự giàu sang trong hôn lễ rồi. Nghĩ như thế, cô cảm thấy suy đoán của mình rất chính xác:

- Nhất định là xe thuê.

Cô gái mặc váy xanh nhặt hỏi vặn lại:

- Trông khí thế của người đàn ông đó rất mạnh mẽ, chẳng giống với hạng trai bao chút nào đâu.

Trang Diệu Y cười lạnh, nói:

- Vụ anh ta bị bao nuôi chỉ là phỏng đoán của mình thôi. Chẳng lẽ trong ngành giải trí không có tên nào bị bao nuôi à? Hai người không nhìn ra mà thôi. Có khi phim mới của họ chiếu, nói không chừng hai người còn gọi họ là nam thần đó.

Nói vậy cũng đúng.

- Chúng ta cứ đợi mà xem, cuối cùng thì Cố Thăng cũng sẽ bị lộ tẩy thôi.

...

Khung cảnh hôn lễ được trang hoàng bằng sắc tím mộng ảo, xa hoa lộng lẫy.

Hon phân nửa khách mời đã vào chỗ ngồi, chờ hôn lễ bắt đầu.

Vốn dĩ Nam Sơn được sắp xếp ngồi cùng họ hàng nhà cô, vừa đủ một bàn.

Nhưng bởi vì vậy thì Cố Thăng sẽ phải ngồi một mình.

May mà bàn của Mạn Nhỏ vẫn còn hai chỗ trống, hai người quyết định đi đến đó, đúng lúc là Trang Diệu Y cũng ngồi bàn này.

Đúng năm giờ, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu.

Nhìn Nam Linh và chú rể bước vào khán phòng, Nam Sơn không khỏi cảm thán:

- A Linh mặc áo cưới đúng là rất đẹp.

Gương mặt Nam Linh đang nở nụ cười thánh thiện pha lẫn hạnh phúc.

Cố Thăng nói:

- Chờ đến khi em mặc áo cưới vào rồi, nhất định cũng rất xinh đẹp. Anh có xem trọng một nhà thiết kế, bằng không thì sau khi trở về, anh dẫn em đi gặp cô ấy, bảo cô ấy thiết kế riêng cho em một chiếc áo cưới thích hợp nhất.

Trang Diệu Y đứng lúc nghe được mấy lời này, cô không nhịn được mà cười nhạo thành tiếng:

- Thùng rỗng kêu to!

Cố Thăng thần nhiên liếc mắt nhìn cô, không thèm để ý.

- Đến lúc đó rồi bàn sau.

Nam Sơn đặt hết tinh thần của mình vào hôn lễ Nam Linh.

Trang Diệu Y lại quy chụp cách cư xử của hai người trở thành chột dạ sau khi bị vạch trần nên mới hờ hững với cô ta như thế.

...

Sau khi trải qua một loạt các giai đoạn, tiệc cưới chính thức bắt đầu, bầu không khí trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Một bác gái ngồi cạnh thấy Cố Thăng đẹp trai nên hỏi:

- Thằng nhóc này là diễn viên hay người mẫu thế, quả thật rất đẹp trai!

Thấy có người khen bản thân, Cố Thăng lộ ra một nụ cười mỉm:

- Không phải ạ, cháu đang làm việc tại công ty Oss.

Trang Diệu Y làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Lần trước lúc dạo phố gặp mặt anh, anh nói là giảng viên trường đại học cơ mà!

Cố Thăng cười cười, giải thích:

- Chuyện gì cũng có nguyên nhân cả, lần này tôi đến thành phố C là vì muốn nhận được sự cho phép của ba mẹ Nam Sơn. Bởi vì ba của Nam Sơn là giảng viên, tôi mới nghĩ ra chiêu sứt sẹo, dán vào người cái mác giảng viên trường đại học.

Anh nhấp một ngụm thức uống rồi nói:

- Nhưng sáng nay tôi đã nói chuyện thẳng thắn với ba mẹ Nam Sơn rồi, hai bác cũng đã chấp nhận tôi. Tôi không cần phải mang danh giảng viên trường đại học làm gì.

Thấy anh thừa nhận thân nhiên thế, Trang Diệu Y lộ ra vẻ kinh ngạc, cô ta không trở tay kịp nên hơi há hốc mồm, trong lúc nhất thời chẳng biết phải nói gì.

Cô gái mặc áo lam hỏi:

- Nam Sơn, có phải nhân viên nam tại công ty Oss đều đẹp trai như anh nhà cậu không?

- Có người đẹp trai chứ, nhưng mình vẫn cảm thấy Cố Thăng nhà mình đẹp trai nhất.

Tuy rằng Nam Sơn nói đúng sự thật nhưng lời này nói ra từ miệng cô làm Cố Thăng hết sức vui vẻ.

Mận Nhỏ reu:

- Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi chứ gì!

Thấy tiêu điểm chú ý của mọi người đều đặt trên người Cố Thăng, Trang Diệu Y cảm thấy không cam lòng. Trước đây tất cả mọi người đều hâm mộ cô có bạn trai tốt, tuổi còn trẻ mà đã đảm nhiệm vị trí trưởng bộ phận.

Các cô đều bị hấn lửa gát, ngoại trừ bộ dạng đẹp trai thì Cố Thăng chẳng có ưu điểm gì cả. Nói không chừng kẻ này lại gát người, Cố Thăng cũng chẳng phải là nhân viên của công ty Oss.

Cô đưa mắt nhìn âu phục của anh, thoát nhìn thì khá là tốt, có lẽ rất mắc tiền. Dựa vào tình trạng kinh tế ngay cả xe mà vẫn phải thuê như Cố Thăng, sao có thể mua được quần áo tốt chứ!

Trang Diệu Y đảo tròn mắt, cười hỏi:

- Cố Thăng, anh thuê âu phục này ở chỗ nào thế, đẹp lắm đấy.

Không ngờ cô ta lại hỏi vấn đề này, Cố Thăng cười ngạc nhiên, xem ra trong mắt của cô ta, bản thân anh đúng là nghèo kiết xác.

Anh trả lời:

- May đo theo yêu cầu.

Còn chuyện cô ta có tin hay không thì chẳng phải là việc của anh.

Nghe vậy, Trang Diệu Y không che giấu nụ cười của mình:

- Ngay cả xe mà anh còn mua không nổi, vậy mà dám nói âu phục này may đo theo yêu cầu?

Bác gái hỏi lại bằng vẻ tò mò:

- Cô gái này đang nói gì thế?

Trang Diệu Y giải đáp thắc mắc cho người khác bằng thái độ hết sức vui vẻ.

Điều làm cô cảm thấy nghi ngờ chính là Cố Thăng không ngăn cản cô mà quay sang nói chuyện với Nam Sơn.

Cố Thăng gấp một miếng cá đặt vào trong bát Nam Sơn, nói:

- Món này ngon, em nếm thử đi.

Thấy Cố Thăng hồn nhiên không thèm để ý, Trang Diệu Y chẳng còn mấy hứng thú kể lại đầu đuôi ngon ngon.

Đúng vào lúc này, một người đàn ông trung niên tóc húi cua cầm ly rượu đi đến:

- Giám đốc Cố, thì ra ngài ngồi ở đây à, làm tôi tìm nãy giờ.

Cái gì? Vừa rồi người đàn ông này gọi Cố Thăng là giám đốc Cố!

Trang Diệu Y nghĩ rằng bản thân nghe nhầm rồi.

Trong tích tắc khi Kim Duyệt nhìn thấy Từ Lâm thì đã biết sự việc đã lệch đường ray rồi.

Trang Diệu Y cắt lời Từ Lâm:

- Có phải ông nhận lầm người rồi không, anh ta chỉ là một tên nhân viên bình thường trong công ty Oss mà thôi!

Từ Lâm nghe xong thì cười ha hả:

- Vị này là giám đốc công ty Oss, ai nói với cô đây là nhân viên bình thường?

- Rõ ràng là...

Kim Duyệt kéo kéo áo cô, nói nhỏ:

- Đừng nói nữa.

Đúng lúc này, Trang Diệu Y mới phản ứng kịp. Cố Thăng nói anh là người trong công ty Oss chứ không hề nói bản thân đang đảm nhiệm chức vị gì.

Cô nhìn anh đầy kinh ngạc, chẳng lẽ người này là ông chủ thật à!

- Sao ông lại tìm tới đây?

Cố Thăng cười bất đắc dĩ.

Không chủ động nói ra thân phận của mình mà để người khác nói ra thân phận của anh, giả ngẫu thế này cũng hơi quá rồi.

Ừ, anh còn định giả vờ khiêm tốn một tí, giản dị một tí nữa.

Từ Lâm không để ý đến Trang Diệu Y nữa mà bắt đầu tiếp chuyện với Cố Thăng:

- Tôi nghe giám đốc Cố Hằng bảo ngài đang tham gia buổi hôn lễ tại thành phố C. Sau khi tôi hỏi thăm thì đúng là rất trùng hợp, thì ra ngài đến tham dự hôn lễ của nhân viên công ty tôi, tôi liền tới đây luôn.

Từ Lâm có ý đi một chuyến đến đây, cốt là để bàn việc hợp tác cùng Cố Thăng.

Công ty của ông và công ty Mỹ Lâm đều là công ty sản xuất linh kiện, cạnh tranh rất khốc liệt.

Và công ty Oss đang có ý định lựa chọn một trong số các công ty với tư cách là nhà cung ứng linh kiện.

Từ Lâm biết rõ, nếu bàn bạc thành công, mấy năm sau này của công ty ông ta sẽ không cần phát rầu nữa.

Thường ngày vốn dĩ khó gặp mặt Cố Thăng, nếu có một cơ hội tốt như thế xuất hiện trước mặt mình, ông phải nắm nó thật chặt.

- Thật sự là quá trùng hợp.

- Đúng thế, đây là duyên phận đó...

Từ Lâm cười híp mắt nói chuyện cùng Cố Thăng.

...

Kim Duyệt đang ngồi lo lắng xuống, hẳn đang làm việc tại công ty Mỹ Lâm, tất nhiên biết rõ mối quan hệ thiết hơn bên trong đó.

Quả thực đúng là có mắt như mù, vốn dĩ đây là một cơ hội tốt! Rõ ràng là bọn họ gặp Cố Thăng trước, chỉ cần Trang Diệu Y chịu cư xử hòa nhã với Nam Sơn, cũng đừng ganh đua so sánh thì Nam Sơn sẽ nói thẳng thân phận của Cố Thăng cho bọn họ mà đúng không?

Với biểu hiện vừa rồi của Trang Diệu Y thì đã xúc phạm Cố Thăng đến mức không thể xúc phạm hơn.

Nếu Cố Thăng biết rõ hẳn và cô đều là nhân viên công ty Mỹ Lâm và việc làm ăn này thất bại, khó tránh khỏi việc ông chủ sẽ trách tội lên đầu bọn họ.

Kim Duyệt nghĩ đến một việc, bởi vì giám đốc Lôi có quan hệ rất tốt với ba Nam Linh nên cũng đến tham gia hôn lễ.

Hắn cố gắng tìm kiếm bóng dáng giám đốc Lôi trên bàn tiệc.

Ấy vậy mà ngay tại thời điểm này, Trang Diệu Y còn không tin, cô giật giật áo hắn hỏi lại:

- Anh nói xem đây có phải là người Cố Thăng tìm đến để tặng bóc anh ta không?

Trong lòng Kim Duyệt đã chảy nước mắt như sợi mỳ rồi:

- ...

Sau khi xong chuyện này, hắn sẽ chia tay với Y Y. Chứ lấy cô ta thì con cái sẽ bị ngu mất.

Cô gái mặc váy xanh trả lời thay hắn:

- Không phải đâu, mình vừa tìm kiếm tư liệu của giám đốc công ty Oss trên mạng. Tên và gương mặt giống nhau như đúc, không thể vì giả mạo một người mà anh ta cố ý sửa lại tên và cả gương mặt luôn chứ!

Mới vừa rồi khi Trang Diệu Y nói, có rất nhiều người nghe thấy, bọn họ đưa mắt nhìn cô đầy xem thường. Bạ đặt trước mặt người ta như vậy, coi như cô ta là người đầu tiên.

May mà người ta tốt bụng lễ độ, không so đo với cô ta.

Bác gái giờ ngón cái trước mặt Trang Diệu Y, nói:

- Tôi phục cô thật đấy.

Mận Nhỏ hỏi:

- Vì sao ạ?

- Da mặt còn dày hơn bác nhiều!

Bác gái trả lời ngay.

Khỏe miệng những người khác giật giật như muốn bật cười.

Trang Diệu Y ngồi đó, gương mặt lúc trắng lúc đỏ, hết sức khó coi.

Lần này trở thành tiêu điểm rồi, nhưng lại không phải loại tiêu điểm mà cô ta muốn.

Nếu ở đây có một lỗ, cô ta nhất định sẽ chui xuống ngay, không để ai thấy mặt mình nữa.

Trang Diệu Y ngồi thẳng người, dùng bữa không nói một lời.

Phải bình tĩnh, không được để lộ chút xiu sợ hãi nào.

...

Tại bàn tiệc cách đây ba bàn, cuối cùng thì Kim Duyệt cũng tìm thấy giám đốc Lôi, hắn bước tới nói cho sếp mình biết chuyện Cố Thăng đang ở trong tiệc cưới.

Giám đốc Lôi nghe xong liền đặt ly rượu xuống:

- Người đó đang ở đâu? Mau dẫn tôi tới đó đi?

Lúc giám đốc Lôi đến thì chứng kiến Cố Thăng và Từ Lâm đang bàn chuyện làm ăn.

Từ Lâm nói:

- Ngày mai tôi làm chủ, mời ngài đến khách sạn tốt nhất thành phố C dùng một bữa.

Cố Thăng cười nói:

- Được, ông cứ sắp xếp đi.

Giám đốc Lâm nghe xong, ánh mắt tối hẳn đi.

Nhìn tình hình này, Từ Lâm đã nắm trước tiên cơ rồi!

Giám đốc Lâm đi đến bên cạnh Cố Thăng, nói ngay:

- Ông Từ ông không từ té chút nào, ông chẳng thèm nói cho tôi biết giám đốc Cố đã đến.

Từ Lâm nhìn ông rồi nghĩ thầm, ai nói mới là thằng ngu, nhưng ngoài miệng vẫn bao biện:

- Tôi cũng vừa mới gặp được giám đốc Cố thôi! Có câu nói thế này, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...

Sau đó Từ Lâm nhìn sang chỗ Trang Diệu Y và Kim Duyệt rồi nói tiếp:

- Vô duyên đối diện bất tương phùng!

- Ông nói vậy là có ý gì?

Giám đốc Lôi hỏi bằng vẻ khó hiểu.

Từ Lâm cười cười:

- Hỏi cháu gái của ông đi!

Trên thực tế, Từ Lâm ngồi tại bàn kế bên Trang Diệu Y, sau khi nghe cô ta nói cái được gọi là sự thật để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ông, ông mới đến tìm Cố Thăng.

- Giám đốc Cố, tôi đi đây, không quấy rầy bữa cơm của ngài nữa.

- Ủ, mai gặp lại.

Cố Thăng thoáng nhìn qua giám đốc Lôi, lần "giả ngẫu" này trùng lớn rồi.

Anh cho rằng chỉ có Từ Lâm, lại không ngờ rằng giám đốc Lôi cũng tới, hơn nữa trông bộ dạng của Kim Duyệt thì người này đang làm việc tại công ty của giám đốc Lôi rồi.

Điều này làm cho anh không giả bộ cool ngầu cũng không được!

Nghe Cố Thăng nói thế, tâm trạng thấp thỏm của Từ Lâm cũng buông xuống hơn phân nửa.

Từ Lâm về chỗ ngồi của mình, đúng lúc Nam Linh đến đây mời rượu.

Ông uống cạn sạch trong một hơi, khen:

- Người trẻ tuổi, làm tốt lắm. Tôi đánh giá cao cô!

Nếu đàm phán thành công mỗi làm ăn này, nhìn từ một góc độ khác thì đây đúng là dựa vào Nam Linh.

Cố Thăng tới tham gia hôn lễ của Nam Linh nên ông mới gặp được mà.

Nam Linh nghe thấy mấy lời này, đôi mắt rực sáng.

Gần đây cô đang cạnh tranh vị trí trưởng bộ phận, có tổng cộng hai ứng cử viên mà cô là một trong số đó.

Nếu xét về năng lực, cô không thua kém đối phương. Song, cấp trên của đối phương có người làm quản lý, khó tránh việc ảnh hưởng đến tính cạnh tranh công bằng.

Vị quản lý kia ngồi cạnh Từ Lâm, vừa rồi cô để ý thấy sắc mặt của quản lý đó hơi biến đổi, hẳn là sẽ không nhúng tay can thiệp vào cuộc cạnh tranh lần này rồi.

...

Giám đốc Lôi có dự cảm là cơ hội đã trượt khỏi tay mình trong tình huống bản thân chẳng biết gì cả.

Ông cười nói với Cố Thăng:

- Giám đốc Cố, ngài có muốn chúng ta hẹn gặp nhau vào ngày mốt không?

Cố Thăng từ chối thẳng:

- Ngày mốt công ty có việc, sợ là không được đâu.

Cố Thăng còn nói thêm:

- Lúc tôi đang ăn cơm, không thích nói chuyện cùng người khác.

Thực ra anh không từ chối giám đốc Lôi vì việc cá nhân, mà thực tế là anh đã cử người đi khảo sát hai công ty này từ lâu. Khi so sánh hai bên, anh phát

hiện công ty của Từ Lâm tốt hơn nhiều.

Câu kéo giám đốc Lôi cũng chẳng thú vị gì.

Giám đốc Lôi thấy thái độ lạnh lùng của anh, trong lòng lại chẳng rõ chỗ nào có vấn đề. Ông lại nghĩ tới câu "vô duyên đối diện bất tương phùng" của Từ Lâm, ông thấy câu nói này có hàm ý gì đó.

- Có lẽ tôi biết vì sao.

Vị bác gái kia xung phong nhận việc giải đáp thắc mắc.

Trang Diệu Y biết rõ bà tính nói điều gì, cô ta đưa mắt cảnh cáo bà phải cầm miệng.

Nếu để cậu biết cô ta khiến việc làm ăn lần này thất bại là vì cô ta, có lẽ cô sẽ chẳng còn được dịp muốn làm việc thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ như bây giờ nữa.

Bác gái không để ý đến cô, bà nhiệt tình kể lại giống như đúc những gì Trang Diệu Y vừa rồi, giọng điệu thần thái không thay đổi chút nào.

Giám đốc Lôi nghe xong, sắc mặt trở nên khó chịu. Ông siết chặt nắm đấm, nói thêm một câu:

- Giám đốc Cố, ngài cứ ăn thông thả, tôi đi trước.

Ông rời đi rất nhanh chóng.

Trang Diệu Y và Kim Duyệt nhìn bóng lưng giám đốc Lôi rời đi, trong lòng sinh ra dự cảm cực kỳ không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Dịch: Lăng Nhân Môn

Thấy giám đốc Lôi bỏ đi mà không thèm liếc nhìn mình một chút, Kim Duyệt kéo tay Trang Diệu Y, khuyên:

- Đuổi theo mau đi, chúng ta đi xin lỗi.

Trang Diệu Y hất tay Kim Duyệt ra, nói:

- Em không đi.

Thực ra cô rất sợ người cậu này, có thể không gặp mặt thì không gặp.

Theo sắc mặt của cậu mới vừa rồi, dường như cô đã làm sai một việc rất nghiêm trọng nên càng không dám qua đó.

- Được, em không đi thì anh đi!

Kim Duyệt nhìn cô đầy thất vọng, sau đó đi về phía cửa.

Sau khi Kim Duyệt rời đi, Trang Diệu Y ngồi đó như đang ngồi trên đồng lửa, cô cảm giác những người chung quanh nhìn cô như trò cười, bọn họ đang thâm trào phúng chế nhạo cô.

Cuối cùng Trang Diệu Y chẳng thể ngồi yên, không chịu đựng được nữa. Cô cắn răng đứng dậy rời khỏi đây, dáng vẻ giống như đang chạy trốn chết.

...

Sau khi tiệc cưới kết thúc, ba Nam giới thiệu Cố Thăng cho họ hàng nhà mình.

Cử chỉ lần này cũng xem như đã chấp nhận Cố Thăng hoàn toàn rồi.

Trên đường trở về, Nam Sơn hỏi Cố Thăng:

- Có phải anh của anh cố ý tìm người tên Từ Lâm kia đến đúng không?

Cố Thăng cười cười:

- Cũng gần như thế, anh bảo anh Cố Hằng tiết lộ tin tức anh đang ở thành phố C cho ông ta biết, tất nhiên là ông ta sẽ chủ động tìm đến đây.

Nam Sơn khen:

- Cố Thăng lợi hại, anh học chiêu này từ đâu thế?

- 99 kẻ theo đuổi tình yêu của giám đốc bá đạo.

Nam Sơn nhìn anh, phì cười:

- Không ngờ Cố Thăng anh là dạng người này đó.

Cố Thăng giải thích:

- Bởi vì anh muốn tìm hiểu sở thích của bà nội nên mới đọc cuốn sách này. Trong cuốn sách đó, nhân viên công ty không biết thân phận của giám đốc. Đám người đó ức hiếp nữ chính trước mặt giám đốc lạnh lùng, lại còn khiêu khích hấn. Sau khi biết rõ sự thật, đám nhân viên đều rút nước mắt.

Cách làm hiện tại của anh khác với vị giám đốc trong sách kia nhưng kết quả lại giống nhau đến thần kỳ.

Cảm ơn bà nội đã cho anh đọc nhiều sách vở để ứng dụng vào cuộc sống.

- Vâng, thế cũng được.

Nam Sơn hỏi tiếp:

- Anh đọc hết cuốn sách đó chưa?

Cố Thăng lắc đầu bất đắc dĩ:

- Thực sự quá dài, anh cố lắm mà không được.

Tác giả viết giám đốc dùng hết cả chín mươi chín kẻ theo đuổi nữ chính, anh đọc được ba mươi sáu kẻ thì đã bỏ cuộc rồi.

Quá nhiều tâm kế, anh muốn mình đơn thuần chút.

...

Ngày Thứ hai, Cố Thăng dùng bữa với Từ Lâm theo đúng hẹn, quyết định sơ bộ hợp đồng.

Bởi đây giờ đã thứ hai rồi, Cố Thăng và Nam Sơn nhất định phải về.

Lúc chia tay, mọi người đều lưu luyến không rời xa, đặc biệt là ba Nam.

Ông nói với Cố Thăng:

- Sau khi cháu rời đi, chắc chắn bác ăn không ngon rất lâu đó.

Ông vỗ vỗ tay Cố Thăng:

- Tiểu Thăng Thăng à, nhất định phải về thăm bác thường xuyên nhé.

Cố Thăng gật đầu:

- Bác trai, cháu biết rồi.

- Cháu chờ một chút.

Ba Nam nói xong rồi quay về phòng nhanh như gió. Lát sau, ông đi ra, tay cầm một bức tranh.

- Bác vẽ xong tranh này lâu lắm rồi, nhưng lại chẳng tìm được tri kỷ.

Ông nhìn Cố Thăng, hai mắt lưng tròng:

- Cuối cùng hôm nay cũng tìm được rồi, tiểu Thăng Thăng, bác tặng cháu bức tranh này.

- Cảm ơn bác trai.

Cố Thăng nhận lấy bức tranh hết sức cẩn thận:

- Cháu chắc chắn sẽ quý trọng nó ạ.

- Ba, con đi đây.

Nam Sơn bị ba Nam phốt lò từ nãy đến giờ, cô không nhìn được lên tiếng.

Ba Nam trả lời:

- Ủ, tiểu Thăng Thăng đi mạnh giỏi nhé.

Nam Sơn:... Có còn là ba ruột hay không đây.

May mà vẫn còn bà Hứa đã chuẩn bị cho cô rất nhiều đặc sản thành phố C để cô mang về.

Nhờ đó mà còi lòng bị ba phốt lò đã ấm hơn một chút.

...

Tết trung thu tới rất nhanh, lúc Cố Thăng và Nam Sơn đi tản bộ trên con đường rợp bóng cây, hai người nói về việc trở về gặp ba mẹ anh.

Suy cho cùng thì Nam Sơn vẫn còn khá hồi hộp, dù sao thì đây là lần đầu tiên cô gặp ba mẹ Cố Thăng, dù sao cũng phải để lại ấn tượng tốt đẹp cho bác trai bác gái.

Cố Thăng nhận ra cô hồi hộp nên an ủi:

- Em yên tâm, tính tình người nhà anh đều giống anh, cực kỳ ấm áp.

Đều! Giống! Anh!

Câu nói vừa rời khỏi miệng, Nam Sơn đã phì cười thành tiếng.

Cố Thăng cũng ý thức được anh nói lỡ nên cười nói:

- Đừng suy nghĩ quá nhiều, em là chính em thì đã tốt rồi.

Anh nghĩ đến lúc trước gặp mặt ba mẹ Nam Sơn, suýt chút nữa khéo quá hóa vụng.

Rõ ràng là có thể dùng tài nấu ăn để chinh phục ba mẹ vợ, anh lại khẳng khái dùng sức quyến rũ nhân cách của mình ra để thử.

Nam Sơn cũng nghĩ đến chuyện lần trước, hỏi:

- Đúng rồi, lúc trước ba em đưa cho anh bức tranh, trên đó vẽ cái gì thế?

Lần đó Cố Thăng cất bức tranh vào trong cốp xe nên cô còn chưa lấy ra xem.

Cố Thăng nói:

- Vẽ một người đang thái thịt.

Anh hơi ngừng một chút, rồi nói:

- Sau khi anh lên mạng search thì phát hiện hóa ra bác trai còn là một họa sĩ, mà bức tranh nổi tiếng nhất của ông ấy chính là bức này.

Nam Sơn gật đầu:

- Vốn dĩ ba am hiểu vẽ tranh sơn thủy. Bởi vì tình yêu cuồng nhiệt với đồ ăn nên ba cố ý đi học vẽ tranh sơn dầu. Nói một cách văn hoa chính là ba muốn vẽ ra vẻ đẹp linh hồn của món ăn, để người khác vừa nhìn thấy được đồ ăn do ông ấy vẽ ra đều nghĩ thấy được mùi thơm từ tận sâu trong tâm hồn.

Trước kia cô không hiểu, hiện tại cô cũng chẳng hiểu cái gì gọi là mùi hương từ tận sâu trong linh hồn của đồ ăn. Tha thứ cho cô, cô chỉ có thể nghĩ đến người con gái có tâm hồn mang theo mùi thơm mà thôi... .

- Xem ra bác trai yêu thức ăn thật sâu đậm.

Cố Thăng cực kỳ nghi ngờ, nếu như anh và một đầu bếp cao cấp đứng cùng một chỗ, cả hai đều muốn làm con rể ông ấy, ba Nam sẽ áp ụ lựa chọn vị đầu bếp kia không chút do dự.

- Gia đình anh không quá ưa thích bất cứ thứ gì, khi đó em cứ mua bất kỳ món quà nào phù hợp lễ tiết để tặng người lớn là được rồi.

Cố Thăng ngồi xuống băng ghế.

Nam Sơn ngồi cạnh hắn, nói:

- Em biết rồi.

Hai người ngồi trên băng ghế, thưởng thức cây phong lá đỏ trong yên lặng.

...

Nhà họ Cố.

Một quý bà đeo kính lão, mặc quần áo vải bông rộng thùng thình đang bình thần cắm hoa trong phòng khách.

Thấy Cố Thăng đến, bà nội nghĩa mắt nhìn anh rồi nói:

- Tiểu Cố à! Tết trung thu sắp đến rồi, cháu có bất ngờ gì cho bà nội không!

- Ví dụ như gì ạ?

Bà nội tháo kính ra, cười híp mắt nói:

- Ví dụ như thật ra cháu có một đứa con thiên tài, bởi vì năm xưa...

- Thôi, thôi được rồi ạ.

Nhìn điệu bộ của bà nội, hắn là đang vẽ ra tiết mục "giám đốc bá đạo yêu thương tôi" nữa rồi:

- Năm nay cháu dẫn bạn gái về đây.

Hoa trên tay bà nội rơi xuống đất, cánh hoa rơi là tả khắp sàn, bà không thèm để ý, hỏi:

- Thật không?

- Thật ạ.

Bà nội cười:

- Vậy thì quá tốt rồi, cô gái đó xinh đẹp không? Mau cho bà xem ảnh chụp đi.

Bà không cắm hoa nữa mà nhìn Cố Thăng với vẻ đầy chờ mong.

Kể từ sau khi bà gặp tai nạn xe cộ, bà đã cảm nhận được đời người vô thường.

Đây là lần thứ hai bà cảm thấy như thế, mà lần đầu tiên chính là lúc xét nghiệm ra ông Cố mắc ung thư. Bà thấy như đất trời đều sụp đổ.

Đời này, bà muốn trông thấy hai cháu trai kết hôn sinh con.

À! Còn có xem xong tiểu thuyết bà đang theo dõi.

Cố Thăng mở một tấm hình trong điện thoại rồi vui vui vẽ vẽ đưa nó cho bà nội xem:

- Bà xem đi ạ.

Bà nội lại mang cặp kính lão vào:

- Đúng là duyên dáng xinh đẹp, tiểu Thăng tinh mắt thật đó.

Cố Thăng nói:

- Bà nội, em ấy tên Nam Sơn...

Anh giới thiệu sơ lược về cuộc sống của Nam Sơn.

- Đã gặp mặt ba mẹ con bé rồi à? Hành động nhanh thật đó.

Nghe cháu trai kể về chuyện của Nam Sơn, bà nội rất hài lòng.

Bà không yêu cầu cháu dâu quá cao, chỉ cần gia thế trong sạch, tính cách tốt đẹp, cháu trai yêu thích là đủ rồi.

Bà nội ngẩng đầu nhìn Cố Thăng:

- Cháu gọi điện thoại cho ba mẹ cháu mau đi, báo cho bọn nó biết tin tốt này.

- Vâng, tôi nay con sẽ gọi ạ.

Ba mẹ Cố Thăng quá bận rộn việc làm ăn ở nước ngoài nên gần như sống hẫng ở bên đấy. Chỉ khi đến những ngày lễ mang ý nghĩa truyền thống thì hai người mới trở về.

Hai người muốn đưa bà Cố sang nước ngoài sinh sống nhưng bà nội không đồng ý. Đối với bà, sống ở trong nước là vui rồi, người hầu trong nhà đã đi theo bà mấy chục năm nên có nhiều tình cảm.

Những vật trang trí trong phòng đều được bà mua lúc đi công tác, du lịch khi còn trẻ. Cỏ cây trong sân vườn cũng do chính tay bà gieo trồng. Đương nhiên hiện giờ bà không còn sức để chăm sóc cây cỏ trong vườn nên đã giao việc này cho người làm rồi.

Bà thấy không cần phải sống cùng người nhà từng giây từng phút, sinh hoạt của bà cũng có thể vô cùng đặc sắc, chỉ cần người thân vẫn còn nhớ tới bà là được rồi.

Trong mắt của Cố Thăng, bà nội luôn là người phụ nữ mạnh mẽ. Cho dù bà đã già nhưng vẫn độc lập như cũ.

Đêm đó, Cố Thăng gọi điện thoại báo cho ba mình biết.

Ba Cố nói:

- Tiểu Thăng Thăng à! Ba cảm thấy cái tên con vừa nhắc đến hơi quen quen đó!

- Không ngờ trí nhớ của ba lại tốt đến thế.

Ba Cố:

- ... Ba có một dự cảm không lành.

- Bố, để con giúp ba nhớ lại nhé. Có một ngày kia, ba gọi cho con một cuộc điện thoại bảo con sa thải nhân viên của công ty mình vì cô em họ hờ kia.

Ba Cố hô lên thành tiếng tỏ vẻ không thể tin được:

- Là con bé đó à! Vậy mà hai đứa lại quen với nhau.

Cố Thăng cũng cảm thán:

- Là duyên phận mạng bọn con đến với nhau, hơn nữa con đã theo đuổi cô ấy rất lâu.

Ba Cố tin tưởng ánh mắt của Cố Thăng nên không hỏi nhiều.

Trong lời nói của con trai, ông nhận ra được dường như Cố Thăng đã trải qua rất nhiều chuyện mới quen được cô bé kia.

- Ba cũng theo đuổi mẹ con rất lâu.

Ba Cố nhớ lại chuyện cũ rồi xúc động:

- Lúc ba gặp mẹ con lần đầu, ba và mẹ con âm ỉ cả lên vì chuyện được phẩm, ba còn nghĩ người nào sẽ lấy một con cọp cái như mẹ con. Ai biết đến phút chót, ba lại thích mẹ, ba phải quấn lấy mẹ lâu lắm, hai người mới tu thành chính quả.

Ba Cố hỏi anh chuyện mà ông lo lắng:

- Nam Sơn có biết ba bảo con sa thải con bé không?

Ông không muốn còn chưa gặp mặt con dâu tương lai mà con bé đã có thành kiến với ông rồi.

Nếu bà nhà và mẹ ông biết chuyện này, nhất định sẽ oán giận ông đến chết mất thôi.

Lúc ấy em gái có gọi điện cho ông rồi khóc không ngừng nghỉ, khóc đến mức ông chẳng còn cách nào khác để rồi làm một chuyện khiến lương tâm bất an thể này.

Sau khi xong chuyện, ông đã gọi điện thoại cho Cố Thăng, khi biết Cố Thăng đã đền bù tổn thất thỏa đáng, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ba yên tâm, con không nói chuyện này cho Nam Sơn.

Cố Thăng cảm thấy hơi khó chịu nên mở cửa sổ ra, nói với ba mình:

- Ba à, lúc gia tộc ta gặp mặt, nhất định là Nam Sơn sẽ gặp mặt Mã Tiểu Liên đó...

Không đợi Cố Thăng nói xong, ba Cố đã cắt ngang:

- Con trai! Làm ơn cho ba con một cơ hội thể hiện đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

Dịch: Lăng Nhân Môn

Gia tộc hội họp nhau vào ngày tết âm lịch, ba Cố cho rằng, trước đó Nam Sơn và Mã Tiểu Liên sẽ không gặp mặt nhau đâu.

Nói cho cùng thì Mã Tiểu Liên cũng không phải là người nhà họ Cố, ngoại trừ lúc em gái ông đưa con bé đến thăm mẹ thì hẳn là sẽ không đến nhà họ Cố.

Nhưng vì đề phòng bất trắc, ba Cố dặn Cố Thăng:

- Cố Thăng, lỡ như vợ con gặp mặt Mã Tiểu Liên, con đừng nể mặt cô con, cứ bảo vệ vợ con là được rồi.

Ông hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nếu cô con đến khóc lóc kể lể với bà nội thì cũng chẳng sao, ba sẽ làm chủ cho con.

Ông Cố đã mất sớm vì căn bệnh ung thư, bà Cố chính là người nuôi nấng ba Cố và hai đứa em gái lớn khôn.

Người ta hay nói huynh trưởng như cha, ba Cố rất yêu thương hai người em gái của mình, cả hai cũng rất nghe lời của ông, trừ chuyện hôn nhân.

Nói thật, ông không xem trọng chuyện này. Em gái có lòng muốn gả, ông cũng hết cách, đành phải nói với em gái một câu trước khi kết hôn: Bất cứ lúc nào thì nhà họ Cố luôn là hậu thuẫn vững chắc của em. Nếu cảm thấy mệt mỏi, em cứ quay về.

Mặc dù người chồng của em gái lớn ông có đầu óc làm ăn nhưng bụng dạ chứa quá nhiều tính toán, bà không thể đấu lại gã ta. Mấy tháng trước em gái lớn đã ly hôn với gã cận kề đó, xem như cũng dừng đúng lúc.

Ông đã bảo Cố Hằng ra tay khiến công ty Cao Thuận vấp ngã một cú thật đau. Công ty đó có thể khôi phục lại như cũ hay không thì còn phải xem vận may của gã.

Về phần em gái nhỏ, ba Cố vừa nghĩ đến đã đau đầu, vì yêu mà bà muốn gả cho một tên giáo sư có một đời vợ. Bà nói với ông rằng bà đã bị quyến rũ bởi nhân cách và khí chất của người kia.

Nhưng kết hôn thì chung quy là để sống mà! Tên giáo sư này giống hệt như tiên nữ không nhiễm bụi trần. Ngoại trừ việc lên lớp thì ông ta chỉ ở miết trong phòng sách nghiên cứu vấn đề học thuật. Tên này chẳng khác nào một ông chủ rảnh rỗi, vung tay mặc kệ chuyện trong nhà.

À, vẫn có một vấn đề mà tên giáo sư đó quan tâm. Như bỏ tiền tài trợ kinh phí nghiên cứu bị thiếu hụt, hay hỗ trợ học phí cho sinh viên, nhận được thanh danh bên ngoài rất tốt đẹp. Còn chi tiêu trong nhà đều do em gái ông gánh, bà phải còn dạy dỗ Mã Tiểu Liên kiêu ngạo ngang ngược kia nữa. Cô em gái ông quả thật đã đối xử với con bé đó hệt như con gái ruột. Theo ông biết, Mã Tiểu Liên đó lên lút gặp ba mẹ ruột rất thương xuyên, ông chỉ mong là em gái không nuôi phải thứ phản bội.

Trong mắt của ông, con dâu quan trọng hơn Mã Tiểu Liên rất nhiều. Hay nói đúng hơn là không đáng để mang ra so sánh.

Trước kia ông không biết rõ mối quan hệ bên trong, nhưng bây giờ ông cần phải để ý kỹ việc này rồi.

- Con nhất định bảo vệ Nam Sơn chu toàn.

Cố Thăng cảm thấy vốn dĩ không cần ba mình ra tay.

Nếu đến lúc đó thật, chưa dám chắc bà nội sẽ giúp ai đâu!

- Ở chỗ con đã mười giờ rồi phải không!

- Vâng.

Cố Thăng đóng cửa sổ lại, kéo rèm, nói:

- Đến giờ ngủ rồi ạ.

Ba Cố thấy bà nhà cầm tài liệu đến, nói:

- Ủ, con nghỉ ngơi đi. Ba sẽ nói cho mẹ con biết chuyện này.

...

Mẹ Cố đặt tài liệu lên bàn, nói:

- Đây là bản thiết kế sản phẩm mới nhất.

Bà hỏi ba Cố:

- Ông xã à, Cố Thăng gọi điện thoại đến hả?

- Ủ.

Ba Cố gật đầu rồi nói với bà:

- Tiểu Thăng Thăng sắp có vợ rồi.

Ông cảm thán:

- Thời gian trôi qua mau quá, anh có cảm giác chúng ta kết hôn chưa bao lâu, mà giờ con trai đã lớn muốn lấy vợ rồi.

- Ai bảo thế!

- O, dường như vợ không vui lắm?

Mẹ Cố liếc mắt nhìn ông, nói bằng giọng buồn phiền:

- Con trai sắp gả đi rồi, sao em vui vẻ được chứ?

Ba Cố cười cười:

- Rõ ràng là lấy con gái người ta, đâu phải đi ở rể đâu?

- Chẳng khác nhau lắm, đây cũng coi như là ưu điểm của đàn ông nhà họ Cố các anh đi.

Ba Cố lấy một viên kẹo trong ngăn kéo ra, hỏi:

- Bà xã ơi mời em ăn kẹo nè.

...

Thoắt cái đã đến tết Trung thu.

Buổi chiều, ánh mặt trời chiếu sáng hiền hòa.

Cố Thăng dẫn Nam Sơn đến nhà anh. Bên ngoài khu biệt thự nhà họ Cố có một sân vườn tuyệt đẹp.

Vừa vào cửa, Nam Sơn đã trông thấy một cụ bà với gương mặt hiền lành, phông chừng bà ấy chính là bà nội của Cố Thăng.

Bà nội là người cất lời trước, bà cười nhìn Nam Sơn:

- Tiểu Cố, không định giới thiệu bạn gái cho bà à?

Cố Thăng giới thiệu hai người làm quen với nhau.

Bà nội nhìn thấy Nam Sơn thì rất vui vẻ, bà nói:

- Ngồi đi, ngồi đi. Đừng đứng ở cửa nữa.

Sau khi ba người ngồi xuống, bà nội nhờ thím Tường pha trà.

- Sơn Sơn ăn trái cây nhé.

Bà nội chuyển hoa quả trên bàn sang chỗ Nam Sơn.

Nam Sơn cảm ơn rồi bóc vỏ quả nho

Cố Thăng hỏi:

- Ba mẹ cháu đâu rồi, hai người vẫn chưa về sao ạ?

Bà nội vừa lột vỏ chuối tiêu vừa nói:

- Mới gọi điện thoại đến báo chuyển bay tạm hoãn, sẽ đến đây trước giờ cơm tối.

- Cháu lên lầu thay đồ đây ạ, hai người cứ từ từ nói chuyện.

Cố Thăng đứng dậy, đi lên lầu.

Lúc xuống lầu, anh nhìn thấy bà nội và Nam Sơn chụm đầu vào nhau xem thứ gì đó.

Anh đi tới liền phát hiện bà nội đang cầm quyển album ảnh chụp lúc nhỏ của anh.

May mà trong đó chẳng có hình xấu của anh, dù sao thì từ nhỏ đến lớn anh đều đẹp trai mà.

- Đứa bé mập mạp này là Cố Thăng ạ?

Nam Sơn nhìn mà không thể tin nổi.

Tay trái bé mập cầm một ly kem, tay phải cầm bánh ngọt, gương mặt tươi cười ngây ngô với ống kính.

Rất đáng yêu, nhưng đúng là không thể gắn kết với hình ảnh Cố Thăng hiện giờ được.

Chẳng biết tại sao, Nam Sơn lại có cảm giác quen thuộc khó hiểu, như thể khi bé cô đã gặp mặt anh.

Thật kỳ lạ, lúc nhỏ cô chưa từng rời khỏi thành phố C mà.

Bà nội gật đầu:

- Là tiểu Cố đó, cháu không ngờ được thằng bé lại béo như thế đúng không? Lúc đó bà cũng chẳng ngờ ba mẹ nó lại nuôi nó béo đến thế. Bà còn gọi thằng bé là nhóc béo kia mà. Để giảm béo cho nó, bà đã dốc nhiều tâm sức lắm đó. Tiểu Cố vừa gầy xuống thì đẹp trai hẳn, bà nhìn cũng thấy vui theo.

- Bà nội, lúc còn nhỏ tiểu Cố có đến thành phố C không ạ?

Cô hỏi lại.

Bà nội chột chảng nói gì, môi mím lại.

- Chưa từng đến.

Cố Thăng đi tới trả lời thay cho bà nội.

Trong ấn tượng của anh, khi bé ba mẹ dẫn anh đi du lịch rất nhiều nơi. Bọn họ đều mua bưu thiếp ở mỗi nơi đi qua, trong số bưu thiếp đó không có thành phố C, anh cũng không có ấn tượng về chuyện đi đến đó.

- Ủ, chưa từng đi.

Bà nội phụ họa, bà cười nói với Nam Sơn:

- Nếu tiểu Cố đến đó, không chừng có thể gặp được tiểu Sơn Sơn, thu hoạch được tình hữu nghị tốt đẹp. Sau khi Sơn Sơn đến làm việc ở công ty tiểu Cố...

Bà nội hơi ngừng lại, nói tiếp:

- Không thêm thất được nữa rồi, tóm lại là cuối cùng hai đứa đến với nhau.

Nam Sơn hết sức chờ mong câu chuyện kể của bà nội, cô chưa muốn dừng ngang xương vậy đâu.

Bà nội liếc nhìn ảnh chụp, nhớ lại mấy tai nạn xấu hổ của Cố Thăng khi còn bé. Phần lớn thời gian là bà nói, Nam Sơn ở bên cạnh nghe, thi thoảng còn hỏi thêm hai ba câu.

Buổi chiều cứ trôi qua như thế.

Bởi vì tìm đúng chủ đề nên Nam Sơn và bà nội nói chuyện với nhau hết sức hợp ý.

...

Đến giờ cơm, cuối cùng thì ba Cố mẹ Cố cũng về tới nhà. Hai người xách hai chiếc va li, trông có vẻ vất vả mệt mỏi.

Hai người giao va li cho người hầu rồi ngồi vào salon.

Ba Cố ngồi đối diện Nam Sơn, bắt đầu thổi phồng:

- Cháu là Nam Sơn đúng không? Hai hôm trước tiểu Cố nhắc đến cháu với bác suốt. Thăng bé bảo muốn dẫn bạn gái về nhà, còn nói cháu rất xinh đẹp, giờ xem ra quả đúng như thế. Thăng nhóc thối nhà bác không ăn hiếp cháu chứ?

Ánh mắt của tiểu Cố không tệ chút nào, giống hệt ông!

Sau khi Nam Sơn chào bác trai bác gái, cô cười đáp:

- Không đâu ạ.

- Nếu nó dám ăn hiếp cháu thì cứ nói với bác, bác giúp cháu dạy dỗ nó.

Cố Thăng thấy bộ dạng nóng lòng muốn thể hiện của ba Cố thì nói:

- Thôi nào, người đầu tiên ăn hiếp...

Ba Cố bắt đầu ho khan kịch liệt, Cố Thăng mới nhận ra suýt chút nữa anh đã lỡ lời, anh vội vã nói sang chuyện khác.

Trong lúc ba Cố nói chuyện với Nam Sơn, sự nhiệt tình của ông làm Nam Sơn không chống đỡ nổi.

Còn mẹ Cố ngồi một bên mỉm cười nhìn Nam Sơn rất đối diện dàng.

- Đúng rồi, thằng nhóc Cố Hằng đang ở đâu thế?

Ba Cố hỏi.

Cố Thăng đáp ngay:

- Anh ấy qua nhà bạn gái đón trung thu rồi ạ.

Ba Cố gật đầu hài lòng:

- Đợi đến lúc đón năm mới, bảo nó dẫn bạn gái sang đây gặp mặt.

...

Lúc ăn cơm, người nhà Cố Thăng đều dặn Nam Sơn ăn nhiều hơn, chốc thì món này ngon bảo cô nếm thử, chốc thì món kia ngon bảo cô nếm thử.

Bất giác cô đã ăn xong hai chén cơm.

Trong bầu không khí vui vẻ thoải mái thế này, Nam Sơn cảm giác cả người cô được thả lỏng. Người nhà Cố Thăng hết sức đáng yêu, không làm cô cảm thấy gò bó chút nào.

...

Sau khi dùng cơm xong, lúc mọi người quây quần bên nhau ăn trái cây, nói chuyện phiếm, mẹ Cố lấy ra một chiếc hộp nhỏ.

- Đúng rồi, cho cháu cái này.

Mẹ Cố đặt chiếc hộp trên bàn trước mặt Nam Sơn, gương mặt tràn ngập sự mong đợi.

Nam Sơn nhận lấy, cô tháo chiếc nơ bướm, mở hộp ra, bên trong là chiếc vòng tay mang theo vết nứt màu xám đen.

Bà nội giải thích:

- Chiếc vòng tay này là vòng tay truyền đời của các con dâu nhà họ Cố chúng ta đó.

Nam Sơn tròn mắt nhìn chiếc vòng, nói vậy tức là cô đã nhận được sự cho phép của mọi người nhanh vậy sao?.

Quả nhiên là Cố Thăng không lừa cô chút nào.

- Cảm ơn bác gái, cháu sẽ bảo quản nó thật tốt.

Mẹ Cố gật đầu:

- Có phải cháu thấy nó hơi xấu không?

Đúng là hơi xấu thật, nhưng nói thật như thế cũng không ổn lắm.

Nam Sơn trả lời:

- Chiếc vòng tay này cá tính lắm ạ.

Mẹ Cố bật cười ha hả:

- Câu trả lời hết như bác năm đó, đúng là thích hợp lắm con dâu bác. Sơn Sơn cháu yên tâm, cháu không cần đeo nó đâu, mang ý nghĩa tượng trưng thôi.

Năm xưa, lúc mẹ Cố nhận chiếc vòng này từ bà nội, bà nội nói thế này với bà: Vòng tay xấu quá đừng đeo, chỉ cần không mất là tốt rồi.

Khi Cố Hằng có vợ, mẹ Cố cũng sẽ tặng chiếc vòng tay khác của mình.

Nam Sơn lại cất chiếc vòng vào hộp.

- Tiểu Cố, mấy cháu tính kết hôn khi nào?

Nam Sơn đang uống nước, suýt nữa đã phun ra ngoài.

Mới gặp người nhà Cố Thăng lần đầu mà đã bắt đầu thảo luận vấn đề kết hôn rồi, vậy có quá sớm không?

Nói hay lắm!

Trong lòng Cố Thăng đã vỗ tay ầm lên nhưng gương mặt lại tỏ vẻ nghiêm túc:

- Bà nội, thế có sớm quá không ạ?

- Không sớm đâu, ba và mẹ con kết hôn trước khi gặp trường bối nữa kìa, hơn nữa còn có con luôn ấy chứ.

Ba Cố hiệp trợ thúc đây.

Mẹ Cố sợ Nam Sơn dễ xấu hổ thẹn thùng nên khuyên:

- Chúng ta để bọn trẻ bàn bạc quyết định đi, đừng vội vàng giục cưới.

- Không giục, không giục.

Bà nội cười rồi đứng lên lấy một quyển sách nhỏ trên giá:

- Bà sẽ lựa chọn một ngày tốt trong năm năm tới! Các cháu sẽ có nhiều thời gian cân nhắc.

Bà đặt quyển sách vào tay Cố Thăng:

- Tiểu Thăng Thăng, sau khi trở về cháu cứ thông thả lựa chọn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng đọc lướt qua quyển sách nhỏ, sau đó nói với bà nội:

- Cháu và Nam Sơn sẽ xem xét thật kỹ.

Mọi người trò chuyện với nhau về những vấn đề khác.

Cả một chuyến hành trình suốt buổi chiều quá mệt mỏi làm tinh thần của ba mẹ Cố đều uể oải.

- Mẹ, mọi người cứ trò chuyện tiếp đi, con và vợ con lên lầu nghỉ ngơi đây.

Bà nội nói:

- Nghỉ ngơi đi, lần này về nhớ ở nhà mấy hôm đấy.

- Bác trai bác gái nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ.

Nam Sơn nói.

Ba Cố trêu:

- Gọi bác trai thấy xa lạ quá, sau này còn phải đổi cách xưng hô nữa, giờ gọi thẳng luôn là ba mới đúng. Gọi một chữ dùng ít sức hơn hai chữ nhiều.

Mẹ Cố sợ Nam Sơn ngại ngùng nên đánh nhẹ ông, nhắc:

- Đi lên lầu đi ông.

Hai người rời khỏi không bao lâu, bà nội cầm chiếc tablet ra rồi mang kính lão vào:

- Sắp tới tám giờ rồi, tiểu thuyết bà đang xem sắp cập nhật chap mới.

- Bà nội đang theo dõi bộ tiểu thuyết gì thế ạ?

Nam Sơn hỏi thăm với vẻ đầy hứng khởi.

Bà nội truy cập website, sau khi tìm được tiểu thuyết đó rồi mới trả lời:

- Chồng sói vợ thỏ: Yêu nông nân.

Bà chỉ vào tên của tiểu thuyết, nói:

- Cái tên này rất hay, sói bá đạo, thỏ đáng yêu, hàm súc hơn tên mấy cuốn ghi hân ra giám đốc bá đạo kia nhiều.

Nam Sơn:... Không ngờ bà nội lại là người như thế.

Nam Sơn gật đầu, nói:

- Đúng vậy ạ, vốn dĩ mối quan hệ giữa sói và thỏ là thú săn - con mồi, cả hai sống chung với đây thì đây nhất định là tình yêu chân thành. Từ "yêu nông nân" được dùng rất đúng chỗ, vừa nhìn qua thì đã biết thể loại ngọt sủng.

Có thể lý giải tên tiểu thuyết đến mức độ này, cô cũng bội phục chính mình. Cô còn thấy Cố Thăng ngồi bên cạnh lén bật ngón cái với cô.

Thật là lợi hại hơn cả anh của anh!

Bà nội vỗ đùi:

- Đúng thế, cháu lý giải cái tên này rất thấu đáo.

Bà tiếp tục nói bằng giọng dương dương đắc ý:

- Bà còn có số QQ của tác giả, cô ấy chủ động thêm bà đó.

- Vì sao ạ?

Nam Sơn hỏi thăm phụ họa.

Bà nội cười cười:

- Vì bà đoán rất đúng nội dung cốt truyện đó, mỗi lần đoán nội dung cốt truyện trong khu bình luận, bách phát bách trúng.

- Ôi! Cập nhật rồi, bà thấy chương mới nhất rồi.

Bà nội hơi híp mắt, gương mặt nghiêm túc đọc tiểu thuyết.

...

Ngồi thêm trong chốc lát, Nam Sơn thấy không còn sớm nữa nên chào từ biệt bà nội Cố.

- Bà nội, cháu về trước đây ạ, hẹn gặp lại bà.

Bà nội ngồi thẳng người đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài:

- Ở lại đây đêm nay đi, bà đã bảo thím Tường thu dọn một phòng cho cháu trước rồi. Muộn như vậy, đừng về.

- Không được đâu ạ.

Thấy bà nội giữ lại nhiệt tình thế, Nam Sơn thấy hơi xấu hổ nên từ chối:

- Cháu không mang theo quần áo để thay ạ, còn mấy tài liệu cần mang theo cho ngày mai cũng đang để ở nhà.

Bà nội nghe vậy, nói:

- Thôi được.

Bà dặn dò Cố Thăng:

- Tiểu Cố, cháu nhất định phải đưa Nam Sơn về nhà an toàn nhé.

- Chắc chắn rồi, kỹ thuật lái xe của cháu khá tốt đấy ạ.

Nam Sơn đứng dậy, cầm túi xách lên chào tạm biệt bà nội:

- Tạm biệt bà nội.

- Ủ.

Bà nội mỉm cười hiền từ:

- Rảnh rồi thì nhớ đọc tiểu thuyết đó!

Nam Sơn:

- Vâng.

...

Hầu như tết trung thu năm nào thành phố N cũng có mưa.

Năm nay cũng không ngoại lệ, cơn mưa bụi bay lất phất vào cửa sổ xe đang mở.

Cố Thăng đóng cửa sổ lại, cảm thán với Nam Sơn:

- Không ngắm trăng được vào tết trung thu cũng chẳng sao. Lúc này được ở cạnh người thân cũng khiến lòng mình cảm thấy yên ổn hơn cả ánh trăng ngoài kia rồi.

- Vâng.

Nam Sơn nhìn hàng đèn đường đang chiếu bên ngoài:

- Vâng trắng trong lòng mình đẹp hơn nhiều.

Lúc đang chờ đèn đỏ, Cố Thăng thấy có rất nhiều đèn con thỏ được đặt ven đường chỗ quảng trường. Mặc dù trời đang mưa nhưng vẫn có nhiều người lớn dẫn con nít đến xem, nếu thích thì sẽ chọn một chiếc đèn rồi trả tiền.

Mấy nhóc mập cầm đèn con thỏ, đáng yêu khỏi bàn.

Cố Thăng nhìn Nam Sơn tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, lòng sinh ra cảm giác ấm áp.

Có lẽ thêm vài năm nữa, cả nhà ba người bọn họ cũng sẽ đến quảng trường này, ngắm nhìn những chiếc đèn thỏ đáng yêu.

Sau đó, đứa con dễ thương của họ nói:

- Mẹ ơi, con muốn đèn con thỏ.

Anh cũng nói:

- Vợ à, anh cũng muốn đèn con thỏ.

Nam Sơn đành phải mua một chiếc đèn thỏ cho anh rồi nói:

- Cho anh nè, đi dỗ con mau đi.

Rồi anh sẽ không đưa đèn cho con, hẳn là con sẽ tức đến phát khóc cho xem.

Nghĩ đến cảnh đó, Cố Thăng không thể nén được nụ cười.

...

Lúc Nam Sơn tỉnh lại thì phát hiện xe đang đỗ dưới tàng cây lớn cách khu cư xá một khoảng.

Chỗ này khá tối, bình thường không có người đi qua.

Cô xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, hỏi:

- Sao lại dừng xe ở chỗ này?

Cố Thăng coi bỏ dây an toàn, nói khẽ:

- Anh muốn quà nghỉ lễ.

Nam Sơn cười cười rồi tháo dây an toàn ra. Cô nhìn về phía Cố Thăng, thấy anh cũng nhìn mình, đôi mắt rực sáng.

Cô không thêm mập mờ, cầm chiếc cravat rồi kéo anh lại gần mình một chút. Cô ôm lấy đầu anh, hôn lên không chút do dự.

Hai người đã quyết định quen nhau thì cứ thoải mái làm những chuyện cần làm, không cần phải thận trọng ra vẻ làm gì.

Chẳng bao lâu, Cố Thăng biến bị động thành chủ động, một tay đan cài thật chặt vào tay trái cô, một tay ôm lấy đầu cô, làm nụ hôn này sâu thêm.

Răng môi quần quýt lấy nhau, xâm nhập càng sâu, hơi thở trở nên gấp gáp.

Sức nóng trong xe tăng cao liên tục, tình dục của tuổi trẻ bị khơi lên dễ dàng, có lẽ đây vốn dĩ họ chỉ muốn hôn đơn thuần, nhưng sau đó đã mất đi không chế.

Trong không gian chật hẹp đó, lý trí còn sót lại không đủ để cho hai người tiến hành bước cuối cùng.

...

Cố Thăng mở cửa sổ xe, gió mang theo hơi lạnh cùng mưa bụi khiến cho trái tim đang nóng cháy trở nên bình tĩnh lại.

Hai người trò chuyện rất lý trí về vấn đề ban nãy và thống nhất với nhau, quyết định giữ kỷ niệm đáng giá nhất đến ngày tâm hôn tốt đẹp nhất.

Anh lái xe thật chậm đưa Nam Sơn về tiểu khu.

Nam Sơn nhìn Cố Thăng, cười nói:

- Chú ý an toàn trên đường về nhé, sẵn tiện chúc anh ngủ ngon.

Cô mở cửa xuống xe.

- Ngủ ngon.

Cố Thăng nhìn bóng lưng thướt tha của cô đang rời đi, cảm thấy đêm nay anh không ngủ được rồi.

Có lẽ phải kết hôn sớm thôi.

Anh khởi động xe, quay trở về nhà.

...

Sau khi Nam Sơn vào nhà, vứt túi xách vào ghế salon.

Sau đó đi vào phòng ngủ, tháo giày rồi nhảy lên giường.

Ôi! Trời ạ, cô vừa làm cái gì thế? Đường như chủ động hơn cả Cố Thăng, thật sự là hư quá hư.

Nhưng đáng người Cố Thăng không tệ chút nào, trước đó nhìn phần cơ vùng eo đã thấy thích rồi, sờ vào lại càng hợp ý cô.

Không biết cảm giác cắn vào đó sẽ thế nào, cô vừa đập giường vừa suy nghĩ chăm chú về vấn đề này.

Sau đó cô phát hiện, dường như chuyện này cũng quá đen tối rồi.

...

Cố Thăng mặc áo ngủ ngồi trên giường, lật mở cẩn thận cuốn sách bà nội vừa đưa. Trong vòng một năm trở lại, anh thấy ngày nào cũng hợp cả.

Sau khi chọn xong ngày, anh nằm trên giường thỏa mãn, vui sướng nghĩ đến tương lai cuộc sống tốt đẹp giữa anh và Nam Sơn.

Chìm dần vào mơ màng, Cố Thăng tắt đèn. Có lẽ đêm nay sẽ mơ thấy Nam Sơn đây, anh nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cả người Nam Sơn đỏ đầy mồ hôi, cô cảm thấy mệt nên nhảy phắt xuống giường.

Cô lấy quần áo treo trong tủ để thay sau khi tắm rồi tung tăng vào phòng tắm, ngâm nga vài nốt của một bài hát với tâm trạng vui sướng.

Tắm rửa thay đổi xong xuôi, Nam Sơn ngồi tựa vào thành giường, gọi điện thoại cho ba mẹ báo việc đến gặp mặt người lớn trong nhà Cố Thăng rất thuận lợi.

Mẹ Nam hỏi Nam Sơn về phản ứng người nhà Cố Thăng rồi mới an tâm.

Xem ra, người thân của Cố Thăng không có ý kiến gì.

Thấy con gái và Cố Thăng đang định ra thời gian kết hôn, mẹ Nam cảm thấy hơi buồn phiền.

Lúc con gái nhà mình chưa có bạn trai, bà mong con bé mau chóng tìm được đối tượng. Khi đã tìm được thật rồi, sắp trở thành vợ của người khác thì mẹ Nam lại không nữa.

- Đêm nay ăn bánh trung thu chưa?

Mẹ Nam hỏi.

- Ăn rồi ạ.

Nam Sơn nghĩ đến bánh trung thu thì lại đói bụng:

- Bánh trung thu tôm hùm, Cố Thăng làm đó mẹ.

Bánh trung thu tôm hùm chính là bánh trung thu nổi nhất mạng internet năm nay. Cố Thăng thấy cô thích tôm hùm nên đã lên mạng tìm công thức làm bánh trung thu tôm hùm, làm riêng cho cô ăn.

- Khẩu vị kỳ lạ thế này.

Mẹ Nam vừa nói xong thì đã bị ba Nam cướp điện thoại:

- Ăn ngon không?

- Ăn ngon lắm ạ, cực kỳ tươi...

- Đừng nói nữa...

Ba Nam cầm lại, đêm hôm khuya khoắt lắm rồi, ông còn muốn yên giấc:

- Ngày mai ba sẽ tìm thử xem thành phố C có bán không.

Mẹ Nam dặn dò:

- Sơn Sơn, chăm sóc bản thân thật tốt, tiếp tục cố gắng trong công việc nhé.

- Vâng, con biết mà.

...

Trước khi ngủ, Nam Sơn nhìn hoa văn đơn giản màu trắng nhạt trên trần nhà.

Cô thầm nghĩ: Không biết bây giờ Cố Thăng đang làm gì, đã ngủ từ lâu hay vẫn còn bận việc?

Cô dần dần buồn ngủ, hi vọng đêm nay sẽ có giấc mơ đẹp, đừng xuyên thành đồ vật kỳ lạ gì nữa.

...

Khi tỉnh lại thì cô phát hiện ra hình như mình xuyên thành áo ngủ được mặc trên người của một tên đàn ông đang trần trọc.

Thân thể của người đàn ông này cường tráng, thuộc dạng mặc quần áo thì gầy, nhưng khi cởi ra thì hiển lộ cơ bắp. Cô có thể cảm giác được điều đó, nhưng không biết anh chàng này lớn lên trông như thế nào?

Hiện tại Nam Sơn chẳng có hứng thú về chuyện này, giờ cô đã là người có gia đình, trừ khi người đàn ông đó là Cố Thăng.

Ồ, cô hít ngửi thật kỹ mùi của người đàn ông này, giống hệt như mùi trên người Cố Thăng, hương vị mát lạnh xa xăm.

Chẳng lẽ đây đúng là Cố Thăng?!

Lòng cô vừa bật lên ý nghĩ này thì nghe được tiếng anh rời giường, anh gãi gãi đầu, cất giọng buồn rầu:

- Không ổn rồi, nhớ Nam Sơn đến mức không ngủ được.

Giọng nói khàn khàn thu hút thế này, là Cố Thăng chứ còn ai nữa!

Nam Sơn...

Hay lắm, lần xuyên qua này ngẫu thật.

Cố Thăng bật đèn, buộc lại áo ngủ đang lỏng rồi xuống giường.

Anh đi chân trần trên chiếc thảm mềm mại, ngồi xuống ghế salon, mở chiếc laptop trên đùi mình.

Nam Sơn hết sức tò mò mục đích Cố Thăng bật máy tính giữa đêm không ngủ được thế này.

Cố Thăng nhấp chuột vài lần, một thư mục mang tên "Biên niên sử yêu đương của Cố Thăng Thăng và Nam Sơn Sơn" xuất hiện ngay trước mắt Nam Sơn.

Nam Sơn tròn trĩnh mắt nhìn, rồi lại nhìn lần nữa để bảo đảm cô không nhìn lầm.

Cô cho rằng sau khi quyền nhật ký quan sát kia bị mất, Cố Thăng sẽ không ghi chép gì nữa, thì ra là vẫn còn một cuốn biên niên sử yêu đương đang chờ cô.

Cái tên này quả thực quá vang dội, hợp với phong cách của Cố Thăng.

Có rất nhiều file trong thư mục đó, tên file được đặt theo ngày tháng.

Anh lại tạo một file mới, tên mười lăm tháng tám.

Nhìn file đang trống trơn, tay phải Cố Thăng chống cằm, anh bắt đầu suy nghĩ xem nên viết thế nào đây.

Lâu sau đó, anh mới gõ mấy chữ: Tốt đẹp, nóng bỏng, tình cảm sục sôi, đột ngột cắt ngang.

Tổng kết: Nên đổi một chiếc xe có không gian lớn hơn vào lần hôn sau.

Tất nhiên là Nam Sơn biết rõ anh đang tả lại cảnh gì, lúc cô vừa đọc tới đổi xe cho lần hôn sau thì không khỏi đỏ mặt.

Không ngờ Cố Thăng Thăng anh là loại người này!

Cô cho rằng Cố Thăng viết tổng kết xong thì sẽ khép laptop lại, trở về giường đi ngủ.

Nhưng Cố Thăng không hề buồn ngủ, anh bắt đầu có nhã hứng làm thơ, sau khi gõ gõ sửa sửa một phen, thơ của anh đã hoàn thành.

Thơ thế này:

Thăng Thăng và Sơn Sơn

Ấp ôm và siết chặt

Nắm tay và lưu luyến

Vuốt ve hoài an yên

Đọc thơ xong, Nam Sơn không đành lòng nhìn thẳng.

Cố Thăng hết sức hài lòng với thơ của mình, anh sờ cằm nói thầm:

- Nếu dùng an giấc thì sẽ phá vỡ chính thể hài hòa của bài thơ, dùng an yên là hợp lý nhất.

Hai tay anh đều giờ ngón cái tự khen mình, thật sự quá hoàn mỹ.

Anh duỗi lưng, gãi gãi cổ rồi đưa mắt nhìn thời gian góc phải bên dưới màn hình. Gần mười hai giờ rồi, phải ngủ thôi.

Cố Thăng thưởng thức thơ của bản thân lần nữa, sau khi lưu file xong thì tắt máy, khép laptop.

Trong lòng anh thầm than thở, nếu bây giờ Nam Sơn ở đây là tốt rồi, cô ấy nhất định sẽ kinh ngạc trước tài năng của anh.

Nam Sơn lại nghĩ về bài thơ đó, tâm trạng hết sức phức tạp.

Sau khi con bọn họ sinh ra, quyết không thể để Cố Thăng dạy bé làm thơ.

Quá đáng sợ!

...

Cố Thăng vào toilet rửa mặt rồi nằm xuống giường.

Anh tắt đèn, đặt hai tay lên ngực, tư thế ngủ cực kỳ quy củ.

Nhắm mắt lại không nghĩ đến chuyện gì nữa, cuối cùng con buồn ngủ cũng kéo đến.

Một lúc lâu, Nam Sơn nghe thấy tiếng hít thở của Cố Thăng trở nên đều và nhẹ thì biết anh đã ngủ.

Cô cảm nhận thật kỹ đường cong cơ bắp trên cơ thể anh. Sau khi sờ xong thì cũng quay về giường mình.

...

Mấy ngày nay Cố Thăng đều đón đưa Nam Sơn đi làm, không hề lảng tránh người khác mà chỉ đậu xe trước một con đường.

Ngày đầu tiên, ở bãi xe dưới tầng hầm, lúc Nam Sơn xuống xe của Cố Thăng thì gặp mặt chị Lý.

Chị Lý thấy hai người bọn họ, ánh mắt sáng rực hẳn lên.

Quả nhiên cô đoán không lầm, quả thực hai người đang yêu nhau.

Bởi vì có Cố Thăng ở đây, chị Lý chỉ chào hỏi theo lễ tiết mà thôi.

Đợi đến khi chị Lý và Nam Sơn vào cùng thang máy, cô hỏi ngay:

- Nam Sơn Sơn, em đừng có giấu chị, có phải em và giám đốc Cố đang yêu nhau đúng không?

Nam Sơn thừa nhận thản nhiên.

Chị Lý gật đầu cười, vỗ bả vai Nam Sơn:

- Giỏi lắm, Nam Sơn Sơn.

...

Có chị Lý ở đây, chưa đến một ngày mà ai ai trong bộ phận đều biết Nam Sơn và giám đốc Cố yêu nhau.

Phòng chừng thêm mấy ngày nữa, tất cả nhân viên đều biết chuyện này.

Lúc đầu, việc này mang đến náo động cực lớn cho cả phòng.

Không ai nghĩ đến việc một nhân viên bộ phận tài vụ nho nhỏ lại hẹn hò với giám đốc Cố.

Thậm chí có người từ bộ phận khác cố ý sang đây để nhìn xem Nam Sơn có dáng vẻ thế nào.

Có người nghi ngờ tính chân thật của sự việc, lại thấy Cố Thăng đưa đón Nam Sơn liên tục mấy ngày. Hơn nữa, ánh mắt của Cố Thăng lại tràn ngập tình cảm dành cho Nam Sơn, họ cũng phải tin vào sự thật đáng lòng, người đàn ông độc thân hoàng kim bậc nhất công ty đã có bạn gái.

Rất nhiều nhân viên nữa nhón trên diễn đàn công ty tỏ vẻ cỏi lòng tan nát và cũng chẳng lạc quan về mối quan hệ yêu đương này.

Ban đầu, việc này gây chấn động rất mạnh. Nam Sơn đi ăn một bữa cơm cũng khiến người khác vây xem trong lén lút cùng với những lời bàn tán.

Mấy ngày nay, rốt cuộc thì cô cũng hiểu được cảm giác của người nổi tiếng, trái tim lương thiện mệt mỏi quá.

Trong phòng làm việc, thái độ của cấp trên và nhân viên đối với cô có phần tha thiết hơn một chút.

Qua thêm một khoảng thời gian nữa, sức nóng về đề tài yêu đương của hai người cũng giảm dần.

Trong công việc, đồng nghiệp thấy Nam Sơn chẳng khác gì trước kia, cũng không bởi vì cô là bạn gái Cố Thăng mà có đặc quyền nên mọi người đối xử với cô dần bình thường trở lại rồi.

...

Ngày nọ, Nam Sơn và Cố Thăng xem phim về đề tài thảm họa tại nhà anh, đương lúc đến cao trào thì nhận được cuộc gọi từ Tiểu Mi.

Cố Thăng thấy vậy liền bấm nút tạm dừng.

- Nam Sơn Sơn, em báo cho chị một tin tốt nè.

Giọng điệu của Tiểu Mi ở bên kia đầu dây cực kỳ hưng phấn.

- Tin tức tốt gì thế? Nói mau!

Nam Sơn hợp thời hỏi dồn, trong lòng lại có phỏng đoán.

Tiểu Mi hít một hơi thật sâu, trả lời:

- Em và Tô Huân tính đính hôn, tại em còn chưa định được thời gian kết hôn. Đợi bọn em kết hôn, chị nhất định phải tới đó.

Tô Huân là tên thật của Lão Răng Vàng.

- Được, chị và Cố Thăng đợi ăn bánh cưới của hai người.

Lão Răng Vàng ở bên cạnh Tiểu Mi cũng vô giúp vui:

- Việc mừng của tôi và Tiểu Mi sắp đến rồi, cô và Cố Thăng phải cố gắng lên đó!

Bình thường bốn người hay gặp mặt nhau nên Lão Răng Vàng cũng biết cô và Cố Thăng đang yêu nhau.

Nam Sơn cười trả lời:

- Phải thế rồi.

Cúp điện thoại, Nam Sơn nói lại tin tốt này cho Cố Thăng nghe.

Cố Thăng thăm thi:

- Sao Lão Răng Vàng còn nhanh chân hơn cả mình vậy nè?

Chỉ chốc lát sau, Cố Thăng đã nhận được tin từ Lão Răng Vàng.

Chuyện của Lão Răng Vàng cũng hết như Tiểu Mi ban nãy.

Cố Thăng không để Lão Răng Vàng thừa cơ hỏi:

- Tôi biết rồi, anh sẽ đính hôn với Tiểu Mi.

- O, sao cậu lại biết?

Cố Thăng nhìn Nam Sơn:

- Nam Sơn nói cho tôi biết.

Lão Răng Vàng ồ lên rồi nói:

- Tiểu Thăng Thăng cố lên, mau xác định với Nam Sơn Sơn luôn đi.

- Ủ.

Cố Thăng đã thuộc lòng tất cả những ngày cưới gả tốt trong vòng hai năm nay, trước mắt chính là thời điểm thích hợp để kết hôn rồi.

Trước đó cần cầu hôn đã, anh phải nghĩ ra cách cầu hôn khác người mới được.

...

Có một bữa tiệc từ thiện cần Cố Thăng tham dự.

Anh dẫn Nam Sơn theo với thân phận bạn gái của mình.

Cố Thăng định mượn dùng cơ hội này để bạn bè làm ăn làm quen với Nam Sơn, sẵn tiện khoe khoang tình cảm luôn.

Bữa tiệc diễn ra rất thuận lợi. Mỗi khi có ai bắt chuyện với Cố Thăng, sau khi anh đáp lời đều chêm thêm một câu:

- Đây là bạn gái của tôi.

Theo thói quen, họ sẽ khen Nam Sơn đôi câu.

Mặc dù biết đây là lời khách sáo, trong lòng Cố Thăng vẫn cảm thấy vui vẻ.

Cố Thăng sợ Nam Sơn không thoải mái trong bữa tiệc nên anh luôn đi cạnh cô.

Hai người ngồi nghỉ trên ghế salon, trò chuyện thoải mái với nhau.

- Em đói không?

Cố Thăng hỏi quan tâm

Nam Sơn gật đầu:

- Hơi đói rồi.

Cố Thăng đặt ly rượu lên bàn nhỏ, nói:

- Em chờ anh một chút, anh đi lấy ít bánh ngọt cho.

- Em chờ anh.

...

Cố Thăng vừa đi được mười phút rồi trở về, âu phục vắt trên tay, anh hơi nhúm mày.

Xem ra lúc anh đi lấy đồ ăn thì có chuyện gì đó xảy ra.

- Anh gặp chuyện gì à?

Nam Sơn chống cằm, hỏi.

Cố Thăng ngồi xuống, đặt bánh ngọt lên bàn.

Anh lắc đầu bất đắc dĩ:

- Gặp phải một người rất lạ. Lúc anh đi lấy bánh ngọt cho em thì thấy một người đàn ông đang cầm hai miếng bánh ngọt trên tay, cổ thì đeo dây chuyền vàng khá thô. Gã ta không cẩn thận bị sỏi chân ngã về phía anh, có một miếng bánh ngọt rơi vào người anh, một miếng khác thì gã nhét vội vào miệng.

Anh cười gượng:

- Vừa rồi nhân viên phục vụ dẫn anh đi xử lý bộ âu phục nên kéo dài thời gian. Thái độ nhận lỗi của người đàn ông đó cũng được, xin số điện thoại của anh để chi trả lại tiền quần áo.

Cố Thăng tựa người vào ghế salon:

- Nhưng anh không cần, gã cứ quẩn lấy anh muốn có bằng được số điện thoại. Lại phí thêm chút thời gian, sau đó anh viết đại một số cho hắn ta thì mới thoát thân được.

- Đừng nói là gã đó thích anh nha.

Nam Sơn trêu.

- Sao có thể thế.

Cố Thăng cười cười, cảm thấy không khả thi.

...

Hôm nay tài xế của Cố Thăng bị bệnh, anh đành liên hệ với tài xế lái xe được chỉ định* trước khi bữa tiệc kết thúc, vì uống rượu không thể lái xe.

*tài xế lái xe được chỉ định: Designated driver, một nhóm người (không dùng cồn) được chỉ định có thể lái xe thay cho chủ xe đã sử dụng cồn không được phép tham gia giao thông.

Cố Thăng liên hệ với tài xế thì biết người này sắp đến nơi rồi.

Anh nói với Nam Sơn:

- Chúng ta đến bãi đỗ xe chờ một lát đi.

Cố Thăng và Nam Sơn vừa đi đến xe thì thấy một người đàn ông trung niên mặc quần áo rộng rãi thoải mái đến hỏi bằng giọng lễ phép:

- Xin hỏi có phải ngài là ngài Cố không?

- Tôi đây.

Người đàn ông trung niên mỉm cười, giới thiệu:

- Tôi là tài xế lái xe được chỉ định mà ngài tìm.

- Ừ.

Cố Thăng đưa chìa khóa cho ông, rồi báo địa chỉ nhà Nam Sơn và anh cho ông ta biết rồi nói:

- Phiên ông chạy đến hai chỗ này nhé.

Người đàn ông trung niên mở cửa xe rồi ngồi xuống, gương mặt xoắn xuyết hẳn:

- Tôi biết đường đến chỗ đầu tiên, còn chỗ thứ hai thì không có ấn tượng lắm.

Cố Thăng nhún mày:

- Lúc đó ông nói với tôi là quen thuộc hết tất cả các đường ở thành phố N mà?

- Cũng vì kiếm sống cả thôi.

Người đàn ông trung niên cười xấu hổ.

Thăng thán thật!

Cố Thăng thỏa hiệp:

- Thôi được, tôi ngồi ghế phó lái chỉ đường cho ông.

Vốn dĩ anh định ngồi ở phía sau cùng Nam Sơn cơ.

- Cảm ơn ngài.

Người đàn ông trung niên cảm ơn.

Nam Sơn mở cửa ngồi xuống, đang định đóng cửa lại thì có một cánh tay bắt lấy cửa xe, một gương mặt đàn ông có vẻ tội nghiệp xuất hiện trước mặt cô.

Người đó nhăn mặt tỏ vẻ đáng thương:

- Mọi người có thể chờ tôi một đoạn được không, ở đây vắng quá không bắt xe được.

Nam Sơn liếc mắt đáng giá gã, âu phục, dây chuyền xích vàng, hệt như người đàn ông mà Cố Thăng vừa nói tới.

- Không được.

Cố Thăng từ chối thẳng thừng, anh vừa nhìn thì đã nhận ra gã đàn ông này.

Anh cảm giác được một tia nguy hiểm, có lẽ gã này thích anh thật rồi.

Người đến tham gia bữa tiệc tại khu biệt thự giữa sườn núi này đều là kẻ có tiền, sao lại có kẻ không lái nổi một chiếc xe? Nhất định là gã này muốn mượn cơ hội để tiếp cận anh.

Không sai, đúng là như thế!

- Là cậu à.

Người đàn ông đeo xích vàng cười vui vẻ:

- Chúng ta có duyên thật đó.

Gã dẩy mặt tiến vào trong xe, Nam Sơn đành phải dịch sang bên trái.

Cố Thăng đang xuống xe, kéo tên đàn ông đeo xích vàng quái dị này ra khỏi xe thì một tên đàn ông cắt đầu húi cua đã nhanh chân tót vào trong xe rồi đóng sập cửa lại.

- Ông là ai?

Người đàn ông tóc húi cua không trả lời, lấy cây đao cắt trong túi tiền ra, một tay nắm tóc tên đeo xích vàng, tay cầm đao đặt lên người gã.

- Bớt nói vô nghĩa, lái xe đi.

Ông ta cất giọng hung tợn.

Gã đeo xích vàng khóc không ra nước mắt, hỏi:

- Giờ tôi nói tôi không đi xe này nữa còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mai Nhất Minh cảm nhận sự lạnh lẽo trên cổ mình, rồi lại nhìn gương mặt hung thần ác sát của người đàn ông kia, khóc không ra nước mắt.

Quả thật bản thân đã dùng tính mạng của mình để đi nhờ xe rồi.

Cố Thăng sùng sốt trong tích tắc rồi mới hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh nhìn tên bắt cóc đang ngồi ghế sau cùng Nam Sơn, khuyên:

- Bình tĩnh, có gì từ từ nói.

Anh đưa mắt ra hiệu Nam Sơn mau rời khỏi đây.

Chợt anh nghe thấy người tài xế bên cạnh cất giọng u tối:

- Đừng nghĩ đến biện pháp ngu ngốc nào đó.

Gương mặt Cố Thăng nhìn sang tên tài xế được chỉ định đầy khiếp sợ, anh hoàn toàn không ngờ rằng tên này và tên bắt cóc là cùng một phe.

Xem chừng là không thoát ra ngoài được, nhất định là cửa xe đã bị khóa rồi.

Thấy Cố Thăng nhìn về phía mình, tên tài xế cởi quần áo thể thao rộng thùng thình ra, bên trong có thuốc nổ quấn rịt vào người:

- Tôi đây, đánh tao đi!

Tò vè, mày động vào tao thử đi.

Cố Thăng thấy kinh ngạc, nhìn tình hình của hai kẻ này, rõ ràng là đã lập mưu từ trước mà không phải gây án ngẫu nhiên.

Anh đưa mắt liếc nhìn Nam Sơn đang ngồi ghế sau thì thấy cô trao cho anh ánh nhìn "anh an tâm, đừng lo cho em".

Anh dần bình tĩnh lại, bắt đầu bàn kiểu điện với bọn bắt cóc với thái độ ôn hòa nhã nhặn:

- Các ông muốn tiền phải không, tôi có. Đợt lát nữa tôi gọi điện thoại cho người nhà báo bọn họ mang tới. Hai người có thể thả hai người kia về nhà được không, bọn họ đều vô tội.

- Bớt nói vô nghĩa đi.

Vốn dĩ gương mặt tên tài xế đang tò vè thật thà chất phác, bỗng chốc đã trở nên dữ tợn trong nháy mắt.

Ông ta nói:

- Bây giờ không đến phiên mày bàn điều kiện với tụi tao. Thả hai đứa kia xong, đợi đến lúc tụi nó thoát rồi đi báo cảnh sát đến bắt tao và Bưởi à? Lấy hết tất cả dụng cụ truyền tin hay đồ đáng giá gì ra hết đây.

Buổi?!

Bọn bắt cóc này rất cẩn thận, có lẽ đây là biệt danh hòng không để người khác biết tên họ thật của chúng. Cố Thăng nghĩ, nói không chừng biệt danh của tên kia chính là Mạn cũng nên.

Giờ trò khôn vặt trước mặt đám cùng hung cực ác là hành vi không chút lý trí.

Bởi vậy, Cố Thăng bỏ di động, đồng hồ vào túi mà bọn cướp chuẩn bị sẵn. Nam Sơn dứt khoát hơn, cô bỏ bao tay của mình vào trong túi. Cô đang mặc một bộ lễ phục dài, vốn dĩ không có chỗ nào giấu đồ được, bọn bắt cóc cũng không muốn lục soát thân thể cô.

Còn gã đeo xích vàng thì cũng tháo xích vàng, điện thoại, túi tiền cho vào trong túi.

Bọn bắt cóc vẫn còn lo nên lục soát cả người gã.

Buổi nhìn đồ trong túi với vẻ hài lòng, song thái độ vẫn hung ác như cũ:

- Đùng giờ trò gì ra, kẻ thiệt thòi cũng là tụi mày thôi, chớ trách anh mày không nhắc tụi bây trước.

Hắn đeo bật mắt cho ba người rồi nói với tên tài xế:

- Mạn, trói người ngồi cạnh mày lại đi.

Cố Thăng:... tên Mạn thật rồi kìa. Đầu năm nay, bọn bắt cóc đặt biệt danh đúng là quá tùy ý.

Từ đây đến mãi về sau, nhất định là anh sẽ chẳng còn mấy thiện cảm với mấy loại trái cây như buổi hay mận gì đó đâu.

Ba người bị trói, mắt không nhìn thấy gì, tay không thể cử động, chỉ có thể ngoan ngoãn để bọn cướp chi phối.

Xe khởi động, thay đổi phương hướng đến một con đường mà cả Cố Thăng lẫn Nam Sơn đều không biết.

Nam Sơn cảm giác gã đàn ông cạnh mình đã run lẩy bẩy, bộ dạng cực kỳ sợ hãi.

Thời gian qua, cô và Cố Thăng đã dấn thân vào quá nhiều chuyện nguy hiểm, và cũng vượt qua cả rồi.

Cô tin rằng lần này cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Cố Thăng sở hữu thể chất hút tai nạn thể này mà anh có thể sống đến giờ, đúng là không dễ chút nào.

Xe chạy rất lâu.

Lâu đến mức cách xa ồn ào của thành thị, cảm nhận được gió núi lạnh lẽo.

Tâm trạng hồi hộp đã vơi đi, con buồn ngủ dần dần kéo đến vì ngồi xe thời gian dài.

Nam Sơn say xe, cô cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Cố biết nếu đề nghị bọn bắt cóc dừng xe để cô nôn một hồi cho thoải mái rồi trở về là một chuyện mơ giữa ban ngày, đành phải nhẫn nại.

Từ con đường bằng phẳng dần đi đến đoạn gập ghềnh, dạ dày Nam Sơn càng thêm không thoải mái.

...

Xe dừng lại đột ngột, bọn bắt cóc giục đám người Cố Thăng xuống xe.

Nam Sơn tưởng đã đến nơi rồi, cô nghĩ được mùi cỏ cây trong núi, cảm giác khó chịu nơi dạ dày cũng được giảm bớt phần nào.

Không ngờ ba người bọn họ lại bị xua đến chiếc xe khác, thì ra là đôi xe hòng che giấu dấu vết tốt hơn.

Sau khi người nhà họ Cố ý thức được Cố Thăng mất tích, họ nhất định sẽ báo cảnh sát. Để điều tra được tung tích của anh, chiếc xe này là một trong những manh mối điều tra quan trọng.

Dù sao Cố Thăng và chiếc xe cùng mất tích, chắc chắn cảnh sát sẽ điều tra rốt cuộc thì chiếc xe đã đi đến đâu.

Xe khởi động, đi về một nơi xa lạ.

...

Lại đi thật lâu, đám người Cổ Thăng bị tổng xuồng xe, bọn họ thất tha thất thểu lên lầu.

Đợi đến khi bọn họ được tháo bịt mắt thì phát hiện mình đang ở trong một gian phòng, cửa sổ đã bị phong kín bằng mấy thanh gỗ nhằm đảm bảo đám Cổ Thăng không thể leo cửa sổ trốn đi.

Đây là một gian phòng ngủ, ngoại trừ hai chiếc giường ra thì chẳng còn gì khác, căn phòng hết sức trống trải.

Điều đáng mừng chính là bên cạnh căn phòng có một nhà vệ sinh.

Nam Sơn nhìn sang chiếc giường gần cửa sổ, tấm chăn có hoa văn hơi hé ra, dường như đang có người đang ngủ ở đó.

Buổi chịu trách nhiệm trông coi bọn họ, còn Mạn đã không thấy đâu nữa.

- Bọn mày ngồi xuống úp mặt vào tường.

Buổi ra lệnh.

Hôm nay người ta là dao thót, mình là thịt cá, ba người Nam Sơn chỉ có thể nghe lời.

Lát sau, cô nghe thấy tiếng xích sắt kéo lê trên mặt đất, thì ra Mạn đã đến.

Mạn bảo Cổ Thăng đứng lên trước rồi đeo chiếc còng vào chân anh, còng này nối cùng với dây xích rất dài đang được mắc cố định vào chân giường.

Sau đó, Nam Sơn và gã đeo xích vàng cũng bị còng.

Im lặng một lúc, Mạn mới nói:

- Từ đây về sau, phạm vi hoạt động của tụi bây là căn phòng này. Chỉ cần bọn mày ngoan ngoãn, tao sẽ không làm khó dễ tụi bây.

Ông ta nói với Cổ Thăng bằng giọng điệu mềm mỏng:

- Giám đốc Cổ, có muốn nói gì với người nhà của mày không? Tao và Buổi sẽ thay mày chuyển lời đến bọn họ.

Tiếp đó, Mạn lấy ra chiếc điện thoại từ trong túi áo, mở ghi âm rồi nháy mắt với Cổ Thăng, ý bảo anh nói vài câu đi.

Cổ Thăng mím mím môi, nói:

- Con và Nam Sơn bị bắt cóc rồi, bọn họ có yêu cầu gì thì mọi người cứ cố gắng thỏa mãn hết mức. Quan trọng nhất là mau chóng cứu bọn con ra ngoài.

- Đúng là rất thức thời.

Mạn đưa mắt nhìn sang Nam Sơn, ông ta biết cô là bạn gái Cổ Thăng. Bọn họ lập kế hoạch bắt cóc Cổ Thăng, còn Nam Sơn chỉ là tiện thể, bọn họ không có ý muốn vơ vét tài sản người nhà cô.

Tiền chuộc một mình Cổ Thăng đã đủ rồi!

Buổi nhìn sang gã đeo xích vàng đang ở trong góc, hỏi:

- Tên gì đây?

- Mai... Mai Nhất Minh.

Mai Nhất Minh cất giọng run run trả lời.

Hắn ngồi xuống ra lệnh:

- Mày cũng nói vài câu với người nhà đi.

Buổi nhìn gã đàn ông trước mặt mình, ăn mặc cũng ra dáng nhà giàu lắm, mới vừa rồi còn cướp được dây xích vàng cực kỳ to.

Tuy Mai Nhất Minh là người nằm ngoài kế hoạch nhưng có thể kiếm thêm được một khoản lời nữa.

Mai Nhất Minh không dám nhìn hắn, cố lấy hết can đảm nói:

- Nhà tôi không có tiền đâu, chỉ là gia đình bình thường mà thôi. Nhà tôi còn đứa em trai...

- Không có tiền mà đeo dây xích vàng to thế à?

Buròi cắt ngang lời nói của gã, hần chất vắn vỏi về không kiên nhẫn.

- Tôi mua vòng cổ này trên taobao ấy, nếu ông không tin thì dùng đá nhám chà lên thì biết ngay, lớp mạ vàng sẽ tróc ra ngoài.

Giọng nói của Mai Nhất Minh yếu hẳn đi.

Nghe thế, sắc mặt Buròi trở nên khá khó coi.

Hắn lấy dây xích vàng ra rồi miết xuống đất chẳng chút thương tiếc.

Chưa được ba giây, màu vàng trên dây xích đã mất đi, để lộ màu sắc vốn có của nó.

- Tôi đâu có nói dối đâu!

Mai Nhất Minh nói tiếp:

- Tôi không có thứ mà mấy ông muốn đâu, có thể tha mạng cho tôi được không? Tôi chỉ là người qua đường vô tội muốn đi nhờ xe mà thôi.

- Không được.

Buròi cự tuyệt, thả tên này về để báo cảnh sát à? Hắn cũng không ngu vậy đâu. Buròi tròng chiếc xích vàng vào cổ Mai Nhất Minh lần nữa:

- Tự mày mang cái vòng này đi.

Nói xong, Mạn và Buròi đi ra ngoài, trước khi đóng cửa, bọn chúng cảnh cáo đám người Cổ Thăng:

- Ngoan ngoan nghe lời ở đây đi, đừng nghĩ ra mách lới gì đó. Đợi đến khi người nhà Cổ Thăng và Từ Á Vu giao tiền chuộc xong, sẽ thả bọn mày đi ngay.

Nghe thấy tên của một người đàn ông lạ hoặc từ miệng của Mạn, Nam Sơn nhìn về phía chiếc giường, xem ra có một người khác bị bắt cóc đang nằm ở đó.

...

Chờ khi bọn chúng đi rồi, Mai Nhất Minh hỏi ý kiến Cổ Thăng:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Cổ Thăng trầm mặc, ngồi xõm xuống nhìn còng dưới chân mình. Với năng lực của anh hoàn toàn có thể tháo còng ra chẳng trở ngại gì.

Nếu bọn bắt cóc cho phép mọi người hành động tự do trong căn phòng này, Nam Sơn liền dò xét toàn bộ gian phòng.

Cô đánh giá cẩn thận chung quanh hết một vòng rồi hạ giọng nói với Cổ Thăng:

- Tất cả các cửa trong căn phòng đều bị niêm phong hết rồi, ngay cả WC cũng thế.

Cô ngừng lại rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, trong phòng không có đồ vật gì có thể làm vũ khí sử dụng.

Gian phòng trống hoác, trừ hai chiếc giường và một cái bồn cầu thì chẳng có vật gì khác.

- Ủ, anh xem thử coi có camera hay máy nghe lén gì không.

Năm xưa Cổ Thăng đã từng học kỹ năng trinh sát nhằm phòng ngừa có người gắn máy nghe lén trong văn phòng anh mà bản thân anh không tự phát hiện ra được.

Anh đi một vòng quan sát chăm chú, thấy bể nước phía sau bồn cầu bị hủy, ổ điện đã bị tháo nhưng lại chẳng thấy những thứ như camera hay máy nghe lén gì cả.

Đương nhiên, cũng có thể anh không để ý đến một vài nơi.

Anh nói với Nam Sơn:

- Tạm thời không phát hiện ra.

- Lúc chúng ta nói chuyện, nhân tiện để ý một chút là được.

Cố Thăng gật đầu, bất chợt ôm lấy Nam Sơn, gác nhẹ chiếc cằm lên vai cô rồi nói:

- Thực sự xin lỗi em, để em phải lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm thế này.

Anh hơi tự trách bản thân, rõ ràng đã đồng ý với bố mẹ Nam Sơn là sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Chưa được mấy ngày mà anh đã hại cô bị bắt cóc cùng mình.

Nam Sơn vỗ vỗ vai anh an ủi:

- Không trách anh được, bọn chúng chủ động tìm tới, có muốn đề phòng cũng không được.

Cô nói tiếp:

- Chúng ta rồi sẽ ổn thôi.

- Ừ.

...

- Á!

Tiếng hét không lớn không nhỏ vang lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, đây là tiếng của Mai Nhất Minh.

Nam Sơn quay đầu, thấy Mai Nhất Minh đang che miệng, mắt mở to nhìn người trên giường đầy khiếp sợ:

- Ở đây... Sao ở đây lại có người?

Người đàn ông đang ở trên giường ngồi dậy, y đưa mắt nhìn Mai Nhất Minh, rồi quay sang đám người Cố Thăng, đáy mắt ánh lên tia sáng:

- Mấy người cũng bị bắt cóc hả? Tốt quá, có bạn rồi.

Y cất giọng hưng phấn, sau đó lại phát hiện ra mấy lời này không quá thích hợp nên sửa miệng:

- Có thể hợp bàn tìm cách thoát khỏi đây rồi.

Cố Thăng và Nam Sơn biết có người trên giường từ lâu nên chẳng biểu hiện quá mức kinh ngạc.

Anh và Nam Sơn ngồi đối diện với y, hỏi:

- Cậu tên gì? Bị bắt tới đây bao lâu rồi? Sao lại bị bắt?

Y giơ hai ngón tay đáp:

- Hai ngày rồi.

Y tự giới thiệu mình:

- Tôi tên Từ Á Vu. Hai ngày trước tôi đến quán bar chơi, lúc tỉnh lại thì phát hiện mình ở đây rồi. Bọn bắt cóc đã ghi âm giọng của tôi rồi. Nhà tôi mở công ty nên tiền nhiều lắm, phỏng chừng người nhà tôi đã chuẩn bị tiền chuộc xong để giao dịch với bọn cướp.

Y vò đầu bứt tóc:

- Tôi không tin bọn chúng lắm, sợ chúng cầm tiền chuộc xong thì giết luôn con tin.

Y quay đầu, làm động tác cắt cổ.

Từ Á Vu vừa nói xong, Mai Nhất Minh đã khóc thút thít ở trên giường.

Từ Á Vu bực bội gắt:

- Khóc lóc như đàn bà con gái ấy, có còn là đàn ông không?

Mai Nhất Minh lau nước mắt, lớn giọng trả lời:

- Vốn dĩ người ta là nữ mà.

Hóa ra lại là nữ?!

Mai Nhất Minh vừa dứt lời, đám người Nam Sơn đã nhìn về phía cô, ai cũng sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

Dịch: Lăng Nhân Môn

- Cái gì, cậu là nữ?

Từ Á Vu là người đầu tiên cất giọng nghi ngờ.

- Ừ.

Mai Nhất Minh gật đầu, nín khóc nói:

- Tôi là nữ.

- Làm sao để chứng minh?

Mai Nhất Minh trở mặt rồi cởi hai cúc áo sơ mi trên cùng của mình, cô nhìn về phía Nam Sơn vừa chỉ vào cổ:

- Thấy chưa, tôi không có trái cổ, là phụ nữ đích thực.

- Cô... Tại sao cô lại muốn giả trang làm nam, lại còn đeo cả dây xích vàng nữa?

Nam Sơn tò mò hỏi.

Mai Nhất Minh nhún vai, cô cụt hứng nắm tóc:

- Bị tàn não.

Cô giải thích:

- Tôi đánh cược với một người, người thua sẽ phải lên vào bữa tiệc tối xa hoa, chụp ảnh lưu niệm.

Cô gượng cười:

- Tôi chính là người thua đó.

Nam Sơn hỏi tiếp:

- Lúc ấy tại sao cô lại xin số điện thoại của Cố Thăng, lại còn muốn ngồi xe của anh ấy?

Nói thật, đây là quyết định khiến Mai Nhất Minh hối hận nhất trên đời.

Mai Nhất Minh không giấu giếm mà kể tất tần tật:

- Tôi vô tình ngã vào người anh ta, xin số điện thoại cũng là vì nảy lòng tham nhất thời. Bạn tôi nói, có thể mượn cơ hội đi tiệc tùng thế này để dụ dỗ mấy anh chàng cao giàu đẹp. Bây giờ đám cao giàu đẹp đều thích loại hình trong sáng thoát tục, mà tôi thì nhìn cũng không giống mấy con dê tiện diêm dúa đâu đúng không?

Cô thấy Nam Sơn trừng mắt nhìn mình thì xin lỗi:

- Khi đó tôi chỉ thấy có một mình Cố Thăng, không biết anh ta có bạn gái, thành thật xin lỗi em gái nha, tôi không dụ dỗ thành công đâu mà. Còn nữa, đi nhờ xe vì quả thật tôi không bắt taxi được, khu đất đó xa xôi hẻo lánh quá.

Trong sáng thoát tục chỗ nào? Rõ ràng là khó phân biệt được cái thì có!

- Chúng ta làm thế nào để thoát đây?

Mai Nhất Minh nhìn mọi người, gương mặt tràn ngập mong chờ.

Cố Thăng hỏi:

- Cô và Từ Á Vu có ý tưởng gì không?

- Không.

Mai Nhất Minh và Từ Á Vu trả lời đồng thanh.

Từ Á Vu nói:

- Thậm chí còn tháo không được còng chân, rời khỏi căn phòng này đúng là quá khó rồi.

Cố Thăng có thể tháo xích chân này ra, song ngoại trừ Nam Sơn thì anh không tin tưởng hai người đối diện.

Mai Nhất Minh thì khỏi bàn, vừa nhìn đã thấy không đáng tin. Lúc đó cô ta ngăn Nam Sơn đóng cửa lại nên mới khiến cho Bưởi tiến vào xe thuận lợi.

Thông thường, mục đích của bọn bắt cóc là cầu tài, chỉ cần bắt cóc một người có tiền là đủ rồi.

Nhưng Từ Á Vu đã bị trói trước cả anh, trong tình huống chưa nhận được tiền chuộc mà lại bắt trói cả anh và Nam Sơn thì đúng là không thể tin nổi.

Đối với bọn cướp mà nói thì việc này làm gia tăng độ khó của phi vụ, lại còn có khả năng tạo ra sơ hở cho phía cảnh sát, không có lợi chút nào!

Anh không đoán ra mục đích của bọn bắt cóc. Trong mắt của Cố Thăng, hai người đối diện đều không đáng tin, ít nhất là trong thời điểm này không thể tin được.

Anh đã kiểm tra gian phòng cẩn thận và không phát hiện camera và máy ghi âm, có thể anh bỏ qua đầu đó.

Còn có một khả năng, có một người trong nhóm anh đứng về phía bọn cướp. Tất nhiên là bọn chúng sẽ chẳng cần đến thiết bị điện tử gì nữa, điều này đã tương đương với việc mọi hành động của họ đều nằm dưới sự giám sát của chúng.

Nếu quả thật bọn họ có hành động gì lớn, chắc chắn rằng kẻ đó sẽ báo ngay cho bọn bắt cóc. Đến cuối cùng thì người chịu khổ nhất vẫn là Nam Sơn và anh.

Trong thời khắc quan trọng này, cẩn thận vẫn hơn.

- Đúng thế, quá khó khăn.

Cố Thăng nắm chặt tay Nam Sơn:

- Vì vậy chúng ta cần ngoan ngoãn nghe lời bọn cướp, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Đợi đến khi người nhà giao tiền chuộc thì chúng ta sẽ được thả ra ngoài ngay thôi.

Nam Sơn nghe anh nói vậy thì hiểu ngầm:

- Trong lúc này, chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức, quan trọng là phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Mai Nhất Minh vỗ đùi, lòng đã nóng như lửa đốt:

- Em gái thân mến, hai người ngây thơ quá vậy. Phim truyền hình đều chiếu đầy ra đó rồi, báo chí cũng đăng, vốn dĩ là bất kể có nhận được tiền chuộc hay không thì đều sẽ giết con tin cả.

Cố Thăng ho khan:

- Tôi xem phim truyền hình còn nhiều hơn cả cô.

Thừa biết có rất nhiều bọn bắt cóc giết chết con tin rồi.

Nhưng lỡ như đây lại là một bộ phim truyền hình phức tạp thì sao, phim cảnh sát kết hợp cùng phim gián điệp!

Mai Nhất Minh thấy bộ dạng thờ ơ của Cố Thăng thì không biết phải làm sao, xem ra không thể tự cứu được mình rồi.

Cô lắc lắc còng sắt dưới chân, phát ra tiếng kim loại va chạm vào nhau lách cách, cảm thấy khóc không ra nước mắt.

...

- Đừng nghỉ ngơi nhiều quá, nghỉ ngơi đi, muộn rồi.

Cố Thăng khuyên:

- Tôi và Nam Sơn một giường, cô và Từ Á Vu một giường đi.

- Nhưng tôi là nữ mà, sao có thể ngủ cùng giường với đàn ông chứ?

Mai Nhất Minh tỏ vẻ bất mãn.

Cố Thăng cười xấu hổ:

- Xin lỗi, tôi nhất thời quên mất.

Nhìn gương mặt cũng như cách ăn mặc của cô, thật sự là anh không thể cư xử với cô như một cô gái được.

Mai Nhất Minh đứng lên, đi đến cái giường gần cửa rồi đặt mông ngồi xuống:

- Tôi mặc kệ, hôm nay tôi muốn ngủ cùng với Nam Sơn.

Cô khoác tay lên vai Nam Sơn, hỏi:

- Được không?

Trong mắt của Cố Thăng, cảnh tượng trước mặt làm anh cực kỳ chướng mắt.

- Nói thì nói đi, đừng động tay động chân gì đó.

Cố Thăng cảnh cáo.

Mai Nhất Minh cười, chế nhạo:

- Thử hẹp hòi.

Bảo một cô gái ngủ chung với đàn ông lạ hoặc thì đúng là không thể nào nói nổi.

Bởi thế, Nam Sơn nói với Cố Thăng:

- Đêm nay em và Mai Nhất Minh ngủ chung vậy.

- Anh mặc kệ, anh cũng phải ngủ cùng em.

Cố Thăng trừng mắt nhìn Mai Nhất Minh.

- Nam Sơn, em ngủ ở giữa đi.

Anh phải nhìn chăm chăm Mai Nhất Minh, tránh để cô ta lại động tay động chân gì đó, làm anh mệt mỏi quá.

Nếu Nam Sơn ngủ chung với Tiểu Mi, anh không có ý kiến gì. Nhưng hành vi cử chỉ của Mai Nhất Minh này lại giống hệt như đàn ông vậy.

Từ Á Vu lại tỏ ra rất vui:

- Ba người ngủ chung hết đi, tôi ngủ một người một giường cho thoải mái.

- Cố Thăng, đừng làm loạn.

Nam Sơn chỉ chỉ giường, nói:

- Giường này quá nhỏ, không chứa nổi ba người đâu.

Cố Thăng nghe xong thì buồn buồn, anh cũng ý thức được ba người ngủ chung giường không thực tế chút nào.

Anh nói với Từ Á Vu đã nằm sải cánh trên giường:

- Anh em, phiền cậu dịch sang bên kia được không? Chừa chỗ cho tôi ngủ với.

Mặc dù Từ Á Vu không quá tình nguyên nhưng vẫn dịch sang bên cạnh.

Cố Thăng thấy vậy thì nói cảm ơn rồi nằm xuống.

- Nhân lúc vẫn còn đèn, mọi người mau ngủ đi.

Từ Á Vu nói.

Mai Nhất Minh chống đầu nhìn y:

- Ý cậu là gì, chẳng lẽ còn có cát điện nữa hả?

- Tôi hôm qua đã cắt điện rồi, cả gian phòng đèn thui thui, vòi nước trong toilet lại bị hỏng nữa, cứ truyền ra tiếng nhỏ giọt, làm người ta són gai óc. Cả đêm qua tôi ngủ không ngon chút nào...

- Đừng nói nữa...

Cánh tay Cố Thăng đã bắt đầu nổi da gà, anh giục:

- Chúng ta đi ngủ mau.

Mai Nhất Minh lại là người hào sảng dễ kết thân, cô an ủi người nằm cạnh mình:

- Nam Sơn Sơn đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô.

Cố Thăng:... Đây rõ ràng là mấy lời anh nói với Nam Sơn mới đúng.

Mai Nhất Minh vừa nói xong thì cúp điện.

Cả gian phòng tối đen như mực, lại không có người lên tiếng nên yên tĩnh dị thường.

- Ngủ đi.

Từ Á Vu ngáp, nói:

- Nhiều người thế này thì tôi không phải sợ nữa.

Cố Thăng cũng không quá sợ, dù sao người ngủ cạnh anh là một tên đàn ông.

...

Mai Nhất Minh suy nghĩ rất thoáng, lòng cô đang nghĩ thăm cuộc sống không phải phim truyền hình, hẳn là sau khi giao tiền chuộc xong thì có thể đi ra ngoài rồi.

Còn Nam Sơn thì đã muốn ngủ từ lâu, xem thử có thể xuyên qua điện thoại của Mẫn hay Bưởi gì đó không. Sau đó cô sẽ gửi hình mô tả về ngoài của người hiểm nghi vào sổ của Tiểu Lộc.

Có lẽ Từ Á Vu thực sự quá mệt mỏi.

Qua một lúc, người xung quanh đều đã ngủ.

Ngoại trừ Cố Thăng vẫn còn trần trọc.

Trong không gian tối đen kín như bưng, tiếng rỉ nước tí tách không ngừng truyền ra từ nhà vệ sinh, ngoài cửa là tiếng chửi rửa đầy kích động của Mẫn khi xem bóng đá.

Những thứ này tập trung cùng một lúc làm cho đầu anh đau như muốn nứt ra, khó có thể chịu được.

Anh không hiểu bản thân mình đang xảy ra chuyện gì, có lẽ khi những âm thanh này hòa chung vào nhau thì đã trở thành âm thanh mà anh ghét nhất.

Giờ khắc này, anh cảm thấy thân kinh của mình trở nên yếu ớt hẳn.

Anh trùm chăn kín đầu, cách ly khỏi âm thanh đó được một chút thì mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Cố Thăng từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

...

Như mong muốn của Nam Sơn, cô đã trở thành điện thoại của Mận, bị nhét vào trong túi quần gã ta.

Hung phấn đến trong chớp mắt rồi tiêu tan hẳn, chiếc di động này không có sim, không thể gửi tin nhắn được.

Cô không biết đã đọc được ở nơi nào rằng, không có thẻ sim vẫn gọi cho cảnh sát được.

Ôm tâm lý thử một lần, cô gọi số 110.

Nam Sơn đang mong đợi có chuyện gì đó xảy ra nhưng căn bản là không thể gọi được.

Quả thực làm người ta khóc không ra nước mắt.

Cô xóa lịch sử cuộc gọi rồi xem xét điện thoại di động một phen, hòng thu thập được thông tin thân phận của hai tên bất cóc.

Lại không có bất kỳ đầu mối gì, tin nhắn, người liên lạc, danh bạ cũng trống trơn. Hơn nữa đây còn không phải smartphone, có lẽ bọn bất cóc đã chuẩn bị rất kỹ cho lần này rồi.

Cô tiếp tục ở lại trong phòng, hy vọng có thể thu được ít manh mối có giá trị.

Mận đang xem bóng đá, âm thanh cực kỳ ồn ào, thi thoảng còn nghe thấy tiếng gã ta đang chửi rủa.

Không ai nói chuyện với gã ta, hẳn là Bưởi kia không ở trong phòng của gã ta.

Quả khoảng chừng một giờ, Mận hạ âm lượng TV.

Nam Sơn nghe thấy tiếng bước chân không nặng không nhẹ, lại còn tiếng đập lon nước.

Bên trên truyền đến tiếng nói chuyện của Mận:

- Về rồi hả, chuẩn bị thế nào rồi?

Bưởi cầm bình nước khoáng cạnh bàn lên, mở nắp rồi tu ừng ực vào ngum, sau đó mới nói:

- Tất cả đều thuận lợi, thông báo cho người nhà Cố Thăng rồi.

- Mà nói xem.

Mận hỏi bằng giọng chán chờ:

- Nhà họ Cố có báo cảnh sát không?

Bưởi trả lời ngay:

- Chúng ta phải sẵn sàng cho việc đối phương báo cảnh sát bất cứ lúc nào.

Hắn dùng sức bóp bình nước khoáng, nói:

- Mặc kệ cho bọn chúng có báo cảnh sát hay không, đợi đến khi chúng ta lấy được tiền chuộc rồi giải quyết hết đám Cố Thăng luôn.

- Hà!

Mận rất kinh ngạc:

- Không phải trước đó nói là lấy được tiền chuộc rồi sẽ thả người à?

Bưởi vỗ lưng ông, thờ dãi:

- Đám Cố Thăng thấy mặt chúng ta rồi. Nếu sau khi chúng ta lấy được tiền chuộc rồi thả người, Cố Thăng sẽ đến cục cảnh sát mô tả mặt mũi của chúng ta thì sẽ bị truy nã đó.

Hắn đặt mạnh bình nước khoáng lên bàn, nói tiếp:

- Chạy trốn tới một nơi khác, có tiền cũng chỉ sống lén lút lút, anh có muốn như thế không, anh trai?

- Đương nhiên không phải thế.

Gã ta bất cóc kẻ có tiền, không phải để sống cuộc sống như thế.

Buổi cười cười:

- Sao lại không chứ, nếu kế hoạch của chúng ta trót lọt, cảnh sát sẽ không biết ai bắt cóc đám Cố Thăng. Giết bọn chúng, đối với chúng ta chính là càng thêm đảm bảo.

Mện vẫn còn do dự:

- Nhưng dù sao thì đó cũng là mạng người!

- Nếu chúng ta lấy được tiền rồi thả chúng đi, để chúng báo cảnh sát bắt chúng ta, có lẽ chúng ta không trốn thoát được đâu, chỉ có thể dành nửa đời sau sống trong tù.

Gương mặt Buổi sa sầm, nói về viễn cảnh tương lai.

Nghe đến đây, Mện lắc đầu như trống bỏi.

Gã ta siết chặt nắm đấm, giọng kiên định:

- Anh không muốn sống như thế, anh nghe theo mầy hết. Đợi đến khi lấy được tiền, chúng ta giết con tin ngay...

Giọng nói của gã ta dần dần nhỏ xuống.

Buổi cười mừng rỡ:

- Anh có thể nghĩ thông là tốt nhất.

Nếu không thể nghĩ thông, hấn đành phải giết trước báo sau vậy.

Nam Sơn nghe xong liền kinh hãi, bọn bắt cóc đã sinh lòng giết con tin rồi, cô và Cố Thăng không thể ngồi chờ chết.

Hai người bọn họ phải phối hợp với hai người kia, nghĩ ra biện pháp thoát thân.

Chẳng qua là, Mai Nhất Minh và Từ Á Vu có đáng giá để tin nhiệm không? Cô có cùng bản khoán với Cố Thăng.

Nếu trong số hai người đó có gián điệp, bọn họ khéo quá hóa vụng, làm bọn bắt cóc nảy sinh cảnh giác, canh giữ càng thêm nghiêm ngặt, hay có thể giết chết con tin trong cơn nóng giận luôn.

Đợi đến sáng ngày mai, cô sẽ nói chuyện này với Cố Thăng, bàn bạc biện pháp đối phó thật kỹ càng.

Nam Sơn không vội vàng rời khỏi, cô muốn nghe xem kế hoạch của tên Mện và Buổi này là gì đây?

Đáng tiếc, Mện và Buổi chuyển hướng chủ đề, bắt đầu bàn về trận đấu bóng đá.

Nam Sơn chờ trong chiếc điện thoại di động suốt hai giờ, trừ việc biết bọn bắt cóc có ý định giết con tin thì không có thêm tin tức có ích gì khác.

Mang theo tâm trạng thất vọng tràn trề, cô trở về thân thể của mình.

...

Cố Thăng chợt mở mắt, phát hiện bóng điện mắc giữa gian phòng đang phát sáng rạng ngời.

Cuối cùng cũng có điện lại rồi!

Anh cảm thấy hơi lạ, trong trí nhớ của anh, gian phòng này chỉ có một chiếc đèn trần mà không có bóng đèn.

Anh vô tình không để ý thấy nơi này có gì bất thường, định bụng nói với Nam Sơn về việc đã có điện trở lại.

Cố Thăng tìm một vòng, không phát hiện ra Nam Sơn hay dấu vết của người khác.

Khi quan sát cẩn thận, anh phát hiện gian phòng đã biến đổi rất nhiều.

Không gian chật hẹp, sàn nhà ẩm ướt, cánh cửa sổ nhỏ nhỏ, chỉ duy nhất có tiếng chửi rủa và tiếng nước nhỏ giọt là không hề thay đổi.

Anh xóc chấn lên, rời giường bằng đôi chân trần. Anh nhìn một vòng chung quanh gian phòng, vẫn không thấy tung tích của bất kỳ ai.

Trên bàn có bình nước cho trẻ em, mặt đất có bày một vài món đồ chơi.

Ấn đường anh giật giật, trong lòng nảy sinh ra một ý nghĩ.

Có một chỗ mà anh chưa kiểm tra, Cố Thăng đưa mắt sang nhìn chiếc giường lớn.

Anh đi tới bên giường, ngồi xổm xuống, hít một hơi thật sâu rồi xốc mạnh tấm ra giường đang phủ xuống lên.

Cố Thăng trông thấy đứa bé trai đang co ro dưới mặt đất, bé tỏ ra hết sức đau đớn mà không có ai giúp đỡ.

- Này!

Anh đánh tiếng chào bé trai bằng giọng thật khẽ.

Bé trai nghe thấy nên từ từ ngẩng đầu lên.

Trong tích tắc khi thấy được gương mặt bé, đôi mắt Cố Thăng tròn trĩnh vì không thể tin nổi.

Bé trai này giống y hệt anh lúc anh tròn sáu tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Dịch: Lãng Nhân Môn

Cố Thăng đợi bé trai trả lời, chợt nghe thấy tiếng gầm giận dữ bên tai mình.

- Buông tôi ra mau! Cố Thăng.

Cố Thăng nhú mày không hiểu chuyện gì, anh còn đang định thần lại, tay đang cầm tấm ra trải giường mà.

Dù sao cũng không thể tự nói chuyện một mình được.

- Ứuuuuuu... Tôi gọi anh là ông nội nhé, ông nội mau buông cháu ra được không?

Hình như đây là tiếng của Từ Á Vu, anh vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên quay về phía sau.

Trước mắt Cố Thăng chỉ phủ kín sắc đen, anh phát hiện bản thân vẫn còn nằm trên giường.

Bất giác, anh phát hiện ra vừa rồi bản thân đang nằm mơ, và Từ Á Vu đánh thức anh khỏi giấc mơ đó.

Từ Á Vu vừa mới nói gì đó, bưng tay ra?

Tay anh đang chụp vào cái gì đó, Cố Thăng cảm nhận rồi phát hiện dường như anh đã túm lấy cậu nhỏ của Từ Á Vu cách một lớp chăn mỏng, anh buông ra ngay lập tức.

Từ Á Vu thở phào nhẹ nhõm, ngủ chung với Cố Thăng thật sự quá đáng sợ.

Y tỉnh lại vì đau, phát hiện cậu nhỏ của mình đang bị Cố Thăng túm lấy rồi kéo ra.

Y tưởng tượng đến tình cảnh nhỏ củ cái trắng, tự thấy không rét mà run.

Tức thì Từ Á Vu nỗ lực đẩy tay Cố Thăng ra, nào biết được lực tay của đối phương quá mạnh. Càng đẩy tay Cố Thăng ra, Cố Thăng càng túm chặt lấy nó.

Y không thể không đánh thức Cố Thăng dậy.

Không đợi Từ Á Vu kịp bốt đau, y đã nghe Cố Thăng bình luận:

- Ngán thật đó.

Huyết thái dương của y bắt đầu giật giật liên hồi.

Vì Cố Thăng còn chưa tỉnh ngủ nên nói thẳng ra mà không suy nghĩ gì.

Đợi đến lúc Cố Thăng nhận ra được bản thân nói lời thì muộn quá rồi.

Cố Thăng trờ mình, vờ như mình nói mớ:

- Búp bê, của tôi.

Từ Á Vu thấy Cố Thăng nói mớ, chuyện này có liên quan đến sĩ diện đàn ông của y, tuyệt đối không thể để Cố Thăng đùa cợt rồi thôi.

Y bắt lấy tay Cố Thăng, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Anh sờ lại lần nữa xem, có ngứa hay không?

Cố Thăng...

Động tĩnh của hai người quá lớn, đánh thức cả Nam Sơn và Mai Nhất Minh.

Nam Sơn cố gắng mở mắt, hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy, sao lại ồn ào thế?

Cố Thăng trả lời:

- Từ Á Vu giờ trò lưu manh, buộc anh phải sờ cậu nhỏ của cậu ta, mà anh thì thà chết không chịu khuất phục.

Anh ăn ngay nói thật.

Nam Sơn:... Không ngờ cậu là loại người này đó Từ Á Vu.

Từ Á Vu vội vã quăng củ khoai lang nóng bỏng tay này ra ngoài, y ho khan biện bạch:

- Anh ta nói bậy.

- Được rồi, coi như tôi là làm con trai tốt một lần đi.

Mai Nhất Minh đưa ra ý kiến:

- Cố Thăng, tôi và anh đổi chỗ với nhau đi, anh và Nam Sơn ngủ chung với nhau.

- Không được.

Cố Thăng từ chối thẳng:

- Cô là phụ nữ, sao lại ngủ chung với một thằng đàn ông xa lạ được?

Mai Nhất Minh cười cười:

- Hiện tại người gặp nguy hiểm là anh.

Cô bước xuống giường:

- Hơn nữa, tôi có tập võ, chắc gì Từ Á Vu là đối thủ của tôi.

Cố Thăng nghe xong thì khắp người mừng thầm, anh men theo trí nhớ đi tới giường Nam Sơn, đắp cùng chăn với cô làm anh cảm thấy ấm hân, tâm trạng bất an cũng dần bình tĩnh trở lại.

Anh nói với Mai Nhất Minh:

- Nếu Từ Á Vu làm bậy, cô nhất định phải la lớn lên, tôi và Nam Sơn sẽ giúp cô ngay.

- Được.

Từ Á Vu không để ý lời nói của Cố Thăng, mà thở phào một hơi như được giải thoát. Ngủ chung với Mai Nhất Minh chắc chắn sẽ ngủ ngon hơn khi ngủ cùng Cố Thăng, có lẽ tương ngộ của con gái sẽ khá quý củ.

Giường của y hơi lồm xồm, y biết Mai Nhất Minh đã lên giường, y đảm bảo với cô:

- Cô yên tâm, tôi ngủ rất biết điều, không làm chuyện gì với cô đâu.

- Tôi tin cậu đó.

Lòng Từ Á Vu thật sự cảm động, cảm giác được tin nhiệm thật tốt.

Kết quả, câu nói tiếp theo của Mai Nhất Minh làm cảm động của hắn bay theo gió rồi.

Cô nói:

- Cậu đừng có quấy rối Cố Thăng, anh ta là người có vợ rồi.

- Tôi quấy rối anh ta làm gì?

Từ Á Vu hỏi bằng giọng khó hiểu.

Mai Nhất Minh cười mừng rỡ:

- Hy vọng là lời nói của cậu đi đôi với việc làm.

- Đương nhiên rồi.

Từ Á Vu đáp, y cảm thấy có chỗ nào đó quái quái.

...

Cố Thăng nằm cạnh Nam Sơn, nhớ lại tỉ mỉ giấc mơ ban nãy. Trong mơ, dường như anh đã bị bắt cóc rồi, anh chỉ có thể nằm dưới gầm giường để tìm chút cảm giác an toàn trong không gian nhỏ hẹp kín bưng đó.

Lần đầu tiên, anh nhớ như in ký ức trong mơ.

Không gian chung quanh tối om, anh nhủ mày, tự hỏi bản thân vì sao lại mơ thấy giấc mơ đó.

Có lẽ bởi vì chính anh đang trải gặp phải chuyện này nên giấc mơ chính là dạng phóng chiếu tâm lý của hiện thực. Ví dụ như tiếng nước nhỏ giọt, tiếng đàn ông chửi rủa cũng không gắn kết với hiện thực trước mắt.

Còn chuyện vì sao trong mơ bản thân bị bắt cóc với hình tượng của một đứa trẻ, anh có thể giải thích hợp lý rằng, bởi vì hình tượng đứa bé càng phản ánh khía cạnh yếu ớt của bản thân anh.

Chính là như thế, anh nhắm hai mắt lại, cười trong im lặng. Vậy mà anh còn nghiêm túc phân tích giấc mơ của mình.

Cứ đi ngủ sớm thì hơn, có lẽ ngày mai còn cần phải đấu một cuộc chiến ác liệt cũng nên.

...

Lúc Nam Sơn tỉnh lại thì trời đã hừng sáng, có một tia sáng yếu ớt xuyên qua khe hở tấm ván gỗ.

Thực ra, tối qua cô không ngủ yên giấc, cứ chìm vào trạng thái ngủ nông.

Cô nhìn sang Cố Thăng đang ngủ bên cạnh mình, đôi lông mi thật dài đang rũ xuống, vẻ mặt an tường làm người ta không đành lòng quấy rầy.

Cô thở dài rồi vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt.

Nước ở đây khá lạnh khiến cô lập tức trở nên tỉnh táo hẳn.

- Em ra rồi à?

Nam Sơn vừa ra khỏi cửa nhà vệ sinh thì bất ngờ nghe được giọng nói của Cố Thăng.

Anh đè thấp giọng mình xuống thật nhẹ hệt như đang thì thầm, dọa cô giật nảy cả người.

Cô quay đầu sang phải, tìm về hướng âm thanh vừa truyền đến, thấy Cố Thăng đang dựa vào tường, đầu tóc lộn xộn.

- Anh vào đi.

Nam Sơn kêu, cô nghĩ anh muốn đi vào WC.

Cố Thăng lắc đầu, thấp giọng nói:

- Chúng ta vào đó nói chuyện.

Tay cô bị Cố Thăng kéo quay trở về nhà vệ sinh.

Cố Thân thuận tay mở vòi sen, anh nói nhỏ vào tai cô:

- Có phải tối hôm qua em xuyên vào vật tùy thân nào đó của Mận hay Bưởi rồi thám thính được tin xấu gì đó không? Có lẽ em không phát hiện, sau khi em tỉnh thì em hít sâu đến tám lần, anh còn đếm thay em đó.

Tiếng nước ào ào che lấp cuộc trò chuyện của hai người.

Nam Sơn liếc nhìn anh, không ngờ Cố Thăng lại dậy sớm đến vậy.

Cô gạt đầu, thuật lại đầu đuôi sự việc:

- Tối hôm qua em xuyên vào di động của Mận. Đối phương hết sức cảnh giác, trong di động không có sim. Có lẽ bọn chúng đã chuẩn bị rất nhiều sim rác, sau khi gọi điện thoại xong rồi vứt đi ngay, phòng ngừa cảnh sát căn cứ vào sim số làm manh mối điều tra đến chỗ chúng.

Cô nhìn vòi sen, nói tiếp:

- Mận và Bưởi đã bàn bạc xong, đợi khi chúng lấy được tiền chuộc thì sẽ giết người diệt khẩu ngay.

- Ừ.

Nam Sơn đề nghị:

- Chúng ta phải hợp tác với bọn Mai Nhất Minh thôi.

Đoàn kết cùng nhau mới có khả năng thoát khỏi sự khống chế của bọn cướp.

Cố Thăng đã đoán được tính khả thi của việc bọn bắt cóc giết con tin là rất lớn, hợp tác với người khác để chống lại bọn cướp là việc cần làm hiện giờ.

Điều duy nhất làm anh lo lắng chính là hai người kia có đáng tin hay không, lỡ như trong hai người họ có một người là gián điệp thì đúng là chết trong uất hận.

Đến giờ, hành vi cử chỉ của hai người cũng khá bình thường, vậy thì đánh cược một lần, cược rằng hai người đều là kẻ vô tội bị bọn bắt cóc tống tiền đến tổng tiền.

Cố Thăng nói với Nam Sơn:

- Đợi sau khi hai người đó tỉnh lại, chúng ta bàn bạc với họ việc trốn thoát thế nào đi.

...

Lúc Nam Sơn và Cố Thăng đi ra, Từ Á Vu và Mai Nhất Minh đã thức, hai người đang trò chuyện với nhau.

Mai Nhất Minh vừa thấy Nam Sơn và Cố Thăng thì vẫy vẫy tay với họ, ý bảo hai người tới đây.

Khi hai người vừa tới, cô vỗ vỗ mép giường ra hiệu ngồi xuống.

Mai Nhất Minh nói với hai người:

- Từ Á Vu đang bàn bạc chuyện bỏ trốn với tôi, chúng ta không thể ngồi chờ chết. Nếu ngoan ngoãn nghe lời, có khi cuối cùng lại chẳng biết bản thân chết thế nào. Hai người tham gia không? Nói thẳng một câu đi, bọn tôi không miễn cưỡng hai người, chỉ cần hai người không đi tố giác phản bội bọn tôi là được.

Lời nói của cô hết như phường đạo chích, song lại hết sức hào sảng.

Cố Thăng trả lời ngay:

- Tôi và Nam Sơn tham gia.

Mai Nhất Minh hơi kinh ngạc, vốn dĩ cô tưởng phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có thể thuyết phục Cố Thăng.

Dù sao thì hôm qua Cố Thăng tỏ vẻ không quá hứng thú đối với chuyện trốn đi, đúng là hơi mâu thuẫn.

- Hoan nghênh gia nhập.

Từ Á Vu cười vui vẻ, nhiều người thì càng có nhiều sức mạnh.

Bốn ngời ngồi vây quanh trên giường, Từ Á Vu đề xuất ra một vấn đề:

- Đầu tiên cần phải giải quyết xiềng xích khóa chân chúng ta.

Xiềng chân thế này sẽ hạn chế hành động của bọn họ.

Cố Thăng háng giọng đáp:

- Cậu không cần lo chuyện này, tôi sẽ mở khóa.

- Anh biết mở khóa à?

Mai Nhất Minh kinh ngạc, giám đốc và kỹ năng mở khóa chẳng ăn nhập gì nhau cả.

Cố Thăng gật đầu:

- Cuộc sống ép buộc thôi.

Trước kia, anh bị bà nội ném vào một căn phòng bí mật được dựng riêng vì anh. Bên trong đó có rất nhiều cánh cửa, cần phải giải mã một số thứ thì mới tìm được chìa khóa ra ngoài.

Căn phòng bí mật đó thực sự quá phức tạp, anh lại phải đi một mình nên cảm thấy khá sợ hãi. Anh không muốn bản thân phải đi vào nơi gian khổ đó lần thứ hai.

Vì thế, anh đặc biệt tìm đến chuyên gia mở khóa để học cách mở khóa thế nào, quán triệt tư tưởng có thể bắt tay vào làm còn hơn vào động não.

Nam Sơn nói:

- Vấn đề mở khóa đã được giải quyết, sau khi chúng ta tự do, cần phải tìm được vũ khí nhằm chiến đấu với bọn bất cóc.

- Chuyện này thì dễ.

Từ Á Vu quay đầu chỉ về mấy cây gỗ:

- Chúng ta lấy mấy thanh gỗ đó xuống, chúng có thể làm vũ khí. Hơn nữa tôi và Cố Thăng là đàn ông trưởng thành sức dài vai rộng. Nếu một chọi một thì vẫn có thể chế ngự bọn họ.

- Ủ, chỉ cần bom không ở trên người Mạn thì chẳng còn chuyện gì nữa.

Từ Á Vu nhú mày:

- Nếu gã ta luôn mang theo quả bom bên người thì đừng hành động gì.

Lực sát thương của quả bom quá mạnh mẽ, bọn họ không dám đánh cược quên mình như vậy.

- Chúng ta đều bị chúng trói lại, vốn dĩ chẳng có khả năng uy hiếp gì. Hẳn là Mạn sẽ không mang theo bom bên người đâu.

Cố Thăng suy đoán theo hướng lạc quan:

- Nếu Mạn mang theo bom bên mình thật, lại không cẩn thận làm nổ bom luôn, cả gã ta và Bưởi đều bị nổ chết thì thật thú vị.

Đây là lần đầu tiên Nam Sơn hy vọng miệng quạ đen của Cố Thăng trở thành sự thật.

Vừa dứt lời, Mạn đã mở cửa đi vào, trên người vẫn cột bom. Gã ta mang theo túi nhựa đựng nước và bánh bích quy làm phần ăn sáng cho bọn họ.

Gã ta vừa đến thì thấy bốn người đều nhìn về phía quả bom trên bụng mình, gã ta nhú mày, lớn giọng mắng:

- Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đẹp đâu?

- Không có gì, chỉ là cảm thấy áo lót phiên bản bom này của anh quả thực rất ngẫu.

Cố Thăng trả lời hết sức chân thành.

Mạn...

Chương 110

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mận ném túi đồ ăn xuống đất, không đi vào phòng.

Gã ta cảnh cáo:

- Đừng làm mấy việc vô nghĩa như thiêu thân lao đầu vào lửa. Đội bọn tao lấy được tiền chuộc sẽ thả tụi bây ra ngoài.

Từ Á Vu gật đầu liên tục:

- Bọn tôi nhất định sẽ an phận.

Mận nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của y thì gật đầu thỏa mãn.

- Đây là đồ ăn sáng cho tụi bây, ăn mau đi!

Nói xong, gã ta xoay người đóng cửa lại.

Mận vừa đi, sắc mặt của bốn người lập tức sầm xuống.

Quả bom trên người Mận chưa được loại bỏ, cơ hội bọn họ chạy thoát lại càng xa vời.

Thậm chí còn không cho bọn họ thời cơ đánh một trận thì đã bị diệt sạch.

...

Cố Thăng nhặt túi lên, chia đồ ăn cho mọi người.

- Vậy phải làm sao đây?

Mai Nhất Minh bóc bánh bích quy ra rồi nhai nuốt, cảm thấy hơi khô. Trong lòng đang có chuyện làm cô ăn không vô.

- Hy vọng bọn cướp tốt bụng một chút, sau khi người nhà tôi giao tiền chuộc xong thì cho tôi một con đường sống.

Từ Á Vu cất giọng trông mong.

Cố Thăng không nói gì, anh đang có ý khác.

Hai giờ khuya chính là khoảng thời gian con người mệt mỏi nhất. Ngay thời điểm đó, Nam Sơn có thể xuyên vào đồ vật trên người bọn bắt cóc, xem tình trạng của bọn cướp thế nào.

Nếu chúng buồn ngủ buông lỏng cảnh giác, bọn họ cẩn thận một chút thì có thể lén chuồn đi rồi.

Anh nhớ rõ Nam Sơn đã từng nói, ghế sofa được đặt song song cửa gian phòng. Bọn bắt cóc chỉ cần ngồi xuống thì đã có thể xem tình hình của bọn họ thế nào rồi.

Lúc chúng mệt mỏi, có lẽ sẽ không nhìn chăm chăm cánh cửa từng giây từng phút đâu.

Nếu chúng luôn luôn tỉnh táo thì bọn họ có thể đợi, đợi nhà họ Cố dẫn cảnh sát đến cứu mọi người.

Anh suy đoán tính tình người nhà mình, chắc chắn sẽ không tin tưởng bọn bắt cóc, nhất định họ sẽ gọi cảnh sát xin giúp đỡ rồi.

Bọn bắt cóc không lấy được tiền chuộc thuận lợi, trong lúc nhất thời sẽ không giết con tin, bọn họ vẫn còn thời gian.

Anh chỉ hy vọng, trước khi bọn chúng mất hết kiên nhẫn, cảnh sát có thể tìm tới đây.

Cố Thăng uống một hớp nước rồi nhìn sang Nam Sơn, ý bảo anh muốn nói ý định của mình cho cô biết.

Nam Sơn hiểu ý nên đi vào toilet, Cố Thăng theo sát phía sau.

...

Sau khi Cố Thăng đóng cửa nhà vệ sinh thì mở vòi sen ngay, hết như lúc sáng sớm.

Tiếp đó, anh nói kế hoạch của mình cho Nam Sơn biết.

- Có thể, vậy hôm nay em ngủ trễ chút là được.

Nam Sơn bổ sung.

Nam Sơn tính toán cô sẽ ngủ lúc một giờ, vậy thì khoảng thời gian từ một giờ đến ba giờ, cô đã xuyên đến cái gì đó trên người bọn cướp rồi.

Hắn là có thể đợi lúc bọn chúng mất cảnh giác hoặc là đi ngủ luôn.

...

Lúc bọn họ trở ra, Mai Nhất Minh hỏi ngay:

- Sao hai người nói chuyện lén lút lút thế? Dù sao thì chúng ta cũng là kẻ chung thuyền, không thể bàn bạc cùng nhau được à?

- Đúng thế, tôi và Mai Nhất Minh không bỏ cuộc đâu, vẫn đang định thử xem sao.

Từ Á Vu thêm vào.

Cố Thăng cười cười, trả lời:

- Cùng làm đi, tôi tính sẽ mở khóa xích vào rặng sáng hai giờ, đó là lúc tỉnh cảnh giác của bọn bắt cóc yếu nhất, tôi và Nam Sơn sẽ đi ra ngoài dò xét một phen. Nếu tình hình lạc quan thì chúng ta tìm cơ hội chuẩn bị luôn.

Anh thôi cười, nói tiếp:

- Độ nguy hiểm của việc này rất lớn, hai người đã suy nghĩ kỹ chuyện muốn làm cùng bọn tôi chưa?

- Làm chung đi, chỉ cần có cơ hội sống sót, tôi tình nguyện thử một lần.

Mai Nhất Minh vỗ ngực rồi quay sang nhìn Từ Á Vu:

- Cậu nghĩ sao?

Từ Á Vu gật đầu:

- Đương nhiên là cùng làm rồi. Tôi nghĩ, hậu quả xấu nhất khi bị phát hiện chính là bị đánh một trận, không chết được đâu.

Y chỉ vào hộp bánh bích quy:

- Hiện tại bọn cướp cung cấp thức ăn cho chúng ta, xác suất giết con tin không cao.

Y lau miệng rồi nhìn về phía nhà vệ sinh:

- Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ vào WC lấy vài thanh gỗ xuống rồi giấu dưới gầm giường làm vũ khí. Nếu bọn chúng đi ngủ thật, chúng ta đánh gục chúng luôn. Khi đó chúng ta không cần phải chạy, trói chúng lại hết rồi báo cảnh sát.

- Cũng được, bọn bắt cóc không vào đó, chắc sẽ không phát hiện trong toilet thiếu mất mấy thanh gỗ đâu.

Trên cửa sổ có rất nhiều thanh gỗ, cho dù chúng đi vào đó cũng chưa chắc phát hiện ra được.

Nhưng Cố Thăng cho rằng xác suất bọn bắt cóc ngủ khá thấp, căn cứ vào tính tình của Buri, hẳn ta không cho phép tình trạng cả hai cùng ngủ đâu.

Bốn người lại đồng tâm nhất trí.

Sau khi mọi người ăn xong thì bắt tay vào phân công công việc.

Nam Sơn chịu trách nhiệm canh chừng, còn ba người nhận việc tháo thanh gỗ.

Bọn bắt cóc đóng thanh gỗ hết sức chắc chắn, để có thể tháo nó khỏi cửa sổ phải cần sức rất lớn.

Bọn họ loay hoay suốt buổi sáng, cuối cùng cũng lấy được sáu thanh gỗ xuống từ cửa sổ.

Lúc tháo thanh gỗ cuối cùng, giữa các thanh gỗ đã tạo thành khe hở rất lớn.

Xuyên qua khe hở đó, bọn họ thấy bên ngoài đó là song sắt và một ngọn núi lớn.

Cả đám nhìn nhau, vốn dĩ bọn họ cho rằng sau khi ra ngoài thì có thể xin người địa phương giúp đỡ.

Nhưng theo tình hình này, quanh đây sẽ không có dân cư sinh sống. Nếu bọn họ chạy đi, cần phải chạy một quãng mới tìm được đường cái, cầu cứu những chiếc xe vắng lại qua đây.

Suốt thời gian này, bọn bắt cóc đi vào ba lần, song bị bốn người nói dối trót lọt, thế là chỉ sợ hãi chứ không gặp nguy hiểm gì.

Cơm trưa và cơm tối cũng chỉ là bánh bích quy và nước, không có gì khác.

Suy xét đến tình hình trốn thoát thuận lợi, bọn họ cần phải phí rất nhiều sức để tìm đường. Do đó bọn họ cố gắng bớt phần ăn trưa và ăn tối, để lại một túi bánh bích quy và một chai nước làm lương khô.

Tiếp đó, mọi người ngồi trên giường, chờ đợi đến nửa đêm trong im lặng.

Cố Thăng tháo chiếc đồng hồ treo tường xuống, đặt nó vào khe cửa, nương theo ánh sáng bên ngoài để nhìn thời gian.

Đồng hồ vừa điểm 12:30, anh treo đồng hồ về vị trí cũ theo trí nhớ của mình. Anh nói với Nam Sơn:

- 12:30 rồi, em đi ngủ đi.

- Ngủ? Gần đến hai giờ rồi, chúng ta phải đi trốn nữa.

Ý bảo là giờ này sao mà ngủ được.

Cố Thăng gật đầu:

- Ngủ một tiếng lấy tinh thần, không làm trễ nãi chuyện chính đâu.

Anh hỏi:

- Mọi người có muốn ngủ tầm nửa tiếng không?

- Không ngủ được.

Mai Nhất Minh lắc đầu như trống bỏi:

- Hiện tại tôi hồi hộp tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, nhất định là không ngủ được.

Từ Á Vu giật giật xích chân, hỏi:

- Cố Thăng, anh tính mở khóa xích chân cho chúng ta lúc nào đây?

Cố Thăng khoát tay nói:

- Cậu đừng gấp, nhanh thôi.

Đội Nam Sơn thăm dò tình hình cụ thể rồi mở khóa cũng không muộn.

Anh nói thêm:

- Bây giờ chúng ta giữ yên lặng nằm trên giường, giả bộ như đang ngủ. Chúng ta cứ như thế này, Mạn vừa đến liền biết chúng ta muốn gây chuyện rồi.

Vừa nói xong, Từ Á Vu và Mai Nhất Minh lập tức đắp chăn.

Đề Nam Sơn có không gian ngủ ngon giấc, Cố Thăng đề nghị:

- Mọi người nhắm mắt nghỉ ngơi đi, đừng nói chuyện nữa. Tối giờ tôi sẽ gọi mọi người dậy.

- Ừ.

...

Có lẽ vì ban ngày tinh thần tập trung cao độ, cộng thêm không gian yên tĩnh nên Nam Sơn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô vừa mở mắt ra thì đã phát hiện mình xuyên thành dây chuyền vàng trên cổ Bưởi.

Mặn đang uống rượu, gương mặt tươi cười đắc chí:

- Đợi đến khi chúng ta lấy được tiền chuộc thì giải quyết đám Cổ Thăng luôn. Lại sắp được sống cuộc sống của người giàu có rồi.

- Anh à, lần này có tiền thì đừng xài phí. Đừng giống như trước khi trúng số độc đắc rồi xài tiền bạt bừa, hay đi sang Macau đánh bài nữa. Cuối cùng lại còn gánh một khoản nợ không trả nổi.

Nghe em trai nhắc lại chuyện cũ, Mặn khổ sở, nói:

- Anh không bao giờ như thế nữa.

Gã ta thở dài:

- Nếu lúc đó xài tiền hợp lý, chúng ta cũng chẳng cần phải đi trên con đường tội phạm này làm gì.

Cuối cùng thì Nam Sơn cũng biết mục đích bắt cóc Cổ Thăng và Từ Á Vu của chúng là vì trả nợ.

- Anh đừng quá áy náy, nghĩ về gia đình anh đi. Không có tiền trong người, gia đình anh đâu thể tiếp tục sống không lo không nghĩ như lúc đầu nữa.

Mặn gật đầu:

- Tất cả mọi thứ đều vì gia đình anh. Hôm nay lúc anh đưa bánh bích quy cho chúng, A Á dùng tay ra hiệu "ok", chắc trong đó không có vấn đề gì đâu.

- Có thằng bé giám sát chúng nó, anh em ta cũng có thể an tâm phần nào. Đám Cổ Thăng đó có nằm mơ cũng không ngờ A Á cùng một phe với chúng ta.

Bưởi cất giọng mừng rỡ:

- Bằng không thì chỉ có hai chúng ta trông giữ bọn nó cũng sẽ mệt chết.

Nam Sơn nghe xong thì kinh hãi, tên Từ Á Vu này thế mà lại cùng phe với bọn bắt cóc.

Lo lắng của cô và Cổ Thăng trước đó rất đúng. Kế hoạch hiện tại của bọn họ đã bị lộ trước mặt Từ Á Vu rồi, và cũng định trước là không thể thành công.

Cô đoán sở dĩ Từ Á Vu tích cực chuẩn bị kế hoạch là để hiểu rõ toàn bộ kế hoạch chạy trốn của bọn họ, y muốn đùa bọn họ một phen, như một con mèo vờn chuột vậy.

Cô phải trở về thật nhanh để nói cho Cổ Thăng biết tin này.

Mặn khen:

- A Á đúng là thông minh, lúc lên kế hoạch bắt cóc, thằng bé cố gắng không ít mưu kế đâu, thế mới khiến cho kế hoạch vẫn tiến hành thuận lợi đến giờ.

Bưởi ngáp một cái:

- Anh canh chừng đi, em đi ngủ một lát, mai còn phải lấy tiền chuộc.

- Yên tâm, anh ngủ đến trưa, nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Nhất định sẽ không làm việc gì ngu xuẩn vào lúc này đâu.

Chưa được một lát, phòng khách trống trải đã truyền ra tiếng hít thở của Bưởi. Mặn xem phim kinh dị, thi thoảng còn nở nụ cười quái dị.

Nam Sơn thấy vậy bèn quay trở về thân thể mình.

Nam Sơn vừa tỉnh, cô hơi cử động một chút thì Cổ Thăng đã nhận ra.

- Sao thế?

Cổ Thăng vội hỏi thăm.

Nam Sơn lắc đầu rồi ghé đầu vào tai anh thì thầm:

- Từ Á Vu là gián điệp.

Trong lòng Cố Thăng hốt hoảng, tay siết chặt nắm đấm mới kiềm nén cảm xúc vào lòng, tình huống mà anh không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra.

Anh nhìn sang chiếc giường bên nghĩa đầy thâm ý.

Đúng lúc này, Từ Á Vu mở miệng giục:

- Sắp đến hai giờ rồi, Cố Thăng anh giúp mọi người mở khóa trước đi?

- Được.

Nam Sơn giật giật áo anh, không muốn để anh mở khóa.

Cố Thăng vỗ vỗ tay cô an ủi, ý bảo cô không cần lo lắng.

Cố Thăng cầm sợi dây kềm, mân mê cả buổi còng chân Từ Á Vu.

- Mở được chưa?

Từ Á Vu hỏi bằng giọng lo lắng.

Mười phút đồng hồ trôi qua, xích chân của y vẫn chẳng hề hấn gì.

Cố Thăng lau mồ hôi trên trán, bày bộ dáng thành thật:

- Thật ra tôi không mở khóa được.

Tạm thời giấu giếm kỹ năng này đi, nếu anh mở khóa giúp cho mọi người thì khi bị bắt lại chúng sẽ trói chặt tay anh mất.

- Hà!

Từ Á Vu hoài nghi:

- Lúc đó anh khẳng định chắc chắn lắm mà, sao giờ lại nói là không mở ra được?

Cố Thăng gượng cười:

- Có lẽ trước kia tôi mèo mù vớ được chuột chết rồi. Lúc đó, tôi học theo phim truyền hình, lấy sợi dây kềm mân mê một hồi thì mở được khóa ra.

Anh tỏ vẻ thất vọng:

- Tôi tưởng là lần này cũng được.

Từ Á Vu lớn giọng chất vấn:

- Sao anh lại lừa gạt tình cảm của bọn tôi thế chứ? Chúng ta làm cu li hết cả ngày rồi, chuẩn bị vũ khí cũng xong luôn. Kết quả là anh nói là không làm được?

- Suyt.

Mai Nhất Minh ra hiệu im lặng:

- Nói nhỏ nhỏ thôi, không khéo lại kéo bọn bắt cóc đến đây.

- Tôi không nhịn được, thật sự là tức chết mà.

Từ Á Vu hét sức kích động.

Cố Thăng quăng dây kềm ra, nói:

- Tôi không muốn chạy trốn nữa, đợi người nhà mang tiền chuộc đến cho bọn bắt cóc. Chúng sẽ thả chúng ta ra, cần gì phải bí quá hóa liều?

Từ Á Vu chất vấn:

- Há chẳng phải mấy việc làm hôm nay đều mất công toi hết cả à?

Đúng lúc này, Mận nghe tiếng nói nên đến, mở cửa phòng chửi:

- Ôn cái gì mà ồn, không muốn ngủ à?

Gã ta lia mắt sang Từ Á Vu rồi nhìn sang chỗ khác ngay.

Mai Nhất Minh vội vàng lấp liếm:

- Chú bắt cóc cứ đi ngủ đi, bọn tôi không ồn nữa đâu.

Cô thăm giục bọn bắt cóc mau trở về ngủ đi, miễn cho phát hiện nhà vệ sinh có gì đó sai sai.

Nam Sơn dò xét Từ Á Vu, cô thấy y che miệng ho khan rồi tiến lên một bước, bộ dạng như thể không để bọn cô thoát nạn dễ dàng rồi.

Cô bỗng nghe thấy Cố Thăng nói:

- Chú bắt cóc à, tôi muốn tố cáo. Từ Á Vu xui khiến bọn tôi chạy trốn, còn khuyến khích tôi tháo thanh gỗ trên cửa sổ ra nữa. Tôi suy nghĩ cẩn thận, thấy đây khác nào hại bọn tôi ư? Vốn dĩ chỉ cần giao tiền chuộc thì bọn tôi có thể ra khỏi đây rồi, có gì bí quá hòa liễu? Tôi vừa phản ứng kịp, không muốn tiếp tục nữa, nhưng Từ Á Vu không buông tha.

Cố Thăng nhìn sang Mận và Từ Á Vu, chờ mong tiết mục đại nghĩa diệt thân sắp diễn ra.

Mận:...

Từ Á Vu:...

Việt

Chương 110:

Mận ném túi đồ ăn xuống đất, không đi vào phòng.

Gã ta cảnh cáo:

- Đừng làm mấy việc vô nghĩa như thiêu thân lao đầu vào lửa. Đợi bọn tao lấy được tiền chuộc sẽ thả tụi bây ra ngoài.

Từ Á Vu gật đầu liên tục:

- Bọn tôi nhất định sẽ an phận.

Mận nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của y thì gật đầu thỏa mãn.

- Đây là đồ ăn sáng cho tụi bây, ăn mau đi!

Nói xong, gã ta xoay người đóng cửa lại.

Mận vừa đi, sắc mặt của bốn người lập tức sầm xuống.

Quả bom trên người Mận chưa được loại bỏ, cơ hội bọn họ chạy thoát lại càng xa vời.

Thậm chí còn không cho bọn họ thời cơ đánh một trận thì đã bị diệt sạch.

...

Cố Thăng nhặt túi lên, chia đồ ăn cho mọi người.

- Vậy phải làm sao đây?

Mai Nhất Minh bóc bánh bích quy ra rồi nhai nuốt, cảm thấy hơi khô. Trong lòng đang có chuyện làm cô ăn không vô.

- Hy vọng bọn cướp tốt bụng một chút, sau khi người nhà tôi giao tiền chuộc xong thì cho tôi một con đường sống.

Từ Á Vu cất giọng trông mong.

Cố Thăng không nói gì, anh đang có ý khác.

Hai giờ khuya chính là khoảng thời gian con người mệt mỏi nhất. Ngay thời điểm đó, Nam Sơn có thể xuyên vào đồ vật trên người bọn bắt cóc, xem tình trạng của bọn cướp thế nào.

Nếu chúng buồn ngủ buông lỏng cảnh giác, bọn họ cẩn thận một chút thì có thể lên chuồn đi rồi.

Anh nhớ rõ Nam Sơn đã từng nói, ghế sofa được đặt song song cửa gian phòng. Bọn bắt cóc chỉ cần ngồi xuống thì đã có thể xem tình hình của bọn họ thế nào rồi.

Lúc chúng mệt mỏi, có lẽ sẽ không nhìn chăm chăm cánh cửa từng giây từng phút đâu.

Nếu chúng luôn luôn tỉnh táo thì bọn họ có thể đợi, đợi nhà họ Cố dẫn cảnh sát đến cứu mọi người.

Anh suy đoán tính tình người nhà mình, chắc chắn sẽ không tin tưởng bọn bắt cóc, nhất định họ sẽ gọi cảnh sát xin giúp đỡ rồi.

Bọn bắt cóc không lấy được tiền chuộc thuận lợi, trong lúc nhất thời sẽ không giết con tin, bọn họ vẫn còn thời gian.

Anh chỉ hy vọng, trước khi bọn chúng mất hết kiên nhẫn, cảnh sát có thể tìm tới đây.

Cố Thăng uống một hớp nước rồi nhìn sang Nam Sơn, ý bảo anh muốn nói ý định của mình cho cô biết.

Nam Sơn hiểu ý nên đi vào toilet, Cố Thăng theo sát phía sau.

...

Sau khi Cố Thăng đóng cửa nhà vệ sinh thì mở vòi sen ngay, hết như lúc sáng sớm.

Tiếp đó, anh nói kế hoạch của mình cho Nam Sơn biết.

- Có thể, vậy hôm nay em ngủ trễ chút là được.

Nam Sơn bổ sung.

Nam Sơn tính toán cô sẽ ngủ lúc một giờ, vậy thì khoảng thời gian từ một giờ đến ba giờ, cô đã xuyên đến cái gì đó trên người bọn cướp rồi.

Hắn là có thể đợi lúc bọn chúng mất cảnh giác hoặc là đi ngủ luôn.

...

Lúc bọn họ trở ra, Mai Nhất Minh hỏi ngay:

- Sao hai người nói chuyện lén lút lút thế? Dù sao thì chúng ta cũng là kẻ chung thuyền, không thể bàn bạc cùng nhau được à?

- Đúng thế, tôi và Mai Nhất Minh không bỏ cuộc đâu, vẫn đang định thử xem sao.

Từ Á Vu thêm vào.

Cố Thăng cười cười, trả lời:

- Cùng lắm đi, tôi tính sẽ mở khóa xích vào rặng sáng hai giờ, đó là lúc tính cảnh giác của bọn bắt cóc yếu nhất, tôi và Nam Sơn sẽ đi ra ngoài dò xét một phen. Nếu tình hình lạc quan thì chúng ta tìm cơ hội chuồn đi luôn.

Anh thôi cười, nói tiếp:

- Độ nguy hiểm của việc này rất lớn, hai người đã suy nghĩ kỹ chuyện muốn làm cùng bọn tôi chưa?

- Làm chung đi, chỉ cần có cơ hội sống sót, tôi tình nguyện thử một lần.

Mai Nhất Minh vỗ ngực rồi quay sang nhìn Từ Á Vu:

- Cậu nghĩ sao?

Từ Á Vu gật đầu:

- Đương nhiên là cùng lắm rồi. Tôi nghĩ, hậu quả xấu nhất khi bị phát hiện chính là bị đánh một trận, không chết được đâu.

Y chỉ vào hộp bánh bích quy:

- Hiện tại bọn cướp cung cấp thức ăn cho chúng ta, xác suất giết con tin không cao.

Y lau miệng rồi nhìn về phía nhà vệ sinh:

- Sau khi ăn xong, chúng ta sẽ vào WC lấy vài thanh gỗ xuống rồi giấu dưới gầm giường làm vũ khí. Nếu bọn chúng đi ngủ thật, chúng ta đánh gục chúng luôn. Khi đó chúng ta không cần phải chạy, trói chúng lại hết rồi báo cảnh sát.

- Cũng được, bọn bắt cóc không vào đó, chắc sẽ không phát hiện trong toilet thiếu mất mấy thanh gỗ đâu.

Trên cửa sổ có rất nhiều thanh gỗ, cho dù chúng đi vào đó cũng chưa chắc phát hiện ra được.

Nhưng Cố Thăng cho rằng xác suất bọn bắt cóc ngủ khá thấp, căn cứ vào tính tình của Burui, hẳn ta không cho phép tình trạng cả hai cùng ngủ đâu.

Bốn người lại đồng tâm nhất trí.

Sau khi mọi người ăn xong thì bắt tay vào phân công công việc.

Nam Sơn chịu trách nhiệm canh chừng, còn ba người nhận việc tháo thanh gỗ.

Bọn bắt cóc đóng thanh gỗ hết sức chắc chắn, để có thể tháo nó khỏi cửa sổ phải cần sức rất lớn.

Bọn họ loay hoay suốt buổi sáng, cuối cùng cũng lấy được sáu thanh gỗ xuống từ cửa sổ.

Lúc tháo thanh gỗ cuối cùng, giữa các thanh gỗ đã tạo thành khe hở rất lớn.

Xuyên qua khe hở đó, bọn họ thấy bên ngoài đó là song sắt và một ngọn núi lớn.

Cả đám nhìn nhau, vốn dĩ bọn họ cho rằng sau khi ra ngoài thì có thể xin người địa phương giúp đỡ.

Nhưng theo tình hình này, quanh đây sẽ không có dân cư sinh sống. Nếu bọn họ chạy đi, cần phải chạy một quãng mới tìm được đường cái, cầu cứu những chiếc xe vắng lại qua đây.

Suốt thời gian này, bọn bắt cóc đi vào ba lần, song bị bốn người nói dối trót lọt, thế là chỉ sợ hãi chứ không gặp nguy hiểm gì.

Com trưa và com tối cũng chỉ là bánh bích quy và nước, không có gì khác.

Suy xét đến tình hình trốn thoát thuận lợi, bọn họ cần phải phí rất nhiều sức để tìm đường. Do đó bọn họ cố gắng bớt phần ăn trưa và ăn tối, để lại một túi bánh bích quy và một chai nước làm lương khô.

Tiếp đó, mọi người ngồi trên giường, chờ đợi đến nửa đêm trong im lặng.

Cố Thăng tháo chiếc đồng hồ treo tường xuống, đặt nó vào khe cửa, nương theo ánh sáng bên ngoài để nhìn thời gian.

Đồng hồ vừa điểm 12:30, anh treo đồng hồ về vị trí cũ theo trí nhớ của mình. Anh nói với Nam Sơn:

- 12:30 rồi, em đi ngủ đi.

- Ngủ? Gần đến hai giờ rồi, chúng ta phải đi trốn nữa.

Ý bảo là giờ này sao mà ngủ được.

Cố Thăng gật đầu:

- Ngủ một tiếng lấy tinh thần, không làm trễ nãi chuyện chính đâu.

Anh hỏi:

- Mọi người có muốn ngủ tầm nửa tiếng không?

- Không ngủ được.

Mai Nhất Minh lắc đầu như trống bỏi:

- Hiện tại tôi hồi hộp tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, nhất định là không ngủ được.

Từ Á Vu giật giật xích chân, hỏi:

- Cố Thăng, anh tính mở khóa xích chân cho chúng ta lúc nào đây?

Cố Thăng khoát tay nói:

- Cậu đừng gấp, nhanh thôi.

Đội Nam Sơn thăm dò tình hình cụ thể rồi mở khóa cũng không muộn.

Anh nói thêm:

- Bây giờ chúng ta giữ yên lặng nằm trên giường, giả bộ như đang ngủ. Chúng ta cứ như thế này, Mận vừa đến liền biết chúng ta muốn gây chuyện rồi.

Vừa nói xong, Từ Á Vu và Mai Nhất Minh lập tức đắp chăn.

Đề Nam Sơn có không gian ngủ ngon giấc, Cố Thăng đề nghị:

- Mọi người nhắm mắt nghỉ ngơi đi, đừng nói chuyện nữa. Tối giờ tôi sẽ gọi mọi người dậy.

- Ừ.

...

Có lẽ vì ban ngày tinh thần tập trung cao độ, cộng thêm không gian yên tĩnh nên Nam Sơn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô vừa mở mắt ra thì đã phát hiện mình xuyên thành dây chuyền vàng trên cổ Bưởi.

Mận đang uống rượu, gương mặt tươi cười đắc chí:

- Đến khi chúng ta lấy được tiền chuộc thì giải quyết đám Cố Thăng luôn. Lại sắp được sống cuộc sống của người giàu có rồi.

- Anh à, lần này có tiền thì đừng xài phí. Đừng giống như trước khi trúng số độc đắc rồi xài tiền bạt bạ, hay đi sang Macau đánh bài nữa. Cuối cùng lại còn gánh một khoản nợ không trả nổi.

Nghe em trai nhắc lại chuyện cũ, Mận khò sở, nói:

- Anh không bao giờ như thế nữa.

Gã ta thở dài:

- Nếu lúc đó xài tiền hợp lý, chúng ta cũng chẳng cần phải đi trên con đường tội phạm này làm gì.

Cuối cùng thì Nam Sơn cũng biết mục đích bắt cóc Cố Thăng và Từ Á Vu của chúng là vì trả nợ.

- Anh đừng quá áy náy, nghĩ về gia đình anh đi. Không có tiền trong người, gia đình anh đâu thể tiếp tục sống không lo không nghĩ như lúc đầu nữa.

Mận gật đầu:

- Tất cả mọi thứ đều vì gia đình anh. Hôm nay lúc anh đưa bánh bích quy cho chúng, A Á dùng tay ra hiệu "ok", chắc trong đó không có vấn đề gì đâu.

- Có thằng bé giám sát chúng nó, anh em ta cũng có thể an tâm phần nào. Đám Cố Thăng đó có nằm mơ cũng không ngờ A Á cùng một phe với chúng ta.

Bưởi cất giọng mừng rỡ:

- Bằng không thì chỉ có hai chúng ta trông giữ bọn nó cũng sẽ mệt chết.

Nam Sơn nghe xong thì kinh hãi, tên Từ Á Vu này thế mà lại cùng phe với bọn bắt cóc.

Lo lắng của cô và Cố Thăng trước đó rất đúng. Kế hoạch hiện tại của bọn họ đã bị lộ trước mặt Từ Á Vu rồi, và cũng định trước là không thể thành công.

Cô đoán sơ đi Từ Á Vu tích cực chuẩn bị kế hoạch là để hiểu rõ toàn bộ kế hoạch chạy trốn của bọn họ, y muốn đùa bọn họ một phen, như một con mèo vờn chuột vậy.

Cô phải trở về thật nhanh để nói cho Cố Thăng biết tin này.

Mận khen:

- A Á đúng là thông minh, lúc lên kế hoạch bắt cóc, thằng bé cố gắng không ít mưu kế đâu, thế mới khiến cho kế hoạch vẫn tiến hành thuận lợi đến giờ.

Bưởi ngáp một cái:

- Anh canh chừng đi, em đi ngủ một lát, mai còn phải lấy tiền chuộc.

- Yên tâm, anh ngủ đến trưa, nghỉ ngơi cũng đủ rồi. Nhất định sẽ không làm việc gì ngu xuẩn vào lúc này đâu.

Chưa được một lát, phòng khách trống trải đã truyền ra tiếng hít thở của Buri. Mận xem phim kinh dị, thi thoảng còn nở nụ cười quái dị.

Nam Sơn thấy vậy bèn quay trở về thân thể mình.

Nam Sơn vừa tỉnh, cô hơi cử động một chút thì Cố Thăng đã nhận ra.

- Sao thế?

Cố Thăng vội hỏi thăm.

Nam Sơn lắc đầu rồi ghé đầu vào tai anh thì thầm:

- Từ Á Vu là gián điệp.

Trong lòng Cố Thăng hốt hoảng, tay siết chặt nắm đấm mới kiềm nén cảm xúc vào lòng, tình huống mà anh không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra.

Anh nhìn sang chiếc giường bên nghĩa đầy thâm ý.

Đúng lúc này, Từ Á Vu mở miệng giục:

- Sắp đến hai giờ rồi, Cố Thăng anh giúp mọi người mở khóa trước đi?

- Được.

Nam Sơn giật giật áo anh, không muốn để anh mở khóa.

Cố Thăng vỗ vỗ tay cô an ủi, ý bảo cô không cần lo lắng.

Cố Thăng cảm sợi dây kềm, mân mê cả buổi còng chân Từ Á Vu.

- Mở được chưa?

Từ Á Vu hỏi bằng giọng lo lắng.

Mười phút đồng hồ trôi qua, xích chân của y vẫn chẳng hề hấn gì.

Cố Thăng lau mồ hôi trên trán, bày bộ dáng thành thật:

- Thật ra tôi không mở khóa được.

Tạm thời giấu giếm kỹ năng này đi, nếu anh mở khóa giúp cho mọi người thì khi bị bắt lại chúng sẽ trói chặt tay anh mất.

- Hả!

Từ Á Vu hoài nghi:

- Lúc đó anh khẳng định chắc chắn lắm mà, sao giờ lại nói là không mở ra được?

Cố Thăng gượng cười:

- Có lẽ trước kia tôi mèo mù vớ được chuột chết rồi. Lúc đó, tôi học theo phim truyền hình, lấy sợi dây kềm mân mê một hồi thì mở được khóa ra.

Anh tỏ vẻ thất vọng:

- Tôi tưởng là lần này cũng được.

Từ Á Vu lớn giọng chất vấn:

- Sao anh lại lừa tình cảm của bọn tôi thế chứ? Chúng ta làm cu li hết cả ngày rồi, chuẩn bị vũ khí cũng xong luôn. Kết quả là anh nói là không làm được?

- Suyt.

Mai Nhất Minh ra hiệu im lặng:

- Nói nhỏ nhỏ thôi, không khéo lại kéo bọn bắt cóc đến đây.

- Tôi không nhìn được, thật sự là tức chết mà.

Từ Á Vu hết sức kích động.

Cố Thăng quăng dây kềm ra, nói:

- Tôi không muốn chạy trốn nữa, đợi người nhà mang tiền chuộc đến cho bọn bắt cóc. Chúng sẽ thả chúng ta ra, cần gì phải bí quá hóa liều?

Từ Á Vu chất vấn:

- Há chẳng phải mấy việc làm hôm nay đều mất công toi hết cả à?

Đúng lúc này, Mạn nghe tiếng nói nên đến, mở cửa phòng chửi:

- Ổn cái gì mà ổn, không muốn ngủ à?

Gã ta lia mắt sang Từ Á Vu rồi nhìn sang chỗ khác ngay.

Mai Nhất Minh vội vàng lấp liếm:

- Chú bắt cóc cứ đi ngủ đi, bọn tôi không ồn nữa đâu.

Cô thăm giục bọn bắt cóc mau trở về ngủ đi, miễn cho phát hiện nhà vệ sinh có gì đó sai sai.

Nam Sơn dò xét Từ Á Vu, cô thấy y che miệng ho khan rồi tiến lên một bước, bộ dạng như thể không để bọn cô thoát nạn dễ dàng rồi.

Cô bỗng nghe thấy Cố Thăng nói:

- Chú bắt cóc à, tôi muốn tố cáo. Từ Á Vu xui khiến bọn tôi chạy trốn, còn khuyến khích tôi tháo thanh gỗ trên cửa sổ ra nữa. Tôi suy nghĩ cẩn thận, thấy đây khác nào hại bọn tôi ư? Vốn dĩ chỉ cần giao tiền chuộc thì bọn tôi có thể ra khỏi đây rồi, có gì bí quá hóa liều? Tôi vừa phản ứng kịp, không muốn tiếp tục nữa, nhưng Từ Á Vu không buông tha.

Cố Thăng nhìn sang Mạn và Từ Á Vu, chờ mong tiết mục đại nghĩa diệt thân sắp diễn ra.

Mạn...

Từ Á Vu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111

Dịch: Lãng Nhân Môn

Mạn cứng người, khóe miệng giật giật, hỏi:

- Có phải thế không?

- Tôi... Tôi không có.

Từ Á Vu nhất quyết phủ nhận:

- Cố Thăng vu oan giá...

Không đợi Từ Á Vu phủ nhận xong, Mai Nhất Minh đã nhảy ra chỉ trích Cố Thăng:

- Cố Thăng, vì sao anh lại đi tố cáo thế chứ, cái tên phản bội nhà anh.

Cô nhìn anh đầy thất vọng, quả nhiên là người giàu có đều sợ chết cả.

Từ Á Vu...

Y quay sang nhìn cô, thần sắc cực kỳ phức tạp. Lời nói của cô đã gián tiếp xác nhận lời của Cố Thăng.

Đúng là đồng đội heo.

Mặt nhìn Từ Á Vu đầy xoắn xuýt, sau đó đi đến hùng hổ, vung tay đập vào mặt y.

- Thế mà ông lại đánh tôi?

Y che mặt tỏ vẻ không thể tin nổi rồi đưa mắt đau thương nhìn Mặt.

Mặt sợ y lời đe dọa, nói ra vài câu không thể cứu vãn được nên đập thêm một đập vào lồng ngực y.

Cố Thăng thấy thế thì trợn mắt há hốc mồm, phần trình diễn này quá giống thật rồi, anh bái phục.

- Đừng đánh nữa.

Mai Nhất Minh muốn ngăn cản nhưng lại bị Nam Sơn ôm lại, khuyên can:

- Cô có muốn bị đánh không?

Mai Nhất Minh lắc đầu, động tác hơi hoãn lại, cô sợ đau nhất.

- Đừng tới đây, để một mình tôi chịu hết mọi đau khổ đi.

Từ Á Vu thấy Mai Nhất Minh muốn can, y vội can lại. Vốn dĩ chỉ cần đập vài đập là có thể cho qua, cô mà ra tay ngăn cản, nhất định phải đánh càng ác hơn.

Thấy cô không ra tay, Từ Á Vu đưa tay che vết thương rách da trên miệng, y thở phào nhẹ nhõm.

Mặt thở hổn hển vài lần rồi ngừng lại.

Thấy vậy, Từ Á Vu lập tức cầu xin tha thứ:

- Đừng đánh tôi, tôi không dám nữa đâu.

- Chuyện gì vừa xảy ra, sao ồn ào vậy?

Tiếng động trong phòng đánh thức Bưởi dậy, hắn thấy cửa đang mở thì đến đây xem tình hình.

Mặt quay sang hắn nói:

- Tên Từ Á Vu này khuyến khích mọi người trốn thoát nên bị Cố Thăng tố cáo.

Bưởi:

- Cái gì...

Hắn liếc nhìn Từ Á Vu đầy ngờ ngàng rồi xắn tay áo lên nói với Mặt:

- Mở còng chân ra đi, em muốn dạy dỗ thằng này một trận. Thăng ôn này không muốn sống nữa đúng không?

Mặt y lời ngồi xổm xuống, lấy chùm chìa khóa ra khỏi túi, mở khóa còng chân cho Từ Á Vu. Còn Bưởi thì nhìn chằm chằm cảnh giác bọn Cố Thăng.

- Được rồi.

Mặt phúi tay, túm chặt lấy hai tay Từ Á Vu kéo ra sau lưng:

- Đi thôi, ra ngoài đó dạy dỗ nó.

Trước khi đi, gã ta liếc nhìn Cố Thăng, khen:

- Mày làm thế là đúng, bọn mày không trốn thoát được đâu. Tao khuyên tụi bây nên dẹp bỏ ý nghĩ đó đi, ngay cả nghĩ cũng không được, bằng không...

Mặn hạ thấp giọng, thanh âm trở nên u tối hẳn đi:

- Từ Á Vu chính là kết cục của tội bấy. Ở yên đó chờ đi, nhà tội bấy vừa giao tiền chuộc xong, tất nhiên là bọn tao sẽ thả người, có gì phải vội?
- Có thể thưởng cho tôi cái gì không?

Cố Thăng hỏi.

Mặn nhíu mày:

- Muốn thưởng gì? Cởi xích thì miễn bàn.

Cố Thăng trả lời ngay:

- Có thể đừng tắt đèn vào buổi tối được không, nhóm chúng tôi có một cô rất sợ tối.
- Mặn, anh đừng nói nhảm nhiều với chúng nữa, đi mau đi.

Buổi đứng cạnh đó giục.

- Đi liền đây.

Mặn không đồng ý cũng không phản đối yêu cầu của Cố Thăng

Một tiếng rầm vang lên, Buổi đóng sầm cửa lại.

...

Gian phòng lại chìm trong bóng tối.

Bọn bắt cóc quên mang đồng gỗ đi, phòng chừng chúng sẽ lại đến chuyển nữa.

Cố Thăng không đoán sai, chưa được một phút thì Mặn đã trở lại.

Mặn hỏi anh:

- Không phải nói giấu sáu thanh gỗ dưới gầm giường à? Mau giao ra đây.

Giọng điệu gã ta nói chuyện với Cố Thăng đã mềm mỏng hơn trước, có lẽ gã ta cảm thấy Cố Thăng vừa nghe lời lại vừa phối hợp, bất giác buông lỏng cảnh giác với anh.

- Tôi lấy cho ông.

Cố Thăng trả lời.

Không thể giấu được mấy thanh gỗ, chẳng bằng chủ động giao ra hòng lấy lòng bọn bắt cóc.

Cố Thăng lấy ra sáu côn gỗ dưới gầm giường rồi giao cho Mặn.

Quả nhiên là nịnh hót, Mai Nhất Minh thấy hành động này của anh thì khịt mũi xem thường, thái độ này được viết thẳng lên mặt cô.

Mặn cười thỏa mãn:

- Mày biết thời biết thế lắm, tốt.

Gã ta mang mấy thanh côn gỗ ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

...

Đợi đến lúc Mặn rời đi, Mai Nhất Minh lập tức chỉ trích:

- Cố Thăng, anh không giúp thì thôi đi, tại sao còn tố cáo? Không biết kết cục của Từ Á Vu như thế nào đây, hai đấm vừa rồi cũng chẳng nhẹ nhàng gì.

Thoạt nhìn Buổi còn hung hãn hơn cả Mặn, Từ Á Vu rơi vào tay của hắn, nhất định là lành ít dữ nhiều.

Mai Nhất Minh nhìn cửa phòng lo âu, ánh mắt như muốn xuyên qua cánh cửa kia để xem rõ tình hình hiện tại.

Cô oán trách cả Cố Thăng. Gần sát giây phút quan trọng, anh ta cảm thấy sợ cũng bình thường, nhưng cũng đừng khai Từ Á Vu ra chứ! Người ta có thù

oán gì với anh ta đâu.

Cô lại cảm thấy hơi sợ, nếu như cô trách cứ anh nặng hơn nữa, anh có bán rẻ cô luôn không?

Bản thân cô là một cô gái chân yếu tay mềm, không thể chịu được mấy đòn hiểm độc thế đâu.

Cố Thăng giải thích ngay:

- Từ Á Vu là gián điệp.

Cần phải giải thích chuyện này cho Mai Nhất Minh biết, kế hoạch trốn đi phải tạm gác lại vì Từ Á Vu. Nếu có cơ hội tiến hành thì sẽ tiếp tục.

Nếu Mai Nhất Minh không tin tưởng bọn họ, đến lúc đó ắt sẽ thành gánh nặng.

- Hà!

Mai Nhất Minh bất ngờ không phản ứng kịp.

Tên Từ Á Vu này luôn tích cực lên kế hoạch chạy trốn, lại còn bị bọn bắt cóc đánh ác như vậy, sao y có thể là gián điệp được?

Sau mấy tiếng xoẹt xoẹt của dòng điện, đèn đã sáng.

Ánh sáng đến bất ngờ không kịp đề phòng, Cố Thăng hí mắt chớp tay sau lưng.

Anh nhìn đèn trên trần nhà rồi tỏ vẻ mừng rỡ, tên Mạn đã nghe lọt tai lời đề nghị của anh rồi.

Đêm đến, có ánh sáng thế này dễ làm việc hơn nhiều.

- Sáng lên rồi!

Mai Nhất Minh thờ nhẹ, cô vẫn nhìn Cố Thăng đầy nghi ngờ. Cô thấy Cố Thăng muốn giải vây cho nỗi sợ chết của mình nên mới bảo Từ Á Vu là gián điệp.

Tất nhiên là Cố Thăng biết cô không tin:

- Đợi lúc Từ Á Vu trở về, cô có thể nhìn kỹ xem thử, ngoài vết thương trên mặt và trên ngực thì còn vết thương nào khác không? Nếu như chúng cùng một phe, ngay lúc chúng thoát khỏi tầm mắt chúng ta, nhất định sẽ không chạm đến một sợi lông tơ của Từ Á Vu. Còn ngược lại, cô tự hiểu lấy.

Vừa rồi anh nhìn thấy ánh mắt của Bưởi dành cho Từ Á Vu, rõ ràng là muốn che chở cho Từ Á Vu.

Đến lúc ra ngoài rồi, có lẽ chúng xử lý vết thương cho y còn không kịp, huống chi tiếp tục đánh Từ Á Vu?

- Vậy còn gì để nói nữa, nhất định bị đánh bầm dập rồi.

Cô nhìn bộ dạng áp giải Từ Á Vu của Mạn, hiển nhiên là muốn dạy cho y một bài học. Y có còn sống quay về đây hay không cũng là vấn đề.

Cố Thăng tiếp tục thuyết phục:

- Đợi tên đó về đây, cô sẽ biết tôi có nói dối hay không.

Thấy Cố Thăng kiên quyết như thế, Mai Nhất Minh do dự.

Lúc trước, cô và Cố Thăng, Nam Sơn bị bắt cóc đến đây, nhưng Từ Á Vu không phải thế. Ngay từ đầu y đã là con tin rồi, hơn nữa, hoàn cảnh của y thế nào toàn là do y tự nói mà thôi.

Nói cho cùng, y có bị bắt cóc hay không thì chỉ mình y biết. Dù sao thì cô thấy y giống như bị bắt cóc.

Cô chủ động hỏi:

- Nếu Từ Á Vu là gián điệp, chúng ta phải làm sao đây?

Cố Thăng thấy cuối cùng thì Mai Nhất Minh cũng chịu nghe lời anh, lòng nhẹ nhõm hơn.

Anh đề nghị:

- Cô cứ làm như không biết hắn ta là gián điệp, tiếp xúc với hắn như bình thường. Thái độ của cô với bọn tôi như ban nãy là đúng. Nhìn từ một góc độ, phòng của chúng ta đã chia thành hai phe, tôi và Nam Sơn là một phe, cô và Từ Á Vu là một phe. Phải đầu đầu gay gắt mới đúng, cô đừng tỏ ra thân thiện với bọn tôi.

- Được.

Mai Nhất Minh gật đầu.

- Nếu giả thiết của anh trở thành sự thật, tôi đây cứ làm theo lời anh. Quả thật, tỏ vẻ thân thiện với hai người sẽ khiến hấn ta nghi ngờ.

Dù sao thì đứng trên quan điểm của một người không biết rõ sự thật như cô, rất có thể sẽ xem thường hành vi Cố Thăng, đương nhiên sẽ cư xử lạnh nhạt với anh.

- Cô đừng để bị lộ tẩy đó.

Nam Sơn vẫn không quá an lòng.

Mai Nhất Minh cười tự tin:

- Không đâu, tôi có học diễn xuất. Diễn cái gì thì giống cái đó, lúc tôi giả trang đàn ông, mấy người đâu có nhìn ra đâu đúng không?

Nam Sơn gật đầu, cô liếc nhìn Mai Nhất Minh, thấy dù không cố gắng diễn thì người này cũng giống đàn ông lắm rồi.

- Ngủ đi.

Cố Thăng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Giờ đã là ba giờ rồi, qua hai tiếng nữa vừa tròn một đêm không ngủ.

Không có tinh lực thì chẳng có sức để chạy nữa.

Mai Nhất Minh dụi mắt nói:

- Vậy hôm nay tôi một mình một giường to, nhất định rất thoải mái.

Đèn sáng chói mắt ảnh hưởng xấu đến giấc ngủ nên Cố Thăng tắt nó đi.

Tiếng nước nhỏ giọt, bên ngoài lại là tiếng chửi rủa cổ làm ra vẻ, và cả bóng tối.

Cố Thăng xoay người ôm Nam Sơn, cảm giác an tâm lấp đầy đáy lòng khiến cho anh không còn sợ hãi.

...

Bên tai Cố Thăng là tiếng khóc trẻ con. Anh nghĩ, vì nhà họ Cố không hợp tác nên bọn bắt cóc đã tìm một con mồi khác, bắt một đứa trẻ về à?

Không được, anh phải che chở cho bé trai đó chu toàn. Cách làm của bọn bắt cóc có thể tạo thành ám ảnh tâm lý trong cuộc sống của đứa bé đó.

Anh mở mắt rồi sờ sờ sau lưng thấy toàn là mồ hôi lạnh. Cố Thăng quan sát chung quanh một vòng.

Cửa sổ nhỏ nhỏ, bóng đèn lắc lư theo gió, mặt đất ẩm ướt.

Anh sững sờ trong chốc lát, đây không phải nơi anh ở. Ý nghĩ đầu tiên của Cố Thăng chính là thừa dịp anh ngủ nên chúng đã đưa anh đi.

Nhìn khung cảnh có phần quen thuộc, bất giác anh phát hiện đây chính là khung cảnh trong giấc mơ trước đó. Anh thấy khó hiểu, chẳng lẽ giấc mơ cũng chia thành nhiều tập?

Anh nghe thấy tiếng nước nờ, lại nhìn sang góc tường bên phải, thấy đứa bé trai giống hệt như mình.

Tình trạng của đứa bé bết bát hơn trước, đầu tóc lộn xộn, quần áo nhăn nhúm. Cánh tay trần đầy dấu xanh xanh tím tím, hiển nhiên bé đã bị ngược đãi.

Dù biết đây là mơ, lòng anh vẫn thất lại.

Cố Thăng xuống giường, thấy một đôi giày nhỏ nhỏ trên mặt đất. Lúc này anh mới chú ý chân của đứa bé kia.

Không mang giày.

Anh xoay người, muốn cầm lấy đôi giày nhưng lại phát hiện ra tay mình xuyên qua đôi giày đó.

Anh sững sờ, nhìn thân thể của mình, nhận thấy bây giờ anh trong trạng thái mờ ảo. Vậy điều này có đồng nghĩa với việc đứa bé trai đó không nhìn thấy anh không?

Để kiểm tra suy đoán của mình, Cố Thăng đi đến trước mặt đứa bé, ngồi xổm xuống an ủi:

- Em đừng khóc, sẽ có người đến cứu em ra ngoài thôi.

Bé trai không phản ứng gì cả.

Cố Thăng vươn tay định sờ đầu bé, nhưng không nằm ngoài dự đoán của anh, tay của anh xuyên qua thân thể đứa bé.

Nhìn bé trốn ở góc phòng khóc nức nở, anh buông thõng tay, cảm thấy mất hết sức lực.

Lòng anh đau đốn quặn thắt, như thể anh đang trải qua những gì đứa bé phải chịu.

Cố Thăng quy kết nguyên nhân là vì bé trai này rất giống với anh khi còn nhỏ nên mới có ảo giác cảm động lấy.

Anh từ từ nhắm mắt, vỗ vỗ đầu mình, thấy hơi đau đầu.

- Cậu... là quỷ hả?

Bỗng Cố Thăng nghe thấy tiếng đứa bé hô lên hốt hoảng. Anh mừng rỡ mở mắt, tưởng bé có thể nhìn thấy anh.

Cố Thăng nhìn bé, muốn nói cho bé biết anh không phải quỷ, lại phát hiện đứa bé đang cúi đầu nhìn xuống đất mà không liếc nhìn mình.

Trên mặt đất có cái gì chẳng? Anh nương theo ánh mắt của đứa bé, nhìn thấy một đám cát đang chuyển động.

Hình ảnh đó khá kinh khủng. Nhìn sự việc quái đản đang diễn ra, Cố Thăng càng thêm khẳng định đây là mơ.

Bé trai nhìn chằm chằm vào đồng cát kia, mí mắt không chớp lần nào. Bé dịch sang bên cạnh, cất giọng nức nở:

- Cậu... cậu đừng làm tớ sợ. Tránh ra đi, tránh xa tớ ra một chút... Không... Không mà...

Bé trai lải nhải mấy lời ăn năn hối lỗi với đồng cát:

- Sáng nay tâm trạng tớ không tốt, tớ không nên đá cậu như thế, cũng không nên vẫy cậu tứ tung. Nếu cậu là quỷ thì cứ tìm mấy người xấu kia đi. Tớ là người tốt lại biết nghe lời, không kén ăn, mỗi bữa ăn ba chén cơm...

Bé nhìn đồng cát đó, nói bằng giọng nghiêm túc:

- Nếu cậu muốn hại tớ... Tôn Ngộ Không sẽ báo thù cho tớ, tớ và anh ấy là bạn thân.

Đồng cát đó tiếp tục chuyển động, bé trai mở to mắt, ngừng thở, im lặng nhìn nó.

Lát sau, đồng cát đó ghép lại thành chữ: Chơi với tớ.

Lẽ hiển nhiên, bé yêu quái này còn chưa hòa nhập hoàn toàn vào xã hội loài người, ngay cả hai chữ "với tớ" đơn giản thế cũng không viết được.

Bé trai không khóc nữa, nói giọng đứt quãng:

- Chơi với tớ?

- Tớ là người, cậu là yêu quái. Người và yêu quái không thể chơi với nhau được.

Bé trai mở to mắt, cất giọng khàn khàn.

Hạt cát bắt đầu di chuyển, lát sau đã ghép lại thành ba chữ: Tớ là người. Lại dùng cát ghép thành một gương mặt cười bày tỏ thân thiện với bé trai.

Bé trai vẫn còn nghi ngại:

- Tớ không đọc nhiều sách, nhất định là cậu đang gạt tớ.

Cố Thăng cười cười, bỗng thấy cách ở chung giữa bé và yêu quái cát khá đáng yêu.

Anh vô thức nhắm mắt rồi đánh cái hắt xì. Vừa mở mắt ra, anh vẫn còn ở trong mơ, nhưng không thấy bóng dáng bé trai đâu, đồng cát kia vẫn còn ở đó.

- Mau đi về bên trái.

Sau lưng anh, tiếng bé trai vang lên khe khẽ. Cố Thăng quay đầu, lại thấy bé trai đó lần nữa.

Quần áo của bé bẩn hơn trước kia, nhưng thần sắc sợ hãi bất an trên mặt đã biến mất, thay vào đó là cảm giác vui vẻ.

Bé đang chơi đùa cùng xe đồ chơi. Bé thì chỉ huy chiếc xe chạy theo hướng nào, chiếc xe sẽ chạy theo hướng đó.

Cố Thăng quan sát cẩn thận chất liệu của chiếc xem, đó chỉ là một chiếc xe bằng nhựa plastic hết sức bình thường.

Ngay cả xe cũng thành tinh, quả thực là một giấc mơ không thực tế!

Bé trai chơi một rồi thì bò lên giường, sẵn tiện mang chiếc xe lên theo. Sau khi xong xuôi, bé nói với chiếc xe:

- Cậu sở hữu năng lực thần kỳ có thể xuyên đến bất kỳ vật gì, nhưng đừng bao giờ nói cho người khác biết đó. Người khác không tốt bụng chơi với cậu như tớ đâu, nhất định sẽ xem cậu là yêu quái rồi bắt lại, tịch thu đồ ăn vặt của cậu, không cho cậu ăn com luôn.

Bé thôi dài:

- Không được ăn com, rất đáng thương đó.

Đối với Cố Thăng khi còn bé thì không được ăn com chính là trừng phạt nặng nề nhất.

Cố Thăng thấy thế thì càng khẳng định giấc mộng này chính là phóng chiếu tâm lý.

Điều anh không thể ngờ được rằng, Nam Sơn cũng xuất hiện trong giấc mơ của anh, dùng cách riêng của mình làm bạn bên cạnh anh.

Cố Thăng quyết định ghi chép giấc mộng này lại, thành "chuyện tình yêu khác loài của tiểu Thăng Thăng và tiểu Sơn Sơn" rồi đưa cho Nam Sơn.

Xe máy xúc giật giật gầu xúc tỏ vẻ đồng ý.

Bé trai cười cười, vươn tay muốn sờ xe máy xúc nhưng bị nó tránh đi.

Bé trai khuyên nhủ:

- Đừng thẹn thùng.

Bé lại tự nhủ:

- Tớ cứ cảm thấy cậu không phải người.

Dường như chiếc xe hơi sốt ruột, chạy vòng quanh bé không ngừng.

Bé trai khoát tay nói:

- Đừng sốt ruột thế, nghe tớ nói hết đã.

Bé chống cằm, cất giọng buồn rầu nhìn lên tường:

- Tớ cho rằng cậu là thần tiên, thấy tớ bị kẻ xấu bắt đi nên đi theo đến đây chơi cùng tớ, giúp tớ không còn sợ hãi nữa. Đáng tiếc pháp lực của cậu chưa đủ, mỗi lúc trời tối chỉ có thể chơi với tớ một lúc, hơn nữa cũng không có năng lực cứu tớ ra ngoài.

- Cậu chịu giúp đỡ tớ, tớ đã thấy vui lắm rồi.

Bé trai chớp đôi mắt to nhìn xe máy xúc:

- Đợi sau khi tớ ra ngoài rồi, tớ sẽ mang hết máy đồ vật mà cậu đã xuyên vào, cậu luôn luôn xuyên vào những vật đó mà nhỉ? Nói như vậy, chúng ta có thể ở chung một chỗ, tớ thích chơi với cậu lắm.

Cố Thăng làm một khán giả đứng xem, thấy giấc mộng này đào ra những ngáy thơ chất phát chôn sâu trong nội tâm anh.

Đột nhiên, đất núi rung chuyển, hệt như có động đất.

Trước mặt Cố Thăng xuất hiện một khe hở lớn bằng ba bốn người, anh không đứng vững nên rơi xuống.

Anh, tỉnh mộng.

Anh mở mắt, trông thấy ngọn đèn sáng rực chói mắt.

Còn Nam Sơn thì đang lay lay cánh tay anh, làm cả người anh đung đưa.

Anh ý thức được, có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao trong mơ lại có động đất xuất hiện bất ngờ.

Nam Sơn nói:

- Từ Á Vu về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Dịch: Lãng Nhân Môn

Vừa nghe Nam Sơn nói Từ Á Vu đã về, Cố Thăng bèn chống tay lên giường, lập tức ngồi dậy, đưa mắt vô thức nhìn sang cửa phòng.

Buổi đang đứng ở cửa ra vào, còn Mạn đang áp chế Từ Á Vu đi đến bên cạnh chiếc còng.

- Ngồi xổm xuống, tự đeo còng chân vào.

Mạn ra lệnh.

Cố Thăng nhìn chằm chằm Từ Á Vu, phát hiện miếng băng cá nhân đang dán lên vết thương ở miệng y, trông như đã được xử lý.

Nếu như bọn bắt cóc xử lý vết thương ở chỗ đó của y, xem chừng sau khi đi ra ngoài cũng không đánh y, diễn mãi một trò hề.

Cố Thăng quay đầu nhìn Mai Nhất Minh, thấy cô cũng đang nhìn anh, nhân tiện gật đầu với anh. Có lẽ cô thấy bộ dạng thể này của Từ Á Vu thì đã tin y là gián điệp rồi.

Từ Á Vu tỏ vẻ mệt mỏi, ngoan ngoãn mang còng chân vào như thể quá hoảng sợ.

- Anh Từ.

Mạn khom người, vỗ vỗ mặt y.

- Đừng tiếp tục giở trò gian trá. Nếu có lần sau sẽ không đấm mày mấy đấm đơn giản vậy đâu.

Từ Á Vu gật đầu liên tục:

- Không dám, tôi không dám nữa. Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn ở trong phòng này, không đi đâu cả.

Buổi bật cười, tỏ vẻ không tin tưởng, hần nhìn sang Cố Thăng, nói:

- Anh Cố đây tự hiểu lấy mình thật đấy, phiền anh giúp bọn tôi trông chừng nhé.

- Được, không thành vấn đề.

Cố Thăng đồng ý, lòng lại nghĩ thầm, ba tên bắt cóc này quả đúng là phái thực lực, diễn xuất không có kẻ hở nào.

Nếu Nam Sơn không nói Từ Á Vu là gián điệp, thật sự là anh không phát hiện ra.

Mấy năm nay, làm nghề bắt cóc cũng cần phải rèn luyện tay nghề hằng ngày, phải đọc thuộc lòng binh thư, biết mưu lược, lại phải có kỹ thuật diễn xuất, không dễ dàng chút nào!

Từ Á Vu không nói gì, y vỗ vỗ quần áo màu xám tro, im lặng nhìn chằm chằm Cố Thăng hệt như con sói chuẩn bị hành động. Đôi mắt rực cháy ngọn lửa hùng lực, bất cứ lúc nào cũng chực chờ lao tới cắn xé Cố Thăng.

- Chú.. Mạn. Từ Á Vu trừng tôi kìa. Đợi hai người rời đi, tôi sợ hấn ta sẽ làm hại tôi.

Cố Thăng không đối đầu trực tiếp với y mà quay sang tố cáo với Mạn. Anh nhìn Mạn và Từ Á Vu, cảm thấy đây là thời cơ thích hợp để thử thách hành động của bọn chúng.

Vừa dứt lời, Từ Á Vu liền thu hồi ánh nhìn, y cúi đầu thật thấp đi về phía giường bên kia.

Mạn cảm thấy đau đầu, ngay từ đầu gã ta cứ nghĩ rằng đứa con trai này của mình là một đứa hiểu chuyện. Giờ nhìn lại, thật khiến cho người ta không bót lo.

Khi đó, sau khi con trai vô tình biết được kế hoạch bắt cóc của gã ta và em trai, y không thay mặt chính nghĩa trách cứ bọn họ mà còn đưa ra thêm rất nhiều đề xuất, hoàn thiện toàn bộ kế hoạch bắt cóc.

Trong lòng gã ta cảm thấy vui mừng, con trai có thể hiểu được bản thân gã làm vậy vì muốn tốt cho gia đình. Cái thế giới này không phải chỉ có hai màu đen trắng đâu.

Trong kế hoạch, từ đầu đến cuối gã ta đều gạt con trai sang một bên, quá nguy hiểm.

Lỡ như bị bắt thì sẽ vào tù hơn mấy chục năm.

Tuổi của gã ta và em trai đã lớn rồi. Ngọt nhét hơn nửa đời người, chưa có chuyện gì mà họ chưa từng trải qua, sống thế là đủ rồi. Còn Á Vu không giống thế, cuộc sống của y mới bắt đầu.

Song Á Vu lại tham gia, bày ra đủ loại lý do y phải tham gia, y còn nói đó là một trong những khâu quan trọng nhất giúp kế hoạch tiến hành thuận lợi.

Một mặt gã ta không lay chuyển được con trai, một mặt khác là vì gã cảm thấy con trai nói có lý.

Sau khi gã ta và em trai bắt cóc con tin xong, hai người phải độ sức với nhà họ Cố và cảnh sát, lại phải trông chừng Cố Thăng, thực sự không thể phân thân làm hết mọi chuyện.

Có Á Vu thì tốt hơn nhiều.

Hiện tại Mạn thấy hơi hối hận. Ngày hôm qua vì để kế hoạch tiến hành thuận lợi, gã ta phải đâm hai đâm thật mạnh vào người đứa con trai yêu quý.

Lúc gã bôi thuốc cho con trai thì hỏi Á Vu một vấn đề: Vì sao phải khuyến khích đám Cố Thăng chạy trốn?

Con trai trả lời rất tùy hứng, bảo rằng kế hoạch đã đi đến hồi kết, hẳn sẽ không xuất hiện biến cố gì. Á Vu muốn đùa bỡn Cố Thăng, khiến bọn họ nếm trải cảm giác bất lực khi bị đùa giỡn như khi.

Khi Cố Thăng biết được sự thật, chắc chắn gương mặt sẽ biểu lộ cực kỳ đặc sắc: Kinh ngạc, không thể tin nổi, bị tổn thương, tuyệt vọng... Con trai gã ta đã tưởng tượng đến viễn cảnh đó.

Đáng tiếc, tên nhà giàu kia không đi theo con đường bình thường mà lại lấy con trai gã làm tốt thí.

Con trai dự đoán sai lầm, kế hoạch tiến hành không thuận lợi như trong tưởng tượng, có một khâu đã xảy ra vấn đề.

Để con trai tiếp tục nằm vùng bên cạnh Cố Thăng, gã phải đâm thêm vài đâm vào người con trai, thật sự là hành động bất đắc dĩ, cũng may là con trai cũng phối hợp theo.

Tâm trạng của gã ta chỉ có thể hình dung bằng một câu, chính là đánh nó mà tìm mình quặn đau.

Lúc ấy, sau khi Mạn đưa con trai ra khỏi phòng thì lập tức kiểm tra vết thương cho y, bôi thuốc rồi nhìn đến khóe miệng tím xanh của con trai, lòng lại đau đốn từng cơn.

Gã ta và con trai ngồi trên ghế salon, nói rõ về tiến triển quá trình đòi tiền chuộc. Con trai gã cũng là người hiểu chuyện, chấp nhận tiếp tục phối hợp.

Mạn hiểu tính cách của con trai, y là một người kiêu ngạo ngất trời. Á Vu luôn canh cánh trong lòng chuyện Cố Thăng phản bội, khi đối mặt với anh sẽ mất kiên nhẫn.

Theo lý thuyết, làm một tên tội phạm hung ác, có lẽ bây giờ gã sẽ xông lên đâm thêm mấy đâm nữa, dạy dỗ thằng nhóc không nghe lời kia.

Nhưng Mạn không ra tay được, gã ta vung nắm đấm đe dọa:

- Tao nói lần cuối, an phận đi.

Ông lại khuyên nhủ tận tình:

- Tụi bây đều bị bắt cóc, không thể sống chung an ổn được à? Hai ba ngày nay sống chung với nhau rồi, tụi bây phải quý trọng duyên phận không dễ có này chứ.

Cảnh tượng này tức khắc chuyển từ phim cảnh sát hình sự thành chuyên mục tư vấn tình cảm.

Burii không nhìn được nữa, giục:

- Nói nhảm với bọn chúng làm gì, hôm nay chúng ta có nhiều việc bận lu bù, đi nhanh đi.

Hắn đưa mắt nhìn đám người trong phòng rồi chỉ Từ Á Vu, đe dọa:

- Tại bây cũng nhìn thấy kết cục của Từ Á Vu rồi, ở yên đó đi.

Nói xong, hấn lòi Mạn ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

...

Đến khi bọn bắt cóc rời đi, bầu không khí trong phòng lập tức lạnh lẽo như hầm băng.

Từ Á Vu lạnh lùng nhìn chăm chăm Cố Thăng, cất giọng chất vấn:

- Tại sao phản bội tao?

Y thật sự không nghĩ ra, trước đó đã bàn bạc xong xuôi hết rồi, Cố Thăng cũng đã nỗ lực rất nhiều cho lần trốn thoát này, cuối cùng lại chọn tố cáo.

Khiến cho kế hoạch của y thất bại, khiến cho kết cục của y hiện giờ hết sức buồn cười.

Cũng là kẻ bắt cóc, thế mà lại bị đồng bọn đánh trước mặt con tin.

May mà những người ngồi đây không biết sự thật, bằng không thì mất hết mặt mũi.

Cố Thăng giải thích:

- Tôi cảm thấy kế hoạch này không đáng tin cậy. Nếu cậu cứ cố chấp như thế sẽ làm hại tất cả chúng ta. Vì vậy tôi định dừng kịp lúc để giảm tổn thất.

- Do đó anh đẩy Từ Á Vu ra à? Cố Thăng, anh không phúc hậu chút nào hết.

Mai Nhất Minh đứng cạnh Từ Á Vu, trách anh thay y.

Cố Thăng nhún vai, tỏ vẻ không thể chối cãi

- Tôi làm thế cũng chỉ muốn tốt cho mọi người mà thôi.

- Tốt cái quần, mà thấy tao bị đánh thành thế nào chưa? Mày thấy tao có giống với người không có cái nhìn toàn cục ư?

Từ Á Vu không nhịn được nữa, y phát rồ lên chửi rủa.

- Mọi người bót cãi nhau đi. Giờ làm loạn lên, để bọn bắt cóc biết được, tất cả mọi người đều ăn trái đắng.

Nam Sơn làm người hòa giải.

- Không!

Từ Á Vu từ chối thẳng thừng, y xắn tay áo lên:

- Là đàn ông thì đánh một trận đi.

Y đi hùng hổ đến chỗ Cố Thăng, chưa đi được vài bước thì bị Mai Nhất Minh ở đằng sau ôm lấy cánh tay.

Mai Nhất Minh khuyên nhủ:

- Từ Á Vu, đây không phải là lúc hành động theo cảm tính đâu. Đến cuối cùng thì người thua thiệt vẫn là cậu thôi. Chẳng lẽ cậu không nhìn ra bọn bắt cóc đứng về phía Cố Thăng hả? Chẳng lẽ cậu còn muốn thêm một đám bên má phải nữa cho đối xứng hai bên?

- Cô buông ra!

Từ Á Vu đang nổi nóng, không muốn nghe ai nói gì nữa.

Và lại, y đã nói với Mạn và Bưởi, trong phòng có phát ra bất kỳ thanh âm gì thì cũng đừng đi vào.

Y không tin bản thân mình không đánh lại người đàn ông thoạt nhìn giống thư sinh như Cố Thăng.

Từ Á Vu dùng sức vùng ra hai lần, lại không hất được tay của Mai Nhất Minh, định bung kéo cô về phía trước nhưng không ngờ sức của Mai Nhất Minh lại quá khỏe, y vốn không kéo cô được.

Tình cảnh này khá lúng túng.

Y ho khan, chữa ngượng:

- Nề mặt Mai Nhất Minh, hôm nay tao bỏ qua cho mày một lần.

Sau đó y quay sang nhìn Mai Nhất Minh đứng cạnh mình, cất giọng bắt đầu đi:

- Cô buông tay ra được chưa? Tôi đảm bảo không qua đó.

Đột lúc y lấy được tiền chuộc thuận lợi, Cổ Thăng cách cái chết không còn xa nữa.

Mai Nhất Minh thấy đột sóng mãnh liệt trong đôi mắt y đã bình tĩnh trở lại, cô thẳng thừng ôm y kiểu công chúa, không để ý đến sự giãy giụa của Từ Á Vu, ném y lên trên giường.

Cô phui tay, thở phào một hơi:

- Vậy thì tôi an tâm.

Cổ Thăng và Nam Sơn thấy cảnh tượng này, hai người cạ lờ nhìn cô trân trối, mạnh thật đó.

Từ Á Vu... Cô ả này thật quá kinh khủng, y cảm thấy lòng tự tôn đàn ông của mình bị đá kích.

May mà người khác không biết y bị vũ lực của cô ép nằm trên giường, không so đo với Cổ Thăng nữa.

Giá trị vũ lực của Mai Nhất Minh quá cao, nếu y có thể thuyết phục Mai Nhất Minh dạy dỗ Cổ Thăng cùng mình, nhất định sẽ lấy được phần thắng áp đảo.

Vì vậy, lực chú ý của Từ Á Vu chuyển sang Mai Nhất Minh, hỏi:

- Chẳng lẽ cô không hận Cổ Thăng phá đám kế hoạch trốn đi của chúng ta à?

- Đương nhiên là hận rồi.

Mai Nhất Minh nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ Á Vu nghe xong thì thấy có hy vọng, y xúi:

- Đánh anh ta một trận cho hả giận.

Trong lòng Mai Nhất Minh bật cười, cô sẽ không mắc mưu, bị y chia rẽ nội bộ. Cô vỗ mạnh lên vai y một cái, suýt chút nữa khiến Từ Á Vu phun máu.

- Không được đâu, chúng ta đánh anh ta, bọn bắt cóc sẽ đánh chúng ta.

Từ Á Vu nghe xong, cảm thấy uất nghẹn, bọn bắt cóc là người nhà của y, đương nhiên là không đánh y nữa rồi, nhưng y không thể nói ra.

Vì có Mai Nhất Minh giám sát, Từ Á Vu rất an phận.

Suốt cả ngày, thi thoảng y sẽ phát sinh cãi vã với Cổ Thăng Nam Sơn, mỗi lần y muốn bộc phát thì Mai Nhất Minh đều ngăn cản, khiến lửa giận trong lòng không biết trút vào đâu, y đành phải cố nuốt cục tức vào bụng.

Y an ủi bản thân, Mai Nhất Minh làm thế chỉ vì muốn tốt cho y.

...

Nửa đêm, lúc Nam Sơn tỉnh lại thì ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc. Không cần đoán cô cũng biết bản thân lại xuyên vào vật gì đó trên người bọn cướp.

Cô xem xét thân thể mình, hóa ra đó chính là quả bom luôn quấn rịt trên người Mận.

Đây thực sự là một niềm kinh ngạc cùng sung sướng thiệt lớn!

Giá trị vũ lực của Nam Sơn, Cổ Thăng và Mai Nhất Minh đều không thấp, uy hiếp lớn nhất chính là quả bom trên người Mận.

Nếu quả bom của gã ta trở nên vô dụng, vậy thì thứ bọn họ kiêng dè không còn nữa. Bọn họ có thể tung hết sức tiến hành kế hoạch chạy trốn rồi.

Cô tin rằng, bọn họ có thể thắng bọn bắt cóc khi chúng không có bom.

Nam Sơn dốt đặc cán mai với cấu tạo quả bom, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cô phá hủy quả bom này. Cô cực kỳ kiên nhẫn hủy đi hủy lại tất cả những dây nối đến mấy lần.

Bảo đảm rằng khi Mận bật công tắc thì cũng không làm gì được.

Nhìn vào từ bên ngoài, quả bom không khác gì ban đầu.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có tâm trí nghe bọn chúng nói chuyện.

Mặt nắm tóc, lưng còng hẳn xuống, vẻ mặt suy sụp:

- Anh thấy chúng ta bị trúng kế rồi, cảnh sát sẽ tìm đến đây nhanh thôi.

- Chúng ta đợi thêm một ngày nữa, nếu ngày mai nhà họ Cố không mang tiền đến nơi chúng ta yêu cầu thì chúng ta giết chết hết chúng, hủy diệt chúng cứ.

Buổi rít thuốc lá một hơi thật sâu rồi bị sặc, hắt không nhìn được phải ho khan.

- Anh không muốn công sức bỏ ra như đã trắng xe cát, lại càng không muốn sống trong tù cả đời.

Mặt lầu bầu.

Buổi ấn tàn thuốc vào ghế salon, lớp vải salon lập tức xuất hiện một cái lỗ, mùi khét gay mũi phát ra từ đó, hắt không thích nghe mấy lời ừ ờ nên gạt ngang vói về mặt kiên nhẫn:

- Tình huống xấu nhất là chúng ta không lấy được tiền chuộc, chúng ta chạy trốn chắc chắn không thành vấn đề.

- Ừ.

Mặt đứng lên bất thành linh, tự mình đi đến gian phòng nghỉ, nói:

- Anh để A Á đi trước, nó còn trẻ, phải tận hưởng cuộc sống tốt đẹp đến hết đời.

- Anh tính làm gì thế!

Buổi bắt cánh tay Mặt, nói:

- A Á phải ở lại trông giữ chỗ này, không thể rời khỏi được.

- Nhưng...

Mặt muốn nói thêm gì nữa.

Buổi lập tức cắt ngang:

- Đừng nhưng nhì gì nữa, hãy nghĩ về hướng tốt đẹp hơn đi. Ví dụ như, ngày mai lấy được tiền chuộc thuận lợi, cảnh sát không thể tìm ra được chứng cứ phạm tội của chúng ta.

Mặt ngồi xuống đầy bất lực, gả ta nhìn chăm chăm vào lỗ cháy màu đen do tàn thuốc tạo ra, cảm thấy hơi lo lắng, cả buổi không nói tiếng nào.

Buổi nhìn thời gian, còn nửa tiếng nữa thì đến năm giờ rưỡi rồi nên khuyên nhủ:

- Anh à, anh nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đi. Trời sáng rồi, chúng ta lại bắt đầu bận rộn.

- Không ngủ được, cứ để anh ngồi yên ở đây một lúc rồi sẽ tốt thôi.

Mặt lắc lắc đầu.

Buổi thấy vậy, cũng không ép buộc ông. Bản thân hắt tựa đầu vào ghế salon ngủ, chốc lát sau đã truyền ra tiếng ngáy vang dội, hệt như còi xe lửa.

...

Nam Sơn trở về thân thể mình.

Bởi vì Từ Á Vu đang ở đây, đèn mở suốt cả đêm, tránh cho đêm tối hun hút, y đánh nhau với Cố Thăng, không biết phải lời ai với ai.

Cô đưa mắt nhìn Từ Á Vu trong vô thức, phát hiện y đang nhìn chăm chăm về phía của cô.

Cô biết, y không nhìn cô mà đang nhìn Cố Thăng đang ngủ cạnh cô. Ánh mắt tràn ngập ác ý kia khiến tim cô đập cực nhanh, nhịp tim gia tốc lên rất nhiều lần.

Đúng lúc đó, Mai Nhất Minh đang chép miệng nói mớ.

Mai Nhất Minh nói:

- Cố Thăng, tôi tin lời anh nói rồi, Từ Á Vu đúng là gián điệp!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113

Dịch: Lãng Nhân Môn

Nghe mấy câu này, Từ Á Vu chẳng còn gì khó hiểu nữa, không ngờ Cố Thăng đã biết y cùng phe với bọn bắt cóc từ lâu nên anh mới đi tố cáo, bản thân y thì chẳng khác nào con khi làm trò vui cho bọn họ.

Y nhìn Cố Thăng đang ngủ say, Mai Nhất Minh ngủ cạnh mình và Nam Sơn vừa mới dậy.

Hai người kia tỉnh dậy, vốn dĩ y không phải là đối thủ của họ.

Lúc này, y vội vàng bò ra khỏi giường, định bụng chạy đến đập cửa nhằm thu hút sự chú ý của ba và chú, hòng báo tin này cho hai người biết.

Nam Sơn thấy tin hình không ổn nên lay Cố Thăng thật mạnh, song song đó hô lớn tên Mai Nhất Minh, cô nói:

- Từ Á Vu biết hết cả rồi!

Trong tích tắc đó, cô cầm tấm chăn lao xuống giường, vừa đúng lúc Từ Á Vu chạy ngang qua giường cô. Cô lập tức chụp chăn lên đầu y, hơn phân nửa người y đều bị trùm kín bởi tấm chăn vải bông.

Từ Á Vu vươn tay ra cản, mưu đồ giật tấm chăn xuống, Nam Sơn vùng tay đâm túi bụi vào sống mũi y.

Một đám rối lại một đám, Nam Sơn không hề ngừng lại, hy vọng đánh y đến mức choáng váng.

Trong lúc nhất thời, Từ Á Vu bị đánh choáng hết cả người, sau khi phản ứng kịp thì gãy giữa kịch liệt, thoáng chốc đã giật tấm chăn xuống.

...

Cố Thăng đang say giấc nồng, sau khi bị Nam Sơn lay dậy thì đã tỉnh lại.

Còn chuyện cô vừa nói gì thì anh không nghe quá rõ.

Cố Thăng quay đầu nhìn Nam Sơn, muốn hỏi cô xem cô vừa nói gì, lại phát hiện cô không ở bên cạnh mình. Vốn dĩ tấm chăn đang đắp trên người cũng mất tấm.

Anh mới ý thức được có gì đó không ổn thì bật người dậy. Anh thấy Nam Sơn đang giằng co với Từ Á Vu, anh giật mình phát hiện ra trong lúc mình đang ngủ, có một số chuyện ngoài dự đoán đã xảy ra.

Cố Thăng đứng bật dậy, vội vàng lao tới hỗ trợ.

...

Đương lúc Từ Á Vu đang mừng rơn vì thoát khỏi cái chăn vướng víu và chuẩn bị phản công thì bị người sau lưng kẹp cổ, mắt bị nhắm thật mạnh, khác hoàn toàn với lực độ ban nãy, nhanh độ chuẩn.

Cú đâm vẫn nện xuống như mưa, vừa nhanh vừa mạnh, đánh cho y choáng váng mặt mày, y đành phải quờ quạng đâm đá loạn xạ.

Đáy lòng Từ Á Vu sinh ra dự cảm không ổn.

Lúc này từng người từng người đã dậy, có lẽ y không thể rời khỏi căn phòng này rồi.

Vì thế, y gào to lên:

- Ba...

Không đợi y hô xong, miệng y đã bị Mai Nhất Minh vừa lao tới nhét vải vào miệng, hai tay của y cũng bị cô kiềm chế không thể động đậy.

Lực tay của cô quá lớn, y cảm thấy cổ tay mình sắp gãy tới nơi, trán đổ mồ hôi lạnh không ngừng.

Từ Á Vu muốn xin tha thứ, song miệng bị nhét vải làm y không thể nói được tiếng nào.

Sự việc diễn biến rất nhanh, từ lúc y phản kháng đến lúc bị chế ngự, cũng chỉ kéo dài chừng hai ba phút.

Mãi đến khi bọn họ xé tẩm ra giường thành một dây dài hẹp, xoắn nó lại thành một dây thừng rắn chắc rồi trói hai tay y ra sau, Mai Nhất Minh mới thả lỏng tay, cổ tay của Từ Á Vu đã xanh tím rồi.

Y nhìn gương mặt Mai Nhất Minh, thần sắc cực kỳ phức tạp, cảm thấy nghẹn lòng. Y thầm cảm thán, nếu Mai Nhất Minh cùng phe với mình thì tốt biết bao nhiêu.

...

- Chuyện gì vừa mới xảy ra vậy?

Sau khi bọn họ trói gô Từ Á Vu lại, Mai Nhất Minh mới hỏi.

Lúc cô đang ngủ say, chợt nghe thấy Nam Sơn hô tên của mình rồi nói gì đó, cô và Cố Thăng đều không nghe rõ Nam Sơn đã nói gì.

Thấy Nam Sơn đang giằng co với Từ Á Vu, cô vội vàng tham gia cuộc chiến.

Cô không hiểu lắm, tại sao mới sáng sớm mà Nam Sơn đã đánh nhau với Từ Á Vu.

Nếu tên Từ Á Vu này muốn đánh, hẳn là nên đánh Cố Thăng thì còn khá hợp lý.

Nam Sơn liếc nhìn đầu sỏ gây chuyện, cô cất giọng oán hờn:

- Buổi sáng cô nói mớ.

Cô lặp lại lời Mai Nhất Minh nói mớ thêm một lần rồi nói:

- Chúng ta có ba người, nếu đối đầu chính diện, chắc chắn hẳn không phải là đối thủ của chúng ta. Vì vậy sau khi Từ Á Vu biết được sự thật thì muốn chạy trốn. Khi đó chỉ có mình tôi đã tỉnh, tôi cố sức ngăn cản hắn ta ra ngoài nên mới vội gọi mọi người dậy hỗ trợ một phen.

- Ôi chao!

Mai Nhất Minh giật mình xuyt xoa rồi gỡ gỡ mái tóc ngắn ngắn của mình. Cô tự trách bản thân:

- Xin lỗi, tôi không biết lúc tôi ngủ lại làm ra chuyện ngu xuẩn thế này.

Cố Thăng liếc nhìn Từ Á Vu bị trói nghiêng rồi ném lên trên giường.

Từ Á Vu không thể động đậy, cũng chẳng nói được tiếng nào.

Nếu bọn bắt cóc không đến đây xem thì có thể giấu giếm một lúc.

Nếu như sự thật đã sáng tỏ, bọn họ không cần bó tay bó chân nữa.

Cố Thăng bắt đầu sắp xếp công việc:

- Chúng ta tranh thủ thời gian chuẩn bị vũ khí, sẵn sàng cho trận chiến tiếp theo.

- Nhưng tên Mạn kia có bom.

Mai Nhất Minh nói ra lo lắng của mình, lẽ như bọn bắt cóc lẫn quần trong lòng, kéo bọn họ chết chùm thì sao?

Cô còn trẻ, không muốn chết sớm vậy đâu.

Sáng nay có quá nhiều chuyện, nếu Mai Nhất Minh không nhắc đến thì suýt nữa Nam Sơn đã quên bém chuyện này.

Nam Sơn hắng giọng, khẳng định chắc chắn:

- Vấn đề quả bom đã giải quyết xong, hai người không cần lo lắng.

Nghe Nam Sơn nói thế, Cố Thăng đoán tối hôm qua có lẽ cô đã xuyên vào quả bom trên người Mận rồi phá hỏng nó luôn rồi.

Uy hiếp lớn nhất đã được giải quyết, Cố Thăng yên tâm phần nào.

Nhưng Mai Nhất Minh không biết năng lực của Nam Sơn, nên cô cho rằng Nam Sơn đang an ủi mọi người, cô hỏi:

- Sao cô biết?

Nam Sơn không tiện giải thích nên đành nói cho qua chuyện:

- Tóm lại là Mai Nhất Minh cô không cần lo chuyện này nữa đâu. Cô chỉ cần biết quả bom đã không còn là uy hiếp của chúng ta nữa thôi.

- Ồ.

Mai Nhất Minh đáp lại. Tùy lời nói của Nam Sơn không có căn cứ, nhưng nhìn biểu hiện chắc chắn của Nam Sơn, Mai Nhất Minh có hơi tin.

Mong rằng Nam Sơn nói thật, cô nghĩ.

- Thế này đi, anh và Mai Nhất Minh vào toilet tháo gở trên cửa sổ ra, em canh chừng ở cửa phòng, sau đó chúng ta tra xét Từ Á Vu.

Cố Thăng nhìn sang Nam Sơn, giải thích kế hoạch:

- Trước đó, anh sẽ tháo xích trên người chúng ta ra, rồi thăm vấn Từ Á Vu một phen, xem có thể được chút ít manh mối có ích nào không.

Anh suy nghĩ, nếu họ đối đầu chính diện với bọn bắt cóc thì không cần phải nguy trang gì nữa, đỡ phải vương tay vướng chân trong lúc chiến đấu.

Nếu muốn để bọn bắt cóc không chú ý đến, kéo dài thêm ít thời gian thì đợi khi nào chúng đến đây, bọn họ có thể nằm trên giường, đặt còng chân lên mắt cá nhân rồi đắp chăn che chắn. Bọn bắt cóc sẽ không thể nhìn ra tình trạng thật của họ được.

- Anh biết mở khóa thật à?

Mai Nhất Minh hỏi bằng giọng mừng rỡ, trước đó cô tin lời Cố Thăng nói, cho rằng thật ra anh không biết mở khóa.

Cố Thăng gạt đầu, lấy một thanh kềm ra khỏi túi quần, anh vô tình tìm được vật này dưới gầm giường.

Anh ngồi xổm xuống, đầu tiên là mở khóa cho mình, sau đó một tiếng “cách” vang lên, khóa đã được mở, rốt cuộc thì hai chân của anh đã thoát khỏi xích trói.

- Trời ơi, thần kỳ quá!

Mai Nhất Minh tròn trừng mắt, cô không nhận được phải giờ ngón cái lên. Chỉ dựa vào dây kềm mà có thể mở khóa được thì đúng là quá lợi hại.

Khỏe miệng Cố Thăng cong lên, mở khóa lần lượt cho Nam Sơn và Mai Nhất Minh.

Mai Nhất Minh đá đá chân đầy sung sướng, cô thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng thoải mái rồi.

Bằng vào kỹ năng này của Cố Thăng, Mai Nhất Minh đã đối xử với anh chẳng khác nào người thân, cô đề nghị:

- Giờ chúng ta nên đi thăm vấn Từ Á Vu, đợi lát nữa cho tôi thăm vấn hắn đi, tôi muốn làm việc này.

Cố Thăng gạt đầu:

- Được thôi, sẵn tiện đặt khóa xích lên trên giường rồi phủ chăn che lại.

Lát nữa khi bọn bắt cóc đến, đỡ phải tay chân luống cuống.

Sau khi ba người cất giấu khóa sắt thì đi đến trước mặt Từ Á Vu.

Bọn họ ở đây hai ngày, đại để cũng thăm dò được quy luật bọn bắt cóc đến gian phòng, thường là khoảng tám giờ sáng đây đưa đồ ăn sáng.

Bây giờ chỉ khoảng hơn sáu giờ, vẫn còn sớm. Do đó bọn họ không phân công ai đứng ở cửa trông chừng.

...

Mai Nhất Minh đến trước mặt Từ Á Vu đang bị nhét tất thối vào miệng, cảnh cáo:

- Hời mầy vài chuyện, mầy phải trả lời, bằng không. . .

Cô lắc lắc cổ, hoạt động gân cốt:

- Lập tức đánh gãy chân mầy.

Từ Á Vu nhìn cô đầy oán hận, không thèm gật đầu.

Thấy thế, Mai Nhất Minh chẳng nói chẳng rằng, cô tung chân đá vào người y, cô nhú mầy hỏi:

- Tao không nói giỡn đâu!

Gương mặt không biểu lộ cảm xúc kia lại có phản giống với dân đàn chị.

Cú đá kia cũng khá mạnh, Từ Á Vu đỏ mề hôi lạnh, y không ngờ Mai Nhất Minh lại ra tay bất ngờ.

Đợi đến khi cô hỏi y lần nữa, y gật đầu như trống bỏi.

Mai Nhất Minh gật đầu hài lòng, vừa lúc cô lấy tất thối ra khỏi miệng y để thăm vắn thì Từ Á Vu đã cố sức hô lên khăn cổ.

May mà cô phản ứng nhanh, nhét ngay chiếc tất vào miệng y.

Tiếng hô hoán của Từ Á Vu rất vang dội, không loại trừ tình huống bọn bắt cóc nghe thấy.

Do đó ba người bắt đầu nhìn cửa phòng đầy cảnh giác. Đợi được vài phút, không thấy bọn bắt cóc tiến vào, xem ra chúng không chú ý đến âm thanh này, bọn họ có thể tạm thờ phào một hồi.

Mai Nhất Minh giận dữ, đâm thêm mấy đâm vào người Từ Á Vu.

Cô cúi người hỏi lại:

- Mầy nghĩ kỹ chưa?

Từ Á Vu đóng chặt cửa miệng chẳng nói chẳng rằng, bộ dáng không muốn trả lời.

Cô đành chịu, nhìn về phía Cố Thăng và Nam Sơn. Ngoài việc dùng vũ lực ra thì cô không biết phải dùng biện pháp này để cạy miệng Từ Á Vu.

- Tôi có một cách, có thể bắt Từ Á Vu mở miệng. Cơ mà phải chờ tôi một chút.

Nam Sơn đưa ra đề nghị của mình.

Gương mặt Cố Thăng bày tỏ sự tín nhiệm của mình với cô, nói:

- Được.

Nam Sơn xoay người đi vào toilet.

...

Đợi đến khi Nam Sơn quay về, cô mang về một cái bóng đèn.

Cô đóng bấm bòn cầu lại rồi đứng trên đó tháo bóng đèn ra.

Từ Á Vu nhìn chăm chăm bóng đèn trong tay cô, y nghĩ đến biện pháp gì đó, đôi mắt trợn trừng.

- Biết tôi muốn làm gì rồi ha?

Nam Sơn hỏi lại.

Từ Á Vu nhìn bóng đèn kia, ánh mắt tuôn tràn nghìn lời khó nói hết. Y đã đoán được đại khái, hiện tại cảm thấy hoa cúc của mình hơi hơi đau rồi.

Lòng y đã hạ quyết tâm, dù tự tôn đàn ông của mình có bị xúc phạm, y chắc chắn không khuất phục.

Chỉ cần chịu đựng là xong rồi, ba và chú lập tức sẽ đến cứu mình, y tự an ủi bản thân thế đó.

Nam Sơn nhìn ánh mắt đầy hoảng sợ của y, cô cười thỏa mãn:

- Chắc mày đã đoán ra.

Từ Á Vu không biết làm sao, miệng chẳng thể nói, y đang muốn nói với cô: Làm con gái thì phải rụt rè chút đi.

- Tao đã từng đọc một bài viết, có người muốn tự tử bằng cách nhét bóng đèn vào miệng, kết quả thì nó kẹt lại trong cổ họng, dùng cách nào đi chăng nữa cũng không lấy ra được.

Nam Sơn hạ giọng rồi vỗ vỗ mặt y, hỏi:

- Mày đoán xem, rốt cuộc thì tên đó đã lấy bóng đèn này ra thế nào?

Hóa ra muốn nhét bóng đèn vào cổ họng y? Nếu cô ta làm vậy thật đi nữa, vậy y cũng đâu cần phải mở miệng làm chi? Quả thật là hợp ý y quá rồi. Từ Á Vu lắc đầu không chút để ý, chẳng để trong lòng lời nói của cô.

Nam Sơn nói tiếp:

- Đến cuối cùng, tên đó phải đi vào bệnh viện, song bệnh viện vẫn bó tay hết cách, đành phải đập vỡ bóng đèn thật cẩn thận, sau đó dùng kẹp gấp tiêng mảnh vỡ ra ngoài.

Cô cười nhẹ, nói tiếp:

- Bọn tao không phải thầy thuốc, sau khi đập vỡ bóng đèn xong, bọn tao sẽ chẳng lấy mảnh vỡ thủy ra thay mày đâu.

Cô liếc nhìn chung quanh:

- Ở đây cũng chả có công cụ gấp mảnh vỡ thủy tinh trong miệng mày. Vậy, mày có muốn trải qua cảm giác vụn thủy tinh đâm vào khi nói chuyện không?

Nghe câu này xong, Từ Á Vu đỏ mặt mồ hôi lạnh ướt đầy người, cái này còn đau hơn tết cục rất nhiều lần.

Y chỉ mới tưởng tượng đến cảnh đó, miệng và cổ họng đầy vụn thủy tinh, y vừa mở miệng thì những vụn thủy tinh sắc nhọn đó sẽ cứa vào da thịt. Không thể nuốt nước bọt, bằng không thì vụn thủy tinh sẽ chui sâu vào trong, làm y nếm trải cảm giác khổ không thể tả chân chính.

Ánh mắt Từ Á Vu nhìn Nam Sơn đầy kích động, y tin tưởng Nam Sơn nói được làm được nên đã lắc đầu điên cuồng.

Cố Thăng và Mai Nhất Minh chỉ mới tưởng tượng một chút thì đã cảm thấy cổ họng hơi đau đau.

Lại thấy bộ dạng của Từ Á Vu, họ biết y đã sợ thật rồi, hai người đều không thể không bội phục Nam Sơn. Chiều này quá cao tay, công phá trực tiếp vào phòng tuyến tâm lý của Từ Á Vu.

Cố Thăng nghĩ thầm trong lòng, nếu có thể thì sau này đừng bao giờ làm chuyện khiến Nam Sơn tức giận, nuốt vụn thủy tinh khủng bố hơn quỳ vụn thủy tinh rất nhiều.

Nam Sơn mỉm cười nhìn y, thấy Từ Á Vu gấp rút muốn nói chuyện, cô cất giọng dịu dàng hỏi lại:

- Nghĩ thông chưa? Đây là cơ hội cuối cùng của mày.

Cô hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Thật ra, tao hy vọng mày từ chối. Quả thật tao rất muốn nhìn thấy bộ dạng đau khổ không chịu được của mày đấy.

Nghe cô nói thế, Từ Á Vu mừng rơn gật gật đầu, bộ dạng cầu xin muốn lập công.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Dịch: Lãng Nhân Môn

- Giờ mày còn muốn gào lên nữa không?

Nam Sơn nhìn thẳng vào mắt y, hỏi.

Từ Á Vu lắc đầu ngoan ngoãn.

Nam Sơn cất giọng thoải mái:

- Đừng nghĩ đến việc lừa gạt tội này, thành thật trả lời những câu hỏi của tội này. Người nói dối phải nuốt ngàn cây kim, ở đây không có kim cho mày nuốt, nhưng...

Ngón trỏ của cô gõ lên bóng đèn thủy tinh, phát ra thanh âm lạnh lạnh:

- ...vẫn có thể cho mày nuốt vụn thủy tinh.

Cô thuận miệng bịa đặt:

- Biết tại sao Cố Thăng nhìn ra được mày là gián điệp không? Vì anh ấy đã từng học tâm lý học, thông qua hành vi cử chỉ của mày, anh ấy đã phát hiện ra mày không bình thường.

Cố Thăng chỉ sừng sốt trong tích tắc rồi tức khắc phản ứng kịp thời, phối hợp với Nam Sơn:

- Đúng thế, vậy nên mày đừng nghĩ đến chuyện nói dối, trừ khi mày muốn nuốt vụn thủy tinh, tao chắc chắn sẽ cho mày toại nguyện.

Hóa ra đã từng học tâm lý học, hèn gì lại phát hiện y nằm vùng.

Trong lòng Từ Á Vu dâng lên nỗi hối hận, nếu biết trước Cố Thăng thông thạo tâm lý học, y sẽ không gán nhiệm vụ nằm vùng rồi. Trang bị một cái camera cũng đủ để quan sát hành vi của bọn chúng, mặc dù có đôi lúc nó sẽ không trực quan, lại phải phí sức nhìn chăm chăm màn hình, nhưng vẫn tốt hơn là tự chôn mình thế này đây!

Lúc ý đồ y sẽ trả lời thành thật, đúng là có âm ý tưởng nói tùy tiện vài lời, làm xáo trộn tầm nhìn của bọn họ. Hiện tại lại biết Cố Thăng có thể nhìn thấu lời nói dối của y, y biết mình không thể làm thế nữa rồi.

Từ Á Vu nhìn Cố Thăng có thể nhìn thấu lòng người, Nam Sơn đang cầm bóng đèn vẽ sột sắng, còn Mai Nhất Minh đang xắn tay áo lên, nội tâm dâng lên cảm giác tuyệt vọng nhưng chẳng dám làm gì.

Nam Sơn nhận thấy ý phản kháng trong đôi mắt y đã mất dần, cô mới an tâm phần nào. Tên Từ Á Vu này sẽ không tiếp tục giở trò gì nữa.

Cô lấy chiếc tất ra khỏi miệng y.

Miệng không còn vật lạ nữa, Từ Á Vu bắt đầu há to miệng hít thở luồng không khí tươi mới. Mùi của chiếc bít tất đó thật sự rất khó chịu, đầu mũi của hắn vẫn còn ngửi thấy mùi hương thoang thoảng.

Thế mà chiếc bít tất này lại là của y, thực sự là nỗi khổ khó nói.

Cố Thăng thấy bộ dạng ngoan ngoãn của ý thì hiểu lời đe dọa của Nam Sơn có hiệu quả rồi.

Cố Thanh mím môi, hỏi:

- Mày có quan hệ gì với bọn bắt cóc?

- Người nhà.

Từ Á Vu đáp không chút do dự:

- Mận và Bưởi là ba và chú của tao.

- Hiện tại bọn tao đang ở đâu, làm thế nào để rời khỏi đây?

Từ Á Vu rũ mắt, nói:

- Chỗ chúng ta đang ở chính là căn biệt thự trong núi ở khu Lâm Bắc thành phố N. Vốn dĩ có một bà lão giàu có sống dưỡng già ở đây, người nhà của bà ta đều sống ở nước ngoài hết cả rồi...

- ... Sau đó bà ta chết, người nhà của bà ta về nước tổ chức lễ tang xong xuôi rồi ra nước ngoài. Bọn họ muốn bán căn biệt thự này đi, tiếc rằng biệt thự đặt ở chỗ vắng vẻ, không có ai đến hỏi thăm, bọn họ cũng không thuê người chuyên trách đến quản lý biệt thự, lâu dần, tòa nhà bị bỏ hoang.

Cố Thăng nhủ thầm, thì ra bọn họ đến tận khu Lâm Bắc, cách khu Giang Châu nhà anh khá xa, hèn gì khi đó xe chạy rất lâu mới đến được đây.

Anh hỏi tiếp:

- Sau khi rời khỏi biệt thự này thì đi thế nào?

Từ Á Vu nghe câu hỏi của anh thì cảm thấy khó xử: Bọn họ đã mở khóa xích rồi, lỡ như họ thừa cơ ba và chú không chuẩn bị sẵn sàng mà chạy đi thì làm sao bây giờ?

Người nhà Từ Á Vu tin tưởng y, cảm thấy có y trông giữ nơi này thì sẽ chẳng có rắc rối gì nên đặt hết sự chú ý vào việc quần nhau với nhà họ Cố và cảnh sát. Xác suất đám Cố Thăng có thể chạy thoát là rất cao.

Y đưa mắt nhìn bóng đèn trong tay Nam Sơn, không dám giờ thủ đoạn gì cả, bắt đầu trả lời đầu đuôi mọi việc:

- Sau khi rời khỏi biệt thự thì có hai con đường, đường bên trái dẫn ra đại lộ, đi bộ khoảng 20 phút thì tới. Nếu đi xe cũng mất vài phút.

Y hy vọng người nhà mau chóng phát hiện tình trạng bất thường ở đây.

Nam Sơn hỏi câu xác nhận:

- Nếu như mày chịu tránh chịu trông giữ bọn tao, vậy thì hai người kia không phải lúc nào cũng sẽ ở biệt thự này?

Lại bị cô nhìn thấu, Từ Á Vu gật đầu bất đắc dĩ:

- Đúng là như thế.

Nhận được đáp án mà mình mong muốn, nội tâm Nam Sơn cảm thấy vui vẻ:

- Cụ thể là bọn họ không ở biệt thự này vào khoảng thời gian nào?

Từ Á Vu trả lời:

- Buổi chiều, bình thường họ sẽ ra ngoài vào buổi chiều.

Không quá khác so với suy nghĩ của Nam Sơn. Buổi trưa Mận phải sang phòng đưa đồ ăn trưa, nếu buổi sáng đi mất thì gần ta lại phải gấp rút trở về đưa cơm trưa thì quá phí phạm. Mà bình thường Mận đưa cơm tối sau tám giờ, khoảng thời gian từ giữa trưa đến tám giờ tối rất dài, bọn bắt cóc không hề xuất hiện, có lẽ chúng đã đi rồi.

Bọn họ hỏi thêm vài vấn đề, Từ Á Vu đều thành thật khai báo.

Sau khi nhận được đáp án cho riêng mình, Cố Thăng lại nhét bút tắt vào miệng Từ Á Vu rồi quay sang nói với Mai Nhất Minh:

- Chúng ta đi lấy thanh gỗ đi.

Anh vỗ vai Nam Sơn:

- Nam Sơn, em chú ý động tĩnh ngoài kia nhé, phát hiện điều gì bất thường thì ho khan vài tiếng, bọn anh sẽ đến ngay.

Nam Sơn gật đầu:

- Hai người đi mau đi, chỗ này có em rồi.

...

Có lẽ Mai Nhất Minh muốn lập công chuộc tội, cô hết sức hăng say tháo gỡ, cộng thêm việc hôm qua bọn họ tốn khá nhiều sức lấy mấy thanh gỗ trên cửa sổ nên có một vài thanh gỗ đã bị lỏng ra rồi.

Chưa đầy một giờ, anh và Mai Nhất Minh đã lấy được ba thanh gỗ.

Sau khi trở lại phòng ngủ, từng người tự lấy thanh gỗ tương đối chắc chắn cho riêng mình rồi giấu vào trong chăn.

Ba người nằm trên giường, làm bộ như đang nghỉ ngơi, tránh bị lòi đuôi khi bọn bắt cóc xông vào bắt chợt.

Cố Thăng đặt tay nắm hờ thanh gỗ trong chăn, nói:

- Đợi lúc Mận đưa cơm trưa, chúng ta chờ thêm nửa tiếng thì chạy đi.

- Không thành vấn đề.

- Mọi việc nghe theo lời anh.

Mai Nhất Minh vừa cười vừa nói, thuận tiện trở mình Từ Á Vu khiến y quay mặt đối diện cô, sau đó kéo chăn lên, tránh để bọn bắt cóc thấy chiếc tất thốt đang nhét trong miệng y, cô không thể trở thành đồng đội heo lùn thứ hai.

...

Sau chín giờ, Mận mở cửa ra, thông dong đến trễ. Lần này muộn hơn một tiếng so với lúc gã ta đưa đồ ăn sáng hai hôm trước.

Vừa vào cửa, gã ta đã sốt ruột hô lên:

- Từ Á Vu mau ra đây.

Cố Thăng nhìn gã ta không mang theo đồ ăn sáng, lại nhìn vào mắt gã ta thì biết việc này lại có biến. Sự việc không tiến triển theo ý bọn họ mong muốn.

Mai Nhất Minh đang cầm mảnh vỡ thủy tinh kẻ sát cô Từ Á Vu. Y tuyệt đối không dám nhúc nhích, sợ mình vừa giãy giụa thì cái mạng nhỏ cũng đi theo luôn.

Y nghĩ, y cứ không trả lời như thế, chắc chắn rằng ba y sẽ phát hiện y bất thường.

Đợi đến khi ba lấy bom ra uy hiếp bọn chúng, chúng sẽ phải ngoan ngoãn thả người thôi.

Nghĩ đến đây, nội tâm đang lo lắng của Từ Á Vu đã bình tĩnh lại.

Cuối cùng thì bọn Cố Thăng cũng rơi vào tay ba thôi, đến lúc đó y nhất định sẽ khiến chúng đẹp mặt.

Từ Á Vu nhắm mắt, khóa miệng cong lên.

Nam Sơn dám cầm bóng đen uy hiếp y, đợi lúc cô lại rơi vào tay mình, y sẽ để cô trải nghiệm cảm giác nói chuyện với miệng đầy vụn thủy tinh.

- Từ Á Vu, gọi mày đó, mau ra đây!

Mận thấy con trai không phản ứng gì, lại gọi thêm lần nữa, giọng điệu cũng lớn hơn trước.

Nhưng con trai vẫn không trả lời, gã ta ý thực được dường như có gì đó bất thường.

Cố Thăng định bụng dụ Mận đến gần, thừa dịp gã ta đang chú ý tình trạng của Từ Á Vu thì sẽ đập gã ta ngất đi.

Vì thế, Cố Thăng cất giọng lo lắng:

- Tối hôm qua, sau khi Từ Á Vu về tới, cả người hơi phát sốt, lúc ngủ luôn nói mê sảng.

Nghe vậy, Mận biết con trai đang bị sốt ngủ mê man nên không trả lời gã ta.

Gã ta buông lỏng cảnh giác, đi tới, tỏ vẻ lo lắng hỏi:

- Sao tui bậy không nói sớm cho tao biết?

Cố Thăng tỏ vẻ như anh làm tất cả chỉ vì muốn tốt cho Từ Á Vu:

- Tối hôm qua, hần chọc tức ông nên bị đánh. Nếu lại báo cho các ông biết hần ngã bệnh, tôi sợ ông và Bưởi thấy hần quá phiền phức rồi lại đánh hần.

Cố Thăng vừa nói vừa siết chặt cây gỗ, chờ Mận đến gần.

- Sao làm vậy được?

Mận đi từng bước một vào trong, cố gắng nén chặt cảm xúc đau lòng của mình:

- Bọn tao đâu có cố ý ngược đãi tui bây đâu.

- Ừm... ừm...

Từ Á Vu nghe Cố Thăng nói thế thì biết anh định làm gì.

Không để ý đến nguy hiểm của mình nữa, y giãy giụa kịch liệt, hy vọng có thể đánh động cho ba mình biết. Nếu ba bị Cố Thăng phục kích, rất có khả năng đám Cố Thăng biến bị động thành chủ động, chế ngự cả đám bắt cóc gồm y và người nhà.

Y còn trẻ, không muốn ngồi tù, tạo thành vết nhơ trong cuộc đời y. Nếu thế, không bằng y cứ chết đi cho xong.

Y đang đặt cược, cược rằng Mai Nhất Minh sẽ mềm lòng, không ra tay độc ác.

Dù sao thì y cũng là một tính mạng đang sống sờ sờ!

Mai Nhất Minh thấy y giãy giụa, quả thật cô khá sùng sốt, không biết làm gì bây giờ.

Sau khi cô phản ứng kịp, lợi dụng lúc đá chặn tạo ra kẽ hở, cô đâm một đâm vào bụng Từ Á Vu rồi gác chân lên người y, đồng thời dè khuỷu tay thật mạnh lên mình y.

Vì hai tay hai chân Từ Á Vu đã bị trói chặt, động tác của cô càng làm cho y không thể cử động thêm nữa.

Hai người bọn họ đang đắp chặn, nếu Mạn không nhìn kỹ thì sẽ không phát hiện ra.

Mai Nhất Minh nhìn Mạn đầy lo lắng:

- Á Vu đã tỉnh rồi, đôi mắt đại ra, người thì phát run. Chú Mạn à, ông dẫn cậu ấy đến bác sĩ đi.

Giọng nói của cô mang theo tiếng nức nở, đôi mắt ảm chứa van lơn:

- Tôi sợ cậu ta sẽ chết đó.

Nói xong, thần sắc cô nhìn Từ Á Vu hết sức chân thành.

Nam Sơn nhìn sang Mai Nhất Minh, tin rằng cô có học kỹ thuật biểu diễn.

Từ Á Vu bị Mai Nhất Minh đâm một đâm suýt phun máu, y không còn sức giãy giụa nữa.

Lòng cảnh giác của Mạn rất cao, sau khi nổi lòng nghi ngờ, gã ta sẽ không tiến thêm bước nữa.

Gã ta nhú mày, lùi lại mấy bước, ra lệnh:

- Cô Mai, xốc chặn lên đi.

Nếu xốc chặn thì thì lộ hết rồi còn gì nữa? Mai Nhất Minh do dự.

Thấy không thể giấu được nữa, Cố Thăng cất giọng bình thản:

- Xốc chặn lên đi Nhất Minh.

Vừa dứt lời, anh và Nam Sơn xuống giường, tay cầm côn gỗ.

Mạn há hốc mồm, nhìn vũ khí trên tay họ với vẻ khiếp sợ rồi cúi đầu liếc nhìn cổ chân hai người, miệng lắp bắp:

- Mày... Sao tui mày có thể mở khóa được?

Gã ta vừa nhìn về phía Mai Nhất Minh, thấy cô xốc chặn lên, con trai của gã ta đang bị trói tay trói chân trên giường. Nhìn thần sắc đau khổ của Từ Á Vu, gã ta biết thằng bé đã bị tra tấn một phen, lòng đau như cắt.

Nhìn tình cảnh này, Mạn đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, nhưng gã ta muốn xác nhận lại lần nữa.

Mạn hỏi:

- Cố Thăng, có phải mày đã phát hiện Á Vu là gián điệp lúc mày tố cáo nó khuyến khích tui bây chạy trốn?

- Đúng vậy.

Cố Thăng thừa nhận thản nhiên, anh và Nam Sơn đi từng bước từng bước đến gần Mạn.

Anh không muốn nói nhảm nhiều với Mạn, thừa dịp Bưôi còn chưa đến, anh sẽ giải quyết Mạn cho xong, dù sao thì Mạn không mang theo vũ khí gì.

Mạn thấy bọn họ đến gần nhưng vẫn không sợ hãi, gã ta là người đang mang bom cơ mà.

Chỉ cần gã ta dùng quả bom uy hiếp, bảo đảm Cố Thăng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Mạn dùng chiêu cũ, chỉ vào quả bom bên hông, dọa:

- Đến thử đi, cùng chết!

Cố Thăng dùng côn gỗ vỗ nhẹ vào lòng bàn tay mình, khiêu khích ngược:

- Hờ hờ, đến đây đi, tao cũng muốn cùng chết với mày đây.

Mặn tỏ vẻ sùng sốt:

- ...Hả?!

Tình tiết câu chuyện diễn biến không đúng chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Dịch: Lăng Nhân Môn

Mặn sững ra, chuyện này chẳng giống với tưởng tượng của gã ta gì hết.

Mất thấy Cố Thăng và Nam Sơn sắp tới gần, trên mặt lại không chút sợ hãi.

Trong lòng Mặn rất rối rắm, trừ bom ra thì gã chẳng còn vũ khí nào cả.

Nếu giờ gã ta không cho nổ bom thì bản thân sẽ bị hai người họ bắt được mất.

Khoảng cách giữa ba người họ lại gần như thế, có muốn bỏ chạy cũng không còn kịp nữa rồi.

Mặn cầm quả bom nhìn Từ Á Vu với vẻ đau buồn.

Mặn có thể đồng quy vu tận với đám Cố Thăng, nhưng với điều kiện tiên quyết là con trai gã ta không nằm trong tay bọn họ.

Mặn không muốn không có được tiền mà còn làm hại đến mạng sống của con trai, thế thì đúng là mất nhiều hơn được.

Mặn vẫn không tin có người không sợ chết.

- Bọn mày đừng có bước tới đây.

Rồi chỉ vào trái bom ở trước ngực mà nói:

- Tao không đùa đâu.

Mai Nhất Minh vẫn lo trái bom trên người Mặn sẽ gây hại đến bọn họ, cô bèn lên tiếng nhắc nhở:

- Mặn, ông đừng hành động thiếu suy nghĩ, con ông còn nằm trong tay bọn tôi đây.

Thấy Mặn nhìn sang chỗ mình, cô đá Từ Á Vu một cái.

Từ Á Vu bị đá đau, y cong đầu gối khụy trên mặt đất.

Lời nói và hành động của Mai Nhất Minh đã đâm trúng điểm yếu của Mặn.

Mặn thấy vậy thì chán nản. Bọn họ chẳng thèm để ý tới trái bom, mà con trai lại bị bắt làm con tin, hình như trừ việc giờ tay đầu hàng thì chẳng còn cách nào khác cả.

Gã ta mà đầu hàng sớm hơn tý thì con trai cũng sẽ bớt bị hành hạ hơn rồi.

...

Nếu không đánh mà thắng thì tốt quá rồi.

Cố Thăng cũng không ép buộc, anh nói:

- Quyền quyết định đang nằm trong tay ông đấy.

Cố Thăng im lặng đứng chờ câu trả lời của Mận. Anh tin Mận sẽ đầu hàng, chỉ cần cho gã ta thêm chút thời gian để suy nghĩ.

Đại đa số các bậc cha mẹ ở trên đời này đều có thể hy sinh hết thảy vì con cái.

Quả nhiên hai tay Mận buông thõng xuống, gã ta nói với vẻ chán nản:

- Tôi sẽ nghe theo mấy người, chỉ cần mấy người đừng hành hạ con trai tôi nữa. Tôi ăn cướp chỉ vì học phí du học của nó thôi. Thăng bé đã đi học hai năm rồi, không thể bỏ dở được.

Đoạn gã ta cất lời van xin:

- Nó là một đứa bé ngoan, chẳng qua vì muốn được học tiếp nên bắt cóc đi làm cướp thôi. Tôi xin mấy người hãy thả nó ra đi. Tôi đồng ý đi tù mà. Thăng bé còn trẻ, nếu bị bắt vào tù thì đời này của nó sẽ bị hủy mất.

Mận tính giờ tay đầu hàng, chỉ mong con trai có thể không bị bắt vào tù.

Còn về phần Bưởi, có thể trốn được thì cứ trốn.

Cho dù động cơ bắt cóc có là gì đi chăng nữa, cũng không thể trở thành lý do chính đáng để làm chuyện xấu được.

Do đó Nam Sơn dịu dàng nói:

- Tối lúc đó ông hãy nói mấy câu này với thẩm phán, có lẽ họ sẽ xét giảm án phạt cho con trai ông.

- Ừm.

Mận cười khỏ.

- Tôi biết rồi.

Sau đó Mận lấy một xâu chìa khóa từ trong túi ra, ném cho Cố Thăng rồi chỉ vào mớ dây xích ở trên giường.

- Mấy người dùng cái đó xích tôi lại đi, khỏi cần báo cảnh sát. Bọn họ đã tra được chỗ này rồi, đang trên đường chạy tới đây đây.

Cố Thăng cất chìa khóa vào túi sau, rồi xoay người đi lấy xiềng xích ở trên giường.

Không biết làm thế nào mà Từ Á Vu có thể phun tất thối trong miệng ra, y la lớn:

- Ba đừng nghe lời tui nó. Đừng đầu hàng, ba mau cứu con ra đi. Con thà bị tui nó đánh chết cũng không muốn ngồi tù đâu.

Mai Nhất Minh vội vàng nhặt tất thối lên, muốn nhét vào miệng y lại. Từ Á Vu vừa lắc đầu, giãy giụa dữ dội vừa nói:

- Nếu bị cảnh sát bắt được, con sẽ tự sát ngay... Ừm...

Cuối cùng Mai Nhất Minh cũng bịt được miệng của y.

Mận nghe thấy con trai mình nói thế thì chợt hồi hận. Gã ta biết lòng tự trọng của con mình rất cao. Nếu nó đã nói như thế thì nhất định sẽ làm vậy.

Ánh mắt gã ta dần trở nên kiên định. Vậy thì nghe lời con trai liều một phen, cùng lắm cá chết rách lưới thôi.

Mận biết nhóm Nam Sơn sẽ không làm hại đến tính mạng Từ Á Vu, cùng lắm chỉ đánh nó một trận, chắc nó có thể chịu được.

Nếu bây giờ ông bỏ cuộc, chắc chắn con trai sẽ oán trách ông.

Mận thấy Cố Thăng đang cầm xiềng xích, đưa lưng về phía mình. Một cô gái nhỏ như Nam Sơn sẽ không trở thành mối đe dọa với mình, gã ta bèn lùi lại một bước.

...

- Chuyện gì thế này?

Bưởi chờ mãi ở dưới mà chẳng thấy anh trai với cháu mình đâu.

Hắn cảm thấy xác suất xảy ra sự cố không lớn lắm, nhưng vẫn quyết định lên xem thử thế nào, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này.

May là hắn đã tính toán từ trước, cầm hai con dao theo. Sau đó Bưởi nhanh chóng đưa một cây cho Mận, rồi bày ra tư thế chiến đấu.

Tên đã lên dây, không thể không bắn ra.

Cố Thăng nói với Nam Sơn:

- Để anh lo tên Bưởi này, còn Mận thì giao cho em, chú ý an toàn nhé.

Mận đã lớn tuổi nên dễ đối phó hơn Bưởi cường tráng.

Nam Sơn gật đầu với vẻ nghiêm túc:

- Anh cũng thế...

Chưa nói dứt lời thì bốn người đã lao vào nhau.

Nhờ có độ dài vũ khí nên Nam Sơn tấn công trước. Cô gần như dùng hết sức mình mà đánh một gậy vào đầu Mận.

Lần này Mận bị đập khá mạnh, khiến cho trán gã ta bị chảy máu. Thân thể Mận lắc lư suýt ngã, gã ta cảm dao quơ vài cái.

Mận đã hơn năm mươi tuổi rồi, mấy năm trước sau khi trúng số thì sống rất sung sướng.

Gã ta không lo dưỡng sinh, lại không biết tiết chế cho nên rượu ngon gái đẹp đã bào mòn cơ thể gã ta.

Nam Sơn không ngờ Mận lại không chịu nổi một đòn, trong lòng vừa mừng lại vừa lo.

Thấy thế, cô bèn thừa thắng xông lên.

...

Nhưng bên kia thì Cố Thăng không dễ dàng như cô. Lúc anh gậy đánh xuống thì tên Bưởi kia đưa tay ra đỡ, thế là cây gậy lập tức gãy làm hai khúc.

Cố Thăng liếc cây gậy bị gãy trong tay, không ngờ nó lại không chịu nổi một đòn.

Cố Thăng ném khúc cây về phía Bưởi rồi đánh tay không với hắn.

Do tên Bưởi kia có vũ khí, khiến Cố Thăng phải e dè. Cho nên lúc đánh nhau cũng vương tay vương chân, miễn cưỡng hòa nhau.

Mai Nhất Minh đứng cách đây không xa, luôn chú ý vào cuộc chiến đấu. Cô trông thấy một mình Cố Thăng đối phó với Bưởi có hơi vất vả, mà gã kia lại ra đòn hung hãn. Chỉ cần sơ sẩy một chút, anh cũng sẽ bị con dao của Bưởi quệt trúng.

Trong lòng cô rất lo lắng, đoạn nhìn thấy Từ Á Vu bị bịt miệng ở bên cạnh, tay chân y bị trói chặt lại, trông đáng về y cũng chẳng tạo nên sóng gió gì cả.

Cô quyết đoán ném Từ Á Vu lên giường, rồi vơ lấy một cây gậy đi giúp Cố Thăng.

Gậy trong tay Mai Nhất Minh cứng chắc hơn cây của Cố Thăng rất nhiều, đánh chừng ba lần mới bị gãy.

Sau đó cô rút khỏi cuộc đấu, xắn tay áo lên, hít sâu một hơi rồi lao vào chiến đấu bằng tay không.

Ban đầu Bưởi khinh thường Mai Nhất Minh, hắn nghĩ dù trông cô có cường tráng thế nào thì cũng chỉ là con gái thôi, lợi hại được nhiều đâu.

Vài phút sau, Bưởi lập tức hối hận: sao con nhò này lại mạnh dữ vậy.

Một đám của nó đau đến tận xương luôn.

May mà hắn có vũ khí mới chiếm được ưu thế, khiến hai người kia phải e dè. Bằng không mới đám vài cú thì bị người ta đập cho nằm bẹp rồi.

Tình hình đang trong trạng thái giằng co.

...

Chợt ngoài cửa bốc mùi khét lẹt, còn có hơi nóng truyền vào.

- Mấy người đã làm gì ở ngoài đó hả? Sao lại có mùi cháy khét thế này?

Sau khi Nam Sơn chế ngự được Mận, bắt chéo hai tay gã ta ra sau lưng, cô lên tiếng hỏi.

Mận nghe thấy thế thì biến sắc. Gã ta gào thét điên cuồng:

- Đừng đánh nữa, chúng ta mau chạy ra ngoài thôi. Thoát khỏi đây quan trọng hơn.

Gã ta áp mặt lên sàn nhà lạnh băng rồi nói.

- Cháy rồi, bên ngoài bị cháy rồi.

- Có phải tên Bưởi kia phóng hỏa hay không? Chờ sau khi ông dẫn Từ Á Vu đi xong thì sẽ nhốt bọn tôi ở trong này, rồi phóng hỏa thiêu chết bọn tôi. Như vậy thì sẽ không còn chứng cứ nữa rồi.

- Đúng thế.

Việc đã đến nước này, Mận cũng chẳng muốn giấu diếm làm gì nữa, gã ta thẳng thắn thừa nhận.

Sáng nay lúc Bưởi đang canh gác thì phát hiện cảnh sát đã tra tới chỗ này, họ đang trên đường tới đây.

Nếu bắt đám Cố Thăng đi cùng thì tỷ lệ bị bắt rất lớn.

Chi bằng lúc ba người họ bỏ trốn, tiện thể phóng hỏa thiêu luôn chỗ này. Lúc đó, dấu vân tay hay DNA gì đấy cũng đều biến mất hết. Hơn nữa đám cảnh sát lo dập lửa cứu người, sẽ không rảnh để ý đến bọn họ.

Như vậy xác suất bỏ trốn thành công sẽ cao hơn.

Mận không nghĩ rằng mấy người Cố Thăng và Nam Sơn có thể sống sót cho đến khi được cảnh sát cứu.

Nhưng Mận thật sự không ngờ tới, Bưởi lại phóng hỏa trước khi bọn họ chưa rời khỏi đây.

Có lẽ hẳn tự tin nghĩ rằng bọn họ có thể rời khỏi đây trước khi lửa cháy lan ra. Mận biết tính Bưởi hấp tấp nên gã ta cũng không ngạc nhiên lắm.

Khi này Bưởi lên đây chính vì muốn thúc giục Mận và Từ Á Vu mau chóng rời khỏi đây.

Bưởi chờ mãi mà không thấy anh trai với cháu mình đâu cả, cho nên hẳn đành phải tự mình đi lên giục họ. Nào ngờ lại xảy ra biến cố lớn thế này: lúc bọn họ còn chưa biết gì thì con tin đã còi trời được, còn bắt Từ Á Vu uy hiếp bọn họ nữa chứ.

Đánh nhau dữ dội một hồi, suýt chút nữa hẳn đã quên mất chuyện lửa sắp lan tới đây.

Nam Sơn liếc ra ngoài cửa thì nhìn thấy ánh lửa. Cô quay đầu nhìn về phía Cố Thăng.

Dưới sự phối hợp giữa Cố Thăng và Mai Nhất Minh, Bưởi cũng sắp thua rồi, tay cầm dao của hắn cũng run lên.

Đang lúc nguy cấp, cô không dám làm phân tán sự chú ý của Cố Thăng.

Vẫn còn kịp, nếu cho anh thêm hai phút thì có thể chế ngự được Bưởi rồi. Tới lúc đó chạy cũng chưa muộn, lửa cũng không lan nhanh đến thế.

- Mau thả ba tao ra.

Lưỡi dao lạnh lẽo kề sát cổ Nam Sơn, sau lưng cô vang lên giọng nói của Từ Á Vu.

Thân thể Nam Sơn khựng lại, không ngờ Từ Á Vu lại trở thành biến số lớn nhất.

- Mau thả ra.

Từ Á Vu lạnh lùng ra lệnh.

Dưới tình thế bất buộc, Nam Sơn đành phải từ từ thả tay đang túm lấy Mận.

Mận lật người đứng dậy, đoạn phui bụi trên người rồi cười to với vẻ đắc ý:

- Mày thấy bất ngờ lắm phải không? Lúc mày vừa đánh rớt con dao của tao, tao cũng tiện tay ném về phía Á Vu luôn.

Trong lòng Nam Sơn cảm thấy hối hận, cô sợ ý quá.

Từ Á Vu nhìn ra ngoài cửa, rồi nhàu mày lại. Lửa đã lan tới sofa phòng khách rồi, phải đánh nhanh thắng nhanh thôi.

Y tăng hắng vài cái:

- Cố Thăng à, mày mau bỏ vũ khí xuống đi. Nam Sơn đang ở trong tay tao.

Cố Thăng nghe thấy thế, bước chân khựng lại, anh lập tức quay đầu về nơi phát ra âm thanh.

Chương 116

Dịch: Lãng Nhân Môn

Ngay khi nhìn thấy con dao đang kề sát cổ Nam Sơn, động tác của Cố Thăng chậm dần.

Từ Á Vu thấy Cố Thăng nhìn sang đây thì tay y hơi dùng sức, lưỡi dao sắc bén cứa vào da Nam Sơn khiến cổ cô chảy máu.

Cố Thăng thấy thế thì lòng như thất lại.

...

Nam Sơn nhìn thấy ý chí chiến đấu trong mắt Cố Thăng đang biến mất dần, cô vội la lên:

- Anh đừng lo cho em, cứ nắm chặt quả đấm mà tiếp tục chiến đấu đi. Mịa bà nó, đừng để em xem thường anh chứ.

Cô sốt ruột đến mức chửi bậy luôn.

Nếu như Cố Thăng thật sự bỏ cuộc vì cô thì cả đám bọn họ sẽ tiêu đời thật đấy.

Cố Thăng hiểu rõ đạo lý, quyền lựa chọn cũng nằm trong tay anh.

Nhưng cuối cùng lý trí cũng không thắng nổi tình cảm, sao anh có thể để Nam Sơn chết vì quyết định của mình kia chứ?

Anh không làm được!

Đây chính là Nam Sơn đó, là cô gái còn quan trọng hơn cả mạng sống của anh đó.

Cố Thăng lại nhìn sang Nam Sơn, thấy trong mắt cô lộ vẻ từ chối.

Anh há lại không biết lựa chọn của mình là một con đường chẳng có lối về? Chẳng lẽ không còn cách nào khác nữa sao? Cố Thăng vắt óc trầm nghĩ.

Trong đầu Cố Thăng chợt lóe lên tia sáng, có rồi!

Cố Thăng bỗng nhiên trở nên dữ dội hơn. Anh không còn e ngại con dao của Bưởi nữa, mặc cho lưỡi dao xé rách quần áo đâm vào ngực mình, giống như một cỗ máy chiến đấu không biết đau đớn.

Anh hết như một thanh đao vừa ra khỏi vỏ, không gì có thể khiến anh lùi bước.

Dáng vẻ hung ác của anh đã dọa Bưởi sợ. Trong mắt hấn, Cố Thăng hiện giờ cứ như một kẻ điên vậy, bản thân hấn không thể ngăn cản nổi.

Chẳng mấy chốc, Cố Thăng đã chế ngự được Bưởi.

Chuyện xảy ra nhanh quá, thậm chí Từ Á Vu còn chưa kịp nói mấy câu uy hiếp, y chỉ đành trơ mắt nhìn Cố Thăng chế ngự chú mình.

Giờ thì hay rồi, trong tay y có con tin, trong Cố Thăng cũng có. Hai bên đều có thể đề đàm phán.

Cố Thăng siết chặt cổ họng Bưởi. Sau khi kéo hấn tới trước cửa thì nói với Mai Nhất Minh:

- Cô ra trước đi.

Lần đầu tiên Mai Nhất Minh trông thấy Cố Thăng lạnh lùng như thế, trên người phát ra khí thế quyết liệt khiến cho cô bất giác gật đầu.

Chờ tới khi cô bước ra cửa mới phản ứng lại. Nếu cô đi rồi, vậy thì Cố Thăng và Nam Sơn làm sao giờ?

Lửa sắp lan tới đây rồi, bọn họ phải mau rời khỏi đây mới được.

Mai Nhật Minh xoay người muốn quay trở lại phòng, nào ngờ cánh cửa đóng “rầm” một tiếng.

Cô gõ cửa dồn dập.

- Mau mở cửa ra, cho tôi vào đi mà...

Nhưng chẳng có ai trả lời cô.

Người đóng cửa lại chính là Cố Thăng, anh nhìn Từ Á Vu chăm chăm, mỉm cười nói:

- Mày thử động vào một sợi lông của cô ấy xem, tao sẽ trả trên người tên Bưởi này hết. Nếu cô ấy chết thì..

Giọng anh nhỏ dần:

- Bọn mày phải chôn theo cô ấy, tao sẽ không cho bọn mày chạy khỏi đây đâu.

Anh rất lo lắng cho sự an toàn của Nam Sơn. Lúc này làm thế có phần liều lĩnh, có cảm giác bị thương cá chết rách lưới.

Đôi mắt anh đen thẫm thẫm khiến người khác nhìn vào không thấy đáy. Từ Á Vu cảm giác y đang nhìn vào vực thẳm, chỉ cần sơ sẩy một cái sẽ bị Cố Thăng kéo vào nơi vạn kiếp không thể quay đầu.

Không được nói lý lẽ với kẻ điên, phải nghe theo hắn. Chẳng biết vì sao trong lòng Từ Á Vu lại nghĩ như thế.

Từ Á Vu nhìn thấy dáng vẻ này của Cố Thăng, y biết anh nói được làm được.

Theo như dáng vẻ vừa nãy của Cố Thăng, sau khi giết chú xong, một mình anh cũng có thể đối phó với hai người.

- Mày mau... thả lỏng tay ra chút, chúng ta từ từ nói chuyện.

Từ Á Vu nói.

Từ Á Vu nhìn thấy gương mặt đã chuyển màu tím xanh của chú mình. Cố Thăng ra tay cũng nặng quá, cứ siết chặt cổ của Bưởi. Mặn lo rằng nếu để lâu thêm chút nữa, em ông ta sẽ chết vì thiếu oxy máu.

- Được.

Cố Thăng lập tức nói lỏng tay.

- Mày muốn sao hả?

Từ Á Vu hỏi với vẻ bình tĩnh.

Cố Thăng nói:

- Trao đổi đi, mày giao Nam Sơn cho tao, tao sẽ trả Bưởi lại cho mày.

Đoạn anh vỗ vỗ vào cánh cửa:

- Nếu mày không chịu thì năm người chúng ta đều chết ở đây.

Anh nhìn chăm chăm vào Từ Á Vu với ánh mắt sáng quắc, rồi nói:

- Mong rằng trước khi lửa lan tới đây, mày có thể trả lời tao.

Cố Thăng đang nhắc nhở Từ Á Vu rằng y chẳng còn nhiều thời gian để suy nghĩ đâu.

Quả nhiên Từ Á Vu vừa nghe tới lửa thì lập tức nói:

- Được, tao đồng ý.

Cố Thăng không dám lơ là cảnh giác:

- Thế này đi, tao đếm đến ba, hai chúng ta cùng buông tay ra.

- Được.

Mặc dù cách một cánh cửa nhưng hơi nóng rất rõ ràng, khói đen bốc lên cuộn cuộn. Từ Á Vu lo bọn họ sẽ bị lửa vây, trốn không thoát nên y chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Trước khi thả Buôi ra, Cố Thăng đã xé áo mình rồi trói hai tay Buôi lại, để tránh cho hắn làm hại tới Nam Sơn khi anh đang hội họp với cô.

- Một, hai, ba.

Cố Thăng đếm tới ba, hai bên thả tay cùng một lúc;

- Mau qua đây.

Nam Sơn gần như chạy như bay vào trong lòng Cố Thăng, khoe môi anh bị chảy máu, anh giơ tay phải vỗ nhẹ bờ vai cô rồi nhỏ giọng an ủi:

- Không sao cả rồi.

Tay trái nhanh chóng mở cửa ra.

- Chạy mau.

Nam Sơn gật đầu, cô lập tức điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Lúc hai người họ bước ra cửa mới phát hiện, ngọn lửa sắp sửa bao vây chỗ này.

Bọn họ cũng không nhìn thấy Mai Nhất Minh, đoán rằng chắc cô đã chạy khỏi đây rồi.

- Qua bên kia đi.

Cố Thăng lẹ mắt phát hiện có một lỗ hổng.

Lúc chạy qua rồi, họ mới nhận ra chỗ này là một căn phòng trống.

Đám lửa cháy lớn gần như làm họ không thể mở mắt được, hai người đành phải tìm đường chạy ra thêm lần nữa.

Bọn họ không biết cấu trúc của căn biệt thự này, mà nơi này lại quá lớn nên cả hai cứ chạy loạn.

Sau khi hít phải một lượng khói lớn, Nam Sơn ho liên tục, ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Cô ráng chống đỡ đi thêm vài mét nữa thì ngất xỉu.

Cố Thăng kịp thời đỡ lấy cô. Đoạn anh ngồi xổm xuống, vừa vỗ vỗ lên mặt vừa gọi tên cô với vẻ lo lắng, mong cô có thể tỉnh lại.

Nhưng mà Nam Sơn lại không có phản ứng. Cố Thăng nhìn thấy sắc mặt cô bắt đầu tái đi, anh có cảm giác cô đang thiếu oxy nên không dám chậm trễ nữa. Anh chống cô trên lưng rồi tiếp tục đi về phía trước, tìm kiếm đường sống.

Áo sơ mi ướt đầm mồ hôi, vết thương trên ngực cũng không được băng bó bắt đầu rỉ máu, máu nhỏ thành giọt trên mặt đất.

Ánh mắt Cố Thăng càng lúc càng kiên định. Anh nhất định phải kiên trì, trên lưng anh còn có Nam Sơn, anh không thể ngã xuống dễ dàng như vậy được.

Cho dù ý chí cầu sinh có mạnh mẽ tới đâu cũng không bù đắp được gánh nặng trên cơ thể. Cuối cùng Cố Thăng kiệt sức ngã xuống đất, đầu óc choáng váng.

Anh lắc lắc đầu muốn đứng dậy, nhưng vừa cong lưng lên thì đã bị ngã sấp xuống mặt đất.

Cố Thăng cảm giác toàn thân đang mất sức dần, anh không thể đưa Nam Sơn rời khỏi đây một cách thuận lợi rồi.

Cố Thăng ôm chặt lấy Nam Sơn, hôn nhẹ lên trán cô rồi im lặng.

Anh còn vô số điều muốn nói, thế nhưng nếu cô không nghe thấy thì có tác dụng gì đâu?

Anh lại nhìn về ánh lửa ở phía trước, thầm nói lời cáo biệt với người yêu thương: Gia đình, bạn bè, tạm biệt mọi người. Xin lỗi Nam Sơn yêu dấu của anh...

Ý thức anh dần trở nên mơ hồ, anh từ từ nhắm mắt lại.

...

Cố Thăng lại mơ thấy giấc mộng kia.

Lần này quần áo trên người thằng bé rách rưới hơn trước nhưng ánh mắt lại trong veo, cũng không vì bị nhốt lâu ngày mà trở nên suy sụp hay mơ màng.

Cố Thăng cười khỏ, anh không rõ vì sao bản thân đã ngất rồi, lại còn nhìn thấy thằng bé này.

Anh muốn nhìn thấy cảnh anh và Nam Sơn cùng nhau bước vào lễ đường hơn, xem như hoàn thành tâm nguyện lớn nhất của anh trước khi chết.

Thằng nhỏ nằm nghiêng trên giường, nhìn vào cái gối đầu trước mặt rồi hỏi với vẻ lo lắng:

- Tớ có dự cảm xấu, mấy chú xấu xa kia sẽ giết tớ mất, cậu có thể giúp tớ không?

Cái gối đầu khom người tò vò đồng ý.

Cố Thăng nhìn thấy cảnh này cũng không kinh ngạc mấy. Chẳng qua giống như trong thực tế, Nam Sơn cũng đã đi vào trong giấc mơ của anh, rồi xuất hiện với hình dáng đã nhập vào đồ vật thôi.

Thằng nhỏ thấy nó đồng ý lại thở dài tò vò lo âu:

- Cậu ngốc như thế, không biết có nhớ được hay không nữa.

Nghe thấy có người nói mình ngốc, cái gối kia không vui, nó nhảy lên đề lên mặt thằng nhóc.

Thằng bé lập tức chụp lấy cái gối giơ lên cao, đoạn nằm trên giường ngửa đầu nhìn nó.

Thằng bé vừa cười vừa nói:

- Được rồi, cậu thông minh nhất.

Lúc này cái gối đầu mới hài lòng không ngoạ ngoáy nữa.

- Tớ sẽ nói thông tin quan trọng cho cậu biết. Cậu phải nhớ kỹ, nếu có thể tiếp xúc với điện thoại hay di động thì báo cảnh sát giúp tớ nhé.

Gối đầu gật đầu.

Thằng bé sắp xếp suy nghĩ lại một chút, rồi tăng hăng vài cái nói:

- Tớ là Cố Thăng, năm nay năm tuổi, là người ở thành phố N. Trong nhà có ba ba là Cố Tri Thương.

Nghe tới đây, Cố Thăng đau đầu dữ dội.

Anh bèn vỗ vào đầu mình, cố gắng tỉnh táo trở lại. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Cố Thăng bất giác thì thào theo đứa bé kia:

- Tớ bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, bên ngoài có trồng một cây quế. Tổng cộng có hai chú xấu xa, một người là Chu Vĩ, người còn lại là Hoàng Thuận Từ.

Dần dà Cố Thăng còn nói nhanh hơn thằng bé kia.

Không đúng, có gì đó không đúng!

Vô số tin tức nổ tung như pháo hoa trong đầu Cố Thăng: tiếng cười vui vẻ khi được đi chơi của trẻ con, cảnh tượng bị đuổi theo sát sao, tiếng khóc la lúc bị người ta bắt đi...

Nhất thời anh bị bất ngờ nên nhin không được ngồi xổm xuống, sau đó mới từ từ tỉnh táo lại.

Cố Thăng đứng dậy. Rốt cuộc anh cũng nhận ra đó không phải chỉ là một giấc mơ, đó chính là ký ức bị che phủ bấy lâu của anh.

Anh đã từng trải qua tất cả những chuyện trong giấc mơ ấy.

Những kí ức kia ùn ùn kéo tới, lúc anh được năm tuổi thì bị bắt cóc. Ba mẹ phải đi công tác ở thành phố C, anh lại nhất quyết đòi đi theo.

Ba mẹ thấy anh khóc lóc đáng thương quá nên đành phải dẫn anh theo, còn có bảo mẫu luôn chăm sóc anh đi cùng nữa.

Lúc đó bọn họ ở tại một khách sạn. Ban ngày ba mẹ đều ra ngoài bàn chuyện làm ăn, đến tối mới về.

Bảo mẫu sợ anh buồn chán nên đã tự ý dẫn anh ra sân chơi gần đấy.

Anh chơi một hồi thì khát nước, bảo mẫu mới để anh chơi xe đạp thêm một lát. Cô ấy đi mua nước xong sẽ trở lại liền.

Ngay sau đó Cố Thăng đã bị bắt cóc. Lúc anh tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng âm u ẩm ướt, trong góc phòng có cả đồ chơi mà anh đã không chơi từ lâu.

Lúc ấy anh cảm thấy như trời long đất lở, bèn khóc òa lên.

Có một tên chê anh phiền nên vừa đánh vừa chửi. May mà có tên khác kịp thời chạy tới ngăn gãi lại.

Con nít đều rất sợ đau, sau khi bị đánh thì anh luôn im lặng, thích trốn dưới gầm giường, không gian khép kín như thế khiến anh cảm thấy an toàn hơn chút.

Nhưng anh lại không thể che kín lỗ tai mình được, anh vẫn có thể nghe thấy tiếng chửi rủa của kẻ xấu. m thanh đó khiến toàn thân anh run bần bật.

Lúc đó anh vừa bơ vơ, vừa sợ hãi lại tuyệt vọng.

Mãi tới khi anh gặp đồng cát biết cử động kia. Cho dù anh thấy sợ hãi, tưởng nó là yêu quái nhưng vẫn không nhịn được muốn lại gần nó.

Anh đã đồng ý yêu cầu chơi cùng của con yêu quái nhỏ đó.

Mấy đêm sau, con yêu quái nhỏ kia đều tới đây. Bé Cố Thăng chơi với nó, còn kể nỗi sợ hãi của mình cho nó nghe. Yêu quái nhỏ sẽ dùng cách đặc biệt chia sẻ chuyện xảy ra trên người nó cho anh nghe, rồi cổ vũ anh mạnh mẽ lên.

Dần dà anh đã xem nó là bạn bè.

Nhờ vào sự có mặt của nó, bé Cố Thăng mới ngủ trên giường lại, bé cũng không còn sợ giọng nói của bọn bắt cóc nữa.

Đến ngày thứ hai sau khi bé Cố Thăng nhờ cậy yêu quái nhỏ, anh mới được cứu ra ngoài.

Khung cảnh lúc ấy rất hỗn loạn, ba mẹ ôm lấy anh, vừa khóc vừa liên tục xin lỗi anh.

Còn bé Cố Thăng thì an ủi ba mẹ rằng:

- Mẹ à, con không sao mà. Có một con yêu quái nhỏ luôn ở cùng với con, chính nó đã cứu con đấy. Chúng ta dẫn nó theo luôn có được không mẹ?

Mẹ Cố ngây người ra, ngược hai mắt đầm lệ hỏi:

- Yêu quái nhỏ gì cơ?

Bé Cố Thăng chỉ muốn giới thiệu bạn mới với ba mẹ mình mà thôi, nói với họ rằng yêu quái nhỏ tốt với anh cỡ nào, kể từng chuyện đã xảy ra với mình cho ba mẹ nghe.

Mẹ Cố nghe xong thì khóc càng dữ hơn, khiến cho Cố Thăng còn nhỏ mơ hồ không hiểu chuyện gì.

Sau đó ba mẹ cũng không mang đồng cát, gối đầu và món đồ chơi kia theo, mặc cho bé Cố Thăng khóc lóc âm ỉ.

Sau khi bọn họ dẫn bé Cố Thăng làm báo cáo xong thì tới bệnh viện, kiểm tra tổng quát rồi mới về nhà.

Mấy hôm đó, bé Cố Thăng luôn nhớ tới yêu quái nhỏ, anh nhớ rõ hẹn ước giữa bọn họ: chơi với nhau mỗi ngày.

Thậm chí anh đi rồi cũng không kịp tạm biệt nó, nhất định yêu quái nhỏ sẽ nhớ mình giống như anh đang nhớ nó vậy.

Vì thế anh lại xin ba mẹ đem đồ vật trong phòng đó về.

Bé Cố Thăng thấy nhớ yêu quái nhỏ rồi, anh ngâm thơ cho rằng yêu quái nhỏ sẽ luôn ở trên những thứ ấy.

Mẹ Cố đã đồng ý với điều kiện tiên quyết rằng: anh phải nói chuyện với một ông chú.

Bé Cố Thăng vui mừng đi gặp chú ấy. Đó là một ông chú đeo kính trông rất dễ gần.

Chú đeo kính kia rất tốt với anh, mỗi lần gặp mặt đều chuẩn bị bánh crepe, sữa cho cậu. Cho nên chú ấy hỏi về chuyện yêu quái nhỏ, anh đều trả lời.

Sau đó chú đeo kính sẽ nói chuyện rất lâu với mẹ Cố.

Đi thêm vài lần nữa thì anh bị dẫn vào một căn phòng tối.

Sau khi ra khỏi phòng, bé Cố Thăng đã không còn nhớ gì về đoạn thời gian bị bắt cóc nữa.

Hiện giờ Cố Thăng đã hiểu rõ, lúc đó anh đã bị thôi miên, niềm phong đoạn trí nhớ này lại.

Lần này bị bắt cóc, bóng tối, tiếng nước rơi, tiếng chửi rủa của bọn bắt cóc chính là cơ hội giúp anh nhớ lại đoạn ký ức này.

Anh hiểu suy nghĩ của mẹ Cố, có lẽ bà cảm thấy lúc anh bị bắt cóc đã chịu cú sốc cực lớn, khiến cho tinh thần bất ổn nên đã tự tạo ra một nhân vật ảo.

Vì thế mẹ Cố mới dẫn anh đi gặp bác sĩ tâm lý, cũng chính là chủ đeo kính kia.

Nhưng mà cuộc thôi miên của chủ đeo kính có chỗ thiếu sót, kể từ khi đó Cố Thăng bắt đầu trở nên nhất gan. Thực ra vì anh vẫn còn chút ấn tượng với bọn bắt cóc và yêu quái nhỏ, nhưng lại trộn lẫn hai bên vào nhau, bọn bắt cóc hung ác cộng thêm năng lực nhập vào đồ vật của yêu quái nhỏ kỳ lạ nên anh mới sợ hãi lực lượng tà ác.

Giờ nghĩ lại yêu quái nhỏ làm bạn với anh khi anh bất lực nhất, có thể chính là Nam Sơn!

Thì ra bọn họ đã quen nhau sớm như thế.

Cố Thăng nghĩ anh phải tỉnh lại, cho dù dùng hết sức lực cuối cùng cũng phải đưa Nam Sơn tới nơi an toàn.

Anh va mạnh người vào tường, một giây sau anh liền mở mắt ra.

Trần nhà màu trắng, ga trải giường cũng trắng nốt, đây là trong bệnh viện.

Anh nhận ra bản thân đã được cứu, vậy còn Nam Sơn đang ở đâu? Có phải cô cũng được cứu rồi không? Cố Thăng không nhìn thấy bóng dáng của Nam Sơn, anh cảm thấy tim mình trống rỗng.

Cố Thăng nhìn sang bên phải thì mới phát hiện ra bên cạnh còn có một chiếc giường, Nam Sơn đang nằm trên đó.

Đúng lúc Nam Sơn cũng vừa tỉnh lại, cô mơ màng mở to mắt, rồi vội vàng tìm kiếm bóng dáng Cố Thăng, phản ứng chẳng khác gì anh khi này.

Sau khi thấy Cố Thăng đang nhìn mình, cô mới thả lỏng tinh thần, thở phào một hơi:

- Cố Thăng à, chúng ta đã được cứu rồi.

Cố Thăng hỏi:

- Giờ em thấy thế nào rồi?

- Tốt hơn nhiều rồi.

Nam Sơn xoa mũi, nói:

- Em vẫn cảm thấy còn mùi khói ở trong mũi, anh thì sao?

Cô nhớ Cố Thăng đã bị đâm vài nhát, bị thương nặng hơn cô nhiều.

Nam Sơn vừa nhắm mắt lại thì có thể nhìn thấy máu tươi trên mặt đất, nhìn thấy mà giật mình, khiến lòng cô đau thắt lại.

- Anh khỏe hơn rồi.

Cố Thăng đáp, đoạn lại kêu tên cô:

- Nam Sơn à.

Nam Sơn ừm một tiếng.

Cố Thăng nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, tựa như muốn nhìn thấu lòng cô. Anh nói:

- Nam Sơn à, xuất viện rồi chúng ta kết hôn đi.

Lúc Cố Thăng nói câu này, trong lòng rất bình tĩnh.

Bọn họ chỉ mới quen nhau có vài tháng ngắn ngủi, lại giống như đã trải qua muôn núi ngàn sông.

Nếu đã yêu nhau thì sao không kết hôn sớm chút chứ?

Nam Sơn sững ra, cô không ngờ Cố Thăng lại nhắc tới chuyện này.

Nam Sơn đã hiểu rõ lòng mình, cô trả lời không chút ngại ngùng:

- Ngài Cố, trong quãng đời còn lại, mong được anh chăm sóc nhiều hơn.

Thấy cô đồng ý, Cố Thăng mỉm cười nói:

- Anh sẽ chơi đùa với em cả đời này.

Nam Sơn cảm thấy lời nói của anh rất thú vị, cô mỉm cười.

Cố Thăng nhìn Nam Sơn rồi cũng cười theo, giống hệt như hai đứa ngốc không biết buồn lo.

Ngài Cố xui xẻo cảm thấy sau khi gặp được Nam tiểu thư thì anh đã trở thành người may mắn nhất trên đời này.

Gặp được em, không bỏ lỡ em, thật là tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Chương cuối

Dịch: Lăng Nhân Môn

Cố Thăng và Nam Sơn tỉnh lại được một lát thì y tá đã đến thay băng.

Y tá thấy bệnh nhân đã tỉnh thì rất mừng, gọi ngay bác sĩ chủ trị cho hai người và người nhà bọn họ đến đây.

Chưa được bao lâu, gian phòng cỡ trung đã chật kín người.

Điều khiến Nam Sơn kinh ngạc chính là ba mẹ cô cũng đến đây, gương mặt ai cũng hốc hác tiêu tụy.

Những ngày bọn họ bị bắt cóc, người thân cũng trải qua cảm giác dằn vặt giày vò.

Vừa nhìn thấy ba mẹ, sống mũi cô cay cay, đôi mắt ngân ngấn nước.

Ngay tại thời điểm ngắt đi trong biệt thự, cô cho rằng mình không thể gặp lại ba mẹ nữa rồi.

Cô ôm eo mẹ mình, khóc nức lên.

Mẹ Nam đau lòng vỗ vỗ lưng cô, miệng thầm thì an ủi:

- Không sao, không sao nữa rồi, có mẹ ở đây, đừng sợ.

An ủi rồi lại an ủi, mẹ Nam cũng bật khóc theo.

Nam Sơn càng cảm thấy áy náy hơn, ba mẹ đã lớn tuổi thế này rồi mà cô còn khiến cho hai người sợ hãi lo âu.

Thì ra sau một hôm kể từ khi hai người bị bắt cóc, bà nội của Cố Thăng đã nói chuyện này cho ba mẹ Nam Sơn biết.

Chuyện có liên quan đến an nguy của cô, ba mẹ Nam có quyền được biết rõ.

Khi ấy ba mẹ Nam Sơn lập tức dẹp hết mọi công việc, vội vã chạy tới thành phố N.

Vì muốn hiểu rõ động thái của bọn bắt cóc, cộng thêm nhà họ Cố chủ động mời, ba mẹ Nam đã đến sống tại nhà họ Cố.

Mấy ngày nay, hai gia đình cùng lo lắng cho an toàn của con trai con gái, an ủi lẫn nhau, vượt qua khoảng thời gian khó khăn này, kết thành tình nghĩa vững vàng.

Bác sĩ trưởng hỏi tình trạng thân thể của hai người, dựa vào kinh nghiệm của mình thì không còn gì đáng ngại nữa.

Ông thấy người thân có nhiều chuyện muốn nói với bệnh nhân thì nhường khoảng thời gian còn lại cho thân nhân, dời hết lịch kiểm tra thân thể thường quy vào thời điểm khác.

Bác sĩ vừa đi, người thân của Cố Thăng và Nam Sơn bắt đầu hỏi han ân cần.

Sau đó Lộc Nhân Phi cũng đến, theo lời kể của Tiểu Lộc, Nam Sơn được biết toàn bộ quá trình giải cứu cô và Cố Thăng.

Hôm đó, Tiểu Lộc và đồng đội đang tra xét nơi bọn bắt cóc đang giam giữ con tin. Đợi đến khi bọn họ tới nơi thì căn biệt thự đã bốc khói nghi ngút, lòng hiểu rõ chuyện không ổn rồi.

Ngay khi đó, Mai Nhất Minh đã thoát ra ngoài, cô thờ không ra hơi. Cô vừa nhìn thấy cảnh sát lại giống như gặp được cứu tinh, cô giục bọn họ nhanh chóng cứu người, có người còn đang ở bên trong.

Tiểu Lộc hỏi thăm sơ lược tình hình trong biệt thự rồi áp dụng biện pháp đơn giản, xông thẳng vào biệt thự cùng đồng đội, để lại hai đồng đội chờ bên ngoài.

Sau khi đám Tiểu Lộc xông vào đám cháy chưa bao lâu, ba tên bắt cóc đang chạy ra, chúng liền bị cảnh sát đang ở bên ngoài bắt giữ.

May mà có vết máu của Cố Thăng rơi trên mặt đất, đám Tiểu Lộc mới tìm thấy anh một cách thuận lợi rồi cứu anh và Nam Sơn ra ngoài.

Tiểu Lộc kể chuyện đến mức miệng khô lưỡi khô, sau đó lấy một quả quýt trong giỏ trái cây ra lột rồi hỏi:

- Tình trạng sức khỏe của hai người không có vấn đề gì chứ?

Cố Thăng trả lời:

- Không có vấn đề gì.

Chỉ cần nghe theo lời dặn của bác sĩ nghỉ ngơi là được, sức khỏe sẽ từ từ bình phục.

Tiểu Lộc gật đầu:

- Vậy thì tốt. Nói tới đây, tớ đã cứu cậu hai lần rồi đó. Lần này vì cứu cậu, tớ đã hy sinh tận mười một ngày nghỉ đó. Cậu cảm ơn tớ thế nào đây?

Cố Thăng trả lời:

- Đúng là phải cảm ơn cậu và đồng đội. Cậu cứ đợi đi, ngày mai tớ sẽ cho cậu một bất ngờ lớn.

Nghe thấy có bất ngờ lớn, Tiểu Lộc hết sức chờ mong.

Kết quả là ngày hôm sau khi anh ta quay trở về đồn cảnh sát làm việc, có một em gái mang đến mười một cờ thưởng đồ chơi, trên đó viết “cảm ơn các vị đây tớ nhân dân”. Những đồng đội khác được thưởng một cờ, còn anh ta được thưởng đến hai cờ.

Tâm trạng Tiểu Lộc cực kỳ phức tạp.

...

Sau khi nghỉ ngơi nửa tháng trong bệnh viện, cuối cùng thì Cố Thăng và Nam Sơn cũng đã xuất viện.

Bởi vì người nhà mang đến rất nhiều loại canh bồi dưỡng nên sắc mặt của hai người đã hồng hào hơn trước kia nhiều.

Chỉ là lần kiếp nạn này, Cố Thăng và Nam Sơn càng hiểu rõ hơn thế nào là cuộc đời vô thường.

Đúng lúc gia đình hai bên đều có mặt, hai người bọn họ bàn bạc cùng người nhà việc kết hôn.

Bà nội Cố biểu hiện còn tích cực hơn cả người trong cuộc, trong khi đó ba mẹ Nam Sơn lại cảm thấy buồn rầu, con gái mình nuôi mấy chục năm sắp lập gia đình, bọn họ không nở chút nào.

Ngày kết hôn được xác định sơ bộ vào trung tuần tháng mười một, một bữa tiệc ở thành phố N, một bữa tiệc ở thành phố C.

Mọi việc trong hôn lễ đều do Cố Thăng sắp xếp, Nam Sơn chỉ phụ trách một một cô dâu xinh đẹp mà thôi.

Cố Thăng mang theo tâm trạng sung sướng đi thông báo tin kết hôn của mình cho Lão Răng Vàng biết.

Lão Răng Vàng vừa vui vừa buồn vì không ngờ anh và Nam Sơn lại tiến đến bước cuối cùng trước bọn họ rồi.

Cách thời gian kết hôn còn gần một tháng, tâm trạng của Nam Sơn không quá thấp thỏm mà mang theo sự chờ mong.

Điều duy nhất làm cô không quá hài lòng chính là, hiện giờ Cố Thăng quá lo ngại cho an toàn của cô nên đã cố ý sắp xếp mười hai vệ sĩ cung hoàng đạo bảo vệ cô.

Cô đi trên đường, theo sau có mười hai vệ sĩ mặc áo choàng, đeo kính râm, cực kỳ giống chị đại xã hội đen.

Nam Sơn đã từng đề cập với Cố Thăng chuyện này, Cố Thăng liền đề nghị:

- Không thích mười hai cung hoàng đạo hả, vậy thì mười tám vị La Hán có được không?

Nam Sơn lập tức bại trận. cô biết từ lúc bị bắt cóc đến nay, lúc nào anh cũng sợ mất cô.

Để anh không lo lắng nữa, vậy thì cứ theo ý anh đi.

Cô định kết hôn xong thì sẽ nhắc lại chuyện vệ sĩ sau vậy.

...

Trong lúc chuẩn bị lễ cưới, Cố Thăng cực kỳ bận rộn.

Anh muốn mang đến cho Nam Sơn một hôn lễ hoàn mỹ suốt đời khó quên. Những khâu có liên quan đến lễ cưới, chỗ nào anh không biết anh đều phải hỏi rõ một lần.

Nhưng cứ mỗi thứ bảy, anh sẽ đi dạo phố cùng Nam Sơn.

Một ngày kia, anh và Nam Sơn đang tay trong tay đi trên đường, thấy ở góc đường có một đôi nam nữ đang cãi nhau, thu hút khá nhiều người vây xem.

Giọng nói của cô gái mang theo sức công phá đặc biệt, lọt thẳng vào tai Nam Sơn.

- Anh luôn miệng nói yêu tôi, vậy mà ngay cả một cái áo khoác cũng tiếc rẻ không mua.

Nam Sơn sững sờ, cô nhận ra đây là giọng của Mã Tiểu Liên.

- Tiểu Liên, đừng náo loạn nữa, chúng ta về nhà nói chuyện.

Đương lúc mọi người đang vây xem, sắc mặt Tiêu Nhiên khá khó coi, anh ta kéo tay cô ả rời khỏi đây.

Anh ta hối hận thật rồi, hối hận vì đã vứt bỏ Nam Sơn, lựa chọn Mã Tiểu Liên.

Hai người sống chung càng lâu, mâu thuẫn càng lớn, những cảm xúc mãnh liệt ban đầu đã hao mòn không còn gì nữa, chỉ còn lại mâu thuẫn và cãi vã liên miên không dứt.

Nếu như thượng đế rủ lòng thương, cho anh ta một cơ hội nữa, chắc chắn anh ta sẽ chọn Nam Sơn.

Mã Tiểu Liên móc mĩa:

- Về nhà, về nhà nào? Anh mua nhà ở thành phố N rồi à?

Nghĩ đến bạn trai của mấy cô bạn thân đều có nhà có xe, mỗi lần ra ngoài chơi, ai ai cũng ăn ngon mặc đẹp thỏa sức chơi đùa. Còn Tiêu Nhiên này, ngoại trừ một bộ mặt đẹp ra thì chẳng còn gì cả, Mã Tiểu Liên cảm thấy hết sức uất ức.

Gương mặt Tiêu Nhiên sầm xuống, trở nên cực kỳ khó coi:

- Cô khẳng khái muốn làm loạn với tôi ngay tại đây à?

Mã Tiểu Liên hơi sợ Tiêu Nhiên lúc này, gương mặt kia không hề có nụ cười.

Cô nhìn Tiêu Nhiên, nghĩ thầm trước đó anh ta không phải thế này, thấy cô ả tức giận thì biết đỡ dành, xuôi theo cô.

- Chia tay đi, tôi không muốn quen anh nữa.

Mã Tiểu Liên không thêm suy nghĩ, nói lời chia tay trong phút bốc đồng nhất thời.

Cô ả cho rằng Tiêu Nhiên sẽ an ủi cô, song anh ta không làm thế.

Tiêu Nhiên cười lạnh lùng:

- Chia tay thì chia tay.

Nói xong, anh ta gạt tay cô ả ra, xoay người đi thẳng ra đường không chút lưu luyến.

Hiển nhiên là Mã Tiểu Liên không ngờ Tiêu Nhiên phản ứng thế này, cô ả gào lên:

- Anh quay lại đây cho tôi!

Tiêu Nhiên không quay đầu lại.

- Có phải anh đi tìm Nam Sơn đúng không?

Mã Tiểu Liên kích động, la lớn:

- Hai người đã không thể quay lại rồi, cô ta và Cố Thăng sắp kết hôn.

Sau đó, cô ta cười thật to.

Bước chân Tiểu Nhiên hơi chậm lại, quả thật anh ta có suy nghĩ đến việc đó. Anh ta đã nghĩ kỹ rồi, Mã Tiểu Liên không thích hợp với anh ta, người anh ta yêu chính là Nam Sơn, anh ta cảm thấy sống chung với cô rất thoải mái.

Anh ta hiểu rõ Nam Sơn, cô là một người ngốc trong chuyện tình cảm, năm đó anh ta phải theo đuổi cô suốt nửa năm, cô mới tiếp nhận anh ta. Bọn họ mới chia tay ba tháng, hẳn là cô còn chưa yêu ai cả.

Chẳng qua anh ta bị hấp dẫn nhất thời mà thôi, bản thân chỉ cần thành thật nhận lỗi với cô, sau đó dễ dàng quên quýt một phen, cô sẽ tha thứ cho anh ta thôi.

Bọn họ đã quen nhau lâu vậy rồi, nên móng tình cảm vẫn còn đó.

Nếu Nam Sơn biết suy nghĩ trong đầu anh ta, chắc chắn cô sẽ dạy dỗ anh ta một trận, khiến anh ta tỉnh táo trở lại.

Anh ta không thể ngờ rằng, Nam Sơn và Cố Thăng quen nhau, tình cảm tiến triển nhanh đến mức đến mức độ sắp kết hôn.

Nhất định là Cố Thăng nhân cơ hội Nam Sơn bị tổn thương trong tình cảm, chen chân vào khi cô yếu ớt nhất, đồ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ.

Anh ta cũng tự hiểu lấy mình nên không còn ý định đi tìm Nam Sơn nữa.

Giờ đây đã không còn cơ hội nữa rồi

Đáy lòng anh ta cảm thấy đau đớn, có nhiều thứ đã vứt bỏ rồi thì không thể tìm lại được nữa.

...

Nam Sơn cất giọng bình thản:

- Đi thôi, đi dạo đến cửa hàng bên cạnh đi.

Thấy Tiểu Nhiên và Mã Tiểu Liên cãi nhau, ban đầu Nam Sơn cảm thấy kinh ngạc, sau đó bình tĩnh trở lại. Cô cho rằng Tiểu Nhiên vứt bỏ cô thì sẽ nắm tay Mã Tiểu Liên đi đến cuối con đường. Chẳng ngờ tình cảm của bọn họ lại yếu ớt đến vậy.

Chuyện này không liên quan gì đến cô, từ lúc Tiểu Nhiên ngoại tình thì cô đã buông bỏ anh ta rồi.

Quần quýt mãi chuyện cũ, rõ ràng không phải là lựa chọn sáng suốt.

- Em cứ yên tâm, anh đã nói trước với cô rồi. Mã Tiểu Liên không đến dự hôn lễ của chúng ta đâu.

Trên thực tế, từ nay về sau, cô ả sẽ không bước chân vào nhà họ Cố nữa.

Từ khi ba Cố xác định Nam Sơn là con dâu thì ông đã nói chuyện với em gái mình.

Cố Thăng kể lại cho Nam Sơn biết chuyện này.

Nam Sơn kinh ngạc:

- Cô anh đồng ý hả? Không phải bà ấy cưng chiều Mã Tiểu Liên lắm à?

- Ông ấy có cách của ông ấy.

Cố Thăng cười cười, chuyển hướng chủ đề:

- Muốn thử bộ trang phục đó không, anh thấy rất hợp với em.

Ba Cố luôn biểu hiện là một người hiền hòa, nhưng ẩn sâu bên trong lại cứng rắn và hết sức quyết đoán.

Cô Cố cũng biết ranh giới cuối cùng của ông ở đâu, bà sẽ không dám tùy tiện động vào vùng cấm của ông đâu.

...

Lúc này, Tiêu Nhiên cực kỳ kiên quyết, anh ta cười mỉa mai:

- Dù Nam Sơn có kết hôn, tôi cũng không chọn cô.

Anh ta xoay người rời khỏi, không biết bản thân có gặp ảo giác hay không, trong một thoáng anh ta nhìn thấy Nam Sơn, cô đang kéo tay của một người đàn ông cao lớn đi đến một cửa hàng ở đằng xa.

Nghĩ đến việc cô sắp kết hôn, trái tim Tiêu Nhiên trở nên hiu quạnh.

Bị si nhục trước mặt mọi người, gương mặt Mã Tiểu Liên trắng bệch vì giận dữ, ả gào lên:

- Tiêu Nhiên, mày cút đi, đừng trở về đây nữa.

Cô ả nhìn những người chung quanh, gất lên ôm tôi:

- Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đẹp đâu?

Dứt lời, cô ả rào bước rời khỏi, nhưng vì đi quá nhanh làm chân nam đá chân chiêu, xiêu xiêu vẹo vẹo.

...

Hôn lễ.

Cố Thăng mang đến cho Nam Sơn một hôn lễ duy mỹ, khiến cho những người tham dự phải giật mình như đang ở trong mơ. Thật sự quá mộng ảo, nhân vật chính lại đẹp trai xinh gái nữa chứ.

Lễ cưới và bữa tiệc ngay sau đó đều diễn ra suôn sẻ.

Đợi đến khi lễ cưới kết thúc, Cố Thăng và Nam Sơn tiễn hết khách khứa thì cũng đã mười giờ tối rồi.

Hai người bọn họ trở về phòng, trên giường lớn được rải cánh hoa hồng tạo thành hình trái tim, mang theo nét đẹp dung dị.

Hôm nay Cố Thăng rất vui nên uống khá nhiều rượu, gương mặt hơi ửng đỏ.

Anh đưa ngón tay thon dài gọt gọt chiếc cà-vạt, cởi vài cúc áo trên cùng, để lộ ra xương quai xanh tinh tế, mang theo nét gợi cảm khác biệt.

Anh mỉm cười, nói:

- Anh đi tắm, chờ anh trở lại.

Nam Sơn gật đầu, gương mặt hơi đỏ lên. Đối với chuyện sắp sửa xảy ra, cô vừa cảm thấy hơi thấp thỏm lại vừa chờ mong.

Cuối cùng thì cô có thể sờ sờ tám múi cơ bụng của Cố Thăng rồi, cô vẫn còn nhớ rõ lắm đó.

Trước khi đi, Cố Thăng lấy một quyển sách trên kệ xuống rồi đưa cho Nam Sơn:

- Quyển sách này xem như là quà tặng đầu tiên của anh sau khi kết hôn.

Nam Sơn cầm lấy, liếc nhìn trang bìa được thiết kế đơn giản, bìa màu lam nhạt, có một câu bé béo mập nắm tay cô bé mặc váy hoa đang đứng giữa công viên giải trí. Tên quyển sách là “Yêu”.

Đương lúc chờ Cố Thăng trở về, Nam Sơn lật trang đầu tiên, chữ viết trên đó in lên đôi mắt cô.

Trên đó viết: Duyên phận của bọn họ đã bắt đầu từ khi bé trai tặng cho bé gái cây kem trong công viên giải trí.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính Không Định Dọa Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.